

# **ВЪРНЪР ВИНДЖ ДЪЛБИНА В НЕБЕТО**

Част 1 от „Зони на мисълта“

Превод от английски: Анелия Янева, 2002

[chitanka.info](http://chitanka.info)

*На Пол Андерсън*

*Докато се учех да пиша научна фантастика имах пред очите си много големи майстори и образци в този жанр, но творбите на Пол Андерсън ми оказаха най-силно влияние. Пол подари на мен и на света безценно съкровище от прекрасни и забавни истории, а и все още продължава да го прави.*

*Аз лично винаги ще бъда благодарен на Пол и Карен Андерсън за тяхното гостоприемство към един млад и начеващ научен фантаст през 60-те години.*

*В. В.*

## БЛАГОДАРНОСТИ

Изключително съм признателен за съветите и помощта на Робърт Кадеми, Джон Керъл, Хауърд Л. Дейвидсън, Боб Флеминг, Ленард Фоунър, Майкъл Ганис, Джей Р. Хил, Ерик Хю, Шарън Джарвис, Йोजи Кондо, Чери Кушнер, Тим Мей, Кейт Майерс, Мери К. Смит и Джоан Д. Виндж.

Изказвам специална благодарност на Джеймс Френкел за прекрасната му работа по редактирането на тази книга и за навременните и уместни напътствия относно по-ранните чернови на ръкописа.

## **БЕЛЕЖКА НА АВТОРА**

Действието в този роман се развива хиляди години след нашето време. Връзката със съществуващите в момента писмени и говорими езици е съвсем бегла и незначителна. Държа да отбележа обаче, че началният звук на Чуенг Хо е същият като при „чучулига“. (Триксиа Бонзол би схванала същината на проблема!)

## ПРОЛОГ

Преследването на Човека продължи повече от осем века и обхвана територия от сто светлинни години. През цялото време издирването се водеше в най-строга тайна и дори някои от участващите не знаеха точно каква е неговата крайна цел. В първите години имаше само далечни намеци и откъслечни сведения, шифровани в радиоизлъчванията. Минаха десетилетия и векове. Постепенно започнаха да се очертават едва доловими дири; разпитваха приятелите и спътниците на Човека, но наученото от тях насочваше в различни и често противоположни посоки: Човека вече бил сам и се отдалечавал все повече и повече; твърдеше се също, че е умрял още преди да започне преследването; или пък че бил събрал голяма военна флотилия и сега идвал срещу тях.

С времето между най-правдоподобните истории постепенно започнаха да се появяват допирни точки. Тяхната достоверност беше толкова очевидна, че някои от корабите промениха първоначалния курс и изгубиха още десетилетия в търсене на нови следи. Лутането и забавянето струваше цели състояния, но загубите засегнаха само най-заможните от търговските фамилии и затова останаха в тайна. Семействата бяха достатъчно богати и щетите не успяха да подкопаят финансовите им устои. Затова пък търсенето постепенно стесни своя обсег: Човека пътуваше сам, често сменяше своята самоличност, хващаше се за кратко на работа, предимно на малки търговски кораби, но след всяко пътешествие се завръщаше отново в самия край на Обитаваното от хора космическо пространство. Гонитбата постепенно се ограничи до сто, петдесет, двайсет светлинни години и вече обхващаше едва половин дузина звездни системи.

Най-сетне вниманието на всички преследвачи се насочи към един-единствен свят в самото сърце на Обитаваното от хора космическо пространство. Вече нищо не спираше Сами да събере флота и сложи край на издирването. Екипажите и дори повечето от собствениците на кораби нямаше да знаят истинската цел на мисията.

Той обаче чувстваше, че това е последният им шанс да приключат веднъж завинаги междузвездната гонитба.

Сами слезе лично на Триланд. Обяснението бе, че един флотски командир трябва да контролира отблизо работата; освен това единствен той от целия екипаж беше виждал Човека. И тъй като неговият флот беше известен по тези места, лесно би могъл да преодолее всички бюрократични пречки по пътя си. Тези аргументи имаха основание... Но и без тях Сами пак щеше да слезе лично на Триланд. *„Толкова дълго чаках този миг, че за нищо на света няма да пропусна края на епопеята и залавянето му, от което ни дели съвсем малко.“*

— От къде на къде ще ви помагам да откриете някого си! Да не съм ви бавачка! — Докато казваше това дребният човек заотстъпва навътре в кабинета си. Вратата зад него беше леко открената и Сами видя оттам да надзърта уплашено дете. Дребосъкът я хлопна под носа му като в същото време не откъсваше очи от полицаите на Департамента по горите, които придружаваха Сами. — Пак повтарям — работя само в мрежата. Ако не сте открили там каквото ви е необходимо, тогава аз също не съм в състояние да ви помогна.

— Извинете — Сами потупа по рамото най-близкия полицаи. — Извинете.

И той се запромъква през редиците на своите охранители.

Собственикът забеляза, че към него заплашително приближава някакъв висок човек и трескаво посегна към клавиатурата. *„Божичко!“*. Ако унищожи всички събрани данни, които разпращаше на клиентите си по мрежата, тогава тия ще останат с пръст в уста. В този миг обаче ръката му замръзна във въздуха и той смаяно се втренчи в лицето на Сами.

— Адмирале!

— Хм, наричайте ме просто флотски командир, ако това не ви затруднява.

— Да, ама разбира се! Гледаме ви по новините всеки ден! Моля, седнете! Вие ли ръководите издирването?

Рязката промяна в неговото отношение напомняше цвете, чието венче се отваря под слънчевите лъчи. Явно Чуенг Хо са също толкова

популярни сред обикновените граждани, както и сред службите към Департамента по горите. Само за няколко секунди техният домакин — частен детектив както сам се наричаше, стартира програмите за търсене и взе да рови из базата данни.

— Хм... Не разполагате с име, нито с прилично описание, знаете само вероятната дата на пристигане. Добре тогава, според Департамента по горите вашият човек трябва да е някой на име Бидуел Дюкан. — Погледът му се плъзна покрай мълчаливите полицаи. Той се усмихна. — Нямаат равни на себе си, ако от непълна информация трябва да се изведат някакви напълно безсмислени заключения. В този случай обаче... — И той предприе ново търсене. — Бидуел Дюкан... Сега като стана дума се сещам, че съм го чувал и преди. Преди шейсет или сто години беше много известен.

Никому неизвестна персона, появила се сякаш от никъде, със съвсем скромни средства, но притежаваща изключителен дар да си прави самореклама. За близо трийсет години успя да спечели подкрепата на няколко от най-могъщите компании и дори си извоюва благосклонността на службите към Департамента по горите.

— Дюкан се представяше за светски човек, но в никакъв случай не беше борец за мир и правдини. Искаше да хвърли луди пари за някаква безумна идея, която щеше да отнеме страшно много време. Какво ли си беше наумил? А, да — искаше... — Частният детектив вдигна очи от своето разследване и за миг спря погледа си на Сами. — Искаше да финансира експедиция до Изчезващата звезда!

Сами само кимна с глава.

— Дявол да го вземе, ако беше успял, сега експедицията на Триланд да е вече на половината път! — Частният детектив замълча, размишлявайки върху пропуснатите възможности. После отново се съсредоточи в търсенето. — Трябва да знаете, че беше почти на крачка от успеха. Свят като нашия навярно щеше да банкрутира от една междузвездна експедиция, но за късмет точно тогава тук се появи кораб на Чуенг Хо. Както можеше да се очаква, те нямаха намерение да променят курса, но кой знае защо част от поддръжниците на Дюкан особено разчитаха на помощта им. Само че Дюкан изобщо не си мръдна пръста и дори отказа да говори с ония от Чуенг Хо. След този случай славата му доста повехна и вече никой не хващаше вяра на неговите приказки... После той съвсем се изгуби.

Всичко това го имаше записано и в архива на Департамента по горите.

— Точно така. А сега ни интересува къде се намира в момента това лице.

От шейсет години насам в слънчевата система на Триланд не беше навлизал междузвезден кораб. *Той беше тук!*

— Аха, значи предполагате, че има още някаква информация, която може да е от полза дори след случилото се през последните три години?

Сами овладя напиратата в него ярост. Нужно е още малко търпение; усилието нямаше да му струва нищо след вековете на очакване.

— Да — отвърна той, насилвайки се да бъде любезен. — Няма да е зле да проверим всички източници на информация. Съгласен ли сте?

— Съвсем правилно — попаднали сте на точното място. На мен са ми известни неща, които Департаментът по горите дори не си прави труда да разследва. Освен това наистина искам да ви помогна. — Докато говореше, той не спря да изучава внимателно появилата се върху екрана информация. Значи все пак не си пилееше времето напразно. — Тия радиосъобщения на съществата от космоса напълно ще променят нашия свят. Ще ми се моите деца... — Детективът се намръщи. — Хм, май току-що изгубихте дирите на тоя Бидуел, командире. Вижте тук — мъртъв е от десет години!

Сами не отговори, но любезното му изражение изчезна като изтрито с кърпа; дребосъкът трепна и се сви, когато срещна погледа му.

— С-с-съжалявам, господине... Може пък да е оставил нещо след себе си, завещание например.

„Това не може да е истина. Не и когато съм толкова близо до целта!“ Но дълбоко в себе си Сами винаги беше предвиждал и такъв изход. В тази част на вселената животът траеше твърде кратко в сравнение с непреодолимите междузвездни пространства.

— Предполагам, че се интересувате от всичко, останало от този човек — достигна до него приглушеният глас на детектива.

„Е, поне разполагаме с някакъв резултат“ — това най-вероятно щеше да е мазното заключение на някой чиновник слагач от разузнаването.



Детективът продължаваше да трополи по клавиатурата и да си мърмори под нос. От управата на Департамента по горите с неохота бяха признали, че е един от най-добрите в професията от градската класа. Предлаганата от него база данни се радваше на толкова голяма популярност сред потребителите, че не вървеше просто да му конфискуват апаратурата и да го отведат със себе си. А и той наистина правеше всичко възможно, за да им е от полза.

— Вероятно има завещание, командире, но то не е в мрежата на Грандвил.

— Тогава може би е в базата данни на някой друг град.

Това, че службите към Департамента по горите бяха разделили базата данни на градските информационни мрежи на отделни части не вещаеше нищо добро за бъдещето на Триланд.

— Не е точно така. Ето вижте, Дюкан е починал в един от приютите на св. Ксюпер — този в Лоусиндер. Най-вероятно монасите са наследили всичко, оставено от него. Обзалагам се, че охотно ще ви го предоставят в замяна на едно прилично дарение. — Погледът му спря върху полицаите и чертите на лицето му се изопнаха. Вероятно разпозна най-възрастният сред тях — комисарят от Градската охрана. Несъмнено той и подчинените му можеха да получат от монасите всичко, което пожелаят, без да се налага да правят каквито и да било дарения.

Сами стана и благодари на частния детектив, но дори на него самия се стори, че го направи твърде сухо и сковано. Докато той и ескортът му се отправяха към изхода, домакинът бързешком заобиколи работната маса с апаратурата върху нея и ги последва. С неочаквано смущение Сами си даде сметка, че не е платил на човека. Обзет от симпатия той се извърна. Винаги се беше възхищавал на хора, готови да настояват за своето заслужено възнаграждение в присъствието на враждебно настроени полицаи.

— Ето — започна Сами, — толкова мога да...

Но мъжът насреща размахна ръце.

— Не, не, изобщо не е необходимо. В замяна обаче искам да ви помоля за една услуга. Имам голямо семейство и най-умните деца, които някога сте срещали. Тази съвместна експедиция едва ли ще напусне Триланд в следващите пет-десет години, нали така? Възможно ли е да уредите децата ми или поне едно от тях...

Сами вирна брадичка. Услугите, касаещи успеха на мисията, винаги им бяха излизали доста солено.

— Съжалявам, господине — отвърна той, колкото се може любезно. — Вашите деца ще трябва да се състезават наравно с всички останали. Пратете ги да учат в колеж, ориентирайте ги към специалностите, които са необходими за експедицията — това ще им осигури най-добрите възможности.

— Точно така, командире, за това ви моля и аз! Бихте ли се погрижили да... — Той преглътна мъчително и напрегнато погледна Сами, забравяйки за останалите от неговия антураж. — Ще ми съдействате ли те да се явят на изпитите за колежа наравно с всички останали?

— Разбира се. — Едва ли щеше да му коства много, ако посмаже механизма за прием в колежа. Чак след това осъзна за какво всъщност го молеше човекът. — Ще направя всичко възможно, вярвайте ми.

— Благодаря ви, благодаря! — И детективът бутна бизнес картата си в ръцете на Сами. — Тук е името и статуса ми. Ще поддържам тази информация винаги актуална. Моля, не ме забравяйте!

— Разбира се... ъ-ъ-ъ... господин Бонзол, ще го запомня.

Това си беше сделка съвсем в стила на Чуенг Хо.

Градът постепенно се смаляваше под летателния апарат на Департамента по горите. Грандвил имаше едва половин милион обитатели, но всички те бяха натъпкани в пренаселени и занемарени квартали, въздухът, над които трептеше от лятната жега. Гористите земи на Първите заселници се простираха на хиляди километри наоколо — девствени и диви като в самото начало.

Издигаха се все по-нагоре в индиговосиньото небе, после направиха дъга на юг. Сами се опитваше да не обръща внимание на шефа на Градската охрана на Триланд, който седеше до него. Точно сега нямаше нито желание, нито необходимост да се държи дипломатично. Вместо това активира връзката със заместник-командира на флотилията. Запис от доклада на Кира Лизолет започна да тече върху екрана на визъора му. Сам Дотрейн беше съгласен с промяната в курса — цялата флота се отправяше към Изчезващата звезда.

— Сами! — гласът на Кира прекъсна автоматичния рапорт. — Как вървят нещата при теб?

Кира Лизолет беше единственият член на екипажа освен него, който знаеше истинската цел на тяхната мисия — преследването на Човека.

— Аз...

„Окончателно го изпуснахме, Кира.“ Но Сами не можеше да произнесе тези думи.

— Ти гледай при теб всичко да е наред, Кира. Текат последните две хиляди секунди от посещението ми тук. Сега съм на път за Лоусиндер... Последният възел, който трябва да разплетем.

Последва пауза. Лизолет бързо схващаше дори и от половин дума. След миг той я чу да ругае под нос.

— Добре, само гледай наистина да го разплетеш, Сами. И преди е имало случаи, когато всичко ни се е виждало безвъзвратно изгубено.

— Никога не е било като сега, Кира.

— Пак ти казвам — увери се, че наистина е така. — В гласа на жената звънна стомана. Нейните хора държаха голям дял от флотилията. Самата тя притежаваше един от корабите и на практика беше единственият собственик, който активно участваше в мисията. През повечето време това не създаваше проблеми. Кира Пен Лизолет се славеше като трезвомислещ човек и обикновено проявяваше здрав разум по всички въпроси. Сегашният случай беше сред сравнително редките изключения.

— Ще се уверя, Кира. Знаеш, че не гледам на работата си през пръсти. — Сами внезапно усети присъствието на шефа от Градската охрана на Триланд и си спомни какво беше открил само преди няколко минути. — Как вървят нещата там горе?

Сега тонът ѝ беше внимателен и деликатен, сякаш се извиняваше.

— Чудесно. Вече имам отчетите от корабостроителниците. Работата на индустриалните луни и астероидните мини изглежда върви като по вода. Все още уточняваме детайлите. Продължавам да твърдя, че ще сме екипирани и ще успеем да подберем необходимите специалисти за екипажа в период до триста Мсекунди. Нали ти е известно, че онези от Триланд копнеят да прекратят мисията ни. — Той усети усмивка в гласа ѝ. Линията беше кодирана, но тя си даваше

сметка, че връзката откъм неговата страна изобщо не е сигурна. Триланд беше техен клиент и съвсем скоро щеше да стане партньор в мисията, но въпреки това трябваше да си знае мястото.

— Отлично. Сега добави още нещо към списъка, ако вече не си го изпратила: „За целите на мисията и необходимостта от възможно най-добре обучен екипаж изискваме университетските програми на Департамента по горите да бъдат еднакво достъпни за всички, преминали нашите тестове, а не само за наследниците на Първите заселници.“

— Естествено... — Последва кратка пауза, достатъчна да се осмисли съобщението. — Мили боже, как сме могли да пропуснем подобно нещо?!

*„Ето че сме го пропуснали, защото някой глупак е бил твърде зает и не е дооценил тази възможност.“*

Хиляда секунди по-късно Лоусиндер започна да се провижда под тях. Намираше се почти на трийсет градуса южна ширина. Наоколо се простираше ледена пустош и гледката напомняше някоя картина на екваториален Триланд от предколониалните времена — петстотин години по-рано, когато Първите заселници започнали да строят оранжерии, отоплявани с газ, и изящни постройките, съобразени с екологията и околния пейзаж.

Лоусиндер стоеше в центъра на огромно черно петно, резултат от вековна употреба на „нуклеонично чисто“ ракетно гориво. Тук се намираше най-големият наземен космодрум в Триланд, но въпреки това градът беше също толкова мрачен, овехтял и потискащ като всички останали селища на планетата.

Летателният апарат превключи на ръчно управление и започна да се спуска над града. Слънцето висеше ниско на хоризонта и над земята вече цареше здрач. С всеки изминал километър улиците ставаха все потесни. Красивите сгради постепенно отстъпваха пред неугледни кубове, които явно някога са били товарни контейнери. Сами мрачно се загледа надолу. Първите заселници се бяха трудили неуморно векове наред, за да създадат един прекрасен свят; сега обаче той заплашваше да експлодира под краката им. Този проблем се срещаше навсякъде из населените от хора светове. Съществуваха поне пет безболезнени

метода процесът на заселване да бъде успешно завършен, но явно Първите заселници и техните служби не бяха пожелали да приложат нито един от тях. Имаше голяма вероятност при завръщането на флотата по тези места вече да не съществува цивилизация, която да ги посрещне. В най-скоро време трябваше да си поговори съвсем откровено с представителите на местната управляваща класа.

Когато летателният апарат почти докосна покривите на евтините и груби жилищни постройки, мислите на Сами отново се насочиха към настоящия момент. Той и наемниците от Департамента по горите поеха през полузамръзналата лапавица. Купчина дрехи — дали бяха поредното дарение? — стояха струпани в кашони върху стълбите на сградата, която приближаваха. Групата ги заобиколи и след миг всички се озоваха вътре.

Управителят на приюта се представи като брат Сонг. Самият той изглеждаше така, сякаш не му остава още много живот.

— Бидуел Дюкан? — Монахът неспокойно отклони поглед от лицето на Сами. Брат Сонг едва ли го разпозна, затова пък знаеше отлично представителите на Департамента по горите. — Бидуел Дюкан умря преди десет години.

Очевидно лъжеше. „Той лъже!“

Сами си пое дълбоко въздух и огледа мрачното и неприветливо помещение. Внезапно се почувства жесток и опасен, какъвто обикновено го представяше мълвата. „Прости ми, господи, но ще направя всичко възможно да изтръгна истината от този монах.“ Той отново се обърна към брат Сонг и се насили да му се усмихне приятелски. Явно не се получи много убедително, защото старият човек отстъпи стреснат назад.

— Приютът е място, където хората идват, за да умрат. Така ли е, братко Сонг?

— Това е място, където всеки може да живее, докато не настъпи неговият естествен край. Ние използваме парите на починалите, за да помогнем на останалите живи.

В ненормален свят като Триланд примитивната логика на брат Сонг звучеше съвсем разумно и основателно. Той помагаше както може на безнадеждно болните и на най-бедните.

Сами вдигна ръка.

— Ще даря пари за стогодишната издръжка на всеки един от приютите, за които отговаряш... Ако ме отведеш при Бидуел Дюкан.

— Аз... — Брат Сонг отстъпи още една крачка назад и тежко се стовари на стола. Той някак беше успял да долови, че Сами също ще има огромна полза, ако приемеше неговото дарение. Дали пък... Но миг след това старият човек вдигна рязко глава към Сами, а в очите му пролича отчаяно упорство. — Не, Бидуел Дюкан умря преди десет години.

Сами прекоси стаята, сграбчи дръжките на стола, върху който седеше монахът, и надвеси лице над неговото.

— Познаваш добре хората, които съм довел. Нали не се съмняваш, че само да им дам знак и ще попилеят твоя приют парче по парче? Известно ти е, че ако не открием тук онова, което търсим, същата съдба ще последва и останалите приюти, за които отговаряш. Където и да се намират по света!

По всичко личеше, че брат Сонг изобщо не се съмнява в думите му. Той знаеше достатъчно за Департамента по горите. Въпреки това Сами за миг се изплаши, че старецът ще устои. „*А после ще трябва да изпълня закана си.*“ Внезапно монахът сякаш рухна вътрешно и тихо се разхълца.

Сами пусна стола му и се изправи. Минаха няколко секунди. Старецът престана да хлипа и с мъка се изправи на крака. Той дори не погледна към Сами, нито направи някакъв знак; просто се заклатушка и излезе от стаята.

Сами и неговите придружители го последваха в индийска нишка по дългия коридор. Наоколо цареше същински ужас. Причината не беше нито в зацапаните и изпочупени лампи, нито в покрития с мухлясали петна таван или мръсния под. Навсякъде по продължението на коридора върху кушетки и инвалидни колички имаше хора. Седяха и гледаха втренчено нанякъде... в нищото. Отначало Сами помисли, че носят шлемове и са погълнати от онова, което се вижда върху техните визьори, потънали в свой въображаем свят. Все пак някои от тях говореха, други правеха постоянно сложни движения. Едва по-късно забеляза, че картините по стените са нарисувани върху олющената мазилка, а не са проекция от някакъв апарат и са единственото, което

можеше да се види. А очите на клетниците в коридора са пусти и гледат безумно.

Сами вървеше плътно след брат Сонг. Монахът си приказваше нещо под нос, но в думите му имаше смисъл. Говореше за Човека.

— Бидуел Дюкан изобщо не беше приятен човек. Още отначало се разбра, че не е от тия, дето ти допадат от първи поглед... Каза, че бил богат, но нищо не донесе със себе си. Първите трийсет години, когато бях още млад, той работеше най-много от всички. Не се гнусеше от мръсна или трудна работа. Но сякаш нещо го дърпаше за езика и не подбираще на кого се подиграва. Случваше се да седи край леглото на някой умиращ цяла нощ, а после злобеше по негов адрес и го правеше за смях пред останалите.

Брат Сонг говореше в минало време, но след няколко секунди Сами осъзна, че той не се опитва да го убеждава в каквото и да било. Дори не можеше да се каже, че говори сам на себе си. Повече приличаше на бдение край леглото на умиращ.

— А после, колкото повече време минаваше, толкова по-малко можеше да ни е от помощ. Както се случва с всеки от нас. Постоянно приказваше за своите врагове и как ще го убият, ако попаднат в дирите му. И само се смееше, когато го убеждавахме, че ще го скрием. Най-накрая остана само огромната му свадливост, за това поне спор няма.

Най-после брат Сонг спря пред една голяма врата. Надписът над нея беше жизнерадостен и многообещаващ: „Към слънчевата стая“.

— Дюкан е един от тия, дето гледат залеза.

Но монахът не отвори вратата. Стоеше с наведена глава, препречил пътя към помещението.

Сами се опита да го заобиколи, после спря и рече:

— За онова дарение, което споменах по-рано — парите ще бъдат приведени по вашата сметка.

Старецът дори не го погледна. Изплю се върху куртката му и бавно се отдалечи обратно по коридора, разбутвайки полицаите по пътя си.

Сами се обърна и отвори механичната брава на вратата.

— Сър...

Беше комисарят от Градската охрана. Полицаят чиновник пристъпи напред и заговори меко и учтиво.

— Хм, вижте, ние от самото начало бяхме против да ви охраняваме. Тук трябваше да има ваши хора.

Сега пък какво ставаше?!

— Съгласен съм с вас, комисарю. Защо обаче не ми позволите да взема мои хора със себе си?

— Това не зависеше от мен. Предполагам са преценили, че местните полицаи ще са по-дискретни. — Комисарят отклони поглед от лицето му. — Вижте, командире, на нас ни е известно, че Чуенг Хо причиняват неприятности и размирици навсякъде, където отидат.

Сами кимна с глава, макар това мнение да се ширеше по-скоро сред цивилизацията, които бяха техни клиенти, отколкото сред отделни граждани.

Полицаят най-сетне го погледна в очите.

— Е, досега се стараехме да улесним мисията ви и се погрижихме нищо, свързано с разследването, да не стигне до ушите на вашата... мишена. Но сега отказваме да се занимаваме с този човек. Нека го кажа другояче — няма да ви пречим. Въпреки това отказвам аз или моите хора да вършим черната работа.

— Аха.

Сами се опита да определи къде е мястото на този човек в моралната скала.

— Добре, комисарю, достатъчно е само да стоите настрана. Аз и сам мога да свърша работата.

Полицаят кимна отсечено с глава. После отстъпи настрана и не последва Сами, когато той отвори вратата към „слънчевата стая“.

Въздухът тегнеше студен и застоял, но със сигурност беше за предпочитане пред вонящата влага в коридора. Сами пое надолу по тъмната и неосветена стълба. Все още имаше покрив над главата си, но се усещаше, че вече не е в сградата. Очевидно това някога е било изход, който води право към улицата. Сега с помощта на синтетични плоскости мястото пред него беше превърнато в нещо като покрит вътрешен двор.

„Какво ли ще е, ако и той е като онези клетници в коридора?“ Обитателите на приюта му приличаха на хора, които оцеляват дори отвъд пределите на животоподдържащите медицински похвати. Или



пък на жертви от някакъв безумен експеримент. Тяхното съзнание умираше постепенно и на части. За подобен край на продължилото векове преследване не се беше замислял сериозно, но сега...

Сами стъпи на последното стъпало. Някъде откъм горния ъгъл се процеждаше дневна светлина. Той прокара опакото на ръката по устните си и постоя неподвижно за миг.

„*Направи го.*“ Сами тръгна напред през просторното помещение. Приличаше по-скоро на паркинг, покрит с полупрозрачни плоскости. Нямаше никакво отопление, а през стените прозираше поддържащата конструкция. Няколко добре увити тела бяха разположени върху столовете наоколо. Седяха неподвижни, без да гледат в някаква определена посока; някои зяпаха безсмислено сивия камък на външната стена.

Сами регистрира всичко това само с периферното си зрение. В най-отдалечения край на помещението през една дупка на прозрачния покрив подобно на колона падаше косо плътен лъч светлина. Един човек седеше точно в центъра на слънчевото петно.

Сами бавно прекоси помещението, впил очи в самотната фигура, обляна в червеното и златното на залеза. Лицето притежаваше характерните черти на големите фамилии от Чуенг Хо, но не беше същото, което Сами помнеше от едно време. Това обаче нямаше толкова голямо значение. Човека отдавна бе променил чертите си. Освен това Сами носеше тестер за ДНК в джоба на куртката си и копие от истинския ДНК код на Човека.

Той също беше плътно увит в одеяла и внимателно наблюдаваше нещо. Залезът. „*Това е той!*“ Убеждението узря в Сам, без да има някакво рационално основание в негова подкрепа. Усети как го залива вълна от емоции. „*Може и да не е същият като преди, но със сигурност е той.*“

Сами придърпа един свободен стол и седна срещу осветената от слънцето фигура. Минаха сто секунди. После двеста. И последните лъчи на залязващото слънце взеха да се топят в настъпващия мрак. Очите на Човека гледаха празно, но той усети хладната сянка върху лицето си. Главата му помръдна, завъртя се и той сякаш забеляза своя посетител. Сами се извърна така, че оскъдните лъчи да осветяват чертите му. В очите на другия проблесна нещо, може би изненада или удивление. Някъде от дълбините на паметта му се надигнаха спомени.

Внезапно ръката на Човека се измъкна изпод одеялата и се стрелна напред към лицето на Сами като крак на граблива птица.

— *Ти?!*

— Да, сър. Аз съм.

Преследването, продължило осем века, най-сетне стигна своя край.

Човека се размърда непохватно в инвалидната си количка, загръщайки се още по-плътнo с одеялата. Помълча няколко секунди, после заговори, а думите излизаха сдъвкани и колебливи.

— Знам, че твоят... вид все още ме преследва. Аз налях толкова пари в касите на проклетия култ към св. Ксюпер, но винаги съм знаел... че и това няма да е достатъчно. — Той отново се размърда на стола. В очите му се появи пламъче, което Сами не беше забелязвал никога преди. — Чакай да позная — всяка от фамилиите е дала своята дан в това начинание. Най-вероятно на всеки кораб на Чуенг Хо има по един член от екипажа, който дебне специално за мен.

Той нямаше и най-малка представа за мащабите на преследването, което най-сетне даде резултат.

— Не искаме да ви причиним зло, сър.

Мъжът се засмя немощно и не оспори думите му, но по всичко личеше, че не му вярва.

— Ама и аз имам един късмет — от всички агенти точно теб да пратят на Триланд. Имаш достатъчно ум в главата, за да ме откриеш. Ти заслужаваш по-добра съдба, Сами. Трябваше да те направят командир на флотилия и дори нещо повече, а не някакъв заблуден наемен убиец.

Старецът отново неспокойно се разшава и посегна зад гърба си, сякаш искаше да се почеше отзад. Какво беше това? Хемороиди? Или пък рак? *„Божичко, бас държа, че седи върху пистолета си. През всичките тези години е бил готов за срещата и сега само чака удобен случай, за да го измъкне.“*

Сами се наведе съсредоточено напред. Човека пред него се опитваше да го баламосва. Чудесно. Сигурно това беше единственият начин изобщо да разговаря с него.

— Най-накрая щастието ни се усмихна, сър. Предположих, че сте дошли тук заради Изчезващата звезда.

Потайното ровене из одеялата временно бе прекратено. Чертите на стареца се изкривиха в насмешлива гримаса.

— Тя е само на петдесет светлинни години от тук, Сами. Най-близката астрофизическа енигма в космическото пространство, обитавано от човешки същества. А вие, безмозъчните скитници от Чуенг Хо, нито веднъж да не кацнете на нея! Само едната печалба ви е в главите. — Той опрощавачо помахаше с дясната си ръка, докато лявата продължи скришом да тършува из одеялата. — Но всички представители на човешкия род са един дол дренки. Осем хиляди години наблюдения с телескопи и два нескопосани полета, това ви е цялото постижение... Предполагах, че ако съм по-близо, ще мога да сформирам мисия. Сигурно щях да открия нещо там, на самия край. *После, когато се върна обратно...*

Странният блясък отново засвети в очите му. Толкова дълго бе живял с тази невъзможна мечта, че накрая тя напълно го беше обсебила. Сами си даде сметка, че това не е просто остатък от предишната личност на Човека. Този тук беше луд.

Но дълговете на един луд са си съвсем реални дългове.

Сами се надвеси още по-близо към него.

— Може и да сте успели. Разбрах, че един междузвезден кораб е минал отгук, когато „Бидуел Дюкан“ е бил на върха на славата си.

— Беше Чуенг Хо. Майната им на тия Чуенг Хо! Измивам си ръцете от вас.

Той беше престанал да рови из одеялата. Явно най-сетне откри пистолета си. Сами протегна ръка и леко докосна одеялото там, където беше скрита лявата ръка на стареца. Това не беше заплаха, че ще си послужи със сила, а по-скоро предупреждение, че е наясно с положението и молба примирието да продължи още малко.

— Фам, има много сериозни причини, дори по стандартите на Чуенг Хо, да отидем на Изчезващата звезда тъкмо сега.

— Ъ?!

Сами трудно можеше да определи дали реакцията е резултат от неговото докосване, от думите му или пък от звука на името, което не беше произнасяно толкова дълго време. Каквато и да бе причината обаче, тя накара стария човек да се укроти и да слуша.

— Преди три години, когато все още пътувахме насам, жителите на Триланд уловиха емисия, идваща откъм Изчезващата звезда. Беше

съобщение по морза, предадено посредством радиовълни, каквито би могла да открие западна цивилизация с напълно заличено технологическо минало. Насочихме антените си натам и направихме собствен анализ. По всичко личеше, че се предава ръчно, но с една-единствена разлика — човешка ръка никога не би могла да постигне точно такъв ритъм.

Устата на възрастния човек се отвори, после отново се затвори, но от нея не излезе нито звук.

— Невъзможно — рече най-накрая немощно той.

Сами неволно се усмихна.

— Много е необичайно точно от вашата уста да чуя тази дума, сър.

Последва продължително мълчание. После:

— Това е джакпотът. Аз го изпуснах преди шейсет години. А вие ще грабнете всичко, само защото тръгнахте да ме преследвате и така стигнахте дотук.

Ръката му все още беше скрита под завивките, но сега той седеше отпуснат като пробит мях върху инвалидната количка, рухнал при мисълта за своето поражение.

— Сър, мнозина от нас дълго време бяха заети единствено с това да ви открият. Доста добре бяхте заличили дирите си, а по известни и на вас причини предпочитахме търсенето да не се огласява и то се провеждаше в най-строга тайна. Повярвайте, нито за миг не сме имали намерение да ви причиним зло. Причината да ви търсим е...

„За да поправим грешката си? Или пък да молим за прошка?“ Сами не можеше да произнесе тези думи, а и те не бяха много близо до истината. В края на краищата Човека беше *сгрешил*. Затова ще е по-добре да говорят за настоящето.

— За нас ще бъде чест да дойдете с нашата експедиция на Изчезващата звезда.

— За нищо на света. Аз не съм Чуенг Хо.

Сами във всеки момент знаеше къде се намират неговите кораби. А точно сега... Е, поне си струваше да опита.

— Не съм дошъл на Триланд само с един кораб, сър. Предвождам флотилия.

Челюстта на другия увисна.

— Флота ли казваш?

Любопитството е древен рефлекс, който явно още не бе угаснал в него.

— Намира се в най-близкия док и точно в този момент може да бъде видяна от Лоусиндер. Ще ми окажете ли честта?

Старецът само сви рамене, но сега и двете му ръце лежаха открити, отпуснати в скута.

— Позволете да ви покажа корабите.

На няколко метра от тях в една от синтетичните плоскости беше изрязана врата. Сами се изправи и започна бавно да бутта количката натам. Старият човек не се опита да протестира.

Навън цареше студ. Температурата вероятно беше паднала под точката на замръзване. Над покривите все още проблясваха цветовете на залеза, но единственият спомен за топлината на деня оставаше ледената лапавица, която жвакаше под обувките му. Сами продължаваше да бутта количката през паркинга към мястото, където се откриваше гледка на запад. Старецът се озърташе с мътен поглед около себе си. „Чудно от колко ли време не е излизал на открито.“

— Някога идвало ли ти е наум, Сами, че може да има и други хора на това парти?

— Моля?

Сега двамата бяха сами на паркинга.

— Съществуват светове, населени с хора, които са много по-близо до Изчезващата звезда от нас.

Аха, за това парти ставало дума значи.

— Да, сър. Ние не сме преставали да ги подслушваме. — Три прекрасни планети в тризвездна система, които се бяха простили с варварството едва през последните няколко века. — Наричат себе си Новородените. Никога не сме ги посещавали, но данните сочат, че управлението им е някакъв вид тирания, имат развити технологии, но са много затворено общество и изглеждат твърде потайни.

Старецът изръмжа.

— Хич не ме е грижа колко са потайни. Това обаче е новина, която може да вдигне и мъртвите от гроба. Вземи пистолети, ракети и много, много друго оръжие, Сами.

— Тъй вярно, сър.

Сами нагласи количката на стареца в края на паркинга. От тази позиция и с невъоръжено око можеше да се види как корабите бавно преминават по небето, но сега те все още бяха скрити от най-близката сграда.

— Остават само четиристотин секунди, сър, и ще можете да ги видите как преминават ей над онзи покрив. — И той посочи с ръка натам.

Старецът не отвърна нищо, но главата му се вирна нагоре. По небето се забелязваше обичайният въздушен трафик и совалките на космодрума в Лоусиндер. Вечерта все още не беше настъпила и наоколо цареше здрач, но въпреки това дори невъоръжено око можеше да различи няколко сателита. На запад примигваше червена светлинка. Интервалите и разположението ѝ подсказваха, че това е сигнал от визъора на Сами, а не реален обект. Той винаги показваше къде се намира Изчезващата звезда. Адмиралът постоя известно време, вперил поглед в тази посока. Дори нощем, далеч от светлините на Лоусиндер, Изчезващата звезда пак нямаше да се вижда много ясно. Но с обикновен телескоп тя изглеждаше като съвсем прилична звезда... Засега. Само след няколко години щяха да я различават единствено най-силните телескопи. *„Когато флотата ми пристигне най-сетне там, тя от два века ще е потънала в мрак. И ще бъде готова за следващото прераждане.“*

Сами коленичи край количката, пренебрегвайки ледената каша, която покриваше земята.

— Нека ви разкажа за моите кораби, сър.

И той се впусна в обяснения за тонажи, дизайн, технически показатели и описания на собствениците — е, поне повечето от собствениците. Сред тях имаше имена, които можеха да почакаат по-подходящ случай, когато старецът нямаше да държи пистолет в ръката. През цялото време Сами следеше напрегнато изражението на стария човек. По всичко личеше, че той разбира какво му се говори. И не спираше да проклетисва под нос при всяко споменаване на някоя от фамилиите като сипеше все нови и нови сквернословия. С изключение на една.

— Лизолет ли каза? Това звучи като име на стрентманианите.

— Да, сър. Моят заместник-командир е от стрентманианите.

— Аха! — И старецът кимна с глава. — Те... бяха добри хора.

Сами се усмихна скришом. Подготовката за тази мисия сигурно щеше да трае десет години. Достатъчно време, през което ще успее да вдигне Човека на крака. Можеше дори да успее да посмекчи неговата лудост. И той потупа облегалката на инвалидния стол близо до рамото на стареца. „*Този път няма да те изоставим.*“

— Ето че се появява и първият от моите кораби, сър.

И Сами отново посочи с ръка към мястото. Секунда по-късно над покрива изгря ярка звезда. Тя блестеше на нощното небе като вечерница. Изминаха шест секунди и се появи още един кораб. Последваха нови шест секунди и дойде третият. После още един, и още един. След поредната пауза изгря и последният, по-ярък от останалите. Неговата космическа флотилия беше в един от орбиталните докове на четири хиляди километра от повърхността. От това разстояние корабите приличаха на светли точки върху небосвода, скъпоценни камъни, отделени на половин градус един от друг по продължението на невидима права линия върху небето. Гледката не беше по-впечатляваща от тази на орбиталните докове или пък местните товарни кораби, освен ако не знаеш от колко далеч идват тези светли точки и колко време е продължило тяхното пътешествие. Сами дочу възхитената въздишка на стареца. Той знаеше.

Двамата мълчаливо проследиха как седемте светли точки се изнизват по небосвода. Сами първи наруши тишината.

— Виждате ли онзи в самия край на редицата? — Беше най-яркият скъпоценен камък в огърлицата. — Няма равен сред космическите кораби, строени някога. Това е моят флагмански кораб, сър... „*Фам Нувен*“.

**ЧАСТ ПЪРВА**  
**СТО И ШЕСТДЕСЕТ ГОДИНИ ПО-КЪСНО**



## 1.

Флотата на Чуенг Хо първа щеше да кацне на Изчезващата звезда. Но това не беше чак толкова съществено. През последните петдесет години от тяхното пътуване постоянно наблюдаваха сигналните светлини на флотата на Новородените, докато летяха заедно към общата цел.

Двете странстващи из космоса флотилии се срещнаха далеч от родния свят на всяка една от тях. Това не беше нещо ново за Търговците от Чуенг Хо, макар обикновено срещи от този вид да бяха далеч по-желани. Пък и сега нямаше никакъв шанс за търговия. Вярно, в основата на всичко лежеше съкровище, но то не принадлежеше на нито една от страните. Беше скрито и замръзнало в очакване да го намерят, плякосат, използват или експлоатират — всичко зависеше от природата на онзи, който първи се докопа до него.

Екипажите на двете флотилии се намираха далеч от приятелите, извън какъвто и да е социален контекст, скрити за очите на възможните свидетели. В ситуация като тази коварството и измяната биха били богато възнаградени. И двете страни си даваха сметка за това.

Двете експедиции — Чуенг Хо и тази на Новородените, взаимно се изучаваха в продължение на дни, предугаждайки истинските намерения и огневата мощ на насрещната страна. През това време много споразумения бяха подписани и препотвърдени, правеха се планове за едновременно кацане в крайната точка на тяхното пътешествие. И въпреки това на Търговците се удаде да разгадаят само една незначителна част от истинските намерения на Новородените. Ето защо поканата за вечеря от страна на Новородените беше приветствана с видимо одобрение и облекчение от една част на Чуенг Хо и с хищни усмивки от страна на други членове на екипажите.

Триксия Бонзол допря рамо до неговото и протегна врат, така че само той да чуе думите ѝ.

— Е, какво ще кажеш, Езр. Според мен храната беше вкусна. Може пък да не са решили да ни отровят точно сега.

— Въпреки това беше доста постна — прошепна в отговор той, опитвайки се да не се разсейва от нейния допир.

Триксия Бонзол, планетянка по рождение и един от специалистите в експедицията. Най-съществената отличителна черта — склонност да се предоверява на околните, което всъщност спадаше към особеностите на всички обитатели на Триланд. Тя обичаше да дразни Езр заради неговата „търговска параноя“.

Погледът на Езр пробяга по масите. Командирът на флота Парк беше довел на официалната вечеря стотина души от своите екипажи, но сред тях имаше само няколко въоръжени. Хората от Чуенг Хо се бяха смесили с новите си познайници от Новородените. Дватамата с Триксия седяха далеч от масата на флотския командир. Езр Вин, стажант търговец, и Триксия Бонзол, лингвист с докторска титла. Той предположи, че Новородените на банкетата са с относително нисък ранг. Според проучванията на Чуенг Хо те стриктно спазваха йерархията, но Езр не беше забелязал никакви отличителни знаци за тяхното място в нея. Някои от чужденците бяха доста разговорливи, а техният *несе* не се отличаваше особено от стандартния език и беше разбираем за всички. Един бледен и набит чужденец от лявата му страна не спря да приказва по време на цялата вечеря. По всичко личеше, че Ритцер Брюхел е военен програмист, макар той да не реагира на думата, когато Езр я използва. Въпреки това се виждаше, че главата му е пълна със схеми, програми, планове и проекти, които можеха да бъдат използвани през следващите няколко години.

— Тази практика е твърде обичайна и често е използвана и преди, не знаехте ли? Трябва да ги улучим точно в момента, когато още нямат развити технологии или пък не са успели да възстановят тези на миналите цивилизации — не спираше да нарежда Брюхел, пренебрегвайки седящия до него Езр и съсредоточил цялото си внимание върху стария Фам Тринли. Явно си мислеше, че пределната възраст непременно трябва да отговаря на по-висок ранг. Очевидно не си даваше сметка, че един старец винаги е губещ в обкръжението на млади и енергични хора. Езр обаче нямаше нищо против да остане на заден план. Така можеше спокойно да наблюдава околните и в същото време да остане незабелязан. Пък и по всичко личеше, че Фам Тринли се ласкае от почитта и вниманието, които чуждестранният военен програмист му оказва като на по-старши колега. Това не му пречеше

обаче все да налага своето, каквото и да кажеше другият. От време на време започваше да вика пискливо, опитвайки се да наложи аргументите си. Звукът от гласа му караше Езр да потрепва.

Едно беше сигурно за тези Новородени — разполагаха с развити технологии. Имаха достатъчно бързи кораби и пътуваха в междузвездното пространство, което веднага ги поставяше в челото на развитите цивилизации. Освен това уменията им очевидно не бяха наследени от някоя древна култура, изчезнала отдавна от техните земи. Задълбочените познания върху компютрите и развитите комуникации почти ги изравняваха с Чуенг Хо. А този факт изнервяше агентите на капитан Парк много повече, от която и да е друга тайна на Новородените. Защото Чуенг Хо разполагаха с всичко най-ценно от златните векове на стотици цивилизации. При други, по-благоприятни обстоятелства, познанията и опитът на Новородените биха станали повод за изгодна и почтена търговска сделка.

Освен че бяха компетентни в много области, Новородените и работеха здравата. Езр отново огледа банкетната зала. Макар и не твърде богато и луксозно, помещението беше внушително. Жилищата в междузвездните кораби обикновено бяха неугледни и тесни. При кораби от този тип най-вече се държеше на здрава конструкция и надеждно покритие. Дори когато се движеха със светлинна скорост, едно междузвездно пътешествие траеше години, а хората от екипажа прекарваха повечето време потънали в летаргичен сън. Въпреки това Новородените бяха разбудили целия личен състав преди да стигнат крайната цел. Салонът, в който се намираха сега, беше построен за по-малко от осем дни и работата не спря, дори докато се нанасяха последните корекции в курса на експедицията. Конструкцията с форма на непълен кръг се простираше на двеста метра и беше изградена от материали, пренесени на разстояние от двайсет светлинни години.

Декорацията на помещението обаче беше направена с размах и създаваше усещане за дискретен разкош. Общият стил се доближаваше до класицизма и напомняше жилищата от ранните епохи в слънчевата система, още преди животоподдържащите системи да са били напълно развити. Новородените се оказаха вещи дори в изработването на тъкани и керамика въпреки подозренията на Езр, че био-артът отдавна е отмрял. Драпериите, килимите и мебелировката бяха разположени така, че да прикриват несъвършенствата в основната конструкция.

Лекият бриз от вентилаторите подсилваше илюзията за неограничено открито пространство. Наоколо не се виждаха нито илюминатори с естествена гледка, нито монитори, които да показват някаква природна картина или заобикалящия ги космос. По стените имаше украса от ръчно изработени произведения на изкуството (дали не бяха маслени картини?). Ярките им цветове искряха дори под приглушената светлина в помещението. Езр знаеше, че Триксия едва се удържа да ги огледа по-отблизо. Според нея изкуството показваше много по-добре от езика най-дълбоките корени на една култура.

Вин отново извърна очи към Триксия и ѝ се усмихна. Тя несъмнено щеше да усети какво се крие зад тази усмивка, но той се надяваше да заблуди поне Новородените. Какво ли не би дал, за да притежава хладнокръвието на капитан Парк и като него да умее да се държи приветливо дори в такъв напрегнат момент. Командирът седеше начело на масата и водеше непринуден разговор с Томас Нау от Новородените. Някой страничен наблюдател би помислил, че двамата са стари приятели от училище. Вин се облегна назад и се опита да улови не смисъла на казаното, а отношенията между събеседниците и техния начин на мислене.

Не всички Новородени обаче бяха толкова приветливи и разговорливи. Ето например онази червенокосата, която седеше само няколко места по-встрани от Томас Нау. Бяха я представили, но Вин не запомни името ѝ. С изключение на искрящата сребърна огърлица по нея не се забелязваха никакви други украшения, а облеклото ѝ беше просто, дори строго. Имаше слаба фигура и възрастта ѝ трудно можеше да се определи. Дори червената ѝ коса да беше фризирана специално за случая, ефектът от прозрачната безцветна кожа не би могъл да се постигне с никаква козметика. Открояваше се сред останалите със своята екзотична красота, която нито скованото държание, нито твърдата права линия на устните можеше да затъмни. Очите ѝ спокойно оглеждаха масите, сякаш е съвсем сама. Вин отбеляза, че домакините бяха оставили празни местата от двете ѝ страни. Триксия често го закачаше, че е голям женкар, макар и само във фантазиите си. Само че тази странна жена можеше да му се яви по-скоро в някой кошмар, нежели в пристъп на сладостна нега.

Томас Нау стана от мястото си зад главната маса. В същия момент обслужващият персонал отстъпи назад и се подреди покрай

стените. Шумът от разговорите между Новородените и техните гости постепенно заглъхна и в помещението останаха да ехтят само гласовете на някои от Търговците, увлечени в разгорещен дебат.

— Време е да вдигнем тост в чест на нашето междузвездно приятелство — промърмори Езр.

Бонзол го ръгна с лакът в ребрата и впери поглед към масата на командирите на двете флоти. Езр забеляза, че тя едва потиска смеха си, когато водачът на Новородените наистина започна с тези думи.

— Приятели, в този момент всички ние се намираме далеч от дома — и той направи жест, сякаш искаше да обхване безкрая отвъд стените на банкетната зала. — И от двете страни бяха допуснати сериозни грешки. Освен това си даваме сметка, че тази звездна система е твърде необичайна и загадъчна.

И как иначе, щом като тази звезда е толкова непостоянна. На всеки 250 години тя изчезваше за период от 215, сякаш съвсем угасваше.

— През последното хилядолетие астрофизици от не една и две цивилизации са се опитвали да убедят своите управници, че трябва да изпратят експедиция в тази част на космоса. — Той замълча и се усмихна. — Разбира се, до нашата ера това не е било по силите на Човешката общност. Но ето че сега има не една, а две експедиции, устремени към една и съща цел.

Навсякъде из залата се забелязаха усмивки, които прикриваха една-единствена мисъл: *„Ама че кучешки късмет!“*.

— Естествено, за това съвпадение има съвсем основателни причини. То е напълно логично и закономерно. Само преди няколко години необходимост от подобна експедиция все още не съществуваше. Сега обаче тя е налице — разумните същества, които вие наричате Паяците. Досега това е едва третият познат вид, освен хората, който притежава интелект. Малко вероятно е тяхната цивилизация да е възникнала по естествен път в тази пуста и сурова система. Паяците изглежда са наследници на странстващи между звездите същества, каквито човечеството до този момент не е срещало по своя път. Имаме всички основания да смятаме, че това ще е най-голямото съкровище, на което са се натъквали Търговците от Чуенг Хо, още повече, че Паяците съвсем наскоро са преоткрили радиото.

Очакваме да са хрисими и сговорчиви като всяка западна човешка цивилизация.

Нау се засмя пренебрежително и се обърна към капитан Парк.

— До този момент не си давах сметка колко съвършено се попълват нашите силни страни и слабостите ни, допуснатите грешки и внезапните прозрения. Вие идвате от много по-далечно място, затова пък корабите ви са по-бързи от нашите. Въпреки че пристигаме от сравнително близо, на нас ни трябваше време да пренесем тежкия си товар, който е по-голям от вашия. И двете експедиции са направили своите изчисления съвсем точно и са стигнали до почти едни и същи резултати.

Телескопите на хората постоянно наблюдаваха Изчезващата звезда още от времето, когато човечеството излезе в открития космос. От векове се знаеше, че около нея кръжи планета с размери почти колкото Земята, чийто химически състав предполага наличието на живот. Ако Изчезващата беше нормална звезда, тя сигурно щеше да е едно от най-прекрасните места във Вселената, а не огромна снежна топка, каквато е през повечето време. Освен нея в системата на Изчезващата звезда нямаше никакви други планети. Още древните астрономи потвърдиха със сигурност, че тази единствена планета няма спътници в орбитата си. В съседство не се забелязваха никакви други небесни тела, газове гиганти, астероиди или комети. Пространството около Изчезващата звезда беше като пометено. Това щеше да е естествено за място, където наскоро е станала някаква космическа катастрофа. Вероятно звездата някога също е избухвала, но оставаше енигма как е оцелял единственият свят край нея. Тази беше само една от мистериите, които чакаха отговор в този край на вселената.

Ето защо изследователите бяха нетърпеливи да се запознаят отблизо със загадъчната система. За краткото време, прекарано в нея, флотата на капитан Парк трескаво започна да я проучва и събра няколко килотона проби от повърхността на ледената планета. Откриха и четири скали в пространството на системата, които можеха да бъдат наречени дори астероиди в зависимост от настроението на говорещия. Бяха твърде странни обекти с дължина около два километра. Оказаха се монолитни диаманти. Учените от Триланд едва не си издраха очите един другиму, опитвайки се да обяснят този феномен.

Но така или иначе диамантът не става за ядене, особено пък ако е необработен. Ако го нямаше родният коктейл от полезни вещества и благородни метали, животът на флота щеше да е далеч по-труден и суров. Проклетите Новородени не стига, че закъсняха, но и извадиха късмет. Разполагаха с много по-малко научни работници и академични глави, корабите им бяха по-бавни, ала за сметка на това имаха неизчерпаеми количества техника и оръжие.

Водачът на Новородените се усмихна благо и продължи:

— В системата на Изчезващата звезда съществува едно-единствено място, където има наличие на летливи вещества — светът на Паяците. — Той обходи с поглед залата и задържа очи върху представителите на Чуенг Хо. — Знам, че това е въпрос, който мнозина от вас биха искали да отложим за времето, когато Паяците отново се активират... Всяко забавяне обаче има своята цена, освен това нашата флота притежава достатъчно тежкоподемни сонди. Директор Рейнолт — аха, значи това беше името на червенокосата! — напълно споделя мнението на вашите учени, че местните обитатели никога не биха надскочили етапа на тяхното примитивно радио. Всички тези „паяци“ сега са вкочанени дълбоко под земята и ще останат в това положение, чак докато Изчезващата звезда отново засвети.

Това трябваше да се случи след около година. Причината за този цикъл на Изчезващата звезда си оставаше загадка, но преминаването от светлина към мрак се повтаряше периодично и оставаше почти непроменено през последните осем хиляди години.

На централната маса до капитана на Новородените седеше С. Джей Парк и усмивката му бе почти толкова искрена, колкото и тази на Томас Нау. Командирът на флота Парк не се радваше на симпатия и подкрепа от страна на Департамента по горите. Отчасти причината бе, че съкрати до краен предел времето за подготовка на мисията. А тогава все още нямаше дори намек за наличието на конкурентна експедиция. Като добавка той едва не стопи двигателите на корабите, за да навакса закъснението и успя да изпревари, макар и с малко, флотата на Новородените. Сега можеше с основание да претендира за честта на първооткривател, но ползата не беше кой знае каква: диамантените скали и известно количество летливи вещества от самотната планета. До първото кацане те нямаха дори бегла представа как изглеждат

обитателите на този свят. Изследванията на повърхността, проучванията около планините и ровенето из буницата на непознатата цивилизация обаче им разкриха много. Сега вече можеха да търгуват с откритията, които направиха.

— Време е да започнем да си сътрудничим — продължаваше Нау. — Не зная доколко сте запознати с хода на дискусиата от последните два дни. Не се и съмнявам, че около нея вече се носят най-различни слухове. Съвсем скоро ще имате на разположение всички подробности, но ние с капитан Парк и вашият Търговски съвет решихме, че тази вечеря е чудесен повод да огласим съвместното си начинание. Имаме намерение да осъществим едновременно кацане. Основната задача ще бъде да извлечем най-малко един милион тона вода и приблизително същото количество метални руди. Нашата флота разполага с тежкоподемни сонди, които имат достатъчен потенциал за такава работа. Допълнителните задачи включват монтирането на дискретни сензори за наблюдение и събирането на известно количество културни образци. Резултатите от изследванията и събраните ресурси ще бъдат поделени поравно между двете експедиции. Междувременно ще съберем скали, за да изградим прикритие за двата лагера, които, надявам се, да не са на повече от няколко светлинни секунди от поселищата на Паяците.

Нау погледна въпросително към капитан Парк. Явно по някои въпроси все още не бяха постигнали единомислие.

После вдигна чашата си.

— И така, предлагам тост — да няма повече погрешни ходове и нашето съвместно начинание да приключи успешно. Дано занапред ни чакат още по-велики цели!

— Хей, нали аз бях параноикът в групата? Мислех, че ще си получа заслуженото заради своята ужасна търговска подозрителност.

Триксия се усмихна уморено, но не отговори веднага. По целия обратен път след банкета при Новородените тя беше необичайно тиха и замислена. Вече се намираха в личните си помещения в лагера на Търговците. Тук тя отново възвърна приветливото си настроение и забъбри оживено.

— Признавам, техният лагер е много добре уреден — започна тя.



— В сравнение с нашия наистина е така — Езр потупа с длан по синтетичната стена. — Като си помисля само, че са построили всичко с материали, донесени чак от техния свят! Няма спор, постигнали са невероятен резултат.

Бивакът на Чуенг Хо приличаше на огромен балон, чиято вътрешност е разделена на по-малки части. Гимнастическият салон и помещенията за срещи и прекарване на свободното време бяха достатъчно просторни, но нито едно от тях не можеше да се нарече елегантно и уютно. Търговците се славиха като естети и майстори на изящните постройки, но само когато работеха на спокойствие в собствения си свят и имаха на разположение необходимите материали.

Триксиа разполагаше с две свързани помежду си стаи, чиято обща площ едва надхвърляше сто кубически метра. Стените бяха голи, но Триксиа поработи усърдно, за да създаде интерактивна картина: нейните родители, сестрите, панорама на вековен лес на Триланд. Работното ѝ място беше покрито с исторически материали, събрани на Старата Земя отпреди космическата ера. Сред тях имаше снимки от първия Лондон и първия Берлин, изображения на коне и аероплани, военни командири. Отмрелите култури често биваха сравнявани, при това доста елементарно и без въображение, с примери от по-късни епохи. Малцина си даваха сметка, че тогава, в зората на цивилизацията, всяко нещо е било откривано за първи път. Никога след това не е имало епоха, завладяна от толкова дръзки мечти и обхваната от толкова трогателен наивитет. Специалността на Езр беше свързана именно с тази епоха за ужас на неговите родители и почуда на приятелите му. Единствено Триксиа го разбираше. За нея зората на цивилизацията беше само хоби, но тя с удоволствие разговаряше с Езр за старите времена. Той си даваше сметка, че едва ли някога ще срещне друга като нея.

— Я си кажи направо какво ти се върти в главата! Нима намиращ за подозрително, че Новородените имат по-уредени и красиви помещения от нас? Забелязах, че през по-голямата част от вечерта гледаше разсеяно и тъповато, както всъщност си гледаш обикновено — тя не понечи да се нацупи при тези думи. — Но после нещо стана. Обясни ми какво се случи, Триксиа. Какво нередно забеляза?

Той се отблъсна от тавана и се насочи към дивана край стената, където седеше тя.

— Имаше... Забелязах няколко наглед дребни подробности... — Триксия се протегна, за да го хване за ръката. — Известно ти е, че притежавам усет за езиците. — Тя отново бегло се усмихна. — Техният диалект *несе* толкова се доближава до вашия стандартен език, че е очевидно как са го скалърпили, ровейки из мрежата на Чуенг Хо.

— Сигурно. И това напълно им подхожда. Те са млада култура, която трудно се съвзема след упадъка на своите предшественици.

„Само това оставаше — да започна да се застъпвам за тях.“ Предложението на Новородените беше съвсем разумно, дори можеше да се приеме за щедро. Но подобна оферта обикновено караше всеки опитен търговец да застане нащрек. Триксия обаче беше усетила *нещо друго*, което я тревожеше.

— Когато двете страни използват един и същи език, те трудно съумяват да прикрият своите задни мисли и тайни намерения. Долових няколко откровено авторитарни обрати на речта у нашите партньори и те съвсем не изглеждаха като лапсуси. За Новородените е в реда на нещата да притежават хора, Езр.

— Искаш да кажеш, че имат роби, така ли? Не забравяй, че принадлежат към високо развита в техническо отношение цивилизация, Триксия. А от такива хора не стават добри роби. Ако не са готови да се подчиняват безпрекословно, всичко отива по дяволите.

Тя внезапно сви дланта си в юмрук. Не беше гневен жест, нито шеговитата закана, а израз на решителност, каквато не беше забелязвал у нея до този момент.

— Така е, но ние все още не сме наясно с всичките им номера. Засега можем да твърдим със сигурност, че играят грубо. Цяла вечер слушах оня младеж с червеникаворусата коса до теб и двойката, която седеше от дясната ми страна. Думата „търговия“ не им идва лесно на езика. По им прилягат изрази като „експлоатация“ — това е единственият тип взаимоотношения, каквито според тях можем да установим с Паяците.

— Хм.

Такава си беше Триксия — забелязваше неща, които обикновено убягваха на останалите. Понякога изглеждаха съвсем тривиални, дори след като му ги разтълкуваше. Но в повечето случаи обясненията ѝ приличаха на ярък лъч светлина и разкриваха неподозирани връзки и отношения.

— Кой знае, Триксия! Известно ти е, че и ние от Чуенг Хо можем да бъдем доста, хм... арогантни, когато няма опасност да ни чуе някой Клиент.

Триксия отклони очи и се загледа в необичайните и малко старомодни стаи на своя роден дом на Триланд, където живееха родителите ѝ.

— Арогантността на Чуенг Хо обърна моя свят с главата надолу, Езр. Вашият капитан Парк разкрепости учебната ни система, отвори вратите на Департамента по горите... А това беше само един от страничните ефекти.

— Никога не сме насилвали...

— Знам, че вие никога насилвате. Департаментът искаше да има дял в тази мисия, а доставката на определени продукти беше цената да ни приемете в експедицията — тя се усмихна особено. — Не мисли, че се оплаквам, Езр. Ако не беше арогантността на Чуенг Хо, аз никога нямаше да бъда пропусната през ситото на Департамента, нямаше да защитя докторат и сега да съм тук с теб. Чуенг Хо наистина са изнудвачи, но вие сте възможно най-доброто нещо, което би могло да се случи на моя свят.

Езр прекара в летаргичен сън почти цялото време, докато бяха на Триланд и се събуди едва през последната година от престоя. Той не беше запознат отблизо с обичаите на техния Клиент, а до тази вечер Триксия избягваше да се впуска в подробности за живота на родния си свят. „Хм.“ Едва се съдържаше да ѝ направи поредното предложение за брак през последната Мсек; обеща повече да не споменава за това, но... И той отвори уста.

— Чакай малко, още не съм свършила! Разказвам всичко това, за да се убедиш, че умея да правя разлика между видовете арогантност. Разговорите на тези хора по време на вечерята звучаха повече като между робовладелци, отколкото между Търговци.

— Ами прислужниците? Приличаха ли ти на унизени и тормозени роби?

— Не... Приличаха по-скоро на низши служители. Знам, това не се връзва много, но не забравяй, че все още не сме видели всички представители на Новородените. Сигурно жертвите на тяхната тирания са многобройни. Дали поради прекомерна самоувереност или пък от недоглеждане, Томас Нау е изложил на показ навсякъде по стените

тяхната болка. — Тя посрещна с решителен поглед недоумяващия му израз. — Проклетите картини, дявол да те вземе!

След вечерята Триксия се разходи из банкетната зала, спирайки се пред всяка картина поотделно. Върху тях имаше изобразени красиви пейзажи и величествени постройки. Всяка излъчваше сюрреалистична светлина и притежаваше необикновена перспектива, а детайлите бяха изваяни с най-малките подробности, чак до отделните стръкчета трева на поляната.

— Нормалните и щастливи хора не рисуват такива картини!

Езр сви рамене.

— На мен пък ми се стори, че всички са рисувани от един и същи художник. Толкова са свършени! Бас държа, че са репродукции от класически платна, подобно замъците на Денг Канберън — маниакалнодепресивни размишления върху нерадостното бъдеще на художника. — Великите творци обикновено са луди и нещастни.

— Говориш като истински търговец!

Той обхвана дланите ѝ с ръце.

— Триксия, не искам да споря с теб. Допреди този банкет аз бях вечно съмняващия се.

— И все още продължаваш да си, нали?

Въпросът беше сериозен и настойчив, без капка игривост в него.

— Така е — макар и не толкова обсебен от новата мания като Триксия, нито пък по същите причини. — Не е ли твърде щедро от страна на Новородените да ни предложат половината от вместилищата на тежкотоварните си сонди. — Зад това несъмнено се криеше някаква по-далечна и съществена цел. Теоретично погледнато, умственият потенциал на Чуенг Хо струваше много повече от техните сонди, но подобно сравнение беше нереално и не можеше да се отстоява с разумни доводи. — Просто се опитвам да вникна в онова, за което говореше и което ми е убягнало по време на вечерята... Добре, нека допуснем, че опасността е наистина толкова голяма, колкото ти подозираш. Не мислиш ли обаче, че капитан Парк и хората от съвета също ще я усетят?

— Според теб какво си мислят те в момента? Докато наблюдавах флотските офицери на връщане от банкета, стигнах до заключението, че отношението им към Новородените доста се е смекчило.

— Просто са доволни, че вече е сключен някакъв договор. Не ми е известно обаче какво точно мислят хората от Търговския съвет.

— Това поне лесно ще разбереш, Езр. Ако този банкет е успял да им замаже очите, тогава настоявай въпросът да се разнищи издъно. Добре де, известно ми е, че си още стажант; че има строг ред, правила и обичаи — все дрънканици от този род. Но твоето семейство е *собственик* на тази експедиция, за бога!

Езр се приведе напред.

— Само един от собствениците.

Тя за първи път споменаваше този факт. До сега и двамата или по-скоро Езр се боеше по някакъв начин да засегне темата за социалната пропаст, която ги делеше един от друг. Опитвах се да потиснат съмнението, че другият извлича някаква тайна полза от връзката им. Родителите на Езр Вин и двете му лели притежаваха една трета от експедицията: два кораба и три спускателни апарата за кацане на повърхността. Като цяло фамилията Вин.<sup>27</sup> владееше трийсет кораба, ангажирани с дузина начинания в различни точки от космическото пространство. Пътуването до Триланд беше странична инвестиция, възможна единствено за най-достоините представители на фамилията. След век-два той отново щеше да е при семейството си, с около десет-петнайсет години по-възрастен. Езр с нетърпение очакваше срещата, за да докаже на своите родители, че тяхното момче е успяло в живота. Дотогава обаче трябваше сам да се справя с проблемите.

— Триксия, има разлика между това да си съсобственик на една експедиция и да си неин ръководител. Особено пък в моя случай. Ако родителите ми участваха в нея, сигурно щяха да имат думата при вземането на важни решения. Но те вече са видели достатъчно по време на междузвездните си пътешествия и сега имат нужда от почивка. А аз съм първо стажант, а после съсобственик.

Той доста болезнено усети този факт на собствения си гръб. Едно нещо беше винаги гарантирано при експедициите на Чуенг Хо — в тях не се допускаха никакви семейни привилегии; по-скоро важеше обратното.

Триксия дълго мълча, а очите ѝ внимателно изучаваха лицето му. Какво ли предстоеше отсега нататък? Езр добре помнеше суровото предупреждение на леля си Филипа да внимава с жените, които

увисват на шията на някой богат млад търговец и очакват той да им осигури дните до края на живота. А което е още по-лошо — понякога дори успяват да се докопат до управлението в бизнеса на достойните и почтени Фамилии.

Езр беше на деветнайсет, а Триксия Бонзол — на двацет и пет. Сигурно си въобразяваше, че може да предявява всякакви претенции към него. „*О, Триксия, моля те, недей!*“

Най-накрая тя се усмихна — много по-нежно от обикновено.

— Хубаво, Езр. Постъпи така, както смяташ за най-правилно, но... Моля те само за едно — да помислиш върху това, което ти казах.

После протегна ръка към лицето му и го погали. Целувката ѝ беше лека и колеблива.

## 2.

Хлапето го издебна точно пред вратата на стаята му.

— Здравсти, Езр, гледах те снощи.

Това почти го накара да спре. *„Тя говори за банкета!“* Търговският съвет очевидно беше решил срещата да се препредава за всички членове на екипажа, които по една или друга причина не присъстват лично.

— Точно така, Киви, снощи си ме гледала на екрана, а сега ме виждаш от плът и кръв. — Той отвори вратата на стаята си и пристъпи напред. Малката нахалница беше прилепнала така плътно до гърба му, че се озова вътре почти едновременно с него. — Е, казвай какво те води насам.

Киви притежаваше безспорен талант да изтръгва от събеседника си точно тези въпроси, които иска да чуе.

— И двамата имаме дежурство след две хиляди секунди, та си рекох, че можем да слезем заедно долу и да поклюкарстваме.

Вин премина в другата стая, но този път хлопна вратата след себе си. Вътре се преоблече в работен костюм. Когато отново излезе, малката още го чакаше. Той примирено въздъхна.

— Не съм научил никакви клюки.

*„Проклет да съм, ако повторя онова, което ми каза Триксия!“*

Киви обаче се ухили победоносно.

— Затова пък аз научих нещо. Хайде, идвай! — тя отвори външната врата към общия коридор и направи дълбок поклон пред него въпреки нулевата гравитация. — Искам да си сверя наблюденията с онова, което ти си видял на живо. Макар ти да присъства лично там, мога да се обзаложа, че имам повече информация. Съветът инсталира три предавателя, включително и при входа на залата, така че имах по-добра наблюдателна позиция от теб.

Тя се понесе до него по коридора, обяснявайки колко пъти е гледала видеозаписа. Успя да му преразкаже и всичко чуто от хората, с които е приказвала до момента.

Вин срещна за първи път Киви Лин Лизолет на Триланд по време на подготовката за експедицията. Тогава тя беше осемгодишно шило в торба, пълна с неприятни изненади. И по някаква необяснима причина избра тъкмо него за обект на своето специално внимание. Често се случваше след храна или тренировки да се засили зад него и да увисне на гърба му, обвила здраво ръце през неговия врат и готова да го удуши. Колкото повече ѝ се ядосваше, толкова повече тя се привързваше към него. Само да ѝ беше отвърнал с един по-здрав удар и сигурно щеше да ѝ смени изцяло физиономията, но не върви да удариш осемгодишно дете. Тя беше с девет години по-малка от допустимия минимум за участници в експедицията. Мястото на децата не е на работните площадки, а какво остава за екипажите, особено пък онези, чиято мисия е в далечния космос. Само че майката на Киви притежаваше двайсет процента от експедицията. Във фамилията Лизолет.17, която произхождаше от Стрентман — далеч в периферията на владенията Чуенг Хо — цареше истински матриархат. Нейните членове се отличаваха с рядко срещани черти на характера и странни обичаи. Много правила и закони трябваше да бъдат престъпени, но най-накрая малката Киви попадна в екипажа на експедицията. Тя прекара повечето време от пътуването будна и стигна рекордите на хората от охраната. Голяма част от детството ѝ премина сред звездите, само с неколцина възрастни около нея, сред които невинаги бяха родителите. Дори единствено мисълта за това беше достатъчна да охлади гнева на Вин. Бедното момиченце. Макар вече да не беше толкова малка. Сигурно е навършила четиринайсет, а нейните физически атаки постепенно преминаха в словесни нападки. Кое то беше значително по-добре като се има предвид здравата физика на стрентманите, пригодена за силната гравитация на тяхната планета.

Сега двамата се придвижваха рамо до рамо през главния коридор в лагера на мисията.

— Ей, Раджи, как върви бизнесът?

Киви махаше приветливо и поздравяваше всеки втори срещнат. Мсек преди срещата с Новородените капитан Парк беше наредил да се събудят почти половината членове на екипажите — достатъчно, за да обслужват всички превозни средства и оръжия на борда. Петнайсет хиляди души биха изглеждали като малко по-шумно парти в дома на родителите на Езр. В лагера обаче те образуваха истинска тълпа, макар



повечето от тях да бяха още на борда на корабите. При тази навалица още по-ясно се виждаше, че техният бивак е само временен подслон. При това постоянно отнякъде прииждаха все нови и нови хора. Главният коридор представляваше връзка между четирите огромни сфери, които покриваха лагера на Търговците. Повърхността започваше да се вълнува всеки път, когато оттам преминаваха едновременно четири-пет души.

— Нямам им вяра на тия Новородени, Езр. Въпреки сладките приказки, те са готови да ни прережат гърлата при първи удобен случай.

Вин нервно ѝ се усмихна.

— Как успяваш да се усмихваш толкова често?

В момента се носеха покрай един открит участък — истински прозорец, а не нарисуван върху стената пейзаж. През него се виждаше парка на лагера — единствената растителност беше самотен бонзай, доста надхвърлил обичайния ръст за този вид. Затова пък тук имаше повече простор и разнообразни живи организми в сравнение със стерилното обиталище на Новородените. Известно време главата на Киви се въртеше ту в една, ту в друга посока и тя утихна. Единствено живите растения и животни можеха да я накарат да замълчи. Баща ѝ беше офицер, който отговаряше за животоподдържащите системи на експедицията. Освен това се славеше като един от най-известните култиватори на бонзай, чиято популярност се простираше по всички краища на Чуенг Хо.

Момичето най-сетне се съвзе от унеса и се усмихна високомерно.

— И всичко това само защото сме Чуенг Хо, ако случайно си забравил този факт. Превъзхождаме по коварство тези новобранци с хиляди години практика! „Новородени“, как ли пък не! Стигнали са дотук, само защото са си направили труда да поровят из мрежата на Чуенг Хо, предназначена за обществено ползване. Ако не беше тя, все още да клечат из развалините на своя свят.

Коридорът постепенно се стесни и сви към точката на пресичане между отделните части. Шумът от работата на екипажа идваше до тях приглушен от материята на купола. Това беше най-вътрешният балон в лагера на Търговците.

Освен покривната конструкция и енергийния пилон, оранжерията за бактерии беше един от жизненоважните елементи за оцеляването на хората в него. Всеки от екипажа даваше дежурства на това място и вършеше дори най-черната работа — като да прочиства бактериите филтри под водните басейни например. Отдолу растенията вече не ухаеха толкова хубаво. Напротив — нетърпимият мирис на гнилоч беше сигурно доказателство за жизненост и добро здраве. Почти цялата работа можеше да се кърши и от машини, но при обсъждането на въпроса се надигнаха гласове в защита на здравия разум и използването на автоматика бе отхвърлено единодушно. Ето защо никой повече не опита да си улесни труда, нито пък оспори това решение. Дори най-елементарната грешка в оранжерията можеше да се окаже фатална за целия лагер, а бактериите да преминат през мембраната в по-горните слоеве на водния басейн. Ако се случеше това, в най-добрия случай храната щеше да се вмирише на повръцано, а нейната смрад постепенно да премине и във вентилационната система. Но дори най-страшният пропуск едва ли би причинил смърт на някой от екипажа. Все пак на борда на корабите имаше богат резерв от бактерии, които се съхраняваха при пълна изолация.

Мястото бе свършено поле за обучение, за каквото можеше да мечтае и най-строгийт учител: предлагаше сурови условия на работа, беше неудобно и неприветливо, а дори незначителен пропуск водеше до такива последици, че небрежността трудно можеше да се прикрие.

Освен предвидените по график, Киви даваше и допълнителни дежурства тук. Твърдеше, че мястото ѝ харесва.

— Татко казва, че трябва да се започне от най-дребните форми на живот, за да може по-късно да се поема отговорност и за по-големите.

Киви приличаше на самоходна енциклопедия по всички въпроси относно бактериите, техния начин на хранене, различните видове, особеностите на онези, които не търпят човешки контакт (бог да ги благослови, защото така поне не бяха длъжни да търпят миризмата им).

Още в първите секунди от пребиваването си в оранжерията Езр едва успя да избегне две грешки едновременно. Той естествено се опита да замаже работата, но Киви го усети на часа. Обикновено в такива случаи не му се разминаваше дългото конско, гарнирано с

язвителни забележки, но днес тя беше погълната от мисълта за Новородените.

— Известно ли ти е защо не включихме и тежкоподемни сонди в оборудването на експедицията?

Техните най-големи сонди можеха да пренесат хиляди тонове вода от повърхността на планетата до нейната орбита. Стига да имаха достатъчно време, биха могли да разполагат с всички руди, газове и минерали, които са им необходими, но пристигането на Новородените осуети всички планове. Езр само сви рамене и не вдигна очи от филтъра, който почистваше и подсушаваше.

— Чух различни версии по този повод.

— Ха! Че за какво ти е да слушаш разни врели-некипели, когато с малко аритметика и сам можеш да стигнеш до истината. Капитан Парк е подозирал, че тук ще имаме компания, затова е свел до минимум обема на екипировката за сметка на огромно количество оръжие.

— Може и така да е.

„Сигурно е така!“

— Проблемът е, че проклетите Новородени живеят толкова близо, че са домъкнали със себе си много повече неща от нас. На всичкото отгоре едва не ни изпревариха.

Езр не отговори, но това изобщо не й направи впечатление.

— От известно време се занимавам с колекциониране на слухове. Повярвай, трябва да сме много, ама *много* внимателни!

И тя се впусна в догадки за военния потенциал на Новородените като предлагаше всевъзможни тактики за водене на битка срещу тях. Майката на Киви освен заместник-командир на флота беше и воин. Стрентманиански воин при това. През повечето време от пътешествието Хлапето се посвети на изучаването на карти, траектории и разработване на маневри. Заниманията с бонзай и работата в оранжерията за бактерии бяха наследство от баща й. Момичето се разкъсваше между инстинкта на кръвожадния воин, авантюризма на волния търговец и изящното изкуство на култиватор на бонзай — и всичко това събрано в едно тяло! Чудно как ли родителите й бяха стигнали до безумната идея да се оженят? Плодът на този брак беше самотното и объркано дете, което стоеше пред Езр.

— И така, единственият шанс да надделеem над Новородените е в открит бой — заключи накрая Киви. — Само че това и на тях им е известно, затова бяха толкова мазни. Вече не ни остава нищо друго, освен да им играем по гайдата — просто няма как да минем без техните тежкоподемни сонди. Ако те се придържат към нашето споразумение, накрая пак ще се окажат приказно богати. Но въпреки това ние ще бъдем много по-богати от тях. Тия смешници не могат да произвеждат въздух, ако нямат съоръжения за това. *При условие*, че всичко върви гладко, ние пак ще контролираме положението.

Езр приключи с почистването на една секция филтри и подхвана нова.

— Според Триксия те изобщо не гледат на тази работа като на търговска операция.

— Хм, така ли мисли?

Киви с охота се присмиваше на всичко, свързано с Вин, но колкото и да е невероятно, Триксия правеше изключение от това правило. През повечето време момичето се преструваше, че тя изобщо не съществува. Сега то замълча, размишлявайки, което беше твърде необичайно.

— Мисля, че приятелката ти има право. Виж какво, Вин, това е тайна, но да знаеш, че Търговският съвет се е разделил на два лагера по този въпрос. — Казаното звучеше напълно невероятно, освен ако майката на Киви не се е разприказвала пред момичето. — Сигурно някои от идиотите в съвета си въобразяват, че става въпрос за поредната търговска сделка и всяка от страните ще се стреми да даде най-доброто от себе си за съвместното благо. И че както обикновено ние сме по-добрите при воденето на преговори. Какво ни грее нас, че ония ще останат без мрежа, ако ни видят сметката! Така или иначе вече сме се хванали на хорото и ще го играем докрай. Остава само да си отваряме очите на четири да не ни нападнат от засада.

Когато говореше с такава стръв, Киви много приличаше на Триксия.

— Е, мама не го каза точно с тези думи, но по всичко личи, че нашите са в задънена улица — тя го изгледа косо — дете, което се опитваше да играе ролята на голям конспиратор. — Ти си един от собствениците, Езр. Можеш да говориш с...

— Киви!

— Добре де, добре — смятай, че нищо не съм казала!

Тя го остави на мира за около сто секунди, после отново започна да крои планове как да изпързалят Новородените, „ако оцелеем през следващите няколко Мсек.“ Ако Паяците и Изчезващата звезда не съществуваха, тогава Новородените най-вероятно щяха да бъдат обявени за находката на века в историята на Чуенг Хо. Ако се съди по маневрирането на тяхната флота явно бяха много умели в работата с техниката и системите за планиране. В същото време обаче междузвездните им кораби бяха два пъти по-бавни от тези на Чуенг Хо, а бионауката им не издържаше никаква критика. Киви имаше неизчерпаеми планове как да обърне всичко това в полза на своите.

Езр пропускаше неспирния словесен поток покрай ушите си, без да му обръща особено внимание. При други обстоятелства работата в оранжерията го поглъщаше напълно, но сега това се оказва невъзможно. Стратегията, грижливо подготвяна цели два века, беше на път да рухне само за няколко Ксек. За първи път се замисли как всъщност се управлява флотата. Триксиа беше външен човек в тази експедиция, но затова пък с блестящ ум и различна гледна точка от родените Чуенг Хо. Малкото диване също беше схватливо, но неговите предложения по правило бяха неприложими. Този път обаче... Сигурно „мама“ стоеше в дъното на всичко това. Възгледите на Кира Пен Лизолет бяха формирани твърде далеч — толкова далеч, колкото е възможно в рамките на владенията Чуенг Хо. Изглежда тя си мислеше, че един млад стажант би могъл да обърне хода на събитията, само защото е от фамилията съсобственички. Проклятие!

Останалата част от дежурството премина в мълчание. Работата им приключваше след хиляда и петстотин секунди и ако пропуснеше обяда, щеше да има време за смяна на дрехите... И да поиска среща с капитан Парк. През двете години лично време в експедицията той никога не бе изтъквал семейните си връзки. „А с какво ли бих могъл да съм полезен в този критичен момент? Дали ще мога да посоча изход от задънената улица?“ Тази мисъл не му даваше мира чак до края на дежурството. Тя продължи да го гложди и докато сваляше работния си костюм, а дори и след това — докато се обаждаше на секретаря на флотския командир.

Усмивката на Киви беше безочлива както обикновено.

— Кажи им го право в очите, Вин. Нашата експедиция трябва да прерасне във военна операция.

Той ѝ направи знак да млъкне. Не след дълго забеляза, че съобщението му не е стигнало до крайната цел. Дали бяха блокирали неговия достъп? За миг Езр изпита облекчение, после видя, че съобщението му е изместено от нареждане първа степен, идващо от офиса на капитан Парк: „*Явете се в заседателната зала на флотския командир в 5.20.00.*“ Какво ли гласеше древното суеверие в случай, че някой предугади твоето желание? Мислите на Езр Вин бяха напълно объркани, когато пое по коридорите на лагера.

Киви Лин Лизолет се беше изпарила яко дим. Какво умно малко момиченце!

Срещата не беше предназначена за офицерите от състава на експедицията. Когато Езр се яви в заседателната зала на „Фам Нувен“, там вече присъстваха командирът на флота и целият Търговски съвет. Очевидно бяха угрижени и стояха с мрачни лица. Вин успя само да хвърли един бегъл поглед наоколо, преди да се превърне в център на внимание. С крайчеца на окото прецени, че всички членове на съвета без изключение са в залата. Висяха около заседателната маса, а погледите им не вещаеха нищо добро.

Парк рязко махна с ръка към Езр:

— Свободно, стажант.

Преди триста години, когато Езр беше още на пет, капитан Парк посети тяхното фамилно имение на Канбера. Родителите му го посрещнаха царски, макар тогава той да не беше дори командир на кораб. Но Езр помнеше най-вече подаръците на този — както му се стори тогава — сърдечен и приятелски настроен човек.

При следващата среща Вин беше вече на седемнайсет, бъдещ стажант-търговец, а Парк събираше флотата си на Триланд. Каква невероятна промяна! Оттогава да бяха разменили има-няма стотина думи и то само по официални поводи. Езр нямаше нищо против тази анонимност. Какво ли не би дал и сега отново да потъне в нея!

Капитан Парк изглеждаше така, сякаш току-що е лапнал нещо кисело. Той обходи с поглед членовете на Търговския съвет и Вин се зачуди на кого ли точно се гневи.

— Млади момко... Хм... Стажант Вин, изправени сме пред една... твърде необичайна ситуация. Предполагам сте запознат с деликатното положение, в което ни постави пристигането на Новородените. — Очевидно капитанът не очакваше отговор и думите „Да, капитане“ заседнаха в гърлото на Езр. — За момента разполагаме с няколко възможни хода за действие.

Встъплението му беше последвано от нов изпитателен поглед към членовете на Търговския съвет.

Езр си даде сметка, че Киви Лин Лизолет не е дрънкала само празни приказки. Командирът на флотата разполагаше с пълна свобода на действие, при какъвто и да е тактически казус и имаше право на вето, когато се решаваха стратегически въпроси. Ако ставаше дума за промяна в крайната цел на експедицията обаче, той зависеше от мнението на Търговския съвет. Очевидно нещо при прилагането на този правилник не се беше получило както трябва. Случаят не можеше да се причисли към рутинните, защото командирът имаше решаващ вот при подобни ситуации. Не, по всичко личеше, че това е безизходно положение, предизвикано от вълнения сред управляващия екип на експедицията. Преподавателите в школите често даваха за пример подобно стечение на обстоятелствата. Ако това се случеше на практика обаче, най-вероятно някой младши съдружник би станал решаващ фактор при вземането на решение. Или с други думи щеше да се превърне в жертвен агнец.

— Първа възможност — продължаваше Парк, който очевидно не си даваше сметка за мрачните мисли в главата на Вин. — Играем по свирката на Новородените. Съвместни действия и съвместен контрол над оборудването и екипировката в предстоящата експедиция.

Езр се зае да изучава изражението върху лицата на членовете на съвета. Кира Пен Лизолет седеше до командира на флота. Беше облечена със зелената униформа на нейната фамилия. На ръст не надвишаваше много Киви, но изглеждаше самоуверена и разумна. Въпреки дребния ръст тя излъчваше невероятна физическа сила. Фигурите на стрентманианите бяха необикновени дори по стандартите на Чуенг Хо и огромното разнообразие от раси в техните владения.

Някои от членовете на съвета бяха нахлузили обичайните си лицемерни маски, но не и Кира Пен Лизолет. По всичко личеше, че тя е категорично против тази първа „възможност“, за която говореше

капитан Парк. Вниманието на Езр беше привлечено от друго познато лице. Сам Дотрейн.

Членовете на съвета, които участваха в мисията, бяха сред най-почитаните хора. Активно действащите собственици се брояха на пръсти; повечето ръководни кадри бяха добри професионалисти, борещи се със зъби и нокти за привилегията да притежават свой собствен кораб. На съвещанието присъстваха и няколко старци на пределна възраст — опитни експерти, които предпочитаха да участват в управлението, отколкото да притежават свой кораб. Сам Дотрейн беше един от тях. Навремето работеше за семейството на Вин. Езр предположи, че той също е против първата „възможност“, предлагана от Парк.

— Втора възможност: отделни командвания, никакви съвместни операции на повърхността, при първи удобен случай се свързваме с Паяците и им се представяме.

Значи се оставяме в ръцете на бога на търговията и се уповаваме той да определи кои са великите завоеватели. Ако има трима участници в надпреварата, рискът от предателство вероятно ще намалее. След няколко години техните взаимоотношения с Новородените може би ще станат относително нормални и ще се базират единствено на почтена конкуренция. Разбира се, съществува риск Новородените да приемат едностранния опит за контакт с Паяците като предателство. Лошо. Много лошо. Въпреки това на Вин се стори, че половината от членовете на съвета подкрепят именно този вариант. „*Но не и Сам Дотрейн!*“ Старият човек тръсна решително глава по посока на Вин, давайки му съвсем ясен знак.

— Трета възможност: събираме лагера и се отправяме обратно към Триланд.

Вин не успя да прикрие стъписването си. Сам Дотрейн се намеси, за да внесе допълнителни уточнения.

— Момко Вин, капитанът имаше предвид, че те значително ни превъзхождат по численост, а твърде вероятно и по въоръжение. Никой от нас няма вяра на тези Новородени. Обърнат ли се срещу нас, нямаме никакви шансове. Прекалено рисковано е да...

Кира Пен Лизолет гневно удари с длан по масата.

— Възраждавам! Според мен тази среща е пълен абсурд още от самото начало. И което е още по-зле — свидетели сме на това как Сам



Дотрейн я използва, за да наложи собственото си мнение.

Толкова за теорията, която Киви представи като позиция на майка ѝ.

— На никого от вас не съм дал думата! — Капитан Парк замълча, оглеждайки строго членовете на съвета. — Четвърта възможност: първи предприемаме атака срещу флота на Новородените и завладяваме системата.

— Опитваме се да я завладеем — поправи го Дотрейн.

— *Възраждам!* — Отново беше Кира Пен Лизолет. Тя замахна с ръка, активирайки интерактивното изображение. — Една атака от наша страна е единственият ни шанс за успех.

Изображението не беше нито гледката, която се виждаше през илюминаторите на техните кораби, нито картина от телескопите, насочени към света на Паяците. Не се базираше и на прогнозните таблици, които толкова често поглъщаха вниманието на стратегите. Приличаше по-скоро на навигационна диаграма, показваща скоростните вектори на двете флоти и съотношението на позициите им, разположението спрямо света на Паяците и Изчезващата звезда. Графиките изобразяваха и техните възможни бъдещи позиции в координатната система. Диамантените скали също бяха отбелязани. Имаше фиксирани и други цели, военни тактически символи, сведения за гигатонове, ракетите-бомби и евентуални контрамерки.

Езр се взираше в изображението и се напъваше да си припомни наученото в часовете по военни науки. Очевидно слуховете за секретния товар на капитан Парк излязоха верни. Експедицията имаше зъби — по-дълги и по-остри, от която и да е друга търговска флота. Пък и войните на Чуенг Хо разполагаха с достатъчно време да се подготвят, колкото и невероятно да изглеждаше намирането на място за засада в тая система или пък при оскъдните възможности да се скрие оръжие в нея.

Флотата на Новородените също беше подробно обозначена: около местата на нейните кораби изобилстваше от военни символи и обозначения, които доказваха колко труден би бил всеки опит за проникване. Новородените разполагаха с много по-съвършени системи от тези на Чуенг Хо, а товарът им беше двойно по-голям от техния. Очевидно повечето от него се състоеше от различни видове оръжия.

Езр отново насочи вниманието си към присъстващите в заседателната зала. Чудно кой освен Кира Лизолет би одобрил тази внезапна и коварна атака? В детството си Езр отдели много време за изучаване на Стратегиите, но винаги му бяха повтаряли, че коварството може да е плод само на болни мозъци или пък е присъщо единствено на родените злодеи. И дума не можеше да става някой достоен и самоуважаващ се представител на Чуенг Хо да прибегне до подлост, при каквито и да е обстоятелства. Сега му трябваше известно време да проумее, че присъства на заседание, при което Търговският съвет планира умишлено коварство.

Мълчанието продължи необичайно дълго. Дали пък не чакаха той да каже нещо? Най-сетне капитан Парк отново заговори:

— Предполагам си се досетил, че се намираме в безизходица, стажант Вин. Ти нямаш право на глас, нито пък притежаваш необходимия опит и информация за създалата се ситуация. Без да те обиждам, държа да подчертая, че намирам присъствието ти на тази среща за крайно смущаващо. Причината за това изключение е, че си единственият член на екипажа, който е и притежател на два от корабите ни. Ако имаш какво да кажеш относно изброените възможности за действие, ние ще сме... хм... щастливи да го чуем.

Въпреки че бе най-нискостоящият по длъжност сред участниците в спора, сега стажант Езр Вин прикова вниманието на всички присъстващи. Какво ли трябваше да каже? В главата му се нароиха хиляди въпроси. В училище го подготвяха да взима бързи решения, но тогава поне му даваха повече информация, на която да се опре. Беше ясно, че тези хора не се интересуват особено от неговото мнение. Тази мисъл внезапно го освободи от обзелата го паника.

— С-с-само четири възможности ли съществуват, флотски командир? Няма ли и други, по-второстепенни, които не бяха споменати тук?

— Нито една, която да е подкрепяна от мен и съвета.

— Хм, вие сте говорили с Новородените не веднъж и два пъти. Какво е мнението ви за техния лидер Томас Нау?

Този въпрос отдавна глождеше него и Триксия. Само дето Езр дори не бе и сънувал, че ще има възможност лично да го зададе на командира.

Устата на Парк заприлича на тънка права линия и Езр помисли, че ще избухне всеки момент. Командирът обаче се овладя и кимна с глава.

— Той е много умен. Неговата техническа подготовка напомня тази на капитаните от Чуенг Хо. Очевидно владее до съвършенство Стратегиите, макар че не е задължително те напълно да съвпадат с нашите... Останалото е въпрос на догадки и интуиция. Но — предполагам повечето членове на съвета ще се съгласят с мен — той е способен да извърши предателство, стига да усети, че в това има дори незначителна облага за него. Нау е изпечен лъжец, който изобщо не признава силата на дадената дума.

Общо взето това бе най-страшното нещо, което един представител на Чуенг Хо можеше да изрече по адрес на друго живо същество. През главата на Езр внезапно проблесна като мълния мисълта, че капитан Парк най-вероятно е привърженик на идеята за внезапна атака. Той обърна очи към Сам Дотрейн, после отново насочи поглед към Парк. Единствените двама, на които вярваше изцяло и безрезервно, сега се намираха на противоположни позиции. „Божичко, тези хора не виждат ли, че аз съм само един неопитен стажант?!“ И Езр вътрешно изплака като малко дете, изгубено в мрака. После за секунда се замисли съвсем сериозно по въпроса и накрая реши:

— Съдейки по това, което току-що чух, сър, аз определено съм против първата възможност за съвместна операция с Новородените... Но въпреки това не споделям и идеята за внезапна коварна атака...

— Добре казано, момче — прекъсна го Сам Дотрейн.

— ... тъй като ние от Чуенг Хо нямаме почти никакъв опит в това отношение, независимо колко добре сме подготвени теоретично.

В такъв случай оставаха само два варианта за избор — да прекратят всичко и да си обират крушите или да сведат до минимум взаимоотношенията с Новородените и да предупредят Паяците при първи удобен случай. Дори да имаха основание за това, тяхното преждевременно заминаване щеше да се приеме като признание за поражение. А като се има предвид и запасите им от гориво, връщането щеше да стане много бавно.

Само на един милион километра от тях се намираше най-великата мистерия в този край на Обитавания от човешки същества

космос. Бяха пропътували петдесет светлинни години, за да се озоват изкусително близо до целта на своя живот. Огромен риск, оправдан единствено от безценното съкровище, което ги чакаше в края на пътя.

— Сър, ще загубим много, ако си тръгнем точно в този момент. Останем ли обаче, всеки от нас трябва да разбуди воина в себе си. Поне докато не сме абсолютно сигурни в нашата безопасност. — В края на краищата Чуенг Хо имаше свой легендарен воин — Фам Нувен, спечелил не малко битки в живота си. — Моята п-п-препоръка, сър, е да останем.

Тишина. На Езр се стори, че забелязва облекчение върху повечето от лицата на присъстващите. Само заместник-командирът на флота гледеше мрачно. Сам Дотрейн обаче не беше толкова въздържан.

— Момчето ми, моля те, размисли отново. Семейството ти притежава два от корабите на експедицията, които са изложени на голям риск. Не би било позорно да се оттеглим, преди да сме изгубили всичко. Напротив, това ще е мъдра постъпка. Новородените са твърде опасни, за да...

Парк се отдели от мястото си край масата, масивната му ръка се протегна напред и внимателно се отпусна върху рамото на Сам Дотрейн. Гласът на командира прозвуча необичайно меко.

— Съжалявам, Сам. Ти наистина направи всичко, което е по силите ти. В това число и да ни накараш да изслушаме един младши съдружник. Сега дойде време всички ние... да вземем единодушно решение и да продължим нататък.

Чертите на Дотрейн се разкривиха от страх и чувство на безсилие. Той постоя така за миг, потръпващ от усилието да се концентрира, после изпусна дъха си със свистене. Изведнъж заприлича на много възрастен и уморен човек.

— Така е, капитане.

Парк се върна отново на мястото си край масата и хвърли невъзмутим поглед към Езр.

— Благодаря ти за съвета, стажант Вин. Очаквам да запазиш в пълна тайна казаното на тази среща.

— Тъй вярно, сър — изопна се Езр.

— Свободен си.

Вратата зад гърба му се отвори и Езр се отправи към изхода. Докато се оттегляше, чу капитан Парк да се обръща към съвета:

— Кира, погрижете се по всички кораби да бъде разположена артилерия. Може би така Новородените ще схванат, че е твърде опасно да отвличат наши съдове, участващи в съвместната операция...

Вратата се затръшна и заглуши останалата част от думите му. Езр почувства огромно облекчение и в същото време се разтрепери от глава до пети. След четиридесет години той вече пълноправно щеше да участва в решенията на съвета. А това не беше шега работа.

### 3.

Светът на Паяците — Арахна както го наричаха вече някои, беше дванайсет хиляди километра в диаметър, а гравитацията на повърхността му стигаше 0,95 G. Вътрешността на планетата имаше еднороден скалист състав, а повърхността изобилстваше от газове, които при съответните условия биха могли да образуват океани и годна за живот атмосфера. Само едно нещо липсваше на този свят, за да заприлича на старата Земя — слънчева светлина.

Вече се навършваха близо двеста години, откакто Изчезващата звезда се изгуби от небосвода на планетата. Два века нейната светлина, достигаща до Арахна, не бе по-силна от тази на най-далечните звезди.

Езр и екипажът му висяха точно над мястото, където трябваше да е основният архипелаг по време на затоплянето. Главната работа обаче кипеше от другата страна на планетата. Там екипите на тежкоподемните сонди извличаха и пренасяха милиони тонове от замръзналия океан и неговото дъно. Езр и друг път беше присъствал на такива мащабни сондажи. Кацането на неговия екип обаче щеше да влезе в историята.

Триизмерното изображение върху екрана в пътническата кабина беше гледка от планетата под тях. По повърхността долу бързо се редуваха сиви ивици и бели петна, понякога за миг проблясваше нещо. Може би беше просто игра на въображението, но на Езр му се привидяха едва доловими сенки, образувани под лъчите на Изчезващата. Той си представи високите планински върхове и урвите, белите склонове, губещи се в тъмни клисури. Можеше да се закълне, че вижда светъл ореол около някои от върховете — дали това не бяха местата, където океанът е замръзвал около някоя скала?

Гласът на Бени Вин дойде иззад гърба му и в същия момент картината се покри от ситна мрежа червени линии. Тя почти съвпадна с предположенията му за разположението на върховете, сенчестите падини и снежните преспи.

Езр отново махна червената плетеница.

— Когато звездата грее, там долу гъмжи от милиони Паяци. Как мислиш, дали бихме открили някакви следи от тяхната цивилизация?

Бени се изкиска пренебрежително.

— Нима очакваш да видиш нещо, гледайки естествения пейзаж с невъоръжено око? Това, което стърчи отгоре, са главно планински върхове. А другото, което е в ниското, е затрупано под дебел слой замръзнал кислород и азот.

Иначе близка до земната, сега атмосферата се състоеше от кристали, покрили цялата повърхност с десетметров снежен пласт. Той скриваше от погледа всички следи на тукашната цивилизация — градове, пристанища, устия на реки. При предишните кацания избираха предимно по-високите точки, където най-вероятно можеха да се натъкнат само на миньорски селища и примитивни паланки. Малко преди пристигането на Новородените най-последно уточниха своята крайна цел.

Под тях продължаваха да се редуват тъмни петна, пресичани понякога от светли искрящи ивици — вероятно глетчери. Езр се запита колко ли време е трябвало, за да се оформят те. А може би и това беше замръзнал въздух.

— Боже мили, я погледни това тук!

Бени сочеше някакво червено сияние на хоризонта. Той трескаво направи увеличение на картината. Светлината беше слаба и бързо се губеше от зрителното им поле. Приличаше на истински пожар, въпреки че доста бавно променяше своите очертания. После нещо закри гледката им — на Езр се стори, че някаква стена се издигна между тях и небосвода.

— Оттук се вижда по-добре — дочу се глас от кабината. Беше командирът на екипажа Диам. Следващите му думи дойдоха заедно с картина от случващото се под тях: — Това е вулкан. Току-що изригна.

Езр не откъсна очи от гледката, докато не изчезна окончателно от мониторите. Този тъмен стълб сигурно беше гейзер от лава, а може би само вода или въздух, които изригваха над вулкана.

— Поразително — рече най-накрая Езр. Сърцето на планетата беше мъртво и студено, макар в остатъците от мантията все още да се намираха участъци разтопена магма. — Досега никой не се съмняваше, че Паяците спят летаргичен сън. Представете си обаче, че някои от тях продължават да черпят топлина от места като това.

— Малко вероятно е. Направихме много подробни проучвания с инфрачервени лъчи. Няма начин да сме пропуснали наличието на селища около горещите петна, ако изобщо съществуват такива. Освен това не забравяй, че Паяците са изобретили *радиото* малко преди последното затъмнение! Това означава, че едва ли са достигнали стадий на развитие, който да им позволява да се скитат навън в такова време.

Това заключение се основаваше на няколко Мсек преценка и теориите, построени върху приблизителни данни относно особеностите на живите организми тук. „*Поне така предполагам.*“ Езр продължи да наблюдава червеникавото сияние, докато то не се скри зад хоризонта. После под и пред тях се заредиха още по-интересни гледки. Траекторията на кацане ги доближаваше все повече към повърхността, но те още не усещаха действието на гравитацията. Вече виждаха почти всичко в естествени размери, но наоколо продължаваше да цари пустош. Движеха се с осем хиляди километра в секунда, само на няколко хиляди метра над повърхността. Езр имаше чувството, че планините се възправят заплашително насреща им и совалката всеки момент ще се блъсне в тях. Отдолу се мяркаха хребет след хребет, всеки следващ все по-близо до корпуса. Зад него Бени сумтеше притеснено. Непрекъснатото му бърборене временно утихна. Езр неволно ахна при появата на поредния планински връх — толкова беше близо, та помисли, че ще закачи долната част на спускателния апарат. „*Променете траекторията на кацане, дявол ви взел!*“

Малко след това сигналните светлини на главния джет засветиха пред тях.

Отне им близо 30 Ксек, за да прекосят склона до мястото, което Джими Дием определи за кацане. Макар да се намираха високо в планината, придвижването мина сравнително леко, защото наоколо нямаше много лед и замръзнал въздух. Крайната цел беше на дъното на тясна долина. Очакваха да е запълнена до горе със стотици метри сняг, но дали поради неточност в изчисленията или по някакви други климатични причини слойт сняг бе едва половин метър. Скрити от високите урви, обграждащи долината, в ниското се издигаха най-запазените жилищни постройки, които бяха виждали тук досега.



Всички данни сочеха, че именно на това място трябва да е входът към една от най-големите пещери, в които Паяците прекарваха своя зимен сън. През топлия период живееха в града. И най-оскъдните следи, до които успееха да се доберат сега, щяха да са от изключително значение. Съгласно споразумението за съвместна работа обаче, данните за последната им находка бяха незабавно предадени на Новородените.

Езр така и не разбра до какво решение е стигнал Търговският съвет на онази среща. По всичко личеше, че Дием се старае да прикрие тяхното присъствие от местните — точно както се бяха договорили с Новородените. Следите от кацането им щяха да бъдат заличени с голяма лавина малко след като напуснат планетата. Дори отпечатъците от пръсти трябваше да бъдат напълно изличени (макар това изобщо да не беше необходимо).

По някаква случайност Изчезващата се намираше в зенита си, когато стигнаха дъното на долината. По време на „слънчевия сезон“ това щеше да е точно по пладне. Сега обаче звездата приличаше на мъждукаща червеникава луна. Повърхността беше покрита с различно оцветени петна, сякаш мазнина е попаднала във вода. Без да е особено силна, светлината на Изчезващата беше достатъчна да освети поне онова, което се намира наоколо.

Екипът се спусна по нещо, което трябва да е било главната улица в града — пет фигури в скафандри и една самоходна машина. Когато минаваха през преспи и втвърденият газ влизаше в допир с недобре изолирани участъци от костюмите, около ходилата им се вдигаха облачета пара. Спираха ли за по-дълго, внимаваха да не са в дълбокия сняг, иначе съвсем скоро се озоваваха сред облаци пара.

На всеки десет метра поставяха сензори за движение и удар. След разполагането на цялата апаратура щяха да имат пълна картина за местоположението на най-близките пещери. Но най-важното бе, че скоро ще разберат какво се намира в сградите. Главната задача беше да открият писмени паметници и картини. Ако им се усмихнеше щастието и намереха детски буквар с картинки, тогава повишението на Дием му беше в кърпа вързано.

Червеникавата светлина постепенно взе да става сива и да преминава в мрак. Езр си позволи да отпусне юздите на въображението си. Наистина местността беше много красива, нещо

повече — на това място *живееха* Паяците! От другата страна на пътеката сенките пълзяха все по-нагоре и по-нагоре по стените на жилищата. Повечето сгради не бяха по-високи от два-три етажа. Дори в приглушената червеникава светлина, даже с неясни заради снега и сумрака очертания, те пак не можеха да бъдат сбъркани с нищо, построено от човешка ръка. Ниските врати, които не надвишаваха метър и половина, бяха доста широки. Прозорците (грижливо затворени; по всичко личеше, че това място е напуснато в методичен ред и обитателите му са решени отново да се върнат) приличаха на бойници и като присвити очи следяха внимателно групата от петима човеци и тяхната самоходна машина. Вин се зачуди какво ли ще е, ако през тях се процежда светлина, ако през цепнатините струят лъчи. Той си позволи известно време да помечтае за това. Ами ако самодоволното им чувството на превъзходство се окаже погрешно? Та тукашните обитатели бяха непознат вид! Никой от двете експедиции не допускаше, че в свят като този животът е възникнал естествено; значи съществата, които го населяват, все някога са извършвали междузвездни полети. Търговската територия на Чуенг Хо обхващаше четиристотин светлинни години. Тяхната цивилизация имаше зад гърба си хиляди години непрекъснат технологичен прогрес. И друг път бяха улавяли радиосигнали на цивилизации от нечовешки вид, от които ги деляха хиляди, а в повечето случаи милиони светлинни години. Затова никога не бяха общували пряко с тях, какво остава за разговор. Паяците бяха едва третият интелигентен вид, с който имаха шанс да осъществят директен физически контакт. Само три вида разумни същества в продължение на осем хиляди години междузвездни пътешествия на човечеството! При това единият беше изчезнал още преди милиони години, а другите още не бяха открили машините, камо ли космическите полети!

Петимата, които сега крачеха сред мрачните постройки с прозорци като скосени очи, бяха на крачка да прибавят нова страница в историята на човечеството, мислеше Вин. Така както го направи Армстронг на Луната, Фам Нувен при Зева Бризго, а сега Вин, Уен, Патил, Ду и Диет, напредвайки стъпка по стъпка из града на Паяците.

За миг разговорите и шумът в ефира заглъхнаха и единственият звук, който стигаше до тях, бе пукането на скафандрите и собственото им дишане. После отново се разнесоха слаби гласове, които ги

направляваха някъде високо от космоса и насочваха стъпките им към края на долината. Очевидно анализаторите смятаха, че тясната цепнатина там е вход към пещерите, най-вероятното скривалище на Паяците през тъмния период.

— Много странно — разнесе се анонимен глас в ефира. — Сеизмографът долавя нещо откъм сградата, която в момента ви се пада отдясно.

Вин рязко вдигна глава и се втренчи в сивия сумрак. Може пък да не е светлина, а звук.

— Да не е засякъл движението на самохода?

Беше Дием.

— Или пък е просто някакъв шум от самата сграда? — обади се Бени.

— Не, не. В такъв случай щеше да е краткотрайно, нещо като прищраковане. Ние обаче долавяме методично почукване, по-скоро тътен. Анализът на честотата показва, че е някакъв вид машина — най-вероятно движението на нейните части. Ето че май взе да изчезва, остана само някакъв паразитен звън. Водач Дием, той може да ви е ориентир. Идва откъм далечния край, на около четири метра над нивото на улицата. Следете нашия знак, с който ще ви указваме посоката.

Вин и групата продължиха още трийсетина метра напред, направлявани от отвесната пулсираща черта върху визьорите на шлемовете си. Опитите да се движат незабелязано по-скоро будеха смях, защото вървяха по пуста улица, където можеше да ги забележи всеки, скрит в някоя от сградите.

Автоматичният водач ги отведе зад близкия ъгъл.

— Сградата с нищо не се отличава от останалите — отбеляза Дием. И тя като околните постройки беше неизмазана, изградена от камък, с леко издадени напред горни етажи. — Чакайте, май сега виждам някъде ни насочвате. Там има нещо като керамична кутия, прикрепена към втория етаж. Вин, ти си най-близо до нея, покачи се и я разгледай внимателно.

Езр се отправи към сградата, но после забеляза, че някой услужливо е изключил автоматичния водач.

— Къде точно се намира?

Единственото, което виждаше, бяха тъмните сенки върху каменната стена.

— Вин! — Дием му се сопна по-рязко от обикновено. — Май е време да се събудиш, а?

— Съжалявам. — Езр усети как се изчервява; напоследък взе твърде често да изпада в такива конфузни положения. Той активира многоспектърната интерактивна картина и гледката пред него внезапно заискри в различни цветове — комбинация от различните спектри. Там, където доскоро имаше само сенки, се отвори кутията, за която говореше Дием. Намираще се на няколко метра над главата му. — Минутка само. Ще се приближа още малко. — Той тръгна към зида — и върху него както по стените на околните сгради имаше фестон от широки каменни плочи. Аналитиците смятаха, че това са стълбите. Те напълно устройваха Вин, въпреки че му изглеждаха повече като пречки на подвижна стълба, отколкото като стълбище в сграда. Само след няколко секунди се озова до загадъчния обект.

Нямаше съмнение, че е машина. Само дето беше обкована с гвоздеи и приличаше на ковчеже със съкровища от някоя вълшебна приказка. Той извади сензорната палка от скафандъра си и я протегна към кутията.

— Искате ли да я докосна?

Дием не отговори. Този въпрос беше от компетентността на повисшестоящите. Вин дочу няколко по-слаби гласа, които се съвещаваха.

— Дай ни по-близък план! Няма ли някакви обозначения върху стените на кутията?

Триксия! Той знаеше, че тя е една от наблюдаващите, но въпреки това звукът от гласа ѝ го изненада приятно.

— Тъй вярно, госпожице — отвърна той и раздвижи сензора около кутията. Наистина по стените имаше някакви знаци, но Вин не можеше да определи дали е писмо или много сложна плетеница от цветовете на различните спектри. Ако е някакъв вид писменост, тогава ще могат да се поздравят с първото завоевание.

— Добре, сега вече можеш да докоснеш кутията.

Този път гласът беше друг, на някой от невидимите им партньори.

Езр изпълни това, което му беше наредено. Минаха няколко секунди. Стълбата на Паяците беше толкова стръмна, че трябваше да се опре назад върху парапета, за да запази равновесие. По стъпалата се понесе лавина от замръзнал въздух и се изсипа на улицата. Езр усети как нагревателите в скафандъра му увеличиха температурата, компенсирайки студа, който проникваше от каменното стълбище.

Внезапно се разнесе глас.

— Ето това е нещо интересно. Оказва се, че кутията е примитивен сензор.

— Електрически ли е? А може ли да предава информация на далечно разстояние?

Вин трепна. Последните думи произнесе женски глас с акцента на Новородените.

— А, здравейте, директор Рейнолт. Не, това би било невъзможно за устройство от този тип. То се самозахранва, а „източникът му на енергия“ очевидно се състои от сноп метални пружини. Механичният часовник — идеята за това устройство позната ли ви е? — едновременно отчита времето и осигурява енергия. Допускам, че това е единственият опростен метод на действие, който би работил безотказно в условията на дълъг ледников период.

— И до какви заключения води всичко това?

Беше гласът на Дием. Добър въпрос. Въображението на Вин отново се развихри. Току-виж Паяците се оказали много по-умни, отколкото предполагаша. Нищо чудно тази кутия в момента да препредава изображението му по *техните* наблюдателни системи. Ами ако беше свързана с някое тяхно оръжие?

— Не забелязваме никакво оборудване за препредаване, Водачо. Сега имаме подробен образ от вътрешността на кутията. Механизмът на това устройство чертае линии с помощта на четири писеца. — Терминът сякаш беше взет от оцелели текстове на някоя отдавна изчезнала цивилизация. — Предполагам, че данните се актуализират всеки ден: отбелязва температурата, налягането... и още два показателя, които все още не можем да определим.

И това всеки ден в продължение на повече от двеста години! На хората от Зората на тяхната цивилизация сигурно биха трябвали доста време и усилия, за да създадат механизъм, който да работи толкова дълго и при толкова ниски температури.

— Чист късмет е, че се намирахме толкова близо, когато той се задейства.

Последва технически диспут колко прецизен може да е този механизъм и дали са точни данните, които отбелязва. През това време Диет нареди на Бени и останалите да претърсят местността наоколо като я осветят с прожекторите, но никъде не проблесна издйнически оптическа леща.

Вин продължаваше да стои върху стълбата, опрял гръб върху парапета. Студът започваше да прониква дори през защитния му костюм. Механизмът в кутията едва ли беше пригоден да действа нормално при евентуално затопляне, каквото можеше да причини неговият скафандър. Затова Вин тромаво се спусна няколко стъпала по-надолу. При гравитация от 1 G подобно акробатическо упражнение не се удаваше особено лесно. Новото положение обаче му позволи да надникне иззад ъгъла на сградата. От тази страна някои от капациите на прозорците бяха паднали. Вин се протегна внимателно, опитвайки се да разбере какво е предназначението на предметите, които виждаше в стаята. Всичко вътре беше покрито със слой замръзнал въздух. Покрай стените в дълги редици бяха разположени лавици и шкафове с рафтове и чекмеджета, които биха стигнали до кръста му. Рафтовете отново бяха свързани със стълбите на Паяците. Естествено, за Паяците тази височина не беше точно „до кръста“. Хм. Върху пода имаше някакви предмети, струпани на купчини. Всеки от тях представляваше група плоскости, закрепени една за друга в единия край. Някои бяха грижливо подредени, други лежаха пръснати като разтворени ветрила.

Внезапно го осени прозрение, което премина по тялото му като електрически удар. Той заговори на общата за всички честотата, без дори да се замисля за последствията.

— Простете за намесата. Водач Диет?

Разговорите на неговата група с наблюдателите от орбита внезапно замлъкнаха.

— Какво има, Вин? — обади се Диет.

— Включете образа от моя визьор. Мисля, че сме попаднали на библиотека.

Някой горе в орбита хлъцна от удоволствие. Беше готов да се обзаложи, че е Триксия.

Един по-задълбочен анализ на видяното сигурно рано или късно щеше да ги отведе до библиотеката, но Езр откри най-краткия път към нея.

Отзад имаше голяма врата; самоходът влезе без никакви усилия през нея. В неговото устройство имаше и манипулатор за високоскоростно сканиране. Отне им известно време, докато го адаптират към странната форма на тия „книги“. Сега обаче роботът се движеше със задоволителна скорост покрай рафтовете на библиотеката — един-два сантиметра в секунда. Двама от групата на Дием постоянно зареждаха с книги ненаситния му търбух. Отгоре се дочуваше любезен спор. Тяхното кацане беше част от съвместната операция и трябваше да се развие по предварително установен график, чийто срок изтичаше след 100 Ксек. За това време едва ли биха могли да приключат работата си в библиотеката, а до другите сгради и входа към пещерата така и нямаше да успеят да се доберат. Новородените обаче нямаха намерение да правят изключение за времетраенето на мисията. Вместо това предлагаха един от техните кораби направо да кацне в долината и да събере закуп всичко, намерено там.

— Дори в този случай бихме могли да прикрием следите от нашето присъствие — раздаде се мъжки глас от представителите на Новородените. — Като взривим склоновете на долината, така че да прилича на лавина от скали, която е затрупала селището долу например.

— Ей, ама тия приятели май наистина много-много не се церемонят — гласът на Бени стигна до него по техния персонален канал. Езр не отговори. Не че предложението на Новородените беше лишено от разум. Само дето му се стори твърде... чуждестранно. Чуенг Хо *търгуваха*. Някои техни представители със садистични наклонности сигурно биха изпитали удоволствие, ако докарат съперника си до просешка тояга, но по правило всеки се стремеше да спечели клиента, така че следващия път той доброволно да даде да го обръснат. Откровената измама и безцеремонното обирджийство се смятаха за... долна и груба постъпка. Пък и кой ли би рискувал като не знае дали няма пак да си вади хляба по същите места и със същите клиенти.

Там горе в орбита предложението на Новородените беше любезно отклонено. Вместо това стигнаха до решение за следваща съвместна мисия в долината, изобилстваща от щедри находки.

По нареждане на Дием Бени и Езр Вин се заеха с библиотеката. Тя вероятно съдържаше стотина хиляди тома — не повече от неколкостотин гигабайта, но и това беше твърде много за времето, което им оставаше. Явно накрая ще се наложи да подбират, надявайки се да попаднат на Свещения Граал — детски илюстриран буквар.

Минаха няколко Ксек. Дием редуваше подчинените си последователно да зареждат скенера, да мъкнат книги от по-горните етажи, които да бъдат заснети и после отново върнати на предишните места.

Когато дойде ред на Вин да си почине и да се нахрани, Изчезващата вече беше стигнала далеч под своя зенит. Сега висеше току до зъберите на другия край на долината, а сенките от сградите се простираха по цялата улица. Вин откри парче гола земя, метна отгоре едно изолиращо платнище и се изопна върху него. Е, това вече е друго нещо! Дием му отпусна хиляда и петстотин секунди почивка. Езр въртеше в ръце тубичките синтетична храна и всмукваше бавно от плодовете. Искаше му се да си поговори с Триксия, но тя беше много заета. Все още не бяха открили илюстрирано детско букварче, но затова пък попаднаха на друга скъпоценна находка — набор от текстове по физика и химия. Според Триксия това беше някакъв вид техническа библиотека. В момента тъкмо обсъждаха скоростта, с която върви сканирането. Триксия смяташе, че вече разполага с пълен графичен анализ на текстовете и вече може да премине към следващия стадий на проучване.

Още при първата им среща Езр се убеди, че Триксия е умно момиче. Въпреки това тя беше само един клиент, специалист по лингвистика — наука, в която академиците на Чуенг Хо нямаха равни на себе си. С какво ли тогава можеше да им бъде полезна тя? Сега... Е, той чуваше разговорите, които се водеха горе в орбита. През цялото време Триксия се съобразяваше с мнението на останалите специалисти. Това може би не е кой знае колко необичайно. Цялата цивилизация на Търговците участва в надпреварата за ограничените места в тази експедиция. Ако сред петстотин милиона подбереш най-изтъкнатите в дадена област... Тогава избраните наистина ще са



ненадминати в своята специалност. Внезапно Вин почувства гордост от това, че познава Триксия; честно казано, именно *той* умишлено преувеличаваше положението си в обществото с надеждата да я впечатли. Вярно, Езр е един от главните наследници на фамилията Вин. 23, но самият той като личност... не беше кой знае колко надарен. Нещо по-лошо, повече от времето си прекарваше в мечти за непознати места и отминали времена.

Тези обезкуражаващи мисли го поведоха в обичайната посока: може пък точно сега да докаже, че не е чак толкова непрактичен. Вероятно този свят е много далече от родната цивилизация на Паяците. Сегашният им стадий на развитие сигурно отговаряше на Зората на Чуенг Хо. Току-виж получил внезапно прозрение, което ще се окаже истинско откритие за експедицията им и ще спечели Триксия Бонзол. Мислите му се зареяха около многообещаващата перспектива, без да се отклоняват в излишни подробности...

Вин погледна хронометъра. Аха, оставаха му още петстотин секунди! Той стана, взирайки се в дългите сенки, които се простираха чак до мястото, където улицата започваше да се изкачва по планинския склон. През целия ден работи толкова усърдно и съсредоточено, че не успя истински да огледа мястото, където бяха попаднали. Оказа се, че е съвсем близо до нещо като площад.

По всичко личеше, че по време на светлия период наоколо е покрито със зеленина. Върху близките хълмове още личаха изкривените останки от растения, които навремето сигурно са били дървета. По-ниско, в очертанията на града, природата беше внимателно култивирана: на равни интервали покрай главната улица се забелязваха органични останки от декоративни насаждения. Дузина такива купчини ограждаха и площада.

Четиристотин секунди. Имаше още време. Той бързо отиде до другия край на площада, после реши да го обиколи. В средата му се издигаше малко възвишение. Под снега личаха странни очертания.

Работата в библиотеката толкова повиши температурата в сградата, че замръзналата доскоро атмосфера сега се стелеше като мъгла около нея, разливаше се над улицата и образуваше капчици, които падаха на земята. Светлината от Изчезващата проникваше през млечнобялата пелена на снопове от лъчи. Ако не беше червеният цвят, Езр можеше да си представи, че е в имението на родителите си в някоя

влажна лятна нощ, когато мъглата е покрила ливадата и верандата пред къщата. Склоновете на долината лесно можеха да минат за ограда около имението. За миг Вин беше завладян от тази представа и чуждото място изведнъж му се стори близко, познато и приветливо.

После вниманието му отново се върна към центъра на площада. Там почти не бяха останали преспи. Стопилият се сняг разкри странни форми, чиито очертания се сливаха с околния здрач. Почти без да мисли, Вин се упъти натам. Голата земя хрущеше под краката му като замръзнал мъх. Малко преди да стигне средата на площада, Езр спря и рязко си пое дъх. Тъмните очертания пред него се оказаха статуи. На Паяците! След няколко секунди той щеше да докладва за находката си, но сега стоеше стъписан пред фигурите, сам и мълчалив. Още преди да попаднат тук, те разполагаха с информация за вида на местните обитатели; имаше запазени груби рисунки, направени от предишни посетители на планетата. Но — Вин активира запис на картината пред себе си — тези статуи показваха в естествен ръст тукашните жители и бяха изработени от някакъв тъмен метал. Изобразяваха три същества. Бяха приели думата „паяк“ като работно наименование, но сега се виждаше колко неточно е то. По местата, където Езр прекара детството си, се срещаха няколко вида насекоми, които наричаха с общото наименование „паяк“. Някои от тях имаха по шест крака, други — осем, дори по десет или дванайсет. Едни бяха дебели и космати, други — тънки, черни и отровни. Съществата от скулптурната група пред него повече приличаха на онези, които са тънки, черни и с по десет крака. Но тези или носеха дрехи, или пък бяха по-здрави и набити от крехките си съименници. Краката на трите фигури бяха усукани един в друг и протегнати към нещо, скрито под телата им. Дали това бе смъртоносна схватка или любовна прегръдка? А може би представяше нещо съвсем друго? Тук дори въображението на Вин засече.

Как ли ще изглежда всичко наоколо, когато слънцето заблести с цялата си сила?

#### 4.

Нямаше по-банално клише от това, че светът е най-прекрасен през годините на Чезнещото слънце. Вярно, времето тогава не бе така непостоянно и понякога се случваше летните жеги да не изпепелят всичко, а зимите да са по-меки и поносими. Тогава идва и най-романтичният период. Той прелъстително подмамва висшите същества да се отпуснат и да се отдадат на наслади. Именно през този период имаха последен шанс да се подготвят за свършека на света.

По волята на слепия случай Шерканер Ъндърхил улучи най-прекрасните дни от годините на Чезнещото слънце за своето първо пътуване до Териториалното командване. Скоро обаче разбра, че късметът му е твърде съмнителен. Виещият се по чупките на бреговата линия път не беше пригоден за автомобили, а Шерканер не се оказва толкова опитен водач, за каквото се мислеше. Той често навлизаше с висока скорост в острите завой, а предпазният му колан се оказва неправилно поставен. Само рязкото завъртане на волана и спирачките го предпазиха да полети в яркосините води на Великото море (в най-добрия случай щеше да се стовари сред дърветата край брега, но нямаше да се отърве от смъртта).

Въпреки премеждията обаче Шерканер се наслаждаваше от все сърце на пътешествието. За няколко часа успя да овладее управлението на машината. Сега ако караше само на две колела, това бе, защото така е пожелал. Наистина се получи забележително пътуване. Местните наричаха този път Венецът на Съглашението и дори кралското семейство не дръзна да се възпротиви на това. Лятото беше в разгара си. Трийсетгодишна гора се издигаше от двете страни на пътя. Това бе и максималната възраст, до която можеха да стигнат дърветата. Стройните им стъбла се издигаха право нагоре, увенчани със зелени корони. Уханието на цветя и дъх на смола нахлуваше на прохладни вълни през отвора на колата му.

По пътя не срещна много други цивилни автомобили. Размина се с доста прашни каруци, теглени от осперчи, няколко камиона и потискащо количество военни конвои. Реакцията на цивилните при срещата с него беше забавна смес от раздражение, учудване и завист. Около Принстън забеляза млади жени, които очевидно бяха бременни. По гърбовете на техните партньори имаше привързани по дузина бебета. Дори когато помахаша за поздрав на Шерк пролича колко му завиждат заради автомобила. „*Понякога аз също малко им завиждам.*“ Той се наслаждаваше известно време на тази мисъл, без да се опитва да търси разумно обяснение за онова, което я е породило. Инстинктът беше много любопитно нещо, особено пък ако го наблюдаваш отвътре.

Преодоляваше миля след миля. Докато тялото и разумът на Шерканер бяха ангажирани с шофирането, подсъзнанието му си имаше свои теми: за висшето училище; как да привлече вниманието на Териториалното командване със своя план; многобройните начини, по които автомобилът му можеше да бъде усъвършенстван.

В ранния следобед на първия ден от пътуването се озова в малко градче сред гората. „Нощна доба“ гласеше табелата, изписана с античен шрифт. Шерканер не беше сигурен дали това е името на местността или просто описание.

Той спря колата пред местната ковачница. Върху лицето на ковача се появи същата странна усмивка като на онези, с които се размина по пътя.

— Хубав автомобил имате, господине.

*Наистина* беше много хубав и скъп автомобил — чисто нов релмейч. При това многократно надхвърляше възможностите на един среден колежанин. Шерканер го спечели в казиното до колежа само преди два дни. Игра на случайността. А Шерканер беше добре познат из всички места в околността на Принстън, където се играеше хазарт. Собствениците на казината го предупредиха, че ще му счупят ръцете, ако го хванат да играе в града. Оттогава беше готов да напусне Принстън във всеки момент. Ето че сега му се удаваше случай да изпробва новия си автомобил.

Ковачът се въртеше около колата, преструвайки се, че се възхищава на сребърната броня и трицилиндровия двигател.

— Май сте стигнали доста далеч от дома, а? Ами к'во шь правите, ако това чудо откаже да върви?

— Сигурно ще наля керосин.

— А-а-а, имаме тук от него. Трябва ни за някои от земеделските машини. Само че аз питах друго — ами ако някоя от частите се повреди. Те всички се развалят, знаете. Нежни и деликатни машинарии са, не като впрегатния добитък.

Шерканер се ухили. Вече беше успял да зърне няколкото автомобилни купета в горичката зад ковачницата. Попаднал е на точното място.

— Това вече ще е проблем, но аз съм мислил и по него. Предполагам, че кожената тапицерия и някои от металните части сигурно ще ви заинтересуват — и той изброи набързо няколкото предложения, които му хрумнаха този следобед. Ковачът го слушаше охотно — винаги е изгодно да сключиш сделка с някой луд. Той обаче настоя Шерканер да му плати в аванс. За щастие парите на Банка Принстън се приеха без възражения.

След това Ъндърхил прекоси градчето, оглеждайки се за странноприемница. На първи поглед селището изглеждаше мирно и спокойно, където можеш да се подслониш за неопределено време. В центъра му се издигаше църква на традиционалистите, строена още в Мрачната епоха, с проста и изчистена архитектура, върху която ясно личаха следите на времето. Вестниците, които продаваха на пощата, бяха отпреди три дни. Заглавията, едри и яркочервени, крещяха за война и нашествие, но дори преминаването на военния конвой, тръгнал към Териториалното командване, не предизвика особен интерес сред местните жители.

Оказа се, че „Нощна доба“ е малка странноприемница. Началникът на пощата го упъти как да намери къщите, които предлагаха на пътниците подслон и закуска. През останалата част от следобед Шерканер се разтърка безцелно из околностите на градчето, изучавайки внимателно всичко срещнато по пътя. Гората беше красива, но не оставяше много свободна земя за земеделие. Местните се прехранваха главно от търговия, но въпреки това усърдно обработваха градините по склоновете на планината. Оставаха още три плодородни сезона, преди да настъпят убийствените студове. Тукашните хармани бяха пълни, а по хълмовете непрекъснато се точеше керван от каруци. Енорията се простираше на петнайсетина мили наоколо — не беше голяма, но пък обслужваше и жителите от близките села и махали. Ако

тези хора не се запасяха добре, чакаше ги глад през първите трудни години след Мрака. Добре че все още съществуваше благотворителност, предназначена да помага на здрави и прави хора, които по някаква причина не са успели да се запасят с храна за периода след студа.

Залезът го завари на ръба на един нос, откъдето съзерцаваше океана. Водата го обграждаше от три страни, а на юг се простираше малка долчинка, обрасла с дървета. На хребета отвъд долчинката имаше къща, подобна на тази, която му описа началникът на пощата. Шерк обаче не бързаше да стигне до нея. Гледката пред него беше най-красивата за този ден. Той се наслаждаваше на пъстрата като шевица светлина, наблюдавайки как последните слънчеви лъчи бавно гаснат на хоризонта.

Малко по-късно направи завой с автомобила и се спусна по стръмния пращен път към долчинката. Балдахинът на гората се затвори над главата му... и той предприе най-трудната част от пътуването, макар че пълзеше със скоростта на пешеходец. Колата подскачаше по дебелиите колкото ръка корени. Единствено благодарение на гравитацията и късмета си той се отърва невредим и избегна преобръщане. Най-накрая стигна корито на поток, който минаваше по дължината на дерето. Шерканер сериозно се замисли дали да не зареже лъскавата си нова кола още тук, после огледа какво го чака напред. Очевидно пътят не беше запуснат — по него личаха пресни следи от колела на каруца.

Слабият вечерен бриз донесе отнякъде дъх на гнилоч. Дали не е буннице? Много странно би било да се натъкне на сметище в тая дивотия. Сигурно някъде наблизо имаше огромна купчина отпадъци. През стволите на дърветата мерна порутена къща. Стените изглеждаха така, сякаш не са поддържани още от нейното построяване. Покривът беше изтърбушен, а дупките по него — запушени с клони жив плет. Почвата между пътя и къщата беше като смляна. Близко до потока край постройката с накуцване се скиташе двойка оспречи. Това вероятно обясняваше и миризмата на буннице, която усети преди малко.

Шерканер спря. Пътят се губеше в потока на двайсетина крачки пред него. За миг остана неподвижен, смаян от гледката. Създанията отпреде му бяха най-странните живи същества, които израслият в

града Шерканер Ъндърхил някога беше срещал. Той понечи да излезе от колата. Колко ли изненади го очакваха! Какви ли неща щеше да научи! После му мина през ума, че ако тези обитатели на леса са наистина *диви*, може и да не се зарадват много на неговото пристигане.

Освен това... Шерканер се отпусна обратно на седалката и внимателно попипа волана, стартера и спирачките. Сега вече не само осперчите го наблюдаваха, а и той се огледа във всички посоки. Очите му бавно привикваха към заобикалящия го сумрак. Горските обитатели се запромъкваха в сенките от едната страна на пътя. Нито хора, нито животни. „*Дали не са още деца?*“ Най-много да са на по пет-десет години. По-малкото още гледаше с очите на бебе, но въпреки това в погледа на двете имаше нещо животинско, хищно. И те все повече доближаваха колата.

Шерканер отново запали мотора и пое напред. Малко преди да стигне потока забеляза трета фигура — много по-едра, която се притаяваше сред дърветата край водата. Онези може и да бяха деца, но тук вече му предстоеше опасна игра на гоненица. Шерканер рязко завъртя кормилото надясно и колата заподскача върху корените. Май изгуби пътя. Точно пред себе си обаче забеляза гъсто преплетени тънки върхари — истински брод през потока.

Колата рязко заби нос във водата, пръскайки едри капки около себе си. Едрата фигура сред дърветата неочаквано се втурна напред. Една огромна ръка издраска боята на вратата. В този момент Ъндърхил стигна отсрещния бряг и пое нагоре по склона. Пътят продължаваше напред и той някак успя да се задържи в коловоза. При излизането от гъстака го чакаше ново вълнение. Пътят внезапно стана стръмен и неговият релмейч забуксува, а две от колелата се завъртяха на празни обороти във въздуха. Шерканер се наклони рязко на седалката и колата отново стъпи стабилно на земята. После продължи бавно нагоре по склона към хребета.

Пътешествието му завърши под звездите на нощното небе. Най-сетне беше стигнал къщата, която видя от другия край на долчинката.

Ъндърхил изключи двигателя и остана неподвижен на седалката. Опита да успокои дишането си, но още усещаше как кръвта пулсира в слепоочията. Наоколо цареше мъртва тишина. Хвърли поглед назад — никой не го преследваше. Сега като се замисли, откри, че има нещо странно в тази случка. Последното, което видя, бе как възрастният

осперч се измъква от потока. Другите двама гледаха някъде встрани, сякаш това изобщо не ги засягаше.

Най-сетне излезе от колата и се изправи в светлото петно, което прозорецът хвърляше пред къщата. Вратата се отвори и една стара жена се появи на верандата.

— Кой е там?

Гласът ѝ звучеше твърдо и решително.

— Лейди Инклиъри? — гласът на Шерк се извиси до писък. — Началникът на пощата ми посочи вашия адрес. Каза, че давате стаи под наем.

Тя заобиколи колата и застана пред него да го разгледа.

— Така е, но идвате твърде късно за вечеря. Ще трябва да се задоволите със студени сладкиши.

— А, това е напълно достатъчно, наистина, съвсем достатъчно.

— Добре тогава, влизай вътре! — тя се засмя и махна с малката си ръка към долината. — Изминал си дълъг път дотук, синко.

\* \* \*

Въпреки предупреждението, лейди Инклиъри нахрани добре Шерканер. После двамата седнаха на предната веранда и започнаха да си бърбят. Стопанката поддържаше дома си чист, но къщата беше вече стара и овехтяла. Продъненият под стоеше недокоснат, а и боята се лющеше тук-там. По всичко личеше, че мястото си е изпяло песента. Мъждивата светлина на прашните лампи обаче осветяваше шкаф с книги, разположен между прозорците. В него имаше най-малко хиляда тома, предимно детски. Старата дама (а тя бе наистина стара, родена две поколения преди Шерк) беше бивша енорийска учителка. Съпругът ѝ се споминал през последния Период на мрака, но тя имала големи деца, самите те вече родители, които живеели наоколо по хълмовете.

Лейди Инклиъри не приличаше на градските учители.

— О, аз доста попътувах по света. Бях по-млада от теб, когато плувах из Западното море.

*Моряк!* Шерканер слушаше с нескрита почуда и благоговение историите ѝ за урагани и айсберги. Малцина притежаваха дързостта да



се хванат на работа като моряци дори през годините на Чезнещото слънце. Лейди Инклиъри беше имала късмет да живее достатъчно дълго, за да отгледа деца. Може би затова бе останала вкъщи — за да преподава и помогне на съпруга си да отгледат своята челяд. Всяка година се бе подготвяла по учебниците за следващия клас и така бе успяла да изучи децата от енорията чак до зрялата им възраст.

През последния Период на светлина беше преподавала на новото поколение. Когато и то отрасна, нейната възраст вече беше доста напреднала. Някои дочакваха да видят трето поколение след своето, но малцина продължаваха да живеят и след това. Лейди Инклиъри бе вече твърде немошна и крехка, за да се подготви сама за следващия Период на мрак. Затова пък можеше да разчита на помощта на църквата и на нейните собствени деца; а имаше шанс да види още един Период на светлина. Дотогава запълваше времето си с клюкарстване и четене. Интересуваше се дори от войната, но само като жаден за новини наблюдател.

— Тия проклети тийфъри заслужават здрав ритник по задника, мене ако ме питаш. Имам две пра-племеннички на фронта и много се гордея с тях.

Шерканер слушаше внимателно и се взираше през големите, защитени с кепенци прозорци на къщата. Звездите в планината бяха още по-ярки и осветяваха в хиляди различни цветове широките листа на гората и хълмовете в далечината. Малките горски феи проблясваха по поляната и околните дървета и той можеше да чуе цвъртящата им песен.

Внезапно някъде взе да бие барабан. Високите вибриращи звуци отекваха в ушите, костите и гърдите му. Дори след като заглъхнеше единият барабан, ехото от неговите удари продължаваше да кънти чак докато се обади вторият, с който после се сливаха в синхрон.

Лейди Инклиъри млъкна и се заслуша в барабаненето с горчиво изражение.

— Боя се, че това може да продължи с часове.

— Съседите ли са? — Шерканер посочи на север към малката долчинка. Глождеше го мисълта, че освен забележката за „дългия път, който е изминал дотук“, тя не спомена нищо повече за странните създания в дерето.

... А може би и сега нямаше да изкопчи нищо повече от нея. Лейди Инклиъри заби поглед в продънения под на верандата и за първи път от неговото идване замълча за по-дълго време. Най-накрая наруши тишината.

— Сигурно знаеш приказката за мързеливите горски феи.

— Разбира се.

— Аз съм автор на по-голямата част от катехизиса за деца на пет и шестгодишна възраст. Та там пише, че феите са като далечни роднини на отровните паяци, нищо че по вид напомнят малки хора. Изучавали сме как им поникват крила. Разказвах какво се случва на онези, които не са подготвени за Мрака и безгрижно си играят, докато не стане прекалено късно. От това наистина излизаше страшна приказка — тя гневно духна върху отрудените си ръце. — Ние сме бедните и нещастни обитатели на това прокълнато място. Ето защо отплувах в открито море. После обаче се върнах с надеждата да помогна. Имаше години, когато цялата ми учителска заплата отиваше в помощ на земеделието. Но държа да знаеш, млади момко, че все пак ние сме добри хора... Е, понякога се срещат и такива, които *по свой избор* са станали вредители и паразити. Но те са малко на брой и са пръснати по хълмовете.

Шерканер ѝ разказа за клопката, която му бяха устроили в дерето.

Лейди Инклиъри кимна с глава.

— Досетих се, че може да е станало нещо такова. Долетя тук, сякаш задникът ти гори. Имал си късмет, че си с кола, но и без това опасността не е кой знае колко голяма. Ако им паднеш в ръцете може да те наричат до смърт, но иначе са твърде мързеливи, за да те преследват.

*Брей!* Наистина пропаднали създания! Шерканер се опита да прикрие огромното си любопитство.

— Значи шумът, който чуваме, е...

Инклиъри махна презрително с ръка.

— Сигурно е някакъв вид тяхна музика. Предполагам, че преди това здравата са се надрусали. Но това се случва сравнително рядко, макар че ме държи будна по цяла нощ. Не то е страшното обаче. Знаеш ли кое ги прави истински паразити? Те никога не се подготвят за Мрака... И хич не ги е грижа дори за собствените им деца. Тая двойка

в долината дойде от хълмовете и не може да отгледа нищо, годно за храна. Понякога се занимават с ковашки услуги, обикалят околните ферми и се хващат на работа единствено ако не могат да откъснат нещо. Такъв живот е лек и приятен през слънчевите години. През цялото време се съвкупляват безразборно и непрекъснато раждат нови и нови малки...

Ти си още млад, господин Ъндърхил, и май досега си отглеждан като цвете в саксия. Не зная дали си даваш сметка колко ужасно е една жена да забременее точно преди Мрака. От това може да произлезе голяма бъркотия и всяка достойна дама гледа да я избегне. Но ония паразити долу в дерето постоянно се уйдурдисват, а мъжките все мъкнат на гърбовете си по едно-две малки. Слава богу, те не живеят дълго — най-много да станат на по две-три години. Малцината оцелели обаче водят жалко съществуване, а повечето са същински кретени.

Шерканер си спомни хищническите погледи на съществата от долината. Малките изобщо не се вписваха в представите му за деца.

— Но все някои от тях живеят по-дълго и достигат зряла възраст, нали?

— Това се случва на малцина, но пък те са най-опасни, защото вече осъзнават какво им е отнето. Тогава там долу става наистина напечено. Навремето отглеждах малки таранти — нали знаеш, хем за компания, хем да припечеля някоя пара. Повечето от тях ги изкрадоха, а понякога намирах оглозгания скелет на някое право на стълбите пред верандата.

Тя замълча, погълната от болезнения спомен.

— Тия кретени се захласват по лъскавите неща. По едно време няколко от тях се събраха в шайка, която често се промъкваше в къщата ми. Постоянно ми крадяха бонбоните и сладкишите. Един ден обаче откъснаха всички картини, дори илюстрациите от книгите! Оттогава взех да заключвам шкафови, килери и чекмеджета. На проклетниците обаче се удаде за трети път да разбият вратата и откъснаха със себе си всички останали книги! По онова време все още преподавах и те ми бяха много необходими. Енорийската жена полицаи накрая изрита оттук тия негодници, но така и не успя да открие книгите. Наложих се да купя нови учебници за последните два класа.

Тя посочи към най-горните лавици, където бяха струпани десетки овехтели томове. Тези от долните лавици също приличаха на буквари за началните класове, но изглеждаха нови и сякаш непипнати с ръка. Много странно.

Барабаненето постепенно изгуби своя ритъм и бавно заглъхна.

— Така е, господин Ъндърхил. Някои от тия безпътни същества достигат зряла възраст, дори в известен смисъл могат да се нарекат последното поколение. След няколко години тук вече няма да може да се живее. Също като мързеливите феи, и тези създания ще започнат да усещат студа. Малцина от тях ще могат да попаднат в укрытията на енорията, повечето ще останат по хълмовете. Тук наоколо е пълно с пещери, които не са много по-различни от обикновените животински леговища. Та именно в тях нашите бедни земеделци прекарват времето на Мрака. Точно по такива места подивелите от студ и страх паразити стават наистина смъртоносна заплаха.

Старата дама улови погледа му и го удостои с щърбавата си усмивка.

— Съмнявам се, че отново ще видя слънчевата светлина. Но така и трябва да бъде. След мен децата ми ще наследят тази земя. Гледката тук е прекрасна, могат дори да вдигнат малка странноприемница. Но преживея ли и този Период на мрака, ще си построя колиба и ще окача на нея табела, че съм най-старата обитателка на енорията... И от нея ще гледам надолу към дерето. Надявам се дотогава да са го прочистили от всякакви вредители. Ако обаче те пак се заселят в него, това ще е сигурен знак, че са затрили някой беден земеделец и неговото семейство и са завладели пещерата им.

След това лейди Инклиъри подхвана друга тема. Разпитваше за живота в Принстън и детството на Шерк. Каза му, че след като тя е разкрила пред него най-съкровените тайни на енорията, то и той ѝ дължи известна откровеност. И най-вече отговор какво го е накарало да тръгне с автомобила към Териториалното командване.

— Ами, имах намерение да се запиша доброволец.

В действителност обаче Шерканер кроеше планове за Командването според своя си план. Замисъл като неговия наистина можеше да доведе до тиха лудост професорското тяло в университета.

— Хм, хм. Чудя се защо си бил целия този път, когато можеше да се запишеш и в Принстън. Зърнах колко багаж си натоварил в колата — ще стигне за цяло семейство земеделци.

И тя отново се втренчи с необикновено любопитство в изкривените си от работа и старост ръце.

Шерканер само се ухили в отговор.

— Приятелите ме предупредиха да се запаса с всякакви резервни части, ако държа да премина цял и невредим с колата през Венеца на Съглашението.

— Обзалагам се, че е точно така.

Тя се надигна с усилие от мястото си, помагайки си с ръце.

— Е, на старата дама ѝ е вече време да спи, въпреки че навън е прекрасна лятна нощ и има чудесна компания. Закуската ще е готова по изгрев-слънце.

Тя го заведе до стаята, настоявайки да се качи по стръмната стълба заедно с него, за да му покаже как се отварят прозорците и как да разгъне походното легло. Стаята се оказа малка и проветрива, а тапетите — излинели с годините. Навремето тук сигурно е била детската.

— ... А тоалетната е навън зад къщата. Тук не предлагаме градски удобства, господин Ъндърхил.

— И това ми стига, госпожо.

— Лека нощ тогава.

Тя вече трополеше по стълбата надолу, когато той се сети за още един въпрос. Винаги става така. Затова подаде глава от вратата и извика след нея:

— Видях, че все пак имате много книги, лейди Инклиъри. Енорията ли ви купи останалите?

Тя спря внимателно на едно от стъпалата и тихо се засмя.

— Да, години по-късно. Но това е друга история. Новият енорийски свещеник го стори, при това със собствени пари, макар че никога няма да го признае. Един ден заварих на прага си пощенска пратка направо от издателите в Принстън — чисто новички учебници и всякакви помагала — тя махна с ръка. — Глупаво момче. Въпреки това всички книги ще слязат долу заедно с мен. Ще имам грижата да ги предам на онзи, който ще обучава следващото поколение енорийски деца.

И тя продължи да се спуска по стълбата.

Шерканер се настани върху походното легло и се въртя неспокойно чак докато не откри сравнително удобно положение между твърдите му пречки. Макар да беше много уморен, сънят все не идваше. Тесните прозорци на стаичката гледаха към долчинката. Светлината от звездите преминаваше през струята дим, издигаща се от ниското, и добиваше цвета на опушено дърво. Димът имаше кафеникавочервен цвят, но в него не блещукаха искри на жив огън. *„Сигурно и онези нещастници най-сетне са заспали.“*

От гората наоколо се носеше цвъртенето на горските феи. Дребните създания се чифтосваха и трупаха припаси. На Шерканер внезапно му се прииска да има малко повече време, в което да се посвети на ентомологията. Цвъртенето ту се усилваше, ту заглъхваше. И той като малък беше слушал приказката за мързеливите горски феи. Още си спомняше глупавите стихчета, които се опитваха да пригледят към музиката на феите. *„Толкова далеч, толкова близко трябва да улучиш, че куп полезни неща да научиш.“* Сега той сякаш отново долови тази безхитростна песничка в скърцащите звуци, долитащи отвън.

Нейните думи и несекващото цвъртене най-сетне го унесоха и сън.

Шерканер се добра до Териториалното командване два дни по-късно. Пътуването щеше да му отнеме и повече време, но благодарение на своя усъвършенстван предпазен колан той вече се спускаше с висока скорост по лъкатушещите пътища на хълмистите склонове. Би могъл да стигне още по-бързо, но на три пъти трябваше да спира заради повреди в механиката, а веднъж отказа дори цилиндърът. Това, че обясни пред лейди Инклиъри големия си товар с необходимостта от резервни части, беше по-скоро извъртане, отколкото откровена лъжа. В действителност взе със себе си само най-необходимите, които не би могъл и сам да си направи в някоя от крайпътните ковашки работилници.

Беше ранен следобед, когато след поредния завой пред него най-сетне се откри долината, където се разполагаше Териториалното командване. Тя беше изсечена в недрата на планината и се простираше на няколко мили по дължина. Склоновете ѝ на места бяха толкова високи, че по това време на деня в ниското вече цареше здрач. Срещуположният край се губеше в далечината. Кралските водопади се спускаха от върховете с наистина царствено достолепие. Това беше и най-високата точка, до която бяха стигали туристи. Кралското семейство владееше тази земя и пещерите под планината още отпреди четиридесет Периода на мрак, когато все още беше обикновена графска фамилия.

Шерканер се нахрани добре в една малка крайпътна странноприемница, напълни с гориво резервоара и пое към кралските владения. Писмото от неговия братовчед му осигури безпрепятствено преминаване през вътрешните постове. По пътя имаше поставени бариери, а иззад тях махаха отегчени войници в развлечени зелени униформи. Покрай пътя се виждаха казармени постройки, плацове и складове за муниции, скрити зад масивни огради. Териториалното командване никога не е било обикновена военна организация. В началото по-скоро е служило за забавление на кралските особи, които са си играели на войници. После, поколение след поколение,

държавните дела тръгнаха по установени правила и в тях надделявал разумът, който постепенно изместил романтизма. Териториалното командване, отговаряйки на името си, стана главна щабквартира на висшето командване на Съглашението. Докато най-накрая се превърна в това, което е днес — място, където се създават най-новите военни стратегии на Съглашението.

Именно това вълнуваше въображението на Шерканер Ъндърхил. Той дори не намали скоростта при следващия патрул — полицаите бяха категорични, когато му наредиха да се движи неотклонно към крайната цел. Затова пък нямаше сила, която да му забрани да се оглежда на всички страни. Той постоянно се въртеше върху седалката, докато се озърташе наоколо. Единственият отличителен белег между отделните сгради бяха дискретно изписаните поредни номера. Имаше неща обаче, които несъмнено се набиваха на очи. Безжичен телеграф — дълги бараки около чудатите радиопилони. Хм, ако всичко се подчиняваше на строго определен ред, тогава сградите отзад трябва да са академията за криптонауки. Оттатък пътя се простираше писта, покрита с асфалт, без нито една неравност, по-широка и гладка от което и да е шосе. Затова не се учуди, когато два нискокрили моноплана кацнаха в далечния ѝ край. Шерканер би дал мило и драго, за да разбере какво се крие под насмоления им брезент. По-нататък огромен багер настървено забиваше зурлата си в поляната пред една от сградите. Странната му форма навеждаше на мисълта, че с него трудно може да се придвижиш от едно място до друго.

Шерканер приближаваше края на долината. Отпред се извисяваха Кралските водопади. В ситните капчици, които изпълваха въздуха около тях, се отразяваха всички цветове на дъгата. Той мина покрай някаква сграда, която най-вероятно беше библиотеката, и направи последен кръг по площада, декориран в цветовете на кралската фамилия, където обикновено ставаха тържествените паради на Съглашението. Каменните сгради наоколо засилваха мистиката около Териториалното командване. Всеки път те посрещаша Новото слънце съвсем запазени, само с по някоя тъмна ивица върху фасадата или случайно откъртен транспарант. Вътре обаче всичко оставаше непокътнато.

Сграда 5007, гласеше надписът. Служба за физически изследвания, пишеше на табелата, към която го упъти постовият.



Шерканер прие за добро предзнаменование, че още от самото начало се озова в центъра на всички важни посоки. Паркира между други две коли, спрели край пътя. Най-добре е да не се набива на очи.

Докато се качваше по стълбището забеляза, че слънцето е кацнало в края на пътя, по който пристигна. Вече се беше спуснало под зъберите на най-високите скали. В центъра на площада се издигаше статуя в чест на постигане на Съглашението, която сега хвърляше дълги сенки по поляната наоколо. Нещо му подсказваше, че другите военни бази едва ли са толкова красиви.

Сержантът пое писмото от Шерканер с видимо отвращение.

— Та кой е този капитан Ъндърхил...

— О, с него нямаме никаква роднинска връзка, сержант. Той...

— ... и от къде на къде трябва да се съобразяваме с неговите желания?

— Ако бъдете така добър да дочетете писмото до края, ще разберете, че той е адютант на полковник А. Г. Кастелуърт, кралски интендант.

Сержантът замърмори нещо под нос, което звучеше от рода на: „Тия задници от службите по сигурността.“ Но въпреки това туловището му доби стойката на раболепно примирение.

— Много добре, господин Ъндърхил. Та как точно виждате своя принос във военното дело?

Нещо наистина не беше наред със Стойката на тоя приятел. После Шерканер забеляза, че краката от лявата страна на сержанта са в гипс. Май стоеше пред истински ветеран от войната. В такъв случай щеше да се окаже костелив орех, когото трудно можеш да подведеш. Шерканер си даваше сметка, че няма да му е лесно да омае дори благоразположена аудитория: твърде млад, прекалено слаб, за да се нарече красив, и вид на зубрач всезнайко. Тайно в себе си се надяваше да попадне в инженерните войски.

— В продължение на три поколения вие военните, сержант, се опитвате да постигнете някакво предимство пред противника като работите дори след настъпването на Периода на мрак. Отначало това е траело само неколкостотин дни, но пък е осигурявало достатъчно време, през което да се разположат мини на най-неочаквани места или

да се подсилят укрепленията. После този период станал година, сетне две — достатъчно за локализирането на голямо количество войска на позиции, подходящи за незабавна атака при Новото слънце.

Сержантът — Хрункнер Юнърбай, както гласеше табелката върху неговата униформа — продължаваше мълчаливо да го пронизва с поглед.

— Всеизвестно е, че и двете страни на Източния фронт усилено прокопават тунели, които ще позволят бойните действия да продължат още десет години след настъпването на следващия Период на мрак.

Юнърбай внезапно беше осенен от щастлива идея. Той се намръщи още по-страшно.

— Щом така смятате, тогава трябваше да се обърнете към Службата за екскавационни работи, а тук сме Служба за физически изследвания, господин Ъндърхил.

— О, това ми е добре известно. Без прецизни физически изследвания обаче нямаме никакъв шанс да проучим природата на ледниковите периоди и да останем активни, дори докато траят те. Освен това... моите планове изобщо не касаят Службата за екскавационни работи.

Той изрече последното като скоропоговорка.

— Тогава кого касаят?

— Аз... Аз предлагам да подберем подходящи цели в Тийфщадт, да се събудим по някое време през най-дълбокия Мрак, да се придвижим по повърхността до набелязаните мишени и да ги унищожим. — Е, поне успя да побере в едно изречение всички най-невероятни неща, които беше намислил. Той протегна ръце с умоляващ жест, изпреварвайки възраженията на събеседника си. — Обмислил съм всички възможни спънки за изпълнението на този план, сержант. За всяка мога да предложа решение или поне първоначална идея за нейното решаване.

Гласът на Юнърбай беше почти мек, когато го прекъсна.

— През най-дълбокия Мрак казваш, а? И твърдиш, че си един от изследователите в Кралския колеж на Принстън.

Това последното беше добавено в писмото от братовчеда на Шерканер.

— Да, по математически науки и...

— Млък. Имаш ли представа колко милиона изразходва Короната за военни изследвания в места като Кралския колеж? Минавало ли ти е през ума колко отблизо наблюдаваме работата на изследователите? Божичко, как ги мразя тия западняшки лекета! Най-важното, за което трябва да мислиш сега, е подготовката за Периода на мрак, а ти я подминаваш с лека ръка! Ако ти е достатъчно здрава черупката, ще бъдеш записан войник. В момента нашите *измират* на Източния фронт, момче. С хиляди ще погинат, защото не са подготвени за Мрака. Повечето от тях ще свършат още из тунелите, но няма да са малко и тия, които при Новото слънце няма да имат какво да ядат. А ти ми се пъчиш насреща и дрънкаш разни врели-некипели.

Юнърбай направи пауза, опитвайки се да овладее раздражението си.

— Но преди да ти изритам задника и да те пратя обратно към Принстън, ще ти разкажа една забавна история. Както виждаш, аз съм малко нестабилен — и той размърда лявата редица крака. — Резултат от един спор. Докато отново вляза във форма, ще помагам да се пресяват всички измишльотини, с които хора като теб затрупват службата ни. За щастие повечето от тези боклуци пристигат по пощата. Веднъж на десет дни обикновено някой ни предупреждава за съществуването на нискотемпературна алотропна форма на калая, която...

„Охо, май съм попаднал на инженер!“

— ... не трябвало да се използва при запояване. Поне да си проверяваха данните, а те само ни губят времето. Имаше един, дето прочел за радия и веднага ни препоръча да направим лопатите на багерите и изкопните машини от него. Тогава организирахме вътрешен конкурс кой от всички тия ще спечели званието идиот на идиотите. Е, господин Ъндърхил, мисля, че вие направо ми поднесохте в ръцете лавровия венец. С вашата идея да се събудите точно в най-дълбокия Мрак и да излезете на повърхността при толкова ниска температура, че е невъзможно да се достигне в никоя цивилна лаборатория, и вакуум, който дори ние не можем да постигнем... — Юнърбай замълча и се обърна назад. Дали търсеше информация в някой класификатор? После Шерканер осъзна, че сержантът гледа нещо, което е извън неговото зрително поле.

— Лейтенант Смит! Добър ден, мадам!

Сержантът едва не премина в течно състояние от любезност.

— Добър ден, Хрункнер.

Притежателката на гласа най-сетне се появи. Показа се, че е... много красива. Имаше стройни, здрави, извити крака, а походката ѝ се отличаваше с безподобна грация. Униформата ѝ беше черна и Шерканер не можа да разпознае към кой род войски принадлежи. Единственият отличителен белег върху нея бяха тъмночервените знаци за чина и табелка с името. Виктър Смит. При това изглеждаше неприлично млада. Дали не е била родена извън фазата? Тогава демонстративно подчертаваното уважение на Юнърбай не е нищо повече от присмех.

Лейтенант Смит съсредоточи вниманието си върху Шерканер. Отдалеч изглеждаше така, сякаш отношението ѝ към него е добронамерено, но някак дистанцирано, странно.

— И така, господин Ъндърхил, значи вие сте изследовател в математическия факултет на Кралския колеж в Принстън.

— Всъщност по-скоро абсолвент — мълчаливият ѝ поглед го подканяше по-внимателно да обмисли отговора си. — Хм, в действителност математиката е един от специалните предмети, които изучавам. Имам доста курсови работи също така в Медицинското училище и по специалността механично инженерство.

Той очакваше някакъв грубиянски коментар от страна на Юнърбай, но сержантът внезапно се бе умълчал.

— В такъв случай добре разбирате спецификата на най-дълбокия Мрак, неговите пределно ниски температури и вакуума.

— Да, мадам. Доста съм размишлявал по тези въпроси. — *„Почти половин година, но по-добре да не споменавам това.“* — Имам много идеи и някои предварителни дизайнерски скици. Част от решенията са на биологична основа и не мога да ви ги демонстрирам в момента. За сметка на това донесох макети на някои от механизмите в проекта. Те са отвън в автомобила ми.

— А, да — онзи, който е паркиран между колата на генерал Грийнвал и генерал Даунинг. Може би все пак трябва да хвърлим едно око... И да преместим автомобила ви на по-безопасно място.

Истинската слава дойде години след това, но именно в този момент Шерканер Ъндърхил почувства първия ѝ гъдел. От всички служители в Териториалното командване, сред жителите на целия свят

дори той не би могъл да намери по-благосклонен слушател от лейтенант Виктъри Смит.

## 6.

През последните години на Чезнешото слънце има много бури, някои от които са унищожителни. Въпреки това не биха могли да се сравняват с жежката пара и ураганите по време на Новото слънце. Фъртуните и виелиците преди настъпването на Мрака напомнях по-скоро болник на смъртно легло, чиято кръв постепенно изстива във вените. Лъчите на слънцето бяха живителни за техния свят и колкото по-слаби ставаха те, толкова повече изстиваше неговото тяло. Мракът изсмукваше и последните сили на планетата, а съпротивата ѝ постепенно отслабваше.

Доиде време, когато точно по пладне редом със слънцето на небето грееха стотици звезди. После звездите станаха хиляди, а слънцето се изгуби сред тях... И Мракът влезе във владенията си. По-големите растения отдавна бяха загинали, а пудрата на техните спори лежеше под преспите. По-дребните животни имаха същата съдба. Понякога над някой оголен скелет се явяваше сияние. Душите на мъртвите, пишеха древните мъдреци; бактерии, които се хранят с мърша, установиха учените от по-късни епохи. Въпреки това на повърхността все още имаше живи хора. Някои биваха избивани, докато се опитваха да спрат по-силните племена (или по-могъщите нации), тръгнаха да завладеят техните убежища. Други, чиито свещени места, наследени от предците, бяха разрушени, ставаха жертва на наводнения и земетресения. В по-стари времена е имало само един начин да се разбере какво всъщност е Мракът: всеки, останал на повърхността, можеше да постигне безсмъртие като описва до последния си час какво се случва около него. Освен това трябваше да съхрани труда си на сигурно място, за да не го унищожат пожарите на Новото слънце. Случваше се някои летописци, било поради случайно стечение на обстоятелствата, било поради внимателно планиране и огромно желание да се надникне в самото сърце на Мрака да живеят по една, дори две години след изчезването на слънцето. Един философ беше живял толкова дълго, че тези, които откриха

последните му думи, издълбани в камъка, ги взеха за виденията на луд човек или за някаква метафора: „... и сухият въздух стана на скреж.“

За едно нещо Короната и Тийфщадт постигнаха пълно единомислие. Този Период на мрак щеше да се различава от всички досега. Той трябваше да е първият, атакуван от науката и поставен в услуга на войната. Докато милионите им поданици се оттегляха към своите убежища в недрата на планетата, армиите на двете страни продължаваха да воюват. Битката често се водеше в открити окопи, затопляни от парни котли. Но главните военни действия се извършваха под повърхността в дълги тунели, които навлизаха дълбоко под линията на противника. На местата, където тунелите на противниците се пресичаха, ставаха свирепи битки, в които главна роля имаха машините и отровния газ. Ако не се случеше сблъсък, тунелите продължаваха през варовиковите скали на Източния фронт, метър по метър, ден след ден, дълго след като битката на повърхността беше утихнала.

Пет години след настъпването на Мрака само техническият елит на Короната — около десет хиляди души, продължаваше подземната кампания на изток. Дори дълбоко под повърхността температурата беше много под точката на замръзване. Из завладените тунели все още циркулираше пресен въздух, но отворите, през които влизаше в тях, скоро щяха да се покрият с лед.

— Вече десети ден не се наблюдава никаква активност от страна на тийфщадтерите. Службата за екскавационни<sup>[1]</sup> работи ликува.

Генерал Грийнвал поднесе към устата си ароматен бонбон и го сдъвка шумно. Шефът на разузнаването на Съглашението не се славеше като умел дипломат, а през последните дни стана още по-своенравен. Беше вече стар, а макар по света в момента положението на Териториалното командване да беше най-благоприятното, то също навлизаше в критична фаза. В бункерите близо до покоите на кралската фамилия бяха останали в съзнание само петдесетина души. С всеки изминал час въздухът ставаше все по-гъст. Грийнвал се раздели с внушителната си библиотека още преди година. Сега кабинетът му представляваше само едно тясно пространство с размери шест на три на един метър, притиснато до спалнята. Стените в малката

стая бяха покрити с карти, а масата постоянно стоеше отрупана с радиोगрами и доклади за положението на бойната линия. Безжичните комуникации окончателно отказаха преди седемдесет дни. През последната година радиоспециалистите на Короната непрекъснато експериментираха с все по-мощни предаватели и даваха надежда, че ще запазят безжичните връзки до последния момент. Въпреки тези обещания обаче, сега единствената им връзка оставаше телеграфът.

Грийнвал спря поглед на своя посетител — със сигурност щеше да е последният в Командването за следващите двеста години.

— Е, полковник Смит, вие току-що идвате от изток. Защо тогава не чувам никакви възторжени възклицания и приповдигнати описания от вас? Та ние надделяхме над противника.

— Генерале?

И тя отстъпи назад. Въпреки това вниманието на Виктъри Смит продължаваше да е погълнато от перископа на генерала. Ето защо Грийнвал се беше залостил в тази дупка — чрез своето приспособление следеше ненаситно последните картини от умирация свят. Кралските водопади замръзнаха още преди две години. Тя можеше да види цялата долина — черна земя, покрита със скреж и лед, който образуваше чудати форми по скалите. Въглеродният двуокис от атмосферата. *„А Шерканер ще види свят, още по-студен и мрачен от този.“*

— Съжалявам, сър... Възхищавам се с цялата си душа на стореното от Службата по екскавационни работи. — *„Или по-скоро на войниците, които вършат най-черната работа.“* Тя с очите си беше видяла кой има най-голяма заслуга за този успех. — Но вече дни наред те не са попадали на вражеска позиция. След окончателното настъпване на Мрака едва ли и половината от тях ще са в добра форма, за да продължат да воюват. Боя се, че службата погрешно е определила срока, в който трябва да прекрати работа.

— Да-а-а — сърдито подхвана генералът. — Явно са решили да поставят рекорд по издръжливост, но тъкмо да успеят и тийфърите взеха, че изчезнаха. — Той въздъхна и изрече нещо, което при други обстоятелства би му коствало службата; но когато светът е мъртъв от пет години, наоколо няма много любопитни уши, които да чуят думите му. — Знаеш ли, тийфърите не са чак толкова низша категория. При по-внимателно проучване и сред нашите съюзници могат да се открият



твърде неприятни типове, които само дебнат кога Короната и Тийфщадт ще се хванат гуша за гуша и взаимно ще се унищожат. Именно сега е моментът да планираме действията на онези, които ще дойдат след нас. На всяка цена трябва да спечелим войната. Но ако разчитаме единствено на тунелите и Службата по екскавационни работи, тогава ще продължаваме да се бием години след идването на Новото слънце.

Той шумно схруска поредния бонбон и бутна Смит с предната част на тялото си.

— Твоят проект е единственият шанс да излезем на чисто.

Отговорът на Смит прозвуча твърде рязко и отсечено.

— Шансовете ни щяха да са още по-големи, ако ми бяхте позволили да остана с групата.

Грийнвал сякаш не схвана протеста ѝ.

— Виктъри, ти работиш седем години по този проект. Наистина ли вярваш, че ще има полза от него?

Вероятно сгъстяващият се въздух беше причина всеки от тях да губи разсъдък. В противен случай нямаше обяснение за нерешителността на генерал Грийнвал, който иначе се славеше с категоричността на решенията си. Познаваше го от девет години. Според своите най-близки довереници Грийнвал беше личност с широки възгледи, но само докато не настъпи моментът за взимане на окончателно решение. След това не допускаше никакво съмнение или колебание, пренебрегвайки дори мнението на генерали с по-висок чин и кралските политически съветници. Тя не вярваше, че именно от него ще чуе въпрос, който звучи толкова тъжно и обезверено. Сега пред себе си виждаше само един уморен старец, който всеки момент ще отстъпи пред Мрака и това може би ще стане за последен път в неговия живот. Почувства се така, сякаш е потърсила опора, а тя в последния момент е поддала.

— С-с-ър, целите са определени много внимателно. Ако бъдат унищожени, капитулирането на Тийфщадт не подлежи на съмнение. Групата на Ъндърхил е разположена в едно езеро на не повече от две мили от мишените. — Това само по себе си вече беше изключително постижение. Езерото се намираше съвсем близо до главната складова база за Тийфщадт, стотици мили навътре в територията на Тийфър. — Юнърбай, Ъндърхил и останалите ще трябва да преминат само един

сравнително къс участък, сър. Изпробвахме костюмите им за много по-дълъг от предвиждания период при условия, които...

Грийнвал слабо се усмихна.

— Да, всичко това ми е известно. Самият аз неведнъж съм притискал тези от Генералния щаб. Но сега наистина трябва да го направим. Помисли само какво означава това. През последните няколко поколения ние постепенно навлизахме все по-навътре и по-навътре във владенията на Мрака. Сега обаче групата на Юнърбай ще попадне в самото му сърце — най-дълбокият Мрак. Какво ли ще е тогава? Ние се заблуждаваме, че можем да си представим истинската картина: замръзналият въздух, вакуумът... Но това са само предположения и догадки. Аз не съм религиозен, полковник Смит, и въпреки това... Чудя се какво ли ще открият.

Религиозен или не, но зад думите на генерала прозираха всички древни суеверия за снежни тролове, земни ангели и какво ли още не. И най-непредубеденият разум се плашеше при представата за Мрака, когато светът на практика не съществува. Виктъри с усилие потисна в себе си чувствата, предизвикани от думите на Грийнвал.

— Напълно е възможно да се натъкнат на всякакви изненади, сър. Аз също бих квалифицирала този план като обречен на провал, ако не съществуваше един-единствен фактор — Шерканер Ъндърхил.

— Да, нашият малък чешит.

— Да, сър, наистина необикновен чешит. Познавам го от седем години — от онзи следобед, когато се изтърси при нас с колата си, натъкана с правени-недоправени модели и глава, пълна с невероятни планове и смахнати идеи. Голям късмет е, че този следобед графикът ми не беше много натоварен и имах време да го изслушам. Средностатистическите учени раждат приблизително по двайсет идеи за цял живот. Ъндърхил произвежда по двайсет на час. При него това е нещо като болестно състояние. Виждала съм такива като него и в школата за разузнавачи. Разликата е, че идеите на Ъндърхил са изпълними поне в един процент и той доста добре отсява полезното от плявата. Сигурно някой друг на негово място също би предложил с тинята от блатата да подхранваме екзотермите. Вероятно и на друг може да хрумне идеята за въздушните костюми, но той ни поднесе всичко това накуп. Още повече — неговите идеи проработиха. Това обаче е само едната страна на въпроса. Без Ъндърхил едва ли бихме

успели да осъществим всички проекти само през последните седем години. Той има невероятна способност да привлича за своите проекти големи умове и да ги пали със своя ентузиазъм. — Тя си припомни първата реакция и презрението на Хрункнер Юнърбай през онзи следобед. И как след това само за няколко дни коренно промени отношението си, а въображението му на роден инженер беше изцяло погълнато от идеите на Шерканер. — Шерканер няма достатъчно търпение да изпипва детайлите, но това не е толкова съществено. По-важно е, че умее да подбере екип, който да го направи *вместо него*. Той наистина е просто... забележителна личност.

Всичко казано отдавна вече не бе новост и за двамата; през последните години Грийнвал неведнъж използваше същите аргументи в споровете със своите началници. И все пак именно така Виктъри можеше да вдъхне увереност в душата на разколебания старец. Грийнвал се усмихна, а погледът му стана някак странен.

— В такъв случай защо не се омъжи за него, полковник?

Тя не очакваше, че ще стигнат и до този въпрос, но, дявол да го вземе, сега бяха сами, пък и идваше свършекът на света.

— Имах такова намерение, сър, но водехме война, пък вие и сам знаете, че аз не съм... сред най-ревностните почитатели на традициите. Ще сключим брак след Периода на мрак.

На Виктъри Смит беше достатъчен само един следобед, за да си даде сметка, че Ъндърхил е най-странната личност, която някога е срещала. Трябваша й още няколко дни, за да разбере, че той е истински гений, който може да бъде използван за двигател на събитията и да промени хода на световната война. За петдесет дни успя да убеди и Страт Грийнвал в това. В резултат Ъндърхил получи своя собствена лаборатория, около която постепенно се нароиха помощни лаборатории за допълнителните изследвания по неговия проект. Между две свои мисии Виктъри обмисляше как да сложи ръка на феномена Ъндърхил — именно така мислеше за него, а мнението й се споделяше и от разузнаването. Това постепенно се превърна в нейна първостепенна задача. Бракът беше най-очевидното решение. Един брак в годините на Чезнецото слънце напълно би подходдал на възходящата й кариера. Всичко в нейния план можеше да е безупречно, ако не беше самият Шерканер Ъндърхил. Шерк се оказа личност със свои собствени проекти за бъдещето. Ето защо той стана най-добрият

й приятел, с когото предпочиташе да крои планове, отколкото да го превърне в част от своите. Шерк вече знаеше какво ще прави след Мрака, но тя не би се решила да повтори пред никого неговите идеи. Малцината й приятели — даже Хрункнер Юнърбай — я харесваха, въпреки че беше родена извън фазата. На Шерканер Ъндърхил обаче особено допаднаше идеята децата да се раждат извън установеното време. За първи път в живота си Виктъри срещаше отношение, което е нещо повече от обикновена търпимост. Въпреки това обаче не биваше да забравят, че живеят във военно време. Ако оцелееха, чакаше ги един нов свят, изпълнен със съвместни планове. След Мрака.

Страт Грийнвал беше достатъчно умен, за да се досети сам за повечето от тези детайли.

— Вие вече сте знаел, нали? Затова не ми позволихте да остана с групата. Според вас това ще е равно на самоубийство, а моето мнение не може да се приеме за трезво и непредубедено... Е, съгласна съм, че има огромен риск, но вие все още не познавате добре Шерканер Ъндърхил; саможертвата не е сред неговите приоритети. Според критериите ни той е по-скоро страхливец и не споделя ценностите, които са основополагащи за нас. Склонен е да рискува живота си, само когато любопитството надделее над разума. Затова пък става изключително предпазлив, когато иде реч за неговата собствена безопасност. Според мен групата ще завърши успешно мисията си и ще оцелее. Ако ми бяхте позволили да остана с тях, рисковете щяха да са по-малко. Сър!

Въздействието на последните думи беше подсилено от драматичното примигване на единствената останала в помещението лампа.

— Аха — отбеляза Грийнвал, — от дванайсет часа сме без гориво. Знаехте ли това, полковник? А сега и оловно-киселинните батерии се изчерпват. След няколко минути ще довтаса капитан Диредр с последните думи от церемониала на техническите служби: *„Извинете, сър, но последните водни басейни ще замръзват всеки момент. Инженерната рота моли да се присъедините към нея за последното изключване.“*

Генералът доста добре имитираше пискливия глас на своя помощник. Грийнвал стана и се протегна през масата. С огромно

усилие успя за пореден път да прикрие съмненията си и сега отново приличаше на коравия воин, когото всички познаваха.

— Дотогава искам да приключа с още няколко инструкции относно твоето бъдеще. Права си, наредих да се върнеш тук, защото не искам да рискувам живота ти в тази мисия. Двамата с твоя сержант Юнърбай водихме дълги разговори. Имахме на разположение девет години, за да те подложим на огромен риск и натоварване и да наблюдаваме как реагира мозъкът ти, когато животът на хиляди зависи от едно твое правилно решение. Дойде време да те изтегля от фронта, за да преминеш към по-специални операции. Ти си един от най-младите полковници в новата ни история, а след приключването на този Период на мрак ще бъдеш сред най-младите генерали.

— Само при условие, че мисията на Ъндърхил завърши с успех.

— Не ме прекъсвай! Независимо от крайния резултат в операцията на Ъндърхил, кралските съветници добре знаят колко си способна. Независимо дали аз ще преживея Мрака или не, ти ще заемеш моя пост само няколко години след идването на Новото слънце. Това означава, че вече не ти е позволено да поемаш индивидуален риск. Ако твоят господин Ъндърхил оживее, омъжи се за него и народете деца — това не ме засяга. Но никога повече не излагай живота си на риск. — И той размаха заканително ръка — шеговитата заплаха вместо прощаване. — Сториш ли го, кълна се, че ще се върна от гроба и ще пречупя твърдата ти черупка.

Откъм тясното преддверие се разнесе шум на приближаващи стъпки. Някой задраска по тежката завеса, която служеше за врата на кабинета. Беше капитан Диредр.

— Простете, генерале, но инженерната рота е крайно настоятелна, сър. Там отвън ни остава електрическа енергия само за още трийсет минути. Те ви умоляват, сър...

Грийнвал изплю последния бонбон в стоманения плювалник.

— Много добре, капитане. Идваме незабавно.

Той заобиколи полковника и дръпна завесата. Докато Смит се колебаеше дали да тръгне пред него, той я избута през отвора.

— В този случай старшинството е последната ни грижа, скъпа моя. Никога не съм одобрявал опитите да шикалкавим с Мрака, но щом се налага да го правим, то аз ще съм този, който ще угаси лампите!

---

[1] екскавация — издълбаване, разбиване на скали с екскаватор или взрив (Бел.ред.) ↑

## 7.

По силата на правилника Фам Тринли нямаше право да стои на флагманския капитански мостик, камо ли пък по време на толкова сериозна операция. Въпреки че старият човек се беше разположил в креслото на един от командирите, той на практика не вършеше нищо. Тринли беше военен програмист трети ранг, макар никой да не го беше виждал да прави нещо смислено дори за толкова ниска длъжност. Той сякаш идваше и си отиваше заради едното удоволствие и прекарваше повечето време в залата за почивка на персонала. На всички обаче беше известна необяснимата слабост на флотски командир Парк да „почита възрастните“. Очевидно Фам Тринли щеше да остане на заплата, чак докато не причини някоя непоправима вреда.

В момента Тринли седеше полузагърбил своя пост с киселото изражение на човек, който има проблеми с храносмилането и се вслушваше в тихите разговори, заповедите и отговорите на екипажа. Погледът му се плъзгаше небрежно покрай техническия персонал и въоръжената охрана, разположена на обичайните места.

Съвместното кацане на корабите на Чуенг Хо и Новородените приличаше по-скоро на взаимно дебнене. Недоверието към „партньорите“ постепенно обзе всички хора на капитан Парк — от обикновените членове на екипажа до висшестоящите в управлението. Ето защо нямаше комбинирани екипажи от двете флоти, а комуникационната система беше дублирана. Капитан Парк раздели флотата си на три групи, всяка една от които отговаряше за определена част от операцията на повърхността на планетата. Корабите на Новородените, техните спускателни апарати и всеки член на екипажите бяха следени дали не подготвят някой коварен ход.

Картината на капитанския мостик напълно потвърждаваше това. Ориентирайки се по „източното“ съзвездие, Тринли можеше да види три от тежкоподемните сонди на Новородените да се отделят от замръзналото дъно на океана, събрали в резервоарите си четвърт милион тона лед. Приключваха шестото товарене по време на тази операция. Повърхността беше ярко осветена от пламъка на ракетите.

Тринли можеше ясно да различи изкопаната на стотици метри дълбочина дупка. Образувалата се пара обаче скриваше работата, която кипеше на морското дъно. Ако се съди по звука, явно почвата на шелфа съдържаше доста метали. Сондите ги изравяха също така безразборно, както дълбаеха и леда.

*„За сега не се забелязва нищо подозрително, макар че нещата могат да се променят, когато дойде ред всеки да получи своя пай.“*

Той продължи да наблюдава картината от екраните. Двете страни се бяха споразумели да поддържат постоянен контакт между корабите; част от специалистите на Новородените имаха непрекъснатата конферентна връзка с офицери от Чуенг Хо. Партньорите им се опитваха да изтръгнат и най-малките подробности, свързани с откритието на Дием в сухата долина. Много любопитно се оказва предложението на Новородените просто да заграбят артефакти от тукашната цивилизация. Твърде нетипична мисъл за представителите на Чуенг Хо. *„Това е по-скоро нещо, което аз самият бих направил.“*

Парк беше разпръснал повечето от микросателитите на флотата в орбиталното пространство на планетата малко преди пристигането на Новородените. В пространството наоколо се носеха десетки хиляди уреди с големината на човешки юмрук. Маневрирайки неуловимо, те успяваха да минават много по-често край корабите на Новородените, отколкото ако се разчиташе на случайността. Сигналите им постъпваха в уредите, притежаващи изкуствен интелект, с които беше оборудван капитанския мостик. Данните сочеха, че между съдовете на Новородените текат постоянни разговори, които не бяха на общата за всички честота. Разбира се, това можеше да са съвсем невинни уточнения относно автоматичната настройка. По-вероятно бе обаче да е координиране на тайна военна операция, подготвяна коварно от противника. (А Фам Тринли винаги беше смятал Новородените за врагове.)

Естествено, екипът на Парк веднага анализира данните. Воините на Чуенг Хо бяха умни, енергични и схватливи, макар и по своя си превзет начин. Тринли наблюдаваше как трима от тях спорят относно характера на излъчване в емисиите между корабите на Новородените. Според един от по-младите беше някаква комбинация между вълново и лъчисто излъчване, сложно оплетени помежду си. Ако е наистина така, то не се различаваше особено от най-добрите електронни технологии



на Чуенг Хо... А това звучеше невероятно. Главният само се смръщи като чу теорията на своя подчинен, сякаш неговата версия му причиняваше главобол. *„Божже, дори и тези, които са участвали в истинска битка, не биха могли да схванат същността на спора им.“* За миг Тринли доби по-кисело изражение дори от главния офицер.

Внезапно един глас изрече право в ухото му:

— За какво си се размислил, Фам?

Тринли изпъшка тежко и смотолеви отговора пред комуникатора като се стараеше почти да не движи устни:

— Тая работа направо смърди, Сами. Но ти прекрасно знаеш това.

— Щях да съм по-спокоен, ако си на някой от контролните центрове.

Капитанският мостик на „Фам Нувен“ имаше по-скоро представителни функции, докато истинската работа кипеше в контролните центрове, пръснати из целия кораб. Там работеха двойно повече членове на екипажа, отколкото имаше на мостика. Според ръководството по този начин корабът ставаше по-труден за превземане. Но само на теория.

— Мога да върша и по-полезна работа от тази тук. — Старият човек се издигна във въздуха над капитанското кресло, бавно се понесе зад техническия персонал, подмина екрана, върху който следяха работата на сондите, после другия, предаващ гледка от сухата долина и групата на Дием, която тъкмо се приготвяше да тръгне обратно, лицата на Новородените с решително изражение... Накрая стигна контролните монитори, на които се изписваха компютърните данни. Никой не забеляза присъствието му с изключение на онези, които разбута, за да слезе от мостика. Сами Парк го изгледа изпитателно. Тринли отвърна на флотския командир с леко кимване на глава.

*„Безгръбначни негодници, почти всички са такива.“* Единствено Сами и Кира Пен Лизолет разбираха необходимостта да атакуват първи. И въпреки това не им се удаде да убедят нито един от членовете на Търговския съвет. Дори след като се срещна лице в лице с Новородените съветът не успя да прозре опасността от коварство и измама. Вместо това оставиха Вин да решава вместо тях. Вин!

Тринли продължи да се носи надолу по коридора и намали едва когато трябваше да спре пред люка, набеязан от по-рано. Той насочи

дистанционното към него. „*Можех да накарам Лизолет да се разбунтува.*“ Заместник флотският капитан разполагаше със собствен екипаж — „Невидимата ръка“ на Чуенг Хо. Разпалването на бунт не беше просто дръзка хипотеза. Започнеше ли Лизолет, Сами и останалите със сигурност щяха да се присъединят към нея.

Той се вмъкна в помещението и се качи на една от совалките. „*Не, измивам си ръцете от всички тях.*“ Болката, която усещаше ниско в тила си, взе да се разраства. Обикновено напрежението не му се отразяваше по този начин. Той разтърси глава. Добре де, не поиска от Лизолет да се разбунтува, защото тя бе от малцината с чувство за чест. Ето защо сега му се налагаше да се оправя сам. Сами все пак трябва да е взел някакво оръжие. Тринли се ухили, представяйки си близкото бъдеще. „*Дори ония да атакуват първи, бас лоя, че ние до последно ще се бием.*“

Совалката напусна пределите на флагманския кораб на Чуенг Хо. През това време Тринли преценяваше евентуалните рискове и обмисляше следващия ход. Как ли би реагирала отсрещната страна? Ако се забавеха още малко, той щеше да се добере някак до тайния склад за оръжие на Сами... И сам ще вдигне бунт, дори никой да не го подкрепи.

Налице бяха много доказателства за коварство и измама, но дори Фам Тринли пропусна най-очевидното. Трябва най-напред да се досетиш за вида атака, който се готви, за да разбереш кога приближава тя.

Езр Вин дори не подозираше за военната подготовка, която кипеше над главата му. Ксек, прекарани на повърхността, бяха изпълнени с тежка и поглъщаща работа, от която не остана много време да го загриже съмнение. През целия си досегашен живот той бе прекарал едва няколко десетки Мсек на повърхността на някоя планета. Въпреки предварителната подготовка и медикаментите на Чуенг Хо, той все пак чувстваше натоварването. Първите Ксек минаха относително леко, но сега всеки негов мускул напомняше за себе си. За щастие не беше единственият, поддал се на физическото напрежение. По всичко личеше, че цялата група е на предела на издръжливостта си. Последните им сили отидоха в безкрайни и педантични проверки да не

са оставили боклук или други признаци за своето присъствие, които биха оцелели след появата на Изчезващата. Водачът Дием си изкълчи глезена по обратния път към спускателния апарат. Ако не разполагаха с лебедка, връщането ставаше невъзможно. Когато най-сетне се озоваха на борда, дори свалянето и прибирането на скафандрите представляваше непоносимо усилие.

— Мили боже — стовари се Бени на съседната седалка до Вин. Навсякъде из помещението се разнесоха стонове, когато апаратът се вдигна във въздуха. Но независимо от болката и умората Вин изпитваше огромна наслада от свършената работа. Само от това единствено кацане флотата научи много повече, отколкото от дългогодишните проучвания досега. Ето защо изпитваха по-скоро сладка болка.

Хората от групата на Дием почти не говореха помежду си и свистенето на пламъка в дюзата беше единственият шум. Те обаче го усещаха дори в костите си. Вин все още следеше с половин ухо разговорите в орбита, но гласът на Триксия не се чуваше в тях. Вече никой не се обръщаше към хората на Дием. Грешка: Киви се опитваше да се свърже с него, но Езр беше твърде изморен, за да издържи тона на хлапето.

От другата страна на планетата сондажите изоставаха от графика. Бяха успели да разчупят милиони тонове от замръзналия океан, но парата, която се образува при взривовете, затрудняваше останалата част от работата. Един от Новородените — Брюхел — се оплакваше, че са загубили връзка с една от сондите.

— Този проблем се дължи на вашето местоположение, сър — чу се гласът на един от техническите специалисти на Чуенг Хо. — Ние виждаме всичките. Три от тях са още на повърхността; едната почти не се вижда от парата, но иначе не личи да има проблеми. Други три набират височина, стабилно се издигат, на безопасно разстояние една от друга... Един момент... — Минаха секунди. По друг канал алармираха за медицински проблем; явно някой беше получил припадък от нулевата гравитация. После диспечерът на полетите отново се появи в ефир: — Много странно, изгубихме картина от сондажите по източното крайбрежие.

— Надявам се, че имате резервен канал за връзка.

Гласът на Брюхел звучеше остро и сприхаво.

Специалистът от Чуенг Хо не отговори.

Трети глас:

— Току-що получихме сигнал за авария. Мислех, че вашите хора са приключили с взривовете на повърхността.

— Точно така, приключиха! — гласът на Брюхел беше изпълнен с негодувание.

— Получихме още три аварийни сигнала. Предлагам... Тъй вярно, сър!

Аварийни сигнали? Вин направи усилие да се изправи, но ускорението беше толкова голямо, че го прикова към креслото. „*Кажми още нещо, дявол те взел!*“ Но човекът, който преди малко извика „Тъй вярно, сър!“ — очевидно някой от военните на Чуенг Хо, ако се съди по произношението — вече не беше в ефир; най-вероятно превключи на някоя от кодираните честоти.

Гласът на представителя на Новородените стана пресеклив от гняв.

— Искам да говоря с някой от ръководителите ви. *Незабавно*. Не е трудно да разберем, че ни държите под прицел с вашите лазери, когато лъчите ни заслепяват. Веднага ги отклонете или ще съжалявате!

Визьорът на Езр притъмня и пред очите му се откриха стените на спускателния апарат. Тук-там по тях личаха следи от тапети, но явно нещо с видеото не беше наред, защото картината примигваше и се местеше хаотично.

— Проклятие!

Беше гласът на Джими Дием. Водачът на групата се намираше в предната част на кабината, затиснат от ускорението в командирското кресло. Някой повръщаше зад гърба на Вин. Приличаше на кошмар, в който изведнъж всичко се обръща с главата надолу.

В този момент двигателите на апарата спряха. За три секунди непоносимата тежест на ускорението най-сетне освободи гърдите на Вин и той бавно се отпусна във въздуха. Натисна бутона, който освобождаваше предпазните колани и се понесе към Дием. От мястото си под тавана лесно можеше да наблюдава контролното табло, без да пречи на работата на Дием.

— Наистина ли стреляме срещу тях?

„*Боже, как ме боли главата!*“ Когато се опита да се съсредоточи върху данните от контролните монитори, пред очите му падна пелена.

Дием извърна глава, за да погледне Езр. По неговото изражение личеше колко силна е болката; приятелят му вече не можеше дори да шавне.

— Нямам представа какво правим. Прекъсната е двупосочната видеовръзка. Вържи се пак за креслото... — И той отново се наведе над контролното табло. — Всички комуникации във флотата преминаха на най-високата степен на секретност, а ние сме едва на предпоследно ниво на кодиране.

Това означаваше, че ще получават съвсем ограничена информация извън директните заповеди от офицерите на Парк.

Вин се отблъсна от тавана и се понесе обратно към другия край на кабината. Спускателният апарат правеше завъртане около своята ос — нещо като предпазна мярка, макар автопилотът да не бе дал никакъв сигнал. По-вероятно беше ръководството на флотата да ги готви за нова мисия. Вин се привърза към креслото в мига, в който двигателите на апарата заработиха и върху им се стовари налягане от десет атмосфери.

— Препращат ни по-ниско в орбита... Но не виждам някой да ни посреща — каза Дием. Той удряше несръчно по клавиатурата, изписвайки паролата. — Добре, ще направя собствено разследване... Само се надявам Парк да не е прекалено ядосан...

Отзад пак се дочу шум от повръщане. Дием понечи да се обърне и се намръщи.

— Ти си по-подвижен, Вин, помогни с каквото можеш.

Езр се смъкна от мястото си и стъпи на пътечката между креслата, позволявайки на ускорението от излитането да го движи напред. За Чуенг Хо беше нещо обичайно да живеят при резки амплитуди в налягането. С помощта на медикаменти и правилно дишане те избягваха това да се отрази фатално на организма им. Въпреки това сега храната на Цуфе До и Фам Патил отказваше да остане в стомасите им, а Бени Уен се беше свил на кълбо, сякаш някой го е опаковал като денк. Той стискаше главата си и агонизираше.

— Налягането, налягането...

Вин се закрепил близо до Патил и До и внимателно изсмука с вакуум апарата лепкавата каша около седалките им. Цуфе вдигна очи към него, а погледът ѝ издаваше огромното неудобство, което изпитва.

— Повече никога няма да ям синтетична храна.

— Вината не е в теб — отвърна Вин и се насили да не обръща внимание на болката в главата, която ставаше все по-остра.

„Глупак, глупак, глупак. Как може толкова време да не разбереш какво се случва в действителност!“ Не Чуенг Хо атакуваха Новородените, а точно обратното!

Внезапно върху мониторите пак се появи гледка от заобикалящия ги космос.

— Сега сме на локална честота — прозвуча гласът на Дием в слушалките му. Думите на водача бяха резки и накъсани. — Пет атмосферни бомби откъм позициите на Новородените... Цел — флагманският кораб на Парк.

Вин се надвеси през редицата седалки и надникна. Джетовете ракетоносачи се отправиха някъде извън тяхното зрително поле. Приличаха на падащи звезди, чиято скорост постепенно се увеличава. Петте тела все повече приближаваха флагманския кораб на Чуенг Хо „Фам Нувен“. Придвижването им обаче явно не бе толкова безпрепятствено, колкото изглеждаше на първи поглед, защото техните корпуси постоянно се тресяха.

— Сигурно ги обстрелваме с лазерите, защото непрекъснато маневрират и сменят посоката.

Една от движещите се светлини угасна.

— Свалихме единия!

Миг след това избухнаха четири ослепителни точки. Сиянието им освети цялото небе, хиляди пъти по-силно от бледото слънце.

После картината върху екрана отново се изгуби. Осветлението в кабината угасна, припламна отново и накрая настана непрогледен мрак. Задейства се аварийната система. Върху командното табло замига огърлица от червени точки, постепенно се очертаха контурите на предметите и оборудването в кабината, вентилационният отвор, аварийната капсула. Резервната система работеше безотказно, но пък беше изключително опростена. Нямаше дори картина откъм задната страна на спускателния апарат.

— Какво става с кораба на Парк, водачо? — попита Вин.

Четири взрива толкова близо край корпуса му едва ли са се разминали безнаказано. Четири ярки избухвания, образуващи правилен тетраедър, обхванал своята жертва от всички страни. Той

вече не виждаше какво става навън, но тази гледка се вряза завинаги в паметта му.

— *Джими!* — изкрещя Вин към предната част на кабината. — Какво става с „Фам Нувен“?

Червените аварийни светлини сякаш се люлееха наоколо; примигването им го ослепяваше.

Гласът на Диет се разнесе висок и дрезгав.

— Аз... Според мен е унищожен.

Изпепелен, изпарен, изчезнал — нито една дума не можеше да опише ужаса на случилото се.

— Засега нямам никакво потвърждение, но четири ракети... Боже, бяха точно над него!

Дочуха се и още няколко гласа, но те бяха много по-слаби от този на Джими Диет. Вин отново се запромъква обратно към него. Налягането внезапно намаля. Без светлини и автоматично управление спускателният апарат се превръщаше в същински ковчег.

За първи път в живота си Езр Вин почувства паниката на родения на твърда земя, който внезапно е изгубил ориентир и почва под краката си. Нулевата гравитация можеше да означава, че вече са пристигнали в определената точка; но тя можеше да е признак, че в момента извършват свободно падане по дъгообразна траектория, която някъде напред се пресича с повърхността на планетата...

Вин потисна ужаса си и продължи да се промъква напред. Все пак им оставаше аварийната капсула. Можеха да получат указания в последния момент. Или пък да използват автопилота, за да се доберат до някой от оцелелите кораби на Чуенг Хо. Болката в главата му стана непоносима. Червените аварийни светлини грееха все по-мъждиво. Усети как мисълта му се замъглява и го обзема паника. Повече нищо не можеше да стори.

Преди съвсем да изгуби съзнание, съдбата му даде още един шанс, един спомен: Триксиа Бонзол не беше на борда на „Фам Нувен“.

## 8.

Повече от двеста години часовниковият механизъм под повърхността на замръзналото езеро неотклонно отчиташе времето, изхабявайки пружина след пружина. Сега цъкаше под дебелия слой лед благодарение на последната останала пружина... И натъпкваше замръзнал въздух в спусъка. Можеше да остане така чак до идването на Новото слънце, ако не бяха някои непредвидени обстоятелства. На седмия ден от двеста и деветата година откъм замръзналото море се усетиха няколко силни земни труса, в резултат на които засечката на спусъка се охлаби. Буталото изтика органичната пяна в резервоара със замръзнал въздух. Няколко минути не последва никаква реакция. След това органичната материя засвети и температурата около изпарителите на кислород, азот и въглероден двуокис рязко се покачи. Изкачването към повърхността започна.

Да се събудиш насред Мрака не е като да отвориш очи след нормален сън. Хиляди поети се бяха опитвали да възпеят този миг. През последните епохи десет хиляди академици търсеха научното му обяснение. За втори път Шерканер Ъндърхил го изпита върху себе си (но първият всъщност не се брой, тъй като спомените му се смесваха с картини от детството и усещането как се клати върху гърба на баща си из подземията на Маунтроял.)

Събуждането след Период на мрак става постепенно, на части. Зрението, чувството за допир, слухът. Паметта, способността за разпознаване, логическото мислене. Дали обаче се възстановяваха едно подир друго. Или се възвръщаха всички едновременно, но без връзка помежду си? И кога сред всички тези части започваше да действа „съзнанието“? Тези въпроси щяха да глождят ума на Шерканер през целия му живот и да се превърнат в основна двигателна сила на неговото дирене... Но в първите мигове, когато съзнанието беше още полузаспало, други, много по-важни въпроси ги изместиха. Усилието да събере отделните парчета памет и мисъл, да си припомни кой е



всъщност, какво прави тук и какво трябва да стори, колкото се може по-скоро, за да оцелее. На първо време го направляваха единствено инстинктите, създадени през милионите години съществуване на неговия вид.

Времето минаваше и мисълта му най-сетне потече гладко. Шерканер Ъндърхил надзърна в мрака през напукания прозорец на плавателния съд. Навън се извършваше някакво движение — дали не беше по-скоро заблуда заради гъстата пара? Не, приличаше на пелена от кристали, кръжащи в мъждивата светлина, която ги обгръщаше отвред.

Някой го буташе по дясното рамо и непрекъснато повтаряше името му. Шерканер се насили да слепи отделните парчета от спомени.

— Тъй вярно, сержант, аз се заблудих... Искам да кажа аз се събудих.

— Чудесно — долетя гласът на Юнърбай, кънтящ, сякаш излизаше от тенекия. — Наранен ли си? Нали помниш как да провериш това?

Шерканер послушно зашава с крака. Всичките го боляха; това можеше да се смята за добро начало. После внимателно провери средните ръце, последователно раздвижи предните крайници и ръцете, с които се хранеше.

— Не съм сигурен дали усещам дясната средна ръка и част от предницата. Може би са се залепили една за друга.

— Аха. Сигурно още са замръзнали.

— Как са Джил и Амбър?

— Вече говорих с тях по другата верига. Ти си последният, който още не се е съвзел окончателно. Освен това по тялото ти има участъци, които не са се размразили.

— Дай ми края на веригата.

Юнърбай му подаде устройството за препредаване на звука и Шерканер успя да поговори с останалите членове от тяхната група. Тялото можеше да понесе последователно различните степени на размразяване, но когато процесът още не е завършил съществува реална опасност от загиване на тъканите. Явно пътят на горивото в екзотермичните им костюми някъде беше прекъснат, докато лодката си е проправяла път през ледената лапавица към повърхността. Шерканер отново възстанови системата и пропусна през нея въздух и органична

каша. Зеленикавото сияние в тясната кабина стана по-ярко. На тази светлина Шерканер се опита да провери дали няма пробойни в тръбите за въздух. Екзотермичните костюми бяха жизненоважен източник на топлина, но ако се наложеше да ги използват и като източник на кислород, тогава всички бяха обречени на гибел.

Мина половин час и топлината ги обгърна отвсякъде, освобождавайки вкочанените им от студа крайници. Оказа се, че са пострадали само крайчетата на средните ръце на Джил Хевън. Това наистина можеше да се смята за рекорд дори за онези, които бяха в пещерите. По физиономията на Шерканер се разля широка усмивка. Успяха — събудиха се *сами*, без външна помощ, при това в самото сърце на Мрака.

Известно време четиримата не предприеха нищо от заплануваното. Само наблюдаваха вилицата замръзнал въздух отвън и се упражняваха да управляват екзотермите под напътствията на Шерканер. Юнърбай и Амбердон Нишимор провериха по списък цялото оборудване. Онези части, които бяха повредени или изглеждаха съмнително, предаваха на Шерканер. Нишнимор, Хевън и Юнърбай бяха все начетени и интелигентни специалисти — химик и двама инженери. Освен това имаха опит във воденето на битки. Шерканер беше поразен от промяната, която настъпи в тях щом напуснаха лабораториите и излязоха на бойното поле. Юнърбай се оказа необикновена комбинация от кален воин и изобретателен инженер, който при това почита строго традициите и притежава пуритански морал. Шерканер познаваше сержанта от седем години. През това време от първоначалното презрение на Юнърбай към него не остана и помен. Двамата вече бяха добри приятели. В мига, когато групата им пое към Източния фронт обаче, сержантът внезапно се отдръпна и взе да спазва служебна дистанция. Той започна да се обръща към Ъндърхил със „сър“ и все по-често единствено дълбокото уважение към Шерканер ставаше причина да потиска очевидното си раздражение.

Шерканер попита Виктъри за тази необичайна промяна. Беше по време на последната им среща, когато останаха насаме. Намираха се в студентите бункери, изкопани дълбоко в земята под последното все още действащо летище на Източния фронт. Тя се разсмя на въпроса му.

— О, скъпото ми деликатно момче! А ти какво очакваше? Хрунк ще ръководи групата през цялата операция от мига, в който напуснете съюзническите територии. Ти си цивилен съветник без никакъв боен опит, който някак трябва да се впише в строгата военна йерархия. Той ще настоява да му се подчиняваш безпрекословно, но в същото време ще разчита на твоята находчивост и бързите ти реакции. — Тя тихичко се засмя. От основното помещение в бункера ги делеше само една завеса. — Ако беше някой обикновен новобранец, досега да ти е подгрял черупката поне десетина пъти. Бедничкият е отчаян от мисълта, че точно в разгара на операцията на теб ще ти хрумне да се увлечеш по нещо съвсем различно и неуместно — като астрономия например.

— Хм. — Честно казано, той наистина се беше замислял какви ли ще са цветовете на звездите, когато атмосферата не замъглява тяхното сияние. — Разбирам какво искаш да кажеш. Според мен нашият приятел наистина има проблем. — Не се случваше често Шерканер Ъндърхил да се почувства объркан, но това беше точно един от тези случаи. — Обещавам да бъда послушен.

— Разчитам наистина да е така. Не забравяй, че Хрунк е изправен пред... Ако щеш го приеми като разрешаване на поведенчески проблем. Според теб как двама чалнати учени и двамина военни, свикнали на ред и дисциплина, биха могли да си сътрудничат и да оцелеят при изключително трудни условия, като на всичкото отгоре никога не са живели заедно.

Тя каза това на шега, но според него въпросът *наистина* си струваше вниманието.

\* \* \*

Несъмнено техният, плавателен съд беше най-странният в цялата история: наполовина подводница, наполовина камера за замразяване и резервоар за органични вещества. Сега петметровата му черупка лежеше в плиткия басейн, излъчващ зеленикаво сияние с виненочервени отблясъци в него. Околният вакуум сякаш караше водата да ври — газовете, които се отделяха от нея, се охлаждаха бързо, отново се превръщаха в кристали и падаха обратно. Юнърбай

отвори люка и групата взе да се изнизва в нишка оттам. После прехвърлиха оборудването и резервоарите с екзотерми като си ги подаваха от ръка на ръка. Накрая върху брега се образуваха купчини от най-необходимото, което непременно трябваше да вземат със себе си.

Опънаха помежду си аудиокабела — Ъндърхил към Юнърбай, а от него към Хевън и Нишнимор. Шерканер се надяваше до последния момент, че ще разполагат с портативни радиостанции, но тези устройства все още бяха много големи и неудобни, пък и не се знаеше как ще реагират на свръхниските температури. Затова сега можеха да говорят само с един член на групата. Но при условие, че трябваше да имат постоянна и сигурна връзка помежду си, и аудиокабелът вършеше добра работа.

Шерканер водеше колоната към брега на езерото, следваше го Юнърбай, а Нишнимор и Хевън теглеха шейната отзад. Щом се отдалечиха от подводницата, мракът отново ги обгърна. Тук-там под краката им, докдето бяха стигнали екзотермите, все още се виждаха червеникави отблясъци. Подводницата изразходва тонове гориво, докато си пробиваше път към повърхността. През останалата част от операцията трябваше да разчитат единствено на енергията от екзотермите, които носеха със себе си, стига те да намерят храна под преспите.

Именно екзотермите правеха възможна тази разходка по повърхността по време на най-дълбокия Мрак. Преди откриването на микроскопа „великите мислители“ твърдяха, че най-съществената разлика между висшите животни и останалите живи същества е способността им да оцелеят като индивиди по време на Великия Мрак. Растенията и низшите животни измираха; оцеляваха единствено техните енцистирани зародиши. Но сега вече беше известно, че много едноклетъчни животни също успяват да преживеят периодите на мрак и замръзването, при това без да се крият дълбоко под повърхността. Докато Шерканер следваше в Кралското училище, биолозите там откриха дори нещо още по-необикновено: в гърлата на вулканите се срещаха някои форми на прости бактерии, които оставаха активни чак до настъпването на дълбокия Мрак. Шерканер беше очарован от микроскопичните създания. Според професорите тези същества прекратяваха жизнените си функции или пък пръскаха спори, когато вулканът изстине. Ъндърхил обаче се чудеше дали не съществуват

разновидности, които биха могли да оцелеят като произвеждат собствена топлина. В края на краищата дори по време на Мрака имаше достатъчно количество кислород, макар и в твърдо състояние, а на много места под снега лежеше солиден пласт органични останки. Ако имаше някакъв вид катализатор на окисляването при свръхниски температури, тогава малките буболечки биха могли да „изгарят“ растителността и така да поддържат жизнените си функции между две изригвания на вулкана. В такъв случай тези бактерии щяха да са най-добре адаптирани за живот след приключването на Периода на мрак.

Навремето единствено дълбоката некомпетентност на Шерканер по този въпрос му попречи да се отдаде за по-дълго на неговото изследване. В двата типа живи организми се извършваха коренно различни химични процеси. Процесът на външно окисляване беше твърде слаб, а в среда с по-висока температура изобщо не се осъществяваше. В много случаи опитите довеждаха до нарушаване жизнените функции на бактериите: двата типа метаболизъм се оказаха силно отровни един за друг. В Периода на мрак те едва ли щяха да действат пълноценно, ако са в близост до вулкан, който изригва периодично.

Навремето сигурно никой нямаше да забележи опитите на Шерканер, ако той не беше превърнал лабораторията в замръзнало блато. За което (временно) го изключиха от училище. Но в края на краищата резултатът от всичко това бе налице: екзотермите.

След седемгодишно селектиране в Службата за физически изследвания получиха бактерия с ускорен от кислорода метаболизъм. Затова когато Шерканер разля екзотермичната каша върху замръзналия въздух, на мястото незабавно се образува гъста пара, после се появи и слабо сияние; накрая то се превърна в локва, която постепенно се втвърди. След няколко секунди при по-внимателно вглеждане в мястото на току-що осъществената реакция можеше да се забележи (ако екзотермите в локвата са имали късмет) слабо сияние изпод снега, подхранвано от останки с органичен произход.

Сега сиянието от лявата им страна стана особено ярко. Снегът се раздвижи, слегна се и над него се заиздига нещо като мъгла. Шерканер дръпна силно кабела на Юнърбай и поведе групата към гъстото гориво. Колкото и да бе блестяща идеята за екзотермите, тяхното използване все още не се отличаваше много от обикновеното палене на

огън. Сняг имаше навсякъде, а необходимото им гориво стоеше скрито дълбоко под него. За да стане възможно неговото откриване и използване, трябваше да бъдат впрегнати в работа трилиони прости бактерии. Известно време дори Службата за физически изследвания се блазнеше от идеята за отглеждане на такива бактерии. Също като колониите водорасли по Южното крайбрежие, и тези невидими същества в известен смисъл живееха заедно. Те се развиваха и размножаваха също толкова бързо, колкото и подводната растителност в топлите морета. Мнозина обаче се питаха дали този експеримент няма да превърне света в огнено кълбо. Оказа се обаче, че ускореният метаболизъм е истинско самоубийство за бактериите. Ъндърхил и неговата група имаха на разположение най-много петнайсет часа, преди техните екзотерми да се самоунищожат.

Скоро групата излезе от езерото и стъпи на брега, където по време на Чезнещото слънце се намираше игрището за крикет на командира на вражеската база. Следователно тук имаше изобилие от гориво. В единия край на поляната бактериите едва не се задавиха от лакомия — бяха попаднали на останки от дърво. Купчината излъчваше все повече топлина, докато накрая изпод снега не засия ярка smaragdova светлина. Тя освети за миг цялото игрище и сградите отвъд него. После постепенно отслабна и на мястото ѝ остана да тлее само червеникаво сияние.

По приблизителни изчисления бяха се отдалечили на около стотина метра от подводницата. Оставаше им да изминат още четири километра, стига през времето на Мрака по пътя им да не са се появили никакви непредвидени препятствия. Оттук нататък на групата предстоеше предимно досадна рутинна работа: изминаваха по десетина метра и спираха, за да пръснат екзотермите. Докато Нишнимор и Хевън почиваха, Юнърбай и Ъндърхил наблюдаваха дали бактериите не са открили някое богато находище на гориво. Появеше ли се такова място, щяха да разплискат цялата органична каша наоколо. Понякога не намираха почти никакви залежи (когато минаваха през шосе с бетонно покритие например). Тогава не им оставаше нищо друго, освен да разринат замръзналия въздух. Това също бе жизненоважно — все пак трябваше да дишат нещо. Но без гориво за екзотермите студът бързо проникваше в костюмите им: предаваше се по веригата, с която бяха свързани или пропълзяваше от

стъпалата нагоре по цялото им тяло. Напредването зависеше от това дали Шерканер бързо ще открие нов източник на гориво.

Всъщност той не се затрудни особено от тази задача — беше се ориентирал, докато траеше светлината от ствола на дървото и сега трябваше само да си припомни местата, където имаше растителни останки. Чувстваше се добре и почти не усещаше вкочаняващия студ. Болката по върховете на краката и ръцете му обаче остана и той чувстваше как ставите му смъдят. Към това се прибави налягането, студът, жуленето на костюма. Болката също бе интересна тема за изследване, върху която си заслужаваше да помисли — толкова полезна, така омразна. Дори такива като Хрункнер Юнърбай не успяваха изцяло да я игнорират; той чуваше по кабела пресекливото затруднено дишане на сержанта.

Спиране, зареждане на резервоарите, вдишване, и пак на път. После отново и отново. Състоянието на измръзналите крайници на Джил Хевън се влошаваше. Спряха и се опитаха да направят костюма му по-удобен. Юнърбай си размени мястото с него, за да помага на Нишнимор при разливането на екзотермите.

— Няма нищо, това са само средните ръце — каза Джил. Но затрудненото му дишане беше много по-тежко от пъхтенето на Юнърбай.

Въпреки това операцията вървеше по-добре дори от най-смелите очаквания на Шерк. Макар и уморени, те продължаваха да напредват през мрака, а движенията им вече станаха напълно механични. Оставаше само болката... И удивлението. Шерканер непрекъснато се оглеждаше през тесните цепки на шлема си. Иззад вихрушката от кристали замръзнал въздух и мъглата, образувана от екзотермите, прозираха заоблените очертания на хълмове. Всъщност наоколо не цареше непрогледен мрак, както можеше да се предполага. Понякога, извърнеше ли глава надясно, с крайчеца на окото забелязваше червеникав диск, разположен ниско над западния хоризонт. Не беше трудно да се досети, че вижда слънцето във фазата на най-дълбок мрак.

Въпреки тесните цепки на шлема, Шерканер можеше да види и звездите. „*Ето че сме тук най-сетне.*“ Първите проникнали в сърцето на Мрака. Това беше свят, чието съществуване някои древни философи категорично отричаха. Защото как така е възможно да съществува

нещо, което не можеш да видиш. Но сега този свят беше пред очите им. Той съществуваше — векове, сковани в мраз и мълчание... И много звезди, навсякъде. Даже през дебелия стъкла на шлема, използвайки само горните си очи, той виждаше цветна светлина дори там, където иначе нямаше звезди. Само ако поспреше за миг и разгледаше това великолепиe с всички очи, какво ли още щеше да види! Според повечето научни теории северното сияние би трябвало да изчезне заедно със слънцето, което го поражда. Други твърдяха, че причина за него са изригванията на вулканите, които се намират около полюса. Напълно е възможно сега по небосвода да се забелязват и други светлини освен звездите...

Потрепването на кабела го върна обратно на земята.

— Продължавай да вървиш, трябва непрекъснато да се движим.

Джил вече едва шептеше. Нямаше съмнение, че препредава заповед на Юнърбай. Ъндърхил беше готов да се извини, когато осъзна, че всъщност Амбердон Нишнимор е причината за забавянето.

— Какво става? — попита Шерканер.

— ... Амбър видя... светлина на изток... Продължавай да се движиш.

Изток. Значи отдясно. Стъклото на шлема му от тази страна беше замъглено. Стори му се, че различава очертанията на хребет. Операцията им трябваше да се проведе на четири километра от брега. Там горе на билото щяха да имат чудесна гледка към хоризонта. Независимо, че светлината идваше от противоположния край. Точно така! Наистина виждаше светлина — бледо сияние, което бавно се разпростира във всички посоки. Дали не е северното? Шерканер с усилие овладя обзелото го любопитство и продължи да пристъпва напред. Бог му е свидетел, че би дал всичко, само и само да се изкачи на билото и да погледне замръзналото море!

Шерканер се държа като дисциплиниран войник чак до следващата спирка за разливане на органичен разтвор. Тъкмо пълнеше резервоарите на Хевън със смес от светеца екзотермична маса, гориво и замръзнал въздух, когато това се случи. Пет малки светлилки прекосиха западния небосклон, оставяйки след себе си следа като комети. Едната от тях бързо угасна, но другите четири се събраха в едно и... Блесна светлина, толкова ярка, че очите на Ъндърхил, с които гледаше нагоре, засмъдяха от болка. С другите обаче той все още



можеше ясно да вижда. Ярката светлина обхващаше все по-голяма част от небето и беше хиляди пъти по-силна от мъждукащия слънчев диск. Многочленестите им сенки заподскачаха наоколо. Излъчването ставаше все по-ярко и по-ярко, докато накрая Шерканер усети как през костюма му започна да прониква топлина. Замръзналият въздух около тях се понесе нагоре, образувайки искряща бяла пелена. Топлината се усили още, сега вече пареше, после спадна. Гърбът му обаче остана топъл, сякаш се е разхождал дълго в хубав слънчев ден.

Парата се завихри около тях и това бе първият осезателен полъх, който усетиха откакто напуснаха подводницата. Внезапно стана много студено — влагата изсмука топлината от костюмите им; от цялата екипировка единствено ботушите бяха напълно пригодени за тези условия. Светлината все повече губеше силата си, въздухът и водата отново се превърнаха в кристали и паднаха на повърхността. Ъндърхил пак рискува да погледне нагоре. Ослепителните точки сега приличаха на светещи дискове, които постепенно гаснеха пред очите му. На тяхно място се появи трепкащо сияние, подобно на северното. Четири, близко разположени една до друга точки — ъглите на правилен тетраедър? Такава красота!

Само след няколко секунди щяха съвсем да избледнеят и да се изгубят от небосклона. Затова пък се появиха нови светлини — ярки проблясъци отвъд източния хребет. На запад към точката на зенита се устреми друг рояк ярки точки. Зад тях небето се покри от трепкаща светлинна пелена.

Четирите члена на групата стояха неподвижни. За миг подчинението на военната дисциплина, насадено в съзнанието на Юнърбай, отстъпи място на благоговението. Той отстъпи назад от образувалата се органична локва и постави ръка върху гърба на Шерканер. Гласът му най-сетне успя да проникне по кабела въпреки лошата връзка:

— Какво е това, Шерканер?

— Съвсем не знам. — Той усещаше треперенето на ръката на Юнърбай. — Някой ден обаче непременно ще разберем... Да продължаваме напред, сержант.

Групата напълни резервоарите, после продължи пътя си, но движенията на четиримата приличаха на марионетки, дърпани от конци. Илюминациите над главата им продължаваха. Макар светлината

вече да не бе така силна като от четирите изгорели слънца, цветовете по небето надминаваха по красота и най-прекрасното земно сияние. Две падащи звезди се движеха все по-бързо по небето. Сияйната им следа постепенно се разнесе и угасна. После отново се появиха върху източния небосклон, нажежени до бяло, подобно малки копия на първите четири слънца. Дълго след като избухнаха от мястото, където ги забелязаха за последно, струеше светлина във всички посоки.

Най-смайващото зрелище беше отминало, но по небосклона все още пробягваха светлинки, досущ малки духове. Можеха да бъдат взети за сиянието на зората, но се виждаше ясно, че са подхранвани от мощен източник на енергия. Дали пък това не са белите нощи в Периода на мрак? Каквото и да бе обаче, само заради него си заслужаваше да предприемат тази изпълнена с рискове операция.

Най-накрая стигнаха военната база на тийфърите. Необикновената зора продължаваше да осветява небосклона, дори когато се спускаха по рампата, водеща към входа.

Никога не бяха разисквали подробно набеязаните цели. Те останаха същите, които Ъндърхил предложи на Виктър Смит онзи следобед в Териториалното командване. Стига да успееш да се събудят и да оцелеят в сърцето на Мрака, четиримата войници, снабдени с известно количество експлозивни можеха да нанесат огромни щети на резервоарите с гориво и живата сила, разположена сравнително близко до повърхността. Не беше изключено да се доберат и до Генералния щаб на Тийфщадт. Дори да успееш да направят всичко това обаче, то не би оправдало огромните инвестиции, вложени в изследването на Ъндърхил.

В плана им все още съществуваха съмнителни непълноти. Всеки път модерната военна машина на двете страни правеше усилие да спечели предимство и въпреки настъпването на Мрака продължаваше да действа и да дебне заспалия противник; с настъпването на Новото слънце обаче армията, която първа се връщаше на бойното поле, ставаше и окончателен победител в битката.

До окончателното настъпване на Мрака и двете страни бяха натрупали внушително количество запаси. Доколкото учените можеха да съдят по оскъдните данни, всеки път Новото слънце идваше

изпепеляващо и ослепително ярко. Това траеше няколко дни, а може би само броени часове, но и те бяха достатъчно, за да се опустоши всичко; повърхността се нажежаваше хиляди пъти повече, отколкото през Междинния период или годините на Чезнещото слънце. Именно тази непоносима жегата, а не студът на Мрака унищожаваше всичко живо с изключение на най-устойчивите представители на всяко поколение.

Рампата водеше към складовете на тийфърите. Противникът имаше резерви и по фронтовата линия, но този заден ешелон беше предназначен да снабдява войската по време на маневри. Без него елитните части на тийфърите щяха да са принудени да бездействат, а авангардът, в случай че Короната атакува, нямаше да има шанс за отстъпление. Според Териториалното командване унищожаването на тези складове щеше да ускори сключването на примирие или да осигури бърза победа на войските на Короната. Четирима бойци и целенасочените разрушения, които се канеха да извършат, щяха да са напълно достатъчни за това.

... Стига обаче да не замръзнеха, докато прекосяваха вътрешния двор на базата. По стъпалата имаше малко замръзнал въздух, а тук-там се забелязваха останки от храсти, украсявали пространството около пилоните със знамена. И с това се изчерпваше всичко. Сега им се налагаше да изливат почти цялото количество органична каша, за да постигнат някакъв минимален ефект. Мракът вече ги притискаше отвсякъде, а единствената светлинка идваше от действието на екзотермите. Според докладите на разузнаването дворът не беше по-дълъг от двеста метра...

Някъде напред засия елипса от светлина. Изходът. Групата с олюляване продължи по полето, което някога е било открито пространство, но сега беше защитено срещу Новото слънце със сребристо покривало. Пред тях се ширна равнина, цялата покрита с колчета за палатки. Тук-там снегът от замръзнал въздух ги беше разместил, но повечето стояха непокътнати. В оскъдната светлина успяха да зърнат и очертанията на парни локомотиви, релси, влекачи за превозване на оръдия и бронирани автомобили. Дори в сумрака металните им корпуси проблясваха под скрежа. Когато отново дойдеше Новото слънце, всичко тук щеше да е готово за действие. Докато ледът се топи и изпарява, а водният поток се оттича през

дренажната система, прокопана под полето, от най-близките убежища ще заприичдат първите бойци на тийфърите, готови да спасяват въоръжението и транспортните машини. Образувалата се вода трябваше да бъде събрана в специални резервоари, откъдето минаваше в пръскачките, използвани за охлаждане на нажежената от Новото слънце земя. Щяха да последват часове трескава проверка на изправността на техниката, още толкова време щеше да отиде за поправяне на повредите, резултат от двувековния Мрак и няколкото часа непоносима жегга. След това войската щеше да поеме в онази посока, където според командването имаше най-голям шанс да удържи победа. Тази стратегия беше резултат от извършваните поколения наред изследвания относно природата на Мрака и Новото слънце. По данни на разузнаването противникът имаше голяма преднина в тази област.

Хрункнер ги събра около себе си, така че всички да могат да го чуват.

— Готов съм да се обзаложа, че часове след първите слънчеви лъчи тук ще гъмжи от войска, но сега всичко е на наше разположение. Ето защо пълним догоре резервоарите и се пръскаме за изпълнението на задачата както е по план. Джил, ще се справиш ли с твоята част?

Джил Хевън беше слязъл по стълбите, залитайки като пияница със счупен крак. Шерканер предположи, че проблемът с костюма се беше отразил и на краката му. Въпреки това Хевън се изпъна при въпроса на Юнърбай, а гласът му прозвуча почти нормално:

— Не съм бил целия този път, сержант, та сега да седя и само да гледам. Ще се справя със задачата си.

И така, беше настъпил най-важният и отговорен етап, заради който предприеха цялата рискована операция. Най-напред се освободиха от аудиокабелите, които досега ги свързваха един с друг. После си разпределиха експлозивите и черния прах. Неведнъж бяха отработвали на тренировките всеки детайл от операцията. Имаха резервни варианти за всяка непредвидена ситуация — ако изостанат с времето между два етапа, ако не попаднат в каналите на дренажната система, ако си счупят някой крак, ако картите се окажеха неточни. Каквото и да се случеше, пак щяха да приключат преди да са замръзнали.

Разпръснаха се в четири посоки. Експлозивите, разположени под защитното сребристо покривало, не бяха по-големи от ръчни гранати. Щом се оттеглиха, зад гърба им се разнесоха няколко слаби взрива, които обаче успяха да разрушат стратегически сектори от покритието. Продължиха да работят с пръскачките — напълно обикновени на вид, затова пък надеждни според плановете на конструкторите от Службата за физически изследвания. Накрая складовете се оказаха изцяло покрити с черен прах, очаквайки целувката на Новото слънце.

Само след час вече бяха на километър от складовете. Юнърбай наложи бързо темпо след напускането на базата, загрижен за заключителната част от операцията — тяхното оцеляване.

Бяха почти на крачка от успеха. Почти. Но Джил Хевън сякаш изпадна в делириум и действаше хаотично по време на престоя им в базата. Накрая се опита да поеме сам в неизвестна посока.

— Трябва да намерим подходящо място и да се окопаем.

Повтаряше непрекъснато тези думи, докато Нишнимор и Юнърбай го овързваха с предпазните колани.

— Точно натам сме тръгнали, Джил, дръж се.

Юнърбай се отдели от групата на Хевън и Амбър и известно време двамата с Ъндърхил можеха да говорят насаме.

— Май успя да си възвърне духа — каза Шерканер.

Сега Хевън пристъпяше сякаш върху дървени протези вместо крака.

— Не вярвам вече да усеща болка — отговорът на Хрунк стигна до него слаб, но достатъчно ясен. — Не това ме тревожи обаче. Мисля, че постепенно потъва в Унеса.

Екстазът на Мрака. Някаква луда паника обземаше подсъзнателно всеки, когато усетеше, че е останал в студа на повърхността и няма шанс да се спаси. В такива случаи животинският инстинкт подсказваше на жертвата да търси място, което би могло да замести убежището.

— Проклятие!

Той едва различи приглушеното възклицание, а връзката съвсем прекъсна, когато Юнърбай се опита да ги подкара вкупом напред. От спасението ги дележа само няколко часа. Но сега... Докато

наблюдаваха борбата на Джил Хевън, у всички тях взеха да се надигат първични животински пориви. Инстинктът е невероятно нещо, но ако сега му позволяха да вземе връх, щеше да ги отведе на сигурна смърт.

Два часа по-късно едва се бяха добрали до хълмовете отвъд базата.

Джил на два пъти се освободи и като обезумял се хвърляше встрани от пътя, преследван от фикс идеята да открие сигурно убежище. Всеки път Амбър го домъкваше обратно, опитвайки се да го върне към здравия разум. Джил вече не си даваше сметка къде се намира, а от неговото буйство предпазния костюм съвсем се разпадна на части. Повечето от крайниците му вече бяха вдървени и измръзнали.

Краят настъпи, когато стигнаха до първото стръмно изкачване. Налагаше се да изоставят резервоарите с органична каша. Останалата част от пътя щяха да изминат единствено с въздуха, осигурен от екзотермите в личните им банки. За трети път Джил разкъса предпазните колани и със странно подскачащо клатушкане се хвърли към ръба на зейналата отстрани на пътеката пропаст. Нишнимор се втурна след него. Амбър беше едра жена и досега не срещна особени затруднения при залавянето на Джил Хевън. Този път обаче беше различно. Джил изпадна в последната фаза на Унеса. Когато тя се опита да го избути обратно от края на пропастта, той се хвърли срещу нея, ръгайки я с краищата на ръцете си. Амбър залитна назад и охлаби хватката си. Ръцете на Хевън махаха във всички посоки, той загуби равновесие и се отърколи в тъмната паст на урвата.

Тримата стояха онемели и неподвижни известно време; после Амбър започна да се спуска по склона, а краката ѝ трескаво търсеха опора в скалите под снега. Юнърбай и Ъндърхил я сграбчиха и я издърпаха обратно.

— Оставете ме, моля ви! Дори и измръзнал, той все пак има някакъв шанс. Трябва на всяка цена да го върнем обратно.

Ъндърхил се надвеси над пропастта и дълго се взира в нея. Джил беше паднал върху голите зъбери и тялото му лежеше долу напълно неподвижно. Дори да не беше мъртъв, обезводняването и измръзването щяха да го убият още преди да са го върнали на пътеката.

Явно Хрункнер разбираше това.

— Той вече свърши, Амбър — меко каза сержантът. После отново си възвърна началническия тон. — А ние все още не сме изпълнили своята мисия.

След миг Амбър помахаше в знак на съгласие, но Ъндърхил не я чу да проронва нито дума. Тя се изкачи обратно на пътеката и им помогна да затегнат отново предпазните колани, които ги крепяха един за друг, и да възстановят аудиоканала.

Тримата продължиха изкачването като сега се движеха доста по-бързо от преди.

Когато стигнаха крайната цел им бяха останали само още няколко кварта живи екзотерми. Преди Мрака по тези хълмове имаше гъст лес — ловен резерват, притежание на тийфърите благородници. Зад тях в скалите зееше цепнатина — вход към естествено образувано убежище, където щяха да са в относителна безопасност до настъпването на Периода на светлина. Във всеки от ловните резервати имаше такива дупки, използвани за скривалища от дивите животни. В гъсто населените райони те или биваха завладявани от хората, които допълнително ги разширяваха и ги снабдяваха с различни удобства, или се рушаха неизползвани. Шерканер недоумяваше как тяхното разузнаване беше разбрало за съществуването на това убежище. Единственото обяснение бе, че имаха агент сред висшите кръгове на тийфърите.

Дупката обаче не се оказа мечтаното убежище, а дива и неприветлива като пещера на първобитните.

Нишнимор беше единственият ловец в групата. Двамата с Юнърбай направиха просека в паяжината и се спуснаха надолу. Шерканер висеше над тях и им осигуряваше топлина и светлина.

— Виждам пет басейна... И двойка възрастни таранти. Дай още малко светлина.

Шерканер се спусна още по-надолу и насочи снопа лъчи в предполагаемата посока. Светлината в най-долните му ръце огря цялата вътрешност, чак до дъното на пещерата. Сега той също виждаше два от басейните. Замръзналият въздух ги покриваше едва-едва. Ледът в тях беше типичен за местата, предназначени за летаргичен сън — чист, без никакви балончета газ в него. Под ледената

кора различи замръзнало тяло, чийто очи лъскаха на светлината. Боже мили, беше огромно! Значи трябва да е мъжко; по него се виждаха гъстите редици на малките му.

— Останалите басейни са препълнени с храна. Съвсем прясно убита, както можеше и да се очаква.

През първата година от Новото слънце тази двойка таранти щеше да остане в убежището си, изсмуквайки соковете на своите жертви и подготвяйки малките да ловуват, за да излязат навън, когато пожарищата и огнените бури утихнат. Тарантите бяха месоядни и не толкова интелигентни като трактите, но затова пък много повече от тях приличаха на хора. Беше въпрос на живот и смърт да убият тарантите и да вземат храната им, но това приличаше повече на пладнешки обир, отколкото на лов.

Приключването на операцията им отне близо час и изразходва почти цялата енергия, останала от екзотермите. Накрая се изкачиха за последен път на повърхността и се опитаха да прикрият, доколкото е възможно, дупката в паяжината. Тъпа болка пронизваше няколко от ставите на Ъндърхил и той вече не усещаше краищата на левите си ръце. През последните няколко часа костюмите им се износиха, почти се разпаднаха на части, а някои от ръкавиците на Амбър съвсем се бяха стопили в резултат от непрекъснатия допир със замръзалия въздух и екзотермите. Така или иначе двамата не можеха да сторят нищо повече и крайниците им бавно замръзваха. По всичко личеше, че тя ще изгуби някои от ръцете си. Но каквото и да бе състоянието им, тримата щяха да издържат още минута-две.

След малко Амбър наруши мълчанието:

— Това може да се смята за победа, нали?

Гласът на Юнърбай беше необичайно твърд, когато ѝ отговори.

— Точно така. И ти прекрасно знаеш, че Джил също би се съгласил с нас.

Тримата се притиснаха плътно в тъжна прегръдка, почти съвършено копие на статуята „Сключване на Съглашението“; имаше го дори Отсъстващият съюзник.

Амбърдън Нишнимор се промъкна обратно през отвора на пещерата. От нишките на паяжината, до които се беше докоснала, заискри зеленикаво сияние. Долу щеше да изсипе останалите екзотерми в басейните. Ледът им скоро щеше да скове бактериите, но



това нямаше да ги убие. Тримата се надяваха да си осигурят надеждно ледено покритие за през останалата част от Мрака. След този последен риск не им оставаше нищо друго, освен да разчитат на щастливата си съдба.

— Хвърли един последен поглед на входа, Шерканер! Теб по те бива в ръчната работа.

Увереността в гласа на Юнърбай съвсем изчезна през последните няколко часа. Амбър Нишнимор беше войник; Юнърбай се отнасяше по устав с нея и вече издаде всички необходими заповеди. Сега обаче сержантът мислеше само за едно — как да направи така, че по-малко замръзнал въздух да се налепи по корема му.

Ъндърхил се огледа за последен път. Намираха се на около километър над вражеската база. Яркото сияние върху небосвода гаснеше бавно; падащите звезди, небесните взривове — всичко свърши. В този приглушен сумрак складовете се открояваха като плътно черно петно върху сивия фон на полето. Това обаче не беше сянка, а черната пудра, която разпръснаха.

— Колко малко му трябва — каза Юнърбай, — само неколкостотин кила черен прах. Наистина ли вярваш, че ще свърши работа?

— Разбира се. Първите часове от Новото слънце са същински ад на земята. Черната пудра ще усили двойно унищожителната сила на лъчите. Нали си представяш какво ще се получи тогава?

Всъщност сержант Юнърбай лично беше контролирал тези опити. Усилените стократно лъчи на слънцето през Междинния период бяха насочени към покрит с черната пудра метал. Само след няколко минути резултатът беше на лице — топеше се всичко — буталата на цилиндрите, гилзите, колелата и релсите. Врагът щеше да бъде принуден да се върне обратно под земята, изгубил най-съществената част от своите муниции и машини.

— Това е първият и последен път, когато тази магия ще проработи, Шерканер. Няколко бариери или добре разположени мини и щяхме вече да сме мъртви.

— Така е. Но всичко ще се промени оттук нататък. Това е последният Период на мрак, който Паяците проспиват в мир и покой. Следващия път вече няма да има само няколко души с предпазни

костюми. Цялото население ще е будно. Предстои ни да завладеем Мрака, Хрункнер.

В отговор Юнърбай само се разсмя. После даде знак на Ъндърхил да се връщат обратно в пещерата. Макар да бе смъртно уморен, сержантът все пак държеше лично да се погрижи за окончателното прикриване на следите им.

Шерканер хвърли прощален поглед към сивото поле под себе си и към невъзможната зора, която огряваше небосклона. *„Толкова далеч, толкова близко трябва да улучиш, че куп полезни неща да научиш.“*

## 9.

Като дете Езр Вин беше винаги закрилян и в безопасност. Само веднъж животът му висеше на косъм, но това стана поради една нелепа случайност, съчетана с престъпно нехайство.

Дори по стандартите на Чуенг Хо фамилията Вин. 23 се смяташе за многобройна с широко разклонено родословно дърво. Някои далечни роднини не се бяха виждали лице в лице от хиляди години. През повечето време Вин. 23. 4 и Вин. 23. 4. 1 живееха почти в двата края на Обитаваното от хора космическо пространство. Те се развиваха независимо едни от други, трупата състояния и постоянно увеличаваха богатствата си. Може би идеята да се обединят отново след толкова време не беше от най-добрите, но по една щастлива случайност почти всички членове от трите клона се събраха едновременно в „Стария Киеле“. Те поизчакаха година-две, а после взеха да строят домове, които всяка здравомислеща цивилизация би нарекла палати. Споделеният бит позволи да преценят у кого колко е останало от общите им корени. Вин. 23. 4. 1 държаха вземането на всички решения да става с консенсус. Убеждението им не противоречеше на традиционните отношения във фамилията, но въпреки това леля Филипа се възмути. „Няма да допусна който и да било да се разпорежда с *моята* собственост!“, спомняше си нейните думи малкият Езр.

Вин. 23. 4 бяха сред най-близките роднини на родителите на Езр, макар техният диалект *несе* в по-голямата си част да звучеше напълно неразбираемо, фамилия 23. 4 не си правеше труда да се придържа към общоприетите стандарти. Стандартите, а още повече вписването в черния списък обаче бяха много важни неща. Веднъж по време на пикник един от възрастните имаше грижата да следи данните от скафандрите на децата, но автоматиката нещо засякла и отчела двойно време, а на онзи дори не му минало през ума, че „атмосферни секунди“ за неговия братовчед означава нещо съвсем различно от смисъла, който той влага в този термин. Езр обядваше една малка скала, кръжаща около астероида, където се провеждаше пикникът.

Беше очарован, че си има свой собствен свят, който се движи като жив под ръцете и краката му. Когато въздухът му се изчерпа обаче, неговите другарчета вече си бяха намерили други игри и забави далеч от самотния ездач. Отговорникът не обърна внимание на сигналите за помощ от скафандъра на Езр, а детето в станалия ненужен предпазен костюм едва не се прости с живота.

Езр си спомняше единствено, че дойде в съзнание под надзора на съвсем нов отговорник. Много Ксек след това всички се грижеха за него като за истински принц.

Досега Езр Вин се беше пробуждал след летаргичен сън винаги в прекрасно настроение. Вярно, не минаваше без обичайната дезориентация; винаги се появяваше и характерното за това състояние физическо неразположение, но спомените от детството му подсказваха, че те много скоро ще преминат и всичко отново ще е наред.

Този път събуждането не беше по-различно от предишните, освен че стана някак много по-нежно и внимателно.

Той лежеше отпуснат в безтегловността, сгушен в топлото легло. Ориентацията му бързо се възстанови — високо над него се виждаше таван. На стената зад леглото имаше картина... толкова педантично изработена; най-вероятно беше фотография. „Триксиа мрази тези картини.“ Мисълта за миг проблесна в съзнанието му, повлече със себе си спомени и преживявания. Триксиа. Триланд. Експедицията към Изчезващата звезда. При това той не за първи път се събуждаше тук. Беше преживял ужасни неща... Засадата на Новородените. Как ли успяха да я подготвят? Но защо не си спомняше нищо, което се е случило непосредствено преди да потъне в сън? Носеха се из космическия мрак в един повреден спускателен апарат, флагманският кораб на Парк е унищожен. Триксиа...

— Мисля, че това най-после го върна в съзнание, Пастирю.

Гласът беше женски.

Той неволно извърна глава по посока на звука. Анне Рейнолт седеше на ръба на леглото му, до нея видя Томас Нау.

— О, стажант Вин, радвам се да ви приветствам отново сред живите.

Усмивката на Нау показваше загриженост, но дори тя не промени надутото му държание. На Езр му трябваша няколко секунди, докато успее да произнесе нещо сравнително разбираемо:

— Као... учи... Какво се случи? Къде съм?

— Вие сте на борда на моята главна резиденция. Изминаха осем дни, откакто вашата флота се опита да унищожи корабите ми.

— Ъ?!

*„Ние да сме ви нападнали?!“*

Нау подигравателно наклони глава, забелязвайки недоумяващото изражение на Вин.

— Държах да присъствам, когато дойдете в съзнание. Директор Рейнолт ще ви запознае с подробностите, но аз исках лично да ви уверя в своята подкрепа. Назначавам ви за предводител на онова, което е останало от флотата на Чуенг Хо.

Той стана и потупа внимателно Вин по рамото. Езр проследи с поглед водача на Новородените, докато той излезе от стаята. *„Предводител на флота ли?“*

Рейнолт му донесе кадри от развоя на битката, чиято бруталност той трудно можеше да асимилира. Не е възможно всичко това да е лъжа... Хиляда и четиристотин души от Чуенг Хо станаха жертва на атаката — почти половината от личния състав. Четири от седемте междузвездни кораба на Чуенг Хо бяха унищожени, двигателите на останалите — извън строя. Почти всички по-малки средства за придвижване или имаха сериозни повреди, или изобщо не можеха да се използват. Подчинените на Нау се бореха с всички сили да потушат горящите в орбитата на планетата пожари. Като че ли нямаша нищо против да продължат „съвместната експедиция“. Всички суровини, които извлякоха от недрата на Арахна, сега щяха да послужат за снабдяване на поселищата, построени от Новородените в точка L1 на системата слънце/планета.

Рейнолт му даде да разгледа и списъците с личния състав. Всички на „Фам Нувен“ бяха мъртви. Капитан Парк и неколцина от членовете на Търговския съвет също станаха жертва на нападението. Повечето от екипажите на оцелелите кораби бяха невредими, но

всички висши ръководители се намираха в състояние на летаргичния сън.

От нетърпимия главобол, който мъчеше Вин през последните минути, прекарани на спускателния апарат, нямаше и следа. Според Рейнолт Новородените го бяха спасили от някаква „злополучна зараза“. Само една зараза обаче можеше да се задейства едновременно на толкова места и по едно и също време — повсеместен психически срив. Лъжите на Новородените можеха да се приемат единствено като опит да се покажат цивилизовани. Планирали са тази атака още от самото начало и са я изчислили до последната секунда.

Анне Рейнолт поне не се усмихваше, докато изговаряше всички лъжи. Но тя изобщо рядко се усмихваше. Директор по въпросите за човешкия ресурс Рейнолт. Странно, дори Триксия не бе доловила какво се крие зад това. Отначало Езр мислеше, че Рейнолт се бори с чувството за срам, защото много рядко се решаваше да го погледне в очите. Едва по-късно осъзна, че за нея е също толкова вълнуващо да гледа физиономията му, колкото и да изучава стената насреща. За директора по въпросите за човешкия ресурс той не беше личност; на нея не ѝ пукаше дори за загиналите.

Езр внимателно прочете всички доклади. Не изпита нито злорадство, нито болка, когато видя сред жертвите и името на Сам Дотрейн. *„Името на Триксия обаче го няма в нито един от списъците.“* Най-сетне стигна до раздела с оцелелите и тяхното местоположение в момента. Близо триста души, които битката заваря в лагера на Чуенг Хо, сега бяха на път към L1. Езр прегледа имената, опитвайки се да си припомни човекът, който стои зад всяко едно от тях — все млади хора, сред които нямаше учени или представители на Триланд. Нямаше я и Триксия Бонзол. Той отвори нова страница — друг списък. *Триксия!* Тя фигурираше в него и дори беше записана в раздела „Лингвистичен отдел“.

Езр вдигна очи от електронната книга и се постара гласът му да не го издаде.

— Какво е, хм, значението на този знак, който стои след някои от имената?

„При името на Триксия.“

— Фокусирани.

— Това пък какво ще рече?

Тонът му неволно стана остър и припрян.

— Все още са на лечение. Не всички се възстановяват така бързо като вас.

Погледът ѝ беше твърд и невъзмутим.

Нау се появи отново на следващия ден.

— Време е да ви представя на вашите подчинени — започна той.

Двамата се понесоха по дълъг прав коридор към хангара с превозни средства. По всичко личеше, че това не е мястото, където се проведе банкетът. Усещаше се слаба гравитация, въпреки че се намираха на малък астероид. Совалката в хангара беше значително по-голяма от тези на Чуенг Хо и някак примитивно луксозна, в бароков стил. Вътре имаше ниски масички и бар, който можеше да се ползва от пътниците. Обграждаха ги широки прозорци с естествена гледка. Нау му даде време да огледа спокойно.

Совалката започна да се издига между косите подпори на поселището. То още не беше завършено, но изглежда щеше да стане просторно като лагера на Чуенг Хо. Не след дълго се озоваха над конструкцията. Гледката под краката им приличаше на митично морско чудовище. Оказа се, че са диамантените скали, събрани в едно. Повърхността беше необичайно гладка, без нито един кратер, но иначе по нищо не се различаваше от тази на астероида. Само на местата, където слънчевите лъчи попадаха върху оронен горен слой, сияеше пъстроцветна дъга. В просеката, образувана между двата диамантени върха, Езр забеляза складирани купчини сняг и огромни скални и ледени късове, очевидно добити от океанското дъно на планетата.

Совалката продължаваше да се издига нагоре. Иззад планинското било се показаха кораби. Бяха дълги повече от шестстотин метра, но дебелият слой прах върху тях ги правеше да изглеждат по-малки. Висяха в пространството, вързани здраво един за друг като неволници на пазар за роби. Езр започна бързо да ги брой наум като си даваше сметка, че едва ли вижда всичките.

— Докарали сте всичко на L1. Значи сте си присвоили находките и на двете експедиции, така ли?

— Боя се, че сте прав — кимна Нау. — Най-добре е да сме откровени, когато говорим по тази тема. Битката изтощи докрай и

двете страни. За разлика от вас ние имаме достатъчно ресурси да се върнем у дома, затова пък ще се приберем с празни ръце. Обединим ли се обаче... От L1 спокойно се наблюдава света на Паяците. Ако наистина са навлезли в Ерата на комуникациите, тогава ще използваме техните ресурси, за да възстановим нашите загуби и поправим щетите от битката. С други думи — можем да получим почти всичко, за което дойдохме тук.

Хм. Това напомняше за дългите периоди на преговори и обработка, докато клиентът узрее за сделката. Чуенг Хо бяха използвали тази стратегия в няколко случая. Понякога тя дори даваше резултат.

— Ще бъде трудно за изпълнение.

— За вас сигурно ще е трудно — разнесе се глас иззад гърба му. — Но Новородените се справят с всичко. Най-добре е да запомниш това още сега.

Езр разпозна в този глас представителя на Новородените, който продължаваше да твърди, че Чуенг Хо са ги нападнали от засада дори след като унищожиха флагманския им кораб. Насреща му се усмихваше едър блондин. Казаното от него беше пределно ясно и недвусмислено.

— Ние винаги се бием така, че да спечелим. Скоро и Паяците ще го разберат.

Не беше чак толкова отдавна вечерта, когато Езр Вин седеше като равноправен съюзник до този човек, а той на свой ред беше погълнат от лекцията на Фам Тринли. Още там се разбра, че блондинът е грубиян и кавгаджия, но тогава нямаше голямо значение. Погледът на Вин пробяга по тапицираните с килими стени и се върна към Анне Рейнолт. Тя внимателно следеше разговора. Ако се съдеше само по външния вид, двамата с Брюхел бяха като брат и сестра. В русата коса на здравеняка се забелязваха червеникави отблясъци. Но с това се изчерпваше цялата прилика помежду им. Макар и с неприятен характер, той беше прозрачен като стъкло, а чувствата му — крайни и лесни за разгадаване. Единствената проява на емоция у Анне Рейнолт бе зле прикриваното нетърпение. Тя наблюдаваше събеседниците с изражение, сякаш е зърнала досадни вредители в градинската леха.

— Но ти не унивай, амбулантно търговче такова. Вашата собственост е извън всяка опасност. — И той посочи през прозореца.



Долу се забелязваше зеленикаво петънце, което далечно напомняше кръг — лагерът на Чуенг Хо. — Паркирали сме го в орбита на осем дни разстояние от планетата.

Томас Нау леко повдигна ръка, сякаш искаше да посочи нещо на тавана, и Брюхел незабавно млъкна.

— Разполагаме със съвсем малко време, господин Вин. Известно ми е, че Анне Рейнолт ви е запознала с основните факти. Искам обаче лично да се уверя, че си давате сметка за новите си задължения и отговорности. — Той направи нещо с ръкавелата си и гледката от лагера на Чуенг Хо се увеличи неколкостранно. Вин мъчително преглътна; странно, това беше най-обикновен лагер, дълъг почти сто метра. Очите му трескаво изучаваха неравния купол от ватирана материя. Беше живял под него не повече от две Мсек, неведнъж проклинайки теснотията там. А сега чувстваше това място като втори дом — вътре бяха повечето от оцелелите му приятели. Толкова лесно можеха да унищожат и него! Засега обаче всичките му части изглеждаха непокътнати. Никъде не личеше куполът да е бил кърпен. Капитан Парк реши лагерът да е далеч от корабите, а Нау пощади убежището им.

— ... ето защо вашето положение е от изключително значение. Като мой представител и предводител на флота вие поемете отговорност, равна на тази на капитан Парк. Винаги можете да разчитате на подкрепата ми. Ще взема мерки и моите хора да схванат това. — Поглед към Ритцер Брюхел. — Ще ви помоля обаче да запомните едно-единствено нещо: нашият успех, нашето оцеляване сега зависи от това дали ще ни сътрудничите почтено.

## 10.

Станеше ли дума за ръководна длъжност, Езр си даваше сметка, че е малко мудар за такава работа. Но думите на Нау бяха съвсем ясни и категорични. Вин дори мина такъв курс на обучение в училище. Щом стигнаха лагера, Нау дръпна кратка и прочувствена реч, с която представи Вин като „новия предводител на флота на Чуенг Хо“. Той специално подчерта, че Езр Вин е най-изтъкнатият представител на фамилията, собственици на кораби в експедицията. Двата кораба на Вин бяха останали незасегнати по време на битката. Ако сред оцелелите имаше някой, притежаващ правото да ръководи хората на Чуенг Хо, то това несъмнено бе Езр Вин. В случай, че останалите подкрепят справедливия избор на Нау, това ще е за благо на всички тях. После Езр на свой ред беше изтикван напред. Той измърмори, че е щастлив да се върне отново сред приятелите си и колко много разчита на тяхната помощ.

През следващите няколко дни Вин осъзна непреодолимата пропаст, която Нау беше прокарал между дълг и лоялност. Езр уж беше сред свои, а всъщност не се чувстваше желан и приет. Всеки ден срещаше познати лица — Бени Уен и Джими Дием бяха живи и здрави. Езр и Бени се познаваха още от шестгодишни, а сега приятелят му се държеше като непознат. Като отзивчив непознат.

Един ден, повече по силата на случайността, отколкото по предварителен план, Езр се натъкна на Бени близо до хангара за совалки в лагера. Езр беше сам. Напоследък неговите асистенти от Новородените все по-често го оставяха без надзор. Дали вече му се доверяваха напълно? Или мислеха, че просто няма накъде да мърда? Сигурно не допускаха, че е способен да им причини неприятности. Това не говореше добре за него. Но пък така се чувстваше свободен.

Бени тъкмо приближаваше заедно с малка група от хората на Чуенг Хо към най-външната стена на лагера. Тъй като в тази част бяха складовете и хангарите, стените не бяха уплътнени отвън. През купола често се виждаха сигналните светлини на прелитащите совалки. Групата на Бени се пръсна в подножието на стената, за да провери

местата, където се съединяваха отделните части на купола и автоматиката, осигуряваща достъп до лагера. Наблюдаващият от Новородените стоеше по-настрани, но се виждаше добре от всички.

Езр идваше по страничния тунел, видя Бени Уен и като прескочи леко преградите в коридора, мина от неговата страна.

Уен вдигна очи от онова, което вършеше в момента, и кимна любезно.

— Предводител флота Вин.

Официалният тон вече се беше наложил между двамата и всеки път действаше на Вин като юмрук в лицето.

— Здравсти, Бени. Как я караш?

Уен хвърли бърз поглед към наблюдаващия. Стоеше наперено с вид на господар, но неговите сиви дрехи повече потискаха хората от Чуенг Хо, известни със своето богато въображение и силно развития си индивидуализъм. В момента говореше нещо с висок глас на трима от групата на Бени, но заради голямото разстояние думите му се чуваха приглушено. Бени погледна отново към Езр и сви рамене.

— Всичко е наред. Известно ли ти е какво правим тук?

— Подменяте комуникационната система.

Една от първите задачи на Новородените бе да конфискуват всички шлемове. Дотогава поне тези устройства, които им осигуряваха връзка с останалите членове от екипажа и достъп до всички системи на флотата, поддържаха крехката илюзия за свобода.

Уен се засмя горчиво, продължавайки да държи под око наблюдаващия.

— Позна от първия път, Езр, стари приятелю. Нали разбираш — новите ни... работодатели имат много проблеми. Затова им трябват нашите кораби и цялото ни оборудване. За жалост не могат да ги използват без комуникационната система. Как мислиш обаче — дали Новородените ще й се доверят?

Една добре действаща система като тяхната винаги може да бъде контролирана и променяна. Новородените обаче не владееха нейните тънкости. А тя от своя страна беше свързана с мрежата на корабите във флотата. И всичко това работеше в свършен синхрон.

Софтуерът на системата беше развиван с хилядолетия и доусвършенстван от Чуенг Хо през последните сто години. Ако Новородените разрушаха онази част от системата, която беше в

корабите, тогава те нямаше да са им по-полезни от куп старо желязо. Но как можеха завоевателите да се доверят на нещо, което не разбират и не могат да владеят изцяло? В повечето такива случаи оборудването на завладените биваше унищожавано. Но както отбеляза Томас Нау, Новородените не можеха да си позволят да загубят повече ресурси.

— Те монтират свои устройства към всяка част от нашата система, при това не само тук, но и в корабите. И така, стъпка по стъпка, си я присвояват.

— Няма начин да подменят всички части с техни.

„Поне се надявам да е така.“ Един от отличителните белези на най-свирепите диктатури бе правителство да контролира комуникациите и системите за връзка.

— Ще бъдеш много изненадан, ако разбереш докъде са стигнали в подмяната. Гледах ги как работят. Техните компютърни специалисти са... странни. Откриха елементи в системата, за които никога не съм подозирал, че съществуват. — Бени сви рамене. — Но ти си прав, те не пипат комуникациите на по-ниско ниво. Изобщо се подчиняват на някакви неразбираеми правила. Затова пък сега интерфейсът навсякъде е чисто нов. — Бени си позволи да се усмихне криво. После свали някакво продълговато черно приспособление от колана си. Приличаше на клавиатура. — Не след дълго ще използваме само това.

— За бога, та то изглежда толкова допотопно!

— Опростено, не допотопно. Мисля, че засега ни подхвърлят само най-старата си техника. — Бени отново погледна към наблюдаващия на Новородените. — По-същественото е, че съдържанието на тази кутийка им е познато и те свободно оперират с него. Само си поиграй малко с нея и навсякъде по локалната мрежа ще се разпространи сигнал за тревога. Така на практика могат да контролират всичко, което правим. — Бени отново сведе поглед към кутията, после претегли тежестта ѝ. И той като Езр бе обикновен стажант и също като него не притежаваше кой знае какви технически познания. Затова пък имаше находчив и изобретателен ум. — Много странно. Всички технологии на Новородените, които съм видял досега, изглеждат доста елементарни. Въпреки това тия приятели съвсем сериозно са решили да ни контролират. Очевидно владеят нещо, което все още е тайна за нас.

Той сякаш говореше по-скоро на себе си.

Изад купола една светла точка ставаше все по-ярка, докато накрая бавно ги подмина. Поредната совалка пристигаше в хангара. Накрая се чу само тъпо триене о повърхността на дока. По купола се образуваха леки вълни. После се разнесе звукът от затварянето на люковете в дока, който по-скоро приличаше на вой. Езр се поколеба. Шумът можеше да попречи на наблюдаващия да чуе разговора им. *„Вероятно е така, но за разлика от човешките уши всяко подслушвателно устройство лесно ще декодира думите ни дори сред рева на ракета.“* Ето защо, когато заговори отново, той почти крещеше, сякаш се опитваше да надвика шума от кацането, а не шепнеше като конспиратор.

— Бени, напоследък се случиха много неща. Държа само да знаеш, че аз не съм се променил. Че не съм...

*„Не съм предател, дявол да го вземе!“*

За миг изражението на Бени остана непроменено... После той неочаквано се усмихна.

— Знам това, Езр, знам.

После го поведе към останалите от групата.

— Ела да ти покажа с какво още се занимаваме.

Езр го последва. Приятелят му от време на време сочеше ту в една, ту в друга посока, обяснявайки какви промени са направили Новородените. В съзнанието на Вин все по-ясно се открояваха правилата на играта. *„Ние сме необходими на противника, той разчита да му служим още дълги години. Сигурно много неща бихме могли да научим едни от други. Те няма да ни убият, защото очакват да получат от нас информация как да си свършат по-добре работата.“*

Воят откъм дока постепенно утихна. Някъде зад купола навън хора и машини започваха разтоварването.

Уен се приближи плътно до външната стена.

— Чувам, че местят много от хората си тук.

— Да, скоро ще станат четиристотин, може да дойдат и още.

Лагерът се състоеше от няколко съединени помежду си огромни балони. Построиха го малко преди идването на флотата. Въпреки това площта му беше изчислена така, че да побере хората, прекарвали петдесет светлинни години в летаргичен сън — колкото трае

пътуването от Триланд. Това означаваше подслон за три хиляди души. А сега бяха останали едва триста Чуенг Хо.

— Мислех, че си имат свой лагер, при това по-добър от нашия — повдигна вежди Бени.

— Аз... — Наблюдаващият от Новородените вече можеше без усилие да подслуша разговора им. *„Но това не е заговор. Боже мили, трябва да продължим да си говорим като нормални хора!“* — Смятам, че те са претърпели много по-сериозни загуби, отколкото признават. — *„Според мен бяхме само на крачка от победата, въпреки че те първи ни нападнаха и разполагаха с повече оръжия.“*

Бени кимна и Езр си помисли, че той отдавна знае всичко това. Дали му беше известно обаче, че:

— Въпреки новото попълнение в лагера ще остане още много място. Томас Нау има намерение да събуди още от нашите, най-вероятно някои офицери. — Новородените сигурно си даваха сметка, че така поемат огромен риск, но Нау явно наистина държеше да си сътрудничат... За нещастие Пастирът не бе така благосклонен към обектите на „фокусиране“. *Като Триксия.*

— Аха — гласът на Бени не изразяваше никаква емоция, но погледът му изведнъж стана изпитателен. После отклони очи настрана. — Това ще промени положението за мнозина от нас... Като малката дама, с която работих в този коридор например. — Той протегна глава през отвора и извика високо: — Ей, Киви, приключи ли вече?

Хлапето? Езр я беше срещал един-два пъти след нападението — достатъчно, за да се успокои, че не е ранена или взета за заложник. Но напоследък прекарваше повечето време извън лагера, в компанията на Новородените. Вероятно им се е видяла твърде млада, за да представлява заплаха за тях. Минаха няколко секунди; от коридора се измъкна дребничка фигура в смахната шарена дреха.

— Да, бе, да. Всичко вече е готово. Затегнах двойно връзките на купола... — Тя едва сега забеляза Езр. — Здравсти, Езр! — За първи път не се хвърли на врата му. Просто кимна и направи гримаса, наподобяваща усмивка. Може би вече съзряваше. Жалко, че това става при толкова тежки обстоятелства. — Всичко около входовете е подсигурено, няма никакви проблеми. Чудя се обаче защо тия момчета просто не използват код.

Тя пак се усмихна. Той забеляза, че около очите ѝ се открояват тъмни кръгове, а лицето ѝ изведнъж бе придобило изражението на възрастен. Киви се поклащаше във въздуха, придържайки се към въжетата на купола само с един крак, обут в ботуш. Затова пък ръцете ѝ бяха кръстосани върху гърдите, с разперени настрани лакти. Малкото безцеремонно чудовище отпреди нападението беше изчезнало завинаги. Бащата на Киви все още беше сред „фокусираните“ — също като Триксия. Може би никога вече нямаше да се върне при тях. А Кира Пен Лизолет беше сред старшите офицери.

Момичето продължаваше да обяснява какво точно е направило в коридора. Тя имаше добра квалификация. Докато останалите деца играеха на кукли заедно с връстниците си, Киви отрасна в почти празен междузвезден кораб, носейки се из космоса. Това я превърна в добре подготвен професионалист, специализиран в няколко важни области.

Тя преливаше от идеи как да спестят време, докато монтират оборудването, за което настояваха Новородените. Бени само кимаше с глава, слушайки внимателно думите ѝ.

После Киви внезапно промени темата.

— Чух, че скоро в лагера ни ще има нови хора.

— Да...

— Но какви? Какви?

— От Новородените. После и някои наши, поне така се надявам.

Усмивката ѝ грейна за миг, но веднага след това тя с видимо усилие потисна вълнението си.

— Ходих в Хамърфест. Пастир Нау искаше да провери хладилните камери преди да ги пренесат на „Далечно съкровище“. Аз... Видях мама, Езр. Успях да зърна лицето ѝ през прозрачния капак — тя дишаше, макар и съвсем слабо.

— Не се притеснявай, дете... — рече Бени. — Ние... Всичко ще бъде наред и с майка ти, и с баща ти.

— Знам. И Пастир Нау каза същото.

В очите ѝ отново светна надежда. Ето какво било значи — Нау залъгваше горката Киви с мъгливи обещания и така я правеше зависима от неговата воля за цял живот. Някои от обещанията можеше и да не са просто голи приказки. Защо наистина да не излекуват баща ѝ от проклетата зараза, която самите те му бяха докарали. Но воинът

Кира Пен Лизолет щеше да е много опасна за устоите на тяхното господство. Тя можеше лесно да организира контраатака. Затова сигурно щеше още дълго да спи... *„Незабавна контраатака.“* Погледът му рязко се върна към Бени, но очите на неговия приятел гледаха равнодушно, сякаш отново беше изпаднал в предишната апатия. Внезапно Езр почувства, че тук наистина се готви нещо. Вероятно само след няколко Мсек хората на Чуенг Хо ще предприемат ответен удар.

*„Аз мога да помогна; знам, че ще съм от полза за приятелите си.“* През Езр Вин минаваха всички официални връзки, освен това той участваше в координирането на работата на Новородените. Ако се намесеше отвътре в полза на своите... За беда го охраняваха по-строго от всички останали. Дори Томас Нау не го уважаваше истински. За миг Езр почувства гняв. Бени прекрасно знаеше, че приятелят му не е предател, но въпреки това не би могъл да помогне на конспирацията без неволно да изложи на риск заговорниците.

Лагерът на Чуенг Хо оцеля след голямата битка без никаква повреда. Комуникациите в него не бяха нарушени и за миг даже по време на схватката. Преди да подменят частите на локалната мрежа, на Новородените предстоеше дълго ровене из базата данни.

Онази част от оборудването, което оцеля след атаката, продължаваше да извършва рутинните операции без особени затруднения. Всеки ден населението на лагера се увеличаваше с по няколко души. Повечето бяха Новородени, но имаше и неколцина военни на Чуенг Хо с по-нисък чин, наскоро извадени от летаргията. И двете страни обаче изглеждаха така, сякаш са преживели някакво голямо бедствие. Никой не се опитваше да прикрие щетите на Новородените, нито количеството оборудване и техника, които са загубили. *„Възможно е Триксия да е вече мъртва.“* Всички фокусирани пациенти бяха настанени в новия лагер на Новородените — Хамърфест. Затова все още никой не знаеше подробности за тях.

С течение на времето условията в лагера на Чуенг Хо ставаха все по-лоши. Макар обитателите да бяха едва една трета от пълния му капацитет, системите постоянно отказваха. Една от причините беше частичната подмяна на оборудването. Друга се коренеше във факта, че



хората не вършеха съвестно работата си. Това обаче бе по-скоро страничен ефект. Главно промените в оборудването и неумението на Новородените да боравят с животоподдържащите системи отклоняваше вниманието им и правеше конспирацията възможна. За късмет на заговорниците Киви прекарваше по-голяма част от времето извън лагера. Езр знаеше, че тя лесно може да предугади намеренията на противника. А неговият принос към конспирацията бе само да мълчи и да не привлича вниманието върху това, което се готвеше. Той прескачаше от една дребна авария към друга, чудейки се какво ли са замислили другарите му.

Лагерът започна да вони. Ето защо Езр и неговият асистент от Новородените отидоха в Светая светих, за да проверят водните басейни и филтрите за бактерии — мястото, където стажант Вин прекарваше толкова Ксек... Доскоро. Какво ли не би дал да остане завинаги стажант и да работи тук долу, стига да върне капитан Парк и всички загинали.

Зловонието в оранжерията за бактерии бе по-страшно дори от онова, което се случваше да усети при някой провален опит в училище. Стените зад преливниците с бактерии бяха покрити с мека черна слуз. Тя трептеше като желе под въздушната струя на вентилатора. Кирет и Марли получиха пристъпи на гадене, а единият направо избълва в респиратора. Накрая Марли първи се съвзе.

— Пфу! За нищо на света няма да се занимавам с тая гадост! Ще те чакаме отвън, докато оправяш повредата.

И те зашляпаха, разплисквайки тинята наоколо. Накрая вратата се затвори плътно зад гърбовете им. Езр остана сам, потънал в смърдящата слуз. Той постоя известно време неподвижен, осъзнавайки, че ако някога иска да остане съвсем сам, това можеше да стане само тук.

Тъкмо беше започнал да проверява системите, когато някаква фигура, облечена във водонепромокаем костюм и с респиратор на устата, се надигна изпод тинята. Тя вдигна ръка, давайки знак да мълчи, и прекара детектор по костюма на Езр.

— Добре, чист си — дочу се приглушен глас. — Или просто ти имат доверие.

Беше Джими Дием. Езр едва се удържа да не го прегърне, въпреки гнусната слуз, с която беше покрит. Независимо от

предпазните мерки, заговорниците все пак намериха начин да се свържат с него! Но в гласа на Диет не личеше облекчение и радост, че отново вижда приятеля си. Очите му оставаха скрити по маската, затова пък стойката беше напрегната.

— Защо постъпи като гадина, Вин?

— *Не е вярно!* Аз просто изчакам удобен момент.

— Така мислят и... някои от нас. Нау обаче ти даде твърде много правомощия и сега за всичко трябва да се съобразяваме с теб. Нима наистина си въобразяваш, че разполагаш със съдбите на онези от нас, които оцеляха?

Именно в това го уверяваше Нау при всяка тяхна среща.

— *Не!* Те може и да си мислят, че са ме купили, но... За бога, сър, нима не съм бил винаги лоялен член на екипажа?!

Дочу се сподавен смях и Диет се поотпусна.

— Да, така е. Вечният мечтател, неспособен да задържи дълго вниманието си върху работата. — За това най-много му се караха навремето, но сега в гласа на Диет имаше нотка на гордост. — Затова пък не си глупав и никога не опита да се възползваш от влиянието, което има твоята фамилия... Така да бъде, стажант, добре дошъл отново на борда!

Това бе най-щастливото повишение, присъждано някога на Езр Вин. Той потисна хилядите въпроси в себе си; отговорите на повечето от тях дори не биваше да знае. Но въпреки това имаше един — Триксия...

Диет обаче вече му даваше нареждания.

— Ще запомниш няколко шифрови системи, но въпреки това се налага да се срещнем лично още веднъж. Дори тази смрад да намалее, тя непременно трябва да остане проблем. Така ще имаш добро извинение да слизаш тук долу. Остава един съществен въпрос — как да се измъкнем навън.

Вин се досети за „Далечно съкровище“ и бойците на Чуенг Хо, които все още спяха в хладилните камери на лагера. Дали пък нямаше скрито оръжие на борда на техните оцелели кораби?

— Хм. Има такава възможност. Предстои поправка на няколко участъка отвън, а в това ние сме единствените експерти.

— Известно ми е. Сега най-важното е да се подберат правилните хора за екипите, които ще извършват поправките, и те да бъдат

изпратени на точно определени места. Ще ти дадем имената.

— Добре.

— Още нещо — трябва ни информация за фокусираните болни. Интересува ни къде точно ги държат и дали могат бързо да бъдат преместени.

— Аз също се опитвам да се добера до информация за тях. — „При това с много по-голямо упорство, отколкото можеш да си представиш, водачо.“ — Рейнолт твърди, че са живи и че се опитват да спрат развитието на болестта им. — *Вирусът на „гнилия мозък“*. Рейнолт не беше споменавала този ужасяващ термин, но един от редовите Новородени си развърза езика пред него. — Освен това поисках разрешение да видя...

— Ясно. Триксия Бонзол, нали? — Покритата със слюз ръка съчувствено потупа Вин по рамото. — Хм, значи имаш добър мотив да настояваш за сведения. За другото им се подчинявай и си кротувай, но за това бъди особено упорит. Дай им да разберат, че ако ти помогнат, после ще могат винаги и във всичко да разчитат на теб... Хубаво. А сега се махай оттук!

И Дием се изгуби във вонящия мрак на оранжерията за бактерии. Вин внимателно заличи следите от пръстите му по ръкава си. Когато се отправи към изхода, той вече не усещаше мириса на гнилоч около себе си. Отново работеше със своите приятели. При това имаха всички шансове да успеят.

Не стига, че Томас Нау назначи предводител за жалките останки от експедицията на Чуенг Хо — смешна по същината си длъжност — но скоро нареди да се създаде и Управителен съвет на флота, за да може Езр Вин да се съветва с него по най-важните въпроси и да определя предстоящите задачи. Принуждаването на невинни хора да извършват явно предателство се оказа една от главните стратегии на Нау. Редовните срещи на съвета на всяка Мсек се превърнаха в истинско мъчение за Вин. Единственото му успокоение беше, че Джими Дием е един от членовете на новата управа.

Езр мълчаливо наблюдаваше десетимата, събрали се в неговата заседателна зала. Нау нареди да я обзаведат с мебели от полирано дърво и прозорци от най-доброто качество. Хората в лагера вече знаеха

за особените привилегии, с които се ползват предводителят на флота и неговият съвет. Всички освен Киви си даваха сметка, че ги използват. Повечето съзнаваха, че така може да продължи години, дори завинаги, ако Томас Нау не освободи останалите оцелели от Чуенг Хо, които сега държеше в състояние на летаргия. Някои — като Джими например — предполагаха, че тайно ще бъдат от време на време висшите офицери за разпит или за краткотрайни услуги. Все щяха да се намерят негодници, които да сътрудничат на Новородените.

Но поне засега сред тях нямаше предатели. Въпреки това екипът им не вдъхваше особени надежди: петима стажанти, трима младши офицери, една четиринайсетгодишна девойка и един напълно изкуфял лаик. Е, може Фам Тринли и да не беше съвсем изкуфял, поне физически; дори се радваше на доста добра форма за възрастта си. Най-вероятно винаги си е бил идиот. Самият факт, че не счетоха за необходимо да го включат към фокусираните пациенти, говореше красноречиво сам за себе си. Той остана единственият военен на Чуенг Хо, който не спеше в хладилните камери.

*„Кое то още повече подчертава ролята ми на чучело.“* Предводителят на флота Вин призова присъстващите да заемат местата си. Можеше да се очаква, че след като се чувстват използвани, те ще съкратят срещите си до минимум. Напротив — съвещанията им често се точеха Ксек наред, прескачайки от една на друга идея, коя от коя по-безумна. *„Сигурно ти е много забавно да подслушваш разговорите ни, Нау!“*

Единодушно приеха, че премахването на вонята, която идва откъм оранжерииите с бактерии, е особено важно. Това поне беше напълно изпълнимо. До следващата среща противната миризма, заплашваща да ги прогони от лагера, почти изчезна. Останаха само няколко неовладени участъци с бактерии (*много добре!*), но те вече не представляваха опасност за хората в лагера. Вин избягваше да гледа Дием, докато слушаше неговия доклад за хода на операцията. До този момент двамата се бяха срещали три пъти при басейните с бактерии. Разговорите им траеха кратко и обикновено говореше само единият от тях. Вин си даваше сметка, че ще му откажат информацията именно по въпросите, които най-много го вълнуваха: колко хора от Чуенг Хо са привлечени в заговора, кои са те, имаше ли вече конкретен план как да надделеят срещу Новородените и да спасят заложниците.

Следващата задача обаче беше спорна. Новородените настояваха навсякъде във флотата да се използват техните уреди за отчитане на времето.

— Аз също не разбирам това тяхно желание — отвърна Вин на мълчаливото недоумение на съвета. — Секундите на Новородените се равняват на нашите, което е достатъчно за нормалното провеждане на локалните операции. Останалото е само въпрос на дребни календарни промени, които не са проблем за нас, защото винаги сме се съобразявали с календара на нашите Клиенти.

Вярно, понякога се получаваха известни трудности при обикновен разговор — балакреанският ден се равняваше на техни 100 Ксек, а годината им беше приблизително 30 Мсек, но останалите единици за време лесно се усвояваха.

— Разбира се, не е проблем да се съобразим с техния календар, но според мен това нареждане по-скоро прикрива нещо друго. — Арло Дин, бивш стажант програмист, сега отговаряше за софтуерните програми в лагера. — Нашите нови, хм, работодатели използват цялата техника на Чуенг Хо, а при промяната на стандартите могат да възникнат странични ефекти.

Арло изрече всичко това с нескрита ненавист.

— Добре, добре. Ще взема необходимите... — Езр направи пауза, обзет от неочаквана решителност да се справи с тая административна каша. — Арло, защо *ти* не отидеш направо при Рейнолт? Обясни й проблемите, които би предизвикала промяната.

И Езр се втренчи в дневния ред пред себе си, избягвайки сърдития поглед на Арло.

— Следваща точка: посрещането на нови обитатели в лагера. Пастирът предупреди да се подготви място за още най-малко триста души от Новородените, а веднага след това и петдесет Чуенг Хо. Предполагаме, че засега животоподдържащите системи ще се справят. Как стои въпросът с останалите системи обаче. Гонле?

Когато чиновете им все още значеха нещо, Гонле Фонг беше младши комендант по настаняването на „Невидима ръка“. Сега обаче отказваше да възприеме промяната. Видът ѝ с нищо не подсказваше нейната точна възраст. Ако не беше атаката, сигурно до края на живота си щеше да остане комендант по настаняването. Беше от хората, чиято

кариера спира точно на най-подходящото място — възможностите ѝ напълно отговаряха на онова, което се изискваше от нея. Сега обаче...

Фонг кимна в отговор на неговия въпрос.

— Подготвила съм някои сведения, които искам да ви покажа.

Тя затрополи по клавиатурата на Новородените, която се намираше пред нея, допусна грешка и побърза да я поправи. На екрана в другия край на стаята тутакси се появиха няколко съобщения, информиращи за допуснатата неточност.

— Как се работи с това чудо — промърмори Фонг, ругаейки под нос. После отново написа нещо, пак сгрещи и този път не успя да овладее гнева си. — Дявол да ги вземе тия проклетии, не мога да се оправя с тях! — Тя грабна клавиатурата и я удари силно върху полираната маса. По повърхността на дървото се появиха пукнатини, но клавиатурата остана невредима. Фонг опита отново, този път с още по-голям замах; върху екрана се появиха съобщения във всички цветове на дъгата, които изразяваха протеста на системата срещу това насилие, после изчезнаха едно след друго, Фонг се надигна от мястото си и размаха странното приспособление пред лицето на Езр: — Тия проклетници Новородените ни отнеха всички интелигентни системи, които работеха съвсем нормално. Сега не мога да давам нарежданията си гласно на това несъвършено оборудване, нито пък имам контролен шлем за управление. Единственото, с което разполагаме, е някаква допотопна компютърна система и дяволските клавиатури.

Фонг отново метна клавиатурата върху масата. Тя отскочи и се превъртя във въздуха.

Останалите се присъединиха в хор към възмущението на Фонг, макар и не с толкова цветисти изрази.

— С тия клавиатури не може да се направи нищо. Трябва ни нашето оборудване за връзка и контрол... Сега сме като с вързани ръце, дори когато подсистемите работят нормално.

Езр вдигна безпомощно ръце, очаквайки недоволството да утихне от само себе си.

— На всички ви е известна причината, поради която използваме клавиатурите. Новородените чисто и просто не се доверяват на нашата система и искат непрекъснато да контролират всяка точка от лагера.

— Точно така! Именно затова са разположили наблюдателите си във всеки участък. Аз също не бих се доверил на противниковата

система, дори когато тя уж работи за мен. Това обаче е наистина нетърпимо. Нямам нищо против да използвам тяхното оборудване, но нека ни раздадат контролни шлемове с визьори и...

— Искам да те предупредя, че има хора, които са готови да си върнат обратно предишното оборудване — започна Гонле Фонг.

— *Престанете!* — Ето от това се страхуваше най-много. Езр направи всичко възможно с поглед да каже на Фонг онова, което не можеше да изрече гласно. — Давате ли си сметка какво казахте току-що, госпожице Фонг? Съгласен съм, това е огромно неудобство, но Пастир Нау ще приеме всяко неподчинение за предателство. Това е нещо, което Новородените смятат за директна заплаха.

*„Така че си запази старото оборудване, ала не вдигай много шум.“* Но Вин не изрече гласно това.

Фонг се върна обратно на мястото си, погледна го и мрачно кимна.

— Помолих Нау и Рейнолт за допълнително оборудване и скоро може би ще го получим. Не забравяйте обаче, че се намираме на светлинни години от най-близката технически развита цивилизация. Ето защо всяко нещо трябва да бъде изработено с материалите, с които Новородените разполагат на L1. — Езр не вярваше това да даде особен резултат. — Изключително важно е да обясните на хората ни, че използването на нашето оборудване е строго забранено. Става въпрос за личната им безопасност.

Той огледа изпитателно всеки един от присъстващите. Почти всички отвърнаха на погледа му и Вин усети, че изпитват огромно облекчение. Когато се върнат обратно сред хората си, членовете на съвета с чиста съвест ще могат да прехвърлят цялата вина на безгръбначния Езр Вин, който служи единствено като рупор на заповедите на Новородените. Това щеше да закрепил разклатените им позиции и да оправдае необходимостта от прилагането на непопулярни мерки.

Езр мълча дълго след това, чувствайки се напълно изтощен. *„Господи, дано поне правя онова, което очаква от мен водач Дием.“* Но очите на Джими бяха също толкова безизразни и непроницаеми, както и погледите на останалите. Извън оранжерията за бактерии той безупречно играеше ролята си.

Езр опря ръце върху масата и се наклони към Фонг.

— Вие трябваше да ми докладвате за новодошлите. Какви проблеми има с пристигането им?

Фонг се намръщи, опитвайки се да си припомни какво точно бяха обсъждали преди да избухне. Накрая изненадващо рече:

— А, няма никакъв проблем с тяхното настаняване. Бихме могли да приемем още по-голямо количество новодошли. За бога! Ако контролирахме системата, дори три хиляди души няма да са много в този балон. Що се отнася до самите хора... — Тя вяло сви рамене. — Същински безчувствени пънове, каквито съм срещала неведнъж при други деспотични режими. Наричат себе си „Пастери“, но в действителност са истински пауни. Нещо в нас обаче ги тревожи. — Коварна усмивка разкриви чертите ѝ. — Тук има хора, които знаят как да се оправят с такива Клиенти. Някои от нас се сприятелиха с Новородените. Забранено им е да говорят открито за много неща — като вируса на „гнилия мозък“ например. Казвам ви обаче, че ако не изяснят съвсем скоро каква е тая работа, ние ще се постареем сами да открием отговора.

Езр не ѝ се усмихна в отговор. *„Слушате ли, Пастир Нау? Независимо какви са вашите планове, ние скоро ще научим истината.“* А Джими Дием ще използва разкритията им, за да действа по-нататък. На път за срещата Езр мислеше само за темата, включена като последна точка в техния дневен ред. Сега обаче всичко си дойде на мястото. Май не се справяше чак толкова зле.

Последната точка от дневния ред засягаше предстоящата поява на слънцето. Джими можеше да разчита за повече сведения единствено на изкуфелия глупак срещу себе си — един напълно некомпетентен глупак — Фам Тринли. Старчокът успя да превърне в истински спектакъл придвижването си до екрана на стената.

— Да, да — рече той, — разполагам с известен илюстративен материал. Секунда само! — Върху екрана се появи десетина графики. Тринли се прикрепил по-здраво към подиума, върху който стоеше, и започна своята лекция. Безспорно притежаваше дарбата да приковава вниманието на слушателите си. Независимо от това обаче речта му се състоеше от вече известни факти и банални фрази.

Вин го остави да дърдори стотина секунди, после го прекъсна:

— Напомням ви, че темата на доклада е „Подготовка за Изгрева“, господин Тринли. Какво очакват от нас Новородените?



Старецът измери Езр с презрителен поглед.

— Наричайте ме боец Тринли, ако обичате, предводителю на флота. — И той го изгледа мълчаливо от глава до пети. — Много добре, да караме направо тогава. Ето тук има близо пет милиарда тона диаманти. — Върху екрана зад него затрептя червена точка, указвайки въртящите се бавно около своята ос скали — единствените свободно движещи се тела, които капитан Парк откри в тази слънчева система. Ледът и златото, изкопани на Арахна, представляваха малко по-малки купчини, струпани в дупките и по края на астероида. — В момента нашата флота е закотвена за тези скали. Та, както се опитах да обясня преди няколко секунди, Новородените искат от нас да разположим електрическите си джетове точно в центъра на астероида.

— Преди Изгрева ли? — попита Дием.

— Точно така.

— Искат да осигурим стабилността на астероида по време на Изгрева значи.

— Съвършено правилно.

Хората около масата си размениха напрегнати погледи. Осигуряване на позициите преди някое решително действие беше обичайна практика още от древността. Ако всичко се изчисли правилно, задържането на астероида в орбита щеше да изхаби незначително количество гориво. Намираха се на по-малко от милион и половина километра от Арахна, почти по средата между нея и слънцето. През настъпващите светли години ярката слънчева светлина щеше да прикрие присъствието им в орбитата на планетата. Но Новородените залагаха на едро — те вече бяха построили немалко съоръжения, включително и техния Хамърфест върху купчината скали. А сега искаха да намерят място и за джетовете, още преди да се е появило слънцето. Веднага след поредното си възраждане Изчезващата звезда щеше да излъчи от петдесет до сто сола, докато светлината ѝ не се върне до нормалното равнище. Тия пънове бяха преценили, че двигателната сила на джетовете може да предотврати отделянето на диамантените скали от орбитата на планетата през това време. Това беше игра с огъня, но Новородените вече се разпореждаха с всичко. „Освен това тази операция щеше да позволи на Джими да излезе навън.“

— Честно казано, не мисля, че ще срещнем особени проблеми при изпълнението на тази операция. — Киви Лизолет се изправи от мястото си и се понесе към картите на Тринли, пренебрегвайки онова, което той имаше да казва. — Неведнъж съм се упражнявала, докато пътувахме насам. Майка ми искаше да стана инженер и смяташе, че стационарирането в определена позиция е сред най-важните операции в една мисия.

Думите на Киви звучаха много по-зряло и отговорно от изказванията на хората преди нея. Тя за първи път беше облякла зелената униформа на Лизолет. Момичето застина за миг неподвижно пред екрана, изучавайки подробностите. Поведението ѝ на малка дама радваше всички присъстващи.

— Боже мили, май никак не ни жалят. Тия скали са много нестабилни. Дори най-прецизните изчисления не биха могли да ни дадат точна представа за налягането вътре. А ако леките елементи започнат да се изпаряват под слънчевата светлина, тогава ще възникнат нови проблеми — тя подсвирна с уста, а усмивката ѝ беше по детски очарователна. — Напълно е възможно да се наложи да преместим джетовете по време на Изгрева. Аз...

Фам Тринли изгледа кръвнишки момичето. Без съмнение тя току-що обезсмисли поне хиляда секунди от неговото изказване.

— Да, ще падне здрава работа. Разполагаме само със сто електрически джета, с които да задържим цялата тая купчина. Следователно през цялото време на открито при скалите трябва да има наши екипи.

— Напротив, това не е вярно. За джетовете имам предвид. Разполагахме с много по-малко от тях при Зева Бризго. Тая работа едва ли ще е по-сложна от онова, което правих там.

Ентусиазмът на Киви беше пресечен като с нож, но сега срещу нея не беше Езр Вин.

Съветът не прие веднага идеята и всички заговориха в един глас. Младшите офицери, включително и Дием, настояваха скалната маса да бъде разпръсната на по-малки части по време на Изгрева, а запасите от летливи вещества да се прехвърлят откъм сенчестата страна на големия диамант. Дявол да го вземе този Нау, операцията щеше да бъде много рискована. Тринли на свой ред се наежи и взе да крещи, че всичко това вече го е обяснил на Новородените.

Езр удари нетърпеливо по масата, после още веднъж, по-силно.

— Тишина, моля. Тази работа така или иначе трябва да се свърши. Най-добрият начин да помогнем на хората си е добре да обмислим как точно да постъпим и после да поемем отговорността за своето решение. Предполагам, че ще получим и помощ от Новородените. Само трябва да намерим правилния подход да я поискаме.

Сега всички се обърнаха към него. „Колко ли от тях участват в заговора?“, зачуди се той. Дали и Киви не беше вътре? След няколко секунди разгорещени спорове отново се озоваха там, откъдето бяха започнали: не им оставаше нищо друго, освен да раболепничат и да се молят. Джими Дием се облегна назад и въздъхна.

— Добре, ще направим каквото ни е наредено. Така поне сме сигурни, че имат нужда от нас. Нека обаче притиснем Нау и го накараме да освободи някои от нашите специалисти.

Около масата се разнесе одобрително мърморене. Вин за миг спря поглед върху Джими, после бързо отклони очи. Дали така ще успеят да освободят някои от заложниците? Не биваше да хранят големи надежди. Но сега Езр знаеше със сигурност кога точно ще започнат да действат заговорниците.

## 11.

Май щеше да е най-добре, ако нарекат Изчезващата „стария приятел“. Нейната унищожителна сила беше известна още на древните астрономи от Старата земя. За по-малко от осемстотин секунди звездата, фигурираща в каталога като „самотно кафяво джудже (с особености)“ преминаваше от магнитуд 26 на магнитуд 4. За период от трийсет и пет години обектът ставаше невидим, а през това време за него се правеха догадки и се появяваха различни теории. Още от древността наблюдаваха внимателно звездата, но мистерията около нея оставаше неразгадана. Веднага след първоначалното избухване излъчването имаше огромна мощ, но после светлината ставаше съвсем равномерна. Изчезва, появява се, изчезва, появява се... Това ставаше на всеки 250 години, а появата ѝ можеше да се предвиди до секунда.

По време на хилядолетната си история човешката цивилизация се настани трайно далеч извън Слънчевата система на Земята. Изучаването на Изчезващата ставаше все по-прецизно и задълбочено и се правеше от все по-близко разстояние.

Най-накрая хората стигнаха до системата на Изчезващата и вече брояха секундите до нейната поредна поява.

По този случай Томас Нау дръпна една прочувствена реч, която завърши с думите:

— Това ще бъде наистина невероятен спектакъл.

Бяха се събрали в главната зала на лагера, за да наблюдават появата на звездата. Помещението беше претъпкано и поддаваше дори под натиска на леката гравитация на астероида. Отвън специалисти на Новородените наблюдаваха внимателно довършителните работи. На борда на корабите имаше разположени малки екипажи. Но Езр знаеше, че повечето Чуенг Хо и онези от Новородените, които в момента не са на смяна, се намираха в главното помещение. Хората от двете страни се държаха любезно, почти приветливо едни с други. От нападението бяха изминали четиридесет дни. Носеха се слухове, че охраната на Новородените ще бъде намалена до минимум след Изгрева.

Езр висеше близо до тавана. Сега като го лишиха от неговия шлем не му оставаше нищо друго освен да наблюдава само екраните по стените. От мястото си имаше прекрасна гледка към три от тях. Поне когато пред него не преминаваха други от присъстващите. Единият от екраните показваше пълния диск на Изчезващата. Другият предаваше картина от един от микросателитите, който летеше ниско в орбитата на звездата. Даже от петстотин километра повърхността ѝ не изглеждаше заплашително. Гледката можеше да бъде сбъркана с тази от кораб, прелитащ над светъл облак. Ако не беше унищожителната ѝ гравитация, досега хората да са кацнали на нея. През екрана бавно преминаваха „облаци“, а под тях проблясваше червеникаво сияние. Беше тъмночервената повърхност на кафявото джудже. Нищо не предвещаваше катаклизма, който щеше да настъпи след... шестстотин секунди.

Нау и неговият главен техник се присъединиха към Езр. Брюхел не се мяркаше наоколо. Това беше сигурен признак, че Нау е решил да разведри атмосферата — в такива случаи Ритцер Брюхел се изгубваше от погледите на присъстващите. Пастирът зае удобно място близо до Езр. Усмиваше се любезно като някой Клиент, предлагащ сделка.

— Е, предводителю на флота, все още ли се притеснявате за изпълнението на вашата операция?

Вин кимна с глава.

— Известни са ви препоръките, които направи моят управителен съвет. Преди Изгрева трябваше да пренесем всички летливи елементи откъм сенчестата страна на астероида. По същата причина трябваше да се скрием зад диска на Арахна.

Корабите и на двете флоти заедно с по-голяма част от екипажите сега бяха акостирали на астероида. Сянката на гигантския диамант би трябвало да ги предпази от лъчите на Изгрева, но какво ли би станало, ако нещата не се развиеха така, както ги предвиждаха...

Главният техник на Нау разтърси глава.

— Почти цялото гориво ще отиде, ако решим да летим около планетата. — Техникът, Джау Ксин, изглеждаше почти на възрастта на Езр, но не притежаваше огромната компетентност на Вин, която му помагаше да ръководи Чуенг Хо. — Впечатлен съм от познанията на вашите инженери — и Ксин кимна към екраните. — Свършиха работата по укрепването на астероида много по-добре, от който и да е

наш специалист. Невероятно е, че са толкова умели без... — Гласът му внезапно секна. Помежду им все още имаше тайни, но това можеше да се промени много по-скоро, отколкото очакваха Новородените.

Нау спокойно продължи оттам, където беше спрял Ксин:

— Хората ви наистина са много добри, Езр. Говоря съвсем искрено. Според мен те се противяха толкова енергично срещу нашия план само по една причина — искат всичко да е изпитано свършено. — Той погледна към екрана с Изчезващата. — Помисли само — сега ние с вас пишем историята.

Около и под тях хората се бяха разделили в групи от Новородени и Чуенг Хо, но разговорите се водеха между всички. Екранът върху най-отдалечената стена показваше повърхността на астероида. Джими Дием и хората му опъваха предпазно сребристо покривало върху ледените блокове. Нау се намръщи.

— Това е за предпазването на леда и замръзвания въздух, сър — обясни Вин. — Върховете ще бъдат изложени на лъчите на Изчезващата. Покривалото ще предотврати изпаряването.

— Аха — кимна Нау.

Навън се забелязваха десетина фигури. Някои бяха привързани с вериги, други се движеха свободно. Гравитацията на повърхността беше пренебрежимо малка. Разстилаха сребристото платно с лекота, сякаш цял живот са се занимавали само с това — имаха хилядолетния опит на Чуенг Хо.

Езр се взираше във фигурите, опитвайки се да отгатне кой кой е. Те обаче носеха термोकостюми и Вин успя да види само някакви тела, които сякаш танцуваха над тъмната повърхност. Езр не беше запознат с подробностите от плана на заговорниците, но Джими му даде съвсем конкретни заповеди, които му подсказваха накъде вървят нещата. Едва ли някога ще имат по-подходящ случай. В момента имаха достъп до електрическите джетове на борда на „Зев Бризго“ и можеха почти свободно да се движат извън лагера, където нямаше наблюдатели на Новородените. Очакваше се секунди след Изгрева да настъпи известно объркване. А тъй като Чуенг Хо отговаряха за стабилизирането на астероида и контролираха операцията, то биха могли да използват хаоса в полза на своята конспирация. *„А на мен ми остава единствено да правя компания на Томас Нау и да се постарая да изиграя ролята си, колкото се може по-добре.“*

И Езр се усмихна широко на Пастира.

Киви Лизолет изхвърча от въздушната камера, обзета от ярост.

— Проклятие! Майната му! По дяволите! Проклятие! — ругаеше на висок глас тя, докато смъкваше термокостюма. Някъде дълбоко в подсъзнанието ѝ изплува мисълта, че трябва да прекарва повече време с Гонле Фонг. Със сигурност от нея можеше да научи още по-пиперливи изрази за отчаяни ситуации като тази. Тя захвърли термокостюма в шкафчето си и се гмурна надолу по главния коридор, без да си прави труда да сваля работния гащеризон и шлема.

За бога, как можаха да ѝ сторят това! Натириха я обратно вътре да си бърка в носа, докато Джими Дием върши работата, която бяха поверили на нея!

Фам Тринли плуваше в пространството на около трийсет метра над изолационното покривало, с което опаковаха айсберга. Тринли се водеше ръководител на операцията по стабилизирането на диамантения астероид, макар всички негови заповеди да бяха само общи приказки, изречени с помпозен тон. Истинската работа вършеше Джими Дием. Неочаквано най-добрите предложения като това къде точно да закрепят и включат електрическите кабели и как да задействат програмите за фиксиране позицията на астероида дойдоха от Киви Лизолет. Ако спазеха всички нейни препоръки, Изгревът можеше да мине съвсем гладко без никакви поражения и последици.

А това изобщо не влизаше в техните планове.

Фам Тринли също участваше във „великата конспирация“. Един от заговорниците, на когото малко разчитаха и който изобщо не беше допускан до най-рисковите операции. Този статут отговаряше напълно и на неговите планове. Той само сновеше напред-назад под оскъдната светлина на Изчезващата и в повечето случаи пречеше на останалите от екипа.

В дълбоката сянка между диамантените скали имаше скрито още нещо — здраво прикрепени кораби, временни убежища и рафинерии за добитите от планетата полезни изкопаеми, които също трябваше да бъдат предпазени от първите унищожителни лъчи на Изгряващата.

Конструкцията на един от лагерите — Хамърфест, беше прикрепена към астероида на принципа на коренната система при дърветата и щеше да има твърде голямо отклонение, ако не поставеха допълнителни укрепления. Лагерът на Търговците пък приличаше на голям балон, завързан за повърхността. В него се бяха събрали всички будни Чуенг Хо и голяма част от Новородените.

По-далече от лагерите, прикрити отчасти от Диамант Едно, се намираха междузвездните кораби. Представляваха тъжна гледка. Беше някак неестествено символите на свободния човешки дух да са приковани един за друг като каторжници с вериги на краката. Видът им будеше и друг спомен — за китове самоубийци, гниещи на океанския бряг. Нямаше никакво време обаче да построят хангар и за тях. При това в сегашното си състояние те повече напомняха сметище за старо желязо. Новородените платиха скъпо и прескъпо за своето коварно нападение. След унищожаването на флагманския кораб близо денонощие Фам се носеше без посока в очуканата совалка, но накрая успя да се включи в контролната система на флотата. По всичко личеше, че Пастир Нау изобщо не подозира кой ръководеше битката в действителност. Само ако изпитваше и най-малко подозрение, Фам щеше да бъде или убит, или да потъне в дълбок летаргичен сън на борда на „Далечно съкровище“ заедно с другите оцелели бойци.

Макар нападнати коварно от засада, Чуенг Хо бяха на крачка от победата. *„Щяхме да им видим сметката, ако проклетият «гнил мозък» на Новородените не ни беше изтръшкал до един.“* Само ако бяха обърнали внимание на тревожните сигнали, които изпращаха телата им! Но дори тази скъпо платена победа едва не се превърна в масово самоубийство. Бяха оцелели най-много два от корабите с двигатели за свръхсветлинна скорост. Още един-два можеха да бъдат ремонтирани като се съберат части от безнадеждно пострадалите. Ако се съди по дестилацията на летливите вещества обаче, сигурно трябваше да мине още много време, преди да се сдобият с водорода, необходим за гориво дори само на един кораб.

До Изгрева оставаха по-малко от петстотин секунди, Фам внимателно се оттласна от повърхността и се заиздига към скалите, докато защитното покривало не скри от очите му струпаните един до друг кораби. Горе Дием, Ду и Патил — вече бяха отпратили Киви да се прибира — трябваше за последно да проверят здравината на въжетата,



с които е опаковано покривалото. По официалния канал, на който се свързваха хората от екипа, се разнесе спокойният глас на Диет. Фам обаче знаеше, че това е само запис. Под прикритието на изолационното покривало Диет и останалите се промъкнаха от другата страна на скалите. И тримата вече имаха оръжие. Удивително колко много операции изпълняваше електрическият джет, особено пък моделите на Чуенг Хо.

И така, Фам Тринли се оказа изоставен и изолиран от групата. Нямахше съмнение, че Джими с радост се е отървал от него. Доверяваха му се, само когато трябваше да се свърши нещо дребно и незначително — като да подхранва илюзията, че целият екип е още тук например, Фам Тринли сновеше непрекъснато напред-назад, така че да го виждат и откъм Хамърфест, и от лагера на Търговците, и усилено разговаряше с механичния глас на Джими Диет от записа.

Триста секунди до Изгрева. Тринли също се пъкна под изолиращото покривало. Отдолу се отриваше гледка към струпаните късове лед и внимателно складирания замръзвал въздух. Тъмният прах, образуван при разстилането на покривалото, сега отново се слегна по повърхността на диамантената планина.

Диамант. В детството на Фам Тринли единствено диамантите бяха признавани за богатство. Един грам обработен диамант беше достатъчен, за да се плати за убийството на принц. За среднестатистическия представител на Чуенг Хо обаче диамантите бяха само една от разновидностите на въглерода, която се произвеждаше в индустриални количества. Но дори хората от Чуенг Хо малко се стреснаха при вида на скъпоценните канари. Астероиди като тези съществуваха досега само на теория. И макар те да не представляваха монолитна кристална структура, в тях все пак имаше доста внушителни диамантени късове. Дали бяха ядрата на газови гиганти или части от планета, взривила се преди много време по неизвестни причини? Този въпрос поставяше поредната неразрешима загадка от системата на Изчезващата звезда.

Преди да започнат работа Тринли внимателно проучи терена, макар и да не беше воден от същите подбуди като Киви Лизолет или Джими Диет. Между Диамант Едно и Диамант Две имаше падина, запълнена с лед и замръзвал въздух. Тя беше важна за Киви и Джими, но само от гледна точка на стабилизирането на астероида. С малко

копане обаче Фам Тринли превърна тази падина в проход между тяхната работна площадка и Хамърфест. Тунелът не се виждаше нито от корабите, нито от лагерите. Той обаче не го показва на Дием; планът на конспираторите предвиждаше да превземат Хамърфест чак след като завладеят „Далечно съкровище“.

Тринли се запромъква през V-образната падина, приближавайки все повече към седалището на Новородените. Дием и хората му сигурно с изненада биха научили, че Фам Тринли не е роден в космоса. Понякога, докато се катереше по стръмен наклон като този, той усещаше световъртеж, от който страдаха единствено родените на твърда земя. Ако се постаряеше малко повече, можеше да си представи, че не се изкачва в тясна дупка, а в скален комин на някоя планина. Комин, който постепенно се стеснява около него, докато накрая не го стисне в мъртва прегръдка.

Тринли спря за миг, придържайки се с една ръка, а тялото му увисна немощно без опората на въжета, котки и канджи, необходими за такова изкачване. *Боже*. Колко време мина, откакто за последен път се събудиха неговите инстинкти на човек, роден върху твърда земя. Той продължи упорито напред. Напред, а не нагоре.

По груби изчисления вече трябваше да е излязъл от Хамърфест и да се намира близо до комуникационния център. Покажеше ли се на повърхността обаче, имаше огромен риск някоя от охранителните камери да регистрира движението му. Разчиташе единствено на това нито една камера да не следи района по време на предстоящите промени. Все пак остана приведен ниско до повърхността. Стига да се наложи, щеше да припълзи още по-близо, но първо искаше да разузнае какво е положението. Той подпря гръб о диамантената стена, а краката му намериха опора в леда. После завъртя във всички посоки портативната си антена. След нападението Новородените се бяха превърнали в усмихнати тирани. Само в един случай заплахата от наказание беше недвусмислена — неразрешено притежаване на апаратура от оборудването на Чуенг Хо. Фам знаеше, че Дием и главните конспиратори са си запазили контролните шлемове и използваха един от тайните кодове за локалната мрежа. Почти целият заговор беше организиран под носовите на Новородените. Съществуваха начини за комуникация, при които изобщо не е нужно

оборудване; а тия новаци познаваха единствено старата система от точки и тирета, която приличаше по-скоро на игра на сляпа баба.

Макар ролята му в заговора да бе твърде незначителна, Фам Тринли знаеше тези тайни, защото разполагаше с неограничено количество от забранената електроника. А портативната му антена би се приела като знак за непочтени намерения дори в мирно време.

Кабелът, който размота, пропускаше всеки лъч светлина, попаднал върху него. Накрая завършваше с миниатюрен сензор, чувствителен към електромагнитния спектър. Главната цел беше комуникационната система в лагера на Новородените, чрез която се осъществяваше връзката с лагера на Чуенг Хо.

Тринли местеше антената като рибар, който замята с въдицата си. Тънкият кабел беше достатъчно здрав, за да действа успешно в среда с ниска гравитация. Ето тук. Сензорът увисна точно на линията между Хамърфест и лагера на Чуенг Хо. Тринли леко издаде дистанционното за насочване на антената извън улея, в който се криеше, и я ориентира към неизползваното летище в лагера на Чуенг Хо. Оттук можеше да се прикачи директно към локалната мрежа на флотата, а оттам — към системата за охрана на Новородените. Точно от това най-много се страхуваха Нау и хората му; ето защо притежаването на оборудване от Чуенг Хо се наказваше със смърт. Джими Дием постъпи съвсем разумно като не пое такъв риск. Фам Тринли обаче имаше някои предимства. Той умееше да използва старите, отдавна забравени възможности на техниката на Чуенг Хо... Но дори при това условие не би рискувал, ако Джими и останалите заговорници не вярваха така сляпо в успеха на своя план.

Май беше най-добре да говори с Джими Дием още сега. Около Новородените имаше твърде много неразгадани мистерии, за които хората от Чуенг Хо понякога дори не подозираха. Като например защо част от техните приспособления и оборудването им действаха така добре. По време на кръстосания обстрел тяхната тактика се оказа несъмнено по-добра, но Фам Тринли остана поразен от системата им за откриване и унищожаване на цели на противника. Не беше виждал подобно нещо в никоя битка досега.

Тринли имаше неприятното предчувствие, че не е далеч мигът, когато конспираторите ще бъдат притиснати в ъгъла. Въпреки това заговорниците смятаха, че това е най-добрият и в същото време

последен шанс да отблъснат Новородените. Сигурно е така. Но цялата тая работа изглеждаше твърде нагласена, за да е истинска.

*„В такъв случай се възползвай максимално от ситуацията.“*

Фам се съсредоточи върху това, което показваше визьорът му. Той прихващаше телеметрите на Новородените и видеокартините, които те предаваха за лагера. Част от информационния поток лесно можеше да се дешифрира. Ония несретници Новородените прекалено се доверяваха на линиите си. Май дойде време за истинския шпионаж.

— Петдесет секунди до Изгрева.

Гласът отчиташе с равен монотонен тон последните двеста секунди до Изгрева. Цялото множество, събрано в залата, стихна и мълчаливо наблюдаваше екраните.

— Четиридесет секунди до Изгрева.

Езр се огледа скришом. Ксин трескаво местеше очи от един към друг екран. По всичко личеше, че е неспокоен. Томас Нау внимателно изучаваше гледката от повърхността на Изчезващата. Но съсредоточеният му поглед показваше по-скоро любопитство, отколкото страх или подозрение.

Киви Лизолет беше погълната от гледката върху екрана, показващ изолиращото покривало и екипа на Джими Диет. Изражението ѝ продължаваше да е мрачно и намусено, още откакто влезе в залата. Само Езр можеше да предполага какво се е случило. И чувстваше облекчение от това. Джими използваше това невинно четиринайсетгодишно момиче за параван на конспирацията. Но той открай време поставяше целта над всичко. Ето защо Езр направи каквото е по силите му, за да опази момичето и да предотврати участието му в операцията. *„Готов съм да се обзаложа, че Киви няма да му прости, дори когато узнае истината.“*

— Първата вълна пристига след десет секунди.

Картината, предавана от микросателита, обаче оставаше непроменена. През облаците продължаваше да прозира само слаба червеникава светлина. Дали „старият чешит“ си правеше космически шегички с тях, или това наистина беше знаменателният миг?

— Изгревът!

Точно в центъра на диска на Изчезващата избухна ослепителна точка, която се разрасна за по-малко от две секунди и покри цялото лице на звездата. Картината, предавана от сателита, изчезна. Светлината ставаше все по-ярка, по-ярка и още по-ярка. Из помещението се разля меко сияние. То образува сенки върху отсрещната стена, а цветовете на видеотапетите бавно избледнях.

— Пет секунди след Изгрева — продължи механичният глас. — Данните сочат седем киловата на квадратен метър.

Езикът имаше различен, триландерски акцент. Нима записът не беше направен от Новородените? Въпросът обаче само се мерна в съзнанието на Езр и беше изтрит от последвалите събития.

— Десет секунди след Изгрева.

В единия ъгъл на помещението имаше екран с гледка от света на Паяците. До този момент той тънеше в мрак, но сега светлината го обгърна и дискът на планетата засия в целия си блясък под лъчите на звездата, чиято мощ вече надхвърляше пет пъти тази на слънцето. И продължаваше да расте.

— Двайсет киловата на квадратен метър.

Данни за мощността на изригванията в миналото, сравнени със сегашната сила на Изчезващата можеха да се видят върху скала на един от екраните. Последният Изгрев изглеждаше не по-малко величествен от предишните.

— Неутронният поток още е под измеримия минимум.

Нау и Вин си размениха пълни с облекчение погледи. Това вече беше реална опасност, която не можеше да бъде предвидена и изчислена през огромните междузвездни пространства. Не един и двама от древните астронавти бяха станали нейни жертви. Сега можеха да са спокойни, че поне няма да се изпържат под радиоактивното излъчване.

— Трийсет секунди след Изгрева.

— Петдесет киловата на квадратен метър.

Навън планинският масив, покрит с изолиращо покривало, започна да *сияе*.

\* \* \*

Фам Тринли слушаше публичния аудиоканал. Но дори и без информацията от него Изгревът беше съвсем очевиден. Въпреки уникалната гледка обаче, умът и вниманието на Тринли бяха заети повече с онова, което течеше по персоналните честоти на Хамърфест. Имаше моменти, когато техниците оставаха поразени от получените данни, а охраната беше на път да напусне постовете си. Ако всичко вървеше по план, Дием и хората му вече трябва да са под „Далечно съкровище“.

Погледът на Тринли непрекъснато прескачаше от една на друга картина, които се появяваха върху визъора на шлема му. Системата на флота досега се справяше добре с телеметрията. Ха. Новородените просто нямаше как да избегнат заложените там капани. Те все по-често прибегваха до нея и мощните компютри във флотата на Чуенг Хо. Кое то пък улесняваше шпионирането на Тринли.

Силата на сигнала отслабна. Дали не стана някакво преплитане на честотите? Тринли изключи няколко от картините върху визъора си и се огледа наоколо. Дискът на Изчезващата беше затулен от планинското било, но сиянието ѝ огряваше всичко. Там, където ледът и замръзналият въздух останаха на открито, сега се вдигаше гъста пара. Сребристото покривало известно време вършеше работа, но после започна да се бръчка и хлътна надолу. Небето стана синкаво, а хиляди тонове вода и въздух се издигаха над повърхността във вид на плътна мъгла. Нейната пелена обгърна Хамърфест.

Тринли завъртя антената. Пропадането на връзката едва ли беше причинено единствено от мъглата. После нещо прищрака. Ето тук. Той отново улови трафика на Хамърфест. Само след миг успя да дешифрира кодовете им и пак беше в играта. Сега обаче следеше с едно око и бурята, която се надигаше около него. Появата на слънцето се оказа още по-грандиозен спектакъл, отколкото очакваха.

Тринли пусна пипалата си и в мрежата на Хамърфест. Има определени обстоятелства, при които компютърните програми започват да се държат странно, а техните създатели отказват да поемат отговорността за това. Системата си имаше своите тъмни страни, които сегашната екстремна ситуация можеше да активира.

Много странно. Сякаш десетки потребители използваха системата в момента. Освен това той не можа да влезе в някои участъци от мрежата на Новородените. Как е възможно това, щом като

те бяха обикновени хора, току-що върнали се към висшите технологии благодарение на мрежата на Чуенг Хо. Много странна работа. Той пак се съсредоточи върху аудиотрафика. Несе на Новородените се разбираше лесно, но те говореха със силен акцент и много жаргонни изрази. „Дием... отпред при скалите... според плана.“

„Според плана ли?“

Тринли побърза да провери базата данни, за да разбере точно какво оръжие използва в момента екипът на Джими и кой вход ще предпочетат, за да проникнат на „Далечно съкровище“. Пред него се заредиха колони с имена... на заговорници. Фам Тринли беше включен като второстепенен участник. Още списъци. Тайният код на Дием. Първата версия само отчасти беше вярна; следващите файлове обаче съвсем точно повтаряха шифъра, използван от Джими и хората му. По някакъв начин бяха успели да прозрат измамата им и през цялото време да ги наблюдават отблизо. Нямаше предателство; просто някакво нечовешкоизиране в детайлите и тяхното пресяване.

Тринли набързо събра оборудването си и запълзя напред. Надигна глава над ръба и се ориентира по надвисналото покритие на Хамърфест. Оттук ъгълът трябва да е точно този, който му трябва. Ще насочи лъча право към „Далечно съкровище“.

— Джими, Джими! Чуваш ли ме?

Кодът беше на Чуенг Хо, но ако в момента ги подслушваха, Новородените лесно можеха да открият откъде идва сигналът.

Единственото, за което мечтаеше Джими Дием, бе да стане толкова добър водач, че да му поверят самостоятелен полет. После двамата с Цуфе ще се оженият, а женитбата им щеше чудесно да съвпадне с времето, когато експедицията до Изчезващата звезда започне да дава плодове. Разбира се, тези планове бяха отпреди атаката на Новородените. А сега? Сега той оглавяваше заговор и беше заложил всичко на карта. Е, поне най-после действаша...

За по-малко от четиридесет секунди изминаха четиристотин метра — целият път по слънчевата страна на астероида. Мястото беше чудесно за алпинизъм, дори да ги нямаше слънцето и сребристото покривало. За малко не изгубиха Фам Патил. При такова шеметно спускане трябваше да знаят точно къде да забият следващия клин и

какво натоварване би издържала скобата, когато се отблъснеш от скалата и се спуснеш надолу. За щастие изчислиха предварително всичко до най-малката подробност, още докато разполагаха електрическите джетове. Не можеше да съществува никакво разумно извинение, ако някъде е допуснат пропуск. Патил висеше при близо половин  $G$  гравитация, когато клинът му изскочи от скалата. Щяха да го изгубят завинаги, ако Цуфе и Джими не бяха здраво завързани. Само още няколко секунди забавяне и лъчите на появилото се слънце щяха да ги изпепелят.

„*Но въпреки всичко планът им проработи!*“ Вече се намираха на срещуположната страна на кораба, където тия копелета не очакваха посетители. Когато очите на всички ослепяват за миг от бликналата светлина, те ще заемат позиции.

Сега клечаха под туловището на „Далечно съкровище“. Корабът се извисяваше шестстотин метра над тях. Бяха толкова близо, че различаваха ясно всички части в предната му част и очертанятия на резервоарите. Внимателно бяха проучили въпроса и знаеха, че това е най-запазеният от всички кораби на Чуенг Хо. Вътре имаше необходимото оборудване, но което е по-важно — *хора*, които трябваше да освободят.

Всичко наоколо тънеше в мрак, но скоро пелената от газове щеше да се разсее. Слънчевите лъчи постепенно превземаха тъмнината. Джими и останалите, бяха свалили сребристите си наметала и термокостюмите. Скоро обаче ги полазиха мразовити тръпки. Те притичваха от прикритие до прикритие, влачейки след себе си инструментите и импровизираните оръжия като се стараеха да не ги изложат неволно на слънчевата светлина. „*Май няма как да стане по-светло от това.*“ Но уредът за отчитане на времето сочеше, че са минали по-малко от сто секунди от началото на Изгрева. Максималната мощ на слънцето щеше да бъде достигната след още сто секунди.

Тримата се понесоха нагоре към главния отвор на „Далечно съкровище“, който се виждаше високо над тях. Това изкачване имаше едно голямо предимство — не съществуваше опасност корабът да се преобърне под тежестта им при липсата на гравитация. На борда трябваше да има екип на Новородените, готов да реагира веднага, ако Изгревът повредеше някоя от системите. Въпросът е дали той е



подготвен за нахлуването на въоръжена група точно в разгара на шоуто. Много пъти бяха претегляли рисковете, но така и не откриха начин да ги избегнат. Успееха ли да завладеят кораба обаче, щяха да разполагат с най-доброто оборудване, истински оръжия и оцелелите бойци на Чуенг Хо. И ще имат всички шансове да сложат край на този кошмар.

Внезапно забелязаха, че диамантените планини също светят! Джими спря за миг, за да огледа по-внимателно. Макар да се намираха много високо, все още между тях и лъчите на Изчезващата оставаха триста метра плътна диамантена стена. Но и това се оказа недостатъчна защита. Разсеяна на хиляди снопове, ту мощна, ту приглушена, дифузна и пречупена, част от слънчевата светлина проникваше през кристалната структура. Тя образуваше разноцветни дъги, а от повърхността на скалата надничаха милиони умалени копия на слънчевия диск. С всеки изминал миг сиянието ставаше все по-силно.

*„Толкова за смяната на мрака със светлина.“* Джими се овладя с усилие и продължи нагоре. От мястото, където се намираха в момента, главният люк изглеждаше като главичка на гвоздей върху корпуса на кораба. Колкото повече се изкачваха към него обаче, толкова по-голям ставаше той. Дием помахна на Ду и Патил, които се изкачваха от другата страна. Новородените бяха сменили шифъра при входа, разбира се. Затова пък всички механизми оставаха същите — както стана и в лагера. Цуфе успя да разбере новия код, шпионирайки с бинокуляра по време на работата на открито. Чудно колко ли охрана имаше на кораба? *„Можем да ги надвием. Знам, че можем.“* Той посегна да набере кода върху контролния панел на люка и...

Някакъв глас избръмча в ушите му.

— Джими, Джими! Чуваш ли ме?

Думите едва се долавяха. Телетекстът показваше, че сигналът е декодирано лазерно излъчване, идващо откъм покрива в лагера на Новородените.

Джими замръзна: в най-лошия вариант врагът се гавреше с него; в най-добрия — Фам Тринли се беше досетил, че целта им е „Далечно съкровище“ и сега щеше да ги провали като последен глупак. *„Забрави този идиот, а ако мисията успее, му избий и последните зъби.“* Джими погледна към небето над Хамърфест. Антената имаше виолетов

оттенък и бавно се въртеше в светлината на Изгряващата. В космоса много трудно може да бъде засечен лазерен лъч. Но тук не се намираха в открития космос. Ако Новородените знаеха накъде точно да гледат, със сигурност щяха да *видят* линията на Тринли.

Отговорът на Джими беше компресиран до милионни от секундата и изпратен по посока на лазерния лъч.

— Веднага изключи това, смахнат дъртак такъв!

— Дадено. Но по-напред ще ти кажа, че те знаят за плана. Успели са да разшифроват кода.

Наистина беше Тринли, макар и да звучеше доста странно. Освен това никой не му беше казвал за кода.

— Всичко е нагласено, Джими. Но те все още нямат пълна информация. Върнете се! Каквото и да ви чака на „Далечно съкровище“, няма да е във ваша полза, а само ще влоши нещата.

Боже мили! Известно време Джими стоя като вкаменен. Ужасът от смъртта и поражението го измъчваше насън всяка нощ след нападението. За да стигнат дотук, те трябваше непрекъснато да поемат рискове. Той не изключваше възможността да ги разкрият. Но не си го беше представял точно така. Откритието на стария глупак може да излезе важно; но вече беше напълно безполезно. Да спрат и да се върнат обратно сега щеше да е най-лошият изход от ситуацията. „*Прекалено късно е.*“

Джими се насили да отвори уста и проговори.

— Казах да прекъснеш връзката.

Той се обърна отново към люка и набра новата парола, въведена от Новородените. Измина секунда, после двете части на люка се разделиха. Ду и Патил потънаха в полумрака на въздушната камера. Дием са забави само секунда, поставяйки малко приспособление отстрани на люка. Сетне ги последва.

## 12.

Фам Тринли прекъсна връзката. После се оттласна нагоре и бързо се заизкачва обратно към пукнатината в скалата. „*Ето, значи се провалихме.*“ Томас Нау беше изключително умен, освен това притежаваше особена проникателност. Тринли беше свидетел на провеждането на стотици операции; някои по-кратки по време от тази, други продължаваха векове. Но никога досега не беше срещал толкова прецизно, почти фанатично вторачване в детайлите, каквото Новородените бяха показали при разгадаването на тайния код. Нау имаше на разположение или някакъв магически софтуер, или армия от манияци. Някъде в подсъзнанието на родения на твърда земя Тринли се загнезди мисълта какво ли би било, ако един ден успее да ги надхитри.

В този момент обаче оцеляването беше негова първа грижа. Ако Дием се беше отказал от „Далечно съкровище“, капанът на Нау можеше и да не се задейства. Или поне имаха някакъв шанс да избегнат смъртоносната му хватка.

Отляво диамантът искреше с цялата си красота. Отвсякъде го заливаха отблясъците на най-големия скъпоценен камък в историята на човечеството. Отпред гледката бе не по-малко величествена — слънчевите лъчи образуваха ореол около ледените върхове. Сребристото предпазно покривало сега се беше издигнало високо и се държеше за повърхността само в три точки.

Внезапно Фам усети как твърдата повърхност се изплъзва изпод краката му и се озова увиснал над пропастта, хванат само с една ръка. От нея по цялото му тяло преминаха вибрациите на планината, която се тресеше. От дъното на падината, по която дойде, се вдигаше пара, а диамантената планина танцуваше около него. Фам зърна как от цепнатината извира светлина. Беше разгледал внимателно картите, по които се ориентираше екипът. Диамант Едно и Диамант Две, разположени в една равнина. Инженерите на Новородените използваша долината наоколо като естествено хранилище за леда и замръзвания въздух от Арахна. Много практично, но не толкова предвидливо. Част

от слънчевите лъчи проникнаха през цепнатината между Едно и Две и стигнаха до леда и снега от другата страна. Сега образувалата се пара разделяше двата диаманта. Той видя какво стана с предпазното покривало — стотици метри от сребрилата материя бяха разкъсани на дребни парченца. А светлината, струяща отгоре, приличаше на адска дъга.

— Сто четиридесет и пет киловата на квадратен метър.

— Това е кулминационната точка — обади се някой.

Сега Изчезващата светеше стотици пъти по-силно от стандартно слънце. Поне така показваха наблюденията от предишните избухвания, макар последното да се оказа по-мощно от тях. Изчезващата щеше да остане в това състояние през следващите десет хиляди секунди, а после трябваше да намали силата си до нивото на две стандартни слънца. И да се задържи така следващите няколко години.

Не се чуваха никакви победоносни викове. През последните неколкостотин секунди аудиторията пазеше гробно мълчание. Отначало Киви беше прекалено заслепена от собствения си гняв, че са я натирили обратно в лагера. Наредиха ѝ да напусне, точно когато десетина въжета, придържащи сребристото покривало, се скъсаха. Това създаваше огромен риск ледът да бъде изложен на директна слънчева светлина.

— Казах на Джими, че това няма да издържи.

По гласа ѝ обаче личеше, че вече не е толкова ядосана.

Появата на слънчевата светлина наистина представляваше величествена гледка, но щетите, които нанесе, надхвърляха и най-мрачните прогнози. Газови гейзери изригнаха от всички страни. Нямахме начин жалките им електрически джетове да издържат на техния напор. Щяха да минат Мсек преди повърхността на астероида отново да се успокои.

Четиристотин секунди след настъпването на изгрева сребристото предпазно покривало се откъсна от повърхността. То се издигна плавно нагоре, трептейки на фона на виолетовото небе. Долу нямаше и следа от екипа, който би трябвало да се крие под него. Из залата се надигна тревожен ропот. Нау направи нещо с ръкавела си и гласът му зазвуча достатъчно силно, че да се чува из цялата зала.

— Не се притеснявайте! Екипът е имал на разположение неколкостотин секунди, през които да забележи, че покривалото се е разкъсало. Това време е напълно достатъчно, за да се скрият в сенките под скалите.

Киви кимна утвърдително с глава, но после се обърна и тихо прошепна на Езр:

— Освен ако не са паднали от там. Все още не проумявам защо им трябваше да се качват толкова нависоко.

Рискът да са паднали или пък да са се изпарили беше еднакъв. Дори термокостюмите нямаше да ги спасят.

Езр почувства една малка длан да докосва неговата. „Дали хлапето изобщо си дава сметка, че тя е причина за всичко това?“ Секунда по-късно обаче той стисна нежно ръката ѝ. Киви гледаше втренчено мястото, където работеше нейната група.

— Трябваше да съм заедно с тях.

Тя повтаряше това още откакто влетя разярена в залата, но сега тонът ѝ беше много по-различен.

Картината върху екраните изведнъж затрептя, сякаш нещо порази всички камери едновременно. Светлината на Изчезващата, която проникваше през вече напълно открития Диамант Две, се превърна в ослепителен сноп лъчи. Сега обаче беше придружена и от звук — непрекъснат тътен, чиято сила ту се усилваше, ту отслабваше.

— Пастирю! — Гласът прозвуча силен и настойчив, не като механичните съобщения в техническите доклади на Новородените. Беше Ритцер Брюхел. — Диамант Две се цепи, издига се...

Те също ясно виждаха как масата от милиарди тонове се накланя настрани, освободена от оковите, които досега я държаха към повърхността. Тътенът, който изпълваше залата, очевидно идваше изпод лагера — там, където се късаха връзките на диаманта с астероида.

— Ние не се намираме на пътя му, сър.

Езр вече се убеди, че грамадата бавно се придвижва, но си даде сметка, че няма опасност да връхлети върху лагера и корабите. Камерите бавно изместваха ъгъла си на наблюдение, а присъстващите в залата трескаво търсеха към какво да се привържат.

Хамърфест беше построен върху Диамант Едно. Поне засега той изглеждаше стабилен и цял. Но корабите отдолу... Много от тях бяха

привързани към диамантите, а всеки от тях съдържаше милиони тонове гориво. Сега корабите бяха почти на ръба на Диамант Едно. Движенията им напомняха танц на морски чудовища и ако продължаха още малко, това щеше да е фатално за флотата.

— Пастирю! — Отново беше Брюхел. — Получих аудиовръзка от водача Дием!

— Добре, свържете ме с него!

\* \* \*

Във въздушната камера беше тъмно. Слънчевата светлина не проникваше дотук. Не се усещаше и наличието на атмосфера. Дием и групата му преминаха през люка и се спуснаха по тунела, който водеше надолу. Светлинките върху шлемовете им проблясваха в мрака. Тунелът водеше покрай празни помещения с разрушени стени, където пробойните стигаха до петдесет метра в диаметър. Значи на това му казваха *незасегнат* от битката кораб. Внезапно Дием усети, че го побиват студени тръпки. Враговете са дошли на кораба след битката и са го обрели целия, оставяйки от него само празна черупка.

— Джими, „Съкровището“ се движи — обади се зад гърба му Цуфе.

— Да, вече успях да се блъсна в една стена. Имам чувството, че се движи дори повърхността, към която е закрепен.

Дием притисна шлема си към стената. Точно така. Ако тук имаше атмосфера, сега щяха да чуват дрънчене и грохот от рушащи се части. Изглежда Изгревът причиняваше повече неприятности, отколкото бяха очаквали. Само ден по-рано това щеше много да го разтревожи, но сега...

— Това няма никакво значение, Цуфе. Да продължаваме нататък.

И той поведе групата още по-бързо надолу по стълбата. Излиза, че Фам Тринли е прав и планът им още отначало е бил обречен на провал. Въпреки това той имаше намерение да разбере как точно е станало това. Щеше да измъкне истината на всяка цена.

Вътрешните люкове бяха разбити и сега вакуумът обхващаше целия кораб. Плавно преминаха покрай помещенията, които трябва да са били ремонтните бази и работилниците. После прекосиха огромни

тъмни дупки, където доскоро се намираха стартерите на двигателите за свръхсветлинна скорост.

Високо над тях, в самото бронираното сърце на „Съкровището“, се намираше лазаретът с хладилните камери за летаргичен сън. Сега... Джими и групата му преминаха през предпазните щитове. Всеки път щом опираха ръце до стените, усещаха как скърца и стене корпусът на кораба, чувстваха как бавно се придвижва. Поне засега никой от най-близките кораби, за които бяха привързани, не се беше преобърнал. Джими не беше сигурен дали изобщо ще разберат какво става, ако това се случеше.

Стигнаха входа към лазарета. Новородените твърдяха, че държат пленените бойци на Чуенг Хо именно в него. Нима и тук ги чакаше зееща празна дупка? Това също ли беше една от многото лъжи?

Джими се промъкна през входа. Лампите върху главите им засвяткаха във всички посоки.

Цуфе Ду изкрещя.

Не беше празно. Имаше много тела. Лъчът от неговата лампа обходи трескаво помещението... Хладилните камери липсваха, но лазаретът беше пълен с трупове. Дием свали лампата от главата си и я закрепил в една дупка на стената. По стените с кривене започнаха да танцуват сенките им, но сега поне виждаше всичко.

Т-т-те всички са мъртви, нали?

Гласът на Фам Патил беше някак унесен, а въпросът му само свидетелстваше какъв ужас изпитва в този момент.

Дием пристъпи сред мъртъвците. Телата лежаха притиснати плътно едно в друго. Хиляди, събрани в тясното помещение. Той разпозна някои от бойците. Майката на Киви. Но смъртта на малцина беше настъпила вследствие на декомпресация. „*Кога ли са загинали другите тогава?*“ Някои от лицата бяха спокойни, с отпуснати черти, но другите... Той замръзна, забелязал блясъка на две мъртви очи, втренчени в него. Лицето беше съсухрено, а по челото личаха синини от измръзване. Джими го позна. Човекът беше оцелял след нападението и живя известно време след това.

Цуфе се щураше из стаята, а сянката ѝ подскачаше върху ужасната гледка по пода.

— Този е от триландерите, нали?

— Да. Мисля, че е от геолозите.

Беше един от учените, за когото досега се предполагаше, че го държат в Хамърфест. Дием посегна към лампата на стената. Колко ли мъртъвци бяха събрани тук? Купчините тела се простираха дори отвъд светлото петно, което хвърляше лампата — там, където преди се издигаха стени. „*Мигар са избили всички?*“ Усети пристъп на гадене.

Патил висеше неподвижно над пода откакто зададе въпроса си. Цуфе обаче цялата се тресеше, а говорът ѝ ставаше ту апатично монотонен, ту трескаво приповдигнат.

— А ние си мислехме, че те държат много от нашите като заложници. Излиза, че са разполагали единствено с трупове. — Тя високо и пискливо се изкиска. — Но това е вече без значение, нали? Ние им вярвахме и това беше напълно достатъчно за тях.

— Може и да не е точно така.

Гаденето най-сетне престана. Капанът хлопна. Нямаше съмнение, че тримата с Цуфе и Патил скоро ще са мъртви. Но дори да им оставаха секунди живот, пак трябваше да разобличат подлеците. Той измъкна аудиокутията от гащеризона си и потърси подходящо място на стената, където да я закрепил. „*Ето, пак ще използвам забранено оборудване. Наказанието за това е смърт. Да, точно така, ще си получа заслуженото.*“ Но преди това чрез вибрациите на корпуса гласът му щеше да стигне до преподавателя, който прикрепил на стената до външния люк. Монтираните в най-близката част от лагера антени със сигурност ще прихванат съобщението му и ще го препредадат нататък, така че повечето от Чуенг Хо да могат да го чуят.

И Джими започна да говори.

— Чуйте ме, Чуенг Хо! Намирам се на борда на „Далечно, съкровище“. Той целият е изтърбушен. Всички, за които мислехме, че са на борда, отдавна са избити...

Езр заедно с всички присъстващи в залата остана безмълвен и неподвижен за няколко секунди, докато Ритцер Брюхел установи връзката. Джими започна да говори:

— Чуйте ме, Чуенг Хо! Намирам се...

— Това е водачът! — прекъсна го Томас Нау. — Добре ли сте? Не ви виждаме отвън.

Джими се разсмя.



— Защото съм на борда на „Далечно съкровище“.

Нау изглеждаше озадачен.

— Не разбирам — защо тогава екипажът на „Съкровището“ не е докладвал...

— Естествено, че не са докладвали. — Езр усети усмивка в гласа на Джими. — Нали разбирате, „Далечно съкровище“ е собственост на Чуенг Хо и ние си го взехме обратно.

Върху лицата, които Езр можеше да зърне, се появи смесица от удивление и радост. Значи това е бил планът! Вече разполагат с невредим кораб, който най-вероятно има на борда си и оригинално оръжие. Там беше и главният лазарет на Новородените, където държаха замразени оцелелите след нападението бойци и висшия офицерски състав. „*Сега вече имаме шанс!*“

Очевидно Томас Нау също си даваше сметка за това. Изненадата му премина в гняв. Той направи ужасена гримаса.

— Брюхел! — извика високо.

— Мисля, че той казва истината, Пастирю. Говори по официалния канал на „Съкровището“, а аз не мога да се свържа с никой друг на борда.

Скалата върху главния екран показваше 145 kW/m<sup>2</sup>. Слънчевата светлина, проникваща в цепнатината между двата диаманта, започна да топи леда и замръзалия въздух. Огромни късове лед и злато, тежачи хиляди и стотици хиляди тонове, започнаха да се плъзгат по урвата между Диамант Едно и Диамант Две. Засега движението им бе едва забележимо — по няколко сантиметра в секунда. Някои от парчетата обаче не се държаха на никаква опора и падаха свободно. Колкото и бавно да напредваха, те рано или късно щяха да прегазят всичко, попаднало на пътя им.

Нау стоя няколко секунди с прикован в екрана поглед. Когато отново заговори, гласът му звучеше по-скоро напрегнато, отколкото като на човек, издаващ заповед.

— Виж какво, Дием, така не може да продължава. Изгревът причини много повече щети, отколкото някой можеше да си представи...

От другата страна се разнесе дрезгав смях.

— Някой? Не е точно така. Специално се постаряхме корабите и останалото оборудване да не е много здраво прикрепено. Щом видехме

нещо да се клати, ние го правехме двойно по-нестабилно.

Киви се притисна до Езр, а очите ѝ се разшириха от изненада. Езр усети, че му прилошава. Съоръженията, които осигуряваха стабилността на астероида, не бяха свършени, но защо е било нужно положението да се *влошава* допълнително?

Наоколо хората започнаха трескаво да си обличат скафандрите. Други се тъпчеха панически около вратите. Един внушителен къс злато прелетя само на стотина метра от залата. Той се издигна бавно над повърхността, а горната му част сияеше под слънчевите лъчи. Само по една случайност не помете горната част на лагера.

— Но, но... — За известно време иначе речовитият Пастир изглеждаше лишен от дар слово. — Та нали така и вашите хора ще загинат! При това ние отдавна взехме оръжията от „Съкровището“. Корабът сега служи само за лазарет, за бога!

Не последва никакъв отговор, а само неясен звук от някаква караница. Езр забеляза, че главният техник на Новородените — Ксин — до този момент изобщо не беше продумал. Той само наблюдаваше своя шеф с широко ококорени и неразбиращи очи.

После отново прозвуча гласът на Джими:

— *Проклет* да си! Значи ти си прибрал оръжейните системи! Това обаче няма да ни спре, нещастни човече! Пригответе сме ви четири килограма S7. Не сте подозирали, че имаме достъп до експлозивите, нали? Нашите електрически джетове съдържат доста неща, за които вие и представа нямате!

— Не, не!

Сега Нау само безпомощно клатеше глава.

— Та както казахте, Пастирю, това е вашият лазарет. Освен нашите бойци и висши офицери в хладилните камери, на борда се намират и ваши хора. Дори да не притежаваме оръжие мисля, че все пак има за какво да си поговорим.

Нау се озърна и потърси с умоляващ поглед Езр и Киви.

— Предлагам да сключим примирие, поне докато закрепим отново диамантените скали.

— Не! — изкрещя Джими. — Ти ще ни предадеш в мига щом охладим хватката около гърлото ти.

— За бога, човече, на борда на „Съкровището“ има и ваши хора!

— Ако бяха будни, те щяха да се съгласят с мен, Пастирю. Време е да действаме. В лазарета има двайсет и трима от *вашите* хора и още петима в екипа по поддръжката. И ние като вас знаем как да вземаме заложници. Искам двамата с Брюхел незабавно да се явите тук. Можете да използвате вашите совалки, погрижили сме се да не са опасни. Имате на разположение хиляда секунди.

Езр Вин винаги беше смятал Нау за хитър и пресметлив тип. Сега той започваше да се съвзема от първоначалния шок — вдигна решително брадичка и се обърна натам, откъдето идваше гласът на Джими.

— А ако откажем да го направим?

— Значи губим и ние, и вие. Но като начало твоите хора тук ще бъдат убити. После ще използваме S7, за да освободим „Съкровището“ от въжетата, които го държат за повърхността. И накрая ще връхлетим право срещу проклетия ви Хамърфест.

До този момент Киви слушаше пребледняла, с ужасени очи. Сега внезапно се разкрепя, устремена в посоката, откъдето идваше гласът на Джими.

— Не! Не! Джими! Моля те!

Погледите на присъстващите се устремиха към нея. Всичко утихна, дори шумът от трескавото поставяне на шлемове и ръкавици. Остана да звучи само скърцането и пукането на подпорите на лагера. Майката на Киви се намираше на борда на „Далечно съкровище“; баща ѝ беше в Хамърфест заедно с останалите жертви на „гнилия мозък“. Независимо дали бяха в камерите за летаргичен сън или в сектора за фокусирани, повечето оцелели от експедицията на Чуенг Хо бяха разпределени на тези две места. Триксия! „*Не, това е вече прекалено, Джими! Намали малко темпото!*“ Но думите заседнаха в гърлото на Езр. Досега той се доверяваше на Джими във всичко. Щом като неговите заплахи успяха да убедят Езр Вин, тогава сигурно щяха да подействат и на Томас Нау.

Когато Джими заговори отново, той изобщо не показа да е чул вика на Киви.

— Остават ви деветстотин седемдесет и пет секунди, Пастирю! Съветвам ви двамата с Брюхел по-скоро да си домъкнете задниците тук.

Това щеше да е трудно за изпълнение, дори ако Нау вече беше излетял като стрела от лагера. Той се обърна към Ксин и двамата заспориха на висок глас.

— Вярно, мога да ви закарам там. Опасно е, но тая грамада се придвижва с по-малко от метър за секунда. Можем да я избегнем.

Нау кимна с глава.

— Да вървим тогава. Искам...

В този момент той си нахлупи шлема и гласът му се изгуби.

Тълпата от Чуенг Хо и Новородените се раздели, за да ги пропусне към изхода.

Откъм предавателя се разнесе силен шум, който внезапно секна. Някой в залата изкрещя, сочейки към главния екран. Откъм „Далечно съкровище“ избухна взрив, а после нещо се понесе бързо над повърхността. Беше част от корпуса.

Нау се закова край вратата на залата и обърна глава към екрана.

— Системата отчита авария на „Далечно съкровище“ — обади се Брюхел. — Няколко последователни експлозии в сектор петнайсети.

В този сектор бяха хранилището на хладилните камери и лазаретът. Езр не можеше нито да помръдне, нито пък да погледне нататък. Корпусът на кораба се пропука на още две места. От дупките бликна ярка светлина. В сравнение с тази на Изгрева обаче тя беше като пламък от свещ. За непредубедения наблюдател „Съкровището“ не изглеждаше засегнато. Пробойните върху корпуса му бяха с диаметър няколко метра. S7 обаче беше най-мощният химически експлозив на Чуенг Хо, а по всичко личеше, че и четирите килограма, за които говореше Дием, са се взривили. Сектор петнайсети се намираше зад четири преградни стени, на двайсет метра навътре от корпуса на кораба. Щом стигна до повърхността, явно преди това взривът е разрушил и двигателите за свръхсветлинна скорост на „Далечно съкровище“. Загубиха още един кораб.

Киви висеше неподвижно в средата на залата, далеч от ръцете, които можеха да я успокоят и приласкаят.

### 13.

Следващите няколко Ксек бяха най-напрегнатите в целия досегашен живот на Езр. Ужасът от постъпката на Джими беше изтикан някъде назад в съзнанието му. Сега нямаше време да размишлява върху това. Най-напред трябваше да се спаси каквото още е останало при тази природна и човешка катастрофа.

На следващия ден Томас Нау направи обръщение към оцелелите в лагера на Чуенг Хо и Хамърфест. От екрана ги гледаше един видимо преуморен човек, изгубил обичайната си уравновесеност.

— Дами и господа, приемоте моите поздравления. Ние преживяхме втория по мощ Изгрев в историята на Изчезващата звезда. При това се справихме с предизвикателството независимо от ужасното коварство и предателството, които ни сполетяха. — Той пристъпи още по-близо, сякаш искаше да погледне в очите всеки от насъбралите се в залата изтощени представители на Новородените и Чуенг Хо. — Първата ни задача през следващите Мсек е да опишем точно всички щети и да направим план за тяхното възстановяване... Искам да съм откровен с вас. Битката между двете флоти нанесе огромни щети на Чуенг Хо; с прискърбие искам да заявя, че нашите загуби не са по-малко. Досега просто се опитвахме да прикрием истинския им размер. Освен това имахме на разположение достатъчно резервни части, медицинско оборудване и суровините, с които се сдобихме на Арахна. Разчитахме на помощ от стотиците експерти на Чуенг Хо, когато мерките за сигурност отпаднаха. Накратко казано, работехме и живеехме при огромен риск. След събитията от вчерашния ден обаче всички надежди за сигурност и безопасност напълно се стопиха. В момента не разполагаме с нито един здрав кораб, пригоден да развива свръхсветлинна скорост. При това нямаме никаква гаранция, че от останките на другите съдове ще можем да сглобим друг такъв кораб.

Само два от корабите пострадаха от Изгрева, но явно всички надежди са били свързани с „Далечно съкровище“. След стореното от Джими обаче двигателите му и неговите животоподдържащи системи бяха напълно неизползваеми.

— Много от вас рискуваха живота си през последните Ксек, опитвайки се да спасят придобитите на планетата суровини. Очевидно е, че до голяма степен сегашното ни окаяно положение не е по ничия вина. Нито един от нас не успя да предвиди силата на този Изгрев или пък какъв ефект ще има топенето на струпания между диамантите лед. Както ви е известно, успяхме да укрепим отново някои от най-големите блокове. Засега само три от тях продължават да се носят в пространството около астероида.

Бени Уен и Джау Ксин работеха заедно, опитвайки се да ги закрепят отново към повърхността. Намираха се едва на трийсет километра от летящите грамади, а най-големите от тях тежаха по стотина хиляди тона единият. Цялото оборудване на екипа им се състоеше от няколко совалки и една повредена сонда.

— Енергийният поток от Изчезващата вече се нормализира и стигна 2,5 киловата на квадратен метър. Сега машините спокойно могат да работят под открито небе. Стига да не излиза от сянката, дори екип от хора би могъл да остане за известно време на повърхността. За съжаление замръзналият въздух, който се изпари, е безвъзвратно изгубен. Страхувам се, че и ледът, от който трябваше да се снабдяваме с вода, също драстично намаля. — Нау разпери ръце и въздъхна. — Положението твърде много напомня историите, които вие, Чуенг Хо, сте ни разказвали. Бихме се, воювахме и сега сме на път да изчезнем окончателно от лицето на космоса. С останките, с които разполагаме, не можем да се върнем обратно — нито вие, нито ние. Въпрос на догадки е още колко време ще оцелеем с онова, което успяхме да спасим. Пет години? Сто години? Старото правило е все още в сила: без цивилизация, която да ни поддържа, нито една малка група хора и кораби не би могла да възстанови високоразвитите технологии. — Върху лицето му се появи изнурена усмивка. — Въпреки това все още има надежда. Сполетелите ни нещастия спомогнаха да се съсредоточим върху онова, на което първоначално беше посветена нашата мисия. Вече не става дума за чисто научно любопитство или пък за търговска сделка на Чуенг Хо. Сега нашето оцеляване зависи от обитателите на Арахна. Те са на прага на ерата на комуникациите. Според данните, с които разполагаме, ще достигнат необходимото ниво през настъпващия светъл период. Успеем ли да издържим следващите няколко десетилетия, Паяците ще разполагат с

технологиите, които са ни необходими. В такъв случай ще можем да кажем, че двете мисии са завършили успешно, макар и със значителни загуби на жива сила, които никой от нас дори не си е представял.

Въпросът е бихме ли могли да оцелеем още три-четири десетилетия. Най-вероятно — да. Все още имаме възможност да пречистваме и консервираме. Истински важният проблем обаче е дали сме способни да си сътрудничим. Практиката досега не дава особени надежди. Независимо дали при нападение или в защита, ръцете ни са изцапани в кръв. Всички знаете за Джими Диет. Поне още трима са били въввлечени в неговия заговор. Възможно е да са и повече, но така или иначе погромът намалява шансовете ни за оцеляване. Ето защо се обръщам към всички от Чуенг Хо, които са участвали в заговора — запомнете добре какво сториха или се опитаха да ни причинят Джими Диет, Цуфе Ду и Фам Пател. Те имаха намерение да унищожат всичките ни кораби и да сринат Хамърфест. Вместо това станаха жертва на собствените си експлозивни, унищожавайки заедно със себе си всички Чуенг Хо от камерите за летаргичен сън и лазарета, който се ползваше наравно от Новородените и от Чуенг Хо.

Ето защо пребиваването ни тук се превръща в Изгнание. Изгнание, което сами си причинихме. Аз ще направя всичко възможно да ръководя справедливо, но без ваша помощ усилията ми са обречени на провал. Затова нека забравим омразата и различията помежду си. Ние, Новородените, знаем достатъчно за вас, Чуенг Хо; следяхме живота ви чрез вашата мрежа за обществено ползване стотици години наред. Информацията, получена от вас, се оказа решаваща за развитието на нашите технологии. — Той отново направи усилие да се усмихне. — Знам, че целта ви е била да спечелите повече Клиенти, но въпреки това сме ви благодарни. Сигурно Новородените не оправдаха напълно надеждите ви. Въпреки това вярвам, че ние дадохме на човечеството нещо ново, много хубаво и могъщо — фокусът. Отначало това може да ви се стори странно, но ви моля да имате търпение. Изучете нашия начин на живот, както ние изучихме вашия. С обединени усилия ще успеем да оцелеем, а защо не и да просперираме.

Лицето на Нау изчезна от екрана и беше заменено от гледката на скалистите склонове. Хората от Чуенг Хо в залата взеха да се споглеждат. Търговците се славеха със самочувствието си, особено когато се сравняваха със своите Клиенти. Според тях дори великите

цивилизации сред Клиентите им, като Намджем и Канбера например, бяха само красиви екзотични цветя, обречени да повехнат и умрат, задето водеха уседнал живот. Сега за първи път Езр забеляза срам върху лицата на Чуенг Хо. „А аз работех с Джими, аз му помагах.“ Но дори онези, които не участваха в заговора, бяха приветствали първите думи на Диет от борда на „Далечно съкровище“.

Как стана така, че всичко се обърна срещу тях?!

Кирет и Марли дойдоха за него.

— Имаме някои въпроси относно разследването.

Двамата от охраната на Новородените го поведоха нагоре, но не към хангара със совалките, а към доскорошния кабинет на предводителя на флота, където сега се разполагаше Нау. Пастирът седеше заедно с Ритцер Брюхел и Анне Рейнолт.

— Седнете... предводителю на флота — рече тихо Нау, посочвайки на Езр едно от местата около масата.

Вин бавно приближи и седна. Беше му трудно да гледа Нау в очите. Другите двама... Анне Рейнолт изглеждаше нетърпелива и раздражителна както обикновено. Поне от нейния поглед нямаше нужда да се крие — тя не гледаше никого в очите. Ритцер Брюхел изглеждаше също толкова уморен, колкото и Пастира, но по лицето му играеше странна усмивка. Той изучаваше втренчено Езр; Вин внезапно осъзна, че онзи насреща му едва съдържа злорадството си. Жертвите, дадени и от двете страни, не означаваха нищо за този садист.

— Предводителю на флота — тихият глас на Нау отново върна Вин към действителността. — Става дума за заговора на Диет...

— Зная, Пастирю. — Думите му прозвучаха като нещо средно между признание и предизвикателство. — Аз...

Нау вдигна ръка.

— Известно ми е, но ти си бил сред по-второстепенните участници. Успяхме да установим самоличността на още няколко от тях. Онзи стар човек, Фам Тринли. Той ги е прикривал и едва не умря заради това.

Брюхел се изсмя.

— Да, бе, той едва не ритна камбаната. Бас ловя, че още хленчи.



Нау се извърна рязко и го измери с поглед. Не пророни нито дума, само го гледаше втренчено. След секунда Ритцер кимна и се сви пред него.

Пастирът отново насочи поглед към Вин.

— Никой не може да си позволи да тържествува в момент като този. Сега имаме нужда от всеки, дори от Фам Тринли.

Нау се взря съсредоточено в Езр и той отвърна на погледа му.

— Тъй вярно, сър, разбирам много добре.

— По-късно ще те разпитаме за заговора, предводителю на флота. Налага се да идентифицираме всички, които се нуждаят от специално наблюдение. Но сега има много по-важни проблеми от това да се ровим във вече отминали неща.

— Нима след всичко това ще ме оставите на поста предводител на флота?

Така ненавиждаше тази работа; сега я мразеше дори още повече, но по съвсем различни причини.

Но Пастира кимна.

— Ти беше най-подходящият за нея преди, а и сега нищо не се е променило. Освен това държим на приемствеността. След като очевидно приемаш моята ръководна роля, то нашата комуна има шанс да оцелее.

— Тъй вярно, сър.

Понякога човек получаваше шанс да изкупи вината си. А това би било много повече от онова, което Джими, Цуфе и Фам Патил някога можеха да постигнат.

— Добре тогава. Доколкото разбирам, нашето състояние се е стабилизирало. Вече няма никакви извънредни ситуации. Ами Ксин и Уен? Наистина ли ще успеят да вържат отново тези ледени блокове, които в момента влачат насам? Смятам, че на тях с предимство трябва да им се осигури гориво.

— Разполагаме с дестилационна система, сър. Ще започнем да я използваме в рамките на няколко Ксек. — Така ще могат да зареждат и совалките. — Надявам се да закрепим и последния леден блок за повърхността за около четиридесет Ксек.

Нау погледна към Анне Рейнолт.

— Стабилността на астероида е възстановена, Пастирю. Останалите проблеми са под контрол.

— В такъв случай ни остава да обсъдим по-важните теми — тези, които касаят хората ни. Господин Вин, до края на деня ще направим няколко изявления. Надявам се да ни разберете правилно. На двама ви с Киви Лизолет ще бъдат изказани специални благодарности за оказаното съдействие при разкриването на останалите заговорници.

— Но...

— Да, съгласен съм, че това е манипулация. Но Киви не е била замесена в конспирацията, при това много ни помогна. — Нау направи пауза. — Горкото момиче просто е покрусено от случилото се. Сега в нея се е натрупал огромен гняв. За нейно добро и за благо на нашата общност аз ви моля да вземете участие в този план. Необходимо ми е да докажа, че има много разумни представители на Чуенг Хо, които са готови да ми сътрудничат. — Той отново замълча. — А сега по най-същественния въпрос. Предполагам чухте онази част от моята реч, в която ставаше дума за способите, чрез които биват обучавани Новородените.

— За... Фокуса ли?

За онова, което бяха сторили на Триксия.

Зад гърба на Нау отново се мерна садистичната усмивчица на Ритцер Брюхел.

— Това е най-главното — отвърна Нау. — Сигурно би било редно да говорим по-открито за него, но периодът на пресяване още не е приключил. Езр, искам двамата с Анне да отидете в Хамърфест и тя подробно да ти обясни всичко. Ти ще си първият. Трябва да го проумееш, да привикнеш с него. После обясни на своите хора в какво се състои програмата „фокус“ и го направи така, че да го приемат, защото от това зависи оцеляването на нашата мисия.

И така, тайната, която Вин копнееше да разгадае, секретът, който запълваше мислите му Мсек наред, сега щеше да бъде разбулен. Езр последва Рейнолт по главния коридор до хангара със совалките. Всяка крачка му се струваше непреодолимо разстояние. Фокусът. Заразата, която не можеха да излекуват, гнилият мозък. Носеха се слухове, явяваха му се кошмари, а сега най-сетне щеше да разбере всичко за него.

Рейнолт му посочи една от совалките.

— Седни там, Вин!

Колкото и да е странно, той предпочиташе компанията на Анне Рейнолт. Тя поне не се опитваше да прикрива презрението си към него. Освен това не тържествуваше така цинично като оня садист Ритцер Брюхел.

Люковете на совалката се затвориха плътно зад тях и тя се издигна. Лагерът на Чуенг Хо все още беше здраво прикрепен за повърхността. Пурпурът на небето постепенно преливаше в черно, а между звездите личаха опашките на десетина комети, които пресичаха небосвода — топящите се под слънчевата светлина ледени блокове, откъснали се на километри от астероида. Там някъде се намираха Уен и Ксин.

Хамърфест беше разположен на по-малко от петстотин метра от лагера на Чуенг Хо — точно колкото един скок при почти нулева гравитация, стига Рейнолт да го пожелаеше. Вместо това обаче те се носеха над повърхността, обкръжени от удобства и комфорт. Ако някой попаднеше тук сега, без да е видял как изглежда астероидът само преди ден, не би заподозрял каква трагедия се е разиграла. Чудовищните скали вече не се движеха. Освободилите се от въжетата ледени блокове и разпиляният замръзнал въздух отново бяха струпани в сянката на върховете, но вече със значително намален обем. Сега обаче дори там не цареше пълен мрак, а проникваше слаба, сякаш лунна светлина — сиянието на Арахна. Совалката прелетя над екипите, които прикрепяха електрическите джетове по старите им места. Когато за последен път се свърза с тях, Киви Лизолет вече ръководеше операцията.

Срещу него Рейнолт затягаше предпазния си колан.

— Онези, които са успешно фокусирани, се намират в Хамърфест. Можеш да разговаряш с когото пожелаеш.

Хамърфест приличаше на елегантен частен дом. Това беше най-люксоznата част от новите владения на Новородените. Езр почувства известно облекчение — все пак Триксия и останалите живееха в относителен комфорт. Дано поне се държат достойно, както го бяха правили всички заложници в историята на Чуенг Хо и най-вече Стоте от Фар Пюрия. Само дете нито един търговец със здрав разум не би построил лагер, чийто основи се държат върху купчина чакъл. Совалката се приземи на върха на необикновено красива кула, която

сякаш се издигаше над дворец от приказките, построен върху кристалната планина. Само след миг той щеше да разкрие тайните на този замък... До съзнанието му най-сетне стигнаха думите на Рейнолт „успешно фокусирани“?!

Рейнолт сви рамене.

— Фокусът има пряка връзка с вируса на „гнилия мозък“. Загубихме близо трийсет процента само при първоначалните опити, а е възможно този процент да се увеличи още през следващите години. Пренесохме най-болните на „Далечно съкровище“

— Но какво...

— Мълчи и ме остави да довърша. — Вниманието ѝ беше привлечено от нещо, което се намираще зад гърба на Вин. Тя направи пауза. — Предполагам си спомняш, че ти е прилошало по време на нападението. Сигурно мислиш, че е някоя болест от нашия свят, с която сме ви заразили. Това обаче е инкубационният период на вируса, който е важна част от нашия план. Едва ли допускат, че неговото използване като бактериологично оръжие е нещо второстепенно.

Вирусът на „гнилия мозък“ унищожи милиони хора в родната слънчева система на Новородените и погуби тяхната цивилизация... Това постави началото на Ерата на походите за нови територии. Оказа се обаче, че в природата на вируса има едно неподозирано свойство: той беше истинска съкровищница за невротоксични вещества.

— През вековете след Епохата на Заразата силите на Спешна помощ успяха да овладеят природата на вируса и да го подчинят на целите на цивилизацията. Сегашната му форма вече се нуждаеше от специална среда, за да проникне през имунната система на организма и да се разпространи из мозъка като почти не го засегне, инфектирайки близо деветдесет процента от тъканта на клетките. Това ни дава възможност да контролираме дейността на нервните клетки.

Совалката забави движението си и направи прецизна маневра, за да подходи към главния люк на Хамърфест. На половин градус над входа грееше Арахна. Приличаше на пълна луна, но лицето ѝ беше забулено от облаци, които скриваха бурното прераждане на планетата.

Езр обаче не обърна внимание на гледката. Въображението му се опитваше да проникне зад сухия научен жаргон на Анне Рейнолт: опитоменият вирус на Новородените се просмуква в мозъка, размножава се до десетки милиарди в секунда, тровейки методично

все още живите нервни клетки. Той си припомни убийствената болка в главата, която изпита, когато спускателният им апарат напускате повърхността на Арахна. Тогава болестта поразяваше наред, а той и останалите Чуенг Хо се бореха с всички сили срещу нейното нашествие. Може би сега всички те са вече заразени, само дето вирусът се намира в латентен стадий. Но Триксия Бонзол и останалите, белязани със знак „фокус“ след имената, бяха подложени на специален режим. Вместо да ги лекуват обаче, хората на Рейнолт подхранваха заразата в мозъците на поразените — също като червей, загнездил се в някой плод. Ако в совалката имаше дори минимална гравитация, Езр щеше да повърне. „Но *защо* е всичко това?!“

Рейнолт не обърна внимание на състоянието му. Тя отвори люка на совалката и го пропусна първи към Хамърфест. Когато отново заговори, в иначе равния ѝ тон се усещаше нещо много близо до ентузиазъм.

— Фокусирането облагородява. Това е ключът към успеха на Новородените и е много по-сложен процес, отколкото можеш да си представиш. Той не се състои просто в създаването на психоактивен вирус. По-важното е, че сме способни да контролираме неговия растеж в мозъчните клетки и да определим разпространението му до милиметър. Когато нарасне до необходимия размер, неговото действие може да бъде направлявано със същата прецизност.

Реакцията на Вин беше толкова вяла, че направи впечатление дори на Рейнолт.

— Не разбираш ли? Ние сме способни да усъвършенстваме способностите за фокусиране на съзнанието; можем да превърнем хората в машини за анализ.

И тя продължи да обяснява, впускайки се в отвратителни подробности. В световите, завладени от Новородените, през последните години процесът на фокусиране беше прераснал в отделна наука, изключително разпространена във висшите училища, където работеха върху култивирането на гении. Поради екстремните обстоятелствата, при които трябваше да действат Новородените в момента, за Триксия и останалите провеждането на експеримента придоби много по-груб и несъвършен характер. От доста време насам Рейнолт и нейните технически асистенти селектираха формите на вируса, опитвайки се да извлекат химическия състав на мисълта. В

работата си бяха направлявани от медицинските компютри на Новородените, които им осигуряваха всички необходими данни за функционирането на мозъка.

— Сега подготвителният процес вече завърши и оцелелите са готови да продължат своите изследвания с ефективност, за каквато не са могли дори да мечтаят по-рано.

Рейнолт го преведе през стаи с тапицирани плюшени мебели и декорирани с килими стени. Коридорите, по които вървяха, постепенно се стесняваха, докато накрая не преминаха в тунели, широки не повече от метър. Той разпозна строежа на капилярната архитектура, позната му от историята — същината на урбанистичната тирания. Най-сетне се озоваха пред обикновена врата. Както и предишните, през които бяха преминали вече, тази също имаше сложен надпис: F042 лингвистични проучвания.

Рейнолт се задържа пред нея.

— И едно последно нещо. Пастир Нау предполага, че ще бъдеш разстроен от гледката вътре. Вече съм била свидетел колко неуравновесени стават чужденците, когато за първи път се срещнат с фокуса. — Тя наклони глава, сякаш призоваваше Езр Вин да погледне рационално на проблема. — И така, Пастир Нау ме помоли да подчертая още веднъж, че процесът на фокусирането е обратим. Поне до голяма степен.

Тя сви рамене, показвайки, че е приключила с встъпителните обяснения.

— Отворете вратата!

Гласът на Езр заглъхваше при всяка дума.

Помещението беше тясно, мъждиво осветено от десетина екрани. Светлината им образуваше нещо като ореол около главата на човека вътре. Къса коса, крехко телосложение, работен комбинезон.

— Триксия! — рече тихо той. После прекоси стаята и докосна рамото ѝ. Тя обаче не извърна глава към него. Вин се насили да потисне обзелия го ужас и мина от другата страна, за да зърне лицето ѝ. — Триксия?

За миг му се стори, че очите ѝ гледат право в него. Но после тя се освободи от ръката му и се опита сякаш да надникне през него, към екрана зад гърба му.

— Пречиш ми да виждам!

Тонът ѝ беше нервен, в гласа ѝ се усети паника.

Езр се отмести, после се извърна към екрана, за да види какво е толкова важно за нея.

Стените бяха покрити с много и различни диаграми. Една цяла секция съдържаше различни речникови варианти. Той различи думи от несе, които бяха сравнени с някакви неразбираеми за него структури. Приличаше на типичен езиков анализ, макар и с много повече опции, отколкото някой нормален човек можеше да открие. Погледът на Триксия се местеше от точка на точка, а пръстите ѝ посочваха различни варианти на написаното върху екраните. От време на време тя промърморваше някаква команда. Лицето ѝ излъчваше нечовешка концентрация. Той си спомни, че е виждал този израз у нея и друг път, когато беше погълната от някакъв лингвистичен проблем. Но не това го ужаси най-много. По-страшното бе, че когато вече не закриваше гледката, той бе напълно елиминиран от нейното съзнание. Тя изглеждаше много... по-фокусирана от който и да било друг път.

Едва сега Езр Вин започна да проумява лека-полека.

Той продължи да я наблюдава още няколко секунди, разглеждайки формулите върху екраните, комбинациите, които тя правеше, промяната на структурите в диаграмите. Най-сетне попита с почти равнодушен тон:

— Е, как върви, Триксия?

— Чудесно. — Отговорът дойде светкавично, а тонът бе същият като на предишната Триксия, когато беше разсеяна или напрегната. — Книгите от библиотеката на Паяците са забележителни. В момента се опитвам се да се справя с шрифта им. Никой не е виждал подобно нещо преди. Зрението на Паяците не е като нашето и наслагването на образа не е същото. Ако това не бяха книги по физика, никога не бих могла да проумея значението на тези накъсани графеми.

Гласът ѝ звучеше някак дистанцирано, с едва доловимо вълнение в него. Докато говореше, тя не се обърна да го погледне. Сега, когато очите му привикнаха със слабата светлина, той различи дребни, но ужасяващи подробности. Работните ѝ дрехи бяха съвсем нови, но

ниско долу в предната част имаше някакви лепкави петна. Косата ѝ, макар и късо подстригана, изглеждаше мръсна и несресана. Остатък от нещо — храна или лига — се точеше от ъгълчето на устата ѝ към брадичката.

„Нима не може и да се измие вече сама?“ Вин извърна поглед към вратата. Стаята не побираше трима души, затова Рейнолт беше провряла само глава и рамене през прага, придържайки се с лакти към рамката на вратата. Гледаше втренчено Езр и Триксия с неприкрит интерес.

— Д-р Бонзол се справя чудесно, много по-добре от нашите лингвисти, а те са подложени на фокусиране още от завършване на висшето си образование. Благодарение на нея ще можем да четем книгите на Паяците още преди те да се върнат към живот.

Езр отново докосна рамото на Триксия и тя пак нервно се освободи от ръката му. Това не беше жест на гняв или страх, а сякаш се отърсваше от някоя досадна муха.

— Помниш ли ме, Триксия?

Не последва никакъв отговор. Той беше сигурен, че тя си спомня за него, само дето не смяташе за достатъчно важно да обсъжда това. Приличаше на омагьосана принцеса и само някоя зла вещица можеше да я събуди отново. А магията сигурно никога нямаше да я застигне, ако навремето се бе вслушал по-внимателно в нейното предупреждение и беше подкрепил Сам Дотрейн.

— Много съжалявам, Триксия.

— За днес стига, предводителю на флота — прекъсна го Рейнолт, приканвайки го с жест да напусне стаята.

Вин отстъпи назад, а Триксия дори не направи опит да откъсне поглед от работата си. В началото на запознанството им нейната способност да се съсредоточава особено го привличаше. Тя бе една от малцината триландери в експедицията на Чуенг Хо, откъсната от своето семейство и приятелите си. Мечтата ѝ бе да срещне друга разумна форма на живот и да научи неща, до които никое друго човешко същество не се беше докосвало дотогава. Ето, сега получи точно онова, за което бе жертвала толкова много... И нищо повече.

Насред стаята той отново спря и се обърна към фигурата, която стоеше с гръб към него.



— Щастлива ли си? — попита той тихо, без да се надява на отговор.

Тя не се обърна към него, но пръстите ѝ спряха да барабанят върху екрана. Глупавият въпрос предизвика у нея реакция, каквато не успяха да постигнат нито неговото присъствие, нито докосването му. Той проникна в любимата глава през преградите на Фокуса и съзнанието ѝ незабавно откликна:

— Да, много.

След това барабаненето на пръстите ѝ върху екрана отново се поднови.

Вин не си спомняше нищо от пътуването обратно към лагера, нито пък от онова, което последва непосредствено след него. В паметта му се бяха съхранили само някакви откъслечни картини. Срещна Бени Уен в доковете. А той изгаряше от нетърпение да поговори с някого.

— Прибрахме се много по-рано, отколкото се надявах. Представа нямаш колко са изкусни пилотите на Ксин. — Гласът му потрепна. — Една от тях е Ай Сун. Нали си спомняш — от „Невидима ръка“. Беше от навигаторите. *Една от нашите, Езр.* Но сега сякаш нещо в нея е прекършено, като че ли е мъртва отвътре — също като другите пилоти на Новородените или програмистите им. Ксин твърди, че тя е фокусирана. Казва, че ти можеш да ми обясниш какво е това, Езр. Нали знаеш, баща ми е в Хамърфест. Какво...

Езр си спомняше единствено този откъслечен разговор. Възможно е да се е разkreциял на Бени или пък просто го е отместил от пътя си и е продължил да върви. *„Обясни на своите хора в какво се състои програмата «фокус» и го направи така, че те да го приемат, защото от това зависи оцеляването на нашата мисия.“*

А когато си възвърна способността да мисли трезво...

Оказа се, че е в парка на лагера — сам и без никаква представа как се е озовал тук. От всички страни се протягаха покрити с листа клони, които нежно го докосваха. Имаше една стара приказка: без оранжерията за бактерии жилището не може да поддържа живота на своите обитатели; без парк обаче обитателите губят душите си. Дори на борда на корабите за далечно пътуване винаги имаше по един

капитански бонзай. В големите колонии между звездите, населявани от хиляда години като тези в Канбера и Намджем, паркът обикновено беше най-просторното място — квадратен километър естествена природна среда. Но дизайнът дори на най-оскъдното парково пространство се отличаваше с всички постижения на гения на Чуенг Хо, развиван през годините. Този тук създаваше илюзията за гъст и безкраен лес, за живи създания, които дебнат иззад всеки дървесен ствол. Поддържането на екологичното равновесие в парка бе най-сложният проект в изграждането на лагера.

Здрачът в парка все повече се стъстяваше, а долу сред корените на дърветата отдавна беше най-тъмно. Отдясно през стеблата проблясваше синева, подобна на небе. Вин запълзя нататък, придвижвайки се последователно ту на лакти, ту на колене. Разстоянието не беше голямо — паркът не надвишаваше дванайсет метра дължина. Вин се зарови в мъха под едно от дърветата и се заслуша в шумовете на заспиващата гора. Някакъв прилеп се стрелна срещу небето, а недалеч от него в едно гнездо пеперуди цвъртяха напевно нещо помежду си. Най-вероятно прилепът беше изкуствен. В парк като този не можеха да виреят нормално по-големи същества, но пеперудите сигурно бяха истински.

В този благословен миг безвремие главата му сякаш се освободи от всички мисли...

... Малко по-късно се завърнаха обратно заедно с ужасяващата болка. Джими беше мъртъв. Цуфе и Фам Патил — също. Умирайки, те причиниха смъртта на още стотици други, включително и на хора, които биха могли да посочат изход от сегашната ситуация. „*Поне аз още съм жив.*“

Само преди половин ден мисълта за онова, което са сторили на Триксия, би го довела до необузdana ярост. Сега гневът му беше удавен в срам. Езр също имаше дял за смъртта на онези, които се намираха на борда на „Далечно съкровище“. Ако планът на Джими беше успял докрай, сега всички в Хамърфест също щяха да са мъртви. Да постъпваш като глупак и да подкрепяш агресивни хора, загубили разсъдък — дали това злодеяние не се равняваше по сила на коварното нападение от засада на Новородените? „*Не, не, не!*“ В резултат на всичко това Джими изби повечето оцелели след атаката. „*Сега аз трябва да изкупя цялата вина и да обясня на хората си що е фокус,*

*при това да го направя така, че да го разберат и приемат в името на оцеляването на мисията.*“

Езр отчаяно изхълца. На него се падаше да убеди останалите в смисъла на нещо, което би искал да предотврати, дори това да му костваше живота. През годините в училище, докато четеше всички онези мъдри книги, през целия си деветнайсетгодишен живот не би могъл да си представи, че може да съществува толкова непосилна задача.

Отнякъде се процеди слаба светлина. Клоните са раздвижиха и зашумяха. Някой беше влязъл в парка и сега се препъваше по главната пътека. Лъч светлина се плъзна по лицето на Вин, после продължи нататък.

— Както и предполагам — лежиш си на меко под дърветата. — Беше Фам Тринли. Старият човек се залови за един от по-ниските клони и внимателно се настани върху мъха до Вин. — Стегни се, младежо! Дием умря достойно. Опитах се да го предпазя, доколкото мога, но той беше луда глава. Помниш ли само как звучеше гласът му? Не предполагам, че може да оглупее чак дотам. А сега толкова много хора са мъртви по негова вина. Е, понякога се случват и такива гадости.

Вин се извърна по посока на гласа — лицето на другия приличаше на сивкаво петно в здрача. За миг Вин изпита непреодолимо желание да фрасне тази физиономия — толкова *добре* би се почувствал! Вместо това се отмести още по-навътре в сянката и се опита да успокои дишането си.

— Така е, случват се.

„А може и на теб да ти се случи нещо такова.“ Нау сигурно беше покрил целия парк с подслушвателни устройства.

— Държиш се значи. Това ми се нрави.

В заобикалящия ги мрак Вин не успя да разбере дали онзи се усмихва или нелепата похвала беше изречена искрено. Тринли се примъкна още по-близо до него, а гласът му премина в шепот.

— Не го вземай толкова навътре. Понякога трябва да се бориш съвсем сам за собственото си оцеляване. Освен това мисля, че лесно мога да подведа тоя приятел Нау. Обърна ли внимание на речта, която ни дръпна? След всичко, което Джими ни причини, Нау се държа

*прекалено* любезно и стоворчиво. Бас държа, че копира нещо от историята на Чуенг Хо.

Излиза, че дори в ада човек може да срещне някой клоун, Фам Тринли — застаряващият боец, чиято представа за конспирация се свежда до приглушено шептене наред парка на лагера. Тринли бе толкова далеч от действителното състояние на нещата! Нещо по-лошо — схващаше всичко точно *наопаки*.

Двамата поседяха още малко в почти непрогледния мрак. Фам Тринли милостиво мълчеше. Глупостта му беше като огромна скала, запратена в отчаянието на Вин. Тя размести всички пластове, но абсурдността на положението му помогна да отклони вниманието си към нещо извън своята мъка. Речта на Нау била... *прекалено любезна*. В това имаше някакъв смисъл. Нау всъщност беше по-засегнат, въпреки че и двете страни понесоха огромни загуби. Сътрудничеството между тях оставаше единственият им шанс. Той отново си припомни думите на Нау. Хм. Някои от фразите наистина звучаха като копирани от речта на Фам Нувен при Зева Бризго най-светлият миг в историята на Чуенг Хо, когато благодарение на Търговците беше съхранена цяла една цивилизация и милиарди живи същества. Ако нещо толкова мащабно и величествено би могло да се съсредоточи в един кратък миг, то Зевът Бризго бе началото на днешното Чуенг Хо. Връзка със сегашната ситуация обаче нямаше никаква... Освен ако не се смята това, че хора от различни светове се обединиха и успяха да предотвратят катастрофата, до която би довело извършеното предателство.

Речта на Фам Нувен беше разпространявана из Обитаваното от хора космическо пространство много пъти оттогава. Не беше изненадващо, че Томас Нау също я познава. Нормално е да открадне по някой израз оттук-оттам, ако цели постигането на единство с останките на Чуенг Хо... Освен ако под „единство“ няма предвид само да приемат фокусирането и онова, което бяха причинили на Триксия Бонзол. Вин си даде сметка, че съзнанието му вече търси общото между двата случая, приемайки го като предизвикателство. И въпреки това плагиатството правеше положението съвсем различно. Именно то беше накарало Вин несъзнателно да приеме... програмата „Фокус“.

Срамът и вината бележеха като клеймо последните два дни. Едва сега Езр се опита да вникне по-дълбоко в случилото се. С Джими Дием

никога не са били *приятели*. Дием беше няколко години по-голям от него и още откакто се запознаха все го ръководеше. Езр се опита да си припомни всичко за Джими, да го погледне и прецени отстрани. Езр Вин нямаше особено високо мнение за себе си, но затова пък израсна в близост до най-изтъкнатите представители на фамилията Вин. 23. Неговите лели, чичовци и братовчеди бяха проспериращи търговци в техния край на Обитаваното от хора пространство. Езр постоянно общуваше с тях още от най-ранно детство... Джими Дием просто не се вписваше в тази класа. Той беше работохолик, но му липсваше въображение. Поставяше си скромни цели, което донякъде му помагаше, защото въпреки огромните усилия едва ли би се издигнал до капитан на кораб. „*Хм, никога досега не съм разглеждал въпроса от този ъгъл.*“ След това горчиво заключение Джими му се видя старателен и преследващ упорито целта си човек; някой, с когото Езр би могъл да се сприятели.

Внезапно Езр си даде сметка колко трудно е било за Джими да играе на криеница с Томас Нау. Залогът е бил непосилно висок за него. Той не притежаваше талант да издържи дълго в тази игра на нерви и накрая направи погрешен ход. А искаше само да се ожени за Цуфе Ду и да стане ръководител на полет. „*Тук нещо не се връзва.*“ Вин изведнъж забеляза, че наоколо се е спуснал непрогледен мрак и дочу шума на пеперудите, които гнездяха в дърветата. Студената влага на мъха проникна през ризата и панталона му. Вин се напрегна да си спомни точно какво чу в залата. Гласът беше на Джими, в това не можеше да има съмнение. Произношението също бе характерното за говора на фамилията Дием. И все пак тонът, подборът на думите — от тях лъхаше такава самоувереност, толкова арогантност, почти... *злорадство*. А Джими Дием никога не е умеел да се преструва на самоуверен, защото това чувство му бе напълно чуждо и непознато.

От всичко това следваше едно-единствено заключение. Подправянето на гласа и акцента на Джими би било трудно, но не и невъзможно. Те някак бяха успели да ги заблудят. А как другояче можеше да се нарече това, ако не лъжа! „*Джими не е убил никого!*“ Старшите офицери на Чуенг Хо са били избити още преди Джими, Цуфе и Фам Патил да попаднат на борда на „Далечно съкровище“. Томас Нау е виновник за убийствата, само и само да може след това да демонстрира лицемерното си благородство и фалшивия висок морал.

*„Обясни на своите хора в какво се състои програмата «Фокус» и го направи така, че да го приемат, защото от това зависи оцеляването на нашата мисия.“*

Вин вдигна очи към последните светлинки на небето. Тук-там между клоните проблясваха звезди — измамният рай, който се намираше на светлинни години разстояние. Езр дочу Фам Тринли да подсмърча. После потупа несръчно Езр по рамото и дългунестата му фигура се издигна над земята.

— Е, ти вече не хленчиш. Както си и мислех, трябвало ти е приятелско рамо, на което да се опреш. Пак ти повтарям, бори се сам за своето оцеляване. Нау е хапльо — лесно ще се справим с него.

Езр се разтресе от гняв, яростта го стисна за гърлото. Той потисна гневното си ръмжене и то излезе като стон, а безсилната ярост, от която се люлееше целият, можеше да мине за немощно треперене.

— Д-д-да. Ще трябва да продължим да действаме по единично, всеки сам.

— Добро момче.

Тринли отново го потупа по рамото, после се обърна и тръгна през дърветата към изхода на парка. Езр помнеше какво каза Ритцер Брюхел за Тринли след настъпването на Изгрева. Дори ако старият човек не се поддадеше на манипулациите на Томас Нау, това едва ли щеше да промени нещо. Защото Тринли не беше нищо повече от един страхливец, който се опитва сам себе си да прелъже. *„Ще трябва оттук нататък сам да се оправяш, за да оцелееш.“*

Един Джими Дием струваше много повече от цяла рота Фам Тринли.

Томас Нау ги преметна всичките толкова умело! Освен това успя да завладее ума на Триксиа и още стотици други Чуенг Хо. Изби всички, които биха могли да променят с нещо сегашното им незавидно положение. И при това *използва* тези убийства, за да превърне оцелелите в свои послушни оръдия.

Езр отново се втренчи във фалшивите звезди. Клоните на дърветата сякаш държаха в ноктите си небето над него. *„Явно е възможно да притиснеш някого до стената, да го доведеш до такова пълно отчаяние, че той вече да не може да бъде използван като нечие оръдие.“* Взрян в клоните над главата си, Вин почувства как съзнанието му се разтрой. Една част го наблюдаваше някъде от страни,

чудейки се как е възможно Езр Вин да изпадне толкова ниско. Друга го дърпаше към дълбините на отчаянието; Сам Дотрейн никога вече нямаше да се върне, нито пък Сами Парк, а обещанията, че е възможно Триксия да се възстанови от фокусирането най-вероятно бяха лъжа. Последната част от съзнанието му обаче запази способността си да размишлява трезво, спокойно и аналитично и сега там се въртеше една убийствена мисъл: и за Чуенг Хо, и за Новородените Изгнанието щеше да трае десетилетия наред. Повечето време, когато не са дежурни, сигурно ще прекарат потънали в летаргичен сън... И въпреки това пак щяха да им останат още много години. А Томас Нау се нуждаеше от помощта на всички оцелели. В момента Чуенг Хо бяха слаби, покорни и — както трябваше да продължава да мисли Томас Нау — заблудени. Онази част от него, която запази способността си да мисли трезво и хладнокръвно и дори беше способна на убийство, надникна в бъдещето с горчиво любопитство. Онова, което зърна там, не бе животът, за който някога мечтаеше Езр Вин. В него нямаше приятели, на които би могъл изцяло да се довери. Постоянно щеше да е заобиколен от врагове и глупаци. Той проследи как светлинката от фенера на Тринли постепенно се изгуби сред дърветата. Но дори глупаци като Фам Тринли можеха да бъдат от полза. Докато не открият някой по-компетентен Чуенг Хо, Тринли щеше да изпълнява ролята на свещената крава. Томас Нау го въвлече в игра, която можеше да трае цял живот, а единствената награда щеше да е отмъщението. (Съществува обаче още един шанс, подсказа пасивният наблюдател в него — Рейнолт да не е излъгала за възможността Триксия отново да стане предишната нормална жена след приключването на програмата „Фокус“.)

Хладнокръвната част в него за последен път се опита да си представи дългите години търпелив труд, които предстояха... Тук наоколо със сигурност имаше камери за наблюдение. Най-добре е да не изглежда прекалено спокоен след всичко онова, което преживя. Вин се сви на топка и се отдаде на отчаянието.

# **ЧАСТ ВТОРА**



## 14.

Само някой прозаичен ум, лишен от въображение, би започнал да оспорва поговорката „Ново слънце, нов свят.“ Вярно, ядрото на планетата оставаше непроменено вследствие появата на Новото слънце, а и очертанията на континентите си бяха приблизително същите. Затова пък вихрушките нажежена пара през първата година помитаха всички мумифицирани останки от предишния живот на повърхността. Лесове и джунгли, потоци и блата — всичко започваше отначало. Единствено каменните постройки, дело на Паяците върху повърхността, можеха да оцелеят след поредния Период на мрак.

Съхраненият в спорите живот се разрастваше бързо, разнесен от бурните ветрове по цялата планета. Понякога през първата година някои от висшите същества се подаваха от прокопаните дълбоко в земята убежища с намерението да изпреварят своите противници и да завладеят, колкото се може повече територии, но това носеше смъртен риск. „Раждането на новия свят“ обикновено бе така бурно и брутално, че метафората губеше смисъла си.

... След третата и четвъртата година бурите започваха постепенно да отслабват. Лавините и вихрушките от гореща пара ставаха все по-редки и растенията вече можеха да оцелеят. Зимните виелици също не бяха така свирепи и между тях се случваха периоди на затишие. Тази фаза на слънцето много приличаше на първоначалното зараждане на живота.

Венецът на Съглашението отново беше възстановен напълно — най-величествената магистрала, съществувала някога. Виктър Смит караше спортната кола с шейсет мили в час по правите участъци и намаляваше до трийсет, когато навлизаха в завой. Сърцето на Хрункнер Юнърбай, който се возеше отзад, спираше от ужас при всяка пропаст и бездна, откриваща се пред очите им. Той се беше вкопчил в седалката с всичките си ръце и крака. Въпреки здравата хватка обаче

все имаше чувството, че при следващия завой ускорението ще го изхвърли от колата.

— Наистина ли предпочитате да карате сама през цялото време, мадам? Бих могъл да ви сменя — попита плахо той.

— А аз да седя отзад на вашето място, така ли? — разсмя се в отговор Смит. — Тая няма да стане. Известно ми е колко е страшно да се возиш на задната седалка.

Шерканер Ъндърхил наклони глава към страничния прозорец.

— Хм, дори не съм подозирал колко вълнуващо може да бъде за пътниците преминаването на този участък.

— Ясно, разбрах намека ти.

Смит намали скоростта и започна да шофира дори по-внимателно, отколкото би го направил някой от тях двамата. В действителност състоянието на пътя беше превъзходно. Ледените бури постепенно бяха изместени от горещ вятър, след който бетонът остана сух и чист. Само след час обаче щяха отново да попаднат сред блата. Пътят им в планината минаваше през участъци с ниско надвиснали облаци, а равнините на юг бяха скрити от гъста дъждовна пелена. Но тук времето беше ясно, каквото се задържаше винаги около Венеца на Съглашението. Гората наоколо бе само на две години — конусовидни стъбла с дебела кора и редки клони. Повечето от дърветата едва стигаха метър височина, макар тук-там да се виждаха издънки и храсти, високи по два-три метра. Зеленината се простираше мили напред, пресечена на места от кафявата следа на свлачищата или искрящите пръски на водопадите. В тази фаза на слънцето Западният лес приличаше на божия градина, а от всяка точка на Венеца на Съглашението пътникът можеше да види океана под себе си.

Хрункнер поотпусна малко хватката си. На излизане от всеки завой виждаха охраната на Смит след себе си. През по-голямата част от пътя ескортът ги следваше плътно без особени усилия. Все пак от бурите и дъждовете имаше и някаква полза — те принуждаваха Виктъри да кара бавно и предпазливо. Сега обаче охраната едва смогваше да ги настигне, но Хрункнер нямаше да им придирия, дори ако изостане прекалено. За нещастие единственият висш офицер, на когото можеха да се оплачат, бе самата Виктъри Смит. Сега тя носеше униформата на майор от Генералния щаб на войските на Съглашението. Това не служеше само за прикритие — нали навремето

разузнаването се създаде като поделение на Генералния щаб. Но в действителност нейният чин не беше майор. Макар от четири години Юнърбай да не служеше в щаба, той все още поддържаше връзки със старите си приятели от армията, с които се виждаше редовно на чашка... А и сам знаеше как всъщност спечелиха Великата война. Юнърбай щеше да е много изненадан, ако не бяха назначили Виктъри Смит за шеф в разузнаването на Съглашението.

За сметка на това му поднесоха други изненади. Преди два дни Смит се обади и го покани отново да се върне на служба. Днес, когато се появи в магазина му в Принстън, той не се учуди на дискретната охрана, но присъствието на Шерканер Ъндърхил го свари съвсем неподготвен. Въпреки това идването на двамата предизвика у него приятно чувство. Хрункнер Юнърбай не се окичи с почести и слава заради участието си в акцията, довела до бързото приключване на Великата война. Трябваше да минат поне десет години, преди истината за техния поход в сърцето на Мрака да бъде разсекретена. Въпреки това материалната награда за рискованата операция надхвърляше двайсет пъти спестяванията му, трупани цял живот. Тя му даде и добро извинение да напусне службите, за да потърси друго приложение на талантите си като инженер.

В първите години от Новото слънце имаше да се свърши много работа в условия, които не бяха по-леки от тези в една истинска битка. Не беше изключено и прибъгването до военни действия в някои случаи. Дори в сегашния етап на развитие на цивилизацията им тази фаза носеше рискове — кражби, убийства, заграбване на земи и убежища бяха нещо често срещано. Независимо от това Хрункнер Юнърбай се справи отлично. Именно затова беше много странно колко лесно Виктъри Смит успя да го убеди да се върне на работа.

И ето че вече пътуваха към Териториалното командване. Поне досега това му приличаше по-скоро на приятна ваканция, среща със стари приятели (не беше често явление един сержант да има за шофьор генерал). Шерканер Ъндърхил си беше все същия откачен гений. Пораженията, нанесени върху нервната му система от насилствено прекратената летаргия обаче го правеха да изглежда по-стар от възрастта си. За сметка на това Смит беше станала много по-весела и приветлива от преди. На петнайсет мили от Принстън, сред

временните постройки в полите на Западната верига, двамата споделиха с него своята тайна.

— Какво сте направили?! — Юнърбай едва не се изхлузи от седалката. Върху покрива на колата плющеше топъл дъжд — сигурно не беше чул нещо както трябва.

— Чу ме много добре, Хрункнер. Двамата с генерала сме мъж и жена.

Ъндърхил се хилеше насреща му като истински идиот.

Виктъри Смит вдигна предупредително ръка.

— При едно условие — не ме наричай генерал.

В други случаи Юнърбай умееше да прикрива изумлението си; сега дори Ъндърхил забеляза неговото объркване и усмивката му стана още по-широка.

— Обзалагам се, че си се досетил за отношенията ни още преди Периода на мрак.

— Ами...

Вярно, макар да не очакваше, че от това може да излезе нещо. Още повече, че тогава им предстоеше крайно рискована мисия в сърцето на Мрака, която трябваше да бъде ръководена от Шерканер. Навремето Хрункнер дори изпита жал към тях.

Оказа се, че са страхотен екип. Шерканер бълваше повече гениални идеи, отколкото можеха да родят главите на дузина академични учени; повечето от тях обаче се оказваха практически неприложими или поне не можеха да бъдат изпълнени в рамките на един живот. От друга страна, Виктъри Смит притежаваше уменията да отсее златното зрънце във всяка една от тях. Ако не беше се появила в онзи исторически следобед, Юнърбай щеше да изрита бедния Ъндърхил обратно към Принстън, а невероятният му план как да спечелят Великата война щеше да бъде загубен завинаги. Ето защо Хрункнер не бе изненадан от развоя на събитията, но бракът им му идваше малко в повече. Ако Виктъри Смит наистина беше новият шеф на разузнаването в Съглашението, тогава на страната предстояха славни времена.

Една позорна мисъл се зароди в съзнанието му, някак успя да си пробие път до устата му и да изскочи на бял свят.

— Ами деца? Нали нямате такива планове точно сега?

— Пак не позна. Генералът е бремна. След по-малко от половин година вече ще нося две бебета на гърба си.

Хрункнер усети, че в огромното си смущение е засмукал крайчетата на ръцете, с които се храни. После се опита да каже нещо, но излезе неразбираемо лomotене. Близо минута пътуваха в пълно мълчание, в което се чуваше единствено свистенето на топлия дъжд покрай ветроупорните стъкла на колата. *„Но как е възможно да причинят подобно нещо на собствените си деца?“*

Най-накрая генералът тихо проговори:

— Смущава ли те нещо, Хрункнер?

Този път Хрункнер едва не се задави с ръцете си. Познаваше Виктъри Смит още от деня, в който постъпи в Териториалното командване — енергичен младши лейтенант; дама, чието име не фигурираше в списъците до този момент, отличаваща се единствено с липсата на зрялост. В армията обаче бяха свикнали на всичко и познаха още от пръв поглед — лейтенантът беше наистина нововеничка, родена извън фазата. Въпреки това беше получила добро образование и успя да постъпи в школата за офицери. Носеха се слухове, че Виктъри Смит е издънка на богаташ нехранимайко от Източното крайбрежие, когото семейството му едва успяло да открие, но твърде късно — вече имал родена извън фазата дъщеря. Юнърбай помнеше добре клеветите и злословията, които я следваха навсякъде през първата половин година. Всъщност първото доказателство за нейното благородство и изключителен характер беше начинът, по който устоя на изолацията; показва интелгентност и кураж, посрещайки срама от ненавременното си раждане.

Юнърбай най-сетне възвърна говора си.

— Не, мадам. Не исках да ви засегна. Просто съм отгледан и възпитан в по-други принципи и морал.

*„Като например това как е редно да изживеят живота си достойните хора.“* Хората, спазващи благоприличие, зачеваха децата си в годините на Чезнещото слънце и ги раждаха при настъпването на следващия Период на светлина.

Генералът не отговори нищо, но Ъндърхил го шляпна с опакото на ръката си.

— Това е много добре, сержант. Да бяхте видели как реагираха братовчедите ми. Но нещата се променят. Когато ни остане малко

повече време, ще ви обясня подробно защо старите закони са си изпели вече песента.

Ето това беше най-обезпокояващото при Шерканер Ъндърхил: той винаги беше способен да защити своя избор, като в същото време оставаше напълно безразличен към гнева на слушателите си.

Слава богу, че поне конфузният момент отмина. След като тези двамата можеха да търпят пуританското възпитание на Хрункнер, тогава най-добре и той да забрави за техните забегки. Небето му е свидетел, че трябваше да търпи и по-страшни неща по време на войната. Освен това Виктъри Смит имаше свои принципи за морал и благоприличие и те бяха също толкова дълбоко вкоренени, колкото и тези на Юнърбай.

Колкото до Ъндърхил... неговото внимание пак се беше отплеснало нанякъде. Нервният тремор го правеше да изглежда стар, но умът му беше все така остър — или все така непостоянен като преди. Той прехвърчаше от идея на идея, без да се задържи на някоя за по-дълго, както е нормално при разумните хора.

Дъждът престана и задуха сух топъл вятър. Докато се изкачваха по стръмното, Юнърбай се огледа, сякаш преценяваше още какви неприятни изненади ще му поднесат тези двамата през следващите няколко минути. (1) Сочейки към младия лес, Ъндърхил се запита какво ли щеше да е, ако хората произлизаха от спори при всяко възраждане на света, а не се появяваха като възрастни, заобиколени от деца. (2) Някъде отпред, слава богу поне на няколко мили встрани от пътя им, се появи пролука в облаците. За кратко оттам се процеди сноп слънчеви лъчи, а светлината беше толкова силна, че се наложи да се заслонят от нея. Но по-високо в планината слънцето сигурно унищожаваше всичко живо по пътя си. Тогава Шерканер Ъндърхил се зачуди какво ли ще е, ако някой построи „ферми за топлина“ на върха на планината и използвайки температурните разлики генерира електричество за градовете отдолу. (3) През пътя пробяга нещо зелено на цвят, едва успявайки да избегне колелата. Шерканер не пропусна и това и изтърси нещо по повод връзката между еволюцията и колите. (Тук Виктъри отбеляза, че такава еволюция може да действа и в двете направления.) (4) Сега пък се оказа, че Ъндърхил има идея за нов вид транспорт, по-бърз и по-благонадежден дори от автомобилите и авиацията. „Десет минути от Принстън до Териториалното

командване, двайсет минути за пресичане на континента. Разбирате ли, изкопават се тунели, които компресират времето, изтегля се въздухът от тях и се оставя гравитацията да свърши своето.“\_ Тук по приблизителните изчисления на Юнърбай настъпи пауза от няколко секунди. После:

— О-хо, тук обаче има малък проблем. Тунелът за компресиране на времето между Принстън и Териториалното командване ще трябва да се изкопае на дълбочина... от близо шест хиляди мили. Предполагам, че не бих убедил дори генерала да финансира подобно начинание.

— В това си напълно прав.

Двамата потънаха в безкраен спор до каква степен могат да си позволят да оскъпяват този проект и какви са неговите предимства в сравнение с авиацията. Накрая стигнаха до заключението, че идеята за тунели дълбоко под земята е наистина глупава.

Не след дълго Юнърбай съвсем загуби нишката на разговора. После Ъндърхил взе да го разпитва за неговия бизнес и се оказа чудесен слушател, а въпросите му наведоха Юнърбай на идеи, до които никога не би стигнал сам. Някои от тях можеха да му докарат много пари. Големи пари. Хм.

— Ей, на мен този сержант ми трябва беден и готов да се върне на работа, за да припечели още малко пари. Не го отклонявай от правия път! — намеси се Смит.

— Много съжалявам, скъпа — тонът на Ъндърхил обаче съвсем не показваше, че съжалява. — Мина доста време, Хрункнер. Надявам се, докато сме заедно, да ни разкажеш повече за това, което си преживял през последните години. Помниш ли навремето моята голяма, Ъ-Ъ-Ъ...

— Твоята поредна смахнатата идея ли?

— Точно така!

— Спомням си момента точно преди да се натъпчем в оная дупка на тийфърите — ти говореше, че това ще е последният Мрак, който нашата цивилизация прекарва в сън. После продължи да бълнуваш за същото и в болницата. Най-добре да беше станал писател фантаст, Шерканер.

Ъндърхил помахаше с ръка, показвайки, че е оценил комплиментата.

— Всъщност тази теза вече се появи във фантастичната литература. Но ако говорим сериозно, Хрунк, ние първи имаме шанса да я превърнем в действителност.

Хрункнер сви рамене. Той вече се бе поразходил из най-дълбокия Мрак и споменът за това все още го караше да потръпва.

— Обзалагам се, че ще има още много експедиции в Дълбокия мрак — много по-подготвени и по-добре екипирани от нашата. Твоята идея е много вълнуваща и съм уверен, че ген... майор Смит също има свои планове по този въпрос. Мога дори да си представя една истинска баталия точно в сърцето на Мрака.

— Настъпва нова епоха, Хрунк. Погледни само какви чудеса сътворява около нас науката.

Взеха и последния завой по сухия път и навлязоха в плътна пелена от проливен топъл дъжд — бурята, която бяха видели да се надига от север. Смит не позволи тя да ги свари неподготвени. Сега всички прозорци бяха плътно затворени, а колата вървеше най-много с двайсет мили в час. Въпреки предпазните мерки обаче, занапред пътуването се очертаваше много трудно. Стъклата се замъгляваха бързо и вентилаторите в колата не смогваха да ги охладят; дъждът бе толкова силен, че дори инфрачервените светлини едва очертаваха пътя. Пороят отвън беше топъл като бебешка слюнка. Зад тях се очертаха два червени кръга светлина. Охраната на Смит също не изоставаше.

Трябваше да положат известни усилия, за да откъснат очи от пороя навън и да подновят разговора.

— Знам за Научната ера, Шерк. Това бяха най-плодотворните ми години в конструкторския бизнес. През последния период на Чезнещото слънце се сдобихме с радио, авиация, телефони, звукозаписна техника. Този прогрес продължи дори през възстановителния период в първите години на Новото слънце. Ето, колата ти е свръхусъвършенстван модел на оня релмейч, който имаше отпреди Мрака. А тя беше много скъпа кола за онова време. — На Юнърбай много му се искаше един ден да научи как Ъндърхил е успял да си я купи със скромната си стипендия на студент. — Признавам, това е най-интересният и вълнуващ период в моя живот. Авиацията скоро ще прескочи звуковата бариера. Короната изгражда национална пътна мрежа. Зад това сигурно стоите вие, така ли е, майоре?

Виктъри се усмихна.



— Не е задължително. В Генералния щаб има още много други служители. А построяването на национална пътна мрежа щеше да стане и без никаква помощ от страна на държавата.

— С две думи — около нас се случват велики неща. Няма да се изненадам, ако през трийсетте години до следващия Мрак бъде прокаран световен въздушен трафик, появят се телефони с образ, а защо не и комуникации, осигурявани посредством ракети, които летят в орбита около планетата, както нашият свят кръжи в орбита около слънцето. Ако успеем да предотвратим избухването на война, аз наистина ще си поживея интересно. Обаче цялата ни цивилизация да прекара будна следващия Мрак — простете, капитане, но май не сте направили сметките си както трябва. За целта ще е необходимо да изобретите друго слънце. Имате ли дори най-бегла представа какво количество енергия ще е нужно за това? Аз добре помня колко енергия отиде за поддържане на изкопните работи през войната след настъпването на Мрака. За онази операция беше нужно повече гориво, отколкото за цялата война дотогава.

Ха! За първи път Шерканер Ъндърхил нямаше готов отговор! После той осъзна, че Шерк изчаква генерала да заговори първа. След миг Виктъри Смит вдигна ръка.

— Досега всичко беше само приятелски разговор, сержант. Известно ми е, че разполагате с факти, от които врагът може лесно да се възползва... Казано накратко, досетихте се каква длъжност заемам в момента.

— Точно така. Моите поздравления, мадам. След Стрът Грийнвал вие сте най-подходяща за този пост.

— Защо... Благодаря ви, Хрункнер. Думата ми беше, че именно прелитането на Шерканер от една тема на друга ме накара да ви помоля да се върнете на работа. Това, което ще ви кажа, е строга държавна тайна.

— Да, мадам.

Той не очакваше така бързо да влезе във форма. Отвън бурята продължаваше да реве със страшна сила. Смит караше с двайсет мили в час, дори когато се движеха в прав участък. В първите години на Новото слънце дори светлината в облачен ден беше опасно ярка, но тази буря вилнееше толкова силно, че наоколо цареше безопасен

полуздрач. Вятърът блъскаше колата, опитвайки се да я изтика от пътя. Вътре в автомобила заприлича на сауна.

Смит даде знак на Шерканер да продължи. Ъндърхил се облегна назад и извиси глас, опитвайки се да надвика грохота на бурята.

— Както обикновено, аз много добре съм си „направил сметката“. След войната разгласих моята идея сред някои от колегите на Виктъри. И с това за малко не провалих повишението й. Ония приятели бяха толкова силни в сметките, колкото сте и вие. Но, слава богу, нещата се промениха.

— Едно уточнение — обади се Смит. — Нещата *може би* ще се променят.

Вятърът най-сетне надделя и ги избута в крайпътната канавка. Смит овладя автомобила и отново го върна в средата на шосето.

— Наистина съществуват източници на енергия — продължи Ъндърхил, сякаш нищо не е станало, — които биха могли да поддържат живота на цивилизацията ни по време на Мрака. Ти твърдиш, че е необходимо да създадем второ слънце. Това попадение е почти в целта, макар все още никой да не знае как функционира слънцето. За сметка на това съществуват практически и теоретични доказателства за силата, която се съдържа в ядрото на атома.

Само минути преди това Юнърбай би се изсмял на думите му. Дори сега не можа да овладее насмешката в гласа си.

— Радиоактивност? Да не се каниш да поддържаш температурата ни с помощта на тонове пречистен радий? Вероятно най-страшната държавна тайна тук е, че Генералният щаб на Короната чете „Чудесата на науката“.

Подобна щуротия можеше да се роди единствено в главата на Ъндърхил.

— Съществуват няколко възможности. Ако ми дадат зелена светлина, ще съм готов с изчисленията до настъпването на Чезнещото слънце.

— Както вече сте се досетил, сержант — допълни генералът, — аз *също* имам своите съмнения. Това обаче е идея, върху която си заслужава да си поблъскаме главите. Дори планът да не проработи, нашата *грешка* може да се превърне в оръжие с хиляди пъти по-голяма унищожителна сила, от което и да е друго, използвано през Великата война.

— По-смъртоносно дори от употребата на отровен газ в убежищата?

Изведнъж бурята вече не изглеждаше така страшна в сравнение с думите на Виктъри Смит. Той си даде сметка, че за миг цялото й внимание беше концентрирано върху него.

— Да, сержант, по-страшно дори от това. Най-големите ни градове биха могли да бъдат сринати до основи за броени часове.

Ъндърхил подскочи на седалката.

— В най-лошия случай! В най-лошия случай! На вас военните все това ви е в главата. Виж какво, Юнърбай, ако разработим тази идея през следващите трийсет години, най-вероятно ще разполагаме с източник на енергия, който да поддържа подземните градове — не убежища, а будни градове — през целия Период на мрак. Ще можем да поддържаме пътищата чисти от сняг и лед и чак до средата на Мрака те ще останат проходими. Придвижването върху повърхността ще става много по-лесно, отколкото през Яркия период.

И той махна с ръка към плющия зад прозорците на спортната кола дъжд.

— Освен това предполагам, че и въздушният транспорт ще се извършва много по-лесно. — *„С тоя замръзнал въздух, паднал върху земята.“* Но сарказмът на Юнърбай прозвуча някак вяло дори на самия него. *„Ако имаме източник на енергия, сигурно ще постигнем дори това.“*

Промяната в отношението на Юнърбай сигурно беше явна, защото Ъндърхил се ухили.

— Ето, че разбра! След петдесет години ще си припомним за днешния ни разговор и ще се чудим как не сме се досетили по-рано за това. В действителност Мракът е по-благоприятен, от който и да било друг период.

— Аха. — Той потръпна. Някой може да го нарече и кощунство, но... — Да, това наистина ще е нещо удивително. Остава само да ме убедиш, че е изпълнимо.

— Ако изобщо е възможно да се изпълни, то ще е изключително трудно — намеси се Смит. — Остават ни трийсет години до настъпването на следващия Мрак. Няколко физици вече твърдят — само на теория, разбира се — че атомната енергия може да бъде овладяна. Но, за бога, допреди 58//10 те дори не знаеха за

съществуването на атома! Въвлякох в тая история дори главното командване с надеждата да инвестира и ще загубя работата си, ако това се разчуе. Но — съжалявам, Шерканер — бих предпочела всичко да се провали.

*„Много странно, че по този въпрос тя изповядва традиционните ценности.“*

— То ще е като да открием нов свят! — извика Шерканер.

— Не, по-скоро като да преразпределим този, Шерк. Но нека обсъдим какво би станало „в най-добрия случай“, за което ограничените военни мозъци изобщо не могат да се досетят. Да речем, че учените намерят начин да осъществят идеята ти. Нека приемем, че до десет години или до 60//20 ние започнем да строим заводи за атомна енергия, които да поддържат твоите въображаеми „градове в Мрака“. Дори останалият свят да не стигне сам до идеята за атомна енергия, едва ли ще успеем да запазим в тайна подобно мащабно строителство. В такъв случай дори и да не съществува причина за война, ще започне надпревара във въоръжаването. А тя ще бъде много по-страшна от Великата война.

— Хм. Да-а-а. Първият, успял да завладее Мрака, ще притежава и целия свят — рече Юнърбай.

— Точно така — потвърди Смит. — Нямам вяра, че Короната ще уважи нечие право на собственост в такъв момент. В едно съм сигурна обаче — светът ще се пробуди поробен или напълно унищожен, ако някоя група като Сродниците първа успее да завладее Мрака.

Именно такива кошмарни прогнози, създадени от самите тях, накараха Юнърбай да напусне армията.

— Надявам се това да не прозвучи нелоялно, но мислили ли сте да потулите тази идея? — И той посочи шеговито към Ъндърхил. — Ти със сигурност можеш да измислиш нещо друго, нали?

— Май напълно си изгубил рефлексите си на военен. Вярно е, мислила съм да спра работата по този проект. Това може би ще е достатъчно, стига скъпият Шерканер да си държи устата затворена. Ако някой друг не се усети навреме, тогава няма начин противникът да навлезе дълбоко в следващия Период на Мрак. Възможно е също така цели поколения да ни делят от прилагането на тази идея на практика. Такова е и мнението на някои от нашите физици.

— Е, добре, нека и аз кажа нещо — намеси се Ъндърхил. — Това скоро ще е само въпрос на инженерно решение. Дори сега да спрем, атомната енергия ще е най-важното нещо след петнайсет — двадесет години. Само че тогава вече ще е много късно да се строят заводи за нейното произвеждане и създаването на подземни градове. Ще е невъзможно и завладяването на Мрака. Тогава атомната енергия ще може да се използва единствено като оръжие. Ти говориш за радий, Хрункнер. Помисли само какво количество от тази суровина ще могат да се превърнат в унищожителна сила. А това е най-очевидното нещо. Както и да постъпим, цивилизацията е изложена на риск. Ако се заемем още сега с този проект обаче, резултатът наистина ще бъде удивителен — цивилизация, която побеждава Мрака.

Смит поклати мрачно глава в знак на съгласие. Юнърбай имаше чувството, че присъства на многократно провеждан спор. Виктър Смит беше изцяло завладяна от плановете на Ъндърхил. Дори ги беше предложила на главното командване. Очертаваше се следващите трийсет години да са още по-вълнуващи, отколкото някога е допускар Хрункнер Юнърбай.

Стигнаха планинското селце късно на следващия ден. През последните три часа успяха да изминат едва два̀десет мили в бушуващата буря. Времето се развали след като напуснаха едно малко градче.

Пет години след идването на Новото слънце нощем вече ставаше относително тъмно. Каменните основи на къщите бяха оцелели след първоначалното избухване и последвалите го пороища. От много поколения насам селяните използваха дърветата, покрити с дебела кора, за да построят първите етажи на домовете си, работилници, дюкяни и училища. Може би през 60//20 година ще разполагат с по-добър дървен материал и ще построят дори втори етаж на къщите си, а на църквата — и камбанария. Засега обаче цялата растителност беше още ниска и зелена. Късите конусовидни стебла правеха домовете да изглеждат като покрити с люспи.

Ъндърхил настоя да подминат станцията за керосин на главното шосе. „Знам едно по-добро място“, рече той и накара Смит да завие по стария път.

Спуснаха стъклата на колата. Дъждът беше спрял. Врълхлетя ги сух, почти студен вятър. Облаците се разкъсаха и те можеха да наблюдават няколко минути как слънцето осветява краищата им. Този път лъчите му не овъглиха всичко, до което се докоснаха. Явно приближаваше залез. Грамадите от облаци сияеха в яркочервено и оранжево. Иззад тях прозираше небесната синева. Светлината огряваше улиците, къщите и хълмовете зад тях.

В края на покритата с чакъл пътека имаше нисък навес и единствена колонка за керосин.

— Това ли е „по-доброто място“, Шерк? — попита Юнърбай.

— Е, поне е по-интересно. — Той отвори вратата и изскочи от седалката си. — Я да видим сега дали този приятел си спомня за мен. — Шерканер обиколи колата, подритвайки гумите с крак. След дългото пътуване треморът му беше станал още по-забележим.

Смит и Юнърбай също слязоха. След миг собственикът — едър здравеняк с кутия инструменти в ръце, се подаде изпод навеса. Следваха го две дечица.

— Да я напълня ли, стари друже — попита той.

Ъндърхил се ухили насреща му и не си направи труда да поправи грешката за неговата възраст.

— Давай, приятелю. — Той последва собственика до колонката. Сега небето беше дори още по-сияйно. Синият лазур и червеното на залеза се смесваха, огрявайки всичко наоколо в почти нереална светлина. — Помниш ли ме, а? Навремето се отбих тук в един голям червен релмейч, беше точно преди идването на Мрака. Тогава работеше като ковач.

Онзи спря и дълго гледа Ъндърхил.

— Релмейча си го спомням.

Петгодишните хлапета нетърпеливо пристъпваха от крак на крак зад гърба на баща си.

— Странно как се променят нещата, нали?

Собственикът не схвана какво точно има предвид Ъндърхил, но само след минута двамата бърбреха като стари приятели. Селянинът наистина имаше страст към автомобилите. Те носеха бъдещето със себе си, пък и той вече не беше принуден да работи като ковач. Шерканер го похвали за нещо, което беше направил за него преди години и рече, че било срам, дето са построили станция за керосин и

на главния път. Той бил готов да се обзаложи, че обслужването там не е по-добро от тукашното. После накара бившия ковач да пресметне колко обяви се разлепват по улиците на Принстън в днешно време. Охраната на Смит стоеше притулена малко по-надолу, встрани от пътя, затова собственикът не я забеляза. Странно беше това свойство на Ъндърхил да намира общ език с всекиго, пълнейки ума си с безразборна информация.

През това време Смит пресече шосето и се заговори с капитана, който отговаряше за поверителната информация. Тя се върна едва след като Шерк плати за керосина.

— Проклятие, Териториалното командване е предало, че се очаква страшна буря след полунощ. Веднъж да пътувам със собствената си кола и адът ще се изсипе отгоре ми. — В гласа на Смит имаше гняв, което беше сигурен знак, че е ядосана на самата себе си. Тримата се качиха отново в колата. Тя включи стартера два пъти, три пъти. Машината се задави. — Явно сме обречени да прекараме нощта тук. — Тя постоя неподвижно за миг, сякаш не можеше да вземе решение. Или пък наблюдаваше небето на юг. — Знам, че на запад от града има земи, които са собственост на Короната.

\* \* \*

Смит ги разходни бавно по насипаните с чакъл шосета, после се отклони и тръгна по черните пътища, покрити с кал. Юнърбай щеше да си помисли, че се е заблудила, но тя не се колебаеше при кръстовищата и разклоненията и нито веднъж не се върна назад. Плътно зад тях следваха машините на охраната, дискретни колкото може да бъде един парад на осперчи. Калният път постепенно премина в пътека и ги отведе до скален нос, който се врязваше в океана. От три страни ги обграждаха стръмни склонове. Някой ден лесът щеше да ги покрие, но сега дори милионите млади дръвчета не успяваха да скрият оголените скали.

Смит спря на самия край на пропастта и се облегна назад на седалката.

— Съжалявам, направих погрешен завой.

И тя махна на първата от колите на охраната, която се беше залепила за задницата на техния автомобил.

Юнърбай поглъщаше с широко отворени очи гледката пред себе си — океанът сякаш се сливаше с небето. Понякога погрешните завои се оказваха най-добрият избор на посока.

— Боже, какъв изглед!

Местата, където слънчевите лъчи пробиваха облаците, приличаха на дълбоки каньони. Светлината беше обагрена в червените цветове на залеза. Във водните пръски, които образуваха вълните при срещата си със скалния нос, блестяха милиарди рубини.

Юнърбай се измъкна от колата и тръгна през младите стволоче назад по брега. Краката му затъваха дълбоко сред корени и кал. След миг и Шерканер се присъедини към него.

Вятърът откъм океана беше влажен и студен. Не беше нужно да си член на Департамента по метеорология, за да усетиш, че приближава буря. Водата под краката им се надигаше заплашително. Намираха се на по-малко от три мили от прибой — пределът, който можеха да си позволят в тази фаза на слънцето, за да са в безопасност. От тук можеше да се види надигащата се буря и да се чуе тътена в небесата. Три айсберга бяха заседнали долу в скалите и сега се извисяваха заплашително срещу тях. Нататък към хоризонта имаше още стотици. Това беше вечната битка — огънят на Новото слънце срещу леда долу на повърхността. В нея все още нямаше победител. Трябваше да минат двайсет години, за да изчезнат и последните късове лед на земята. Тогава обаче ще са вече във фазата на Чезнецото слънце. Дори Шерканер изглеждаше покорен от тази гледка.

Виктъри Смит също излезе от колата, но вместо да ги последва, продължи в обратна посока по ръба на южния склон. *„Горкият генерал, тя все още не може да реши за себе си дали това пътуване е делово или за удоволствие.“* Юнърбай обаче беше много доволен, че ще направят почивка преди да стигнат до Териториалното командване.

Двамата тръгнаха бавно назад към Смит. От тази страна на носа стръмният склон преминаваше плавно в малка долчинка. На възвишението отвъд нея се издигаше някаква сграда, вероятно малка странноприемница. Смит спря на място, където скалата беше нащърбена от природните стихии, а склонът не се спускаше опасно



право надолу. Навремето пътят вероятно е продължавал през долчинката и после нагоре по отсрещния хълм.

Шерканер спря до жена си и праметна левите си ръце върху раменете ѝ. След малко тя мълчаливо преплете две от ръцете си с неговите. Юнърбай стигна края на склона и протегна глава през ръба. Долу все още личаха отделни части от изоставения път. Бурите и наводненията от първите години на Новото слънце бяха довели скали, които препречваха коловоза. Долината обаче не беше засегната — простираше се пред тях чиста и очарователна.

— Хе, хе, май няма начин да продължим оттук, мадам. Пътят е напълно изличен.

Виктъри Смит не отговори веднага.

— Да. Напълно изличен. Може пък да е за добро...

— Възможно е да пресечем пеша долината и да се изкачим по отсрещния хълм — обади се Шерк, протягайки ръка към малката странноприемница на билото отгатак долината. — Така пак ще мога да видя лейди Инк...

Виктъри внезапно се притисна плътно към него и го прекъсна.

— Не. Там не биха могли да се настанят повече от трима души. Заедно с охраната ще построим лагер.

След малко Шерк се разсмя.

— Нямам нищо против. Даже ще ми е любопитно да видя съвременните техники за построяване на бивак.

После тримата се насочиха обратно към колите. Когато стигнаха, Шерканер беше отново във форма и предлагаше идеи за палатки с олекотено тегло, които биха могли да устоят и на най-страшната буря на първите години.

## 15.

Томас Нау стоеше пред прозореца на спалнята си и гледаше навън. В действителност покоите му се намираха на петдесет метра във вътрешността на Диамант Едно, но гледката беше от най-горните части на Хамърфест. Откакто настъпи Изгревът, владенията му непрекъснато се разширяваха. След прокопаването на Диаманта по кристалната структура се получиха съвсем прилични стени и помещения, а шлифоването и гравирването им щеше да отвори работа чак до края на живота на оцелелите майстори занаятчии. Нау държеше фризовете по стените да са също толкова свършени като най-добрите образци в родния свят на Новородените. Мястото около Хамърфест вече беше старателно подравнено и покрито с метални плочки от златната мина на Диамант Две.

Арахна висеше на половината път напред над небето — искрящ синьо-бял диск. Кристалните стени на замъка пречупваха нейната светлина и я правеха мека и приглушена. Сега навсякъде цареше спокойствие, пълна противоположност на ада през първите Мсек от настъпването на Изгрева и годината след това. Нау работи неуморно цели пет години, за да се сдобие с тази красива гледка и да си осигури спокойствие.

Пет години. А колко ли още щяха да останат приковани на това място. Най-оптимистичната прогноза на специалистите гласеше: трийсет-четиридесет. Толкова, колкото ще са необходими за Паяците да доразвият своята индустрия. Странно как се навързаха събитията. Това наистина беше Изгнание, макар че там, на Балакреа, си го представяха по съвсем друг начин. Както обикновено мисията бе добре премислен риск, но със съвсем различна цел от предишните експедиции — да се отдалечат за няколко века от самоубийствения политически режим в техния свят и на спокойствие да развият проектите си далеч от плагиати, готови да откраднат всяка идея. Освен това тя им даваше златен шанс да изследват тайните на цивилизация, която не принадлежи към човешката общност. Нау обаче изобщо не предвиди появата на Чуенг Хо.

Добитите от Чуенг Хо знания представляваха научния фундамент, върху който се градеше цивилизацията на Новородените на Балакреа. Томас Нау посвети целия си живот в изучаването на историята и характерните особености на Търговците. Но едва когато ги срещна лично осъзна колко различни от тях са Спекулантите. Ръководителите им се оказаха мекушави и наивни, а заразяването им с вируса на гнилия мозък, причиняващ временни халюцинации, се оказа също толкова лесно, колкото и да ги нападнат от засада. Но въвлечени веднъж в битка, Спекулантите се сражаваха като дяволи, въоръжени със стотици неприятни изненади, които очевидно бяха подготвили от по-рано. Унищожаването на техния флагмански кораб още през първите сто секунди вместо да ги обезкуражи, направи от тях още по-крвожадни воители. Когато най-сетне вирусът ги натръшка, се оказа, че и двете страни са пострадали сериозно. По време на настъпилото затишие Нау допусна втората фатална грешка спрямо представителите на Чуенг Хо. „Гнилият мозък“ можеше да ги обезвреди лесно, но след това нямаше как да ги фокусират, а знанията на техните учени му бяха необходими. Първите разпити, проведени още на бойното поле, потръгнаха зле. Ето защо той смени тактиката и призова оцелелите да се обединят и да си сътрудничат, независимо към коя от двете страни са принадлежали преди това.

Сега клиниката за фокусиране в най-горната част на Хамърфест беше оборудвана с техника от корабите и на двете флоти. Тук-там из руините все още можеха да се открият действащи устройства, които да им влязат в работа. За всичко останало обаче разчитаха предимно на суровините, които успяха да извлекат от света на Паяците.

Трийсет или четиридесет години. Трябваше да издържат. Разполагаха с достатъчно камери за летаргичен сън, в които да поберат оцелелите. Но главната задача бе да разберат, колкото се може повече за цивилизацията на Паяците, да научат езика им, тяхната история и култура. За да успеят с всичко, разпределиха работата на Бдения: дежурства от по няколко Мсек и година-две в летаргичен сън. Някои обаче — преводачите и повечето учени — щяха да прекарат повечето време в Бдение. Останалите — пилоти и стратегии — им трябваша предимно през първите години; после щяха да са свободни чак до края на мисията. Нау разясни всичко това на срещи с Новородените и хората от Чуенг Хо. Повечето от обещаното беше истина. Експертите

на Чуенг Хо нямаха равни в такъв тип операции; с малко повече късмет всеки от жителите на лагера щеше да преживее десет-дванайсет години лично време, докато трае Изгнанието. Нау обаче имаше намерение да се зарови в библиотеката на Спекулантите и да навакса пропуснатите от него знания, които владееше всеки от представителите на Чуенг Хо.

Той опря ръка на прозореца. Беше топъл като килимите на Новородените, с които покриваха стените. В името на Заразата, украсата за стени на Чуенг Хо беше съвършена. Дори гледана под ъгъл, картината не даваше никакво изкривяване на перспективата. Нау тихичко се изсмя. Май накрая ще се окаже, че на Спекулантите се пада най-леката задача по време на Изгнанието. Те имаха по-голям опит с Бденията, докато той... За момент Нау си позволи да даде воля на самосъжалението. Все някой отговорен и компетентен човек трябваше да остане на Бдение чак до самия край. За съжаление има само един подходящ и името му е Томас Нау. Оставен без надзор, Ритцер Брюхел щеше да избие и без това оскъдните човешки ресурси, които в никакъв случай не трябваше да хаят необмислено. Или пък да стори всичко възможно, за да убие самия Томас Нау. На Анне Рейнолт безусловно можеше да се разчита, но само ако всичко върви по предварителния план; случеше ли се нещо непредвидено обаче... Все пак накрая май успя да измами Чуенг Хо. А след проведените разпити Нау беше почти сигурен, че не е останала нито една неразкрита тайна. Но ако Чуенг Хо отново успееша да организират заговор, тогава с Анне Рейнолт е свършено.

Оказва се, че Томас Нау ще е близо стогодишен, когато най-сетне види амбициите си осъществени. Това по стандартите на Балакреа беше средната възраст. Нау отрони въздишка. Така да бъде! Медицината на Чуенг Хо също нямаше да стои на едно място през времето, което им оставаше. А после...

Стаята се разклати и той усети някакъв беззвучен тътен. От ръката, с която се опираше на прозореца, вибрациите преминаха по цялото му тяло. Това беше третото разместване на скалите през последните 40 Ксек.

От леглото в другия край на стаята се подаде едно от момичетата на Спекулантите.

— Какво...

Още сънена, Киви Лин Лизолет се озова във въздуха от рязкото движение, което направи. Беше работила три дни без почивка, опитвайки се да открие положение, в което скалите най-сетне ще са стабилно закрепени. Момичето се огледа с мътен поглед. Вероятно още не можеше да осъзнае какво точно я е събудило. Тя забеляза Нау да стои край прозореца и по лицето ѝ се разля съчувствена усмивка.

— О, Томас, пак ли не можа да заспиш от тревоги?

Киви протегна мамещо ръце към него. Той се усмихна и кимна с глава. Дявол да го вземе, тя почти улучи истината! Нау прелетя плавно през стаята и спря, подпирайки ръка в стената над главата ѝ. Тя го прегърна и двамата отново се понесоха, пропадайки бавно надолу към леглото. Нау я притисна към себе си и усети здравите ѝ крака да се заключват около кръста му.

— Ти направи каквото е по силите ти, Томас. Не се измъчвай повече, всичко ще бъде наред.

Ръцете ѝ нежно разрошиха косата на врата му. Той я усети, че трепери. Именно тя, Киви Лизолет, се измъчваше тайно и би работила до премала, за да увеличи поне с един процент техните шансове за оцеляване. Двамата плаваха из въздуха, потънали в мълчание, докато гравитацията не ги върна обратно в купчината дантела, която им служеше за легло.

Ръцете на Нау започнаха леко да докосват тялото. Той усети как напрежението постепенно изтича от нея. Много неща се объркаха в тази мисия, но Киви Пен Лизолет можеше да се брой за едно от малкото завоевания. Беше на четиринайсет — преждевременно узряла, наивна, упорита и своенравна — когато Нау завладя флотата на Чуенг Хо. Момичето понесе нормално заразяването с вируса на „гнилия мозък“ и можеше да бъде фокусирано. Известно време той се колебаеше дали да не я направи своя държанка за лично забавление. Слава на Заразата, че не го стори!

Първата година момичето прекара повечето време в неговата стая и плачеше почти непрестанно. Когато Дием „уби“ майка му, то стана първият и най-предан колаборационист. Нау направи всичко възможно да утеши Киви. Отначало изпробваше уменията си да убеждава и манипулира, надявайки се по-късно чрез нея да спечели и останалите Спекуланти. С течение на времето обаче се убеди, че това момиче може да е много по-опасно, отколкото допускаше отначало.

Ако успееш да го опитоми, то щеше да му помогне дори в най-сложните операции. Киви беше прекарала почти цялото пътуване от Триланд до света на Паяците в Бдение. Тя умееше да постига съсредоточеност, близка до тази на фокусираните, изучавайки конструкторните технологии, животоподдържащите системи, теория и практика на търговията. Странно защо едно дете получаваше такива привилегии и неограничен достъп до всички познания на цивилизацията Чуенг Хо? Както повечето семейства от Чуенг Хо, фамилията Лизолет имаше тайни, свои собствени традиции и култура. По време на разпитите той почти успя да изтръгне обяснение за тази загадка от майката на момичето. Фамилията използваше времето на полетите за възпитание на децата от женски пол, които по-късно ставаха лидери сред останалите членове на Лизолет. Ако всичко вървеше по плана на Кира Пен Лизолет, момичето щеше да е готово за следващия етап от обучението, който трябваше да се проведе в системата на Изчезващата и да бъде контролиран изцяло от майка ѝ.

Всичко това напълно отговаряше на плановете на Томас Нау. Киви беше млада, талантива и изпитваше огромна нужда от някого, на когото да се посвети. Можеше да преминава от Бдение в Бдение, без да изпитва нужда от почивка и летаргичен сън — така както постъпваше и самият той. Щеше да му прави компания през цялото време. Освен това можеше да изпробва действието на всеки свой следващ план върху нея. Киви беше много умна и с независим характер. Даже сега, след смъртта на майка ѝ и горчивия пример на останалите оцелели, той все още не можеше напълно да ѝ се довери. Манипулирането на Киви се превръщаше в постоянно изпитание за нервите му. Най-накрая разбра къде се крие опасността и взе предпазни мерки.

— Томас... — Тя го гледаше право в очите. — Мислиш ли, че някога най-сетне ще успея да стабилизирам скалите?

Имаше основание да се притеснява. Ритцер Брюхел и дори самият Томас Нау на млади години едва ли биха се досетили, че правилната реакция на такъв въпрос не трябва да е нито заплаха, нито неодобрение.

— Да, разбира се, все ще измислиш нещо. Заедно ще измислим нещо. Сега обаче е най-добре да си починеш няколко дни, става ли?

Идва ред на стария Тринли да дежури. Нека известно време той сам се грижи за баланса на скалите.

Смехът на Киви прозвуча много по-младежки, отколкото изглеждаше самата тя.

— Да, бе — Фам Тринли! — Това бе единственият сред заговорниците на Дием, към когото тя изпитваше по-скоро презрение, отколкото гняв. — Не помниш ли какво стана последния път, когато отговаряше за баланса? Приказките му бяха по-големи от делата и докато се усети скалата вече се носеше с три метра в секунда извън L1. После пък се престара...

Тя отново избухна в смях. Момичето на Спекулантите можеше да се смее на най-невероятни неща. Това също беше загадка, чийто отговор предстоеше да открие.

Лизолет утихна за известно време. Когато заговори отново, тя пак успя да изненада Пастира.

— Всъщност... Сигурно си прав. Ако е само за четири дни, ще направя така, че дори Тринли да не може да нанесе непоправими щети. Имам нужда да се откъсна за малко от работата, да погледна проблема отстрани. Дали пък да не оградим скалите с ров... Освен това татко се е събудил за своето Бдение. Ще ми се да прекарвам повече време с него.

Тя го погледна. В очите ѝ се четеше безмълвна молба да я освободи от дежурство.

Хм. Понякога резултатите от манипулацията не бяха точно такива, каквито ги очакваше. Можеше да се обзаложи, че едва ли ще прекарат заедно свободното ѝ време. „*Все още мога да я спра.*“ Ако приеме молбата ѝ с видимо неудоволствие щеше да я накара да се засрами. Не, не си струва, не и сега. „*А когато нещо не се забранява, тогава нека позволениято бъде дадено щедро и от все сърце.*“ Той я притисна още по-силно към себе си.

— Точно така. Все някога и ти трябва си починеш.

Тя си отдъхна, после се усмихна пакостливо и се хвърли върху него на леглото. Нито един от двамата не проговори дълго време след това.

В леглото Киви Лизолет си оставаше недодялана хлапачка, но поне охотно възприемаше новостите и беше склонна да им се поддава. Томас Нау пък имаше дълги години пред себе си, за да я научи. Виж, с

Кира Пен Лизолет не разполагаше с толкова много време, освен това тя беше упорита зряла жена, която непрекъснато се съпротивляваше. Нау се усмихна при спомена за нея. И майката, и дъщерята му служеха добре, макар и по различен начин.

Али Лин не принадлежеше към фамилията Лизолет, а беше едно от завоеванията на Кира Пен Лизолет. Признаваха го за ненадминат, когато ставаше дума за паркове — същински гений, един на милиард. Освен това беше баща на Киви. Майка и дъщеря много го обичаха, макар че като мъж нямаше шанс да стигне влиянието и властта на Кира или да се превърне в онова, което Киви щеше да стане някой ден.

Въпреки това обаче Али Лин се оказа много важна личност за Новородените — почти колкото всички останали фокусирани. Беше един от малцината, които разполагаха с лаборатория извън пределите на Хамърфест. При това нито Анне Рейнолт, нито друг наблюдател от Новородените надничаше през рамото му, докато работи.

Сега двамата с Киви седяха под стволовете на дърветата в парка на Чуенг Хо и предпазливо играеха на старата игра с буболечките. Тя пристигна тук преди 10 Ксек, а Папа — малко по-рано. Накара я да определи състава на ДНК на новия вид торен паяк, който култивира наскоро. Дори като фокусиран се доверяваше напълно на нейните способности, въпреки че проверяваше резултатите всяка Ксек. През останалото време беше погълнат да изучава листата, добивайки вид на изпаднал в транс човек. Мечтаеше как ще се яви пред Анне Рейнолт с плановете за проекта, който тя му възложи.

Киви гледаше съсредоточено към почвата под краката си. Дърветата наоколо бяха цъфтящи амандори, а клоните им обикновено се стремяха все надолу, обгръщайки стеблото в нещо като гъсто оплетена колиба. Дори без наличието на гравитацията синевата на небето и посоката, в която растяха техните клони, даваха приблизителна ориентация.

Най-големите живи същества в парка бяха пеперудите и пчелите. Тя се заслуша в тяхното жужене. От време на време покрай ухото ѝ профучаваше нещо като жив куршум. Пеперудите се виждаха навсякъде. Те се ориентираха по изкуствената светлина и посетителите можеха да добият представа за „горе“ и „долу“ по техния полет. В този



момент наоколо нямаше други човешки същества — паркът беше официално затворен за ремонт на поддържащите системи. Слава богу, че Томас Нау не се опита да ѝ припише тази лъжа. Истинската причина за затварянето всъщност стана нарасналата популярност на парка. Новородените го харесваха не по-малко от Чуенг Хо. Мястото се оказа толкова пренаселено, че Киви установи първите признаци за срыв в поддържащата система — малките торни бръмбари вече не оцеляваха дълго в него.

Тя се загледа в унесеното изражение на баща си и се усмихна. Все пак това донякъде си беше истински ремонт.

— Ето ги най-новите екземпляри. Тях ли търсеше, Папа?

— Хм. — Той дори не вдигна очи от работата си и едва по-късно проумя какво му е казала. — Така ли? Я дай да ги видя, Киви.

Тя му подаде листото.

— Виждаш ли — ето тук и тук. Това е точно образецът, който искахме да получим. Ще трябва само малко да коригираме първоначалните данни.

Папа искаше да създаде нов вид с повишен метаболизъм, който обаче не влияе на репродуктивната система. Насекомите в парка не произлизаха от бактерии и борбата за оцеляване се водеше между техните геноми.

Али вдигна очи от листото в ръцете си. После се усмихна нежно, сякаш едва сега я забеляза.

— Браво, веднага схвана мултипликацията.

Думите му внезапно пренесоха Киви Лин Лизолет обратно в миналото. От девет до четиринайсет тя се учеше да бъде една от фамилията Лизолет. По това време се чувстваше доста самотна, но майка ѝ все гледаше да е някъде наблизо около нея. Момичето измина дълъг път, докато порасне и се научи да се справя сама в космическия мрак. Научи много за животоподдържащите системи — област, в която баща ѝ беше един от най-големите специалисти; усвои механизмите и строежа на клетката, откъдето произхождаха и всички конструкции, с които работеше майка ѝ. Но преди всичко тя разбра каква радост е да си до някой близък човек, когато се събужда от летаргичен сън. И двамата ѝ родители прекараха част от пътуването в хладилните камери, прехвърляйки своите задължения на нея и някои от дежурните техници.

Сега майка ѝ беше мъртва, а баща ѝ — фокусиран. Цялата му същност беше концентрирана върху едно-единствено нещо — биологичен мениджмънт на екосистема. Въпреки неговото състояние обаче двамата все още можеха да си общуват. През годините след атаката на Новородените баща и дъщеря прекарваха известно време заедно по време на Бденията. Киви продължаваше да се учи от него. Понякога, когато затъваха в сложните въпроси на биологичното равновесие, баща ѝ толкова се съсредоточаваше в работата си, че почти забравяше за своята дъщеря. Също както постъпваше и в нейното детство.

Сега Киви изучаваше новите образци насекоми, но повече наблюдаваше баща си. Знаеше, че е на път да приключи с проекта за торен бръмбар или поне със съществена част от него. Опитът ѝ подсказваше, че известно време след това ще бъде по-общителен, докато неговият фокус търси нов обект. Киви се усмихна на себе си. „*Именно аз ще му предложа новия проект.*“ Почти същото целяха и Рейнолт, и Томас, така че всичко зависеше от това дали ще подходи правилно.

„*Ето точно сега е моментът.*“ Али Лин въздъхна, втрещен в клоните и листата пред себе си. Киви имаше на разположение около петдесет секунди. Тя се спусна от клона, върху който седеше и се закрепил с единия крак към корените, за да не полети във въздуха. После измъкна сферата с бонзая, който беше откраднала, и му го подаде.

— Помниш ли това, Папа? Едни наистина, ама наистина миниатюрни паркове.

Този път той не игнорира думите ѝ, а се обърна бързо към нея с реакцията на почти нормален човек. Очите му се разшириха при вида на съвършената сфера.

— Да! С изключение на светлината това е напълно затворена екологична система.

Киви му подаде празната сфера. Сферите с бонзай бяха нещо обичайно за междузвездните кораби. В тях имаше всички форми на живот — от мъх до живи организми. Те представляваха сложна жива система — също като този парк например.

— Това тук не е толкова сложно като проблемите, с които се справяме в момента. Чудя се обаче дали ще можеш да ни помогнеш.

Всяко предизвикателство към неговата професионална чест можеше да мобилизира Али. Действаше почти безотказно като любовно предизвикателство. Сега на Киви оставаше само да дръпне правилната струна. Той разглеждаше трескаво сферата, сякаш проверяваше размерите ѝ с ръце.

— Мога да се справя! Последните ми изобретения действат безпогрешно... Искаш ли да ти направя дори малко езерце, а може би и липидна верига.

Киви кимна с глава.

— А в следващия етап от експеримента мога да направя торните паяци по-малки и с разноцветни крила.

— Да.

Рейнолт би позволила той да се потруди още малко над торните насекоми. Те бяха много по-важни от всичко друго в парка, защото по време на битката изчезнаха безвъзвратно много от живите системи. Работата на Али щеше да осигури ограничени животоподдържащи модули из всички действащи структури на двата лагера. Подобна задача щеше да коства на специалистите от Чуенг Хо дълго и мъчително ровене из базата данни на флотата. Но Папа беше едновременно и гений, и фокусиран. Ето защо можеше да се справи с работата без чужда помощ, при това само за няколко Мсек.

На Папа просто му трябваше лек тласък, за да се ориентира в правилната посока — нещо, на което тази стара кранта Анне Рейнолт едва ли е способна. Така че...

Усмивката на Али Лин внезапно се разтегна от ухо до ухо.

— Обзалагам се, че мога да надмина дори Чудесата на Намджем. Ето виж — филтрационната мрежа ще минава оттук. Храстите ще са стандартни, може би съвсем малко попроменени, за да подхождат на новите ми видове насекоми.

— Да, точно така — отвърна Киви.

Двамата успяха да проведат съвсем нормален разговор за около сто секунди. След това баща ѝ отново беше обзет от нечовешка концентрация, благодарение на която „дребните промени“ щяха да се превърнат в нови научни открития. Най-трудната част от задачата трябваше да се извърши на микробиологично ниво, където Киви с нищо не можеше да помогне. Тя се усмихна на баща си и едва не посегна да докосне рамото му. Майка ѝ със сигурност щеше да се

гордее и с двамата. Папа беше на път да въведе съвсем нови методи, каквито не съществуваха със сигурност поне в тяхната база данни. Киви си представи какви прекрасни микропаркове можеше да се получат. Резултатът вероятно щеше да надхвърли и най-смелите ѝ очаквания.

Бонзаите на „Далечно съкровище“ не бяха по-големи от този — трийсет сантиметра в диаметър. Някои живееха по двеста години — затворени екосистеми от растителни и животински организми, които дори стимулираха изкуствената еволюция. Този проект обаче изискваше огромни средства и дори Чуенг Хо не можеше да го изпълни докрай. Да се създаде подобно нещо единствено с ресурсите на мисията би било истинско чудо. Ако Папа успееше да намери изход...

Хм. Повечето хора — в това число и Томас — смятаха, че Киви е била възпитавана един ден да стане боец и да продължи военната кариера на майка си. Те просто не можеха да схванат същината на подготовката, която получи в детството си. Лизолетите бяха Чуенг Хо. Умението да се воюва заемаше едва второ място. Вярно, Киви беше обучавана да води битка; наистина майка ѝ имаше намерение да я обучи така, че да оцелее дори „когато всички други се провалят“. Но въпреки това в основата на всичко беше Търговията. Търговските отношения и осигуряването на печалба. Сега Чуенг Хо бяха подчинени от Новородените. Слава богу, Томас се оказа порядъчен човек, пък и работеше най-много. Ето защо тя му помагаше с всички сили; трябваше да спасят поне онова, което е останало от двете експедиции. Томас нямаше вина, че именно нейните хора провалиха всичко.

В края на краищата нямаше никакво значение, че Томас не схваща основните принципи на тяхната цивилизация. Киви се усмихна на празната пластична сфера, представяйки си как би изглеждала тя, населена със създанията на баща ѝ. В цивилизованите общества цената на един бонзай се равняваше на космически кораб. А тук? Е, отговорът на този въпрос засега можеше да почака. Томас едва ли би приел с разбиране лекомислената ѝ постъпка. Той категорично забрани рекламата, презапасяването и лихварството. „О-хо, май се налага да променя тия негови схващания.“ После ще е много по-лесно да получи разрешение. Тя продължаваше да се надява, че в края на краищата

традициите и разбиранията на Чуенг Хо ще бъдат възприети от Новородените, а няма да се случи обратното.

Тъкмо се зае с проучването на нова серия образци, когато изпод краката им се разнесе трясък, сякаш нещо се цепеше на парчета. Идваше откъм далечната част на парка. Отначало Киви не разпозна звука. *„Капакът върху пода.“* Той беше предназначен само за извънредни случаи, а отварянето му щеше да унищожи безценния мъх под дърветата, отглеждан с толкова грижи и търпение. Дявол да го вземе!

Киви се смъкна от удобното си малко гнездо сред клоните и предпазливо се запуска надолу като внимаваше да не счупи някоя вейка или пък да нарани мъха отдолу. Влизането в парка, когато е официално затворен, беше дребно нарушение, но — дявол да го вземе, и тя би го сторила, ако имаше нужда да остане за малко насаме сред дърветата. Съвсем друго нещо беше влизането през отвора в пода обаче — отварянето му би развалило илюзията за безкраен лес и щеше да повреди килима от мъх. Кой ли беше способен на подобна дързост, особено когато Новородените следяха толкова строго за спазването на правилата и разпоредбите.

Киви увисна над най-ниския слой листа. След секунда щеше да види нарушителя. Вече го чуваше как се приближава. Беше Ритцер Брюхел. Заместникът на Пастира тъпчеше безогледно мъха и ругаеше по адрес на нещо в храстите. Ама си го биваше речникът му! Киви беше още новак и попиваше с настървение всяка новост от попържните, които достигаха до слуха ѝ. Брюхел беше вторият по важност човек сред Новородените, но служеше за първокласно доказателство, че и техните лидери понякога са некадърници. Томас очевидно си даваше сметка, че той приятел е много лош актьор; ето защо нареди личните помещения на неговия заместник да са извън диамантените скали, на *„Невидима ръка“*. Освен това Брюхел даваше дежурства като повечето редови членове на екипажите. А горкият Томас старееше година след година, жертвайки се в името на безопасността. В същото време заместникът му прекарваше буден само десет на всеки 40 Мсек. Ето защо Киви не успя да го опознае добре. Но и това, което знаеше за него, я отвращаваше. *„Ако на тоя некадърник можеше да се разчита дори само за едно нещо, Томас нямаше да пропява живота си.“* Тя продължаваше да стои

притихнала и неподвижна. „Ама че мръсен език.“ Но в думите му се усещаше някакво скрито, потискано чувство, каквото рядко се срещаше в ругатните на другите хора. Попържните на Брюхел звучаха така, сякаш той наистина мисли всичко онова, което казва.

Киви шумно си проби път сред храсталака като се стремеше да остане на половин метър над слоя мъх, така че да се изравни с ръста на натрапника.

— Паркът е затворен за ремонт, Пастирю.

Брюхел подскочи от изненада. Той не успя да проговори още няколко секунди след това беше интересно да се наблюдава как бледата му розова кожа постепенно става тъмночервена.

— Ах ти, малка... Ами *ти* какво правиш тук?

— Занимавам се с поддръжката. — Това обаче беше твърде далеч от истината, затова тя побърза да контраатакува. — А вие какво търсите тук?

Физиономията на Брюхел стана още по-застрашителна. Той се отгласна нагоре и лицето му се озова десет сантиметра над Киви. Сега обаче и неговите крака се люлееха във въздуха.

— Не е работа на някаква отрепка да ме разпитва.

В ръка държеше своята ужасна стоманена палка. Приличаше на обикновена метална тръба, само дето тук-там имаше гравирани потъмни орнаменти. Той се подпря на една ръка и съсече с палката светлия венец, който клоните образуваха над главата на Киви.

Сега вече и Киви се ядоса. Тя сграбчи един от по-ниските клони и се издигна нагоре, така че отново да гледа Брюхел в очите.

— Това е вандализъм, а не обяснение.

Тя знаеше, че Томас нареди паркът да бъде пазен грижливо и унищожаването на растителността в него беше еднакво нарушение както за Чуенг Хо, така и за Новородените.

Заместникът на Нау така се вбеси, че започна да бърка думите и да заеква.

— Не аз, а вие сте вандали. Паркът доскоро беше толкова красив! Чак не е за вярване, че е дело на отрепки като вас. Сега обаче се опитвате да го унищожите. Вчера бях тук и видях, че сте пуснали вредители в него.

Той отново размаха металната палка и това движение размести елементите на отходната мрежа, скрита сред стволите. Из въздуха

около тях се разлетяха насекомите, които живееха в нея, а след тях плавно се проточиха сребърни нишки. Брюхел се облеци и размаха ръце, за да разгони гнездата на пчелите, мъртвите листа и другите отпадъци, които образуваха облак около тях.

— Ето, видя ли? Какво още сте отровили?

И той се приближи плътно до нея, наблюдавайки я свирепо отгоре.

За миг Киви стоеше мълчаливо, неспособна да разбере за какво говори той. Едва ли имаше предвид точно това, което каза. Но как е възможно да е такъв невежа?! „*Не забравяй, че си имаш работа с истински будала!*“ Тя се оттласна, така че пак да се озове по-горе от Брюхел, и му изкрещя в лицето:

— Това е парк в условията на нулева гравитация, дявол те взел! Как според тебе в такъв случай въздухът може да се пречиства от летящия наоколо боклук? Тук винаги е имало торни насекоми... На всичкото отгоре в момента им се налага да работят още по-усилено от преди.

Киви не искаше казаното от нея да прозвучи *толкова* рязко, но вече нямаше връщане назад и сега гледаше заместника на Пастира от горе на долу, сякаш насреща си имаше внушителна купчина боклук.

Двамата се бяха издигнали над най-ниските клони и сега с крайчеца на окото си Киви можеше да зърне Папа под тях. Небето отгоре бе безкрайно и синьо, закрито тук-там от някое по-гъсто разклонено дърво. Тя усещаше с тила си топлината на изкуствената слънчева светлина. Ако още няколко пъти се издигнеха нагоре, накрая щяха да си ударят главите в прозрачния купол на парка. Киви се разсмя.

Брюхел продължи да мълчи и само я гледаше втренчено. През цялото време потупваше металната палка о дланта на ръката си. Носеха се различни слухове какво е истинското предназначение на тъмните гравюри в метала; на всички обаче беше ясно какво иска Ритцер Брюхел да си мислят хората за това. И когато насочеше палката си към някого, той сякаш не очакваше да срещне отпор. Киви се насили и му се усмихна с най-прелъстителната си усмивка.

Брюхел остана неподвижен още известно време. Погледът му беше съсредоточен някъде зад гърба ѝ. После, без нито дума повече,

той се отгласна, поколеба се за миг, намери опора в един клон и се гмурна обратно към капака на пода.

Киви мълчаливо се отдалечи. Усещаше как по цялото ѝ тяло пълзят странни тръпки, които стигнаха чак до върховете на пръстите. В първия момент дори не можа да определи какво е това. Но паркът... Колко прекрасно място беше той, когато Ритцер Брюхел си отиде! Сега вече можеше да различи и тихото жужене на пеперудите, което убягваше от слуха ѝ, докато се бореше с гневния пристъп на заместника на Пастира. Най-сетне успя да даде име на изтръпването, сковало цялото ѝ тяло: ярост и страх.

Киви Лин Лизолет беше дразнила и гневила доста хора през живота си. До началото на експедицията възприемаше това като хоби. Майка ѝ казваше, че е нещо като несъзнателен протест, задето я оставят толкова дълго време сама сред звездите. Може и така да е било. Но освен всичко ѝ доставяше огромно забавление. А това е нещо различно.

Тя пое обратно към гнездото, което баща ѝ си беше устроил сред дърветата. Наистина успя да разгневи доста хора през изминалите години. В онези блажени времена много пъти беше докарвала Езр Вин на крачка от апоплексията. „Горкият Езр, как ми се ще...“ Но сега всичко беше толкова различно. Усещаше промяната в очите на Ритцер Брюхел. Този човек наистина едва се сдържаше да не я убие. Вероятно единствената мисъл, която го спираше бе, че рано или късно Томас ще разбере истината. Но успее ли да я приклеци някъде сама, където няма наблюдателни камери...

Ръцете на Киви още продължаваха да треперят, когато се върна при Али Лин. Папа! Сега ѝ беше толкова необходим — да я прегърне здраво, да я утеши и успокои. Но Али Лин дори не я погледна. Папа беше фокусиран от няколко години, но Киви още помнеше добрите стари времена. Тогава... Папа щеше да се втурне още при първите гневни реплики и да се хвърли между нея и Брюхел, независимо дали я има металната палка или не. Сега обаче... През последните няколко мига Киви следеше съсредоточено всяко движение на Ритцер Брюхел, но все успя да забележи и някои дребни подробности: Али седеше напълно неподвижно, вгълбен в своите схеми и анализи. Той добре чу кавгата и дори погледна към тях, когато гласовете им станаха твърде



високи, но в очите му имаше една-единствена настойчива молба: не ме безпокойте.

Киви протегна трепереща ръка да докосне рамото му. Той потръпна, сякаш пъдеше досадно насекомо. Въпреки че Папа беше още жив, понякога изглеждаше по-мъртъв дори от майка ѝ. Томас твърдеше, че фокусирането е обратим процес, но нейният баща и останалите фокусирани му трябвали точно в това състояние. Освен това Томас беше отраснал и възпитан като един от Новородените. А те използваха Фокуса, за да превръщат хората в своя собственост. И се гордееха с това. Мнозина от оцелелите Чуенг Хо смятаха, че твърденията за обратимостта на фокусирането са си чиста лъжа. Поне до този момент нито един от заразените с вируса не бе възвърнал предишния си облик. *„Томас не би лъгал за нещо толкова важно.“*

Но тъй като двамата с Папа се справяха много добре със задачите, може би той съвсем скоро щеше да бъде пак същият като преди. В края на краищата Фокусът беше като смъртта, от която връщане няма.

Тя отново зае мястото си в гнездото и се съсредоточи върху последните образци. Процесорите бяха започнали да показват началните резултати от въведените данни, докато тя се е карала с Ритцер Брюхел.

Папа щеше да остане много доволен.

Нау продължаваше да се среща с Управителния съвет на флотата на всяка Мсек. Съставът му се менеше по време на всяко Бдение. Днес обаче Езр Вин присъстваше; щеше да е много любопитно да види реакцията на момчето, когато му поднесе подготвената изненада. Ритцер Брюхел също беше тук, затова помоли Киви да не идва. Нау се усмихна на себе си. *„Проклет да съм, ако можех да предположа колко дълбоко е способна да уязви един мъж.“*

Нау обедини сбирките на съвета със срещите на своите хора и наричаше тези съвещания „координиране на Бденията“. Целта му бе отново да подчертае, че независимо от различията и враждата помежду им сега те са едно цяло и от това зависи тяхното оцеляване. Срещите обаче не бяха така важни за него като личните му разговори с Анне Рейнолт, Ритцер Брюхел и консултациите с хората от охраната. Те

служеха по-скоро на редовите участници в Бденията, но въпреки това и на тях се вършеше съществена работа. Нау махна с ръка към дневния ред на екрана.

— И така, по последната точка — експедицията на Анне Рейнолт до слънцето. Анне?

Анне не се усмихна на шегата и го поправи:

— Става дума за доклада на астрофизиците, Пастирю. Най-напред обаче искам дебело да подчертая — необходим ни е поне един специалист в тази област, който да не е фокусиран. Известно ви е колко трудно се обобщават техническите резултати.

Нау въздъхна тежко. Тя повдигна този въпрос и в разговора им на четири очи.

— Анне, не разполагаме с достатъчно ресурси. Има само трима оцелели специалисти от астрофизиците.

И всички те си бяха откачени още преди да ги фокусират.

— Въпреки това имам нужда от аналитик със здрав разум. — Тя сви рамене. — Да продължим нататък. По ваше нареждане данните в два от докладите на сегашното Бдение са събирани още отпреди Изгрева. Държа да подчертая, че астрофизиците са имали на разположение пет години, за да подготвят рапорта си. — Рейнолт махна с ръка и пред тях се появи картина на модифицирана совалка на Чуенг Хо. Отстрани имаше допълнителни резервоари за гориво, а сензорните устройства на носа ѝ бяха разположени нагъсто като гора. От едната страна на пилотската кабина имаше сребристо платно-щит, прикрепено върху съвсем слаба и неустойчива рамка. — Точно преди Изгрева доктор Ли и доктор Уен се спуснаха с този апарат ниско над Изчезващата. — Друг екран показва траекторията на техния полет и крайната точка, до която бяха стигнали — близо петстотин километра над повърхността. — Благодарение на правилното разположение на платното успяха близо един ден да поддържат постоянна орбита.

Благодарение на „умните глави“ на Джау Ксин този полет завърши успешно. Нау кимна към Ксин:

— Добре свършена работа, главен пилот.

Ксин се ухили.

— Благодаря, сър. Ще има какво да разказвам на децата си.

Рейнолт се направи, че не е чула коментара. Тя активира допълнителни екрани, които показваха повърхността на Изчезващата

от ниска орбита и в различни спектрални гами.

— В самото начало ни беше изключително трудно да анализираме данните.

Сега вече звучаха и записи от гласовете на двете „умни глави“. Ли беше от Новородените, но другият глас говореше с диалекта на Чуенг Хо. Това трябваше да е Уен.

— Отдавна знаем, че Изчезващата има маса и плътност на нормална звезда гигант. Сега вече можем да изработим и подробни карти на вътрешната температура и плътност...

Д-р Ли го прекъсна с типичното за него нетърпение:

— ... Но ни трябва повече микросателити... А ресурсите ни са направо жалки. Нужни са най-малко двеста и то точно по времето на Изгрева.

Рейнолт прекъсна звука.

— Успяхме да им осигурим сто микросателита.

Засветиха още няколко екрана — Ли и Уен, но вече в Хамърфест след настъпването на Изгрева. Двамата продължаваха да спорят непрекъснато. Докладите на Рейнолт обикновено бяха в този вид — поредица от картини, схеми и звук.

Сега пак се чуваше гласът на Уен. Звучеше уморено.

— Дори в стадия, когато не свети, ядрото ѝ запазва своята плътност и не се наблюдават никакви промени и деформации. Турбулентността на повърхността стига едва десет хиляди километра навътре. Но как? Как? Как?

Ли:

— Дори след Изгрева вътрешната структура изглежда непроменена.

— Не можем да кажем това със сигурност, нито можем да приближим повече, за да потърсим по-категорични доказателства.

— Напротив, видът ѝ е типичен за нейния разред. Имаме модели...

Тонът на Уен отново се промени — сега говореше бързо, с болезнено напрежение в гласа.

— Независимо от цялата информация, която събрахме, пак сме изправени пред една неразрешима загадка. Изгубих пет години да анализирам данните, а не съм мръднал на крачка от онова, което е било известно и на астрономите от Зората на цивилизацията. Но в ядрото

все *трябва* да стават някакви промени, в противен случай ще се наблюдава деформация.

Отговорът на колегата му прозвуча сприхаво.

— Очевидно е, че дори във фазата на изчезване звездата продължава да излъчва, но лъчите имат съвсем слабо действие.

— Но как става това? Как? И ако е възможно такова нещо, тогава защо не е нарушен най-горният слой?

— Конверсията е ниско във фотосферата, ето това е деформацията! Затова, тъпа главо, ще използвам схемите от твоя собствен софтуер, за да ти го покажа!

— Не става. Тия дрънканици с нищо не са по-различни от онова, което вече знаем.

— Но аз разполагам с данни!

— Е, и? Твоите алабализми са...

Рейнолт прекъсна звука.

— Така продължава дни наред. През повечето време двамата говорят на някакъв техен си жаргон, какъвто често използват тандемите, състоящи се от фокусирани.

Нау се изопна на стола.

— Ако са способни да разговарят единствено помежду си, тогава няма никакъв шанс да разберем нещо от тях. Загубихме ли ги?

— Не и в обичайния смисъл. Д-р Уен е толкова обезсърчен от измамените си надежди, че взе да отчита и случайните, повторостепенни и незначителни явления. При нормално съзнание това може и да доведе до някакъв резултат, но...

Брюхел се разсмя. Личеше, че искрено се забавлява.

— Значи твоят най-добър астронавт съвсем се чална, а, Рейнолт?

Тя дори не си направи труда да го погледне.

— Запази тишина! — рече само.

Нау забеляза, че Спекулантите се втрещиха при нейните думи. Ритцер беше вторият човек в командването, при това изявен садист, а тя го постави на мястото му, без дори да се замисли. „*Чудя се кога ли Спекулантите най-после ще разберат.*“

По лицето на Брюхел премина спазъм. След това обаче усмивката му стана още по-широка. Той се облегна на стола и хвърли шеговит поглед към Нау. Анне продължи да говори, сякаш нищо не се е случило.

— Уен тръгва от проблема и постепенно разширява контекста, в който го разглежда. Отначало в това имаше някакво практическо основание, но...

Отново зазвуча гласът на Уен, все така забързан и монотонен като преди:

— Изчезващата е в галактическа орбита. Това е следа.

Предполагаемата орбита на Изчезващата — познаваше се по отсъствието на други звезди наоколо — се появи на един от екраните. Явно Анне доста се беше поровила из записките на пилота. Данните датираха отпреди половин милиард години. Орбитата беше с типичната за звездите с ареола форма на цветно венчелистче. Веднъж на всеки двеста милиона години Изчезващата навлизаше в невидимото ядро на галактиката. После започваше да се отдалечава все повече и повече, докато не навлезеше в самата ѝ периферия, където не се срещаха почти никакви звезди и започваше междугалактическият мрак. Томас Нау не беше астронавт, но въпреки това знаеше, че звездите с ареола не притежават използвана планетарна система. В резултат на това не са и сред най-често посещаваните. Това обаче беше най-малката сред всички неразгадаеми мистерии на Изчезващата.

По някаква необяснима причина фокусираният представител на Чуенг Хо се беше концентрирал изцяло върху галактическата орбита на звездата.

— Това нещо — не знам какво е, във всеки случай е невъзможно да бъде звезда — е съсредоточие и център на нещо много по-голямо. Отново и отново, и отново...

Рейнолт прескочи тази част от записа, дължаща се очевидно на някакъв срив в повредения мозък на Уен. После гласът на фокусирания за кратко отново стана спокоен:

— Следи. Наистина тук има много следи. Нека да оставим физиката настрана, а да се водим от диаграмата на светлината. За двеста и петнайсет години от всеки двеста и петдесет тя излъчва по-слаба светлина дори от едно кафяво джудже.

Екраните, илюстриращи хода на мисълта на Уен, автоматично превключваха от картина на картина — изображения на кафяви джуджета, с много по-кратка осцилация, отколкото физиците бяха екстраполирали за далечното минало на Изчезващата.

— Тук явно се случва нещо, но ние не можем да го видим. Изгрев, диаграмата на светлината далечно напомня цикличността на квази-нова, ориентирана на няколко Мсек от спектъра, който почти може да се обясни с радиацията, получена при синтеза на ядрото. После светлината отново бавно започва да отслабва, стигайки почти до нула... Или пък се превръща в нещо друго, което ние не можем да разберем. Но това изобщо не е звезда! Тя е по-скоро някаква магия, магическа машина, която сега е счупена. Готов съм да се обзаложа, че някога е била генератор на постоянна светлина. Точно така, някаква магическа машина в сърцето на галактиката, която сега е повредена. Ето защо не можем да я разгадаем.

Записът внезапно прекъсна и бясно сменящите се образи върху екраните застинаха заедно с него.

— В продължение на близо десет Мсек д-р Уен беше напълно завладян от тази идея — обади се Рейнолт.

Нау вече знаеше какво ще последва, но въпреки това си придаде съсредоточен вид и попита:

— С какво разполагаме в момента?

— Д-р Ли се справя отлично. Той беше попаднал в някакъв свой омагьосан кръг от мисли, докато не го отделихме от Уен. Но сега... Всъщност в момента вниманието му е фокусирано върху софтуера на идентификационната система на Чуенг Хо. Нейният модел е много сложен и тя има възможност да сравни всички постъпили от наблюденията данни.

Последваха нови изображения — теорията на Ли за нов вид частици, по-малки от атома.

— Д-р Ли се разпростира в научна област, монополизирана от Хънт Уен, но получава коренно различни резултати.

Гласът на Ли:

— Да, точно така! Моят модел предвиждаше съществуването на звезди от този тип, които обикновено се срещат в периферията на галактическите дупки. Те си влияят взаимно изключително рядко — чрез строго съчетани изригвания, а резултатите могат да се наблюдават много далеч от центъра. — След предположението за изригванията теорията на Ли почти съвпаднаше с тази на Уен. — Мога да систематизирам всички параметри. Естествено е, че не можем да видим блещукане на звезди заради силно запрашения център. Те не са

ярки и са от висок разред. Веднъж на милиард години обаче ние ставаме свидетели на асиметрична деструкция и на изригване.

Последваха картини от хипотетичното изригване на Изчезващата и хипотетичното ѝ разпадане. Изображенията на нейната система изчезнаха, остана само тясна сянка в най-отдалечения край, незасегната от разрушението.

Езр Вин се наведе напред.

— Боже мили, това обяснява почти всичко.

— Точно така — потвърди Нау. — Дори това, че в системата има само една планета. — Той отмести поглед от екраните и се обърна към Анне. — Какво мислите по този въпрос?

Рейнолт сви рамене.

— Едва ли някой може да каже точно. Ето защо се нуждаем от нефокусиран специалист. Теорията на д-р Ли се простира върху все по-широка територия и накрая може да попадне в капана на обясняваща всичко и не казваща нищо. А теорията му за частиците е наистина необхватна; нищо чудно да е и тавтология на Шанън. — Анне Рейнолт направи пауза. Никак не я биваше да го извърта и да хвърля прах в очите на другите. Само че Нау формулира въпроса си така, че тя най-сетне да изплюе камъчето. — Тази теория за частиците обаче е по неговата тясна специалност. И има практическо приложение — осигуряване на транспорт, по-бърз дори от междузвездните кораби.

В следващите няколко секунди се възцари гробно мълчание. Чуенг Хо разработваха и развиваха придвижването между звездите хиляди години наред, още отпреди Фам Нувен дори. Бяха откраднали откритията на стотици цивилизации. И въпреки това през последното хилядолетие постигнаха напредък едва от един процент.

— Тъй, тъй, тъй...

Нау познаваше гъдела от това да поставиш всичко на карта и... да спечелиш. Сега дори Спекулантите се хилеха като идиоти. Той изчака, така че въодушевлението да обземе цялата зала. Новината беше много добра, макар плодовете от откритието им да се очакваха едва в края на Изгнанието.

— Това превръща нашата астрофизика в стока за широко потребление. Можете ли да помогнете някак на Уен?

— За съжаление Хънт Уен не би могъл да се възстанови.

Тя активира екрана с медицинските данни. За лекарите от Чуенг Хо това можеше да изглежда като обикновена диагноза на мозъка. За Анне Рейнолт обаче беше стратегическа карта.

— Ето вижте — съединителните тъкани тук и тук са свързани с неговата работа върху Изчезващата; доказах това чрез изключването на някои от тях. Ако се опитаме да го освободим от фиксирането обаче, ще заличим цялата му работа през последните пет години, както и пряката връзка с неговите обобщени заключения. Припомням ви, че фокусната хирургия е налучкване и работа почти на сляпо с резолюция не по-голяма от милиметър.

— Значи има голям риск той да се превърне в зеленчук, така ли?

— Не. Ако го върнем към началното състояние и анулираме фокусирането, той ще остане същата личност и ще съхрани повечето от спомените си. Просто вече няма да е физик.

— Хм — замислено рече Нау. Излиза, че не могат просто да дефокусират тоя спекулант и да получат независимия експерт, който беше нужен на Рейнолт. *„Проклет да съм обаче, ако рискувам да дефокусирам третия от тях.“* Все пак имаше и трето решение, така че тримата мъже да са им от полза. — Добре, Анне. Ето какво предлагам аз: върни обратно тримата физици към редовните дежурства, но на режим с по-ниска отговорност. Нека д-р Ли остане в хладилната камера, докато третият ни човек не прегледа неговите резултати. Работата му едва ли ще е толкова добра като анализът на нефокусиран, но ако намериш правилен подход, резултатите ще са добри.

Ново свиване на рамене. Рейнолт не страдаше от излишна скромност, но едва ли си даваше сметка колко способна е в действителност.

— Що се отнася до Хънт Уен — продължи Нау, — той направи за нас всичко, което е по силите му. Едва ли бихме могли да изискваме нещо повече от него. — Това беше и мнението на Анне. — Ето защо държа да го дефокусираш.

Езр Вин го погледна недоумяващо, с широко отворена уста. Останалите Спекуланти също изглеждаха така, сякаш всеки момент ще изпаднат в несвяст. Рискът обаче не беше голям; Хънт Уен просто нямаше да послужи за убедително доказателство, че фокусирането, е



обратим процес. Освен това той очевидно беше труден случай.  
*„Покажи своята загриженост.“*

— Подложихме д-р Уен на свръхнатоваарване през последните пет години, а вие сами знаете, че той вече достигна средна възраст. Сега настоявам да използвате най-новите медицински методи, за да гарантирате неговото отлично здраве.

С това се изчерпа и целия дневен ред. Срещата приключи малко след това. Нау проследи внимателно как участниците в нея плавно излитат от залата, бърборейки ентузиазирано помежду си за невероятното откритие на Ли и Уен. Езр Вин напусна последен, без да обмени дори дума с когото и да било. На излизане той отпрати стъклен поглед към Нау. *„Точно така, господин Вин. Дръжте се прилично и може би някой ден аз ще освободя тази, която ви е толкова скъпа.“*

## 16.

Междинното Бдение мина тихо и без особени произшествия. Повечето дежурства продължаваха по няколко Мсек. Случваше се двата екипа да се застъпят само колкото приключващите смяната да запознаят накратко следващите със задачите, които им предстои да решават. Междинното не беше по-особено от останалите бдения, но Нау обви тази четиридневна пауза между смените в особена мистерия — нещо като онзи допълнителен ден, който се явява в календара на всяка високосна година.

— Няма ли да е чудесно, ако установим Междинно Бдение и когато се приберем вкъщи — пошегува се Брюхел, докато водеше Нау и Кал Омо към хладилните камери. — Осигурил съм охраната на Френк за цели пет години, но без съмнение ще е много по-удобно, ако мога да пренареждам времето по свое желание.

Гласът му отекваше високо в хранилището, а ехото откликваше от няколко страни едновременно. Тримата бяха единствените будни на борда на „Сюивир“. Долу в Хамърфест останаха Рейнолт и контингента на действащите в момента „умни глави“. Основната част от хората на Новородените и Спекулантите — в това число и Киви Лизолет — работеха по стабилизирането на диамантените скали. С изключение на „умните глави“ обаче само още девет души бяха посветени в голямата тайна. Но и те стигаха, за да се гарантира безопасността на останалите в промеждутъците между Бденията.

Междинните стени във вътрешността на „Сюивир“ бяха премахнати и в образувалото се просторно помещение имаше подредени още десетина допълнителни хладилни камери за летаргичен сън. Всички от Бдение А спяха вътре — почти седемстотин души. Включените в Бдение В бяха на „Зевът Бризго“, а тези от С и D — на „Общо благо“. След Междинното бдение на смяна трябваше да застъпи група А.

Върху стената светна червена светлина; автоматичната система на хранилището беше готова за разговор. Нау си постави шлема и внезапно върху всяка камера изплува името на човека вътре и неговият

пол. Всичко беше оцветено в зелено. „*Слава на бога.*“ Нау се извърна към сержанта до себе си. Името на Кал Омо, неговият жизнен статус и данните за най-съществените физиологични функции (пулс, дишане, кръвно налягане) се появиха около лицето му. Явно информационната система приемаше съвсем буквално задачите си.

— Медиците на Анне ще бъдат тук след няколко хиляди секунди, Кал. Не им позволявай да влязат, докато двамата с Ритцер не приключим.

— Тъй вярно, сър.

Докато крачеше към вратата, върху лицето на мъжа се появи едва забележима усмивка. Кал Омо беше присъствал на подобна операция и преди; той също взе участие в подготвянето на измамата на „Далечно съкровище“. Ето защо вече знаеше как ще завърши всичко.

Най-сетне Нау и Ритцер Брюхел останаха сами.

— Е, Ритцер, откри ли още гнили ябълки?

Ритцер се ухили в отговор; готвеше изненада. Двамата продължиха покрай дългите редици с камери. От пода изпод краката им се процеждаше светлина. Макар камерите досега да бяха изложени на всякакви неблагоприятни условия, те все още работеха задоволително — поне тези на Чуенг Хо. Спекулантите наистина се оказаха доста умни; макар да споделяха всяко свое техническо откритие с Обитаваното от хора космическо пространство, тяхното оборудване си оставаше най-доброто. „*Само че сега разполагаме с цялата информация от библиотеката на флотата... А също и с хора, които да приложат на практика нейното съдържание.*“

— Проведох моята част от разследването много съвестно, Пастирю. Бдение А е вече напълно прочистено, макар че... — Той замълча и спря, опрял ръка върху една от камерите. По цялата ѝ дължина имаше прикрепени тънки ленти. Личеше си, че са правени набързо и в последния момент. — Наистина не разбирам защо ви е да се занимавате с тая ненужна бунтовническа отрепка.

И той удари с палката си върху капака на камерата.

Ковчезите на Спекулантите имаха дъгообразни прозрачни капаци и вътрешно осветление. Нау веднага разпозна Фам Тринли, дори не му се наложи да поглежда надписа върху камерата. С това безжизнено лице човекът вътре изглеждаше някак по-млад.

Очевидно Ритцер прие мълчанието му като знак за колебание.

— Този тук е знаел за заговора на Дием.

Нау сви рамене.

— Естествено. Също и Вин. И още неколцина. Сега бройката им вече ни е известна.

— Но...

— Не помниш ли, Ритцер, вече се споразумяхме за това. Не можем да си позволим никакви грешки повече. — Най-големият му провал в тази авантюра бяха разпитите, проведените на бойното поле веднага след края на битката. В началото Нау се придържаше към установената още от времето на Заразата стратегия, характерна със своята жестокост, която обикновено оставаше скрита за очите на обикновеното гражданство. Но тогава не отчете, че първите Пастири са действали при съвсем различни условия — разполагали са с неограничен човешки ресурс. В техния случай обаче... Е, разпитите на онези Чуенг Хо, които бяха фокусирани, не представляваха проблем. Останалите се оказаха изненадващо упорити и издръжливи. На всичкото отгоре не реагираха рационално на отправените им заплахи. Това накара Ритцер направо да полудее, а и Нау не запази дълго хладнокръвие. Дватама избиха всички по-високопоставени представители на Спекулантите преди да успеят да вникнат в мисленето и принципите на действие на противника. В края на краищата това се оказа пълен провал, но беше и твърде поучителен опит. Благодарение на него Томас успя да открие подход към оцелелите противници.

Ритцер пак се ухили.

— Дадено. Този чудесно се справя с ролята на шут. Много е забавно да се наблюдава как с всички сили се опитва да ни се подмазва и колко помпозно се държи в същото време. — Той махна с ръка към струпаните наоколо хладилни камери. — Тогава наистина е най-добре да ги събудиш всички по график. В противен случай ще ни се наложи да търсим обяснение за твърде много „нещастни случаи“. — Той се извърна към Нау. Продължаваше да се усмихва, но идващата отдолу светлина разкривяваше лицето му в неприятна гримаса. — Истинският проблем не е с хората от Бдение А, Пастирю. През последните четири дни открих съвсем явни доказателства за подривна дейност.

Нау го погледна изненадан. Май точно това трябваше да се очаква рано или късно.

— Киви Лизолет ли?

— Точно така! Знам, че беше свидетел на наглото ѝ поведение онзи ден. Тая малка кучка заслужава да умре заради това, но за друго ми е думата сега. Имам неоспорими доказателства, че тя нарушава Твоя закон. Освен това заговорничи заедно с останалите.

Това вече наистина завари Нау неподготвен.

— Какво имаш предвид?

— Известно ти е, че я спипах в парка на Спекулантите заедно с баща ѝ. Тя си беше позволила да затвори парка на своя глава. Ето това вече ме вбеси! Накарах специално да я следят. Тя може и да е заблудила наблюдаващите по време на Бденията, но мен няма да ме измами така лесно. Тая уличница подстрекава хората, краде от крайните продукти на дестилационните и злоупотребява с времето, разрешено за престой в работилниците. Освен това насочи Фокуса на баща си в съвсем друга посока, която обслужва някакви нейни цели.

Епидемия. Това беше много по-пагубно за колонията, отколкото Киви му го представяше.

— Така... И как точно въздейства на човешкия ресурс?

— Тя въздейства еднакво гибелно както на човешките, така и на останалите ресурси, Пастирю. Очевидно работи в не едно и две направления, при това не е сама. Явно иска да размени откраднатите от нас богатства срещу нещо, което ще е от полза единствено за нея.

За момент Нау не можа да съобрази какво да отговори. За всички бе ясно, че размяната на ресурси в комуната е престъпление. През Годишите на заразата много повече хора бяха екзекутирани заради размяна и укриване на имущество, отколкото измряха от самата Зараза. В днешно време обаче... Е, размяната не би могла напълно да се забрани. На Балакреа тя често служеше като добър предлог за масово изтребление на човешки ресурси. Но употребата ѝ се изчерпваше само с това — удобно извинение.

— Виж какво, Ритцер... — Нау говореше бавно, внимателно обмисляйки лъжата, която се канеше да изрече. — На мен ми е известно всичко това. На първи поглед подобни действия наистина са против буквата на Моя закон. Опитай се обаче да погледнеш всичко това в по-друга светлина. Намираме се на двайсет светлинни години от дома. Освен това сме принудени да търпим Чуенг Хо. А те *наистина* се оказаха долни спекуланти. Давам си сметка, че ти е много трудно да

прегълтнеш всичко това. Разбери обаче, че целият им начин на живот се основава на измамата. Прости се с мисълта, че можем да изкореним това с един замах...

— Не! — Брюхел се оттласна от мястото си и сграбчи дръжката на хладилната камера, която се намираше най-близо до Томас. — Наистина те всички са отрепки, но Лизолет и още неколцина долни заговорници — мога дори да ти кажа кои са точно — потъпкват Твоя закон.

Нау лесно можеше да се досети как е станало всичко. Киви Лин Лизолет открай време отказваше да се подчинява на каквито и да е правила, дори тези на Чуенг Хо. Нейната луда майка я беше възпитала да не се поддава на манипулация, но в резултат на това сега момичето изобщо не подлежеше на контрол. А най-много от всичко обичаше да си играе. Спомняше си, че веднъж Киви му каза: „*Много по-лесно е да получиш прошка, отколкото позволение за нещо.*“ Това повече от всичко показваше каква пропаст дели светогледа на Киви от принципите на Първите пастири.

Трябваше да положи усилие, за да устои пред Брюхел. „*Какво ли му се върти из главата?*“ Той впи поглед в очите на заместника си, пренебрегвайки демонстративно размахваната палка в ръката му.

— Естествено, че би трябвало да назовеш заговорниците по име — нали това ти е работата, заместник. Моята работа пък е да интерпретирам Моя Закон според обстоятелствата. Известно ти е, че Киви не успя напълно да преодолее „гнилия мозък“. Ако се наложи, тя лесно може да бъде... обуздана. Настоявам непрекъснато да ме информираш за всички възможни нарушения, макар че засега предпочитам да ги оставя без последствие.

— Значи ти предпочиташ да ги оставиш без последствие?! Ти *предпочиташ*?! Тогава аз... — За миг Брюхел изгуби дар слово. Когато продължи, в гласа му се усещаше овладяна и премерена ярост. — Вярно, ние сме на двайсет светлинни години от дома. И твоят чичо вече не е на власт. — Вестта за убийството на Алън Нау ги настигна три години преди да навлязат в системата на Изчезващата. — Ако бяхме в нашия свят, ти сигурно щеше да престъпиш безнаказано всеки закон и да отмениш наказанието за нарушителите, само защото са умели лъжци. — Той леко тупна с палката по разтворената си длан. — Само че точно тук и сега си сам срещу всички.

Подмолната смъртоносна битка между Пастирите винаги се е водила без правила и закони. Това беше принцип, наложен още от Годиците на Заразата. Тя се подчиняваше единствено на първичните инстинкти, които управляват природата. Ако сега Брюхел разбиеше черепа му с палката, Кал Омо щеше да последва доскорошния заместник. Но Нау успя да преодолее критичния момент и заговори тихо.

— Ти си дори по-самотен и от мен, приятелю. В съзнанието на колко от фокусираните е запечатано да ти се подчиняват?

— Аз... Аз разполагам с пилотите на Ксин. Имам съгледвачи и мога да накарам Рейнолт да издаде, каквото нареждане ми е необходимо.

Явно Ритцер отдавна балансираше по ръба на бездна, а Томас едва сега си даде сметка за това. Добре поне, че помощникът му постепенно започваше да се успокоява.

— Мислех, че познаваш Анне по-добре, Ритцер.

Унищожителният плам, обзел Брюхел, внезапно угасна.

— Да, вярно, прав си. — Той видимо рухна. — Сър... Причина за всичко е, че тази мисия се получи съвсем различна от онова, което съм си представял. Имахме всички условия и ресурси да живеем като Върховни пастири тук. Пред нас се откриваше шанс да намерим свят съкровищница. А сега повечето от „умните глави“ са мъртви. На всичкото отгоре не разполагаме с оборудване, което да гарантира безопасното ни завръщане у дома. Обречени сме да останем на това място десетилетия наред...

Ритцер изглеждаше така, сякаш всеки момент ще избухне в плач. Този рязък преход от агресия и заплахи към безсилие бе наистина забележителен. Томас заговори тихо и успокоително.

— Разбирам, Ритцер. Намираме се в екстремна ситуация, каквато не се е случвала още от времето на Заразата. Но ако преодоляването ѝ е болезнено дори за теб, тогава наистина започвам да се тревожа за редовите членове от екипажа.

В това имаше известна истина — сред хората от мисията малцина притежаваха силния характер на Ритцер Брюхел. Също като него и те се озоваха в безизходно положение, в което беше изключено да създават семейство и деца. Това вече можеше да се превърне в твърде опасен проблем, който нямаше как да бъде подминат. Повечето

обикновени хора обаче дори тук не срещаха трудности в поддържането на предишните си контакти и създаването на нови. В колонията имаше почти хиляда нефокусирани. За Ритцер обаче наистина беше трудно да задоволява прищевките си. Той обикновено употребяваше хората за свое собствено удоволствие, а излишни ресурси почти не им бяха останали.

— Освен това все още има шанс да открием съкровището — онова, за което всички мечтаем. Превземането на Чуенг Хо едва не ни костваше живота, затова пък сега владеем всички техни тайни. Ти лично присъства на последната среща за координиране на Бденията. Ние открихме физически закони, които са новост дори за Чуенг Хо. Хубавото тепърва предстои, Ритцер. Паяците са още на примитивен стадий на развитие, но тяхната цивилизация едва ли е възникнала тук. Тази слънчева система има твърде сурови условия, за да е възможно подобно нещо. При това ние не сме първите, които идваме да душим наоколо. Представи си само, Ритцер: цивилизация от нечовешки вид, която е овладяла придвижването сред звездите. А нейните тайни лежат тук някъде, в останките от миналото.

Нау поведе помощника си към противоположния край на помещението и двамата завиха по едно от разклоненията между редиците с хладилни камери. Визьорът на шлема му показваше навсякъде зелена светлина — знак, че всичко наоколо е нормално. Единствено камерите на Новородените даваха признаци на крайно износване. Имаше опасност след няколко години вече да не разполагат с достатъчно камери за поддържане на нормален режим на Бденията. Нямах да е по силите на една междузвездна флота да се самовъзпроизведе, нито да си осигури необходимото високотехнологично оборудване, гарантиращо нормално функциониране. Проблемът датираше от незапомнени времена: да се изобрети такъв високотехнологичен продукт, който да задоволи нуждите на цяла една цивилизация — с всички нейни наслоения на развитата индустрия. Досега обаче никой не откри магически способ за неговото създаване. Човечеството често бленуваше за това, но досега не беше успяло да превърне в действителност най-голямата си мечта.

Ритцер вече изглеждаше напълно спокоен, а гневът му отстъпи място на дълбок размисъл.



— Наистина пожертвахме много, затова пък накрая ще се завърнем като победители. Мисля, че имам достатъчно кураж и сила да преодолее трудностите като всички останали в колонията. И все пак... Защо е нужно да търпим толкова дълго? Вместо това можем да кацнем с един наш отряд в някое кралство на Паяците и да го превземем.

— Те току-що са открили електрониката, Ритцер. Ние се нуждаем от много повече...

Заместникът на Пастира нетърпеливо разтърси глава.

— Да, да, това, разбира се, е така. А на нас ни трябва свръхразвита индустрия. Разбирам го по-ясно дори от теб — нали бях Пастир в доковете на Лорбита. Само едно тотално възстановяване може да ни спаси задниците. Но не схващам причината, поради която продължаваме да се крием на L1. Ако завладеем някой от народите на Паяците, пък дори и под формата на съюзничество с тях, нещата могат да потръгнат много по-бързо.

— Съгласен съм, но основният проблем си остава установяването на контрол. Ето защо всичко зависи от това правилно да изберем момента за действие. Известно ти е, че участвах в завладяването на Гаспр. По-точно — в началните години на нашата хегемония. Ако бях в първата флота, сега да властвам над милиони. — Той не се опита да прикрие завистта си; точно това чувство Брюхел би разбрал най-лесно. Гаспр беше истински джакпот. — Боже, какво постигна първата флота! Имаха само два кораба, представяш ли си! Разполагаха едва с петстотин „умни глави“ — много по-малко, отколкото са тук в момента. Най-важното беше, че седяха и дебнеха, докато Гаспр отново достигне Ерата на комуникациите. След това контролираха всичко до последната база данни на планетата. Съкровището само падна в ръцете им! — Нау поклати глава, изгубвайки за миг картината от визьора. — Прав си, нищо не ни пречи да завладеем част от Паяците още сега и така наистина да ускорим нещата. Но в действителност това ще е по-скоро неоправдан риск — да приемем съюзници, които са напълно непознати за нас. Ако допуснем и най-малката грешка, ако ни въвлекат в партизанска война, тогава всичко ще бъде поставено на карта... Най-вероятно ще „победим“, но тогава трийсетгодишното чакане може да стане петстотингодишно. В историята вече има пример за подобен провал, Ритцер, макар и да не датира от Годините на заразата. Знаеш ли за случилото се на Канбера?

Брюхел сви рамене. Канбера се смяташе за най-могъщата цивилизация в Обитаваното от хора космическо пространство, но се намираще на твърде голямо разстояние, за да го вълнува. Както и повечето Новородени, Брюхел почти не се интересуваше от далечните точки във Вселената.

— Преди три хиляди години Канбера е била още средновековна. Също като и на Гаспр, тамошната колония се е самоунищожила и се е върнала във варварските времена. Малка флота на Чуенг Хо се озовала по онези места благодарение на досадна грешка — мислели, че на Канбера все още съществува благоденстваща цивилизация. В това именно се състояла и първата голяма грешка на Спекулантите. Втората е, че се задържали по-дълго от необходимото: опитали се да въртят търговия с канберианците такива, каквито са. Цялата власт била в ръцете им — биха могли да повлияят на създаването на примитивни общества и да направят от Канбера каквото си пожелаят.

Брюхел нетърпеливо изръмжа:

— Разбирам накъде биеш. Но канберианците изглежда са били на много по-нисък стадий на развитие, отколкото са местните в нашия случай.

— За сметка на това били човешки същества. А Чуенг Хо разполагали с по-качествени ресурси от нашите. Както и да е, накрая влезли в съюз с местните и катализирали развитието на технологиите, доколкото било по силите им. После се заели да завладеят света и наистина успели. Но въпреки това всяка следваща стъпка ги водела към гибел. Хората от екипажите прекарвали старините си в каменни замъци. Вече не владеели дори техниката за летаргичен сън. По-късно цивилизацията — хибрид от Чуенг Хо и канберианци, станала една от най-могъщите човешки цивилизации, но първозавоевателите не доживели да видят това.

Пастирът и неговият помощник почти стигнаха главния вход. Брюхел плуваше в пространството пред Нау, отгласквайки се с крака от стените на коридора. При поредния завой той впи изпитателен поглед в Томас.

Нау стъпи на пода и с помощта на грайферните подметки се задържа да не отскочи отново нагоре.

— Размисли върху това, което ти разказах, Ритцер. Изгнанието тук е горчивата чаша, която трябва да изпием до дъно, но наградата ще

бъде по-голяма и от най-дръзките ти мечти. Дотогава нека се опитаме да решим твоите проблеми. Един Пастир не трябва да страда.

Върху лицето на по-младия мъж се изписа изненада и благодарност.

— Благодаря, сър. Нужна ми е само малко помощ, после отново всичко ще бъде наред.

Двамата поговориха още малко, уточнявайки какви неизбежни компромиси ще е необходимо да направят в по-нататъшната работа.

На връщане от „Сюивир“ Томас имаше достатъчно време да размисли. От неговата совалка диамантените скали приличаха на вълшебна искряща планина. В небето над нея се виждаха неправилните форми на лагера, складовете и междузвездните кораби, които кръжаха около астероида. Тъкмо беше време за Междинното бдение и той не забеляза никакви признаци на човешка дейност долу. Дори екипът на Киви не се виждаше никъде. Най-вероятно се намираше откъм сенчестата страна. Далеч отвъд диамантените върхове на небосклона грееше Арахна, самотна и величава. Над океана се забелязваха открити ивици повърхност, незасенчена от облаците. Тропическата зона сияеше в тюркоазно синьо. Колкото повече време минаваше, толкова повече светът на Паяците започваше да прилича на архетипа Майката Земя. Планета, на която се попадаше веднъж сред хиляди небесни тела — там хората можеха да кацнат и да се заселят. Щеше да прилича на земен рай още трийсет години, докато нейното слънце за пореден път не изчезне от небосвода. *„А дотогава ние вече ще я владеем.“*

Той току-що направи поредната успешна крачка към крайната победа. Разкри една загадка и предотврати нежелан сблъсък. Устните на Томас се изкривиха в горчива усмивка. Ритцер много грешеше, ако си въобразяваше, че да си племенник на Алън Нау е лесна работа. Няма спор, Томас си остана любимец на Алън Нау до последния му миг. Още в самото начало стана ясно, че именно той ще наследи чичо си като предводител на Новородените. Тази привилегия обаче скоро превърна Томас в най-голямата заплаха за стария Нау. Предаването на властта от един на друг водач — дори в семействата на Пастирите — обикновено биваше съпътствана от убийство. Затова пък Алън Нау

притежаваше мъдрост и опит. Той наистина желаше племенникът му да управлява, но едва след като изживее на своя пост до край дните, дадени му от природата. Поверяването на експедицията до Изчезващата звезда на Томас Нау беше акт на висша държавническа мъдрост. Този ход гарантираше живота и властта и на чичото, и на племенника. Томас Нау трябваше да отсъства от родната система близо два века. След като се върнеше обратно, можеше да продължи на свой ред господството на фамилията Нау.

Томас неведнъж се питаше дали присъствието на Ритцер Брюхел не представлява скрит саботаж. Докато още се намираха в родната система назначаването му за помощник изглеждаше правилен избор. Беше млад и се прослави с добре свършената работа по разчистването на доковете на Лорбита. Освен това беше издънка на един от родовете на Френк: родителите му се числяха сред първите поддръжници на Алън Нау, когато той завзе властта там. При всеки свой завоевателен поход Новородените отново и отново предизвикваха същата катастрофа, каквато Годиците на Заразата донесоха на Балакреа: масова смърт, „гнили мозъци“, установяване господство на класата на Пастирите. Младият Ритцер охотно възприе всички изисквания на новия ред.

Откакто започна Изгнанието обаче, той сякаш упорито се опитваше да провали тяхната мисия: безотговорен, немарлив, безочлив и арогантен. Причина за поведението му вероятно бе и отредената му роля на Лошия, само дето Ритцер не играеше, а беше съвсем искрен. Той постепенно стана затворен и необщителен. Следваше логичното заключение — враговете на Томас Нау бяха много умни и играеха козове си, планирайки далеч в бъдещето. Очевидно някак бяха успели да прекарат протежето си през строгия контрол на Алън Нау.

Днес обаче загадката и подозренията се разсеяха. „*Оказа се, че не е нито саботаж, нито липса на компетентност.*“ Неговият помощник изпитваше вопиюща нужда да задоволи определени свои потребности, а бе твърде горд, за да го сподели с някого. Ако живееш в цивилизован свят, неговият проблем се решаваше лесно; това бе съвсем естествена, макар и негласно възприета част от придобитите по рождение права на всеки Пастир. Но тук, в тая дивотия, след почти пълно крушение... При тези условия на Ритцер наистина не му беше леко.

Совалката се спусна към най-високите кули на Хамърфест и постепенно потъна в сянката под тях.

Удовлетворяването на Брюхел можеше да се окаже трудна задача; всеки по-млад мъж тук наистина трябваше да си наложи истинско въздържание. Томас вече преглеждаше списъците на хората от екипите и „умните глави“. „*Да, ще свърши и тази работа.*“ Отсега знаеше, че си струва усилието. Ритцер Брюхел беше единственият Пастир освен него в радиус от двайсет светлинни години. Макар отделни представители от класата на Пастирите често да влизаха в смъртоносна схватка един с друг, между тях въпреки всичко съществуваше солидарност. Всеки владееше тайни и жестоки похвати. Именно Пастирите ставаха преносители на изконните ценности на Новородените. Ритцер беше още млад, все още търсеше себе си. Ако успееше да завърже порядъчна връзка, всичко останало щеше да се нареди от само себе си.

А успехът вероятно ще бъде още по-грандиозен от онова, което си позволи да сподели с Ритцер. Очакваше да надмине дори плановете на чичо Алън. Идеята за новото завоевание сигурно щеше да убегне и на самия Томас, ако не беше онази първа среща с елита на Спекулантите.

Чичо Алън беше взел страха на поданиците си заради способността да изпълнява всички свои заплахи; въпреки това или именно заради тази си слава продължи старата балакреанска традиция да поддържа специална охрана. Но дори чичо Алън не успя да проумее, че се прави на тиранин пред смешно малки общности: Балакреа, Френк, Гаспр. Нау неслучайно разказа на Ритцер за основаването на Канбера. Имаше и по-добри примери от този, но Канбера бе любимият му случай. Докато неговите връстници зубреха до припадък История на Новородените и добавяха все нови и нови баналности към вече познатите стратегии, Томас Нау изучаваше историята на Обитаваното от хора космическо пространство. Дори бедствие с мащабите на Заразата бе нещо закономерно в структура като тази. В сравнение с Големите завоеватели, за които разказваше тази история, трусовете и промените на Балакреа изглеждаха наистина нищожни. Не след дълго Томас Нау познаваше в детайли делото на хиляди Стратези — от Александър Македонски, през Тарф Лу, чак

до... Фам Нувен. Сред всички тях Нау избра за свой пример Фам Нувен — най-великият от Чуенг Хо.

В известен смисъл именно Нувен положи основите на днешния Чуенг Хо. От емисиите на Чуенг Хо можеха да се научат доста подробности за неговия живот, но те бяха твърде разкрасени и целенасочено подбрани. Съществуваха обаче и други, доста противоречиви версии, които се носеха като мътва сред звездите. Нау беше убеден, че си струва да се запомнят дори най-малките подробности от биографията на Нувен.

Фам Нувен беше роден на Канбера малко преди кацането на Чуенг Хо. Малкият Нувен попаднал сред Чуенг Хо като чуждо тяло... и ги преобразил. Само за няколко века от владенията на Спекулантите той направил империя — най-великата, която светът познаваше. А самият Нувен се превърнал в Александър Македонски за цялото Обитавано от хора космическо пространство. И както владенията на Александър, така и неговата империя не просъществувала дълго.

Този човек бил гениален стратег и завоевател. За зла участ не разполагал с необходимите средства, за да осъществи великите си идеи.

Нау хвърли прощален поглед към лазурносинята сфера на Арахна преди тя да се скрие зад кулите на Хамърфест. Той вече имаше своя мечта. Досега се решаваше да я признае единствено пред себе си. Само след няколко години ще да завладее една цивилизация, създадена не от човешки същества, която някога също е пътувала между звездите. Само след няколко години щеше да проникне в най-ревностно пазените тайни на автоматизацията във флота на Чуенг Хо. Всичко това ще го изравни по величие с Фам Нувен. Тогава вече можеше да създаде велика звездна империя. Мечтата на Томас Нау се простираше дори отвъд това, защото притежаваше средството, което е липсвало, на Фам Нувен, Тарф Лу и останалите, за да си извоюват вечна слава, Фокусът.

Осъществяването на тази мечта щеше да отнеме половината от неговия живот. За времето, което му оставаше след Изгнанието, той още не се беше замислял. Понякога се питаше не е ли лудост да се надява, че ще постигне всичко това. Ала имаше готов план: чрез Фокуса ще задържи всичко, което заграби. Новородената империя на Томас Нау ще стане единствената в цялото Обитавано от хора

космическо пространство. И първата, просъществувала за вечни времена.

## 17.

По официални данни пивницата на Бени Уен, естествено, не съществуваше. Бени се настани в подходящото за целта празно пространство между два от вътрешните куполи. Двамата с баща му работеха тук през всеки свободен миг и постепенно го оборудваха с мебели, видеотапети и маса за игра на зарове при нулева гравитация. На места под купола все още личеше оголената конструкция, но и нея боядисаха във весели цветове.

Когато дойде ред неговата група да поеме Бдението, Фам Тринли прекарваше тук цялото си свободно време. А такова имаше в излишък, откакто оплеска работата със стабилизирането на L1 и Киви Лизолет стана шеф на операцията.

Ароматът на хмел и ечемик удари Фам в носа още щом прекоси прага. Облак бирена пяна прелетя край ухото му и отплува към вентилатора над вратата.

— Ей, Фам, къде беше досега, стари дяволе! Взимай стол и сядай!

Неговата обичайна компания се беше разположила под тавана на игралната зала. Фам им махна за поздрав, после се плъзна с леко движение през стаята и се намести край междинната стена. Искаше му се да е по-настрани от останалите, но помещението беше твърде тясно, за да може да се отдели на достатъчно разстояние.

Тръд Силипан прекоси стаята и се отправи към Бени, който се поклащаше над бара.

— Къде са бирата и мезето, момче? Ей, и добави една голяма за тоя военен гений тук!

Всички се разсмяха, Фам отвърна на предизвикателството само с презрително сумтене. Доста се беше постарал, за да си извоюва славата на празнодумец и самохвалко. Искаш да чуеш история за чутовна храброст — моля, само се заслушай в приказките на Фам Тринли за малко повече от стотина секунди. Ако обаче имаш достатъчно собствен опит, скоро ще разбереш, че повечето от неговите разкази са чиста измислица. Независимо дали бяха истина или плод на



неговата фантазия обаче, храбрецът в тях винаги беше той. Фам се огледа. Както обикновено почти всички клиенти бяха Новородени от класата на последователите. В повечето компании обаче имаше по един-двама Чуенг Хо. Изминаха почти шест години от настъпването на Изгрева, шест години след „зверството на Дием“. За повечето от тях това означаваше около две години лично време. Оцелелите Чуенг Хо вече усвоиха новите порядки и се приспособиха към живота в колонията. Не можеше да се каже, че са напълно асимилирани, но също като Фам Тринли се превърнаха в неразделна част от Изгнанието.

Хънт Уен се отдели от бара и прекоси стаята. След себе си теглеше мрежа, пълна с бирени колби и суха храна, чиято доставка в пивницата носеше най-голям риск за Бени. Разговорите замряха, докато той раздаваше наляво и надясно благата и прибираще разменните бонове.

Фам докопа една колба пиво. Съдината беше направена от някакъв нов вид синтетика. Бени въртеше далавера с екипите, които работеха на повърхността на диамантените скали. Малкият завод за преработка на суровините поглъщаше замръзнал въздух, лед и необработени диамантени късове, а бълваше обратно полезни суровини, включително и синтетични материали, от които се изработваха колбите, мебелите, играта на зарове. Дори главната атракция на заведението — пивото, беше продукт на диамантените планини, докоснати от магическата сила на бактериите в лагера на Чуенг Хо.

Колбата му имаше разноцветен надпис от едната страна: пивница „Лед и диаманти“. Под него беше нарисувана диамантената скала, потънала в бирена пяна. Картината си я биваше и явно беше размножена от рисуван на ръка оригинал. Фам се загледа по-внимателно в сложния рисунък, после преглътна напирещите въпроси. Други щяха да ги зададат вместо него... По свой си начин.

Из помещението се разнесе бурен смях, когато Тръд и приятелите му забелязаха рисунката.

— Ей, Хънт, ти ли рисува това?

По-възрастният от двамата Уен се ухили притеснено и кимна с глава.

— Ей, много гот! Ама не е като фокусиран художник да ти го направи, де!

— Аз пък си мислех, че си бил нещо като физик преди да се освободиш.

— Астрофизик. Но аз... вече не си спомням много за този период от живота си. Сега опитвам да правя различни неща.

Новородените продължиха да си бърбят с Уен още няколко минути. Повечето бяха приятелски настроени и всички — с изключение на Тръд Силипан — изглеждаха доста симпатични. Фам имаше бегли спомени за Хънт Уен отпреди засадата — талантлив учен с открит и благ характер. Е, поне характерът му си беше останал същия. Хънт продължаваше да се усмихва все така широко, но сякаш се извиняваше за нещо. Приличаше на керамичен съд, който е бил счупен, после усърдно възстановен и отново влязъл в употреба, но вече твърде крехък и трошлив.

Хънт прибра и последните бонове и се понесе обратно през стаята. Спря наред помещението, на половината път до бара, после се приближи до видеотапета и се загледа в изображението на диамантените скали и слънцето над тях. За миг сякаш забрави за пивницата и шума в нея, за препълнените маси и оживено разговарящите хора, запленил от загадъчната Изчезваща звезда. Тръд Силипан се изсмя и се протегна през масата към Тринли:

— По-отплеснат е и от най-завевания идиот. Повечето освободени „умни глави“ обаче не са в толкова трагично състояние.

Бени Уен излезе иззад бара и отведе баща си някъде, където клиентите да не го виждат. Бени беше сред най-непокорните Чуенг Хо. На всички стана ясно, че е сред заговорниците на Дием, затова оцеляването му най-много биеше на очи.

Разговорите постепенно се завъртяха около главните събития от деня. Джау Ксин искаше да открие някой от Бдение А, който би желал да се премести в смяна В; неговата мадама била причислена към друго Бдение. С този вид проблеми обикновено се занимаваха Пастирите, но ако се стигнеше до предварително споразумение... Някой подметна, че някаква жена Чуенг Хо от Генералния щаб уреждала подобни сделки в замяна на други услуги.

— Проклетите Спекуланти, способни са да сложат цена на всяко нещо — изръмжа Силипан.

Тринли пък ги угости с нова история — уж пак истинска, но с толкова невероятни обрати, че веднага прозираше къде е измислицата.

Разказа за едно много дълго Бдение, което твърдеше, че ръководел лично.

— Изкарахме петдесет години само с четири групи за Бдение. Накрая трябваше да наруша правилата и да позволя и деца да участват в мисията, но тогава вече си бяхме извоювали предимство на пазара...

Фам тъкмо стигна кулминацията, когато Тръд Силипан го сръга в ребрата.

— Псст, господин Чуенг Хо, вашето възмездие пристига.

Думите му предизвикаха дружен смях. Фам измери с поглед Силипан, после се обърна в указаната посока.

Киви Лин Лизолет тъкмо прекрчваше прага на пивницата. Тя направи салто във въздуха и се приземи до Бени Уен. Разговорите отново утихнаха, а до масата на Тринли долетя звънливият ѝ глас, отразен от купола:

— Бени! Направи ли вече трампата? Гонле би могла да покрие...

Думите ѝ постепенно заглъхнаха, докато двамата се отдалечаваха към другия край на бара, после възобновените разговори напълно ги погълнаха. По всичко личеше, че Киви урежда някаква нова сделка, защото стискаше здраво рамото на Бени и оживено му обясняваше нещо.

— Вярно ли е, че тя *още* ръководи работата по стабилизирането на диамантените скали? Аз пък си мислех, че ти се занимаваш с това, Фам.

Джау Ксин се намръщи.

— Хайде спри се малко, Тръд.

Фам вдигна ръка — класически образ на раздражен старец, който се опитва да си придаде важност.

— Нали ти казах вече, мен ме повишиха. Лизолет трябва да довърши работата на открито, а аз отговарям за цялата операция от името на Пастир Нау.

И той се извърна към Киви, стараяйки се да си придаде очаквания от всички свиреп вид. „*Любопитно ми е с какво точно се занимава в момента.*“ Това дете беше наистина невероятно.

С ъгъла на окоето си Фам забеляза, че Силипан виновно свива рамене пред Джау Ксин. На всички беше ясно, че Фам е дърт измамник, но въпреки това го харесваха. Разказите му може и да са пълни със самохвалство, но пък бяха забавни и увлекателни.

Проблемът на Тръд Силипан бе, че няма мяра и не знае кога да спре да се заная с хората. А сега явно се чудеше как да се извини.

— Наистина, малцина са тези, които докладват лично на Пастира — обади се пак Силипан. — Аз пък ще ви кажа нещо за Киви Лин Лизолет. — И той се огледа, за да разбере кой още е в пивницата. — Знаете, че ръководя „умните глави“ на Рейнолт — така де, помагаме в разследванията, които води Ритцер Брюхел. Говорих с момчетата там. Нашата госпожица Лизолет е първа в списъка им. Замесена е в повече далавери, отколкото можете изобщо да си представите. — Той махна с ръка към мебелите, с които беше обзаведена пивницата. — Откъде, мислите, идва материалът за всичко това? Откакто замести Фам, тя е постоянно навън при скалите. И отклонява част от продукцията за хора като Бени.

Един от компанията размаха предупредително колбата с надпис „Лед и диаманти“ под носа на Силипан.

— Май и ти взимаш своя дял от всичко това, а, Тръд?

— Знаеш, че не това е главното. По-важно е, че това са ресурси, които принадлежат на комуната, а такива като нея и Бени Уен тайно ги източват. — Около масата закимаха важно. — Независимо за какво количество става дума, това си е кражба от нашата обща собственост. — Погледът му стана твърд. — В Годините на Заразата това се е смятало за едно от най-тежките провинения.

— Да, ама Пастира знае какви ги върши Лизолет. Значи едва ли е чак толкова страшно провинение.

Силипан кимна осъдително.

— Вярно, засега си затварят очите. — Усмивката му стана лукава. — И ще е все така, докато тя продължава да спи с него.

Този слух също се дочуваше напоследък отгук-оттам.

— Виж, Фам, ти също си Чуенг Хо, но си и военен човек. Тази почтена професия те поставя много по-високо от останалите, независимо какъв е произходът ти. Както ти е известно, всяко общество има свои морални норми. — По всичко личеше, че Силипан преповтаря наизустени чужди думи и идеи. — На върха са Пастирите или държавните мъже, както предполагам ги наричат вие. След тях са военните лидери, след това идват стратегите, техническият персонал и редовите войници. После са паразитите от различните категории: пропаднали членове на някоя достойна прослойка, които все още имат

шанс да се върнат към почтения живот. По-долу са работниците от заводите и фермерите. А на самото дъно, съчетали всички най-отвратителни черти на долните отрепки в обществото, се намират спекулантите. — Силипан се ухили срещу Фам. Очевидно смяташе, че той трябва да е поласкан, щом го нареди сред благородните професии. — Търговците са долни хиени и лешояди, които нямат смелост да си вземат нещо със сила.

Дори фалшивата самоличност, която си беше надянал Тринли, не би могла да понесе хладнокръвно подобно изказване. Фам не издържа и избухна:

— Чуенг Хо са във възход от хиляда години насам, Силипан. Това едва ли може да послужи за доказателство за долната им и непочтена природа.

Силипан му се усмихна, преливащ от симпатия.

— Знам, че ти е трудно да приемеш истината, Тринли. Ти си добър човек и е в реда на нещата да си лоялен към своите. Въпреки това смятам, че лека-полека започваш да проумяваш. Спекулантите са неизтребимо племе и вечно ще паразитират на гърба ни, независимо дали продават съмнителни закуски в парка или се шматкат между звездите. Тия, които пътуват в космоса, наричат себе си цивилизации, но в действителност са просто паплач, която се тълпи по границите на истинските цивилизации.

— Не помня друг път да съм бил толкова поласкан и така жестоко оскърбяван едновременно — изръмжа в отговор Фам.

Всички наоколо се разсмяха, а Тръд Силипан очевидно мислеше, че неговата лекция искрено е развеселила Тринли. После Фам довърши своя разказ без повече да го прекъсват. След това разговорът се завъртя около догадки какви точно ще са тези паякообразни обитатели на Арахна. В други случаи Фам поглъщаше жадно всяка новост от тези истории с добре изигран ентусиазъм, но сега не му беше до това. Погледът му се рееше все около бара. Бени и Киви стояха полузакрити от плота и очевидно се караха за нещо. Макар и силно повлиян от предразсъдъците на Новородените, Тръд Силипан имаше право за няколко неща. През последните години подземният живот в колонията процъфтяваше. Това обаче не беше продължение на подривната дейност на Джими Диет. Сред Чуенг Хо нямаше и следа от предишното намерение да правят нов заговор. Сега всички се

занимаваха със сделки. Бени, баща му и още дузина като тях редовно заобикаляха, а често дори нарушаваха законите на Пастира. До този момент Нау не се беше опитал да ги накаже по някакъв начин; поне засега нелегалната дейност на Чуенг Хо правеше живота на всички в колонията по-сносен. Фам и преди беше наблюдавал подобни процеси, възникващи, когато на Чуенг Хо е отнета възможността да търгуват като свободни човешки същества, да пътуват и да се бият.

Малката Киви Лин Лизолет беше в центъра на всичко. Фам спря удивения си поглед върху нея. За момент дори забрави да гледа намръщено и кръвнишки. Киви загуби толкова много напоследък. Според някои дори се беше продала. Но ето я сега, застъпваща от Бдение в Бдение и способна да се спазари с всички страни едновременно. Фам бързо потисна гордата усмивка, която беше на път да освети лицето му и отново загледа навъсено към нея. Ако Тръд Силипан и Джау Ксин изобщо подозираха за неговите истински чувства към Киви Лизолет, сигурно щяха да помислят, че съвсем си е изгубил ума. Ако някой по-схватлив като Томас Нау обаче се замисли по-внимателно, той лесно би могъл да събере две и две. А това ще е краят на Фам Тринли.

Наблюдавайки Киви Лизолет, Фам виждаше самия себе си. Това не му се беше случвало никога досега. Вярно, Киви е жена, а сексизмът бе една от отличителните черти на Тринли, за която не му се налагаше да преиграва. Приликите между тях двамата обаче бяха много по-дълбоки в сравнение с различията в пола. Киви я имаше, я — не, осем години, когато постъпи като участник в тази експедиция. Почти половината й детство мина сред звездите в космическия мрак, сам-сама, в компанията единствено на дежурния екип. Ето че сега се потопи в една коренно различна от нейната култура и въпреки всичко не се предава, а продължава да посреща всяко ново предизвикателство. Без преувеличение можеше да се каже, че е истински победител.

Фам изцяло потъна в мислите си и вече не надаваше ухо към разговорите на своите приятели по чаша. Дори не поглеждаше към Киви Лин Лизолет. Припомняше си случки и лица отпреди три хиляди години, с каквито беше изпълнен неговият тристагодишен живот.

Канбера. Тогава Фам беше на тринайсет — най-малкият син на Тран Нувен, крал и властелин на Нортланд. Фам отрасна заобиколен от бляскащите остриета на мечове, отрова и интриги. Живееше в каменен

замък на брега на едно много студено море. Съдбата му се знаеше отрано — или ще падне убит съвсем скоро, или пък ще наследи кралския престол в бащините си земи. Така щеше да стане, ако изживееше живота си в средновековието, в което се роди. Но когато навърши тринайсет, всичко се обърна с главата надолу. Неговият свят, който познаваше въздушния транспорт и радиото само от древните предания и легенди, беше посетен от междузвездни търговци — Чуенг Хо. Фам още помнеше как техните летателни апарати превърнаха вклада Големите блата на юг от замъка. Само година след това феодалният строй в Канбера се промени до неузнаваемост.

Чуенг Хо прати три свои кораба в експедицията до Канбера. Допуснаха голяма грешка разчитайки, че този свят ще преоткрие високоразвитите технологии, докато стигнат до него. Оказа се обаче, че дори кралството на Тран Нувен не би могло да осигури гориво на експедицията. Два от корабите останаха при тях. Малкият Фам отлетя като заложник на третия — резултат от една безумна сделка, която баща му сключи със звездните хора.

Денят на заминаването му от Канбера беше студен и мъглив. Придвижването от замъка до блатата им отне почти целия предиобед. Тогава за първи път му позволиха да види отблизо корабите на небесните посетители. Малкият Фам Нувен се чувстваше на върха на щастието. Едва по-късно осъзна, че през целия му останал живот няма друг подобен момент, в който всичко да е така объркано и погрешно изтълкувано. Междузвездните кораби, които се появиха сред мъглата, се оказаха само совалки, използвани за кацане на повърхността на планетата; високият капитан с чуждоземен вид, който приветства Фам и баща му, беше втори офицер; на три крачки зад него пристъпваше млада жена, а чертите на лицето ѝ бяха изкривени от притеснение. Наложница? Или пък обикновена прислужница? Ала не — истинският капитан, както се оказа по-късно.

Бащата на Фам, кралят, направи знак с ръка. Възпитателят на момчето и намусените прислужници го съпроводиха през калта до мястото, където чакаха звездните хора. Хватката на ръцете, които държаха раменете на момчето, стана още по-здрава, но то не забеляза това. Прехласнато гледаше „звездните кораби“, опитвайки се да проследи всяка извивка по блестящия корпус, направен най-вероятно от някакъв непознат метал. Някога беше виждал подобно вълшебство,

изобразено върху картина или на скъпоценна камей, но сега мечтите му се превръщаха в реалност.

Сигурно щяха да го завлекат на борда на совалката още преди да е усетил предателството, ако не беше Синди. Синди Дюкан, по-малката дъщеря на един от братовчедите на Тран. Тяхното семейство беше достатъчно благородно, за да живее в двора, но не и толкова влиятелно, че да определя хода на кралските дела. Синди беше на петнайсет — най-странното и диво създание, което Фам някога бе срещал. Толкова странно, че дори нямаше дума, с която да я определи. Може би „приятел“ приблизително предаваше смисъла на техните отношения.

Тя се появи изневиделица и се изпречи между тях и звездните хора.

— *He!* Това, което правите, не е редно. То няма да ни донесе нищо хубаво! Недейте...

И тя вдигна ръце нагоре, решена да ги спре на всяка цена. Фам дочу женски вик някъде отстрани. Беше майката на Синди, която крещеше на дъщеря си.

Това беше толкова безпомощен, глупав и безнадежден жест. Придружителите на Фам дори не забавиха крачка. Възпитателят му замахна с дебалата си тояга към краката на момичето и то падна на земята.

Фам се върна назад, опита се да стигне до нея, но някакви здрави ръце го вдигнаха във въздуха, приклецвайки здраво краката и ръцете му. Последният му спомен от Синди бе как се търкаля в калта, опитвайки се да се изтръгне от нападателите, без да откъсва очи от него. Фам Нувен така и не разбра каква цена е платило за тази своя дързост момичето, което единствено се осмели да го защити. Няколко века по-късно той отново се върна на Канбера. Вече беше достатъчно богат, че да купи цялата планета заедно с нейната цивилизация. Прерови всички библиотеки и откъслечните дигитални записи, които бяха направили останалите на планетата Чуенг Хо. Никъде обаче не откри дори намек или едничка дума за съдбата на Синди след дръзката ѝ постъпка. Нищо повече не намери и в семейните хроники от онова време. Малкото момиче и онова, което то стори, нямаша никаква стойност пред съда на вечността.



... Фам беше повлечен отново напред. Наоколо му се мярнаха лицата на неговите братя и сестри — млади мъже и жени със студени, решителни изражения. В този ден те се отърваха от една заплаха, колкото и малка да е тя. Слугите спряха за малко пред краля, бащата на Фам. Старият човек — всъщност по онова време той приближаваше четиридесетте — плъзна поглед по него. Тран беше за най-малкия си син нещо като въплъщение на съдбата или природните стихии — своенравен и загадъчен, скрит зад многобройни възпитатели, боричкащи се за благоволенieto му наследници и придворни. Устните му бяха като нарисувана върху лицето тънка черта. За миг в погледа на студентите му очи проблесна нещо като съчувствие. Той докосна бузата на Фам.

— Бъди силен, момко! Ти носиш моето име.

После Тран се обърна и заговори развалено на езика на пришълците. Фам вече беше в ръцете на звездните хора.

Също като Киви Лин Лизолет и Фам Нувен беше запратен жестоко в безкрайността на космическия мрак, където не му беше мястото.

Той помнеше тези първи години по-ясно от който и да е друг етап на своя живот. Стана ясно, че екипажът има намерение да го пъкне в хладилника и да го стовари на следващата спирка. За какво друго би могло да им послужи момче, което мисли, че в цялата вселена съществува един-единствен свят, при това той е плосък? И на което досегашният живот е минал във въртене на меч.

Фам Нувен обаче си имаше свои собствени планове. Видът на хладилните камери за летаргичен сън събуди дявола в него. „Рипрайз“ едва беше напуснал орбитата на Канбера, когато малкият Фам изчезна от определената за него кабина. Той и без това беше дребен за възрастта си, а по това време вече знаеше всичко необходимо относно наблюдателните камери. Така намери работа на екипажа на „Рипрайз“ за цели четири дни. Накрая, разбира се, загуби битката и някакъв много сърдит Чуенг Хо го завлече при капитана.

Той вече знаеше, че това е „прислужницата“, която зърна край блатата. Но дори сега му беше трудно да го повярва. Някаква слаба женска да командва междузвезден кораб с хиляден екипаж (макар че

по-голямата част от хората не даваха дежурство в момента и спяха в хладилните камери.) Хм. Може да е била любовница на собственика на кораба, но да го е отровила и сега да управлява на негово място. Това изглеждаше твърде вероятна версия, но пък я представяше като изключително опасна личност. В действителност Сура беше младши капитан, лидер на фракцията, която гласува против оставането им на Канбера. Онези, които останаха на планетата, наричаха отцепниците „разсъдливите страхливци“. Ето че сега се връщаха у дома почти напълно разорени.

Фам добре си спомняше нейното изражение, когато най-сетне го хванаха и го замъкнаха на капитанския мостик. Тя намръщено сведе поглед към малкия принц, облечен все още в кадифените одежди на благородническата прослойка на Канбера.

— Заради теб закъсня началото на Бдението, младежо.

Езикът бе почти неразбираем за Фам. Момчето потисна обзелата го паника и страха от самотата и отвърна решително на погледа ѝ.

— Мадам, аз съм ваш заложник, а не роб или пък жертва.

— Проклятие, какво казва той? — Сура Вин безпомощно се обърна към своите лейтенанти. — Виж какво, синко, този полет ще трае шестдесет години. Дотогава все някъде трябва да те държим.

Фам проумя последните ѝ думи въпреки езиковата бариера, но те му прозвучаха като закана на техния коняр, когато се канеше да обезглави някой кон.

— *Не!* Не можете да ме сложите в някой от онези ковчези!

Сура Вин също го разбра отлично.

Един от присъстващите заговори бързо и отсечено на капитан Вин. Сигурно казваше нещо от рода на: „*Неговите желания нямат значение, мадам.*“

Фам напрегна мускули, приготвяйки се за нова игра на криеница. Но Сура само изгледа втренчено своя подчинен и нареди всички да напуснат капитанската кабина. После двамата с момчето се опитаха да се разберат на някаква странна смесица от двата езика. Разговорът им продължи няколко Ксек. Фам познаваше отвътре дворцовите интриги и начина, по който действаха придворните, но нищо от това не подходеше за жената пред него. Малко след като бяха останали насаме, момчето се разхълца безутешно и Сура праметна ръка през раменете му, опитвайки се да го утеши.

— Това ще трае години наред — каза тя. — Нали разбираш какво искам да ти кажа?

— Д-д-д-да.

— Ако не се съ согласиш да те приспим в някоя от камерите, ще бъдеш вече стар човек, когато пристигнем.

„Камера за летаргичен сън“ беше още един ужасяващ израз.

— *Не, не, не!* Предпочитам да умра!

Фам Нувен сякаш напълно изгуби разсъдъка си.

Сура мълча известно време. Едва години по-късно тя разказа как според нея е минала първата им среща.

— Вярно, имах пълното морално право да те натикам във фризера. Така щях да си спестя куп проблеми. Още не мога да разбера защо флотският съвет на Денг ме принуди да те приема; вярно че и преди бяха много дребнави и ме дразнеха постоянно, но това решение надмина всичко.

И ето че ти се появи — едно дете, продадено от собствения си баща. Бях готова да настроя всички срещу себе си, но не и да се отнасям с теб, както ме посъветваха баща ти и хората от съвета. Ако те бях замразила, ти щеше да си пак на същото ниво на развитие, когато стигнем Намджем — напълно безпомощен в една технически развита цивилизация. Затова реших да не те затварям в хладилна камера, а да те оставя буден и да те науча поне на основни неща. При това знаех, че рано или късно ще усетиш колко бавно върви времето в космически кораб, който се носи между звездите. След няколко години на борда камерите вече нямаше да ти се струват толкова страшни.

Въпреки това и на двамата никак не им беше лесно в началото. Цялата охранителна система на кораба трябваше да се програмира отново и да се съобрази с присъствието на човешко същество, което не носи отговорност за постъпките си. И макар че не бяха позволени нито Междинни бдения, нито удължаване на редовните дежурства, този принцип също скоро се промени. Неколцина от екипажа доброволно се съгласиха времето им за летаргичен сън да бъде удължено.

„Рипрайз“ стигна междузвездно ускорение — 0,3 светлинна скорост — и потъна в космическата бездна.

Пред Фам Нувен се простря цялото време на вселената. Няколко души от екипажа — Сура и част от хората в първото Бдение направиха всичко по силите си, за да го изучат. Най-напред не възприемаше

нищо, но... Имаха пред себе си предостатъчно време. Постепенно започна да говори езика на Сура. И научи най-главното за Чуенг Хо.

— Ние търгуваме между звездите — каза Сура.

Двамата бяха сами на капитанския мостик. Екраните показваха карта със символите на петзвездната система, в която действаше Чуенг Хо.

— Значи Чуенг Хо е империя — разбиращо кимна момчето. То беше впило поглед в звездите, опитвайки се да си представи огромната космическа територия като я сравняваше с бащиното си кралство.

Сура се разсмя на думите му.

— Не, не е империя. Влиянието на нито едно правителство не може да обхване територия, простираща се на светлинни години. За бога, нито едно управление не е просъществувало повече от няколко века. Политиците идват и си отиват, търговците остават вечно.

Неврътният Фам Нувен съсредоточено смръщи вежди. Дори сега се случваше думите на Сура да му звучат като пълна безсмислица.

— Не, въпреки това смятам, че е империя.

Сура не се нае да спори с него. След няколко дни дежурството ѝ свърши и тя се оттегли в една от хладилните камери за летаргичен сън, в която приличаше на същински мъртвец. Фам дълго я умоляваше да не се самоубива и Мсек наред тъгуваше безутешно над капака на ковчега ѝ, ближейки собствените си рани. Сега вече бе заобиколен от други, съвсем чужди нему хора, а мъртвешката тишина продължаваше с дни. Така най-накрая се научи да чете на езика несе.

Две години по-късно Сура възкръсна от мъртвите. Момчето все още отказваше да влезе в хладилната камера, но от този момент нататък учеше старателно всичко, което се искаше от него. Вече си даваше сметка, че на кораба действа сила, по-могъща от която и да е кралска власт на Канбера и че той може да я овладее и подчини на волята си. За две години научи онова, което децата от развитите цивилизации усвояват за пет. Оказа се, че има дарба на математик; можеше да използва интерфейса на Чуенг Хо на най-високо ниво.

Сура почти не се беше променила от времето преди да заспи летаргичен сън. Дори по някаква необяснима причина сега изглеждаше някак по-млада. Един ден Фам улови погледа ѝ, докато съсредоточено го наблюдаваше.

— Е, изплюй камъчето — каза той.

Сура се усмихна.

— Никога не съм виждала дете по време на междузвезден полет. На колко си сега — петнайсетгодишен по стандартите на Канбера? Брет ми каза, че много си напреднал.

— Да. Ще стана истински Чуенг Хо.

— Аха. — Тя се усмихна, но това не бе покровителствената усмивка, изпълнена със съчувствие, която помнеше отпреди. Наистина ѝ стана приятно от думите му и не показва никакво недоверие относно искреността на неговото решение. — Но ти предстои още много да учиш.

— Затова пък разполагам с цялото време на света.

Този път Сура Вин остана будна четири нормални години. Брет Тринли беше заедно с тях само през първата, удължавайки времетраенето на своето Бдение. Тримата изучиха сантиметър по сантиметър всяко кътче от „Рипрайз“: лазарета и хладилните камери, командното табло, резервоарите за гориво. „Рипрайз“ изгаряше почти два милиона тона водород, за да стигне междузвездно ускорение. Сега обаче приличаше по-скоро на огромен празен сандък.

— Ако не заредим по време на полета, този кораб е обречен на гибел.

— Проблемът с горивото ще бъде решен, стига по пътя да има поне един газов гигант. Дори аз ще мога да пренастроя програмите за тази операция.

— Точно така. Именно това направихме на Канбера. Без допълнително укрепване на корпуса обаче не можем да продължим, нито да се скачим, ако изобщо достигнем крайната точка. — Сура прекъсна наскоро думата и изруга тихо. — Тия проклети идиоти, защо ли останаха? — За миг изглеждаше раздвоена между презрението, което изпитваше към предпочелите да останат на Канбера и чувството за вина, че ги е изоставила.

Брет Тринли наруши неловкото мълчание.

— Не се измъчвай заради тях. Те поемат огромен риск, но ако успеят, Клиентите, които се надявахме да намерим там, ще са изцяло техни.

— Знам това... А ние се връщаме на Намджем с празни ръце. Готова съм да се обзаложа, че ще загубим дори „Рипрайз“. — Тя разтърси глава, опитвайки се да разсее тревогите, които я измъчваха.

— Както и да е, сега имаме задачата да обучим още един член на екипажа. — Тя се втренчи с престорена строгост във Фам. — От какъв специалист се нуждаем най-много в момента, Брет?

Тринли извъртя очи към тавана.

— Искаш да кажеш кой би ни осигурил най-голям приход, нали? Безспорно това е програмист-археолог.

Тепърва предстоеше да разберат обаче дали варварско дете като Фам Нувен някога ще стане добър професионалист в тази област. Засега показва само, че владее всички стандартни интерфейс програми. Това не му пречеше да се вижда като бъдещ програмист, а защо не и капитан на кораб. С тези програми всеки би могъл да управлява „Рипрайз“, да въвежда новите координати при навлизане в орбита на някоя планета, да контролира хладилните камери...

— Ако нещо не стане както трябва обаче, смятай се за мъртъв! — Думите на Сура изтръгнаха Фам от мечтанията за бляскаво бъдеще. — Момче, запомни нещо. То често обърква дори тези, които са родени в развитите цивилизации. Разполагаме с компютри и програми още от началото на нашата цивилизация, дори още отпреди космическите полети. Техните възможности обаче не са неограничени; не могат да вземат самостоятелно решение при кризисна ситуация, да реагират на авария при полет и не са способни на творческа дейност.

— Но... — заекна Фам. — Аз самият се убедих, че това не е вярно. Често играя разни игри с тях и разбрах, че ако увеличи скоростта, никога няма да ги надвия.

— Компютрите извършват сравнително прости операции, но с много висока скорост. Има само една съществена област, в която те са незаменими. В паметта им са съхранени програми отпреди хиляди години и те биха могли всеки момент да стартират коя да е от тях. В известен смисъл те помнят всеки успешен ход или откритие в историята на човечеството.

— Заедно с още куп други напълно безсмислени данни — изсумтя Брет Тринли.

— Това е неизбежно — сви рамене Сура. — Ще ти дам обаче един пример. Кажи колко души наброява екипажът, когато сме в орбита на някоя планета и всички са будни?

— Хиляда двадесет и трима — откликна Фам. Той отдавна вече знаеше всички физически характеристики на „Рипрайз“ и

особеностите при полет.

— Добре. Представи си сега, че се намираш на светлинни години от най-близката цивилизация...

— Не е нужно да си го представя, това си е чистата истина — намеси се Тринли.

— ... И нещо се обърка. В построяването на един междузвезден кораб участват близо десет хиляди специалисти — еманация на огромната индустриална машина. Няма начин екипажът на такъв кораб да владее всичко до най-дребната част в неговия строеж, нито пък може самостоятелно да направи спектрален анализ на звездите. Да не говорим, че изобщо не е по силите му да изобрети ваксина срещу някоя внезапна неблагоприятна промяна в оранжерията за бактерии или да вникне в природата и причините за непознато заболяване.

— Разбира се, че е невъзможно — отвърна Фам. — Ето защо имаме компютри.

— И не е възможно да съществуваме дори миг без тях. В продължение на хиляди години паметта на машините е трупала програми, които да са ни подръка всеки момент. Но както и Брет каза, много от тях са лъжливи, заразени с вируси и само последната им версия съответства на нашите нужди. — Тя замълча и го погледна съсредоточено. — Само един умен и добре подготвен човек може да прегледа какво се предлага, после да избере и промени според нуждите си някоя програма, а накрая да интерпретира правилно крайните резултати.

Известно време Фам стоеше мълчаливо, премисляйки отново случаите, когато машините не се подчиняваха на неговите желания. Очевидно невинаги вината е била в него. А програмите, които превръщат езика на Канбера в несе, са истински боклук.

— Значи... Искаш от мен да стана много добър програмист.

Сура само се усмихна, но Брет съвсем неочаквано се разсмя на глас.

— Ще сме доволни, дори ако станеш само добър програмист, а после се научиш да боравиш с всичко онова, което вече е открито.

Фам Нувен прекара дълги години в изучаване на компютърните програми и тяхното приложение. Понякога имаше чувството, че програмирането води началото си още от Сътворението на света. Друг път то му напомняше за буницето зад замъка на неговия баща. Точно

на мястото, където ручеят прави остър завой, имаше струпани куп ненужни машинарии — летящи апарати, както им казваха селяните, датиращи още от славните времена на Канбера. Но буницето на замъка изглеждаше като подредена градина в сравнение с някои участъци от локалната мрежа на „Рипрайз“. Тук имаше програми, правени преди пет хиляди години, още преди човечеството да напусне Земята. Но най-необикновеното, а и най-ужасното при тях бе, че — както твърдеше Сура — за разлика от железарията на Канбера все още работеха! Чрез милиони на брой връзки и комбинации част от най-старите програми все още действаха в недрата на системата. За пример можеше да се вземе отчитането на времето в Чуенг Хо. Корекциите в системата бяха изключително сложни, но някъде в самото начало, отдавна забравена от хората, действаше програмата на брояча. Секунда след секунда той отчиташе времето още от мига, когато за първи път човешки крак е стъпил на луната на Старата земя. При по-внимателно вглеждане обаче... Началото беше поставено няколкостотин милиона секунди по-рано — 0 секунди от стартирането на първата компютърна система в историята на човечеството.

По този начин зад последните версии на интерфейсите програми лежах много пластове натрупана информация. Огромна част от този софтуер беше предвидена за използване при съвсем различни обстоятелства. Понякога това изиграваше лоша шега на сегашните им потребители. Освен останалите инциденти по време на космически полет, много от сривовете бяха причинявани от неправилно използване на древни програми, които най-сетне имаха случай да си отмъстят на неблагодарното и непредпазливо човечество.

— Не е ли по-добре тогава да преинсталираме всичко наново — попита Фам.

— Вече е правено — отвърна Сура, без да го погледне. Подготвяше края на поредното си Бдение и беше предвидила през последните четири дни да отстрани повредите в хладилната камера.

— По-скоро са се опитвали да го правят — поправи я Брет, който тъкмо се връщаше от помещението с хладилниците. — Но дори ако се вземат само последните и най-съвършени версии на програмите, те пак остават много сложни и необятни като информация. Ще се наложи ти и още хиляда като теб да работят в продължение на век, за да ги възпроизведат отново. — Тринли се ухили зловещо. — Само че знаеш



ли какво — докато завършиш, вече ще си натрупал достатъчно несъвместими елементи дори в последната програма. Освен това няма гаранция, че всички приложения на програмата, които се налага да ползваш от време на време, ще са съвместими с нея.

Сура се откъсна за момент от работата си.

— Думата за всичко това е „разработване на подходяща за програмиране среда“. В общи линии, когато хардуерът достигне лимита на своите възможности и програмистите са имали на разположение няколко века да разработят нова система, се стига до момент, в който някой от използваните вече кодове върши много повече работа от такъв, дето тепърва трябва да се измисля и натъкмява. Единственият изход в такъв случай — какъвто е и моят в момента — е да се разровиш из архивите и да откриеш средство, което да ти свърши работа. — И тя махна с ръка към платката, върху която работеше в момента. — Охладителната течност, необходима за камерите, е вече на привършване. На Канбера нямаха от нея, както и още милиони други жизненонеобходими за нас неща. Е, очевидният изход е камерите да се преместят до корпуса на кърмата и да бъдат охлаждани директно. Ние обаче нямаме подходящо оборудване за това, ето защо напоследък се наложи да работя и като археолог. Изглежда преди петстотин години е възникнал подобен инцидент по време на войната в системата Торма. Тогава са успели да се справят със системата за поддържане на постоянна температура. Точно от същото се нуждаем и ние сега.

— Почти от същото — ухили се отново Брет. — С някои известни изменения.

— Именно. Току-що приключих и с тях. — Тя погледна към Фам, за да разгледа изражението на лицето му. — Аха, както си и мислех — ти по-скоро би умрял, отколкото да използваш хладилна камера.

Фам се усмихна притеснено, припомняйки си дивото момче, което беше преди шест години.

— Не, напротив, ще я използвам. Някой ден.

Този ден настъпи след още пет години от личното време на Фам. Дотогава обаче му се отвори много работа. Този път нито Брет, нито Сура бяха дежурни, а Фам така и не успя да се сближи с техните заместници. Тези четиримата свиреха на музикални инструменти, при това ръчно, също като трубадурите в двора на неговия баща! Понякога

музицираха в продължение на Ксек, сякаш това ги довеждаше до някакъв вид умствено-социален екстаз. Фам не беше особено заплепен от музиката им, но уважаваше труда им. Тези хора наистина работеха неуморно, за да постигнат един сравнително посредствен резултат! Той самият обаче не притежаваше необходимото търпение, за да се захване с изучаването на някой от техните инструменти. Ето защо се затвори в себе си. А самотните занимания наистина му се удаваха. Освен това имаше още толкова много да учи.

Колкото повече се задълбочаваше, толкова по-ясно разбираше какво точно е имала предвид Сура под „разработване на подходяща за програмиране среда“. В сравнение с всички останали членове на екипажа, които познаваше, Фам стана един наистина много добър програмист. Веднъж дочу Сура да го нарича „проклетият гений“, убедена, че не е някъде наблизко, за да я чуе. Той вече можеше да програмира *каквото пожелае*, но за жалост животът е кратък, а повечето значителни системи бяха наистина необхватни. Ето защо Фам се научи да се оправя из труднопроходимите дебри на миналия опит. Можеше например да интерфейсне програмата за оръжие от Елдрич Фаери с коничните планери отпреди завладяването на космоса. И което бе не по-малко важно — знаеше точно къде да потърси, за да открие необходимите за програмата приложения, скрити в мрежата на кораба.

Освен това сам стигна до един извод относно „разработването на подходяща за програмиране среда“, за който Сура изобщо не му беше споменала. Когато системата зависи от съществени за нея, но сравнително несъвършени програми, а те от своя страна се основават на още по-стари такива... става практически невъзможно да проучиш всичко онова, на което е способна тази система. Някъде дълбоко в автоматиката на кораба сигурно имаше — трябваше да има — цяло подземие с врати, които крият капани и опасни тайни. Техните изобретатели бяха мъртви отпреди хиляди години, а ключът към тези врати сигурно отдавна е безвъзвратно изгубен. Други клопки пък бяха заложени от компании и правителства, които са се надявали да измамят някак неумолимия ход на времето. Сура, Брет и още неколцина знаеха най-важните секрети на системата на „Рипрайз“ и благодарение на тях притежаваха огромна сила.

Средновековният принц Фам Нувен беше очарован от тази мисъл. *„Ако само един човек е способен да проникне в първото, най-*

*основно ниво на някоя универсална за всички система...*“ Ако това ниво се използва навсякъде, тогава притежателят на ключа към него ще се превърне във вечен властелин на цялата вселена от познание.

\* \* \*

Изминаха единайсет години, откакто уплашеното тринайсетгодишно момче напусна Канбера.

Сура току-що бе излязла от поредния летаргичен сън. Фам чакаше нейното завръщане с нарастващо нетърпение, още откакто... се затвори в хладилната камера. Имаше толкова много да ѝ разказва, толкова много да ѝ показва и да я разпитва. А когато мигът най-сетне настъпи, той не можа да събере сили да застане край хладилната камера и да я приветства.

Тя го намери в склада за оборудване и екипировка на кърмата — тясно помещение с истински прозорец към звездите отвън. Точно тук го бяха затворили, когато за първи път се качи на кораба.

По тънката стена се разнесе почукване. Той я отмести настрани.

— Здравей, Фам. — Сура му се усмихваше някак особено, пък и изглеждаше твърде необикновено. Толкова млада. В действителност възрастта ѝ си оставаше същата като при влизането в хладилната камера. А Фам Нувен имаше зад гърба си вече дваайсет и четири години лично време.

Той я покани с жест да влезе в тясното помещение. Тя се понесе плавно из въздуха, почти се отърка в тялото му, после се обърна и устреми очи в него. Макар да се усмихваше, погледът ѝ остана сериозен.

— Пораснал си, приятелю.

Фам понечи да поклати глава.

— Да, но аз... Ти все още ме изпреварваш.

— Може и така да се каже. Едно е сигурно — ти си двойно по-добър програмист, отколкото аз бих могла да стана някога. Проучих внимателно решението, което си предложил на Сенг за преодоляване на проблемите по време на неговото Бдение.

После двамата седнаха и тя подробно го разпита за работата му през изминалите години. Всички високопарни думи и хвалби, които

готвеше от дълго време насам, излетяха от главата му. Вместо триумфално слово от неговия разказ излезе едно смутено мънкане, заекване и повтаряне на едно и също нещо по няколко пъти. Но Сура сякаш не обърна внимание на това. „*Проклятие! Как мъж от Чуенг Хо си взема жена?!*“ На Канбера го бяха възпитали да вярва в рицарското призвание и благородството на саможертвата... Но колкото повече растеше, толкова по-ясно му ставаше, че правилният подход е съвсем различен: достойният джентълмен просто грабва онова, което желае, стига някой по-силен от него джентълмен вече да не го притежава. Личният опит на Фам в това отношение бе твърде ограничен и недостатъчен: вместо той да приложи наученото, бедната Синди завладя *него*. В началото на последното Бдение се опита да изпробва правилния подход от Канбера върху една от жените в екипажа. Ксина Рао му счупи китката и направи официално оплакване. Сура рано или късно щеше да научи за това.

Тази мисъл окончателно разсея Фам и той се втрени в Сура притеснен и объркан. После изневиделица изтърси онова, което пазеше в тайна за някой специален случай:

— Аз... Смятам да направя пауза между две Бдения, Сура. Най-сетне се реших да използвам хладилната камера.

Тя само кимна сериозно, сякаш изобщо не е подозирала, че рано или късно той ще стигне до това решение.

— Знаеш ли какво ме накара да взема това решение? Можеш ли да се досетиш коя беше капката, от която преля чашата? Случи се преди три години. Ти спеше след Бдение... „*И аз осъзнах колко дълго време има до следващата ни среща.*“ Опитвах се да обработя последните астрономически данни с една наша стара програма, за да направя някои изчисления. За тая работа наистина е необходимо да си добър математик. По едно време съвсем блокирах. Пратих всичко по дяволите, дойдох тук и се заяха през прозореца. И друг път съм го правил. С всяка изминала година моето слънце грее все по-слабо и това ме плаши.

— Вярвам ти — каза тя. — Не допусках обаче, че оттук можеш да гледаш право навън към звездите.

Тя се оттласна, стигна до тясната врата и угаси светлината.

— Напротив, възможно е — отвърна Фам. — Или поне когато очите ти привикнат към тъмнината. — Сега в помещението беше

тъмно като в рог. Това пред тях беше *истински* прозорец, а не някакъв екран с прекрасна, но несъществуваща гледка. Той се приближи плътно до нея. — Ето, виждаш ли четирите ярки звезди на Копиеносеца. Точно сега орбитата на звездата на Канбера става с един тонг по-дълга. „Глураво. Тя не познава небето над Канбера.“ — Въпреки това той продължи да говори — празно дърдорене, което прикриваше истинските му чувства. — Но не това преобърна всичко в мен. Моето слънце е една от многото звезди. По-важни са съзвездията — Копиеносеца, Дивата гъска, Голямата мечка. Все още мога да ги разпознавя, но дори техните очертания вече се променят. Приемам този факт с разума си — това все някога трябваше да се очаква. Превръщам съм в математически изчисления много по-сложни явления от тази промяна. И въпреки това тя ме потресе. За единайсет години изминахме толкова много път, че цялото небе се промени пред очите ми. Само по това разбирам колко далеч сме вече от моя роден свят. И колко дълъг път все още ни предстои.

Фам направи широк жест в мрака и дланта му леко докосна правилната извивка на ханша й. Той едва не се задави. Ръката му остана прикована към това място, после внимателно докосна голата плът точно над талията. Как не го забеляза досега — блузата й се бе вдигнала нагоре и откриваше кръста. Ръката му обгърна талията й, погали плоския корем и продължи нагоре, чак докато стигна топлата мекота на гърдите. Направи го с жест, сякаш заграбва нещо — по-деликатно, но пък съвсем недвусмислено.

Реакцията на Сура бе също толкова незабавна, както и тази на Ксина Рао. Тя се извърна и гърдите й се опряха в дланта и на другата му ръка. Преди Фам да успее да се отдръпне, пръстите й вече галеха врата му, накланяйки главата му напред и надолу за една... дълга и упоителна целувка. По тялото му пробягаха тръпки — там, където устните му докосваха нейните; където ръката му усещаше плътта й; където кракът й се провря между бедрата му.

Сега тя издърпваше неговата риза от колана на панталоните, притискайки тяло плътно към неговото. После за миг се откъсна от устните му и тихо се засмя.

— Божичко! Чакам те да ми паднеш в ръцете, още откакто навърши петнайсет!

„Тогава защо се бави чак досега? През цялото време съм бил в твоята власт.“ Това беше и последната свързана мисъл, която мина през главата му. В мрака наоколо заплуваха много и очарователни въпроси: какво да използват за опора, как да съединят в едно мекотата и твърдостта. Носеха се леко от стена към стена и горкият Фам сигурно никога не би открил пътя, ако не беше неговата партньорка и водач.

После тя запали светлините и му показа как може да го направи в хамака. След това още веднъж на загасена светлина. Мина много време, докато двамата най-сетне се отпуснат изтощени в безтегловността. Умиротворение и радост. Тялото ѝ изпълваше ръцете му. Звездните лъчи ги покриваха с вълшебна пелена, която грееше все по-ярко. Нейното сияние караше очите на Сура да блестят в тъмното, открояваше белотата на зъбите ѝ. Тя се усмихваше.

— Прав беше за звездите — каза. — Ставаш някак по-смирен и покорен, когато видиш как отлитат далече назад. Така осъзнаваш колко сме нищожни.

Фам я притисна нежно до себе си. Беше толкова блажен и омаян, че не му се мислеше какво е казал преди.

— Да, наистина е плашещо. Но като се замисля си давам сметка, че с помощта на корабите и хладилните камери ние сме извън тяхната власт. Значи сме способни да превърнем вселената в каквото пожелаем.

Ослепителната усмивка на Сура стана още по-широка.

— О, Фам, май изобщо не си се променил. Спомням си ясно първите ти дни на борда, когато още не можеше да вържеш едно свястно изречение. Тогава настояваше, че Чуенг Хо е империя, а аз се опитвах да те убедя, че сме просто търговци и нищо повече.

— Помня, макар все още да не го проумявам. От колко време съществува Чуенг Хо?

— Името означава търговска флота. Има я отпреди две хиляди години.

— Значи е просъществувала по-дълго, от която и да е друга империя.

— Да, но една от причините за това дълголетие е, че не сме империя. Единствено непромененото ни занимание създава илюзията, че сме вечни. Чуенг Хо отпреди две хиляди години са говорели съвсем

различен език от сегашния, а и културата им по нищо не прилича на нашата. Всичко е въпрос на процес, а не става под натиска на някакво правителство или друга власт.

— Вие сте просто група хора, които се занимават с една и съща дейност, така ли?

— Точно така.

Фам замълча за известно време. Тя май наистина отказваше да разбере очевидни неща.

— Добре, да приемем, че положението е такова, каквото твърдиш. Не осъзнаваш ли обаче каква сила притежавате? Владеее свръхразвити технологии, простиращи се на стотици светлинни години в космоса и на хиляди години във времето.

— Не си прав. Все едно да кажеш, че морският прибой управлява света, защото го има навсякъде, притежава собствена мощ и очевидно действа по някаква схема.

— Бихте могли да създадете мрежа като онази във флота, която използвахте на Канбера.

— Светлинната скорост, Фам — не забравяй за нея. Нищо не е по-бързо. Нямаме представа с какво се занимават търговците в другия край на Обитаваното от хора космическо пространство. А ако до нас все пак достигне някаква информация, то тя е с вековна давност. Единственото, което си видял, е мрежата на борда на „Рипрайз“; единственото, което си изучавал, е как действа ограничената мрежа на нашата флота. Съмнявам се, че изобщо си даваш сметка каква мрежа е необходима, за да обслужва цяла планетарна цивилизация. Ще видиш Намджем. Всеки път, когато посещаваме подобно място, губим част от екипажа си. Планетарна мрежа, чрез която можеш да влезеш във връзка с милиони хора за милионна от секундата — ето това е нещо напълно чуждо за теб. Готова съм да се обзаложа, че когато стигнем Намджем, ти също ще ни напуснеш.

— Никога...

Но Сура вече го прегръщаше, гърдите ѝ се притискаха в него, ръката ѝ се плъзгаше надолу към корема му, достигайки целта. Отговорът на Фам беше погълнат от мощния импулс, с който отвърна тялото му.

Фам се пренесе в кабината на Сура. Двамата прекарваха толкова дълго време заедно, че накрая дежурните взеха да го подкачат, че е „отвлякъл техния капитан“. Всеки миг, прекаран със Сура Вин, се превръщаше в извор на несекваща радост за Фам. Връзката им обаче не беше само задоволяване на плътските желания. Двамата говореха ли говореха, спореха ли спореха... Без край. Накрая взеха решение как ще живеят оттук нататък.

Понякога се сещаше за Синди. И двете със Сура не чакаха той да ги покорява, а сами направиха първата крачка, променяйки и възгледите, и живота му. И двете го учеха, спореха с него, вбесяваха го и го омагьосваха. Двете жени в живота му обаче бяха различни като лятото и зимата, като езерцето и океана. Синди се застъпи за него, рискувайки живота си, изправи се сам-самичка срещу въоръжените до зъби кралски хора. Дори в най-смелите си мечти Фам не можеше да си представи Сура Вин да заложи живота си на карта заради него. Не, Сура беше изключително разумна и предпазлива. Именно тя предвиди какви ще са рисковете от оставането им на Канбера и прецени, че е малко вероятно да постигнат успех. Освен това спечели на своя страна достатъчно хора, така че накрая изпроси кораб от съвета на флотата и напусна Канбера. Сура Вин планираше за дълго време напред, предвиждайки опасности, които никой друг не забелязваше. Тя гледаше да избегне опасността. Не успееше ли обаче, посрещаше я очи в очи. И въпреки това тя стоеше по-долу от Синди в обърканата ценностна система на Фам... Но и много по-високо в същото време.

Сура никога не прие присърце идеята му за междузвездно кралство на Чуенг Хо. Тя не просто я отхвърли, а го отрупа с книги — по икономика и история, чийто списък запълни цяло десетилетие от неговата и без това натоварена програма. Всеки разумен човек би приел нейната гледна точка; и преди имаше случаи на „очевидни неща“, за които после се оказваше, че Фам Нувен е отсъдил погрешно. Но у него все още живееше старият инат. Може пък сега не той, а Сура да греши.

— Можем да изградим междузвездна мрежа. Но тя просто ще бъде... бавна.

Сура се разсмя.

— Аха! Така значи — бавна. Така че едно здрависване да трае хиляда години!



— Е, очевидно протоколът ще трябва да се промени. А и принципът на използване на мрежата — също. Но с нейна помощ природата на търговските взаимоотношения би могла коренно да се промени в нещо много по-голямо и печелившо. — Той едва се удържа да каже по-могъщо и силно, но знаеше, че тя просто ще му се надсмее заради средновековния начин на мислене. — Тогава ще можем да поддържаме една плаваща база данни за клиенти.

Сура разтърси глава.

— Само дето информацията в нея ще изостава с десетилетия, дори с хилядолетия.

— Можем да установим стандарти за човешкия език. Програмните стандарти на нашата мрежа ще надживеят което и да е правителство на клиентите ни. Така търговската култура ще съществува вечно.

— Но Чуенг Хо е само една риба в безкрайното море от търговци... О! — Фам усети, че най-сетне е успял да преодолее бариерата на нейното неразбиране. — Значи ти мислиш, че „културата“ на разпространение ще превърне всички участници в търговци, така ли?

— Да, да! Освен това бихме могли да кодираме част от информацията, за да устоим на конкуренцията. — Фам лукаво се усмихна. Онова, което му хрумна, не би могло да се роди в главата на малкия Фам; за него не би се досетил дори неговият баща — кралят на цял Нортланд. — Всъщност някои от предаванията може и да не са шифровани. Като стандартите за езиковия материал и най-ниското ниво на библиотеките например. Чел съм историята на Клиентите. Още от времето на Старата Земя единственото вечно нещо е кръговратът: възникването на цивилизациите и техният крах; появата на живот и пълното изчезване на човешкия род в някои определени райони. След време преносът на данни по мрежата на Чуенг Хо би могъл да изличи от историята всички тези колебания.

Сура продължаваше да кима с глава, но погледът ѝ беше обърнат някъде дълбоко навътре в нея.

— Прав си. Ако се справим, накрая ще имаме установени взаимоотношения с Клиентите, които говорят *нашия* език, съобразяват се с търговските ни нужди и закони и използват *нашата* програмна

среда... — Тя се втренчи в него. — На теб май още ти се върти в главата идеята за империя, а?

Фам само се усмихна в отговор.

Въпреки че все още имаше хиляди възражения, Сура все пак успя да улови духа на неговата идея. Пречупи я през своя опит и сега цялото ѝ въображение беше ангажирано с нея. С течение на времето възраженията ѝ постепенно взеха да се превръщат в предложения, а споровете им — в градивни разговори.

— Ти си луд, Фам... Но сега това е без значение. Сигурно само един луд средновековен човек може да бъде толкова амбициозен. То е като... Както навремето сме създали цивилизация почти от нищото. Сега имаме шанс да създадем свои митове, наши обичаи. И те ще се превърнат в постамент за всичко живо наоколо.

— Освен това ще надделеem над всички конкуренти.

— Боже мили — тихо въздъхна Сура. (Това беше малко преди да провъзгласят Бога на цялата търговия и да измислят пантеона на подчинените му божества.) — Да знаеш, че Намджем е идеалното място за начало на всичко това. Те притежават всички предимства на една напреднала цивилизация, но вече започват бавно да западат и стават цинични. Пропагандните им технологии са толкова добри, колкото и в повечето други човешки общества. Нашето предложение може да звучи малко налудничаво, но е направо банално в сравнение с рекламните кампании по тяхната планетарна мрежа. Ако братовчедите ми са все още в пространството около Намджем, те сигурно ще влеят доста средства в операцията. — Тя се разсмя, весело и почти по детски. Фам внезапно осъзна колко я е потискала мисълта за фалита. — Дявол да го вземе, накрая ще се окаже, че дори излизаме *на печалба!*

През остатъка от Бдението те съвсем отпуснаха юздите на своето въображение, изобретателност и плътска страст. Фам предложи идеята за комбинирано отлъчи и вълни радио; за програмни схеми, които да свързват семейства и цели родове през вековете. Сура прие повечето негови идеи за дизайн, а в очите ѝ се четеше почуда и огромно блаженство. Що се отнася до предложението му за генното инженерство, плановите на Фам за наследствените благородници и

военните флоти само я разсмяха, а той не се опита да я разубеждава. И сам знаеше, че стане ли дума за човешките ресурси и обществени отношения, той си беше все още тринайсетгодишно средновековно момче.

Накрая се оказа, че Сура по-скоро благоговее пред него, отколкото го покровителства и напътства. Фам помнеше добре и последния им разговор, преди да се реши да влезе в хладилната камера за първи път. Сура коригираше термометрите на радиоактивните охладители и проверяваше хипотермичните лекарства.

— Ще се събудим почти едновременно, Фам. Аз ще те изпреваря само със стотина Ксек. — Тя се усмихна и той почувства как погледът ѝ внимателно го погали. — Не се безпокой.

Фам можеше да отвърне нещо насмешливо, но вътрешно наистина се чувстваше неспокоен. Тя продължи да бърби непрекъснато, докато той влизаше в камерата — безкраен монолог за бъдещите им планове и мечти, откъде ще започнат, щом веднъж стигнат Намджем. Най-накрая вече нямаше какво повече да каже. Тя се поколеба. После се наведе над него и го целуна леко по устните. Усмивката му стана иронична, но тя също гледаше с насмешка на чувствата, които я вълнуват в този момент.

— Леки сънища, мой сладък принце.

После си тръгна, а той усети въздействието на хапчетата. Изобщо не почувства студ. Последната му ясна мисъл се зарея някъде назад в миналото. В неговото детство на Канбера баща му беше само някаква далечна фигура на непознат властник, а братята и сестрите с всяка изминала година се превръщаха в грозяща живота му опасност. Синди... Изгуби Синди без дори да осъзнае това. Виж Сура Вин — с нея се чувстваше като пораснало дете пред своя любящ родител; изпитваше влечение като съпруг към съпруга; като към най-близък приятел, какъвто може да си пожелае всяко човешко същество.

Сура Вин въплъщаваше всички тези образи. А както се надяваше, през остатъка от дългия си живот щеше да остане негов приятел, макар че в началото го предаде. Въпреки това беше добра и искрена жена.

Някой внимателно го разтърси и помахна с ръка пред лицето му.

— Ей, Тринли! Фам! Тук ли си още?

Беше Джау Ксин и изглеждаше загрижен.

— Ъ? Да, да, всичко е наред.

— Сигурен ли си? — Ксин продължи да го изучава внимателно още известно време, после плавно се понесе обратно към мястото си. — Един мой чичо гледаше с такъв празен поглед, какъвто имаше ти преди малко. Беше получил удар и...

— Добре, добре, аз обаче се чувствам отлично. Никога не съм бил в по-добра форма. — Фам отново заговори с обичайния си тон на самохвалко. — Просто се бях замислил за нещо.

Думите му предизвикаха бурен смях около масата.

— Замислил се значи, а? Много лош навик, Фам, старо момче такова!

След няколко мига загрижеността им съвсем изчезна. Фам се заслуша в разговорите и от време на време се включваше с по някое шумно изразено мнение. Често му се случваше да сънува с отворени очи, още откакто напусна Канбера. Мечтите и плановете за бъдещето така го завладяваха, че губеше връзка с реалността. Навремето беше провалял не една сделка именно поради тази си слабост.

С крайчеца на окото забеляза, че Киви е изчезнала. Детството на момичето много приличаше на неговото. Вероятно това беше причината за силно развитото ѝ въображение и нейната инициативност сега. Понякога се чудеше дали и на стрентманианските деца разказват същите приказки, каквито беше научил на борда на „Рипрайз“. Само че за разлика от сегашната мисия, когато корабът на Чуенг Хо достигна крайната точка на онова дълго пътешествие, всичко потръгна като по вода. Бедната Киви намери тук само смърт и предателство. И въпреки това още се държеше...

— Вече може да се каже, че разполагаме с добър превод. — Тръд Силипан отново се беше върнал на темата за Паяците. — Знам го, защото отговарям за преводачите от „умните глави“ на Рейнолт. — Той беше по-скоро нещо като отговорник за реда, отколкото важна клечка в екипа, но никой не се реши да го каже гласно. — Обзалагам се, че оттук нататък всеки ден ще научаваме по нещо важно за цивилизацията на Паяците.

— Не е много сигурно, Тръд. Повечето смятат, че това е западна колония на някоя друга цивилизация. Но ако Паяците

наистина са пръснати навсякъде из вселената, тогава защо досега не сме засекали техни радиоизлъчвания?

— И преди сме попадали на подобни явления — намеси се Фам. — Най-вероятно Арахна е колония. Тази система има твърде враждебна среда — невъзможно е животът тук да е възникнал по естествен начин.

— Сигурно бедните създания нямат свой Чуенг Хо — обади се друг.

Около масата отново се разнесе бурен смях.

— Точно така, иначе в ефира би се вдигнал голям радиощум. Не бихме могли да пропуснем такова нещо.

— Възможно е другите да са далеч оттук — като Фъфленето на Персей например...

— Или пък са толкова напреднали, че изобщо не използват радиото. Забелязахме Паяците тук, само защото сами ни се изпречиха на пътя.

Това беше много стар спор около една мистерия, възникнала още в Епохата на изгубените илюзии. Той стана и основна причина за организиране на експедиция до Арахна, което пък привлече Фам в нея.

Но тук Фам откри нещо неподозирано, което беше толкова значимо, че въпросът откъде в действителност произлизат Паяците се превърна във второстепенна тема за него. Той се сблъска с Фокуса. Чрез него Новородените превърщаха своите най-светли умове в завладени от една-единствена тема машини за произвеждане на решения. Благодарение на тях некадърник като Тръд Силипан получаваше симултанен превод от напълно непознат език само с едно натискане на копчето. А чудовищата от рода на Томас Нау притежаваха хиляди вечно будни очи, които вместо него дебнеха непрекъснато и не пропускаха дори най-дребната подробност. Фокусът осигуряваше на Новородените власт, с каквато дотогава не беше разполагал никой; изкусност, която надминаваше и най-съвършената машина; търпение, непостижимо за което и да е човешко същество. Това бе една от Изгубените илюзии. Но те я бяха постигнали.

Наблюдавайки скришом самоувереното държание на Силипан, Фам прецени, че е дошло време за следващия етап от неговия план. По-низшите сред Новородените го приемаха безрезервно. Нау го закриляше, даже често коткаше стария човек, надявайки се той да му

послужи като ключ към военните тайни на Чуенг Хо. Ето защо беше крайно време да научи нещо повече за Фокуса. Можеше да поразпита Силипан или пък Рейнолт... А някой ден ще се добере и до техническите подробности.

Фам се опита да построи цивилизация, простираща се по цялото Обитавано от хора космическо пространство. Няколко века тази идея му изглеждаше напълно осъществима, а началото беше наистина успешно. Накрая обаче го предадоха. А Фам отдавна знаеше, че предателството води до пълен провал. Онова, което направиха Сура и останалите за него при Зева Бризго, бе наистина неоценимо. Междузвездната империя обхващаше твърде голямо пространство и се простираше в голям период от време. За толкова мащабно начинание обаче не беше достатъчно да е просто добро и справедливо. Нужна е и проницателност.

Фам вдигна колбата „Лед и диаманти“ в негласен тост за уроците от миналото и обещанията на бъдещето. Този път щеше да се постарее делото му не само да потръгне добре, но и да завърши успешно.

## 18.

Първите две години лично време на Езр Вин след атаката се равняваха на близо осем години реално време. Подобно на всеки добър капитан от Чуенг Хо, Томас Нау използваше времето на дежурствата за подобряване и развитие на средата, в която живееха. Киви и нейният екип прекараха най-кратко в хладилните камери, но дори те изоставаха с работата.

Анне Рейнолт също не даваше миг покой на своите астрофизици. Светлината на Изчезващата продължаваше да се придържа към кривата, позната от миналото. За някой непрофесионален наблюдател звездата изглеждаше нормално слънце, чийто състав е главно от водород, а повърхността ѝ е изпъстрена с петна. В началото директор Рейнолт държеше учените на по-свободен режим, очаквайки да настъпи активния за Паяците период. Радиоемисиите на военните от Арахна се възобновиха още на първия ден след Изгрева, независимо че повърхността на планетата беше забулена от унищожителната гореща пара и ураганните бури в годините на Новото слънце. Очевидно последната фаза на Изчезващата беше прекъснала някаква локална война. За година-две се появиха дузина точки на радиоизлъчване върху двата континента на планетата. Тези същества трябваше на всеки два века да подновяват почти изцяло структурите си на повърхността. По оскъдните данни, с които разполагаха личеше, че са много умели в това. Всеки път, когато въздушните течения разкъсваха облаците, отдолу се виждаха все нови градове и пътища.

През четвъртата година точките на радиоизлъчване вече наброяваха две хиляди — класически модел на стационарни трансмитери. От този момент нататък Триксия Бонзол и останалите лингвисти минаха на утежнен режим на дежурства. Екипът им за първи път имаше случай да работи върху запис с по-голяма продължителност.

Когато Бденията им съвпадаха — а сега това се случваше много по-често — Езр посещаваше Триксия Бонзол всеки ден. Отначало тя се държеше отчуждено и сякаш изобщо не го чуваше — разговорите на

Паяците изпълваха цялото пространство в работната ѝ стая. Звучите приличаха на пронизително пищене, докато Триксия и другите фокусирани лингвисти не откриха най-накрая къде в акустичния спектър се намира нормалният говор на Паяците. Тогава намериха и подходящите символи — звукови и визуални, необходими за понататъшните им проучвания. Накрая Триксия разполагаше с пълен набор от данни, за да работи спокойно.

Едва тогава започна истинският превод. Фокусираните лингвисти на Рейнолт се ловяха за всичко, до което можеха да се доберат. Всеки ден превеждаха поредица от думи, обединени в полуразбираеми текстове. Триксия обаче се оказа най-добрият професионалист сред тях. Това си пролича още от самото начало. Благодарение на нейната работа върху текстовете по физика стана първият и най-съществен пробив. Нейна беше заслугата и за напасването на почти две трети от писмените образци с говоримия език, извлечен от радиопредаванията. Триксия Бонзол вече превъзхождаше дори лингвистите на Чуенг Хо; колко би се гордяла, ако можеше да го осъзнае.

*„Тя е крайно необходим специалист.“* Рейнолт изрече това с характерния за нея равен тон, лишен от всякаква емоция. Той не се променяше, независимо дали казаното е похвала или безмилостна присъда. Рейнолт просто отбелязваше фактите. Триксия Бонзол едва ли щеше да бъде освободена преждевременно, както стана с Хънт Уен.

Езр се стараеше да изчете всички материали, подадени от преводачите. Отначало те представляваха грубо съчленен езиков материал. В него всяка дума би могла да се подмени с многобройни нейни значения, а всяка фраза — с близки по смисъл словосъчетания. С всяка Мсек обаче преводите ставаха все по-разбираеми. Арахна беше населена с живи същества и пред очите им техните думи постепенно добиваха значение.

Някои от фокусираните лингвисти не успяха да надскочат нивото на анотатния превод. Те оставаха на нивото на най-повърхностния слой от смисъла и не правеха повече усилия да уловят духа в речта на чужденците. Може пък и това да бе напълно достатъчно. Сега вече знаеха със сигурност, че Паяците нямат информация за каквато и да е предшестваша ги цивилизация.



— Нямаме никакви сведения за техният Златен век на технологиите.

Нау погледна скептично към Рейнолт.

— Това само по себе си е вече твърде подозрително. Дори на Старата Земя са съществували поне митове за далечното минало.

Ако можеше да се твърди, че съществува свят, от който са произлезли всички те, това несъмнено бе Старата Земя.

Рейнолт сви рамене.

— Пак повтарям — упоменаването на отмрели развити цивилизации е под допустимото ниво на правдоподобност. За пример бих посочила факта, че в този свят археологията се смята за занимание без всякакво научно значение.

Това съвсем не приличаше на отчаяния стремеж да бъде възстановено величието на отминалите времена, какъвто се наблюдаваше при западналите колонии.

— Излиза, че Заразата е заличила всичко — обади се Ритцер Брюхел. — Ако не можем да изровим нищо от миналото на тия приятели, значи всичките ни усилия са били напразни.

„Жалко, че не си предвидил и такъв изход преди да се включиш в експедицията“, помисли си Езр.

Нау явно остана разочарован — личеше си по киселото му изражение. Въпреки това сряза Брюхел.

— Все още разполагаме с резултатите на д-р Ли — погледът му се стрелна към представителите на Чуенг Хо, насядали в другия край на масата.

Езр можеше да се обзаложи, че през ума на Нау мина и друга мисъл, но той не я сподели гласно с тях. „Освен това владеем флотската библиотека на Чуенг Хо и най-добрите специалисти на Спекулантите, които да ни разкрият тайните ѝ.“

Триксия вече позволяваше на Езр да я докосва понякога. Случваше се дори да я реши, но в повечето случаи се задоволяваше само да постави ръка на рамото ѝ. Сигурно причината за това бе, че се застоява твърде дълго в работната ѝ стая; изглежда Триксия вече го приема като част от мебелировката или като някоя от машините, които се активират от човешки глас. Тя работеше с шлем и това понякога му

създаваше илюзията, че гледа към него. Дори отговаряше на неговите въпроси, стига да не се отклоняваха от темата на Фокуса и да не прекъсваха разговорите с нейните колеги и компютрите.

В стаята на Триксия почти през цялото време цареше полумрак, за да не се напрягат ненужните за работата ѝ сетива. Тя само слушаше и превеждаше. Още неколцина от преводачите работеха по този начин, изличавайки разликата между себе си и машините. Вин обаче предпочиташе да си мисли, че това не се отнася за Триксия. И тя като всички останали анализираше отново и отново получените данни. Само че нейната цел не бе само да прибави още няколко интерпретации относно някоя синтактична структура. Триксия се опитваше да вникне в начина на мислене на тези, които говореха; да проникне в съзнанието на съществата, за които Арахна бе съвсем нормално и познато място. Ето защо преводите на Триксия Бонзол се превръщаха в... изкуство.

Само че изкуството беше последното нещо, което вълнуваше Анне Рейнолт. Отначало тя нямаше много поводи да се оплаква. Преводачите избираха алтернативни ортографи за предаването на получената информация; те представяха глифове x и q с диграфи. Това правеше преводите им да изглеждат малко тромави и остарели. За щастие тази странна схема не беше дело на Триксия. За сметка на това обаче тя въведе много по-дръзки иновации и съмнителни новости.

В един ужасен ден Рейнолт заплаши, че ще забрани на Езр да посещава Триксия в работната ѝ стая, а това значеше, че ще го откъсне от живота ѝ.

— Вие пречите на работата ѝ, Вин. В резултат на това тя ми предлага някакви твърде метафорични преводи. Погледнете само имената: Шерканер Ъндърхил, Джейберт Ландерс. И пренебрегва сложността на материала, която всички други преводачи потвърждават. На някои места дори предлага срички, които нямат никакъв смисъл.

— Тя прави това, което се очаква от нея, Рейнолт. Явно вие твърде дълго сте ползвали само автоматика.

Имаше едно сигурно нещо при Рейнолт: макар да беше ужасно невежа дори за стандартите на Новородените, тя поне не бе отмъстителна. Допускаше дори да спорят с нея. Но ако наистина му забранеше да вижда Триксия...

Рейнолт го гледа мълчаливо известно време.

— Ти не си лингвист.

— За сметка на това съм Чуенг Хо. За да станем това, което сме, трябваше да проникнем в същността на хиляди човешки култури и няколко, създадени от нечовеци. За разлика от нас хората ви са сврени в един ъгъл на Обитаваното от човеци космическо пространство, а всичките ваши диалекти се базират на емисиите ни по мрежата. Сигурно не си давате сметка, че съществуват много и коренно различни езици.

— Напротив! Ето защо нейното смешно опростяване е неприемливо за нас.

— Вие имате нужда от хора, които да вникнат в начина на мислене на непознатите същества. Те трябва да отделят най-същественото, което ни различава от тях. Затова предложените от Триксия имена на Паяците ви звучат глупаво. По всичко личи, че групата на „Съглашението“ е съвсем наскоро възникнала култура. Ето защо техните имена все още пазят смисъла и значението си във всекидневния език.

— Това обаче не се отнася за всички с изключение на личните имена. В действителност езикът на Паяците обединява личните и фамилни имена. Прилича на нещо като развален телефон.

— Пак повтарям, че Триксия работи на пълни обороти. Готов съм да се обзаложа, че личните имена произлизат от по-стари езици. Обърнете внимание — нарицателните също имат свое четливо значение.

— Точно така. Именно това е най-лошото. Някои сякаш са заимствани от ладиле и аминезе. Пък и всички тия „часове“, „инчове“ и „минути“ едвам се разчитат и са напълно непроизносими.

Езр имаше свои проблеми с влудяващите части от езика ладиле, но нямаше намерение да ги споделя с Рейнолт.

— Според мен Триксия е открила нещо, което се съотнася към нейния превод така, както аминезе и ладиле се съотнасят с несе — езикът, на който говорим двамата с вас.

Известно време Рейнолт не каза нито дума, гледайки празно пред себе си. Често това означаваше, че разговорът е приключил, но тя не си е дала труда да го освободи. Само в редки случаи показваше, че тя с всички сили се старее да проумее казаното.

— Може би искате да кажете, че тя е минала на по-високо ниво при превода и се опитва да предаде казаното от чужденците в съответствие с нашето мислене и самосъзнание.

Заклучението беше типично за Рейнолт — тромаво изказано, но изключително точно като мисъл.

— Да! Точно така! Вие все още държите преводите да са придружени с всички допълнителни обяснения, изключения и противоречия, въпреки че е време да разширим представата си за езика и света на Паяците. Едно от най-важните правила на добрите търговски взаимоотношения е да подходиш добронамерено към своя партньор, да се опиташ да вникнеш в неговите потребности и да предугадиш очакванията му.

Явно Рейнолт се беше вслушала в съвета му, защото Нау одобри опростените преводи на Триксия и дори се примири със старомодното звучене на ладиле. С течение на времето останалите преводачи също започнаха все по-смело да ползват нововъведенията на Триксия. Езр се питаше дали някой от нефокусираните Новородени е достатъчно компетентен, та да оцени нивото на преводите. Въпреки че продължаваше да се изказва авторитетно и самоуверено, Езр започна да се чувства все по-неуверен и объркан: преводите на Триксия бяха като извадени от времената на Зората на цивилизацията, в чиято история тя се ровеше точно преди атаката. За Нау, Брюхел и Рейнолт те сигурно звучаха твърде чуждестранно. Но за Езр това беше тясната му специалност — той откриваше твърде много подозрителни прилики и съмнителни съвпадения между лексиката на Паяците и езика на човечеството от Зората на цивилизацията.

Триксия обикновено пренебрегваше външния вид и физическите особености на Паяците. Това можеше да е и за добро — повечето хора изпитват непреодолимо отвращение към тези насекоми. Но въпреки това трябваше да се отчете, че по строежа на тялото тези създания нямат *нищо общо* с човешката раса. Имаха необикновени форми и начин на живот, различаващи се от която и да е друга позната на човечеството цивилизация. Някои от крайниците им по функция отговаряха на човешките челюсти; освен това не притежаваха нищо, което поне далечно да напомня ръце и пръсти. Имаха само крака, с помощта на които манипулираха с различни предмети. Всичко това убягваше от вниманието при преводите на Триксия. Тук-там в тях се

споменаваше за „заострената ръка“ (най-вероятно сгънатия преден крайник, който напомняше на писец), за предни или средни ръце, но с това се изчерпваше всичко. В училище Езр често попадеше на неясни по смисъл преводи, но те бяха дело на специалисти с богат личен опит, работили десетилетия в културната среда на съответния Клиент.

Детските радиопрограми, както ги определи Триксия, бяха находка в света на Паяците. Тя преведе заглавието на една от тях като „Наука за деца“. Програмата се оказа най-добрият източник на информация за Паяците. Радиошоуто представляваше чудесна комбинация от научна терминология (в която хората вече имаха задоволителен напредък) и разговорен език. Никой обаче не разбра дали това предаване има за цел да обучава децата под формата на игра или просто служи за развлечение. Нищо чудно накрая да се окаже, че е средство за обучение на новобранците в армията. Въпреки това предложеното от Триксия заглавие завладяваше въображението и придаваше на всичко казано след това някакво невинно очарование. В преводите на Триксия Арахна приличаше на вълшебна приказка от Зората на цивилизацията. Понякога Езр прекарваше по цял ден с нея, а тя не проронваше нито дума, защото фокусът ѝ беше толкова стеснен, че отхвърляше всичко свързано с човешките същества... В такива дни Езр се питаше дали тези преводи не са плод от труда на една Триксия, запратена в миналото, окована с веригите на най-жестокото робство на всички времена, която въпреки всичко надава вик за помощ. Светът на Паяците беше единственото място, в което Фокусът ѝ позволяваше да надзърне. Може би тя нарочно го преобразяваше, създавайки си един щастлив и мечтан свят. Единственият, който ѝ оставаше.

## 19.

Слънцето достигна средата на фазата и Принстън почти изцяло възвърна обичайния си блясък и красота. По време на захлаждането, което предстоеше, щяха да се появят още нови постройките и открити театри, отново щеше да действа Дворецът на Чезнещото слънце и университетската ботаническа градина. През 60//19 градският план, проектиран преди поколения, беше напълно възстановен, централната делова част — завършена, а университетът провеждаше целогодишни занимания.

За другото обаче година 60//19 се различаваше от 59//19 и нямаше нищо общо с десетата година на поколенията преди тях. Светът навлизаше в Научната ера. Речните долини, където доскоро се простираха оризищата на фермите, сега бяха превърнати в летища. Навсякъде по хълмовете около градовете се издигаха радиокули. Нощем отдалече можеха да се видят техните предупредителни червени светлини.

През 60//19 повечето от градовете на Съглашението, както и мегаполисите на Тийфщадт и Сродниците, се преобразяваха с еднакви темпове, докато по-малките селища на бедните нации изоставаха значително зад тях. Но дори по стандартите на новото време Принстън си оставаше много специално място. В него се случваха неща, които не можеха да се видят с просто око; тук бяха хвърлени и първите семена на една още по-велика промяна.

Хрункер Юнърбай долетя в Принстън през една дъждовна пролетна утрин. Таксито на летището го откара от брега на реката чак до центъра на града. Юнърбай беше роден в Принстън и неговата стара конструкторска фирма също бе тук. Той пристигна преди повечето от магазините да отворят; покрай таксито му от време на време се мяркаха само улични чистачи. Прохладният ситен дъждец покри магазини и дървета с разноцветни капчици. Хрункер особено харесваше стария център на града, където повечето от каменните

основи на постройките бяха преживели три-четири поколения. Даже новите бетонни надстройки на сградите и тухлените горни етажи бяха съобразени с архитектурата на едно отминало време, което вече никой не помнеше.

Таксито отмина центъра и навлезе в квартал със съвсем нови постройки. Тази земя доскоро принадлежеше на кралската фамилия, но правителството я продаде, за да финансира Великата война, която последното поколение наричаше просто войната с тийфърите. Някои части на новия квартал бяха застроени в падини с отвесни склонове, други — по хълмовете около тях. Там се издигаха най-елегантните къщи. Таксито започна да се катери по един от стръмните склонове, приближавайки едва-едва най-високото място на новото предградие. Върхът беше обрасъл с папрати, сега мокри от дъжда. Тук-там между гъстите листа прозираха стените на къщи.

Градинската порта се отвори тихо съвсем сама, без наоколо да се мерне пазач или портиер. Хм. Насреща му се издигаше някакъв дяволски разкошен палат.

Шерканер Ъндърхил го чакаше на алеята за автомобили. Изглеждаше някак не на място пред колонадата на огромната входна врата. Дъждът се беше превърнал в прохладен воден прашец, но въпреки това Ъндърхил разпъна чадър, когато тръгна да посрещне Юнърбай.

— Добре дошъл, сержант! Толкова години вече се опитвам да ви примамя в малката си къщичка на хълма и ето че най-сетне успях.

Хрункнер само повдигна рамене.

— Имам толкова много да ви показвам... Ще започнем обаче с два малки, но изключително важни обекта. — Той прибра чадъра, а след миг от козината на гърба му се подадоха две малки глави. Бебетата се държаха здраво за баща си. Бяха на възрастта на нормални деца по време на Най-светлия период и тъкмо навлизаха във фаза, когато са най-сладки и очарователни. — Малкото момиченце е Рапса, а момченцето се казва Хрункнер.

Хрункнер пристъпи напред, опитвайки се да изглежда непринуден. *„Сигурно са нарекли детето Хрункнер само заради нашето старо приятелство. О, Боже на убежището!“*

— Много ми е приятно да се запознаем.

Дори в най-добрите си времена Юнърбай не успя да намери правилен подход към децата — вместо да ги отглежда, той ги тренираше по военному. Това донякъде би извинило скованото му държание.

Децата явно усетиха неговата антипатия и срамежливо се скриха отново в козината на баща си.

Шерканер го въведе в къщата, бъррейки непрестанно колко много неща имал да му показва и колко е хубаво, че Хрункнер най-сетне ги е посетил. Годишите бяха променили Ъндърхил, най-малкото физически. От болезнено крехкото му телосложение нямаше и помен — вече беше преживял няколко смени на козината. Гърбът му имаше гъсто окосмяване, както обикновено става при бащинство — нещо твърде необичайно за тази фаза на слънцето. Треперенето на главата и предната част от тялото му беше още по-видимо, отколкото си го спомняше Юнърбай.

Прекосяха преддверие с размерите на хотелско фоайе и се спуснаха по вита стълба, от която се виждаха просторните крила на „малката къщичка на хълма“ на Шерканер. Наоколо сновяха много хора, най-вероятно прислужници, макар да не носеха ливреи, задължителни за домовете на супербогаташите. Мястото напомняше по-скоро държавна или корпоративна собственост. Юнърбай прекъсна неспирното бърборене на своя домакин с думите:

— Всичко това е само прикритие, нали, Ъндърхил? Кралят никога не е продавал мястото на хълма, само е променил неговото предназначение.

Най-вероятно в щаб на разузнаването.

— Не, напротив. Аз наистина притежавам тази земя; сам я купих. Но, хм... Давам много консултации, а Виктъри — искам да кажа Разузнавателните служби на Съглашението, прецениха, че тук ще е най-сигурно да установят своите лаборатории. Ела, ще видиш какво исках да ти покажа.

— Точно това е главната цел на моето посещение, Шерк. Според мен ти не работиш в правилна посока. Успя да убедиш Короната да хвърли всички сили в... Предполагам, че тук навсякъде можем да говорим свободно, нали?

— О, да, разбира се.



В други случаи Юнърбай не би се задоволил с такова нехайно уверение, но сега и сам виждаше колко грижливо се охранява мястото. Вътрешната архитектура беше по проект на Шерканер — логаритмичната спирала на главните помещения го доказваше. Но имаше и отделения, където личеше почеркът на Виктъри: телохранителите — той най-сетне разбра какво е истинското предназначение на суетящите се наоколо хора — бяха навсякъде; освен това изчистеният и елегантен дизайн на килимите и стените показваха нейния вкус. Къщата несъмнено беше също толкова сигурна и строго охранявана, колкото и лабораторията на Юнърбай в Териториалното командване.

— Хубаво. Та думата ми беше, че ти убеди Короната да остави другите проекти и да хвърли всички научни сили и средства в атомната енергия. Аз ръководя повече хора и оборудване от който и да е милионер, а някои от подчинените ми не ти отстъпват по ум и изобретателност. — Макар Хрункнер Юнърбай все още да имаше чин сержант, работата му беше несравнимо по-отговорна, отколкото предполагаше неговото положение във военната йерархия. А реалният живот от последните години надскочи и най-невероятните мечти на бившия конструктор.

— Това е добре. Виктъри много разчита на теб, сам го знаеш.

Шерканер въведе госта си в просторна и ексцентрично обзаведена стая. Наоколо се виждаха много шкафове и голямо писалище, всичките отрупани с доклади, безразборно накамарени книги и бележници с небрежно нахвърляни записки. Шкафовете бяха подредени като кубчета в детски кът, а книжките с картинки се смесваха с научните томове. Малките скочиха от гърба на баща си и се запровираха в лабиринта от мебели и книги. Скоро вече бяха на тавана и ги наблюдаваха любопитно оттам. Шерканер разбута папките и списанията от един по-нисък рафт и направи знак на Юнърбай да се настани. Слава на бога, поне не се опита да смени темата на разговора.

— Явно не си виждал докладите ми.

— Напротив, видях ги. Виктъри ми ги изпрати, макар че нямах никакво време да ги чета.

— А може би все пак е трябвало да си дадеш този труд!

*„Изпратили са му доклади с гриф «Строго секретно», а той нямал време да ги прочете! Да не повярваш, че е същият човек, който*

*постави началото на всичко това.*“

— Виж какво, Шерканер, опитвам се да ти обясня, че от това нищо няма да излезе. На теория атомната енергия би могла да ни послужи за всякакви цели, но на практика досега произведохме само няколко смъртоносни отрови. Вярно, има и радий, но останалите елементи се произвеждат по-лесно само в големи количества. Освен това е много трудно да бъде изолиран един от изотопите на урана. Постигнем ли това, ще успеем да направим проклетата бомба и само за миг ще ти осигурим достатъчно енергия, която да поддържа жив цял град през Периода на мрак.

— Чудесно! Това вече е начало!

— Чудесното начало обаче може и да не настъпи толкова скоро. Три от моите лаборатории се занимават само с бомбата. Проблемът е, че живеем в мирно време и вероятно съвсем скоро ще изтече информация за новата технология — най-напред към тези, които имат акции в мините, а по-късно и към чуждите правителства. Имаш ли представа какво ще се случи, ако Сродниците, старите тийфъри или още бог знае кой започнат да произвеждат същото въоръжение?

Последните му думи изглежда успяха да пробият бронята на пословичната незаинтересованост на Ъндърхил.

— Вярно, това би било ужасно. Не съм чел рапортите ти, но Виктъри често идва при мен. Технологиите ни даряват с истински чудеса, но те носят и ужасни злини. Невъзможно е да отделим едното от другото. Въпреки това съм убеден, че сме обречени на гибел, ако не изпробваме тези играчки. Ти виждаш само едната страна на процеса. Чуй ме сега — гарантирам, че Виктъри може да ти отпусне още пари. Разузнаването на Съглашението има добър кредитен рейтинг. Не биха могли да постигнат и една десета от него, ако нямат сигурна печалба. Ще ти предоставим още лаборатории и каквото още пожелаеш...

— Чувал ли си за „изкуственото ускоряване развоя на науката“, Шерканер?

— Ами, хм...

Ясно, беше чувал.

— Ако сега разполагам с цялото богатство на света, сигурно бих могъл да ти осигуря агрегат за отоплението на цял град. На всеки няколко години обаче той ще предизвиква истинска катастрофа. Дори и да работи „нормално“, течността, която циркулира из него — или по-

точно нажежената пара — ще бъде толкова радиоактивна, че жителите на въпросния град ще са мъртви още преди да са изминали и десет години. Не стигнем ли определена точка в проучванията, дори с купища пари няма да промениш нищо.

Шерканер не отговори веднага. Юнърбай остана с впечатлението, че цялото му внимание е насочено към детския кът, където играеха малките. Стаята представляваше странна комбинация, отразяваща охолството, в което живее Шерканер, хаосът от мисли в главата му и неговите наскоро придобити родителски навици. Там, където подът не беше отрупан с книги и играчки, се виждаше кадифен килим. Стените пък бяха оборудвани с едни от тия суперсъпни джунджурии, които създаваха лъжлива картина. Прозорците бяха от кварц и стигаха чак до тавана. Сега зееха широко отворени. Уханието на влажните папрати и хладният утринен въздух проникваха през извитите метални решетки. По бюрото и над лавиците с книги имаше електрически лампи, но сега бяха изключени.

Единствената светлина в стаята бяха лъчите, обаяни в зелени и червеникави нюанси, които проникваха през листата на папратите. Тя беше напълно достатъчна, за да се четат ясно заглавията на най-близките книги. Имаше трудове по психология, математика, електроника, по-рядко се срещаха и томове по астрономия, примесени с купчини детски книги с приказки. Книгите бяха натъпкани по долните лавици и деляха място с играчките и научното оборудване. Отдалече си личеше кои играчки принадлежат на децата и кои са на Ъндърхил. Част от предметите в стаята приличаха на сувенири от пътешествия, най-вероятно от военните командировки на Виктъри: тийфърски полировач за крака, сухи цветя, които можеха да са исландски гирлянд. А там в ъгъла... Та това приличаше на артилерийска ракета Марк 7, за бога! Главата ѝ беше демонтирана и на нейно място имаше куклена къща, поставена точно на мястото на експлозива.

Най-накрая Ъндърхил проговори.

— Прав си, само парите не могат да ни гарантират напредък. Ще трябва време да изобретим машини, които правят машини, и така нататък. Но все пак ни остават малко повече от двайсет и пет години, а генералът твърди, че ти си истински гений, когато трябва да се организира толкова мащабен проект.

При тези думи Хрункер изпита отдавна забравения гъдел на заслужена гордост. Това признание означаваше за него много повече от всички получени през Великата война медали. Без Смит и Ъндърхил обаче той никога не би открил, че притежава такива таланти.

Юнърбай отвърна на Ъндърхил с мрачен поглед като внимаваше да не се издаде колко цени мнението на стария си боен другар.

— Много ти благодаря. Все пак ти напомням, че и това все още не е достатъчно. Ако държиш проектът да бъде завършен за по-малко от двацет и пет години, тогава имам още изисквания.

— Слушам те.

— Проклет да си ти и твоята изобретателност! След първата година от стартирането на проекта се скри тук в Принстън и започна да се занимаваш с бог знае какво!

— О... Виж, Хрункер, много съжалявам. Честно да си призная, проблемът с атомната енергия вече не представлява интерес за мен.

Като познаваше Ъндърхил от толкова време, Юнърбай не би трябвало да е изненадан от това признание. Въпреки това думите на Шерканер го накараха да загризе нервно ръце. Пред него стоеше човек, който зарязваше идеята си още преди другите да са схванали накъде ги е повел. Това не би било никакъв проблем, ако беше просто ексцентричен маниак. Понякога на Юнърбай му се прищяваше да го убие и така да сложи край на собствените си мъки.

— Да — продължаваше Ъндърхил, — съгласен съм, че са ти нужни още няколко гениални учени. Да знаеш, че работя по въпроса... Сега обаче има нещо, което бих искал да ти покажа. Дори да си прав — вметна небрежно той, наливайки още масло в огъня, — интуицията ми подсказва, че добиването на атомна енергия ще ти се види детска игра в сравнение с предизвикателствата, които стоят пред нас.

— И какви са те?

Шерканер се разсмя.

— Като отглеждането на деца например — той посочи към античния часовник с махало, който висеше на стената пред тях. — И останалите трябваше вече да са пристигнали по това време; май ще е най-добре първо да ти покажа института. — Той слезе от мястото си и направи нелеп жест, с който родителите привикват децата си. — Хайде, идвайте, идвайте. Рапса, слез от часовника! — Но беше вече твърде късно — малката изскочи от детския кът, направи летящ скок

към махалото и заедно с цялата машинария се стовари на пода. — Толкова вещи съм натрупал тук, че се боя някой ден нещо тежко да не се стовари върху децата и да ги размаже.

Малките претичаха бързо през стаята и се настаниха върху гърба на своя баща. Изглеждаха малко по-големи от горските феи.

Ъндърхил беше обявил института си за филиал на Кралския колеж. В къщата на хълма имаше няколко класни стаи, всяка от които разполагаше със собствен кът в градината. Парите за всичко това не идваха от кралските фондове или поне Ъндърхил настояваше, че е така. Повечето от изследванията, които се правеха в института, бяха поръчани от частни лица и компании, впечатлени от талантите на Ъндърхил.

— Бих могъл да наема някои от най-добрите преподаватели в колежа, но вече имаме уговорка. Техните хора продължават да преподават и да правят изследвания в тамошните лаборатории, но ще отделят време да идват и тук. Заплаща им се с част от данъците, които даваме на Кралския колеж. Тук обаче единственото, което се зачита, са крайните резултати.

— И няма никакви учебни занятия?

Шерканер сви рамене и двете малки заподскачаха върху гърба му от това движение. Бебетата нададоха възторжени писъци, сякаш казваха: „Направи го пак, татко!“

— Е, имаме и учебни занятия... Или поне нещо подобно. Главното обаче е, че хората се срещат със свои колеги от други специалности и имат възможност да обменят идеи. Студентите поемат риск, идвайки при нас, защото тук не съществува никаква организация. В момента наоколо се мотаят неколцина, които си прекарват много приятно, но нямат достатъчно умствен потенциал за нашата работа.

Във всяка от стаите имаше по двама-трима души пред черната дъска, а останалите ги наблюдаваха и слушаха внимателно, насядали по пейките. Много трудно можеше да се определи кои са преподавателите и кои — студентите. Понякога Хрункнер дори не можеше да схване каква тема дискутират. Двамата с Шерканер спряха за малко край една от вратите. Няколко младежи от последното поколение очевидно обучаваха по-възрастните специалисти. На

дъската имаше някакви драсканици, които напомняха комбинация между разположението на небесните тела и електромагнитни вълни. Шерканер се усмихна и помахна на хората в стаята.

— Помниш ли зората, която видяхме по време на най-дълбокия мрак? Тук има един приятел, според когото тя е причинена от някакви обекти в космоса, които са черни дупки.

— Явно не са нито черни, нито дупки, щом успяхме да ги видим.

— Напротив! При това очевидно имат нещо общо с появата на Новото слънце. Аз, разбира се, имам известни съмнения, защото Джейберт все още не познава добре небесната механика. За сметка на това *наистина* разбира от електромагнитни вълни. В момента работи върху безжичен радиоапарат, който може да предава на вълни с дължина от няколко инча.

— Хм, това звучи по-скоро като инфрачервено лъчение, отколкото като радио.

— Не е нещо, което можем да видим или пипнем, затова пък действа страхотно. Иска да го използва като еходетектор за космоса.

Двамата продължиха нататък по коридора. Юнърбай забеляза, че Ъндърхил внезапно се умълча. Несъмнено искаше да му даде време, за да обмисли идеята. Хрункнер Юнърбай беше много практичен; дори подозираше, че именно това е причината да бъде така необходим за най-рискованите проекти на генерал Смит. Но дори разумен човек като него би могъл да се запали по една твърде съмнителна на първи поглед идея. Нямаше дори бегла представа как действат тези къси вълни, макар да се знаеше, че трябва да са насочени. Енергията, необходима за еходетектора би се менила обратнопропорционално на дължината. Най-напред трябваше да си осигурят ефективна наземна техника, а едва след това да започнат да зяпат по небето. Последната дума обаче ще имат военните, независимо какво е намислил Джейберт... „Някой изобщо *построил* ли е високочестотен предавател?“

Очевидно изражението му го издаде, защото Ъндърхил взе да се усмихва още по-широко.

— Работата на Джейберт е направо гениална; той нарича своето изобретение кух осцилатор. Имам една малка антена на покрива; всъщност изглежда по-скоро като леща на телескоп, отколкото като радиоантена. Виктъри пък монтира редица предаватели от Западната верига чак до Териториалното командване. Така мога да говоря с нея,

когато си поискам, сякаш използвам кабелен телефон. Взел съм тази система като основа за експерименталните занимания в един от класовете по кодиране. Накрая ще разполагаме с най-сигурната широкообхватна безжична система, която можеш да си представиш.

„Дори ако астрономическите приспособления на Джейберт изобщо не проработят.“ Идеите на Шерканер Ъндърхил както обикновено звучаха налудничаво, но сега Юнърбай вече можеше да усети накъде го дърпа старият му приятел и защо категорично отказва да прекратят изследванията по добиването на атомна енергия.

— Нима наистина мислиш, че от това училище ще излязат гениите, необходими за работата в Териториалното командване?

— Ако не друго, поне ще открием бъдещите гениални изобретатели. Засега успяваме да отсеем най-доброто. Никога през живота си не съм се забавлявал толкова. Но ти трябва да станеш по-гъвкав, Хрунк. Най-важното при всяко изобретение е присъствието на известна игривост; да умееш да прехвъркваш от идея на идея, без да се забатачваш в някакви дребни проблеми. Разбира се, не всеки път постигаш онова, към което си се стремил. Отсега нататък изобретателността ще е майка на необходимостта, а не обратното.

Много лесно му беше на Шерканер Ъндърхил да каже това — той не беше принуден да изнамира начини науката да се превърне в действително работеща система.

Продължиха да се изкачват по спираловидната стълба. Най-накрая стигнаха преддверие, откъдето се излизаше на върха на възвишението. Около Принстън имаше и по-високи хълмове, но гледката от този беше наистина забележителна. Дори ситният и студен дъжд не можеше да отнеме от нейното очарование. Юнърбай зърна как някаква тримоторна машина каца на летището. Новите писти, построени през последната фаза, преливаха в цветовете на мокър гранит и току-що излят асфалт. Юнърбай познаваше компанията, която ги направи. Хората в нея вярваха, че ще бъде открита енергия, която да поддържа живота през следващия Период на мрак. Как ли ще изглежда Принстън, ако това наистина стане? Град, осветяван единствено от звездите, който продължава да живее във вакуум, а убежищата му са празни. Очакваше се най-тежкото време да настъпи през годините на Чезнещото слънце, когато хората ще трябва да решат дали да се запасят за Мрака или да се доверят на инженерите на Хрункнер

Юнърбай и техните обещания. Изпитваше непреодолим ужас, но не от мисълта за пълен провал, а за частичен успех.

— Тате, тате!

Две петгодишни дечурлига подтичваха успоредно с тях. Следваха ги още две, но те изглеждаха достатъчно големи, като че ли бяха родени във фазата. През последните десет години Хрункнер Юнърбай положи огромни усилия да преглътне перверзните на своя шеф: генерал Виктър Смит беше възможно най-добрият ръководител на разузнаването, който можеше да си пожелае. Нямаше да е преувеличено ако каже, че е по-добра дори от Стрът Грийнвал. В такъв случай нейният личен живот няма никакво значение. Той никога не бе изпитвал смущение от факта, че тя е родена извън фазата; това не зависеше от волята на който и да е човек. Но че започва семеен живот през годините на Новото слънце и обрича децата си на същото проклятие, на което е била обречена и тя... *„Та те дори не са на едни години!“*

Най-малките също скочиха от гърба на Ъндърхил. Те се запровираха из тревата и започнаха да се катерят по краката на по-големите си братя и сестри. Сякаш Смит и Ъндърхил умишлено потъпкваха установените от обществото принципи и нагло се присмиваха в очите на всички. Това тъй дълго отбягвано посещение се очертаваше да мине даже още по-мъчително, отколкото можеше да се очаква.

Най-големите деца — и двете момчета — взеха малчуганите, преструвайки се, че ги носят като истински бащи. Те, естествено, още нямаха козина по гърбовете, затова малките се плъзгаха по черупките им и падаха долу. После отново се залавяха за краката на братята си и се катереха нагоре, заливайки се от смях.

Ъндърхил представи четиримата си по-големи наследници на сержанта. После те препуснаха през мократа трева да се скрият на сухо под навеса. Това беше най-просторното място за игри и упражнения, което Юнърбай беше виждал някога. Но изглеждаше доста странно. В порядъчните училища всичко бе дискретно съобразено с възрастта на учениците. Тук обаче приспособленията за тренировка и игри бяха безразборно смесени. Виждаха се вертикални катерушки, които биха могли да се използват само от двегодишни деца. Между тях бяха пръснати пясъчници, няколко големи куклени къщи и



ниски масички, върху които имаше струпани книжки с картинки и различни игри.

— Виктъри младша е виновна, задето не посрещнахме господин Юнърбай още при входа, татко. — Дванайсетгодишното момче махна със заострената си ръка към едно от петгодишните. Мигар имаше и Виктъри младша?! — Тя искаше да се качите при нас, за да покажем на господин Юнърбай играчките си.

Петгодишните все още не умееха да прикриват добре чувствата си. Очите на Виктъри младша бяха като на малко дете. Макар да се извъртаха на няколко градуса, те все още бяха само две; ето защо ѝ се налагаше да гледа право в онова, което искаше да види наистина добре. При нея ясно личеше накъде е насочено вниманието ѝ, което трудно можеше да се каже за някой възрастен. Двете огромни очи се спряха най-напред върху Ъндърхил и Юнърбай, после се отместиха към по-големия ѝ брат.

— Ключокар! — изсъска тя към него. — Ти също искаше да се качат горе. — Тя замахна към него с ръката, с която се хранеше, и застана плътно до Ъндърхил. — Съжалявам, татко. Искан да се похваля с куклената си къща, а Брент и Гокна още не са приключили с уроците.

Ъндърхил протегна предните си ръце и я прегърна.

— Ние и без това щяхме да се качим при вас. — После се обърна към Юнърбай. — Страхувам се, че генералът наистина те е представила като легендарен герой, Хрункнер.

— Точно така, нали сте инженер? — рече едно от петгодишните. Дали беше Гокна?

Независимо от желанието на Виктъри младша, Брент и Джирлиб си извоюваха правото да се представят първи. Беше невъзможно да се каже докъде са стигнали в обучението си двамата. Личеше, че не са съвсем невежи, но за сметка на това им позволяваха да се занимават с каквото им харесва. Джирлиб — момчето, което наклевети Виктъри младша — например колекционираше различни неща. Юнърбай си помисли, че интересът му към вкаменелостите е необикновен за дете на неговата възраст. Той четеше книги от библиотеката на кралския колеж, които биха затруднили дори студенти от последните курсове. Освен това притежаваше колекция от диамантени фораминифери,

събрана по време на екскурзия с родителите до Териториалното командване. И също като баща си преливаше от безумни идеи.

— Знаете ли, ние не сме първите на тази земя. Имало е живот и преди стотици милиони години — останки от него съществуват непосредствено под диамантения пласт. За тях говори дори Келм. Повечето учени смятат, че тогавашните обитатели са били просто животни, но това не е така. Те са създали приказна цивилизация и аз имам намерение да разбера точно как се е развивала тя.

Всъщност това не бе чак толкова безумно хрумване, но Юнърбай малко се изненада, че Ъндърхил позволява на децата си да четат ексцентричния труд на Келм по палеонтология.

Брент, другият дванайсетгодишен, беше с по-ясно изразени белези на родените извън фазата: затворен, малко мрачен, сякаш бавноразвиващ се. През цялото време се държеше така, сякаш не знае къде да си дене ръцете и краката и макар да имаше достатъчно очи, предпочиташе да използва само тези в предната част на главата си, сякаш е още малко дете. Той не се интересуваше от нищо, освен от „тестовите на татко“, както предпочиташе да ги нарича. Имаше цели кашони с части от конструктор, лъскави метални шполки и болтове за свързване. Върху три от масите се извисяваха странни конструкции. Чрез необикновени по форма елементи, свързани сложно помежду си, някой беше подготвил истински пъзел за детето.

— Много размишлявах върху тестовите на татко и ставам все по-добър.

Брент започна да прави сложни обиколки, преодолявайки хитро заложените в конструкцията клопки.

— Тестове ли? — Юнърбай стрелна с очи Шерканер. — Какво си направил с тези деца?!

Ъндърхил сякаш не усети гнева в гласа му.

— Нали са чудесни — имам предвид, че не са като другите, дете сякаш имат трън в задника. Наблюдавайки растежа на едно дете, ти сякаш виждаш как постепенно, стъпка по стъпка се е оформяло нашето съзнание.

Той протегна ръка към гърба си и потупа нежно двете малки, които се бяха върнали в безопасното си гнездо.

— Тия двете са по-назад в развитието си дори от някои горски таранти, така да се каже. При бебетата още не са изградени някои

мисловни връзки. Когато си играя с тях, чувствам съвсем осезателно преградите, които ни делят. С течение на годините обаче мозъкът се развива и в него се образуват все нови и нови връзки.

Докато говореше, Ъндърхил крачеше разсеяно около масите за игра. Едно от петгодишните — Гокна? — подрипваше на крачка отпред, имитирайки всеки негов жест, дори немощното треперене, последица от тяхната експедиция в Мрака. Той най-накрая спря край една от масите. Върху нея стояха наредени красиви шишета, получени чрез надуване на стъкло. Имаше поне десетина с различни форми и окраски. Някои бяха пълни с плодова вода и лед, сякаш приготвени за необичаен пикник.

— Дори при петгодишните сякаш още съществуват прегради в съзнанието. Въпреки че са доста напред с езиците, все още им убягват основни смисли.

— И това не е като да не разбираме секса! — изтърси Гокна.

За миг Ъндърхил изглеждаше малко притеснен.

— Боя се, че чува твърде често тази дума. Засега братята са й обяснили какво да отговаря, когато играем на въпроси и отговори.

Гокна се вкопчи в крака му.

— Седни долу да си играем. Искам да покажа на господин Юнърбай с какво се занимаваме ние.

— Добре, нека му покажем. Къде е сестра ти? — Той изведнъж заговори остро и високо. — Вики, слез веднага оттам! Опасно е за теб!

Виктъри младша се беше покатерила на люлката на бебетата и се клатушкаше точно под навеса.

— Щом ти си тук, значи всичко може, татко!

— Нищо подобно, слез веднага при нас!

Слизането на Виктъри младша беше съпроводено с шумно трополене по навеса и стъргане по стената, но тя най-сетне се появи в другия край на градината.

Едно след друго всички деца го запознаха със своите игри и занимания. Двата най-големи водеха предаване по националното радио, в което обясняваха на децата важни научни явления. Явно самият Шерканер продуцираше тяхното шоу, но подбудите му останаха неизяснени.

Хрункнер понесе това поредно изпитание и през цялото време се усмихваше престорено. Бяха прекрасни деца. С изключение на Брент всяко имаше остър ум и притежаваше изключително въображение, каквито Юнърбай не беше срещал дотогава. Това обаче правеше бъдещето им още по-мрачно и нерадостно — знаеше се с какво ще се сблъскат, когато се озоват вън от дома.

Виктъри младша имаше голяма куклена къща, чиято задна част се губеше сред папратите. Когато най-сетне дойде и нейният ред, тя склучи ръцете си около една от предните мишници на Хрункнер и буквално го замъкна пред къщата.

— Ето, виждаш ли — рече, сочейки към една дупка в основите, която подозрително наподобяваше вход към гнездо на термити. — Моята къща си има дори свое собствено убежище. А в добавка — килер за провизии, дневна, седем спални... — Тя държеше да покаже поотделно всяка от стаите на своя гост и да му обясни предназначението на мебелировката. Когато отвори стената към спалнята се оказа, че вътре кипи бурен живот. — Има дори мънички хора, които живеят в моята къща. Виждаш ли малките какавиди вътре?

Наистина, размерите на къщата на Вики бяха почти идеални за малките същества, особено в тази фаза на слънцето. Скоро средните им крака щяха да се превърнат в разноцветни крила. Това бяха горски феи и след известно време изобщо нямаше да подхождат на това място, но засега наистина приличаха на малки хора, които сноват неуморно из стаите.

— Много ме обичат. Могат да се върнат в гората, когато пожелаят, но аз им слагам храна в стаите и те редовно ме навещават.

Тя дръпна малка медна дръжка и част от долния етаж на къщата се отвори като чекмедже на писалище. Вътре се оказа избата, построена от крехки дървени летвички.

— Аз дори си правя експерименти с тях — също както татко изпитва нас, но им задавам много по-лесни задачи, разбира се. — И двете й бебешки очи бяха насочени надолу, затова не можа да види изражението на Хрункнер. — Например поставям капка мед близо до този изход и ги пускам да влязат от другата страна. После отчитам колко време ще им отнеме... О, ти май си се загубил, мъничък мой! Вече два часа стоиш тук. Много съжалявам. — Тя протегна заострената си ръка към кутията и внимателно побутна гъсеницата към

терасата с изглед към папратите. — Хи-хи — типичен смях за Шерканер, — някои от тях са несравнимо по-глупави от останалите. А може пък в това да им е късметът. Сега как да ѝ отчете времето, като изобщо не успя да мине през избата?

— Ами... Нямам представа.

Тя се обърна и красивите ѝ очи го загледаха от упор.

— Мама казва, че малкото ми братче е кръстено на теб — Хрункнер.

— Да, мисля, че е точно така.

— Мама казва, че ти си най-добрият инженер на света. Тя казва, че можеш да направиш така, та и най-щурите идеи на татко да се превърнат в истина. На мама много ѝ се иска ние да ти се понравим.

Нещо в погледа на това дете го смущаваше ужасно — беше твърде *прям и категоричен*. Нямаше никакъв шанс наблюдаваният обект да се престори, че всичко това всъщност не се отнася за него. Цялото напрежение и смущението от визитата сякаш се концентрираха в един болезнен миг.

— Аз наистина ви харесвам — отговори той.

Виктъри младша го погледа втренчено още малко, после отклони очи.

— Добре.

Обядваха на откритата тераса заедно с всички останали обитатели на къщата. Облаците се разсеяха и времето стана горещо дори за пролетен ден в Принстън в деветнайсетата година. Под навеса също беше твърде топло и скоро всички взеха да се потят. Децата обаче сякаш не забелязваха това. Вниманието им все още беше изцяло завладяно от непознатия посетител, чието име носеше малкото им братче. С изключение на Вики децата се държаха шумно и говореха високо. Юнърбай се опитваше да отговаря на въпросите им, колкото се може по-пълно и точно.

Щом се нахраниха отнякъде дойдоха възпитателите на децата. Приличаха по-скоро на студенти от института. На малките поне не се налагаше да ходят на истинско училище. Но дали това щеше да облекчи по някакъв начин неизбежната им среща с враждебния свят?

Децата настояваха Юнърбай да присъства и на техните учебни занимания, но Шерканер не позволи.

— Съсредоточете се върху уроците си — каза той.

Така най-трудната част от посещението завърши. Юнърбай и Ъндърхил бяха отново сами и само бебетата стояха притихнали на гърба на баща си. Дватама се върнаха в прохладния кабинет на домакина на най-долния етаж на института. Там поговориха известно време какво точно е необходимо на Юнърбай, за да продължи работата си. Дори самият Ъндърхил да не желаше повече да се занимава с тази тема, в института имаше достатъчно специалисти, които да помогнат на сержанта.

— Искам да поговориш с някои от моите теоретици. Освен това държа да се запознаеш с компютърните ни експерти. Струва ми се, че повечето от главните ти проблеми ще отпаднат, ако имаш достатъчно бърз метод за решаване на диференциални уравнения.

Ъндърхил се протегна на пейката зад писалището си. Изражението му внезапно стана лукаво.

— Хрунк... Да оставим настрана радостта от общуването, но днес ние успяхме да направим много повече, отколкото бихме постигнали с десетки телефонни разговори. Убеден съм, че институтът ще ти хареса. Нещо повече — ще се убедиш, че мястото ти е именно тук! Имаме достатъчно технически персонал, но теоретиците ни си въобразяват, че могат да го командват както си пожелаят. Ти обаче си от друга класа — би могъл да ръководиш теоретичния отдел и да използваш идеите им, за да завършиш своята инженерна работа.

Хрункнер слабо се усмихна.

— Аз пък си мислех, че изобретателността трябва да е майка на необходимостта.

— Хм, в повечето случаи е така. Затова ни трябва хора като теб, за да съберат в едно цяло всички отделни парчета. Днес следобед ще разбереш точно какво имам предвид. Тук работят хора, от които има какво да вземеш като опит и идеи. Само да беше дошъл по-рано!

Юнърбай понечи да се оправдае, но после се отказа. Вече не му бяха останали сили да се преструва. Освен това много по-лесно общуваше с Шерканер, отколкото с генерала.

— Знаеш много добре защо не дойдох по-рано, Шерк. И сега нямаше да съм тук, ако генералът не ми заповяда недвусмислено да

пристигна, колкото се може по-бързо. А нея бих последвал и в ада, знаеш това много добре. Тя се нуждае от някой, който да приеме с разбиране вашите извращения. Аз... Вашите деца са наистина прекрасни, Шерк. Как ви даде сърце да им причините всичко това?

Сержантът очакваше неговият домакин да се разсмее при този въпрос или да реагира с ледена враждебност, както обикновено правеше при всяко по-критично мнение. Вместо това Ъндърхил не пророни нито дума и остана мълчалив известно време, играейки си с един от старите пъзели на децата. В тихия кабинет се чуваше единствено потропването на дървените кубчета.

— Ще се съ согласиш ли, че децата ни са здрави и щастливи?

— Да... Но Brent ми се вижда малко... бавен.

— Нали не мислиш, че ги използвам за опитни животинчета?

Пред очите на Юнърбай отново се появи малката Виктъри и избата в нейната куклена къща. Всъщност какво толкова — на нейната възраст той гореше гъсениците с лупа.

— Хм, ти експериментираш с всичко около себе си, Шерк; просто ти е такава природата. Според мен обичаш децата си като всеки добър баща. И затова ми е много трудно да си обясня защо позволи да се родят извън фазата. Какво от това, че само едно от тях е умствено увредено? Забелязах, че не си играят със свои връстници. Не успя да откриеш други чудовища като тях, нали?

По изражението на Шерканер разбра, че въпросът му е попаднал право в целта.

— Шерк, децата ти ще прекарат целия си живот в общество, което гледа на тях като на престъпление срещу природата.

— Работим по въпроса да променим това, Хрункнер. Джирлиб ти разказа за предаването „Наука за деца“, нали?

— Чудех се каква ли е целта на всичко това. Значи той и Brent наистина правят това радиошоу? Двамата могат и да минат за родени по време на фазата, но не след дълго все някой ще се досети и тогава...

— Разбира се. Ако ли пък не, Виктъри младша няма търпение да започне участие в предаването. Аз държа слушателите на предаването на всяка цена да разберат тяхната истинска възраст. Програмата ще засегне всички области на науката, но особено ще се наблегне на биологията и еволюцията и това как Мракът ни е принудил да живеем по един определен начин. С развитието на технологиите обаче всички

установени от обществото правила за това кога и как се раждат деца стават напълно безпочвени.

— Никога няма да успееш да промениш мнението на църквата относно Мрака.

— Това няма значение. Важното е да успея да убедя отворените и разкрепостени хора като Хрункнер Юнърбай.

На това Юнърбай не можа да измисли никакъв отговор. Аргументите на събеседника му бяха толкова многоречиви и повърхностни. Нима Ъндърхил не проумяваше? Всяко нормално общество беше постигнало съгласие по основните житейски въпроси, от които зависеше неговото оцеляване. С течение на времето някои неща се променяха, но би било крайно рисковано с един замах да се заличат всички правила. Дори ако останеха активни и през Периода на мрак, необходимостта от нормален житейски цикъл нямаше да изчезне...

Мълчанието ставаше вече твърде дълго и потискащо. Тишината беше нарушавана единствено от тракането на дървените кубчета, с които си играеше Ъндърхил.

Най-сетне Шерканер отново заговори.

— Генералът много те харесва, Хрунк. Ти си нейният най-близък боен другар. Нещо повече — държал си се почтено с нея, още докато е била младши лейтенант и кариерата ѝ е била заплашена от пълен провал.

— Тя е най-добрият професионалист, когото познавам. При това не носи вина за обстоятелствата, при които е родена.

— Безспорно си прав. Но това е и причината да направи живота ти толкова труден напоследък. Според нея единствено ти сред всички останали хора ще разбереш и приемеш онова, което двамата с нея правим.

— Знам какво мисли тя, Шерк, но въпреки това *не мога*. Нали видя какво стана днес — направих всичко възможно да се овладея, но децата ти виждат през мен като през прозрачно стъкло. Особено пък Виктъри младша.

— Хи-хи, прав си — такава ни е тя. Не е просто от името — наистина е умна като майка си. Но, както и сам отбеляза, тепърва я чака труден живот... Виж какво, Хрунк, съвсем скоро ще поговоря сериозно с генерала. Тя ще трябва да се примири с онова, което има, и



да се научи на повече толерантност. И дори да приема търпеливо твоето неразбиране, ако се наложи.

— Аз... Това наистина би ми помогнало много, Шерк. Благодаря ти.

— А между другото ние тук все по-често ще имаме нужда от теб. Разбира се, ще се съобразяваме и с твоите желания. Децата много ще се радват да те виждат, но това ще стане по начин, който ти определиш.

— Хубаво. Аз наистина ги харесвам, само се боя, че не мога да им дам онова, което очакват от мен.

— Тогава да приемем, че откриването на необходимата дистанция между вас е поредният експеримент. — Той се усмихна. — Бъди уверен, че ще успеят да се пригледят, щом като вече знаят какво се иска от тях.

## 20.

Преди експедицията Фам Тринли не проявяваше особено любопитство към Езр Вин. От малкото им срещи момчето му се видя затворено, лениво и най-вероятно некомпетентно. С две думи „нечий роднина“ — единственото обяснение за причината, поради която е попаднал в експедицията.

Езр започна да забелязва устатия и досаден старец Тринли едва след нападението. От време на време той дори успяваше да го изненада и забавлява, но много по-често предизвикваше у него отвращение. Времето на Бдение за Тринли съвпаднаше почти 60% с това на Езр. Всеки път, когато младежът отидеше в Хамърфест, там вече седеше разположен Фам Тринли и разказваше неприлични истории на техничарите на Рейнолт. Решеше ли да наmine в пивницата на Бени — ето ти го пак Тринли заедно с тълпа Новородени, шумен и самодоволен както винаги. От много време насам — всъщност от смъртта на Джими Диет — никой не смяташе изкуфелия старец за изменник. Чуенг Хо и Новородените трябваше да живеят заедно и да се спогаждат, затова мнозина от Търговците се държаха като Тринли.

Но този ден омразата на Езр към дъртака прерасна в нещо много по-голямо. Случи се по време на редовна среща на контролиращите Бденията, каквато се провеждаше на всяка Мсек. Както обикновено председател беше Томас Нау. Тези събирания нямаха чисто пропагандни цели, какъвто беше случаят с Управителния съвет на флотата на Езр. Мненията на специалистите и от двете страни бяха важни за вземането на правилно решение, от което зависеше тяхното оцеляване. И макар въпросът за това кой всъщност е шефът никога да не бе поставян направо, Томас Нау се вслушваше и взимаше под внимание повечето от съветите. Този път Ритцер Брюхел почиваше, ето защо се очертаваше събирането да протече без обичайните патетични речи и изказвания на висок тон. С изключение на Фам Тринли останалите присъстващи наистина притежаваха качества на истински ръководители.

През първите Ксек всичко вървеше гладко. Програмистите на Кал Омо представиха променените според изискванията на Новородените компютърни очила на Чуенг Хо. Интерфейсът сега беше по-ограничен, но и това бе по-приемливо от нищо. Анне Рейнолт изчете обновения списък на фокусираните, макар истинският им брой все още да оставаше тайна. Въпреки това Езр се досети, че отсега нататък Триксия ще има повече свободно време. Гонле Фонг предложи някои смени на хора из различните секции по време на Бдението. Езр добре знаеше, че от това тя ще извлече полза за страничните сделки, които тайно въртеше. Ала Нау невъзмутимо прие предложението ѝ. Не можеше да има съмнение обаче, че е наясно с нелегалната дейност, която развиваха двамата с Бени... Но годините се изнизваха, а той продължаваше да нехае за това, което става под носа му. *„И все така извлича облаги от черноборсаджийството.“* На Езр Вин никога не бе минавало през ума, че в едно толкова ограничено общество като това на L1 може успешно да се развива свободна търговия, но тя подобри живота на обитателите и в двата лагера. Повечето от хората вече имаха предпочитания кои да са им партньори за времето на Бдение. Навсякъде из стаите се появиха малките сфери на Киви Лизолет с бонзаи в тях. А разпределянето на екипировката и оборудването се правеше само от посветени. Това беше поредното доказателство колко нестабилна е системата за разпределяне на Новородените. Езр Вин продължаваше тайно да подозира, че Томас Нау е най-лицемерният злодей, когото някога е срещал — масов убиец, способен на най-невероятна жестокост, за да поддържа една лъжа. Затова пък бе толкова находчив, така привидно отстъпчив и благороден, че успя да заблуди всички. И притежаваше достатъчно лукавство, че да превърне черноборсаджийството в средство за укрепване на собствената си власт.

— Много добре. А сега по последната точка — той обходи с приветлив поглед насядалите около масата. — Това е най-интересният, но и най-труден за решаване проблем. Киви?

Киви Лизолет се издигна плавно от мястото си и опря ръка о ниския таван. На Хамърфест имаше гравитация, но тя стигаше, колкото колбите с пиене да се задържат върху масата.

— Твърдите, че е интересен. Съмнявам се — тя направи крива гримаса. — Мога да се обзаложа обаче, че е повод за тревога. — Киви

бръкна в дълбокия си джоб и извади оттам няколко чифта компютърни очила, върху които имаше щемпел „Разрешени за ползване от Спекулантите“. — Нека изпробваме играчките на Кал Омо. — И тя раздаде приспособленията на някои от присъстващите. Езр също си взе и отвърна с усмивка на притеснения ѝ поглед. Макар да имаше телосложението на зряла стрентманианка, Киви все още не надхвърляше много височината на дете. Но и не беше вече малкото момиченце, което Вин помнеше, нито депресираната девойка от времето на Изгрева; през изминалите години тя съзряваше бързо и накрая се превърна в истинска жена. Откакто светлината на Изчезващата стана по-поносима, Киви започна да излиза в почивка от време на време, но въпреки това около очите ѝ вече започваше да се оформя мрежа от бръчици. „*На колко ли е сега? Дали вече не е по-голяма и от мен?*“ Понякога тя възвръщаше предишната си игривост, но никога повече не се опита да предизвика или подразни Езр по някакъв начин. Той знаеше, че клюките за нея и Томас Нау са истина. Бедната Киви! Проклетата Киви!

И въпреки това не можеше да не признае, че Киви Лин Лизолет постигна много повече, отколкото Езр някога бе очаквал. А сега от нея зависеше уравновесяването на диамантените планини.

Тя изчака търпеливо, докато всички си сложат очилата. После продължи:

— Известно ви е, че създадох ареола около L1. — Внезапно над масата се появи триизмерното изображение на планината. Умаленият Хамърфест висеше отстрани точно пред Езр; една совалка премина над най-високата от кулите на лагера. Образът беше кристално ясен и минаваше през тези, които седяха на отсрещната страна на масата. Но щом се опита да погледне към Киви и после отново да извърне глава в предишното положение, изображението се разми. Очевидно автоматизацията, която коригираше картината спрямо положението на главата, не работеше добре и визуалната измама пролича. Нямаше съмнение, че програмистите на Кал Омо са били принудени да подменят някои от частите. И въпреки това крайният резултат не бе много далеч от стандартите на Чуенг Хо — самостоятелно координирани триизмерни изображения във всеки чифт компютърни очила.

По повърхността на планината се появиха десетина червени точки.

— На тези места са разположени електрическите джетове. — Последва серия жълти светлини. — А това е сензорната мрежа. — Тя се засмя леко и игриво, както я помнеше от детството ѝ. — Тя може окончателно да разреши нашия проблем. Засега обаче това са само машини, които събират данни. И така, пред мен и моя екип стоят две нерешени задачи. Едната е сравнително лека: трябва да запазим позициите на L1 спрямо орбитите на другите небесни тела. — Орбитите на звездата и планетата бяха показани със символична линия около релефната фигура на L1. От едната страна на астероида се намираще Арахна; много по-далече, но по същата права линия, беше и Изчезващата. — Орбитата ни трябва да се преизчисли така, че гледани от света на Паяците, винаги да се намираме близо до ръба на слънцето. Ще минат много години преди да достигнат такова развитие на технологиите, че да ни засекат... По-сложната задача обаче се състои в това да държим постоянно в сянка Хамърфест, останалите блокове лед от океана и замръзналия въздух. — С всяка следваща година запасите, от които зависеше живота на колонията, се топяха — една част използвана за нуждите на хората, друга превърната в пара от слънчевите лъчи и безвъзвратно излетяла в космоса. — За жалост тези две задачи се оказаха несъвместими. Купчината натрошен лед и руда е доста неустойчива. Често стабилизирането на L1 причинява усукване и скални свлачища.

— Купчините лед и руда непрекъснато се движат — потвърди Джау Ксин.

— Точно така. Тук долу в Хамърфест постоянно се усеща движението им. Без постоянно наблюдение положението щеше да е още по-лошо. — Сега над заседателната маса се появи изображение на Диамант Едно и Две. Киви премина по средата на двете грамади и четиридесет сантиметра от ивицата между тях се оцвети в розово. — Ето това е количеството загуби, които редовно понасяме. За съжаление не можем да отделим от човешките ресурси, за да...

До този момент Фам Тринли слушаше мълчаливо, свел сърдито поглед надолу. Тъй като Нау най-напред назначи него да отговаря за стабилизацията, той явно беше затаил в себе си голяма обида, откакто сложиха Киви на мястото му. Сега обаче не се сдържа и избухна.

— Глупости! Очаквах да стопите част от леда и с него да забъркате лепило, което да впръскате между двата диаманта.

— Направихме го, но това вършеше работа само до едно време.

— И въпреки това не успяхте да стабилизирате диамантените планини, така ли? — Тринли се извърна към Нау и се надигна от мястото си. — Пастирю, и преди съм ти казвал, че съм най-добрият за тази работа. Момичето на Лизолет умее да ръководи добре предварително планирана операция и се старае не по-малко от всеки друг, но за сметка на това не притежава никакъв опит.

*„Опит ли? Според теб още колко години ще ѝ трябва наставник, а, старче?“*

Нау обаче само се усмихваше мълчаливо срещу Тринли. Той сякаш не забелязваше абсурдните и свадливи забележки на дъртия негодник и продължаваше да го кани на срещите. С течение на времето Езр взе да подозира, че това е някаква проява на извратен хумор от страна на Пастира.

— В такъв случай сигурно пак трябва да ти поверя тази работа, боецо. Но отсега те предупреждавам, че тя ще отнема една трета от времето ти за почивка.

Тонът на Нау беше любезен, но Тринли долови заплахата в него. Езр усети как гневът се надига в стария човек.

— Една трета ли? — повтори Тринли. — Та аз ще се справя и за една пета от Бдението, дори ако всички останали от екипа са новобранци. Колкото и добре да са разположени джетовете, неуспехът се дължи на некадърно ръководство. Госпожица Лизолет не познава всички особености на техниката за локализиране, която използва.

— Обяснете — намеси се Анне Рейнолт. — Локализаторите са си локализатори. В този проект използваме и наша, и ваша техника. — Локализаторите бяха сред най-съществените елементи на автоматизацията във всяка цивилизация. Миниатюрни пособия разменяха импулсни кодове едно с друго по време на полет и ги превръщаха в алгоритми, с помощта на които можеше да се определи точното разположение на всяка част от експедицията.

Няколко хиляди от тях даваха постоянната картина на купчината лед и руда. Всички заедно представляваха нещо като по-ограничена система от тази на флотата, която осигуряваше информация за

ориентацията, разположението и средната скорост на електрическите джетове и камарата останали суровини.

— Не е точно така — покровителствено се усмихна Тринли. — Нашата техника се съвместява добре с вашата, но за сметка на това на много по-ниско от нормалното за нея ниво на работа. Ето как изглеждат тези уреди. — Старецът усети, че отново свири първа цигулка. — Госпожице Лизолет, тези приспособления са ни напълно ненужни — продължи той, смъквайки очилата си.

— Позволете — обади се Нау, без да се обръща директно към някого от участниците в срещата. — Ето двата типа локализатори, които използваме.

Изображението на диамантените планини изчезна и на негово място се появиха два електронни уреда, пригодени за работа в условия на вакуум. Колкото и често да присъстваше на подобен род демонстрации, Езр все още не можеше да привикне с тях. При практическа работа с конкретна цел и ограничена територия беше лесно всички команди да се дават само с глас. Това, което Нау току-що направи обаче, беше под нивото дори на най-простите програми на Чуенг Хо. Някъде високо на върха в Хамърфест стояха един или двама от робите на Новородените, наречени „умни глави“. Те следяха всяка дума, казана по време на срещата, премисляха казаното от Нау и го препредаваха чрез системата на флота на други специалисти от „умните глави“. Резултатите се появяваха толкова бързо, сякаш Нау лично управляваше цялата база данни на флотата.

Както и можеше да се очаква, Фам Тринли изобщо не обърна внимание на ставащото пред очите му.

— Добре. — Той се приближи към изображението. — Трябва да споменем обаче, че това, което виждате в момента, е много повече от самите локализатори.

— Нищо не разбирам — обади се Киви. — Необходимо ни е захранване, данни от сензорите.

Тринли се ухили насреща ѝ триумфиращо.

— Така си мислиш ти, но то беше в сила само в първите години след Изгрева, когато лъчите на Изчезващата изгаряха всичко. Сега обаче... — Той се примъкна още по-близо и пръстът му прониза изображението на по-малкия от уредите. — Бихте ли показали вътрешната част на локализатора, Пастирю?

— Добре — кимна с глава Нау.

Картината на локализатора от Чуенг Хо се разпадна на отделни пресечни и надлъжни нарязи. Накрая строежът му беше детайлизиран до почти невидими тънки слоеве, не по-дебели от милиметър.

Тъй като седеше най-близо до Томас Нау, Езр внезапно усети как някаква нервна тръпка премина по тялото на стареца. Явно нещо от видяното внезапно прикова вниманието му. След известно време Езр се увери, че е на прав път.

— Божичко, тези частици наистина са твърде малки. Я да ги погледнем по-отблизо.

Изображението с големина на пясъчно зрънце взе да се увеличава, докато не стигна четиридесет сантиметра дължина. Стереочилата възпроизведоха прецизно лъскавите и матовите му страни, за да се получи максимално близка до първообраза картина.

— Благодаря. — Тринли се изправи, така че всички да го виждат над лещите на очилата. — Пред вас е модел на локализатор от Чуенг Хо, защитен от каквото и да е външно въздействие и т.н., както си е редно в такива случаи. Забележете обаче, че в благоприятна среда — дори на сянка отвън — той си е напълно самодостатъчен.

— Захранване? — изстреля Рейнолт.

Тринли пренебрежително махна с ръка.

— Достатъчно е десетина пъти в секунда да бъдат стимулирани с микровълни. Не съм запознат с подробностите, но съм ги виждал да работят в много по-мощни и продължителни проекти от нашия. Обзалагам се, че могат да осигурят съвършен контрол. Що се отнася до сензорите — в тях е заложено да следят само най-прости данни като температура, интензивност на светлината, звук.

— Но как е възможно Киви и останалите да не знаят всичко това? — възкликна Джау Ксин.

Езр отдавна усещаше накъде върви това представление, но с нищо не можеше да промени неговия ход.

Тринли великодушно сви рамене. Той все още не си даваше сметка колко далече го е отвел неговият егоизъм.

— Все ви повтарям, че Киви Лин Лизолет е млада и неопитна. Дори по-несъвършените локализатори стават за почти всякакви проекти. Усъвършенстваните модели се използват предимно във военни операции. Готов съм да се обзаложа, че текстовете, по които е



учила, не са разполагали с подробности относно този вид модели. Аз обаче съм ги използвал и като инженер, и като военен. Макар и да не отговаря напълно на тяхната специфика, локализаторите са отлични съоръжения за осъществяване на контрол.

— Очевидно е така — замислено рече Нау. — Локализаторите и стационараните сензори са в основата на всяка добра охранителна система.

А тези песъчинки, оказва се, разполагаха със собствени сензори. При това не беше необходимо да бъдат включвани като елемент от разширена система; те самите служеха за система.

— Ти как мислиш, Киви — дали това ще улесни работата ти?

— Възможно е, но е твърде ново за мен; дори не съм подозирала, че техническите инструкции биха могли умишлено да ме подведат. — Тя помълча замислено за миг. — Като преценявам отново всичко от тази гледна точка разбирам, че ако разполагаме с повече локализатори и ги охраняваме постоянно, ще сведем до минимум участието на хора в тази операция.

— Чудесно. Тогава разбери всички подробности от офицер Тринли и инсталирайте разширена мрежа.

— С удоволствие ще се заема с ръководенето на операцията, Пастирю — изопна се Тринли.

Само че Нау не беше глупак и трудно можеха да го праметнат по този елементарен начин.

— Не, ти ще си много по-полезен като съветник и наблюдател — поклати глава той. — Това, което искам от теб, е да си поговорите двамата с Анне. Дойде ли време на Ритцер да се включи в Бдението, той също ще се заинтригува от новото решение. Освен това системата трябва да се програмира така, че да контролира обществения живот в колонията.

Така Фам Тринли сам показва на Новородените как още по-здраво да затегнат веригите около оцелелите Чуенг Хо.

Езр направи всичко възможно да не говори с никого до края на деня. Дори не беше подозирал, че е способен така да ненавижда глупавия стар клоун. Фам Тринли не бе масов убиец; просто всеки негов недообмислен или направен от глупост ход издаваше непочтената му природа. За жалост празноглавието му стана причина противникът да се добере до тайна, за чието съществуване дори

самият Езр не подозираше дотогава. Технология, която неговите бойни другари бяха предпочели да отнесат в гроба, отколкото да я издадат на Томас Нау и Ритцер Брюхел.

До този момент той вярваше, че Нау държи Тринли до себе си, само за да се надсмива над стария глупак. Сега обаче прозря истинските му намерения. За първи път от онази далечна нощ в парка на лагера Чуенг Хо Езр изпита непреодолимо желание да убива. Рано или късно Фам Тринли щеше да претърпи някаква злополука...

След кратък размисъл Езр реши да остане в кабинета си. Всеки ден по това време в пивницата на Бени свиреше музика на живо. Тези концерти бяха едно от удоволствията за хората от Чуенг Хо, на което Езр не можеше да се наслади дори като обикновен слушател. Освен това имаше много работа за довършване. Някои от задачите му дори изключваха общуването с други обитатели на колонията. Той нахлузи новите компютърни очила и се зарови в библиотеката на флота.

Колкото и потресаващо да звучеше на първо време, съхраняването на флотската библиотека бе една от най-големите грешки на капитан Парк. В системата на всяка флота имаше въведена заповед за унищожаване на възлови дялове от локалната библиотека в случай, че попадането им във вражески ръце е неизбежно. Унищожението никога не можеше да обхване цялата база данни. Библиотеката съществуваше под формата на отделни части, пръснати навсякъде из корабите. Отделните елементи се свързваха помежду си в определен ред само при възникването на конкретна задача. Индивидуалните чипове — тези пъклени локализатори — съдържаха информация за нейното пълно възстановяване, поддръжката и ръчните операции. Въпреки това би трябвало да съществува някакъв начин за незабавното заличаване на основната база данни. Останалото можеше и да свърши работа в някои операции, но главните открития на Чуенг Хо, информацията за най-важните опити и заключенията от тях щяха да са унищожени завинаги. Или пък да съществуват единствено под формата на код в хардуера, достъпен единствено след щателно търсене на компетентен инженерен специалист. По някаква причина обаче инструкцията за безопасност не беше спазена при атаката на Новородените, дори след като стана ясно, че те владеят всички кораби от флотата на Чуенг Хо. Не е изключено Парк да е привел в изпълнение програмата, но някакви случайно образувани връзки в

мрежата да са попречили — в противоречие с тяхното предназначение — операцията да бъде завършена.

Томас Нау оцени какво съкровище попада в ръцете му в мига, в който го видя. Робите на Анне Рейнолт разнищиха всичко до най-малкия детайл с нечовешката прецизност на фокусирани. Рано или късно щяха да се доберат до всички тайни на Търговците. Процесът обаче щеше да отнеме години; „умните глави“ не знаеха най-важното — откъде да започнат. Ето защо Нау използваше и голям екип нефокусирани, които работеха върху този пъзел, опитвайки се да обхванат проблема във всичките му аспекти. Езр също прекара Мсек наред, блъскайки главата си над него. Задачата носеше огромен риск, защото имаше шанс да доведе до добри резултати. Той се стараяше с всички сили дискретно да отклонява разследването щом приближеше до точка, от която лесно биха стигнали крайния резултат. Даваше си сметка, че стъпва по тънък лед и може да се провали, а Нау да усети двойната му игра. Това чудовище беше изключително лукаво; Езр дори понякога се питаше кой кого използва.

А днес Фам Тринли само с един замах провали дългогодишните му усилия.

Езр си заповяда да се успокои. *„Просто погледни в библиотеката и напиши някакъв плиткоумен доклад.“* Това щеше да бъде отчетено като изпълнение на задачата и нямаше да му се налага да се прави на идиот пред всички. Той си поигра с ръчното управление, въведено заедно с новите „ограничени“ компютърни очила. Слава богу, те поне разпознаваха най-елементарните команди: визьорът неусетно смени гледката от неговия кабинет с екрана за вход в библиотеката. Докато се оглеждаше наляво и надясно, автоматизацията успя да се нагоди към неговите движения и накрая виждаше документите така ясно, сякаш висяха във въздуха пред него. Но когато се опита да използва контрола... Проклятие! Не беше възможно да ползва почти никаква информация. Явно са премахнали почти всички операции от интерфейса или са ги променили по техните стандарти. Сега библиотеката по нищо не се различаваше от обикновен тапет!

Той посегна да смъкне очилата и да ги смачка на пода. *„Успокой се!“* Очевидно още не се бе освободил напълно от яростта, която разпали у него предателството на Тринли. Освен това очилата

наистина бяха напредък в сравнение със статичните монитори по стените. Той се усмихна, припомняйки си как се пенеше Гонле Фонг, когато ѝ се наложи да използва клавиатурата на Новородените.

И така, каква дейност да отчете за деня? Например да докладва за нещо, което би изглеждало напълно логично за Нау, но няма да разкрие нищо повече от онова, което вече знаеха. А, да — суперлокализаторите на Тринли. Сигурно информацията за тях се съхраняваше на по-високо ниво на секретност и до нея не можеше да се стигне случайно, а само ако се търси целенасочено. Той проследи няколко от най-простите връзки в най-очевидната им последователност. Едва ли стажант би попаднал случайно в това ниво на библиотеката. Сигурно Нау притежаваше — само мисълта за това докарваше кошмари на Езр — паролите към строго засекретените нива в мрежата и кодовете на тяхната защита. Сега Езр имаше същото ниво на достъп, каквото вероятно е имал и капитан Парк.

Никакъв шанс. Курсорът съвсем ясно показваше директорията с локализаторите. Малкият им размер не беше кой знае каква тайна, но дори онова, което можеше да се разбере от показаното, не даваше никаква информация за монтираните в тях сензори. Менюто също не съдържаше никакви извънредни съобщения. „Хм.“ В такъв случай, ако се вярва на Тринли излизаше, че менюто съдържа тайни, които са били невидими дори за капитанското ниво в библиотеката!

Унищожителната ярост, която го гризеше, незабавно се изпари. Езр продължаваше да се взира в данните пред себе си, изпитвайки огромно облекчение. Томас Нау едва ли би заподозрял нещо нередно в това. Сигурно нямаше друг сред оцелелите Търговци освен Езр Вин, който можеше да разбере колко нелепи са твърденията на Тринли.

Но Езр Вин беше отраснал в лоното на една от най-големите търговски фамилии. Като дете често му се случваше да остава на масата след вечеря, заслушан в разговорите около основните стратегии, които действаха по онова време. Нивото за достъп на капитана не допускаше съществуването на каквато и да било засекретена информация. По-вероятно беше част от базата данни да е изгубена; паролите понякога бяха толкова остарели, че търсачката не можеше да открие никакъв техен заместител. Независимо от тези частни случаи обаче, за капитана не би трябвало да има нито едно

недостъпно ниво. За огромния период от време, в който се използва библиотеката, това би разрушило системата.

Езр щеше да се разсмее, ако не беше сигурен, че коригираните компютърни очила предават всеки звук на „умните глави“ на Брюхел. Независимо от това обаче последната находка си оставаше най-щастливата за деня. *„Тринли успя да преметне всички ни!“* Старият мошеник блъфираше често и във всичко, но обикновено внимаваше какво говори пред Томас Нау. Дойдеше ли време да запознае Рейнолт с подробностите, Тринли неизбежно щеше да стигне до менюто на локализаторите... и да остане с празни ръце. Кой знае защо Езр не изпита особена жал към него: най-накрая дъртото копеле щеше да получи онова, което заслужава.

## 21.

Киви Лин Лизолет прекарваше дълго време на открито. С новооткритите функции на локализаторите обаче това може би щеше да се промени. Сега тя се носеше над просеката, където се съединяваха Диамант Едно и Две. В този момент тя беше изложена на слънчевите лъчи и летливите материали, натрупани преди години, които сега се изпаряваха или кипяха. На местата, където диамантът не беше наранен, се виждаше сивоматова и гладка повърхност, почти като на опал. Понякога слънчевите лъчи изгаряха милиметър-два от горния слой графит — нещо като микрореголит — и откриваха великолепието, което се криеше отдолу. На всеки десет метра по ръба на скалата, където бяха разположени сензорите, се извиваше пъстроцветна дъга. Те трудно можеха да бъдат забелязани дори от съвсем близко разстояние, но Киви знаеше точното им разположение: на интервал от милисекунда джетове разтоварваха натрупаното електричество и го изпращаха в пространството, направлявани от програми, които се ръководеха от сензорите. Но дори това не беше достатъчно прецизно. Киви прекара повече от две трети от дежурството си около диамантените скали, опитвайки се да регулира разтоварването на джетовете. Въпреки това трусовете в планините бяха опасни и продължаваха да обхващат голяма територия. С прецизно изградена верига от сензори и програмите, за които говореше Тринли, сигурно можеше да се създаде по-добър режим на разтоварване на електричеството. Дори тогава трусовете нямаше да престанат, но вече щяха да са твърде слаби и нямаше да стигат до повърхността. А това означава, че и на нея вече няма да ѝ се налага да прекарва толкова дълго около диамантените скали. Киви се зачуди какво ли ще е, ако мине на олекотен режим за дежурство, какъвто важеше за повечето хората в колонията. Това би спестило много от медикаментите, но тогава бедният Томас ще остане по-дълго време сам.

Разумът ѝ потисна надигащата се тревога. *„Има неща, които зависят от теб и които можеш да промениш и такива, пред които си безсилна; бъди благодарна и на това облекчение, което ще ти*

осигурят локализаторите на Тринли.“ Тя се понесе нагоре извън падината, за да свери събраните данни с останалата част от екипа.

— Обичайните проблеми — прозвуча в ухото ѝ гласът на Флория Перез. Тя се беше заела с „горните склонове“ на Диамант Три. Така наричаха възвишенията, които се издигаха над сегашното ниво на купчината лед и руда. Всяка година на това място губеха по няколко джета. — Три от склоновете се бяха охладили, добре че ги задържахме в последния момент.

— Добре, ще накарам Арн и Дима да ги следят. Мисля, че този път ще свършим дори по-рано. — Киви се усмихна на себе си. Занапред ще има много повече време за по-интересни проекти. Тя изключи предавателя си от честотите на останалите от екипа.

— Ей, Флория, ти отговаряш за дестилационната през това Бдение, нали?

— Точно така — в гласа отсреща се долови едва сдържан смях. — Всеки път гледам да се падна там; а нашето сътрудничество си върви в комплект с нея.

— В такъв случай имам едно предложение. Може пък да се споразумеем някак.

— Сигурно ще можем. — Флория беше на режим една десета от цикъла за дежурство, но двете и преди бяха работили по тази схема. Освен това тя беше Чуенг Хо. — Ще се видим в дестилационната след около две хиляди секунди. Може да прием и чай.

Дестилационната за летливи материали се намираше в края на един дълъг преход откъм сенчестата страна на диамантените планини. Нейните кули и цистерни блестяха заскрежени под лъчите на Арахна. От пещите, където се извършваше разпадането и прегрупирането на елементите, се излъчваше слабо червеникаво сияние. Крайните продукти бяха суров материал за фабриките и органична утайка, необходима за зареждането на оранжерии с бактерии. Основната технология за дестилационната на L1 беше взета от Чуенг Хо. Новородените също носеха със себе си подобни съоръжения, но ги загубиха по време на битката. „Слава богу, че поне нашите оцеляха.“ Поправката на повечето съоръжения и необходимостта от построяване на нови ги принуди да съберат всички годни материали, останали по

корабите. Ако беше оцеляла не тяхната, а техниката за дестилация на Новородените, сега сигурно щяха да се молят изобщо да работи.

Киви приземи совалката на няколко метра от дестилационната. После свали обвития с термоизолираща материя товар и се насочи към главния вход, придържайки се с въжетата, които очертаваха пътя от двете страни. Наоколо лежаха останали наноси лед, руда и замръзвал въздух от повърхността на Арахна. Дори тези ненужни наглед суровини бяха донесени отдалече и струваха много. Загубиха безвъзвратно повечето от запасите — особено замръзналия въздух — по време на Изгрева и случайните изригвания след него. Пренесоха внимателно каквото остана в най-дълбоките сенки на планинските склонове и сега внимателно следяха за температурните амплитуди по тези места. Но въпреки това по-голямата част дори от тези оскъдни количества беше превърната в неизползваема кал при безплодния опит да слепят двете диамантени грамади. Останалото им служеше за дишане, храна и поддържане на живота в колонията. Томас планираше да изкопаят пещера в недрата на Диамант Едно, която да послужи като хранилище с постоянна температура. Но най-вероятно изобщо нямаше да се стигне до това. Слънчевата светлина постепенно отслабваше и занапред едва ли щяха да имат проблеми със съхранението на запасите. А през това време дестилационната бавно напредваше — с по-малко от десет метра на година — през купчините лед и замръзвал въздух. Зад нея оставаше искрящата диамантена повърхност и дупките, оставени от веригите на гъсениците.

Контролната кабина на Флория се намираше в основата на най-задната кула на дестилационната. Тя беше част от оригиналния модул на Чуенг Хо, но сега приличаше на пресована клетка, която стига колкото да се нахраниш и да подремнеш в нея. През годините изгнаничество нейните обитатели постепенно привикнаха към тясното помещение. Но попаднеш ли в нея направо от повърхността... Киви поспря за миг. Повечето от живота ѝ премина в подобни помещения с оскъдна площ или в безкрайната пустош на космоса. Чрез промените, които беше направила в кабината, Флория се опитваше да примири двете крайности. Киви дори знаеше какво би казал Езр по този повод: че прилича на малка колибка, досущ картина от вълшебна приказка за това как на една древна земя някакъв беден селянин живеел в



подножието на затрупани от сняг планински склонове, а наблизно искрял заскреженият лес, сякаш направен от стъкло.

Киви започна да се изкачва покрай стрелата на дестилационната. Накрая похлопа на вратата на кабината.

Търговията винаги е била извор на огромно забавление. Тя неведнъж се опитваше да опише това свое преживяване на Томас Бедният. Той имаше добро сърце, но заради възпитанието, което получаваха Новородените, никога не би могъл да я разбере.

Киви плати в аванс част от възнаграждението за услугите на Флория: в термоизолационната обвивка носеше двацетсантиметров бонзай, чиято изработка отне на Папа доста Мсек. Папратите джуджета бяха надвиснали като плътен многослоест балдахин. Флория повдигна сферата с бонзая близо до единствения източник на светлина в кабината и надзърна през зелената завеса.

— Мушички! — Големи не повече от милиметър насекоми. — Та те имат разноцветни крила!

Киви обикновено приемаше привидно спокойно реакцията на своите приятели, но сега не се удържа и прихна.

— Чудех се дали ще ги забележиш.

Бонзаят беше по-малък от обичайната продукция на Папа, но се оказа най-красивият от всички досега; по-хубав дори от екземплярите, които Киви беше виждала в библиотеката. Тя посегна към термоизолационната обвивка и извади втората част от възнаграждението.

— А това е лично от Гонле — поставка за бонзая, която може да се прикрепи навсякъде.

— Но това е... дърво!

Флория несъмнено беше очарована от бонзая, но прие дървената поставка по-скоро с учудване, отколкото с възторг. Тя протегна ръка и прокара пръсти по полираната ѝ повърхност.

— Сега можем да произвеждаме купища такива — нещо като модификация на суха плесен. Е, откакто Гонле я отглежда във вата изглежда малко странно, но нищо. — Линиите и спираловидните отпечатъци представляваха биокръгове, запечатани в дървесината. —

Ще ни трябва повече време и пространство, за да се получат истински дървесни пръстени.

А може би нямаше да чакат толкова дълго: Папа смяташе, че скоро ще получи биогръгове и в изкуствено отгледаната дървесина.

— Няма значение — отвърна разсеяно Флория. — Гонле и така печели баса... А може би баща ти го спечели от нейно име. Представи си само — истинско дърво в големи количества, а не само някакви криви бонзай в прозрачни сфери или храсти в парка на лагера. — Тя погледна към усмихнатото лице на Киви. — Обзалагам се, че Гонле не го е направила само като отплата за минали сделки.

— Е, вярно, надявахме се този дар да те размекне.

Двете седнаха и Флория поднесе обещания чай. Този път беше приготвен от културите, които Гонле отглеждаше, но доскоро и него извличаха от суровините, струпани около дестилационната. После внимателно прегледаха списъка, изготвен от Бени и Гонле. Това не бяха само техни лични поръчки, а разменна търговия, която двамата въртяха в пивницата на Бени. Сред изброеното се срещаха и материали, използвани само от Новородените. Имаше дори неща, които Томас лесно би могъл да поръча, а Ритцер дори не би се поколебал да изпълни желанието му.

Отговорът на Флория приличаше на технически каталог и съдържаше всичко онова, без което не би могла да изпълни поръчките. Тя умееше да се сдобива с облаги от всяка сделка, но никой не ѝ оспорваше това право. Поръчките, с които я отрупваха, не бяха никак прости за изпълнение. Веднъж преди началото на експедицията, когато Киви едва беше навършила седем години, Папа я отведе в една дестилационна на Триланд. *„Ето това храни бактериите, Киви — по същия начин, по който бактериите подхранват парковете. Всеки следващ слой е още по-чудотворен от този под него, но дори най-простият дестилационен процес се равнява на изкуство.“* Али харесваше позицията си в службата — намираще се на върха на пирамида, съставена от много други служители; това обаче не му пречеше да уважава техния труд. Флория Перез беше талантлив химик, а лепкавата маса, която произвеждаше — вълшебна консистенция.

Четири хиляди секунди по-късно те вече се бяха споразумели за допълнителните доходи и услугите, които ще им направи Флория по време на това дежурство. След това поседяха още малко, отпивайки

чай от напълнените втори път чаши, и обсъждаха какво още би могло да се свърши като приключат с най-неотложните задачи. Киви разказа за предложения от Тринли вариант с локализаторите.

— Това е наистина добра новина, стига старият дърдорко да не лъже. Така и ти ще имаш време за почивка — Флория погледна Киви и тя прочете в очите ѝ някаква тъга: — „До неотдавна беше още малко момиченце, а сега си дори по-голяма от мен. Не бива да пропиляваш живота си така, дете. Не си струва заради единствената цел да закрепши стабилно две скали.“

— Това... Е, не е чак толкова зле. Така или иначе работата трябва да се свърши, независимо дали имаме добро медицинско оборудване или не. — „*Освен това Томас е постоянно буден и се нуждае от подкрепата ми.*“ — Да си на крак през цялото време си има и своите предимства. Взимам участие почти във всяко ново начинание, наясно съм кога трябва да се склучи някоя сделка, къде могат да се открият и изтъргуват нови стоки. Така по-бързо ще натрупам опит като търговец.

— Хм — Флория се огледа наоколо, после отново се втренчи в нея. — Това не е търговия, а някаква глупава игра! — След тези думи обаче гласът ѝ пак омекна. — Съжалявам, Киви. Наистина, откъде би могла да си наясно... Само че аз знам какво е истинска търговия. Била съм и на Кейле, била съм и на Канбера. Това тук — тя направи широк жест, сякаш искаше да обхване целия L1 — е само преструвка. Знаеш ли защо винаги искам да работя на дестилационната? Превърнала съм контролната кабина в нещо като дом, където пък аз на свой ред мога да си представям най-различни неща. Например, че съм някъде надалеч и сама. Така не се налага да живея в лагера заедно с Новородените, които само се преструват, че са почтени човешки същества.

— Но много от тях са наистина такива, Флория!

Перез разтърси глава и повиши глас.

— Може и така да е, но тогава това е най-страшното от всичко наоколо. Например Новородени като Рита Лиао и Джау Ксин. Обикновени хора, нали така? А ден след ден използват други човешки същества сякаш са животни, сякаш са... Като *части от някаква машина*. Нещо по-лошо дори — това е начин да си изкарват прехраната. Нима Лиао не е „главен програмист“, а Ксин — „главен пилот“? Те черпят с пълни шепи от най-страшното зло във вселената, а после идват с нас в пивницата на Бени и ние ги *приемаме безропотно!*

— Гласът ѝ се извиси до писък, после внезапно секна. Тя стисна очи и във въздуха около лицето ѝ бавно се разлетяха сълзи.

Киви протегна ръка да докосне Флория, чудейки се дали тя няма да ѝ отвърне с удар. Беше срещала такова страдание и при други хора — повечето ѝ бяха много близки. Други пък, като Езр Вин например, толкова непреклонно пазеха тайната си, че тя долавяше у тях единствено затаената, пулсираща ярост.

Флория продължаваше да седи мълчаливо, свита на кълбо. След миг сграбчи ръката на Киви в дланите си, сведе глава над нея и се разхлипа. Думите ѝ бяха накъсани, почти неразбираеми.

— ... Не вини себе си. Аз наистина не те укорявам. Познавам ви и двамата с баща ти. — Тя пое дълбоко въздух и отново се задави в неми ридания. После думите ѝ станаха по-ясни. — Известно ми е, че обичаш тоя Томас Нау. В това няма нищо лошо. Той не би могъл да се справи без теб, но ние и без това всички ще измрем.

Киви обгърна раменете на жената със свободната си ръка.

— Но аз не го обичам.

Изневиделица дошлите на езика ѝ думи изненадаха дори самата нея. Флория също вдигна учуден поглед.

— Искам да кажа, че го уважавам. Той ме спаси в най-страшния период от моя живот, когато Джими уби мама. Но... — Видя ѝ се странно, че говори така открито пред Флория и казва неща, които преди това си позволяваше да изрича само наум.

Томас имаше нужда от нея. Той беше добър човек, за нещастие израснал в едно ужасно и зловещо общество. Неговата доброта му беше помогнала да стигне дотук, да осъзнае опасността от това зло и да се бори за неговото изкореняване. Киви се съмняваше, че тя самата би постигнала толкова много; сигурно щеше да прилича повече на Рита и Джау, които сляпо се подчиняваха, благодарни, че са избегнали примката на Фокуса. Томас Нау обаче наистина желаше да промени цялата система. Но чак пък да го обича! Въпреки чувството му за хумор, любовта му към нея, неговите опит и мъдрост, тя усещаше някаква... отчужденост към Томас. Молеше се той никога да не разбере истинските ѝ чувства. „*Освен това се надявам тази бунтовница Флория да е обезвредила бръмбарите на Ритцер.*“

Киви се опита да разсее неприятните мисли. Известно време двете с Флория просто се гледаха с невярващи очи, че са успели да

надникнат в душата една на друга. „Хм, хм.“ Тя леко потупа Флория по рамото.

— Познавам те повече от година заради общите ни дежурства, а едва сега разбирам какво чувстваш наистина...

Флория пусна ръката на Киви и попи сълзите, които бяха успели да се задържат по лицето ѝ.

— Така е, доскоро все още се владеех. Стой с преклонена главица, казвах си, и се преструвай на жалка подчинена спекулантка. На нас това ни се удава много добре, не мислиш ли? Може би ни помага дарбата да виждаме надалеч в бъдещето. Но сега... Знаеш ли, че имах сестра в експедицията.

— Не.

„Съжбявам.“ Преди битката флотата на Чуенг Хо беше толкова многочислена, а малката Киви познаваше едва неколцина.

— Луан беше луда глава, не много умна, но пък се държеше мило с хората... Една от онези, които мъдрият ни командир хвърли в битката. — По лицето ѝ сякаш всеки момент щеше да заиграе усмивка, но после ведрото изражение отново беше помрачено от мъчителни спомени. — Имам докторска степен за инженер-химик, но фокусираха нея, а мен оставиха. Ако съществува някаква справедливост, сега аз трябваше да съм фокусирана, но те взеха нея.

Лицето на Флория се сгърчи от чувството за вина, която всъщност не би трябвало да изпитва. Дали пък и тя не е заразена с вируса на „гнилия мозък“ като повечето Чуенг Хо? Възможно беше да се е отървала някак. Томас имаше нужда и от нефокусирани специалисти, в противен случай системата щеше да се разпадне поради липса на хора, които да анализират детайлите и да се занимават с по-второстепенните задачи. Киви отвори уста да ѝ го обясни, но Флория не я слушаше.

— Аз успях да се преборя с това и не изпусках Луан от очи. Те я фокусираха за тяхното изкуство. Бдение след Бдение тя и други като нея дълбаеха онези фризове в Хамърфест. Сигурно си минавала покрай тях поне стотина пъти.

„Да, точно така.“ Гравирането беше най-ниското ниво сред заниманията на фокусираните. Изобщо не приличаше на сложните задачи, които решаваха Али Лин или преводачите. Образците от „легендарното изкуство“ на Новородените не оставяха никакъв

простор за фантазия и творчество. Гравьорите украсяваха механично сантиметър по сантиметър диамантените стени на коридорите, пренасяйки върху тях фигури от стари модели. Замисълът на Ритцер бе да впрегне в работа целия „неизползван човешки ресурс“ като го изтощи до смърт, без да позволи медицинска помощ или отдих.

— Но те вече не работят непрекъснато, Флория. — Това беше една от първите победи на Киви над Ритцер Брюхел. Благодарение на нея трудът на гравьорите бе станал много по-лек и те получаваха медицинска помощ, когато са будни. Щяха да преживеят така Изгнанието, чак докато дойде време за обучение, както им обеща Томас.

Флория поклати глава.

— Вярно е. И макар Бденията ни почти напълно да се разминаваха, аз продължавах да следя какво става с Луан. Случвало ми се е да вися Мсек по коридорите и да се преструвам, че само минавам оттам, щом отнякъде са задаваха хора. Дори успях да поговоря с нея за отвратителното изкуство, което тя толкова харесва; това е единствената тема, на която е склонна да говори: „*Защитата на Френкската организация*“. — Флория сякаш изплю заглавието. Гневът ѝ обаче бавно се топеше и сега тя изглеждаше по-скоро унила. — Въпреки това продължавах да я посещавам и ако се бях държала като една покорна жалка спекулантка, някой ден сигурно щяха да я освободят. Сега обаче... — Тя се обърна да погледне Киви и гласът ѝ загуби своята сила и увереност. — ... Сега тя си отиде, не е дори в списъците. Казват, че хладилната ѝ камера отказала. Твърдят, че умряла, докато спяла. Тези лъжливи долни *копелета*...

Хладилните камери на Чуенг Хо бяха толкова сигурни, че възможността да се повредят попадеше в рамките на статистическата вероятност. Или поне когато се използват според инструкциите и за периоди не по-дълги от 4 Гсек. Оборудването на Новородените бе много по-несигурно. След битката обаче вече не можеше да се разчита на чиято и да е автоматизация. Смъртта на Луан приличаше по-скоро на фатална случайност, още една последица от лудостта, която едва не унищожи всички тях. „*Но бих ли могла да втълпя това в главата на бедната Флория?*“

— Предполагам, че не можем да сме сигурни за нищо от онова, което ни казват, Флория. Новородените се подчиняват на някакъв

зловещ порядък. Но... Аз съм непрекъснато дежурна от доста време насам. Дори сега прекарвам будна почти половината от времето и съм наясно с всичко, което става наоколо. А, както добре ти е известно, през цялото това време нито веднъж не хванах Томас да ме лъже.

— Добре де — изръмжа Флория.

— Обясни ми защо според теб някой ще иска да убие Луан.

— Не съм казала, че са я убили. Освен това е напълно възможно твоят Томас да не знае всичко. Виж какво, аз не бях единствената, която се навърташе около гравьорите в диамантените коридори. На два пъти видях Ритцер Брюхел. Веднъж беше събрал всички жени на едно място, стоеше зад тях и просто ги наблюдаваше. Вторият път... Вторият път бяха само той и Луан.

— О! — приглушено възкликна Киви.

— Нямам никакви доказателства. Това, което видях, бяха просто жестове, поза, изражението върху лицето на мъжа. Но тъй като тогава не реагирах и не се опитах да направя нещо, сега Луан я няма.

Внезапно параноята на Флория доби съвсем реални очертания. Ритцер Брюхел наистина беше чудовище, което дори Пастирът едва успяваше да контролира. Споменът за сблъсъка помежду им никога не напускаше Киви. Тя още чуваше шляпането на стоманената палка върху дланта му — единствен знак за едва сдържана ярост. Тогава тя беше много горда, че го е поставила на място. Едва по-късно си даде сметка, че всъщност е трябвало да бъде ужасно изплашена. Без закрилата на Томас сигурно вече да е мъртва... Или нещо още по-лошо. Ритцер обаче знаеше какво би му се случило, ако го заловят да ѝ отмъщава по някакъв начин.

Да подправиш нечия смърт, дори да извършиш екзекуция без разрешение е твърде рисковано начинание. Пастирите се придържат към своя собствена, макар и странна система от правила. От престъплението на Ритцер все трябваше да са останали някакви следи, освен ако не се окажеше изключително умен и находчив.

— Виж какво, Флория, ще намеря начин да проверя този случай. Може и да имаш право за станалото с Луан, но ти обещавам, че рано или късно истината ще излезе наяве. Ако се окаже така, както казваш, тогава няма начин Томас да се примири с подобна несправедливост. Той наистина има нужда от всички нас, в противен случай нито един Чуенг Хо да не е оцелял досега.

Флория я погледна сериозно, после протегна ръце и я стисна в здрава прегръдка. Киви почувства тръпките, които разтърсваха тялото на приятелката ѝ, но тя вече не плачеше. След миг успя да пророни:

— Благодаря ти, благодаря ти. През последните Мсек бях толкова изплашена... Толкова засрамена.

— Засрамена?!

— Обичах Луан, но Фокусът я превърна в непознат човек. Трябваше да се разкреця и да обвиня всички в ужасното убийство, когато разбрах, че вече я няма. За бога, трябваше да вдигна шум още щом видях Брюхел с нея. Но се изплаших за собствената си кожа. А сега вече... — Флория отпусна ръце и неуверено се усмихна на Киви. — Сега може би отново заради мен един живот е в опасност. Слава богу, ти поне имаш шанс. Нали разбираш, Киви, тя може да е още жива! Ако успеем да я открием по-скоро...

Киви вдигна ръка.

— Може би, може би... Нека най-напред видим какво ще открия.

— Добре.

Те допиха чая си, обсъждайки до най-дребните подробности всичко, което Флория си спомняше за своята сестра и видяното в диамантените коридори. Тя полагаше огромни усилия да изглежда спокойна, но облекчението, предизвикано от думите на Киви и нервността, която все още изпитваше, я караха да говори припряно, с широки и отсечени жестове.

Киви ѝ помогна да прикрепи бонзая върху дървената му подложка точно под основното осветително тяло в стаята.

— Мога да ти намеря още дърво. Гонле наистина много държи да програмираш нейния проект. Ще може да облицоваш стените на дома си с полирано дърво, както някога морските капитани са покривали стените на своите каюти.

Флория огледа тясното помещение и вяло отвърна на Киви:

— Наистина мога да го направя. Може пък да сключим сделка.

После Киви застана пред външния люк и нахлупи качулката на скафандъра си. За миг върху лицето на Флория отново се мерна ужас.

— Пази се, Киви.

— Добре.



\* \* \*

Киви обходи със совалката и останалите обекти, за които отговаряше — диамантените скали, счетоводството, графика на „умните глави“. От време на време мисълта ѝ препускаше надолу по ужасяващите диамантени коридори. Добре че имаше време да размисли. Ако Флория наистина казваше истината и с основание се боеше за живота на сестра си и своята безопасност, тогава дори Томас да застане на тяхна страна, пак ще е много опасно. Ритцер вече беше разпрострял пипалата си твърде нашироко. Ако наистина умишлено повреждаше хладилните камери и фалшифицираше смъртните актове, тогава излизаше, че системата на Томас е сериозно повредена.

„Дали Ритцер подозира, че знам нещо?“ Совалката на Киви се гмурна в каньона, който делеше Диамант Три от Диамант Четири. Синкавата светлина на Арахна струеше зад гърба ѝ, огрявайки пещерите по неравната повърхност между скалите. Част от водното лепило беше сублимирало върху склоновете. Процесът беше твърде деликатен и сензорите не го уловиха, но сега, когато доближи лицето си само на сантиметри, тя забеляза новообразувания тънък слой. Но и докато търсеше решение на този нов проблем, част от съзнанието ѝ продължаваше да се бори с фаталния въпрос дали Флория е прочистила кабината си както отвътре, така и отвън? В това отношение костюмът на Киви беше напълно обезопасен. Томас ѝ разреши да се освободи от всички подслушвателни устройства — и тези, които бяха поставени от официалните власти, и от прикачените тайно „бръмбари“. Виж, мрежата беше вече друго нещо. Ако Ритцер наистина върши онова, в което го подозираше Флория, той сигурно следи и частните разговори на хората от колонията. Ще е много трудно да докажат каквото и да било, освен ако не го спипат на местопрестъплението.

„В такъв случай трябва да бъда много, много внимателна.“ Оттук нататък ще ѝ трябва правдоподобно обяснение за всичко, което прави. „Аха!“ Специалните разследвания, с които ги бяха натоварили двамата с Езр. След приключване на инспекцията на диамантените скали ще е съвсем естествено да се заеме със своето разследване. Тя изпрати съобщение с нисък приоритет до Езр с молба за конферентна

връзка. После свали от мрежата няколко огромни файла с данни за персонала и информация за Бденията. Файлът на Луан трябваше да се намира сред тях, но сигурно стои потулен в някоя от локалните база данни; добре поне, че нейният процесор е защитен срещу системата за сигурност на Томас.

Успя да се добере до биологичните данни за Луан Перез. Точно така, водеше се умряла по време на летаргичен сън. Курсорът на Киви пробяга надолу по текста. Информацията беше пълна с изрази на професионален жаргон и изобилстваше от предположения и догадки при какви обстоятелства е загубена тази човешка единица. Киви години наред използваше хладилните камери, независимо че те й вършеха работа само на най-ниско технологично ниво. Ето защо успя да схване същността на проведената дискусия, макар да звучеше като словесна лавина на някоя „умна глава“, която е била *принудена* да намери правдоподобно обяснение за тази смърт.

Совалката излезе от сянката на скалите и слънчевата светлина измести синкавото сияние на Арахна. Склоновете откъм слънчевата страна представляваха само голи скали — графит или диамант. Киви приглуши ярката светлина в кабината и отново се върна към рапорта за Луан. На първи поглед изглеждаше съвсем ясен и подробен. Това лесно би могло да я подведе, ако вече не таеше някакво подозрение и не беше наясно с изискванията за оформяне на документацията при Новородените. Питаше се къде са третата и четвъртата проверка на данните от аутопсията. Рейнолт всеки път изискваше от своите „умни глави“ да ги правят: тази жена губеше всякаква милост, когато станеше дума за пропуск при някоя от „умните глави“.

Докладът беше фалшифициран. Томас щеше да разбере това още щом го погледне.

В слушалките й се разнесе звън.

— Здравей, Езр!

Проклятие. Обаждането й до него беше само прикритие, за да свали от мрежата огромния блок информация за Луан, което иначе нямаше да мине незабелязано. Но ето че сега той отговаряше на повикването й. За момент илюзията, че седи до нея в совалката, беше съвършена. После изображението се разми, защото компютърните очила не можаха да се справят с резките движения на главата й. Затова превключи образа на фиксирана позиция. Зад гърба му се открииха

тюркоазните стени на най-горната част на Хамърфест. Естествено, пак е на посещение при Триксия.

Картината вече беше достатъчно ясна, за да различи нетърпението по лицето му.

— Реших да ти отговоря, колкото се може по-бързо. Нали знаеш, че приключвам дежурството си след шейсет Ксек.

— Да. Извини ме, че ти досаждам. Току-що прегледах персоналните задачи. Двамата с теб сме в екип за планирането на някои от операциите. Но както и да е, сега имам съвсем конкретен въпрос. — Мисълта ѝ се опитваше да изпревари думите, търсейки трескаво някаква по-безобидна тема, която би оправдала обаждането ѝ. Странно как и най-простият опит за измама може да усложни живота на човек. Тя продължи да запълва ефира с празни приказки, докато накрая не изтърси една наистина голяма глупост. Сега Езр вече я гледаше с подозрение. После повдигна рамене.

— Ти говориш за края на Изгнанието, Киви. Един господ знае какви специалисти ще са ни необходими, когато установим контакт с Паяците. Предполагам, че тогава ще се наложи да прекратим летаргичния сън на всички в колонията, за да се справим със ситуацията.

— Съгласна съм, това е общият план, но мен ме интересуват някои подробности... — Киви продължи да го усуква без сама да знае докъде ще стигне така. Сега най-важно за нея бе просто да сложи край на разговора. — ... Значи ще помисля още по този въпрос. Предлагам ти да се видим лично след края на почивката ти.

— До тогава има много време — сбърчи лице Езр. — Излизам за петдесет Мсек.

Близо две години.

— Какво?!

Това беше четири пъти повече от продължителността на нейните почивки.

— Нали знаеш — трябва нови лица и т.н.

От неговата смяна имаше хора, които не разполагаха с много време. Томас и управителният съвет — в който участваха Киви и Езр! — прецениха, че всеки един се нуждае от повече свободно време, за да посещава опреснителни курсове по своята специалност и да подобри квалификацията си.

— Май доста отрано започваш.

А 50 Мсек бяха доста по-дълъг период от онова, което очакваше.

— Е, все отнякъде трябва да се започне.

Той отклони поглед от екрана. Дали не гледаше Триксия? Когато отново заговори, в тона му вече нямаше нетърпение, но въпреки това се усещаше някакво напрежение.

— Виж, Киви, аз ще съм в леда доста време, а дори след това ще продължа на облекчен режим на работа. — Той вдигна ръка, сякаш искаше да изпревари нейните възражения. — Не се оплаквам! Аз също взех участие в тази дискусия... Триксия обаче ще остане будна през цялото време. Тя никога не е оставала сама за толкова дълъг период, а сега няма да има кой да се грижи за нея.

На Киви ѝ се прищя да протегне ръка и да го погали.

— Никой няма да ѝ направи нищо лошо, Езр.

— Известно ми е. Тя е твърде *ценен специалист*, за да ѝ причинят нещо. Също като баща ти. — В погледа му просветна нещо, но то не беше обичайният гняв. Бедният Езр ѝ се молеше. — Те ще поддържат живота в тялото ѝ и ще гледат да е сравнително чиста. Но не бих искал да ѝ причинят нещо по-лошо от онова, което вече са ѝ сторили. Наглеждай я, Киви. Ти поне разполагаш с реална власт. Във всеки случай имаш повече влияние и възможности от такава дребна риба като Тръд Силипан.

Това беше първият случай, в който Езр я молеше за помощ.

— Обещавам ти да се грижа за нея, Езр — меко отвърна Киви. — Давам ти дума.

Няколко секунди след като образът му изчезна от екрана, тя продължаваше да седи неподвижно на мястото си. Странно как едно обаяние, което имаше за цел да послужи за прикритие, ѝ повлия толкова силно. Но Езр винаги беше оказвал силно влияние върху нея. Когато беше на тринайсет, той ѝ се виждаше най-прекрасния мъж във Вселената. А единственият начин да привлече вниманието му върху себе си бе като го вбесява. Но тази юношеска необузданост трябваше да премине рано или късно. Сега се питаше дали жестокостта на Дием не стана причина душата ѝ да закоравее и не пресече ли тя веднъж винаги невинните ѝ пориви от времето преди ужасното масово убийство. Където и да се коренеше причината, сега беше доволна, че по някакъв начин може да помогне на Езр.

Дали параноята не е заразна? Луан Перез беше мъртва, ето че сега Езр излизаше в почивка за необичайно дълъг период. *„Питам се кой стои зад всички тези промени в графиците на Бденията.“* Киви отново се съсредоточи върху информацията, до която успя да се добере. Промените ставаха с благословията на управителния съвет, но... Последната дума имаше Ритцер Брюхел. Това се случваше често напоследък. Някой от Пастирите се разписваше под всички промени в графика на Бденията.

Совалката на Киви продължаваше бавно да се издига. От това разстояние долу се виждаха само остри зъбери и огреният от слънчевите лъчи Диамант Две, чийто блясък затъмняваше всичко с изключение на най-ярките звезди. Гледката можеше да мине за картина от някое диво и необитавано място, ако не беше правилната геометрична форма на лагера на Чуенг Хо. Увеличеше ли изображението, Киви можеше да види дори няколко от складовете в системата на L1. Ниско долу в сянката на скалите се намираше Хамърфест и дестилационната. И арсеналът в точка L1-A. В орбита кръжаха лагерът на Чуенг Хо, складовете, повредените и все още действащи кораби — всички събрани на едно място. Киви понякога ги използваше за допълнителен източник на енергия за електрическите джетове. Заедно представляваха една добре действаща динамична система, макар привидно да изглеждаха доста хаотично струпани, не като орбиталните кейове от първите години на Изгнанието.

Киви прецени с вещината на опитен специалист картината пред себе си, макар съзнанието ѝ да се занимаваше с несравнимо по-сложните политически интриги. На по-малко от хиляда метра пред совалката се появи старият междузвезден кораб на Чуенг Хо „Невидима ръка“, сега превърнат в частна собственост на Ритцер Брюхел. Щеше да мине съвсем близо край него. „Хм.“ Ами ако Ритцер Брюхел е отвлякъл Луан Перез? Това би било най-дръзкото престъпване на разпоредбите на Томас. *„При това е твърде възможно то да не е единственото.“* Ако сега му се разминеше безнаказано, може би щяха да последват и други мъртъвци. „Езр!“

Киви си пое дълбоко въздух. *„Решавай проблемите последователно, един по един. Да допуснем: Флория е права и Луан е още жива, станала играчка на Ритцер във владенията му на «Невидима ръка».“* За съжаление имаше определен срок, в който

Томас да предприеме ответни действия срещу нарушенията на друг Пастир. Ако се оплаче, но въпреки това се забавят, Луан можеше наистина да умре, а всички улики около смъртта ѝ просто да изчезнат.

Киви се извърна на мястото си и погледна с невъоръжено око към „Невидима ръка“. Намираше се на по-малко от хиляда метра от него. Сигурно щяха да минат дни, докато успее да състави някакъв план в тази оплетена ситуация. Корпусът на кораба беше толкова близо, че дори виждаше аварийния изход и амбразури за лазерните оръжия, които се очертаваха върху дългата му страна. Киви познаваше конструкцията на „Невидима ръка“ не по-зле от който и да е от L1; беше прекарала на борда му цялото пътуване до системата на Изчезващата и го използваше за пример всеки път, когато ѝ се удадеше случай. Познаваше тайните му кътчета и което е по-важно — имаше разрешен достъп на него като помощник Пастир. Това бе едно от многото неща, за които Томас ѝ се доверяваше безрезервно. Никога досега не се беше възползвала от своите правомощия по толкова, хм, съмнителен начин, но...

Ръцете на Киви се задействаха още преди в главата ѝ да има оформен план. Написа кодирано съобщение на Томас, чийто шифър знаеха само те двамата. В него набързо му обясни какво е научила и какво подозира, а също така какво се кани да направи. Така Томас ще знае къде да я търси в случай на злополука, а тя ще има с какво да заплаши Ритцер, ако успее да я изненада.

Шестстотин метра до „Невидима ръка“. Киви нахлупи качулката на скафандъра си и спря кръговрата на въздух в совалката. Нейната интуиция и данните от компютърните очила показваха, че изборът ѝ е правилен — след скок по предварително начертаната траектория трябваше да се озове точно при гърлото на кораба. А там вече щеше да се оправи лесно. Тя отвори люка на совалката, изчака вътрешното ѝ чувство да каже: „Скачай!“ и се хвърли надолу в бездната.

\* \* \*

Киви се придвижи пипнешком през празния трюм. С помощта на паролите за достъп, които знаеше от Томас и собствените си познания за устройството на кораба лесно успя да стигне до каютите без да

активира нито една аларма. На всеки няколко метра опираше ухо до стената и се ослушваше. Не усети никакъв подозрителен шум, нито следа от движение или разтревожен говор... Хм. Това обаче прилича на плач.

Киви ускори придвижването си. Усети, че в нея се надига необуздан гняв, останал още от спречкването с Ритцер Брюхел. Сега вече ясно осъзнаваше каква опасност представлява той за нея и затова изпитваше съвсем основателен страх. По време на общите им дежурства след кавгата в парка тя често усещаше погледа му върху себе си. Постоянно очакваше отново да се нахвърли срещу нея. Беше готова за това и щеше да го приеме като отдаване на почит към паметта на майка ѝ. От спречкването насам трескавата физическа подготовка и бойните изкуства трябваше да ѝ послужат за защита срещу металната му палка. *„Всичко обаче ще е напразно, ако ми излезе на среща с лъчево оръжие.“* Успокояваше я единствено мисълта, че Ритцер не би я убил по този начин; сигурно нямаше да пропусне шанса да ѝ се надсмее и да я унизи. Сега — ако изобщо се стигнеше дотам — ще използва като щит съобщението, което изпрати на Томас. Тя потисна страха си и продължи в посоката, откъдето се носеше хлипането.

Киви се задържа пред поредния люк. Усети как коленете и ръцете ѝ внезапно омекват. Странна, неочаквана мисъл ѝ мина през главата. *„Ще го запомня, този път ще го запомня.“* Истинска лудост.

Оттук нататък щеше да се осланя единствено на паролата на Пастира. Но сигурно и това няма да е достатъчно. *„Трябват ми само още няколко секунди.“* Тя провери за последен път записващото устройство и данните... После прекрачи отчаяно през отвора и се озова в главния коридор, използван някога от екипажа.

*„Мили боже!“* Няколко секунди Киви стоя като вкаменена. Коридорът беше същият на големина, какъвто го помнеше отпреди. Десетина метра по-напред завиваше надясно към личните помещения на капитана. Ритцер обаче беше монтирал тапети върху четирите стени и сега те примигваха във всички нюанси на розовото. Въздухът беше пропит с миризмата на мускус. Заобикаляше я съвсем различен свят от онова, което си спомняше за „Невидима ръка“. Тя със сетни сили възвърна куража си и бавно продължи към главното помещение на кораба. Оттам се носеше музика или поне някакво предупредително

„туп-туп-туп“. Някой пееше... високо и пронизително, с отделни пролайвания и ритмични удари.

Раменете ѝ сякаш изведнъж заживяха свой собствен живот, притиснаха се плътно до стената отзад и я повлякоха по обратния път. „*Нима са ми необходими повече доказателства?*“ Безспорно. Трябваше само да надникне в данните на локалната система, а информацията от нея щеше да има много повече тежест от всякакви налудничави истории за странните вкусове на Ритцер при подбора на музика и видеоматериал.

Тя продължи да се придвижва напред по коридора, прикривайки се от врата на врата. Навремето това са били помещения за офицерите от екипажа, но по време на пътуването от Триланд обикновено ги използваша дежурните. Беше живяла три години в предпоследната каюта по коридора и никак не ѝ се искаше да види в какво е превърната сега. Кабинетът на капитана се намираще точно зад завоя. Тя набра паролата и вратата меко се плъзна встрани. Но... това вече не беше кабинет. Приличаше на нещо средно между фитнес зала и спалня. И тук стените бяха покрити с видеотапети. Киви премина над тази странна и неуютна смесица от стилове и седна така, че да не се забелязва от вратата. После докосна компютърните си очила и поиска връзка с локалната мрежа. Мина известно време, докато проверят правото ѝ на достъп, после пред нея започнаха да се редят имена, дати и картини. „*Ето!*“ Ритцер въртеше свой малък собствен бизнес с хладилните камери на борда. Луан Перез фигурираше в списъците на „Невидима ръка“, но вече като жива, която в момента не е на дежурство!

„*Това ми стига; време е да се махам от тази лудница!*“ Въпреки това Киви се поколеба още миг. Тук имаше още толкова много познати имена и лица, които помнеше отпреди. До всеки от портретите имаше знак, че човекът е умрял. Беше още дете, когато за последен път видя тези хора, но не ги помнеше такива... Лицата пред нея имаха отсъстващото изражение на спящи хора, с ужасни следи от обгаряне или измръзване. Живи и мъртви, измъчвани, но продължаващи да се съпротивляват. „*Те всички са отпреди случилото се с Джими Дием.*“ Тя знаеше, че след битката е имало разпити и период от много Ксек между атаката и възстановяването на Бденията, но... Киви онемя от ужас. Почувства как краката ѝ се парализират, а стомахът ѝ се свива на



топка. Продължи да преглежда имената. Кира Пен Лизолет. Мама. Измръзнало лице, очите продължаваха да гледат твърдо напред. „Какво е сторил Ритцер с теб?! Как е възможно Томас да не знае за това?!“ Тя вече не бе в състояние да проумее написаното под снимката. Внезапно пред нея се появи видеокартината. Стаята остана непроменена, но се изпълни със звуци и картини от миналото. Откъм отсрещния ъгъл се разнесе тежко дишане и нечии стонове. Киви се запромъкна нататък и картината се нагоди почти перфектно спрямо нейното положение. Внезапно се озова лице в лице с... Томас Нау. Много по-младият Томас Нау. Той сякаш се люлееше от кръста нагоре, а долната част от тялото му излизаше извън обсега на очилата ѝ. Лицето му беше изкривено от почти екстатична наслада, каквато Киви неведнъж беше виждала, когато оставаха сами и той проникваше в нея. Но този Томас държеше в ръка тесен и дълъг, обагрен в червено нож. Той се наведе надолу към някого, когото тя не можеше да види, и стенанията преминаха в пронизителен писък. Киви промени ъгъла на записа и погледна надолу към жената, която Нау кълцаше с острието.

„Мамо!“ Миналото остана безразлично към нейния писък; Нау продължи пъкленото си дело. Киви се преви, повръщайки върху очилата. Вече не виждаше картината, но звуците от миналото продължаваха да ехтят в ушите ѝ, сякаш всичко се случваше сега, в нейно присъствие. Щом престана да повръща, дръпна яростно очилата и ги запрати настрани. Задави се и взе да кашля; всичко беше защитен рефлекс, предизвикан от обзелия я животински ужас.

Светлината се промени и вратата на стаята се отвори. Раздадоха се гласове, но те вече идваха от сегашния момент.

— Да, Марли, тя е тук.

— Пфу, ама че бъркотия.

Говореха двама мъже и гласовете им все повече доближаваха мястото, където се криеше Киви. Тя отстъпи инстинктивно назад, после се сниши и пропълзя по пода. Внезапно насреща ѝ изскочи нечие лице.

— Мили б...

Киви рязко се изправи, а ръба на ръката ѝ мина на милиметри от врата на противника. Китката ѝ се вряза с всичка сила в стената зад него. Чак до рамото я прониза непоносима болка. После усети убождането на парализиращото острие. Обърна се и опита да се

промъкне между двамата си нападатели, но вече беше късно — краката ѝ отказваха да се подчинят. Дватама изчакаха предпазливо още секунда-две. После този, който изстреля парализиращата стреличка — Марли — се ухили и сграбчи безчувственото ѝ тяло. Тя не успя дори да шавне. Едва дишаше. Въпреки това за голяма своя изненада почувства ръката на Марли да опипва гърдите ѝ.

— Всичко си ѝ е на място, Тънг, не се притеснявай — Марли се изхили доволно. — Може пък и да имаш причина да се тревожиш. Я гледай каква дупка е направила в стената. Само няколко милиметра встрани и сега щеше да дишаш през врата си!

— Пссст! — разнесе се сърдитият глас на Тънг.

— А, значи сте успели да я хванете. Хубаво.

Беше гласът на Томас. Идваше откъм вратата. Марли бързо охлаби хватката около гърдите ѝ. После я извлече на открито.

Киви не можеше да извърне глава и виждаше само онова, което се намираше непосредствено пред очите ѝ. Томас, спокоен както винаги. *„Спокоен както винаги.“* Той небрежно я погледна и кимна към Марли. Киви се опита да изкрещи, но от гърлото ѝ не излезе нито звук. *„Томас ще ме убие като всички онези преди мен... Ами ако не го направи? Ако не го направи обаче, нищо в тази вселена няма да може да го спаси.“*

Томас се обърна. Ритцер Брюхел беше зад него, полугол и разрошен.

— Ритцер, това е недопустимо. Единствената причина да ѝ дам паролите бе, за да следя всяко нейно движение и да мога да я открия, в който и да е момент. Знаеше много добре, че идва насам, а остави целия кораб на нейно разположение.

Отговорът на Брюхел прозвуча като скимтене.

— Заразата да я тръшне. Не предполагах, че ще дойде толкова бързо. Предполагах с по-малко от триста секунди между твоето предупреждение и пристигането ѝ. Това не се е случвало никога досега.

Томас изгледа своя помощник.

— Този път просто нямаше късмет, но и това трябва да се вземе предвид отгук нататък. Колкото до първия път... — Той отново погледна към Киви и гневът му премина в дълбок размисъл. — Този път нещо съвсем непредвидено я е подтикнало да действа. Накарай

Кал да прегледа с кого е разговаряла. — После махна към Марли и Тънг. — Сложете я в една от камерите и я откарайте обратно в Хамърфест. Кажете на Анне, че ще бъде както обикновено.

— Какъв отрязък от паметта ѝ трябва да бъде заличен, сър?

— Вече съм го уточнил с Анне. Преди това обаче трябва да прегледаме някои записи.

Киви зърна част от коридора и ръцете, които я влачеха нататък. *„Колко ли пъти досега се е случвало все същото?“* Колкото и да напрягаше мускули, не можеше да помръдне. Вътрешно обаче крещеше с всичка сила. *„Този път ще го запомня! Ще го запомня!“*

## 22.

Фам последва Гръд Силипан до централната кула на Хамърфест, а после и нагоре, към най-високата ѝ част. Чакаше търпеливо този миг през цялото време, докато се кривеше и се правеше на шут. Прикритието му беше необходимо, за да може най-накрая да попадне в системата на Фокуса и да види не само крайния резултат, но и как се стига до него. Можеше да дойде тук много по-рано — Силипан неведнъж го канеше да разгледат наоколо. По време на Бденията се опознаха. През това време Фам успя да надрънка достатъчно глупости за Фокуса, за да убеди Силипан и Ксин, че изобщо не е схванал за какво става дума; именно това послужи като благовиден предлог за посещението. Той не бързаше — имаше достатъчно време, пък и не смяташе, че си е осигурил необходимото прикритие. *„Не се самозалъгвай! Изгърмя си патроните пред Томас Нау с локализаторите и се насади на пачи яйца. Никога досега не си се намирал в по-окаяно положение.“*

— Е, Фам, стари момко, най-после ще надзърнеш какво става зад кулисите. Надявам се след това вече да не ни надуваш главите с твоите откачени теории.

Силипан се усмихваше широко насреща му. Беше очевидно, че и той е очаквал с нетърпение тази обиколка.

Продължиха да се издигат нагоре, подминавайки все нови и нови разклонения на коридора. Това място приличаше на същински лабиринт.

Фам се изтласка, за да се изравни със Силипан.

— Какво толкова има да науча тук? Че вие Новородените можете да превръщате хората в бурмички от някакъв огромен механизъм? Чудо голямо! Дори вашите „умни глави“ не могат да умножават за по-кратко време от секунда-две. А машините го правят за една трилионна част от секундата! „Умните глави“ ви служат само за повдигане на самочувствието, колкото да им нареждате каквото ви хрумне. И защо е всичко това? Дори най-бавната и несъвършена автоматична система отдавна вече може да пише.

— Това ми е известно, повтаряш го от години. Въпреки всичко обаче си на погрешен път — той протегна крак към стената на коридора и се задържа на място, за да го изчака. — Гледай да не говориш много високо вътре, става ли?

Намираха се пред истинска врата, различна от малките и неудобни люкове в по-ниските нива. Силипан я отвори и двамата плавно минаха през прага. Първото, което Фам усети, беше силният мирис на тела. Обзе го неприятното чувство, че е попаднал в претъпкано помещение.

— Доста намирисват, а? Но въпреки това са напълно здрави. Лично имам грижа за това.

Той говореше с гордостта на механик, описващ достойнствата на своята машина.

Пред тях имаше няколко реда места, разположени в пространството по невъзможен за нормална гравитация начин. Повечето бяха заети от мъже и жени на различна възраст, облечени в сиво и въоръжени с последното поколение командни шлемове на Чуенг Хо. Не точно това очакваше да види Фам.

— Мислех, че ги държиш изолирани.

В малки килии, както му описваше Езр Вин по време на разговорите им в пивницата.

— Има и такива. Зависи над какво работят — и той махна към надзирателите в помещението, облечени като санитарии. — Така ни излиза много по-евтино. Сега двама души могат да обслужват всички техни претенции и да ги разтърват като се завърже бой.

— Бой?

— Професионални противоречия — изсмя се Силипан. — По-скоро вълнения. Стават опасни само ако се наруши балансът на „гнилия мозък“.

Двамата започнаха да се промъкват покрай гъсто подредените места. През визьорите на шлемовете Фам зърна очите на някои от „умните глави“. Те се местеха непрестанно нагоре-надолу, но никой не даде знак да е забелязал Фам или Тръд; просто гледката във визьорите обхващаше целият им хоризонт.

Отвсякъде се носеше неразбираемо мърморене — гласовете на „умните глави“ в помещението се смесваха. От време на време двамата различаваха по някоя дума на несе, но повече от казаното приличаше

на несвързания говор на безумец или монотонното нареждане на заклинател.

„Умните глави“ трополяха непрекъснато върху клавиатурите. Силипан посочи ръцете им с особена гордост.

— Ето, виждаш ли, почти никой няма увреждания; не можем да си позволим да губим хора. Останаха ни съвсем малко човешки ресурси, а Рейнолт не притежава абсолютен контрол върху „гнилия мозък“. Слава богу, повече от година не сме имали медицински провал, а това е нещо, което почти не може да се избегне. Последният път една от „умните глави“ получи перфорация на дебелото черво *след* прочистване. Беше един от онези, които работят самостоятелно. Качеството на работата му спадна, но разбрахме, че сме изправени пред проблем, едва когато засмърдя нетърпимо.

Значи робът е започнал да умира бавно, от вътре навън, но е бил твърде съсредоточен в работата си, за да се разкреци от болка; а дори в такъв случай никой не би му обърнал внимание.

Двамата стигнаха почти до тавана на помещението, а под краката им остана жужащия кошер от „умни глави“.

— За едно обаче си прав, боецо Тринли. Ако тия хора се занимаваха с аритметика или с настройване на музикални инструменти, резултатът щеше да е истински провал. Дори най-простият процесор само с едно мръдване на пръста ще го направи милиарди пъти по-бързо от който и да е човек. Ти нали чу как говорят „умните глави“?

— Да, но нищо не им се разбира.

— Това си е техен, вътрешен език. Усвояват го много бързо, когато работят по групи. Най-важно обаче е, че не извършват прости операции като машините. Те само *използват* компютърните ни ресурси. Схващаш ли — за нас, Новородените, „умните глави“ са следващото ниво в системата, което стои по-високо от софтуера. Те съчетават човешкия интелект с прецизността и търпението на машината. Ето защо нефокусираните специалисти — особено в техническите области, какъвто съм и аз — имат особено значение. Фокусът губи смисъл, ако няма нормални хора, които да го направляват и да откриват точния баланс между хардуер, софтуер и фокусирани. Ако всичко е направено както трябва, резултатът надхвърля многократно дори най-великите открития на Чуенг Хо.

Фам отдавна беше проумял всичко това. Но сега приемаше с недоверие всичко казано от своя гид като по този начин го предизвикваше да му обяснява все по-подробно и задълбочено същността на Фокуса.

— И с какво се занимава тази група в момента?

— Нека проверим. — И той даде знак на Фам да си сложи един от контролните шлемове. — Ето, нали виждаш — разделили сме ги на три групи. „Умните глави“ от най-горната група извършват рутинни операции и лесно могат да бъдат пренасочени. Те са най-добри в решаването на конкретни и ясни задачи. Средната група се занимава с програмиране. Като военен програмист това сигурно те интересува. — Той натисна някакво копче. Пред очите на Фам се заредиха огромни файлове с данни, които нямаха никаква логическа връзка помежду си. — Подменяме кодовете на насочващите системи на вашите собствени оръжия.

— Проклятие, никога не бих могъл да се справя с това!

— Прав си — изобщо не е по силите ти. Но за нашите ръководители като Рита Лиао например, които разполагат с екип от „умни глави“, това е рутинна задача. Сега им е наредила да препрограмират вашите оръжия и да оптимизират сигналната система. Те постигат лесно онова, което е възможно за нормалните хора, само ако са непрекъснато концентрирани. Комбинирани с развит софтуер, тези умници постигнаха код, който е двойно компресиран в сравнение с вашия, но затова пък действа пет пъти по-бързо при същия хардуер. Освен това премахнаха стотици програмни грешки из системата ви.

Известно време Фам не каза нищо, а само изучаваше онова, което виждаше във визъора си. Той години наред се беше занимавал с военно програмиране. Естествено, че в системата имаше програмни грешки; имаше ги във всяка по-голяма. С военните кодове обаче положението беше различно — те се получаваха в резултат от хилядолетен труд, при непрекъснати усилия да се оптимизира системата и да се отстранят грешките в нея — „бъгове“, както обикновено им казваха програмистите... Той изключи визъора и обходи с поглед редиците от роби. *„На каква ужасна цена са постигнали тези удивителни резултати.“*

Силипан се засмя.

— Не можеш да ме преметнеш, Тринли! Дори без да го казваш виждам, че си поразен.

— Прав си, ако това наистина проработи, ще ви призная. А с какво се занимава третата група?

Но Силипан вече се беше насочил към изхода.

— А, тези ли — махна небрежно той към струпаните от дясната му страна „умни глави“. — Някакъв проект на Рейнолт. Преминахме първото защитно ниво на вашата флотска система и сега следим за капани, подвеждащи данни и неща от този род.

Повечето администратори страдаха от параноя относно капаните в системата и постоянно се занимаваха да ги търсят, което според Фам беше безнадеждна работа... Но след всичко онова, което видя, вече не се чувстваше толкова уверен по този въпрос. *„Чудно с още колко време разполагам, преди да са разкрили моите стари трикове?“*

Двамата посетители напуснаха пренаселеното работно помещение и се отпавиха обратно към основата на централната кула.

— Нали сега и сам се убеди, Фам — вие Чуенг Хо сте по рождение слепци, които *знаят*, че някои неща са просто невъзможни. Това си личи и по клишетата в литературата ви: „Някои компютри създават отпадъци; други просто ги поемат от хора, които не знаят какво правят.“; „Проблемите със системата идват от това, че тя прави точно това, което си й наредил да прави“; „Машините никога не проявяват творчество“. Човечеството от хилядолетия е възприело това за аксиома. Но ние Новородените успяхме да ги оборим! С помощта на „умните глави“ мога да получа безупречен резултат, дори когато вложените данни подлежат на съмнение и не са окончателни. Не е проблем да направим бърз и ефективен превод, при това с минимална помощ от машините. Освен това системата вече може да направи самостоятелна преценка, която да е на нивото на човешко решение.

Спускаха се надолу с няколко метра в секунда; движението в обратната посока се беше поразредило. Светлината от дъното на кулата ставаше все по-ярка.

— Ами какво ще кажеш за способността на машините да проявяват творчество?

Това беше една от любимите теми на Тръд, по която той се смяташе за ненадминат специалист.



— Дори това е възможно, Фам. Е, признавам, че не може да се говори за творчески проявления в абсолютно всички области. Както стана дума, в такива случаи ръководители като нас с Рита са наистина незаменими. Освен това последната дума имат Пастирите. Нали от вашите исторически книги ти е известно каква е обикновено съдбата на творците, особено пък на художниците. В повечето случаи те са истински нещастници, лишени от личен живот. Той или тя с фанатична последователност са се опитвали да научат абсолютно всичко по дадена тема. Нито един здравомислещ човек не би си позволил да загуби своите приятели и семейството си заради подобна нечовешка концентрация. Е, разбира се, има и награда за всичко това — човекът имал шанс да открие или направи нещо, което надхвърля постигнатото преди него. Както и сам виждаш една малка част от Фокуса винаги е съпътствала човешката цивилизация. Нашата заслуга се състои в това, че институционализирахме тази саможертва, така че цялото общество да има полза от нея.

Докато говореше, Силипан започна леко да докосва стените, за да забави падането. За кратко изостана от Фам, но после и той намали скоростта.

— Колко ти остава до срещата с Анне Рейнолт? — попита Силипан.

— Малко повече от Ксек.

— Добре тогава, ще гледам да свършим по-бързичко. Една дама не бива да чака. — Той се разсмя. Силипан неведнъж беше показвал колко ниско мнение има за Анне Рейнолт. Ако тя не беше толкова веща в работата си, положението на Фам щеше да е много по-леко.

Минаха през херметическия люк и попаднаха в нещо като лазарет. Вътре имаше няколко хладилни камери, които сякаш бяха пригодени за лечение, а не за летаргичен сън. От другата страна на помещението иззад сложното оборудване се виждаше още една врата, запечатана със специалния знак на Пастира. Тръд се озърна нервно нататък и повече не погледна в тази посока.

— Ето, тук става магията на Фокуса, Фам — и той го помъкна през стаята, далеч от опасната врата. Един от техниците работеше нещо върху отпуснатото тяло на един от „умниците“ — въртеше насам-натам главата на пациента си в нещо като скенер, който заемаше по-голямата част от помещението. Уредът можеше да направи точна

диагноза само по външния вид, въпреки че изглеждаше също толкова недосягаем, както и цялото останало оборудване на Новородените.

— Ти вече си запознат с основните принципи, нали, Фам?

— Така е — бяха им ги обяснили много внимателно по време на първото Бдение след убийството на Джими. — Имате някакъв специален вирус — „гнилият мозък“, с който сте ни заразили всичките.

— Именно, именно. Но онова беше само една военна операция. В повечето случаи заразата не преминава мозъчно-кръвната бариера. Случи ли се това обаче... Нали са ти известни глиалните клетки? Всъщност техният брой в мозъка е много по-голям от невроните. И така, вирусът използва тези клетки като основа за своето размножаване, затова ги инфектира всичките. След близо четири дни...

— ... Разполагате с „умна глава“?

— Не, само със суров материал за „умна глава“; мнозина Чуенг Хо приключиха още на този стадий — нефокусирани, в отлично здраве, но с хронична инфекция. При такива хора всеки неврон от мозъка е свързан с инфектирана клетка. А всяка заразена с вируса клетка е годна да извършва различни видове дейност. Този човек вече... — Той се обърна към техника, който все още манипулираше изпадналата в безсъзнание „умна глава“. — Били, тоя за какво е тук?

Бил Фуонг повдигна рамене.

— Много се е биел. Просто трябва да го извадя от строя. Няма никакъв шанс „гнилият мозък“ да се разпространи, но Рейнолт иска неговите пет фундамента да бъдат преориентирани в последователност, която...

Нататък продължиха на неразбираем за Фам жаргон. Той погледна с привидно безразличие към „умната глава“. Еджил Манри. Преди експедицията Еджил се славеше като ненадминат шегаджия и постоянно си правеше каламбури с околните. Сега обаче... Сега сигурно е по-добър аналитик от който и да било корифей на Чуенг Хо в тази област.

Тръд обясняваше нещо оживено на Фуонг.

— Уф, не разбирам защо трябва да се пипат петте фундамента, от това нищо добро няма да излезе. Но в края на краищата тя е шефът, нали така? — той се ухили на събеседника си. — Ей, дай аз да го оправя тоя. Искам да покажа на Фам как става.

— Само се подпиши.

Фуонг си тръгна с леко отегчен вид. Силипан се промъкна между стената и боядисания в сиво скенер. Фам отбеляза, че уредът се охранява от сноп разноцветни кабели, всеки дебел един сантиметър в диаметър.

— Това да не е нов вид хипнотизатор, Тръд? Изглежда като някаква старомодна вехтория.

— Не, не е точно така. Помогни ми да сложа главата на тоя приятел в центъра, така че да не докосва страничните стени... — Прозвуча предупредителен звън на аларма. — За бога, дай на Бил пръстена, дето е на ръката ти. Ако се забавиш още малко, полетата на тая машинария ще ти изтръгнат пръстена барабар с пръста.

Дори при липсата на каквато и да е гравитация беше много трудно да се маневрира с безчувственото тяло на Еджил Манри. Той беше здраво завързан и притеглянето на астероида стигаше, колкото главата му да се задържи в хоризонтално положение.

Тръд се отдръпна и огледа самодоволно резултата от работата си.

— Всичко е готово. Сега ще видиш за какво става дума, момчето ми. — Той каза нещо и във въздуха между тях заплува неясно изображение, най-вероятно разрез на главата на Еджил. Фам различи основните анатомични форми, но всичко останало по нищо не напомняше наученото за строежа на човешкото тяло. — Беше прав за халюцинирането, Фам. Това е стандартен МРИ, стар като света. Затова пък работи добре. Ето погледни тук — на това място е концентрирана хармонията на петте фундамента.

Курсорът се насочи към една заоблена част на повърхността на мозъка.

— Ето това остро нещо тук превръща „гнилия мозък“ в нещо повече от нервнопатологично явление.

В триизмерната картина се появи цяла галактика светли точки. Бяха обаяни в различни цветове, но повечето искряха в розово. Те образуваха съзвездия и линии, а някои от тях примигваха в синхрон.

— Сега можеш да разгледаш инфектираните глиални клетки или поне техните съответни групи.

— Ами цветовете?

— Те показват отделянето на секрета... А сега ето какво искам да направя... — Последваха още няколко команди и Фам за първи път зърна менюто на скенера. — ... Ще променя крайния резултат и

честотата на деление на вируса ето чрез тази пътека. — Малката стрелкичка на курсора просветна край една от светлите нишки. Тръд вдигна поглед и се ухили на Фам. — *Ето така* този уред се превръща в нещо повече от скенер. Както сигурно си разбрал, вирусът на „гнилия мозък“ отделя определени пара- и диамагнитни протеини. Именно те реагират на магнитните полета, които ги стимулират за един или друг вид нервна дейност. И докато вие от Чуенг Хо и цялото останало човечество използвате скенера *само за наблюдение и диагностика*, ние Новородените го превърнахме в активен уред, с чиято помощ можем да извършваме промени.

Той затрополи по клавиатурата; Фам дочу скърцане, когато кабелите започнаха да се разместват. Тялото на Еджил потрепери на няколко пъти. Тръд протегна ръка и го укроти.

— Проклятие! Уредът не може да го фиксира, докато се тресе така.

— Не забелязвам никаква промяна в мозъчната картина.

— Няма да видиш нищо, докато не активирам новия модел. Съгласи се, че не мога едновременно да правя корекции и да обяснявам всяко свое действие. — Той замълча, съсредоточен върху клавиатурата. — Почти всичко е готово... Ето! Добре, нека сега да видим какво се получи. — Триизмерното изображение се промени. Сега почти всички точки светеха в синьо и трепкаха непрекъснато. — Ще ми трябват само няколко секунди, за да фиксирам картината. — Виждаш ли, Фам, в това наистина ме бива. Дори не знам с какъв специалист от твоите Чуенг Хо би могъл да ме сравниш. Аз съм нещо като програмист, но не правя програми. Имам умения и на невролог, тъй като от мен зависи крайният резултат при пренастройката на „умните глави“. Мисля обаче, че съм по-скоро нещо като специалист по хардуера. Аз поддържам машината и мога да получа от нея резултатите, които са ни необходими.

Внезапно Тръд се намръщи.

— Ъх. Проклятие! — Той погледна назад към ъгъла, където работеше другият от Новородените. — Бил, нивото на лептоните на тоя приятел е още ниско.

— Изключи ли полето?

— Естествено. Петте фундамента трябваше да са се променили досега.

Бил не дойде при тях, но се загледа в триизмерното изображение на мозъка на пациента.

Синята линия все така продължаваше да примигва хаотично. Тръд продължи:

— Очевидно процесът не може да завърши, но не разбирам каква е причината за това. Ти можеш ли да се погрижиш?

И той посочи с пръст към Фам, давайки да се разбере, че има по-важна работа.

— Но ти нали се подписа за него? — колебливо рече Бил.

— Бъди спокоен, подписах се. Ти само се погрижи за него, става ли?

— Добре тогава.

— Благодаря ти. — И Силипан даде знак на Фам да излизат от залата на МРИ; изображението на мозъка се изгуби. — Проклетата Рейнолт, работата в нейния отдел е най-сложна — не е като да четеш по книжка. Може всичко да си направил според указанията и накрая пак да оплетеш конците.

Фам го последва надолу по тунела, прокопан в Диамант Едно. Стената беше украсена с изящни релефи, направени с прецизността на съвършените картини, които го поразиха на банкетата на Новородените. Очевидно не всички „умни глави“ се бяха специализирали в техническите операции; двамата със Силипан подминаха няколко групи роби-гравьори, които работеха в дъното на тунела, надвесени ниско над увеличителните стъкла. В ръцете си държаха длета, които по-скоро приличаха на игли. Фам беше идвал тук, но много по-рано, още преди няколко Бдения. Тогава фризьт беше само грубо очертан — планинска верига, в полите на която се придвижваше нещо като военна колона, устремена към неясна цел. Но той различи всичко това едва след като прочете заглавието: „Защитата на Френк“. Сега обаче скулптурните композиции бяха завършени — лицата на фигурите имаха строги черти и сияеха във всички цветове на дъгата. Целта им приличаше на някакво митично чудовище. Създанието не беше съвсем непознато — сигурно са го взели от описаните в Хрониките на Ктул ужасии, които разкъсват човеците с острите си зъби и поглъщат още димящи окървавените късове от телата им. Новородените страшно се гордееха със завладяването на Френк. Фам обаче дълбоко се съмняваше, че мутантите, с които са воювали там, са били чак толкова

живописни. Той забави крачка, а Силипан изтълкува това като знак за възхищение.

— Гравьорите напредват едва с половин метър на Мсек. Затова пък чрез изкуството ние придаваме топлина и уют на всяко ново място.

„Топлина?! Уют?!“

— Нима Рейнолт държи всичко да изглежда красиво?

Въпросът беше хвърлен напосоки.

— Ха, Рейнолт! Нея това най-малко я интересува. Брюхел нареди да се гравират тунелите. Аз го посъветвах.

— Аз пък си мислех, че Пастирите са пълновластни господари на това, за което отговарят.

Фам не успя да опознае много добре Рейнолт по време на предишните Бдения, затова пък присъства на срещата, когато тя унизи Брюхел пред всички.

Тръд продължи още няколко метра напред, без да проговори. Върху лицето му се появи глупава усмивка и погледът му стана същия като при запоите в пивницата на Бени. Този път обаче усмивката му прерасна в бурен кикот.

— Пастирите, а? Анне Рейнолт?! Фам, това че се шокира като научи какви са възможностите на Фокуса вече ми осмисли деня, но последният ти въпрос прехвърли всички граници! — Той продължи да се дави от смях още няколко секунди, после забеляза избилата по лицето на Фам червенина. — Съжалявам, Фам. Вие Спекулантите имате много достойнства, но сте същински деца, когато стане дума за иначе очевидни неща в нашето общество... Заведох те в залата на Фокуса, за да си изясниш този процес; предполагам няма да навреди, ако ти обясня още нещо. Анне Рейнолт не е Пастир, макар изглежда навремето да е имала огромно влияние. Тя е просто една от „умните глави“.

Фам се постара да покаже, колкото се може по-убедително как гневът му преминава в тъпо недоумение. В случая обаче това беше съвсем искрена реакция.

— Ама... Тя ръководи важна част от парада. Освен това ти заповядва.

Силипан повдигна рамене. Усмивката му премина в кисела гримаса.

— Е, да, заповядва ми. Това рядко се случва, но виждаш, че има и изключения. По ми се ще да работя за Пастир Брюхел или Кал Омо, само дето те играят доста... грубо.

Гласът му нервно потрепна.

Фам се изкашля съчувствено.

— Разбирам какво искаш да кажеш — излъга той. — Когато някой специалист бъде фокусиран, той се съсредоточава изключително върху своята тема. Така хората на изкуството започват да правят мозайки и гравюри, физиците се превръщат в нещо като Хънт Уен, а ръководителят... Хм, става нещо като демон, излязъл от пъкъла.

Другият поклати глава.

— Принципът не е този. Техническите специалисти най-успешно могат да бъдат фокусирани. Стигнахме до седемдесет процента успешни случаи, дори и с Чуенг Хо. Уменията на хората обаче — независимо дали са политици, ръководители или съветници — изобщо не се запазват след фокусирането. Досега успя да видиш доста „умни глави“. Единственото общо между тях е ниската степен на възприемчивост. Те приличат на нормални хора толкова, колкото това може да се каже за една скала. Чист късмет е, че разполагаме с толкова добри преводачи по едно и също време. Никога преди не сме постигали такъв мащабен успех.

От мен да знаеш — Анне Рейнолт е едно от редките изключения. Слуховете твърдят, че била Главен пастир в кликата на Ксевале. Повечето от тях били избити или с прочистени мозъци, фокусирали са я без определена цел — сигурно са имали намерение да я използват единствено за плътски удоволствия. Само че си направили сметката без кръчмаря. Подозирам, че тя и преди това е била само на крачка от маниякалността. Случва се веднъж на милиард, но качества й като ръководител се съхранили дори след фокусирането. Тя запазила даже някои от човешките си качества.

Фам вече виждаше края на тунела пред себе си. Светлината блестеше ярко през неукрасената врата. Тръд спря и се обърна към Фам.

— Може и да е откачалка, но в същото време е най-ценната собственост на Пастира Нау. В определен смисъл дори удвои неговите богатства... — Той изкриви лице. — Това обаче не ме прави пощастлив, че ми заповядва. Ще ти кажа нещо. Лично аз смятам, че

Пастирът я надценява. Може и да е нечувано умела откачалка, но какво от това? Все едно някое куче да пропише стихове — никой няма да обърне внимание, че ще са бездарни и лишени от смисъл.

— Май хич не ти пука дали тя ще разбере какво мислиш за нея.

Усмивката отново се появи върху лицето на Тръд.

— Разбира се. Това е едно от предимствата на моето положение. За нищо на света не бих могъл да я измамя в работата, но тя никога няма да си направи труда да се замисли върху странични подробности. Затова си позволих някои много забавни... — Той спря наскоро думата. — Е, това няма значение. Кажй й какво ти нареди Пастир Нау и всичко ще бъде наред.

Той му смигна, после тръгна обратно по коридора, загърбвайки кабинета на Рейнолт.

— Ти само я наблюдавай по-внимателно и ще разбереш какво искам да ти кажа.

Ако Фам знаеше отпреди за Анне Рейнолт, той сигурно щеше да отложи хода с локализаторите. Но ето че сега седеше в кабинета й, притиснат до стената и нямаше накъде да мърда. Май единственият шанс бе да импровизира. От смъртта на Джими Фам премисляше и внимателно подготвяше всеки свой ход.

Отначало жената сякаш изобщо не забеляза присъствието му. Без да са го канили, Фам се настани в креслото срещу писалището и огледа стаята. Изобщо не приличаше на кабинета на Нау. Диамантените стени не бяха шлифовани и стояха голи, без видеотапети. По тях нямаше картини, нито дори онези отвратителни неща, на които Новородените викаха „изкуство“. Върху писалището на Рейнолт имаше струпани празни опаковки и оборудване за системата.

Ами самата Рейнолт? Фам се втренчи дръзко в лицето й, което при други обстоятелства не би си позволил да направи. Бяха прекарвали заедно близо 20 Ксек и то предимно по време на редовните срещи, но на тях Рейнолт обикновено седеше на противоположния край. Винаги се обличаше семпло с изключение на масивното сребърно колие, провесено върху блузата. С тази червена коса и бледа кожа можеха да я помислят за сестра на Ритцер Брюхел. Този тип външност се срещаше рядко в техния край на Обитаваното от хора космическо пространство



и обикновено беше резултат от някоя локална мутация. Анне можеше да бъде както трийсетгодишна, така и на няколко века в случай, че е използвала добра медицинска техника. Беше прекрасна, но с някакво неестествено, екзотично очарование, физически прекрасна. „Значи ти някога си била Пастир.“

Рейнолт вдигна внезапно очи и погледът ѝ го прониза.

— Значи си тук, за да ме запознаеш с подробностите около използването на вашите локализатори.

Фам кимна утвърдително. Странно. След първото втрещаване погледът ѝ сякаш се зарея встрани. Сега наблюдаваше устните му, гърлото, после пак се спря за малко на очите. Но той не усети нито съчувствие, нито опит за контакт от нейна страна. Фам изпита ужас, че тя прозира през неговата дегизировка.

— Хубаво. Каква е стандартната им чувствителност?

Той избърбори нещо в отговор, опитвайки се да ѝ внуши, че детайлите са без значение.

Рейнолт обаче изобщо не му обърна внимание. Следващият ѝ въпрос беше произнесен с професионално хладнокръвие и компетентен тон.

— Тези данни не са достатъчни, за да започнем работа. Трябват ми подробности.

— Разбира се, нали затова съм тук. Пълната информация е върху чиповете на локализаторите, прикрита зад стандартните технически характеристики.

Тя продължи мълчаливо да го изучава, сякаш го сканираше.

— Вече проверихме. Там няма нищо.

Навлизаха в опасна зона. В най-добрия случай Брюхел и Нау вече щяха да следят по-внимателно шутовщините на Фам Тринли. В най-лошия обаче... Ако проумееха, че владее тайна, известна на малцина дори от най-висшите офицери, щеше здравата да я загази. Фам посочи към монитора върху писалището на Рейнолт.

— Може ли — рече въпросително.

Рейнолт изобщо не реагира на тази любезност, но си сложи компютърните очила.

— Помня паролата — продължи Фам. — Тя обаче е доста дълга... — Пълната версия се съдържаше в собственото му тяло, но той не каза това гласно. Изпробва няколко погрешни пароли и когато

нищо не стана, се постара да се разбере колко е ядосан и нервен. Всеки нормален човек — дори Томас Нау — в подобен случай би проявил нетърпение. Или би се засмял.

Рейнолт обаче не каза нищо. Просто седеше насреща му и мълчеше. После внезапно проговори:

— Нямам никакво време и търпение. Не се преструвай на некомпетентен.

„Тя *знае*.“ Никой досега — от тръгването от Триланд чак до този момент — не беше успял да проникне толкова дълбоко под неговото прикритие. Надяваше се само да спечели време; започнеха ли да използват локализаторите, щеше да си измисли и ново прикритие. „*Проклятие!*“ После си спомни какво му беше казал Силипан. Анне Рейнолт знаеше *нещо*. Най-вероятно е решила, че Тринли не ѝ съдейства при осигуряването на информация.

— Извинете — смотолеви Фам.

После написа правилното продължение на паролата.

От библиотеката се върна кратко съобщение — съдържаше информация от чипа. Глифовете проблясваха сребристо във въздуха около тях. Строго секретни данни, пълна спецификация.

— Това вече е добре — обади се Рейнолт. Тя направи нещо върху контролния панел и внезапно кабинетът около тях сякаш се изгуби. Сега двамата се носеха сред необятната информация от библиотеката. После дойде ред и на спецификацията на локализаторите.

— Както каза — температура, звук, интензивност на светлината... Мултиспектрален анализ. Но това е доста по-сложно, отколкото ни обясни на срещата.

— Казах, че техниката е добра. Това тук са просто подробности.

Рейнолт заговори бързо, отхвърляйки възможност след възможност. В този момент изглеждаше почти развълнувана. Потенциалът на тази техника надхвърляше възможностите дори на най-доброто оборудване на Новородените.

— Значи прост локализатор, който обаче действа и като сензор и има самостоятелно управление.

Засега Рейнолт виждаше само онова, което Фам искаше тя да види.

— Просто трябва да определите кои техни мощности да се използват.

— Много добре. Така ще можем да ограничим използването им, докато не изучим напълно всички техни възможности.

Тя изключи картината и двамата пак се озоваха в нейния кабинет. От стените се процеждаше студена светлина. Фам усети как се облива в пот. Тя дори не го поглеждаше вече.

— Инвентарният списък показва, че разполагате с още няколко милиона локализатори освен онези, които са свързани с хардуера на флотата.

— Точно така. В момента те не работят и общият им обем е не по-голям от няколко кубически метра.

— Много глупаво, че не сте ги използвали за осигуряване на допълнителна охрана.

Фам я стрелна с очи.

— Ние военните знаем много добре какво правим. Във военна обстановка...

Това обаче вече не засягаше фокуса на Анне Рейнолт. Тя му даде знак да замълчи.

— По всичко личи, че разполагаме с повече техника, отколкото ни е необходима.

Красивата еничарка отново погледна към Фам и за един кратък миг очите ѝ срещнаха неговите.

— Ти постави началото на нова ера в упражняването на контрол, боецо.

Фам се взря в прозрачните, направени сякаш от стъкло очи срещу себе си и кимна; надяваше се тя да не осъзнава същинския смисъл на онова, което казва. Едва сега проумя, че Рейнолт заема възлова позиция във всички негови планове. Тя ръководеше почти целия екип „умни глави“. С нейна помощ Томас Нау упражняваше директен контрол върху хода на всички операции. Анне Рейнолт можеше да обезвреди който и да от противниците на Новородените. Освен това е „умна глава“. Значи лесно би усетила накъде бие той. За сметка на това можеше да му послужи като ключ към унищожаването на Брюхел и Нау.

В един временен лагер никога не може да настъпи пълно спокойствие. Бивакът на Търговците се простираше само върху сто

метра по диагонал. Хората, събрани в него, с движението си клатеха конструкцията и това не можеше да бъде избегнато напълно. Понякога откъм местата на скачване се разнасяше шумно пляскане и плющене. Сега обаче повечето от обитателите спяха. Малкото помещение, в което се разполагаше Фам Нувен, беше необичайно тихо. Той се носеше из въздуха, преструвайки се, че дреме. Май идваше време, когато двойственият му живот щеше да потече на бързи обороти. Новородените със сигурност не подозираха още нищо, но току-що попаднаха в капан, чиито възможности не познаваха дори повечето от командирите на флота на Чуенг Хо. Преди много време Фам Нувен направи някои проучвания и се подготви старателно за извънредни ситуации като тази. Сура и още неколцина знаеха за това, но дори след Зева Бризго информацията не достигна до висшето командване на военните в Чуенг Хо. Фам продължаваше да се чуди как успяха да го постигнат; Сура наистина трябва да е била много коварна.

Чудно колко ли време би отнело на Рейнолт и Брюхел, докато пренастроят хората си за работа с локализаторите? Имаше достатъчно, за да се осигури стабилността на L1 и да се подслушва и следи всичко живо наоколо. По време на третото хранене някои от редовите служители споменаха за някакви клинове по кабелната мрежа на лагера. Микровълнов импулс с честота десет пъти в секунда се разпространяваше из целия лагер. Тази енергия беше предостатъчна, за да захранва локализаторите. Точно преди поредния летаргичен сън Фам забеляза първите да се носят из въздуха под напора на вентилатора. Тъкмо в този момент Рейнолт и Брюхел сигурно коригираха системата. Брюхел и Нау можеха да се поздравят за безупречните картина и звук. С малко повече късмет скоро ще извадят от употреба техните недодялани подслушвателни устройства; дори и да нямаше този късмет... Е, най-много след няколко Мсек вече ще може да променя както си поиска данните от локализаторите.

Една от прашинките на разузнавателните устройства кацна върху бузата му. Той посегна към нея и от раздвижването песъчинката попадна под клепача му. Само след секунда усети още една, озовала се дълбоко в ухото му. Във всичко това имаше някаква скрита ирония, особено като помисли колко усилия хвърлиха Новородените, за да обезвредят цялото оборудване на Чуенг Хо, на което не можеха да се доверят.

Локализаторите наистина притежаваха всички качества, които Фам описа на Томас Нау. Свидетелства за подобни приспособления съществуваха в цялата история на човечеството. Тези обаче се локализираха едно друго в дадено геометрично пространство — просто упражнение, подобно на изчисленията по време на полет. Устройствата на Чуенг Хо бяха най-малки по размер в сравнение с всички известни досега. Освен това на къси разстояния можеха да бъдат захранвани чрез вълни и имаха своя система от сензори. По този начин образуваха верига за следене и подслушване, каквато беше необходима на Нау и Брюхел. По своята природа локализаторите напомняха компютърна мрежа или по-скоро разхвърлян на различни места процесор. Всяка една от тези пращинки беше способна да извършва определен брой компютърни операции, като при това поддържаха постоянна връзка с останалите. Неколкостотинте, които в момента се носеха из пространството около лагера на Чуенг Хо, притежаваха по-голяма компютърна мощ от цялата техника на корабите на Новородените. Всички локализатори, дори недодяланите съоръжения на Новородените, имаха потенциала на компютърна мрежа. Секретът на тези от Чуенг Хо се състоеше в това, че за тях не е необходим никакъв допълнителен интерфейс или пък спомагателни програми. Всеки можеше да получи директен достъп до локализаторите на Чуенг Хо, стига да знаеше тайната. Сега просто трябваше да позволи на локализаторите да засекаат тялото му, да разчетат необходимите кодове и да отвърнат с вградените в тях датчици. Нямахше *никакво значение*, че Новородените премахнаха интерфейса в лагера. Сега интерфейсът на Чуенг Хо плуваше навсякъде около тях и беше достъпен за всеки, който владее тайната.

Достъпът изискваше специални познания и известна концентрация. Връзката с локализаторите не беше нещо, което може да стане случайно или пък поради съвпадение. Известно време Фам лежаше неподвижен в хамака си — отчасти за да затвърди впечатлението, че е заспал, отчасти за да се подготви за предстоящата операция. За целта трябваше да доведе сърдечния си ритъм до необходимата честота и да диша в определен такт. „*Дали след толкова много време изобщо си спомням как ставаше всичко това?*“ Внезапно обзелата го паника провали усилието да се съсредоточи. Малката песъчинка в окото му и другата в ухото би трябвало да са напълно достатъчни за образуването

на хоризонтална проекция с останалите, които плуваха из въздуха на неговата стая.

Но необходимото за контакта състояние все му убягваше. Той продължаваше да размишлява върху срещата с Анне Рейнолт и за онова, което му показва Силипан. Фокусираните рано или късно щяха да разкрият неговия замисъл; беше само въпрос на време. Фокусът приличаше на истинско чудо. Фам Нувен би превърнал Чуенг Хо в империя въпреки предателството на Сура, ако имаше на разположение фокусирани. Вярно, цената беше много висока. Той си припомни строените в редица зомбита от върха на Хамърфест. Вече знаеше как да намали до почти безопасна степен действието на вируса, но въпреки това жертвите не можеше напълно да се избегнат.

Но дали крайната цел — империята Чуенг Хо — заслужаваше подобна жертва? А той самият би ли могъл да я плати?

*„Да, да и хиляди пъти да!“*

В това състояние обаче никога нямаше да получи достъп. Той се отпусна и започна релаксацията отначало. Позволи на съзнанието си да се върне назад в спомените. Как започна всичко? Сура Вин най-сетне достави „Рипрайз“ и още съвсем наивния Фам Нувен на лунния мегаполис Намджем...

Фам Нувен прекара в Намджем петнайсет години. Това се оказа и най-щастливият период в живота му. Братовчедите на Сура също се намираха в системата и лесно бяха спечелени за каузата на младия варварин, с когото тя ги запозна. Идеята за установяване на междузвезден синхрон в търговията с най-новите технически изобретения, при това с гарантирана печалба от сделките и възможност за възникване на единна търговска цивилизация — всичко това направо ги порази. (Фам вече умееше да премълчава какви амбиции таи за след това.) Братовчедите на Сура току-що се бяха завърнали от някакво много успешно и доходоносно начинание, но въпреки това си даваха сметка за ограниченията на изолираната търговия. Ако имаха шанс, те можеха да натрупат огромно състояние и дори да го запазят известно време... Но в края на краищата пак щяха да загубят битката срещу времето и междузвездния мрак. Очевидно роднините на Сура имаха добър търговски нюх и оцениха повечето от идеите на Фам.

Времето, прекарано на Намджем много приличаше на първите дни със Сура на борда на „Рипрайз“. Но сега въображението му се разгръщаше все повече и повече, а изкушението ставаше все по-голямо и по-голямо. При това тук се случи и друго чудо, което неговата дървена глава при цялото си въображение дори не можеше да си представи — родиха им се деца. Той никога не бе подозирал, че семейството може да бъде толкова различно от онова, което помнеше от Канбера. Ратко, Бутра и Кюо бяха първите им отрочета. Той живееше заедно с тях, учеше ги, играеше на гоненица и криеница и им показваше чудесата на световния парк на Намджем. Обичаше ги повече от самия себе си, почти колкото Сура. По едно време съвсем изостави Великия замисъл, за да бъде по-дълго време с децата си. Затова пък цялото време на света беше пред тях и Сура му прости отлагането на техните планове. Когато отново се върна при тях след трийсетгодишно отсъствие, Сура го чакаше с новини за развитието на различни проекти от големия План. По това време първите три от децата им вече пътуваха сред звездите, давайки своята лепта за основаването на нов Чуенг Хо.

Накрая Фам стана собственик на три междузвездни кораба. Дотогава вече беше изпитал всичко — нещастия, предателство и коварство. Замле Енг го заряза, излагайки го на сигурна смърт в кометен облак при Киеле. Остана там цели двайсет години без възможност да полети обратно. Започна всичко от нулата и стана милиардер, само и само да се измъкне от това място.

Сура го придружаваше в някои от мисиите и двамата създаваха деца и семейство на всяко ново място, където попаднеше. Вековете минаваха. Планът, замислен още на стария „Рипрайз“, продължаваше да действа и те редовно се събираха с децата си и децата на техните деца. С някои от по-късно родените си наследници се разбираше дори по-добре отколкото с Ратко, Бутра или Кюо, но първите обичаше най-силно. Фам вече виждаше как пред очите му се оформя новата структура. Засега нейната основна дейност продължаваше да е търговията. Понякога спойката се подсилваше и от роднинските връзки, но рано или късно щеше да се превърне в нещо много повече.

Най-трудно стигнаха до идеята, че им е нужен някой в центъра, който да координира операцията. През първите векове не успяха да го

проумеят. После Сура започна все по-често да остава вкъщи, за да осигурява връзката между Фам и останалите.

Продължаваха да раждат деца. Сура го даряваше с нови синове и дъщери, даже когато той се намираше на светлинни години от нея. Фам често се шегуваше с това „чудо“, но мисълта, че тя има и други любовници, не го огорчаваше. В отговор на неговите закачки Сура само се усмихваше и клатеше глава.

— Не, Фам, всички мои синове и дъщери са и твои деца. — После усмивката ѝ ставаше пакостлива. — През годините, докато бяхме заедно, ти така ме зареди, че бих могла да родя цяла армия. Не мога да използвам този дар наведнъж, но съм решена да не оставя нищо от него неупотребено.

— Никакви клонинги!

Думите на Фам прозвучаха по-рязко, отколкото му се искаше.

— За бога, разбира се, че не! — Тя отклони поглед. — Аз... мога да се справя само с един като теб.

Възможно беше тя да е също толкова суеверна, колкото бе и той самият. А може би не...

— Не, използвам те в естествени гамети. Но невинаги аз съм другият донор или пък единственият друг донор. Медиците на Намджем са много добри в тая работа. — Тя се обърна и видя изражението му. — Кълна се, Фам, всяко от децата ти има свое семейство и е обградено с любов... Ние имаме нужда от тях, Фам. Трябват ни нови семейства, които да дадат началото на Великите фамилии. Планът изисква това. — Тя игриво го мушна в ребрата, опитвайки се да разсее мрачното му настроение. — Ей, Фам! Та нима това не е мечтата на всеки един варварски завоевател? Можеш да си сигурен, че най-способните от тях носят твоята семка.

Така беше. Хиляди деца от дузина непознати жени, израснали без неговите грижи. Собственият му баща се опита да постигне нещо подобно, но в много по-незначителни мащаби — изби владетелите по целия Северен бряг и превърна жените им в свои наложници. Фам успя, при това без да прибегва до убийства или насилие. И все пак... От колко ли време Сура се занимаваше с това? Колко ли деца имаше вече, от колко ли „донори“? Той дори си я представи как чертае родословните дървета и отсява най-надарените, които трябва да дадат началото на всяка от фамилиите, а после ги пръска навред из Чуенг Хо.



Сега, връщайки се отново към този спомен, изпитваше противоречиви чувства. Според Сура това беше мечтата на всеки варварин завоевател... Но той се чувстваше насилен против волята си.

— Щях да ти кажа още в самото начало, Фам, но се страхувах, че ще се възпротивиш. А това е една от най-важните части на Плана.

В края на краищата Фам не се възпротиви. Така *наистина* щяха да улеснят осъществяването на техния План. Но въпреки това мисълта за всички тези деца, които никога нямаше да види и опознае, му причиняваше болка.

Пътувайки със скорост 0.3 с, Фам Нувен успя да стигне до най-отдалечените точки на Обитаваното от хора космическо пространство. Навсякъде беше населено с Търговци, макар че на разстояние над трийсет светлинни години те вече рядко наричаха себе си Чуенг Хо. Това обаче нямаше никакво значение. Онези, които срещна, успяха да осмислят Плана му и го разпространиха още по-нататък. Духът на Чуенг Хо се установяваше навсякъде, където успяха да стигнат, а дори и по-надалече, защото Фам спечели привърженици даже когато само изпращаше радиосъобщения в космическия мрак.

След всяка експедиция обаче Фам отново се завръщаше в Намджем. И всеки път променяше своя Велик замисъл, понякога стигайки до неговото пълно заличаване. Сура старееше. Вече имаше два-три века живот зад гърба си. Тялото ѝ стигна предела, до който медицинската наука поддържа един организъм млад и жизнен. Дори някои от децата им вече бяха старци, защото се задържаха твърде дълго на едно място между две пътувания. Понякога, загледан в очите на Сура, Фам виждаше там натрупан жизнен опит, който беше непостижим за него.

Всеки път, когато се завърнеше от поредното пътешествие, Фам ѝ задаваше един и същи въпрос. В една нощ, след като се бяха любили почти толкова бурно и страстно като в първите години, той почти изрева насреща ѝ:

— Не съм искал животът ни да се подреди така, Сура! Планът трябваше да важи и за двама ни. Ела с мен или поне започни да пътуваш отново, макар и сама.

*„Така ще можем да се срещаме отново и отново, колкото и дълго да живеем.“*

Тя се отдръпна от него, пъкна ръка под тила му и се усмихна тъжно.

— Така е. И двамата си въобразявахме, че непрекъснато ще се носим между звездите. Странно как това се оказа най-голямата грешка в нашия замисъл. Ако сложиш ръка на сърцето обаче, ще признаеш, че още от самото начало си даде сметка за необходимостта един от нас да стои в центъра на операцията и да я ръководи, да следи за изпълнението на плана по време на това безкрайно Бдение.

Завладяването на Вселената беше свързано с милиарди дребни подробности, а те не можеха да се уредят, докато главните участници са потънали в летаргичен сън.

— Така е, но само през първите векове, а не през... През целия ти живот!

Сура поклати глава и ръката ѝ се спусна надолу по гърба му.

— Боя се, че сгрешихме — тя зърна страдалческото изражение и привлече лицето му към себе си. — Моят беден варварски принц. — Той усети безмерната гордост в иначе закачливия ѝ тон. — Ти си моето безценно съкровище, същински гений, осенен от велика идея. Но аз те обичам по съвсем друга причина. В главата ти цари постоянна бъркотия. Малкият Фам израсна в преддверието на ада. Видял си предателства и самият си бил предаден. Познал си злото почти толкова добре, колкото и някой злодей с окървавени ръце. Не щеш ли, един ден малкият Фам попадна в приказния свят на пътешествия и рицари, където честта е най-важното нещо. В главата ти по някакъв странен начин заживяха тези два свята. А ти посвети целия си живот на идеята да преобразиш вселената така, че да отговаря на твоите представи за нея. И почти постигна своята цел, поне според мен. Но явно на теб и това не ти е достатъчно, за да се почувстваш удовлетворен. Ето защо аз трябваше да остана на Намджем, за да успее нашият план. А ти трябваше да заминеш пак по същата причина. Жалкото е, че го направи, осъзнавайки ясно последиците, нали така, Фам?

Фам се обърна към прозорците, които ограждаха най-горния етаж на сградата, където живееше Сура. Намираха се над служебните помещения в небостъргача на най-голямата луна на Намджем. Цените на офисите на Тарлеск бяха чудовищни, като се има предвид силата на

интернет комуникациите. Последният път, когато обявиха сградата за продан, с годишния наем за този етаж можеше да се купи междузвезден кораб. През последните седемдесет години фамилиите от Чуенг Хо — повечето наследници на тях двамата със Сура — притежаваха целия небостъргач и повечето от офисите в околните сгради. Това представляваше само незначителна част от техните владения, но така просто плащаха данък на своята суета.

Беше ранна привечер. Силуетът на Намджем висеше ниско над хоризонта; светлините в бизнесцентъра на Тарелск затъмняваха сиянието на планетата-майка. Корабите на Вин & Мамзо щяха да се появят след не повече от Ксек. Вин & Мамзо бяха най-големите докове в Обитаваното от хора космическо пространство, но въпреки това представляваха незначителна част от богатствата на Чуенг Хо. Двамата със Сура основаха най-великата търговска цивилизация в историята на всички времена. Така поне мислеше Сура. Тя винаги се беше стремяла именно към това. И не се притесняваше, че няма да доживее ерата на триумфа в края на това начинание... Защото смяташе, че той никога няма да настъпи.

Ето защо Фам овладя сълзите, които напиреха под клепачите му. После нежно обгърна Сура и я целуна по врата.

— Да, знам това — каза най-накрая.

Фам отложи заминаването си от Намджем с две години, които после станаха пет. Остана толкова дълго, че накрая Великият замисъл беше напълно повален. Пропусна много срещи, а отлагането на други щяха да го довършат завинаги. Когато най-сетне се реши да остави Сура, нещо в него се пречупи завинаги. Тяхното партньорство, дори любовта им оцеляха като по чудо до този момент, но сега помежду им зееше бездната на времето и той знаеше, че никога вече не ще изградят мост помежду си.

Когато навърши сто години, Фам вече беше обиколил повече от трийсет слънчеви системи и беше видял стотици цивилизации. Сред Търговците имаше дори по-опитни от него самия, но те не бяха много. Сура, заета с координирането между отделните операции, така и не разбра какво всъщност е постигнал Фам. Тя съдеше за успехите му само по съобщенията и разказите на други хора.

Според уседналите цивилизации — а това се споделяше дори от онези, които пътуваха между звездите — нищо не трае вечно. Беше истинско чудо дето човечеството оцеля толкова дълго, че успя да напусне Земята. А съществуват толкова различни начини, по които една цивилизация би могла да продължи своето съществуване. Застоят, неконтролираният растеж, смъртоносните болести, атмосферните катаклизми, стълкновенията бяха сред рисковете, които можеха най-лесно да се избегнат. Човечеството живя достатъчно, за да осъзнае на какви заплахи е изложено най-често. Но дори в този случай всяка високоразвита цивилизация носеше в себе си зрънцето на своето самоунищожение. Рано или късно развитието ѝ се забавяше, стигаше до пълен застой, а политиците я докарваха до окончателен крах. Фам Нувен се роди в най-мрачната и изостанала епоха на Канбера. Сега вече си даваше сметка, че нещастieto, сполетяло неговата цивилизация, е било относително поносимо. Все пак човеците на Канбера оцеляха дори и без високоразвитите технологии. През първите сто години от живота му се случваше да се озовава в един и същи свят по няколко пъти. Често между две негови посещения минаваха векове. Той стана свидетел как съвършеният свят на Нюмарс се превърна в пренаселена колония, управлявана от диктатор; видя как градовете под водата стават мечтано убежище за милиарди хора. След седемдесет години се върна пак на същото място, но населението едва стигаше милион и обитаваше малки селца. Хората се бяха превърнали в диваци с боядисани лица, груби брадви и сърцераздирателни песни. Това посещение щеше да го разори, ако не бяха песните на Вилнойс. Въпреки нещастieto обитателите на Нюмарс можеха да се смятат за истински късметлии в сравнение с онези от мъртвите светове. Старата земя беше заселвана наново цели четири пъти след началото на преселението.

Фам беше уверен, че има по-добър начин за съхранението на една цивилизация и всеки следващ от посетените светове потвърждаваше неговото убеждение. *Империя*. Едно толкова могъщо владение, че дори унищожаването на някоя от слънчевите системи в него да не се превръща в бедствие с фатални последици. Търговците можеха да поставят началото на това и постепенно да се превърнат в търговската империя Чуенг Хо. А някой ден можеше дори да станат истинска империя със свое собствено управление. Чуенг Хо имаше

уникален исторически шанс. По времето на своя разцвет всяка от цивилизациите на Клиентите притежаваше изключително развита наука, а понякога се случваше дори да допринесе нещо ново към вече съществуващото знание. Но в повечето случаи направените от цивилизацията открития загиваха заедно с нея. Чуенг Хо обаче щеше да съществува вечно като трупа търпеливо и съхранява всички постижения на човечеството, до които успеше да се добере. Според Сура това щеше да се превърне в триумф за Чуенг Хо.

Фам Нувен обаче се целеше много по-нависоко. *„Защо трябва да продаваме всичко, което сме научили? Е, разбира се, ще търгуваме с една част от него — нали с това си изкарваме прехраната. Но нека запазим единствено за себе си най-гениалните постижения на човечеството. И да ги съхраним за благо на всички.“*

А ето как се появиха и локализаторите „Чуенг Хо“. В една от експедициите си Фам кацна на Трайге Итре — най-отдалечената от Намджем точка, до която беше стигал някога. Хората там дори не приличаха на обитателите от познатите части в Обитаваното от хора космическо пространство.

Слънцето на Трайге беше от онези малки мъждукащи звезди, които се срещат доста често в годната за колонизиране част на галактиката. На десетки такива звезди се срещаше само по една, която да прилича на слънцето на Старата Земя. В системата на повечето имаше и планети. Но такива места криеха опасности за по-слаборазвитите цивилизации, а понякога ограничената екосфера на звездата можеше да се окаже дори смъртоносна за заселниците. В първото хилядолетие от завоевателните походи на човечеството този факт е бил напълно пренебрегван и много от светове от този тип — заселени. После, когато настъпили първите катастрофи, милиони хора се озовали в свят от лед, а други били обгърнати в пламъци, ако планетата се оказала от вътрешната страна на екосферата на звездата.

Трайге Итре беше малко по-безопасна от останалите, а в системата ѝ имаше гигантска планета — Трайге, която кръжеше малко по-встрани от екосферата на звездата. В орбитата на Трайге имаше две луни, една от които с размерите на Земята. Когато Фам пристигна в тази част на Обитаваното от хора космическо пространство и двете бяха населени, но по-голямата — Итре — се оказа истинска находка. Директната топлина от Трайге компенсираше немоцта на местното

слънце. На Итре имаше земя, въздух и океани, в които водата беше в течно състояние. По всичко личеше, че хората от Трайге Итре бяха преживели поне един колапс на цивилизацията. В момента обаче разполагаха с най-развитите технологии, до които човечеството някога беше достигало.

Посрещнаха радушно флотата на Фам и настаниха корабите в съвсем прилични докове, които се намираха на астероидния пръстен, разположен на милиони километри от слънцето. Фам не позволи екипажите да напускат корабите и използва местен транспорт, за да се придвижи до Трайге и Итре. Оказа се, че дори на толкова голямо разстояние от Намджем, тези хора и друг път са срещали Търговци. Освен това знаеха за междузвездните кораби на Фам и приблизителното съдържание, на неговите оферти. Онова, което им донесе Фам обаче, дори не можеше да се сравнява с възможностите на магьосниците на Итре.

Нувен остана на Итре известно време — няколко седмици, както определиха този период местните хора. Те се равняваха на 600 Ксек — точно колкото трябваша на гиганта Итре да обиколи Трайге. От своя страна Трайге обикаляше слънцето приблизително за 6 Мсек. Ето защо итрешкият календар беше разделен на по десет седмици.

Въпреки че на този свят владенията на огъня и леда бяха разпределени почти по равно, по-голямата част от него беше обитаема.

— Климатът на нашия свят е значително по-стабилен в сравнение със Старата земя — хвалеха се местните. — Макар че Итре се влияе от гравитацията на Трайге, това не причинява никакви съществени смущения.

Тук дори опасностите не бяха кой знае колко големи. Слънцето все още се намираше на един градус. Някой необразован човек можеше да погледне с невъоръжено око червеникавия му диск и да забележи газовите спирали и слънчевите петна, големи и тъмни. Няколко секунди подобна изследователска работа обаче можеше да причинят сериозни изгаряния на ретината. Звездата все още имаше много силно инфрачервено излъчване за разлика от видимата светлина. Препоръчваните предпазители за очи имаха приличен вид и изглеждаха стабилни, но въпреки това Фам ги използваше много предпазливо.

Неговите домакини — група местни компании — го запознаха със своя опит. През повечето време той учеше езика им и се опитваше да проучи какво от товара на флотата би имало стойност в този свят. Местните от своя страна също полагаха големи усилия — отвърнаха с индустриален шпионаж. Местната електроника беше стигнала най-високото ниво, което Фам познаваше. Въпреки това и Чуенг Хо имаше какво да покаже на местните в областта на програмирането. Медицинското оборудване на Итре обаче се оказа значително изостанало. Ето откъде трябваше да започнат.

Фам и хората от екипажите обсъдиха всички евентуални ползи, които можеха да извлекат от срещата с този нов свят. Рекапитулацията показва, че ще покрият разходите от пътуването.

Малко преди края на престоя обаче до Фам достигна един слух, който не можеше да бъде пренебрегнат с лека ръка. Неговите домакини му представиха няколко „картела“ — горе-долу така звучеше приблизителният превод, който Фам направи на тази дума. Картелите имаха много тайни един от друг, но според слуховете съществуваше нов вид локализатор, по-малък от който и да е вид досега. При това новият модел не се нуждаел от вътрешен източник на енергия, който да е вграден в устройството му. Всяко усъвършенстване на локализаторите носеше огромна печалба — тези приспособления бяха връзката, благодарение на която системата, където са монтирани, добиваше истинска мощ. Освен това новите суперлокализатори имаха вградени сензори и можеха да действат самостоятелно. Ако това излезеше нещо повече от обикновен слух, тогава несъмнено щеше да окаже огромно въздействие върху политическия живот и развитието на военното дело на Итре. Определено дестабилизиращо въздействие.

Фам вече знаеше как да си осигури необходимата информация в едно технически развито общество, дори когато не владее много добре местния език и през цялото време е внимателно наблюдаван. За четири седмици успя да научи кой от картелите е най-вероятният притежател на новото изобретение. При това знаеше името на неговия магнат — Гунар Ларсон. По време на търговските преговори с картела Ларсон обаче не стана и дума за това откритие. То очевидно не беше включено в списъка с предлаганите от тях стоки, а Фам не искаше да повдига въпроса в присъствието на външни лица. Ето защо си уреди лична среща с Ларсон. Дори неговите лели и чичовци от Канбера щяха да

схванат изключителната важност на изобретението, макар техническите уловки при преговорите сигурно щяха да им се сторят напълно неразбираеми.

Шест седмици след кацането си на Итре Фам крачеше сам по най-известната открита улица на Дирби. Върху небето все още се носеха разкъсани облаци, останки от наскоро преминала буря. Краищата им бяха обагрени в розово и сиво. Дискът на Трайге почти изцяло закриваше слънцето и само оранжево-златистият ореол около планетата напомняше за неговото съществуване. Гигантът се намираше на десет градуса ширина върху небосклона. Полюсите му сияеха със студена синя светлина.

Въздухът беше влажен и студен, а лекият бриз носеше със себе си естествени природни ухания. Фам поддържаше равномерна крачка и дръпваше верижката всеки път, когато неговите хрътки решаваха да проучат по-внимателно нещо извън стъргалото. Прикритието му изискваше да се разхожда нехайно, да се наслаждава на гледката и да поздравява любезно облечените еднакво хора, с които се разминаваше. Пък и какво друго можеше да се очаква от един оттеглил се от активна дейност богаташ, излязъл на чист въздух, освен да се прехласва по светлините и да се перчи със своите хрътки. Неговото поведение напълно отговаряше на този образ. *„Охраната по Хускестраде не е твърде бдителна, но ако нямаш основателна причина да се намираш там, полицията може и да те спре. Затова си вземи няколко породисти кучета. Това напълно ще оправдае разходката ти.“*

От време на време Фам оглеждаше зорко фасадите на дворците, които се мяркаха иззад зеленината около главната улица. На първи поглед Дирби изглеждаше спокойно и красиво място. Въпреки полицията обаче група недоволници лесно можеха да променят всичко само за една нощ на пожарища и размирици. Картелите пипаха здраво и се дебнеха постоянно, но цивилизацията се намираше в своя апогей и преживяваше най-щастливата си епоха... А може би „картели“ изобщо не беше подходящата дума. Гунар Ларсон и някои от останалите магнати излъчваха дълбока мъдрост, която сякаш идваше от древността. Гунар Ларсон наистина беше главата на картела, но думата, която използваша за неговия ранг на местния език, означаваше нещо много повече. Фам беше чувал за крал-философ, но Ларсон беше делови човек. Може би титлата му означаваше магнат-философ. „Хм.“



Накрая Фам стигна имението на Ларсон и сви по частната алея, която беше почти толкова широка, колкото и главната улица. Изображението върху визъора му постепенно избледня и след малко показваше само естествена картина. Фам се подразни, но не беше изненадан. Той продължи да крачи наперено, сякаш е собственик на това място и дори позволи на хрътките да си свършат работата зад високите близо два метра цветя покрай алеята. *„Надявам се философът-магнат да схване дълбокото ми уважения към цялата тази мистерия.“*

— Моля да ме последвате, господине.

Гласът беше тих и идваше иззад гърба му. Фам потисна изненадата си, обърна се и кимна на собственика на гласа. Не успя да различи никакви оръжия в червеникавия здрач. Високо в небето, на два милиона километра над тях, сияеше синият диск на Трайге. Той успя да разгледа добре своя водач и зърна още три сенки, скрити в гъстия храсталак. Придружителите му носеха шлемове и дълги роби, върху които той разпозна отличителните знаци на военните.

Фам им позволи да вземат неговия шлем. Това също трябваше да се очаква. Четирите създания бяха едри и с кръвожаден вид. Въпреки любезното им поведение само след няколко крачки в мрака, обкръжен отвсякъде, Фам вече боготвореше своите хрътки.

Групата измина не повече от сто метра. Докато вървяха той успя да разгледа внимателно подредените храсти и покритите с мъх коренища. Колкото по-заможни бяха тия приятели, толкова повече ги теглеше към първичната природа, а класата им можеше да се познае само по фино изпипаните детайли. Нямахше съмнение, че тази горска пътека е култивирана векове наред, за да добие сегашния си „див“ вид.

Пътеката продължаваше по склона на един хълм, превърнат в прекрасна градина. По него се спускаше ручей, който подхранваше малко езерце в подножието. Червеникавата светлина беше достатъчна, за да забележи масите и дребното човече, което се надигна иззад една от тях да го посрещне.

— Магнат Ларсон.

Фам леко се поклони както беше виждал да се поздравяват равни помежду си. Ларсон отвърна със същото и Фам някак успя да усети, че домакинът му се усмихва.

— Флотски командир Нувен... Моля, седнете.

В някои цивилизации и дума не можеше да става за делови търговски преговори преди двете страни да изредят всички банални приветствия и неангажиращи разговори, които предвиждаше етикетът. Но Фам не очакваше това да се случи и тук. Трябваше да се върне в хотела си след 20 Ксек. И за двамата щеше да е от полза другите картели да не се досетят къде всъщност е бил. Но Гунар Ларсон не даваше никакви признаци на нетърпение. Понякога светлината на Трайге го огряваше целия — типичен жител на Итре, само дето беше много стар. Русолявата му коса беше съвсем оредяла, а бледорозовата му кожа — сбръчкана и суха. Седяха вече близо 2 Ксек в пулсиращата светлина на здрача. Възрастният човек бърбеше непринудено с Фам и му разказваше историята на Трайге Итре. „*Боже, нима си го връща, задето моите хрътки му повредиха цветята?*“ Или пък това също беше част от мистерията на итресите. От друга страна старецът говореше превъзходен аминезе и Фам нямаше никакви проблеми в общуването с него.

Цялото имение на Ларсон беше необичайно притихнало. В Дирби живееха близо милион души и макар нито една от сградите да не бе толкова висока, че да се вижда над дърветата, урбанизацията се усещаше дори в богатия квартал Хускестраде. Независимо от това обаче, докато седяха в градината, единствените звуци, достигащи до Фам, бяха празното бърборене на Гунар Ларсон и плясъкът на малкия водопад. Очите му вече привикнаха със здрача и той виждаше нормално. Можеше да забележи дори отразения в езерцето диск на Трайге. Видя и образувалите се концентрични кръгове по повърхността, когато някакво голямо, покрито с черупка животно, се хвърли във водата. „*Май цикълът на смяна на светлината с мрак на Итре започва да ми харесва.*“ Само преди три седмици не би повярвал, че това може да се случи. Тукашните дни и нощи бяха твърде далеч от неговия нормален биологичен ритъм, но слънчевото затъмнение, което настъпваше всеки ден по пладне, му позволяваше да си отдъхне. След време дори престана да му прави впечатление, че почти всички цветове тук имаха и червеникав оттенък. За сметка на това този свят му създаваше чувство за сигурност и уют; обществото благоденстваше и се развиваше възходящо от хиляда години насам. Значи хората притежаваха някаква особена мъдрост и опит...

Внезапно, почти без да прекъсва потока тривиални фрази, Ларсон рече:

— Значи сте решили да разкриете тайната на локализаторите „Ларсон“, така ли?

Фам беше сигурен, че погледът му не е издал неговото стъписване.

— Най-напред бих искал да се уверя, че такова нещо наистина съществува. Слуховете, които дочух, са изключително примамливи... И твърде неясни.

Зъбите на стареца проблеснаха, когато се усмихна.

— О, разбира се, че съществуват. — Той направи широк жест, сочейки около себе си. — Те ми позволяват да имам очи навсякъде и превръщат нощта в ден.

— Разбирам.

Старецът не носеше нито шлем, нито каквото и да е друго приспособление на главата си. Тогава би ли могъл да различи ироничното изражение върху лицето на Фам?

Ларсон меко се засмя.

— О, естествено — той докосна слепоочието си зад очната ябълка. — Единият от тях се намира точно тук. Останалите са свързани с него и чудесно се координират с моя очен нерв. Но за да бъде синхронът съвършен, са необходими много усилия и практика и от двете страни. Ако разполагате с достатъчно локализатори „Ларсон“, те ще се справят със задачата. Могат да синтезират гледка по мой избор от която и да е точка в пространството. — Той направи неопределен жест с ръце. — Вашето изражение ми е ясно като бял ден, Фам Нувен. А чрез локализаторите, които са покрили ръцете и шията, мога да ви разгледам и отвътре. Чувам ударите на сърцето ви и вдишването и издишването на белите ви дробове. С малко повече концентрация — той вирна глава — мога приблизително да определя движението на кръвта в мозъка ви... Вие сте дълбоко потресен, млади момко.

Устните на Фам се присвиха от гняв към самия себе си. Събеседникът му го беше изучавал тайно повече от Ксек. Ако срещата се беше състояла в кабинета му или на друго делово място, а не в сумрака на градината под приспивния ромон на ручейчето, той щеше

да е постоянно нащрек. Но сега не му оставаше нищо друго освен да вдигне рамене.

— Вашите локализатори са едно от най-необикновените постижения на тази цивилизация. Ето защо аз съм искрено заинтригуван и бих помолил за няколко екземпляра, но ще бъда още по-благодарен, ако получа програмите и производствената спецификация.

— И защо трябва да ви се доверя?

— Причината е съвсем очевидна. Важното в случая е какво ще ви предоставя в замяна. Медицината ви е на по-ниско ниво от тази в Намджем и Киеле.

Ларсон сякаш кимна с глава.

— Наистина е твърде изостанала в сравнение с онова, което беше преди Катастрофата. Така и не успяхме да възстановим старите ѝ тайни.

— Обърнахте се към мен с „млади момко“ — продължи Фам, — но на колко години сте вие самият, господине? Деветдесет? Сто?

Фам и неговият екипаж внимателно бяха проучили локалната мрежа в търсене на данни за развитието на местната медицина.

— На деветдесет и една, ако го изчисляваме по вашите години, съставени от трийсет Мсек — отвърна Ларсон.

— Е, господине, аз пък съм на сто двацет и седем. В това число, разбира се, не влизат годините, прекарани в летаргичен сън.

*„И въпреки това изглеждам като младеж.“*

Известно време Ларсон не каза нищо, но Фам беше сигурен, че е схванал мисълта му. Може пък тези философи-магнати да се окажеха не чак толкова загадъчни и недостижими.

— Наистина ми се иска да съм отново млад. Милиони мои сънародници са готови да пръснат милиони със същата цел. Какво може да ни предложи вашата медицина?

— Век-два да изглеждате и да се чувствате като мен в момента. Два или три века след това видимо ще остарявате.

— Охо, звучи по-добре дори от нашите постижения отпреди Катастрофата. Но въпреки това старците ще са пак така немощни и ще страдат като всички възрастни хора по света. Съществуват непреодолими граници за периода, в който може да бъде поддържано младо едно човешко тяло.

Фам любезно замълча, но вътрешно се усмихваше доволно. Ако трябваше да говори откровенно, постиженията на тяхната медицина наистина бяха предвидени за стръв, на която да се хващат жертвите на търговската им стратегия. Фам щеше да получи тайната на тукашните локализатори срещу постиженията на науката на Чуенг Хо в областта на медицината. И двете страни ще имат огромна печалба от сделката. Магнатът Ларсон ще живее още няколко века и ако имаше късмет, сегашната цивилизация щеше дори да го надживее. Но след още хиляда години, когато Ларсон отдавна ще се е превърнал в прах, а светът му ще е поразен от Втората катастрофа, Фам и Чуенг Хо пак ще пътуват сред звездите и все още ще ползват локализаторите „Ларсон“.

Откъм мястото на Ларсон се разнесе странен приглушен звук. След миг Фам осъзна, че старецът се дави от смях.

— О, простете тази ми слабост. Може наистина да сте на сто двайсет и седем години, но умът ви е като на невинен юноша. Въобразявате си, че можете да се скриете в мрака и зад маската на безизразното си лице. Само, моля ви, не се обиждайте. Просто не са ви научили кое е истинското прикритие. Чрез локализаторите усещам пулса ви и притока на кръв в мозъка... В момента си мислите, че един ден ще танцувате върху гроба ми, не е ли така?

— Аз...

„Проклет да съм!“ Дори експертите на Чуенг Хо, които ползваха изключително прецизна техника, не биха могли така точно да определят неговото състояние и посоката на мисълта. Ларсон или налучкваше, или локализаторите бяха още по-невероятна находка, отколкото предполагаше в началото. Гневът у Фам надделя над благоговението и предпазливостта. Този се подиграваше с него. Е, добре тогава, той също ще играе с открити карти.

— В известен смисъл може и така да се каже. Ако приемете сделката, на което аз много се надявам, ще можете да живеете дълго като мен. Но аз все пак съм Чуенг Хо. Това означава, че прекарвам цели десетилетия в сън, докато пътувам между звездите. Цивилизациите на Клиентите са като едnodневки за нас.

„На ти сега. Дано това вдигне и твоето кръвно налягане.“

— Капитане, вие ми напомняте малкия Фред тук в езерото. Пак повтарям, не искам да ви обидя. Та като стана дума за Фред — той е *лукстерфиск*. — Старецът сигурно говореше за съществуването, което Фам

зърна да се гмурка под водопадчето. — Много любопитен и се навърта наоколо още откакто сте дошли, защото иска да ви огледа добре. Можете ли да го видите — в момента е точно на брега на езерцето. Две бронирани пипала мачкат тревата на три метра от вас.

Фам се почувства като полят със студена вода. А той си мислеше, че това е някакво *увивно растение!* После проследи тънките пипала чак до водата... Точно така, на повърхността имаше четири немигащи очи. Те просветваха в жълто всеки път, щом някой лъч от Трайге попаднеше върху им.

— Фред е живял много дълго време. Археолозите са открили данни за неговия вид — малък експеримент с дивата природа точно преди Катастрофата. Бил е домашният любимец на някакъв богаташ и е интелигентен почти колкото хрътка. Но за разлика от тези животни обаче е много по-стар. Преживял е дори Катастрофата и се превърна в нещо като легенда по нашите места. Вие имате право, флотски командир — ако живееш дълго, виждаш много неща. В Средните векове Дирби беше истинска развалина, а после на негово място се появи велико кралство — лордовете откриха тайните на отминалите епохи и ги използваха за трупане на богатства. Известно време този хълм е служел за сенат. През Ренесанса пък се е превърнал в бедняшки квартал, а езерото в подножието му е служело за събиране на отходните води. Дори името му — Хускестраде, което днес е символ на богатство и власт, навремето е означавало нещо като „Улицата на нужниците“.

Но Фред преживя всичко това и се превърна в чудото на помийната яма. Допреди три века никой разумен човек не е вярвал в неговото съществуване. Сега вече получи вниманието и почитта, които наистина заслужава. — В гласа на стария човек прозвуча гордост. — И така, Фред живя дълго и видя много, при това все още разсъдъкът му е невредим, доколкото може да се говори за разсъдък при лукстерфиските. А сега е втренчил мънистените си очи в нас. Но думата ми беше за друго — Фред знае много по-малко за света и собствения си живот, отколкото аз съм прочел в книгите по история.

— Сравнението ви не е подходящо. Фред е глупаво животно.

— Прав сте, вие сте разумно човешко същество, което лети между звездите. Живеете по неколкостотин години, но прекарвате това време на място, което не е много по-голямо от обиталището на Фред.

Кажете, какво по-различно сте видели? Цивилизации се зараждат и отмират, но почти всички технически развити общества вече владеят най-великите тайни на човечеството. На тях им е известно кои социални механизми са действащи и при кои провалът е сигурен. Те притежават познанието, необходимо за отлагането на поредния срыв и знаят как да избегнат най-нелепите катастрофи. Те са наясно дори с факта, че всяка цивилизация рано или късно отмира. Електрониката, която искате да купите от мен, може би не съществува никъде в Обитаваното от хора космическо пространство. Въпреки това съм сигурен, че тези свършени уреди още преди нас са били изобретени от човешкия разум и отново някога ще бъдат открити. Същото се отнася и за медицинското оборудване, което — както правилно отбелязахте, ние искаме да купим от вас. Човечеството като цяло се намира в постоянно равновесие. Това е валидно дори след като продължаваме бавно да се заселваме на все по-големи територии в космоса. Сигурно имате право — в сравнение с вас съм като буболечка в гората и животът ми трае само един ден. Затова пък виждам точно толкова, колкото и вие; и живея толкова дълго, колкото и вие. Имам възможност да изучавам история и радиосъобщенията, които се носят между звездите. За мен няма пречки да разбера и размишлявам за вашите победи и варварството, което проявява Чуенг Хо.

— Ние събираме най-доброто, създадено от човечеството. При нас то ще бъде запазено завинаги.

— Чудя се обаче дали това е точно така. Когато бях млад, на Трайге Итре пристигна търговска флота. По нищо не приличаха на вас. Друг език, различна култура. Междузвездните търговци са просто занаят, а не отделна цивилизация.

Сура твърдеше същото. Но тук в тази древна градина изречените тихо думи тежаха повече, отколкото от устата на Сура Вин; гласът на Гунар Ларсон почти хипнотизираше.

— Онези търговци не притежаваха вашите амбиции, флотски командир. Те искаха само да натрупат богатство и да се заселят на някоя планета, за да поставят началото на нова цивилизация.

— В такъв случай те вече няма да са Търговци.

— Вярно, много е възможно да се превърнат в нещо повече от това. Били сте в много планетарни системи. Според вашата митническа декларация сте прекарвали доста време на Намджем —

достатъчно дълъг период, за да оцените предимствата на уседналата цивилизация. Тук стотици милиони хора живеят на разстояние от няколко светлинни секунди един от друг. Местната мрежа, която обхваща цялата система на Трайге Итре, предоставя на всеки гражданин информация за Обитаваното от хора космическо пространство, каквато вие можете да имате едва като влезете в някое пристанище. Вашият живот на търговци сред звездите не е нищо повече от Приключение на ума.

Фам не схвана препратката, но разбра същината на онова, което искаше да му каже неговият събеседник.

— Чудя се само защо тогава искате да живеете по-дълго, магнат Ларсон. Излиза, че светът не крие никакви тайни за вас — вселената не се развива, всичко отмира и нищо добро не се ражда.

В думите на Фам имаше сарказъм, но и искрено удивление. Гунар Ларсон беше отворил прозореца и пред него се бе открила мрачна, неприветлива и безнадеждна картина.

Дочу се едва доловима въздишка.

— Ти май не четеш много, а, синко?

Хм. А Фам си мислеше, че неговият домакин вече е престанал да го изучава чрез локализаторите. Във въпроса му прозвуча тъжно недоумение.

— Чета достатъчно.

Сура често се оплакваше, че Фам прекарва твърде много време над наръчниците и учебниците. Той започна обучението си доста късно и цял живот се опитваше да навакса пропуснатото. Тогава какво чудно, ако образованието му е малко хаотично и откъслечно.

— Попитахте ме какъв е смисълът на всичко това, капитане. Всеки от нас трябва да поеме по своя път. Този избор ще ни предостави много предимства, но крие и различни опасности. Заради вас самия, като човешко същество... Трябва да приемете този закон — всяка цивилизация има своето време, всяка наука — свой предел. И всеки от нас трябва да умре, преди да е навършил петстотин години. Ако наистина успеете да вникнете в смисъла на тези ограничения... Тогава значи сте готов да станете зрял човек и да осъзнаете кое наистина има стойност. — Той помълча малко. — Аз просто се вслушвам в спокойствието и тишината. Да умееш да го правиш, е истинска дарба. Прахосваме прекалено много време в излишно



бързана и суетена. Заслушайте се в лекия ветрец в *ластарите*. Наблюдавайте Фред, който се опитва да ни разбере. Чуйте смеха на вашите деца и внуци. Насладете се на времето, което ви е отредено, колкото и да е то.

Ларсон се облегна назад в стола си. Като че ли гледаше втренчено към беззвездното небе, точно там, където трябва да е центърът на Трайге. Короната на затъмненото слънце грееше мъждиво и го обгръщаше от всички страни. Дневната светлина отдавна беше угаснала и Фам предположи, че сиянието е някакъв ефект, породен от ъгъла, под който гледат небето или пък следствие от бурите на Трайге.

— Ще ви посъветвам нещо, капитане. Помълчете, почувствайте, вижте: понякога дори в апогея на слънчевото затъмнение може да има особена красота. Погледнете в центъра на Трайге.

Секундите минаваха бавно, Фам продължаваше да гледа нагоре. Южните ширини на Трайге обикновено бяха толкова тъмни, но сега... Върху долната част на диска се прокрадваше едва забележима червеникава светлина; толкова мъждива, та Фам отначало помисли, че е чисто внушение. После ивицата взе да става все по-ярка и по-ярка и да се обагрят в наситено червено, също като меч, чиято стомана е все още твърде студена за чука. През нея минаваха тъмни черти.

— Тази светлина идва от самата Трайге. Сигурно знаеш, че нашият свят получава светлина и от планетата. Понякога, когато облачната покривка се разкъса и тази част се пада от нашата страна, може да се види много навътре в атмосферата. В такива случаи се забелязва и с просто око, че тя свети.

Светлината стана още по-ярка. Фам огледа градината около себе си. Навсякъде имаше червеникави сенки, но сега се виждаше много по-добре. Над езерото се извисяваха високи стройни дървета. Те представляваха част от водопада, направлявайки водата в неочаквани посоки, въвличайки я във водовъртежи и малки езерца. Между клоните на дърветата се забелязваха цели рояци от някакви летящи същества. След малко започнаха да пеят. Сега Фред беше излязъл от водата и стоеше подпрян на перките си. По-късите му пипала стърчаха насочени нагоре към небето.

Седяха и наблюдаваха мълчаливо. Фам беше наблюдавал Трайге още по време на идването си от астероидния пръстен. Това, което виждаше в момента, не представляваше новост за него. Илюминацията

беше просто случайно съвпадение на време и геометрия. И въпреки това... Когато си прикован към едно-единствено място по нечие висше благоволение, което е извън човешките възможности... Фам можеше да се постави на мястото на Клиента и да разбере неговото благоговение, когато вселената реши да повдигне крайче от булото на своите мистерии. Колкото и да е странно, той също усети някакво вълнение.

Малко по-късно сърцето на Трайге отново угасна и песента в клоните секна. Илюминацията продължи около стотина секунди.

Ларсон първи наруши тишината.

— Уверен съм, че с вас ще сключим добра сделка, мой младостари приятелю. Не ми е позволено да разкрия пред вас до каква степен се нуждаем от вашето медицинско оборудване. Но все още настоявам за отговор на първия си въпрос — какво ще правите с локализаторите „Ларсон“? Пръснати сред нищо неподозиращи същества, те са истинско чудо на шпионажа. Злоупотребите ли с тях обаче, ще доведат до повсеместен недостиг на енергия и до катастрофа на цивилизацията. Затова питам — на кого ще ги продадете?

Нещо накара Фам да отвърне искрено, без да премълчава нищо. Докато източният лимб на Трайге постепенно усилваше сиянието си, Фам разказа за своя план да построи империя на цялото човечество. Никога преди това не беше споделял плановете си с някой Клиент. Позволяваше си да говори открито единствено пред хора от Чуенг Хо, при това само на най-умните и съобразителните. Дори в тези случаи обаче имаше риск някои да не приемат целия му план. Повечето бяха като Сура — те не проумяваха крайната цел на Фам и предпочитаха да извлекат някаква полза от благата на Чуенг Хо.

— ... Ето защо е твърде възможно да запазим локализаторите за нас самите. Това ще ни коства една добра сделка, но пък ще ни осигури надмощие над цивилизациите на Клиентите. Един общ език, координирани планове на полетите, достъпната база данни в нашата мрежа — всичко това ще превърне Чуенг Хо в сплотена цивилизация. Вашите локализатори ще ни позволят да направим още една крачка напред. Защото нашата цел не е да се подвизаваме временно в „търговския занаят“, а да го превърнем в единствената вечна цивилизация на човечеството.

Ларсон дълго мълча.

— Мечтата ти е прекрасна, синко. — Обидната веселост беше изчезнала от гласа му. — Общество на човечеството, което ще спре колелото на времето... Съжалявам, но не вярвам някога да стигнем билото на твоята мечта. Виж, нейното подножие, ниските склонове — всичко това е прекрасно и по-вероятно за постигане. Периодите на възход може да са още по-грандиозни и да траят по-дълго, отколкото сега.

Клиент или не, но Ларсон се оказа невероятна личност. По някаква причина обаче и той имаше същите предразсъдъци като Сура Вин. Фам се отпусна на дървената пейка. След малко Ларсон отново заговори.

— Виждам, че си разочарован. Аз ти вдъхвам уважение, затова очакваше от мен нещо много повече. Ти прозираш в същината на нещата, флотски командир. Гледаш твърде ясно и прозорливо напред за... авантюрист като теб. — По гласа му се усети, че леко се усмихва. — Моето родословно дърво се е простряло две хиляди години назад в миналото. Това сигурно е само някакъв миг според стандартите на Търговците, но вие прекарвате повечето време в сън. Освен мъдростта, натрупана благодарение на нашия собствен опит, аз и моите предшественици четем за други светове и времена, за стотици светове, за хиляди цивилизации. Една част от твоя замисъл наистина би могла да има приложение. Ти имаш толкова красиви мечти, че могат да се сравняват единствено с епохата на Изгубените илюзии. Мисля, че ми хрумна нещо, което би могло да ти е от полза.

Те продължиха да говорят през цялото време на затъмнението, чак докато източният лимб на Трайге засия ярко и слънчевият диск се изтърколи иззад планетата върху чистото небе. Небосклонът стана наситеносин. Двамата продължаваха да говорят. Сега повече приказваше Гунар Ларсон. Опитваше се да се изразява, колкото се може по-ясно, а Фам записваше всяка негова дума. Оказа се обаче, че аминезе не е език, подходящ за наука, защото някои подробности убягнаха на Фам и той така и не успя да ги проумее.

Накрая сключиха сделка за пълния набор медицинско оборудване, включен в офертата на Фам, в замяна на локализаторите „Ларсон“. Имаше и екстри — двойка от пеещите по време на затъмнението същества, но за тях изобщо не се пазариха. Изгодата и за двете страни беше повече от задоволителна. Фам дълго размишлява

върху онова, което му разказа Гунар Ларсон. Съветът, който му даде, може би щеше да се окаже безполезен, но в него имаше много мъдрост.

Пътуването на Фам до Трайге Итре се превърна в най-доходоносното начинание в цялата му търговска кариера. Разговорът в червеникавия полумрак, обаче заседна дълбоко в паметта на Фам. По-късно можеше да се закълне, че Ларсон го е подложил на въздействието на някакви психотропни вещества; нямаше друго обяснение за неговата податливост. Сега обаче това като че ли беше без значение. Гунар Ларсон имаше добри идеи — поне онези, които Фам успя да разбере. Приказната градина и покоят, който цареше в нея — това наистина му повлия много. Когато се върна от Трайге Итре, Фам вече можеше да оцени спокойствието, което създава една жива градина и разбираше силата на почти *материализираната* мъдрост. Тези две неща можеха да се съчетаят. Биологичните продукти винаги са били дефицитна стока... Но сега щяха да се превърнат в нещо повече. Следващите поколения Чуенг Хо ще притежават вроден усет да ценят всичко живо. Всеки кораб, който би могъл да поддържа жива градина, щеше да притежава такава. Оттук нататък Чуенг Хо щеше да събира най-добрите образци от живата природа със същото настървение, с което събираше технологии. Занапред Чуенг Хо ще се прославят и заради това, че ценят и съхраняват живи организми и са се посветили на живата природа за вечни времена.

Така бяха създадени парковете и се роди традицията за отглеждане на бонзай. Парковете се превърнаха в една от главните цели на всяка експедиция, а едно хилядолетие след посещението на Трайге Итре вече бяха любимо място на всички Чуенг Хо.

Какво стана с Трайге Итре и Гунар Ларсон ли? Ларсон беше мъртъв от хилядолетия. Неговата цивилизация го надживя за съвсем кратко време. Последва ера на повсеместна енергийна криза и терор. Най-вероятно локализаторите „Ларсон“ станаха причина за настъпването на катастрофата. Дори трупаната хилядолетия мъдрост не помогна за оцеляването на техния свят.

Фам се размърда в хамака си. Ставаше неспокоен всеки път щом се сетеше за Ларсон и Итре. Това си е чиста загуба на време... Но тази вечер беше различно. Сега имаше нужда да възстанови онова

състояние на духа, в което се намираше след разговора със стария мъдрец. Трябваше отново да настрои мислите и чувствата си, за да се свърже с локализаторите. В стаята му в момента сигурно имаше десетки от тях. Как ли трябва да застане, какво ли да направи, за да му отвърнат? Фам пъкна ръце под завивката и започна да шава с пръсти, сякаш пишеше върху клавиатура. Не, това беше твърде елементарно и не вършеше работа. Не последва никакъв ефект. Фам въздъхна и още веднъж смени ритъма на дишането и пулса си... Най-сетне успя да възстанови онова благоговение, което го обзе при първия досег с локализаторите на Ларсон.

Синьо сияние — по-синьо и от най-синия цвят — се появи в гъгълчетата на очите му. Фам едва-едва откряна клепки. В стаята цареше непрогледен мрак. Светлината откъм примигващия екран беше твърде слаба, за да различи цветовете в помещението. Нищо не помръдваше. Само хамакът му леко се поклащаше под лекия полъх на вентилатора. Синята светлина струеше отвсякъде. Идваше от неговия зрителен нерв. Фам пак затвори очи и повтори дихателното упражнение. Синьото трепкащо сияние се появи отново. Беше ефект от сливането на лъчите на локализаторите, които направляваха другите два, разположени в слепоочието и ухото му. Връзката най-сетне се получи, но беше още твърде елементарна — като случайните проблясъци, на които повечето хора не обръщат никакво внимание. Системата беше програмирана така, че да се разкрива много предпазливо пред натрапниците. Този път той не отвори очи и не промени ритъма на дишане и пулса. Сключи пръсти. Секундите минаваха. Светлината отново просветна, отвръщайки на неговия зов. Фам се прокашля и произволно размърда дясната си ръка. Синьото сияние примигна: едно, две, три... Беше ритъмът на пулса му. Той отвърна, използвайки уговорения преди много време код.

Най-после успя да премине контролния модул. Намираше се в системата! Светлинките под клепачите му бяха само първоначалното приветствие. Сигурно щяха да изминат Ксек, докато настрои мрежата на локализаторите да работи с прецизността на компютърен монитор. Зрителният нерв беше твърде сложен, за да осигури толкова бързо съвършено видеоизображение. Но не това беше най-същественото сега. Важното е, че системата му отвърна. Старите връзки постепенно оживяваха. Локализаторите фиксираха своите физически параметри —

вече можеше да се свърже с тях по всяко време. Оставаха само три Мсек до края на това Бдение. На всяка цена трябваше да приключи с най-необходимото: да влезе в мрежата на флотата и да си измисли ново прикритие. Какво ли да е този път? Нещо ужасно, разбира се. Някаква много унизителна причина, поради която „Фам Тринли“ се е правил на клоун през всичките тези години. Някаква история, на която Нау и Брюхел непременно ще клъвнат и която биха се опитали да използват като средство за натиск над него. Но каква да е тя?

Фам незабелязано се усмихна. *„Замле Енг, дано душата ти на търговец на роби гори в ада. Ти ми причини толкова болка и скръб. Но сега имаш възможност посмъртно да ми направиш една услуга.“*

## 23.

„Наука за деца“. Колко невинно заглавие. Езр се завърна след дългия сън, за да открие, че то се е превърнало в негов личен кошмар. „Киви обеща; как е могла да допусне това да се случи?!“ Всяко ново издание от това шоу на живо все повече приличаше на същински цирк в сравнение с предишното.

Днес се очертаваше да е още по-ужасно. Ако имаше късмет обаче, можеше да се окаже и последно.

Езр се отби при Бени хиляда секунди преди началото на шоуто. До последния момент се канеше да го гледа в собствената си стая, но мазохизмът надделя. Той се настани сред множеството посетители, мълчаливо заслушан в разговорите им.

Пивницата на Бени отдавна се превърна в основно средище на L1. Съществуваше вече шестнайсет години. Самият Бени мина на двайсет и пет процентен цикъл на дежурства. Той и баща му се редуваха с Гонле Фонг и останалите да въртят кръчмата. Старите видеотапети съвсем бяха изсветлели на места. В някои краища триизмерната картина изцяло се губеше. Всичко наоколо беше придобито по втория начин, домъкнато от други места на L1 или направено от диаманти, лед и замръзнал въздух. Али Лин най-сетне откри подходяща гъбична среда, която да стимулира растежа на някаква невиждана досега дървесина, която си имаше дори влакнеста тъкан и кръгове на растежа. Докато Езр отсъстваше, барът и стените в пивницата бяха покрити с тъмна ламперия от полирано дърво. Мястото изглеждаше уютно и приветливо — почти като онези, които строяха свободните Чуенг Хо...

Върху масите имаше гравирани имена на хора, които не беше срещал от години. Те следваха друг режим на Бдения, който не съвпаднаше с неговия. Над бара висеше изготвеният от Нау списък на Бденията, който постоянно се актуализираше. Новородените използваха системата от аритметични знаци на Чуенг Хо, както бяха заимствали много други неща преди това.

Езр видя, че докато е отсъствал Бени също е прибавен към списъка на Бденията. Вече отбелязваха и датата според системата за отчитане на времето на Паяците. Използваха предложените от Триксия символи: 60//21. Двадесет и първата година от последното „поколение“ на Паяците и шейсетият слънчев цикъл от основаването на някаква династия или друго знаменателно събитие. Чуенг Хо имаха една стара поговорка: *„Започнеш ли да използваш календара на местните жители, значи си се застоял твърде дълго на едно място.“* 60//21. Двадесет и една години от настъпването на Изгрева, двадесет и една години, откакто Джими и останалите умряха.

След обозначението на поколението и номера на годината следваше датата и часът по системата от „часове“ и „минути“ на ладиле, базирана на делението на шейсет. Никой от преводачите не си беше направил труда да я приведе към тяхната система. Сега всеки посетител на бара можеше да се ориентира по нея също толкова лесно, колкото и по системата за отчитане на времето на Чуенг Хо. Ето защо знаеха с точност до секунда кога започва шоуто на Триксия.

*„Шоуто на Триксия.“* Езр здраво стисна зъби. Шоу на роби. Най-страшното бе, че никой не го е грижа за това. *„Малко по малко ние се превръщаме в същински Новородени.“*

Джау Ксин, Рита Лиао и още пет-шест двойки — две от тях Чуенг Хо — се бяха скупчили около масите, на които редовно сядаха. Бъбреха оживено, обсъждайки какво ли има да става днес. Езр седеше по-настрани от групата, хипнотизиран и омерзен едновременно. Някои от Новородените станаха негови приятели. Като Джау Ксин например. Подобно на всички Новородени Ксин и Лиао също пренебрегваха всякакви морални норми, затова пък имаха трогателен, чисто човешки проблем. Понякога, когато Ксин си мислеше, че никой не го наблюдава, Езр долавяше в погледа му нещо особено. Джау беше изключително умен и начетен и имаше склонност към занимания с научна дейност. Явно е имал късмет в университетската лотария, в противен случай би завършил дните си като фокусиран, както беше станало с повечето негови колеги. Голяма част от Новородените имаха възможност да премислят и изберат бъдещето си, но това не се отнасяше за Джау.

— ... Толкова се боя, че това може да се окаже последното шоу.

Рита Лиао изглеждаше истински разтревожена.



— Не унивай, Рита, ние все още не сме сигурни дали това е толкова голям проблем.

— Така е, наистина — Гонле Фонг се спусна от тавана с главата надолу. От рязкото движение навсякъде се разлетя „Лед и диаманти“.

— Според мен „умните глави“... — тя хвърли гузен поглед към Езр. — Мисля, че преводачите просто нещо са объркали. Рекламата за това шоу беше напълно неразбираема.

— Напротив, казаха всичко съвсем ясно.

Беше Един от Новородените, който доста сносно обясни в какво се състои смисъла на фразата „извънфазови извращения и отклонения“. Очевидно проблемът не беше в превода, а в способността на хората да вникнат и приемат непонятното за тях.

„Наука за деца“ беше едно от първите радиопредавания, които Триксия и нейните колеги успяха да преведат. А напасването на говоримия език с откритата преди това писменост се превърна в истински триумф. Преводите на първите предавания — отпреди петнайсет години реално време — се разпространяваха във вид на разпечатани копия и се превърнаха в най-обсъжданата тема в пивницата на Бени. Отначало интересът към нея беше също толкова абстрактен, както и към последните теории на „умните глави“ относно Изчезващата звезда. С течение на годините обаче шоуто стана популярно заради самото си съдържание. „Чудесно.“ Изглежда през последните 50 Мсек Киви Лин е сключила някаква сделка с Тръд Силипан и сега на всеки девет-десет дни Триксия или някой от останалите преводачи правеше шоу на живо. От началото на това Бдение Езр успя да размени едва десетина думи с Киви. „Киви обеща да се грижи за Триксия. Какво ли мисли самата тя за онези, които престъпват дадената дума?“ Дори сега Езр отказваше да се примири с мисълта, че Киви го е предала. Но не можеше да си затвори очите пред факта, че тя споделя леглото на Томас Нау. Дали пък не използваше това си „положение“, за да защитава интересите на Чуенг Хо? Може и така да е. Накрая обаче все така се получаваше, че Нау да има най-голяма изгода.

Досега Езр присъства на четири изпълнения на живо. „Умните глави“ влагаха значително повече емоция и си служеха с много по-оживени жестове от който и да е друг преводач. Според тях името на водещия на шоуто беше Рапопорт Дигби. („Откъде изобщо взимат

тия безумни имена?“. Хората продължаваха да си блъскат главите над този въпрос. Езр обаче знаеше, че повечето от тях са предложени от Триксия. Благодарение на познанията му върху Първия период на класицизма, това бе едно от малкото неща, за които двамата с Триксия можеха да разговарят. Понякога тя се обръщаше към него с молба да ѝ подсказе нова дума или име. Всъщност преди много години именно Езр предложи името „Дигби“. То най-много подходеше на историята на този екземпляр от Паяците.) Езр познаваше преводача, който играеше ролята на Рапопорт Дигби. Извън шоуто Зинмин Брут беше типичен случай на „умна глава“ — раздразнителен, съсредоточен до вманиачаване, необщителен. Влезеше ли в ролята на Рапопорт Дигби от света на Паяците обаче, той се превръщаше в любезен и словоохотлив събеседник, който търпеливо обяснява на децата различни научни загадки... Докато наблюдаваше неговите превъплъщения Езр имаше усещането, че се е сблъскал със зомби, което за кратко е получило нечия душа.

По време на всяко Бдение децата от света на Паяците изглеждаха променени. Това можеше лесно да се обясни, тъй като дежурните в колонията бяха на двацет и пет процентен цикъл на Бдение, а децата на Паяците живееха активно и през четирите години, равняващи се на една година живот на хората. Рита и още неколцина от Новородените решиха да придадат човешки образ на детските гласове от шоуто. Сега техните портрети висяха по стените на пивницата. Портрети на несъществуващи човешки деца с имена, каквито Триксия им избра. „Джирлиб“ беше нисък, с рошава тъмна коса и пакостлива усмивка. „Брент“ беше по-висок и не толкова наперен като брат си. Бени разказа на Езр как веднъж Ритцер Брюхел заменил усмихнатите лица с изображения на истински Паяци — ниски, подобни на скелети фигури, покрити с черупка. Тази представа за външния вид на Паяците беше почерпена от скулптурите, които Езр откри при кацането им на Арахна, допълнени от грубо съставени портрети от наблюдателните системи.

Но вандалската постъпка на Брюхел не променила нищо; той явно не схващаше на какво се дължи истинският успех на „Наука за деца“. За сметка на това Томас Нау много добре разбираше причината за популярността на шоуто. Той си даваше сметка, че по настроенията на посетителите в пивницата на Бени може да се съди за проблемите,

пред които е изправено малкото му кралство. Новородените бяха тръгнали от своя роден свят с идеята, че на новото място ще живеят в лукс, затова сега бяха много по-обезверени от Чуенг Хо. Те се надяваха да открият в света на Паяците неизчерпаем източник на ресурси, а мечтите им за деца, семейство и благополучие най-сетне да се сбъднат в системата на Изчезващата звезда...

Сега всичко това се превърна в несбъднати илюзии. „Това е нашето собствено табу. Сега ние сме «извън фазата».“ На двойки като Ксин и Лиао оставаше единствено да мечтаят за бъдещето. Детските гласове от „Наука за деца“ бяха утешителната им награда.

Още преди да започнат преводите на живо хората забелязаха, че всички деца на Арахна са на една и съща възраст. Дори когато в шоуто се появяваха нови участници, те бяха на същата възраст като онези, които заместваха. Първите предавания обясняваха ефекта на магнита и статичното електричество. В тях изобщо не ставаше дума за математика. После уроците включиха още темата за анализа и квантитативния метод.

Преди две години се усети почти незабележима разлика, която обаче беше незабавно отразена в писмените доклади на „умните глави“. И почти инстинктивно доловена от Джау Ксин и Рита Лиао: в шоуто се появиха „Джирлиб“ и „Брент“. Те бяха представени също като останалите деца, но от превода на Триксия се разбираше, че са *по-малки* от останалите. Водещият никога не отвори дума за това. Междувременно темите по математика и познанията от другите научни области, засегнати в шоуто, ставаха все по-сложни и стигаха все по-високо ниво.

„Виктъри младша“ и „Гокна“ се присъединиха най-накрая и бяха нещо съвсем ново за дежурните през последното Бдение. Езр присъства на шоуто, в което Триксия изпълняваше техните роли. Гласът ѝ трептеше от нетърпение съвсем по детски; понякога се заливаше от весел смях. Картините на Рита показваха тези две Паячета като усмихнати седемгодишни момиченца. В това обаче имаше нещо необичайно и твърде нагласено. Защо изобщо е необходимо да намаляват средната възраст на децата в шоуто? Бени твърдеше, че обяснението е съвсем очевидно. Явно „Наука за деца“ имаше нов организатор. Вездесъщият Шерканер Ъндърхил сега се беше заел да

пише и уроците за шоуто. По всичко личеше, че той е и баща на новите участници в предаването.

Когато Езр се върна след престоя си в хладилната камера, пивницата на Бени се пукаше по шевовете всеки път, докато вървеше „Наука за деца“. Езр присъства на четири предавания. Това се превърна в постоянен кошмар за него. После дойде краят. От двайсет дни не бяха излъчвали „Наука за деца“. Накрая се получи неумолимо съобщение: *„След поредица от оплаквания на наши слушатели собствениците на радиостанцията установиха, че семейството на Шерканер Ъндърхил практикува извънфазови извращения. В резултат на това излъчването на «Наука за деца» е прекратено.“* Брут прочете известието с тон, който изобщо не приличаше на този на Рапопорт Дигби. Новият глас бе студен, резервиран и преливащ от негодувание.

Изведнъж всички осъзнаха колко им е чужд и непонятен светът Арахна, колко лекомислено и прибързано бяха решили, че той е близък и познат. Излизаше, че законите на Паяците разрешават да се раждат деца само в периода на Новото слънце. Различните поколения бяха ясно разделени едно от друго като всяко прекарваше цял живот единствено в компанията на своите връстници. Хората можеха единствено да гадаят каква е причината за всичко това, но очевидно „Наука за деца“ престъпваше едно от най-страшните табута на тази цивилизация. Шоуто не беше излъчено в уговорения час, после пропусна времето си и втори път. Настроението в пивницата на Бени ставаше все по-мрачно; Рита дори предложи да махнат глупавите портрети от стената. Езр тайно се надяваше това най-сетне да сложи край на нелепия цирк, който така го ужасяваше.

Но май беше още рано да тържествува. Преди четири дни униинето на посетителите в кръчмата внезапно се разсея, макар мистерията около „Наука за деца“ да оставаше неразгадана. Всички радиостанции на „Гокнанското Съглашение“ обявиха за предстоящия дебат между говорителя на Църквата на мрака и Шерканер Ъндърхил, на който щеше да се разисква „благоприличието“ на радиопредаването. Тръд Силипан обеща, че „умните глави“ ще са готови за превода на това необичайно предаване.

Сега всички в пивницата на Бени брояха секундите до началото на дебата в „Наука за деца“.

Тръд Силипан седеше на обичайното си място в другия край на кръчмата и сякаш единствен оставаше незасегнат от общото вълнение. Двамата с Фам Тринли тихо си говореха нещо. Бяха станали неразделни приятели на чашка и вечно замисляха грандиозни планове, които така и не виждаха бял свят. „Странно, аз пък си мислех, че Тринли е само креслив клоун.“ По всичко личеше, че приказките на Фам за „вълшебните локализатори“ не са били само блъф. Езр вече успя да забележи ситните песъчинки във въздуха. Очевидно Нау и Брюхел вече използваша оборудването. Фам Тринли някак се беше добрал до секретна информация за локализаторите, която не фигурираше дори в най-недостъпните сектори на флотската библиотека. Оказва се, че Фам Тринли не е просто глупав бърборко, но засега май единствено Езр Вин си даваше сметка за това. Езр постепенно осъзна, че старецът не е изкуфял дъртак, за какъвто го мислеше доскоро. Флотската библиотека съдържаше отколешни тайни; в нея сигурно имаше кодирана важна информация, засекретена още преди хилядолетия. Но как толкова важна тайна може да е известна единствено на този старец... Фам Тринли трябва да се е върнал *много назад* в миналото, за да я открие.

— Ей, Тръд! — извика Рита, сочейки към часовника. — Къде са твоите „умни глави“?

Картината върху стената на пивницата все още показваше някаква гора в резерват на Балакреа.

Тръд Силипан се надигна от масата и се изпъчи пред тълпата посетители.

— Всичко е наред, приятели. Току-що получих съобщение, че Радио Принстън е излъчило шапката на „Наука за деца“. Всеки момент директор Рейнолт ще доведе и „умните глави“. Те все още уточняват синхрона между превода и радиопредаването.

Раздразнението на Рита постепенно се разсея.

— Браво! Добра работа, Тръд!

Силипан се поклонил, приемайки поздравления за нещо, за което изобщо нямаше заслуга.

— Така че само след миг ще разберем какви нередни неща е вършило това създание Шерканер Ъндърхил със своите деца... — Той вирна глава, заслушан какво му предаваха в слушалките по неговия личен канал. — Ето ги и тях!

Пейзажът с мократа синьо-зелена гъста гора изчезна. Внезапно кръчмата сякаш стана продължение на една от заседателните зали долу в Хамърфест. Анне Рейнолт се появи отдясно. Изображението беше разкривено от неподходящата перспектива; тази част от видеотапета просто не можеше да се справи с триизмерната картина. Зад Рейнолт се виждаха няколко техници и пет „умни глави“... Хора във Фокус. Една от тях бе Триксия.

В този момент на Езр му се прищя да изкрещи. Или пък да се скрие в някое тъмно място и да си представи, че светът около него не съществува. Обикновено Новородените криеха своите „умни глави“ от хората в колонията, сякаш се срамуваха от стореното. Резултатите от тяхната работа се получаваха по компютърен път или пък чрез шлемовете за контрол, които носеха на главите си. Най-често това бяха графики или внимателно подбрана и сортирана информация. Бени му каза, че отначало в безумното шоу, организирано от Киви, се чували само гласовете на „умните глави“. После Тръд разказал на всички за странното поведение на преводачите по време на предаването и шоуто тръгнало с картина. Едно беше ясно — преводачите не можеха да знаят със сигурност какъв е езикът на тялото при Паяците, съдейки единствено от онова, което чуваха по време на шоуто. Това обаче сякаш не вълнуваше никого: жестовете може и да бяха напълно безсмислени и погрешни, но всички чудовища около него искаха точно това.

Триксия носеше развлечен гащеризон. Косата ѝ стоеше разпиляна на всички страни, а една част беше оплетена в огромни възли. Езр я разреши и подреди само преди 40 Ксек.

Триксия пусна своя придружител и се залови за края на масата. После се огледа насам-натам, мърморейки нещо под нос. Изтри лицето си с ръкава на блузата и се настани в определения за нея стол. Останалите я последваха със същия отсъстващ вид. Повечето носеха шлемове. Езр знаеше точно какво виждат и чуват в тях — груб превод от езика на Паяците. В това се ограничаваше и целият свят на Триксия.

— Вече имаме синхрон, директор Рейнолт — обади се един от техниците.

Директорът по въпросите за човешкия ресурс на Новородените размести по столовете своите роби. Езр така и не успя да схване защо ѝ е необходимо това. След всички прекарани заедно години обаче той

се увери, че тя притежава определен талант. Макар иначе да бе студена кучка със стъклени очи, Рейнолт умееше да изтръгне желанието резултат от работата на своите „умни глави“.

— Добре тогава, да започваме.

И Рейнолт изчезна от екрана. Зинмин Брут зае нейното място и започна да говори с приповдигнатия тон на водещия: *„Името ми е Рапопорт Дигби, а това е «Наука за деца»...“*

Този ден баща им ги заведе всичките в радиото. Джирлиб и Брент се настаниха на горната седалка на колата и през цялото време се държаха като истински възрастни. Почти не се различаваха от родените във фазата, затова и не привличаха вниманието на околните върху себе си. Рапса и малкият Хрунк бяха още малки и можеха да се скрият в козината на татко; сигурно щеше да мине още година, преди да започнат да се обиждат, че ги наричат бебета.

Гокна и Виктъри младша седяха отзад, всяка на отделна седалка. Виктъри гледаше през опушеното стъкло към улиците на Принстън. Това пътешествие я караше да се чувства почти като кралска особа. Тя леко извърна глава към сестра си Гокна — дали пък това не беше нейната придворна дама?

Гокна презрително изсумтя. Двете бяха почти на една и съща възраст, затова сигурно и на нея ѝ минаваха подобни мисли през главата. Тя вероятно си се представяше като Великата владетелка.

— Татко, щом днес само ти участваш в шоуто, тогава защо ние изобщо идваме?

Баща им се разсмя.

— О, никога нищо не се знае. От Църквата на мрака си въобразяват, че само те притежават Правото. Но се съмнявам, че говорителят им изобщо някога е виждал родени извън фазата деца. Току-виж въпреки очакванията тя се окаже дори симпатична. Вероятно не бълва огън и жупел срещу малките деца само защото не са на правилната възраст.

Може и така да е. Виктъри си мислеше за чичо Хрунк, който презираше правилата в тяхното семейство... И в същото време обичаше всичките деца еднакво.

Колата продължаваше да напредва по оживените улици на Принстън в посока към главното авеню, което водеше към радиото. Радио Принстън беше най-старата радиостанция в града. Баща им разказваше, че е започнала да излъчва малко преди последния Период на мрак, когато все още е работела като военна станция. През това поколение нейните собственици я изградиха върху съвсем нова основа. Можеха да си направят студио и в града, но много държах да демонстрират как почитат традициите. Пътуването до станцията се превърна в истинско приключение; колата бавно пълзеше нагоре по спираловидния път към върха на хълма. Той беше най-високият в града, по-висок дори от този, на който живееха. По земята все още се забелязваше утринният скреж. Виктъри се прехвърли на седалката до Гокна и двете взеха да се боричкат, опитвайки се да си намерят по-добро място пред прозореца. Наближаваше средата на зимата, а периодът беше Средните слънчеви години, но въпреки това децата едва за втори път в живота си виждаха скреж. Гокна протегна ръка на изток.

— Ето, погледни — вече сме достатъчно високо и оттук се виждат Канарите!

— Върху тях има сняг!

Двете извикаха това в един глас. Далечното сияние над планинските зъбери наистина имаше синкавата окраска на леда по глетчерите. Трябваше да минат още няколко години обаче преди снегът да стигне и до Принстън. Какво ли е усещането да тичаш през преспите! През следващите няколко минути двете отрупаха баща си с въпроси, забравили за всичко друго, дори за дебата по радиото, който от няколко дни занимаваше цялото семейство, даже генерала.

Отначало децата, особено Джирлиб, много се страхуваха от тази среща.

— Това е краят на нашето шоу — каза най-големият им брат. — Сега вече всички слушатели знаят за нас.

Генералът специално се върна от Териториалното командване, за да ги успокои, че няма причина за тревога и че татко ще обори всички свои опоненти. Майка им обаче не спомена, че след това отново ще могат да участват в радиопредаването. Генерал Виктъри Смит беше свикнала да дава нареждания на войниците и на своите подчинени, но нямаше опит в утешаването на деца. Виктъри и Гокна тайно си



мислеха, че прекратяването на радиопредаването е разстроило майка им много повече от която и да е военна операция.

Единствено баща им не изпадна в мрачно настроение.

— Отдавна очаквам това да се случи — каза той на майка им, когато тя се върна от Териториалното командване. — Крайно време е дебатът да се излъчи пред публика, за да излязат наяве много премълчавани досега истини.

Майка им постоянно говореше на тази тема, но от устата на таткото тя звучеше някак игриво и безгрижно. През последните десет дни той много по-често си играеше с тях.

— Вие сте моите експерти в този дебат, ето защо дори през цялото време да играя с вас, пак изпълнявам служебните си задължения.

И той започваше да снове натъжен и угрижен насам-натам, преструвайки се, че върши някаква много важна работа. Бебетата много харесваха това, а явно Джирлиб и Брент също приемаха неговия оптимизъм. Генералът замина на юг предишната вечер; както обикновено тя имаше много по-сериозни грижи от семейните проблеми.

Радио Хил се извисяваше над върхарите на дърветата. Мястото около паркинга беше обрасло с прецип. Децата наизскачаха от колата, подрипвайки в мразовития въздух. Малката Виктъри усети странно парене по дихателните пътища, като че ли... Сякаш се покриваше със *скреж отвътре*. Но няма това е възможно?

— Хайде, деца! Гокна, не се заплесвай.

Баща им и по-големите братя ги подкараха към старото широко стълбище на кулата. Камъкът беше почернял от сажди и стоеше необработен, сякаш собствениците държаха да покажат на посетителите, че са продължители на някаква древна традиция.

Вътре стените бяха декорирани със снимки, портрети на собствениците и на откривателите на радиото (в случая това бяха едни и същи хора). Всички деца с изключение на Рапса и Хрунк бяха идвали тук и преди. Джирлиб и Брент водеха шоуто вече две години. Двамата замениха родените във фаза деца, когато баща им купи франчайзинга на шоуто. Гласовете на момчетата не се различаваха от тези на

родените във фаза, а Джирлиб бе по-умен даже от мнозина възрастни. Дълго време изглежда никой не подозираше тяхната истинска възраст. Баща им обаче сякаш се дразнеше от това.

— Искаше ми се хората сами да се досетят, но те изглежда са твърде глупави, за да прозрат истината.

Ето защо се наложи Гокна и Виктъри младша също да се включат в радиопредаването. Доставяше им голямо удоволствие да се преструват на големи, забавлявайки се с глупавите сценарии на предаването. Господин Дигби обаче се оказа много мил човек, макар и да не беше истински учен.

Гласовете на Гокна и Виктъри най-сетне издадоха истинската им възраст. Най-накрая някой от слушателите преодоля непоклатимата си вяра, че по радиото пускат само добри неща и си даде сметка, че предаването е станало проводник на перверзии из цялата страна. Радио Принстън обаче беше частна собственост и което е по-важно — притежаваше лиценз върху честотите, на които излъчваше, а също и сервитурно право да се намесва в най-близкия сектор. Собствениците принадлежаха към 58 поколение и все още държаха сметка на парите си. „Наука за деца“ щеше да продължава, докато Църквата на мрака не организира бойкот сред слушателите. Ето защо беше предизвикан и този дебат.

— А, доктор Ъндърхил, какво *удоволствие!* — Госпожа Субтрим се надигна от мястото си в своята кабинка. Мениджърът на станцията протегна към тях всичките си ръце и крака. Тялото ѝ едва-едва надхвърляше по обем главата. После Гокна и Вики много се забавляваха, докато я имитираха. — Няма да повярвате какъв интерес предизвика дебатът. Уговорили сме препредаването му по Източния бряг, а повторението ще бъде излъчено и на къси вълни. Без преувеличение мога да кажа, че ни слушат *навсякъде!*

„*Без преувеличение мога да кажа...*“ Скрита зад гърбовете на братята и сестрите си, Гокна мърдаше устни едновременно с госпожа Субтрим. Вики стоеше неподвижна и се правеше, че нищо не забелязва.

Баща им кимна с глава.

— Радвам се, че станах толкова популярен, госпожо.

— О, можете и сам да се уверите в това! Нашите спонсори се избиват кой първи да финансира предаването! *Просто се избиват!* —

Тя се усмихна на децата. — Уредила съм да наблюдавате дебата от апаратната.

Всички знаеха къде се намира апаратната, но покорно следваха своята водачка, слушайки мълчаливо неспирния ѝ брътвеж. Никой не можеше да каже със сигурност какво точно мисли за тях госпожа Субтрим. Джирлиб твърдеше, че не е никак глупава и че зад цялото това неспирно бърборене се крие една студена счетоводна машина, която само брои пари.

— Тя знае с точност до една десета от пенито колко би спечелила от онези старци, ако успее да предизвика възмущението на слушателите.

Това може и да беше истина, но не пречеше на Вики пак да я харесва и дори да ѝ прости за пискливото и глупаво бърборене. Твърде много хора са така заслепени от вярата си, че нищо не е способно да ги отклони от нея.

— Сега Диди е дежурна. Вие добре я познавате. — Госпожа Субтрим спря пред вратата на апаратната. Сякаш едва сега забеляза бебетата, които надничаха от козината на Шерканер Ъндърхил. — Боже мили, ама вие май наистина имате деца на всякаква възраст. Дали... как мислите, дали ще са в безопасност, ако ги оставя при останалите? Умът не ми побира кой друг би могъл да се погрижи за тях.

— Не се безпокойте, госпожо. Имам намерение да представя Рапса и малкия Хрунк на Представителя на църквата.

Госпожа Субтрим замръзна на място. Близо секунда всичките ѝ нервно потрепващи ръце и крака бяха напълно неподвижни. За първи път Вики я виждаше наистина, ама наистина стъписана. После по лицето ѝ бавно се разля усмивка.

— Д-р Ъндърхил, казвали ли са ви, че сте същински гений?

Баща им се ухили в отговор.

— Не и толкова убедително... Джирлиб, погрижи се децата да не излизат от стаята на Диди. Ако искам да дойдете при мен, ще ви дам знак.

Децата нетърпеливо се изкатериха до апаратната. Дидире Ултмот седеше отпусната на обичайното си място и следеше оттам пулта за управление. Дебело стъкло отделяше апаратната от студиото. То изолираше шума, но през него трудно се виждаше. Децата се струпаха

близо до преградата и долепиха глави о гладката повърхност. Някой вече се беше настанил на сцената, където трябваше да се води дебатът.

— Това е представителят на църквата — махна Диди с ръка. — Пристигна цял час по-рано.

Както обикновено, Диди проявяваше леко нетърпение. Тя не притежаваше остър ум като студентите на баща им, но това не пречеше на двайсет и една годишната красавица да е будна и духовита. Работеше като главен техник на Радио Принстън. Започна като стажант оператор още на четиринайсет и знаеше за електроинженерството толкова, колкото и Джирлиб. Тя не криеше, че иска да стане електроинженер. Разказа за това на Джирлиб и Брент още когато тримата се запознаха, а после, докато вървеше шоуто, все за това говореха. Вики си спомни странното поведение на Джирлиб, докато им разказваше за срещата с нея; сякаш изпитваше нещо като благоговение пред това създание Дидире. По онова време тя беше на деветнайсет, а той — на дванайсет... Твърде зрял и едър за възрастта си. Едва след второто шоу разбрала, че е роден извън фазата. Тя прие този факт като коварно замислено оскърбление, насочено специално към нейната персона. Няколко дни горкият Джирлиб ходеше така, сякаш всичките му крака са изпочупени. Най-накрая все пак го преодоля — нали в бъдеще го чакаха още по-неприятни преживявания.

Дидире също постепенно превъзмогна първоначалната обида и отвращение. Докато Джирлиб стоеше настрана от нея, тя отвръщаше със студена учтивост. Понякога, когато беше в настроение, Диди се превръщаше в най-забавното същество от последното поколение, което Вики някога бе срещала. В дните, когато не участваха в предаването тя позволяваше на Вики и Гокна да седят в апаратната и да наблюдават как натиска и върти многобройните копчета и бутони. Диди страшно се гордееше с нейния пулт за управление. Ако не беше дървената рамка и мебелировката, апаратната сигурно щеше да прилича на някоя от лабораториите в Къщата на хълма.

— И как изглежда тоя църковен представител? — попита Гокна. Двете с Вики стояха със залепени о стъклената стена очи, но тя беше толкова дебела, че много от цветовете и формите изобщо не се виждаха. Непознатата върху сцената можеше и да е умряла — от нея личеше само някакво червеникаво петно.

— Казва се Преподобната Педуре и говори много странно. Мисля, че е от тийфърите. Ами това клерикално наметало, дето си го е метнала? Проблемът не е само в плътното стъкло на апаратната: наметалото наистина е *мрачно* и в него няма други цветове освен най-тъмните нюанси на червеното.

Хм. Доста скъпо. Майка им също имаше подобна униформа, но повечето хора никога не я бяха виждали облечена в нея.

Диди се усмихна лукаво.

— Бас държа, че ще повърне, когато види бебетата в козината на баща ви.

Де такъв късмет. Когато Шерканер Ъндърхил се появи след няколко секунди, Преподобната Педуре се сви под безформеното си покривало. Миг след това Рапопорт Дигби изтрополи по сцената и грабна микрофона. Дигби водеше „Наука за деца“ още от първото предаване, много преди Джирлиб и Брент да започнат участието си в него. Беше стар глупак, но според Брент се явяваше един от собствениците на станцията. Вики обаче не го вярваше; не и след като видя как дръзко му отвръща Диди.

— И така, слушайте всички.

Гласът на Диди звучеше многократно усилен. Баща им и Преподобната Педуре се изопнаха на местата си. Всички чуваха думите, независимо от коя страна на стъклената стена се намираха.

— Започваме след петнайсет секунди. Ще можете ли да се пригответе дотогава, господин Дигби, или пък да оставя ефира празен?

Муцуната на Дигби беше заровена в купчина листове с бележки.

— Подигравайте се колкото си искате, госпожице Ултмот, но времето струва пари. Все някак аз ще...

— Три, две, едно... — Диди го прекъсна безцеремонно и насочи заострения край на ръката си в неговата посока.

Старият човек пое щафетата, сякаш през цялото време е бил нащрек. Думите му както обикновено бяха произнесени спокойно и с достойнство — запазената марка на шоуто отпреди повече от петнайсет години: „*Името ми е Рапопорт Дигби, а това е «Наука за деца»...*“

Когато Зинмин Брут преведе началните думи, движенията му вече не бяха колебливи и трескави. Той гледаше право пред себе си и се усмихваше или мръщеше според изразяваните емоции, които изглеждаха съвсем естествени. Това също не беше изключено — само че за някое от онези бронирани паякообразни долу на Арахна. Понякога се забелязваше известно колебание, някакво трепване в промеждутъците между разговорите. Още по-рядко Брут извърщаше глава — най-вероятно когато нещо важно излизаше извън обсега на неговия визьор. Макар да превеждаше, Брут говореше толкова гладко, та създаваше илюзията, че чете изявление, написано на неговия роден език.

Брут в ролята на Дигби започна с малка похвална предистория на тяхната програма, повтаряйки накратко причините, поради които предаването е било спряно последните дни. „Извратено роден извън фазата“. Брут изрече като скоропоговорка думите, сякаш ги е знаел още от самото си раждане.

— Този следобед, както ви обещахме, ние сме отново в ефир. Отправените срещу нас през последните дни обвинения наистина са сериозни. Дами и господа, тези обвинения по същество отговарят на истината.

Последва драматична пауза, след което отново се чу:

— Е, приятели, вие сигурно се чудите кое ни е дало кураж или пък е поощрило нашата наглост да се върнем отново в ефир. За да си отговорите на този въпрос, ви моля да изслушате днешното предаване на „Наука за деца“. Дали ще продължим и занапред изцяло зависи от вашата реакция на онова, което ще чуете след малко...

Силипан изсумтя.

— Ама че продажен лицемер.

Ксин и останалите гневно направиха знак да замълчи. Тръд се измъкна тихомълком и се настани край Езр. Това не се случваше за първи път; сигурно си въобразяваше, че щом Езр седи от края, то задължително държи да чуе неговия коментар.

От екрана Брут вече представяше участниците в дебата. Силипан закачи портативния си компютър на коляното и го стартира. Това недодялано съоръжение на Новородените доста добре допълваше работата на „умните глави“ и беше едно от най-ефективните изобретения на човечеството до този момент. Силипан натисна бутона

за допълнителни данни и тих глас му разказа накратко предисторията: „Официално Преподобната Педуре представлява традиционната църква. На практика обаче... — Гласът направи пауза; вероятно в момента търсеха допълнителна информация в базата данни. — Педуре не произхожда от Гокнанското Съглашение. Най-вероятно е агент на правителството на Сродниците.“

Ксин ги стрелна с гневен поглед, изпускайки за момент нишката в изказването на Брут-Дигби.

— По дяволите! Тия хора приемат своя фундаментализъм съвсем на сериозно. Дали Шерканер знае това?

Гласът от компютъра на Тръд отвърна незабавно:

— Възможно е. Шерканер Ъндърхил е тясно свързан с разузнавателните служби на Съглашението... До днес не сме засеekli съобщения от военните, които да касаят темата, но трябва да се има предвид, че цивилизацията на Паяците не разполага с добра автоматизация. Твърде възможно е да съществуват съобщения, които ни убягват от вниманието.

Тръд се надвеси над компютърното устройство.

— Имам една съвсем проста задача за теб. Каква ще е ползата от този дебат за Сродниците? — той погледна към Джау и сви рамене. — Пък и да не ни отговори, едва ли ще е фатално. И без това имаме достатъчно работа.

Брут приключваше с встъплението си. Ролята на Преподобната Педуре щеше да се изпълнява от Ксопи Ренг. Ксопи беше слабичка и ниска Новородена. Езр знаеше името ѝ единствено от разговорите с Анне Рейнолт; случваше се да го мерне тук-там и когато преглеждаше списъците. „Чудя се дали някой друг от присъстващите знае името на тази жена.“ Рита и Джау със сигурност не я познаваха. Тръд като водач на човешкото стадо вероятно бе научил името ѝ — също като примитивните овчари, които са познавали стоката си до последната глава в стадото. Ксопи Ренг беше още много млада; извадиха я от хладилната камера, за да замести една „излязла от строя поради старост“, както се изрази Силипан. Ренг дежуреше от 40 Мсек. На нея се дължеше бързият напредък в изучаването на останалите езици на Паяците, особено на т.нар. „тийфик“. За кратко време тя стана вторият по сила преводач на стандартния език на Съглашението. Не беше изключено някой ден да надмине дори Триксия. В един нормален свят

Ксопи Ренг сигурно щеше да е водещ учен, а славата ѝ да се носи из цялата слънчева система, където живее. За нещастие беше избрана от Лотарията на Пастира. Докато Ксин, Лиао и Силипан водеха напълно съзнателен живот, Ксопи Ренг беше само винтче в системата, невидима за останалите, освен при извънредни обстоятелства като шоуто днес.

Ксопи Ренг заговори:

— Благодаря ви, господин Дигби. Радио Принстън си осигури гордостта като ни предостави от своето време за този разговор.

Докато Брут превеждаше встъпителните думи, вниманието на Ренг очевидно бе привлечено от нещо друго и тя въртеше глава като птица. Най-вероятно шлемът ѝ нямаше нужната настройка или пък предпочиташе да прочете от визъора главните пасажи. Когато заговори обаче, в очите ѝ се появи някакъв див израз.

— Това не е много добър превод — оплака се някой.

— Тя е нова, не забравяй това — обади се Тръд.

— Може пък и тая Педуре да говори странно. Нали казвате, че била чужденка.

Ренг в образа на Педуре се надвеси напред. Гласът и изведнъж стана гърлен и мъркащ.

— Преди двайсет дни ние открихме смърдяща гнойна рана. Всеки божи ден тя е заразявала милиони хора. Години наред те са допускали в домовете си, до ушите на своите съпрузи и деца тази ерес. — Тя продължи все в същия дух още известно време. Изразяваше се с тромаво построени изречения и изглеждаше много уверена в собствената си правота. После: — Ето защо е редно Радио Принстън да ни даде възможност да прочистим обществения въздух. — Тя направи пауза. — Аз... аз... — Звучеше така, сякаш търси подходящите думи. За момент Ренг отново се превърна в „умна глава“, нервничеше и кимаше усилено. После внезапно удари с длан по масата, отметна се назад и млъкна.

— Нали ви казах, че тая не е никакъв преводач.



## 24.

Като се подпираха с ръце и предни крака, Вики и Гокна успяваха да държат главните си очи на нивото на стъклената стена. Позата беше твърде неудобна и двете се местеха постоянно ту на едните, ту на другите крака, драскайки трескаво в долната част на прозореца.

— Благодаря ви, господин Дигби, Радио Принстън си осигури гордостта...

Дрън-дрън-дрън.

— Тя говори много странно — отбеляза Гокна.

— Нали вече ти казах — чужденка е.

Диди говореше равнодушно и не адресираше думите си към никой от тях. В момента беше заета с някакво тайнствено приспособление от техниката в апаратната. По всичко личеше, че не слуша особено внимателно онова, което се говори отвъд стъклената стена. Брент наблюдаваше шоуто като прехласнат, докато Джирлиб се раздвояваше между разговора и стремежа да си намери място, колкото се може по-близо до Диди. Той вече не я напътстваше в работата ѝ, но въпреки това обичаше да е близо до нея. Понякога умишлено задаваше наивни въпроси. Единствено в такива случаи Диди склоняваше да говори с него, стига да не е заета с нещо друго.

— Исках да кажа, че „Преподобната Педуре“ говори сякаш разказва виц, който не разбира — ухили се Гокна на Вики.

— Хм.

Вики все още наблюдаваше скептично пратеничката на Църквата на мрака. Няма спор, дрехите на Педуре бяха много странни. Тя беше виждала такива църковни наметки само по книгите. Одеждите представляваха безформена пелерина, която покриваше тялото отвсякъде и оставяше открити само главата и гушата на Педуре. Въпреки това тя изглеждаше доста яка. Вики знаеше добре какво мислят повечето хора за деца като нея. Е, значи Педуре изпълнява ролята на адвокат на справедливо възмутеното гражданство. Но речта ѝ имаше някакъв друг, по-особен смисъл...

— Мислите ли, че вярва всичко това, което казва?

— Разбира се, че го вярва. Точно това я прави толкова забавна. Не виждаш ли как се усмихва татко.

Шерканер Ъндърхил седеше разположен удобно върху сцената от другата страна на стъклената стена и небрежно галеше бебетата. До този момент не беше обелил нито дума, но по лицето му играеше едва забележима усмивка. От козината на гърба му надничаха два чифта бебешки очи. Рапса и Хрунк едва ли разбираха онова, което става пред тях, но въпреки всичко изглеждаха уплашени.

Гокна също го забеляза.

— Горките бебета. Те са единствените, които тя е способна да изплаши. Гледайте сега как ще поздравя Преподобната Педуре!

Тя се отдели от стъклото, хукна към страничната стена и бързо се покатери по лавиците с ролки и ленти. Момичетата бяха седемгодишни — вече твърде едри за подобни акробатически изпълнения. „О-о-о-о-н!“ Лавицата вече не се държеше на нищо и след миг към пода полетяха ролони и кутии с ленти. Гокна обаче успя да стигне върха още преди някой в апаратната да е разбрал какво става. После се засили и се хвърли, сграбчвайки здраво горната част от рамката на прозореца. Тялото ѝ увисна надолу и се удари в стъклото с шумно пляскане. Наистина приличаше на поздрав. От другата страна Педуре стоеше онемяла, очевидно изпаднала в шок. Двете момичета запищяха от възторг. Не се случваше често да се получи толкова съвършено изпълнение, в резултат на което бельото ти да се вее точно под носа на набеелязаната мишена.

— *Престани веднага!* — Гласът на Диди премина в съсък. Ръцете ѝ бързо започнаха да бягат по пулта за управление. — За последен път, вие малки никаквици, престъпвате прага на апаратната. Джирлиб, ела веднага тук! Смъкни незабавно сестра си оттам и ги изкарай и двете навън. И без повече щуротии!

— Разбира се, разбира се! Много съжалявам! — Гласът на Джирлиб наистина звучеше разкаяно.

Той се хвърли напред и дръпна сестра си от стъклената стена. Секунда по-късно Брент сграбчи Виктъри.

Джирлиб не изглеждаше ядосан, а само разстроен. Той вдигна Гокна близо до лицето си.

— Стой тихо. Поне веднъж се опитай да се държиш, прилично.

На Вики ѝ хрумна, че той сигурно е притеснен заради избухването на Диди и това че се нахвърли срещу него, без да е виновен. Но това нямаше никакво значение. Веселото настроение на Гокна се изпари без следа. Тя докосна главата на брат си и меко каза:

— Ще се държа прилично чак до края на шоуто. Обещавам.

Вики забеляза, че зад тях Диди говореше на някого. Вероятно по микрофона, който беше свързан със слушалката в ухото на Дигби. Вики не можа да чуе думите, но водещият кимаше в знак на съгласие. Той се опита да успокои Педуре и продължи с представянето на баща им. Случилото се от тази страна на стъклото не се отрази по никакъв начин на предаването. Някой ден двете с Гокна сигурно щяха здравата да загазят, но дотогава имаше много време.

Ксопи седеше напълно объркана. Обикновено „умните глави“ се опитваха да правят симултанен превод на шоуто. Силипан твърдеше, че предложението било негово, но на „умните глави“ се харесвало да плуват в потока от думи на чуждия език. В известен смисъл на тях наистина им доставяше удоволствие да играят различни роли. Само дето днес не го правеха особено сполучливо.

Най-сетне Брут се съвзе и представи сравнително гладко и без запъване Шерканер Ъндърхил.

Шерканер Ъндърхил. Сега Триксия Бонзол превеждаше думите му. Пък и кой ли друг можеше да изпълни неговата роля? Триксия първа откри тайната на говоримия език на Паяците. Джау каза на Езр, че в първите предавания на живо тя е изпълнявала всички роли — детските гласове, възрастните участници, въпросите по телефона. Но дори след като и други „умни глави“ започнали да говорят гладко езика и започнали да участват в шоуто, пак на Триксия давали най-трудните партии.

Шерканер Ъндърхил: той беше първият представител на Паяците, на когото дадоха име. Името на Ъндърхил фигурираше в огромен брой радиопредавания. Отначало помислиха, че той сигурно има принос за две трети от всички нови изобретения и е един от вдъхновителите на индустриалната революция. Скоро обаче тази заблуда се разсея: „Ъндърхил“ беше често срещано име. Там, където споменаваха „Шерканер Ъндърхил“, най-вероятно означаваше, че

някой от неговите студенти е свършил работата, за която става дума. Очевидно беше някакъв бюрократ, основател на Принстънския институт, в който учеха повечето студенти. С течение на времето обаче Паяците откриха микровълновите преподаватели, а разузнавателните устройства улавяха все повече държавни тайни в ефира, чийто код лесно можеше да бъде разшифрован. „Шерканер Ъндърхил“ фигурираше в почти двайсет процента от секретните държавни сведения, които се предаваха от единия до другия край на Гокнанското Съглашение. Явно ставаше дума за някаква институция. Решиха, че най-после са стигнали до правилния извод, докато не разбраха, че „Шерканер Ъндърхил“ има деца и те водят популярното радиошоу „Наука за деца“. Макар да не схващаха още всичко, личеше, че предаването играе важна роля и в политиката. Несъмнено в момента и Томас Нау гледа шоуто от кабинета си в Хамърфест. *„Чудя се дали Киви е с него.“*

— Благодаря ви, господин Дигби — започна Триксия. — Щастлив съм тук този следобед. Крайно време беше да се проведе пряма и открита дискусия по наболелите въпроси. Надявам се младите хора — независимо дали са родени по време или извън фазата — да ни слушат. Знам със сигурност обаче, че моите деца следят разговора.

Триксия погледна спокойно и уверено към Ксопи. Въпреки това гласът ѝ леко потрепери. Езр се втренчи в лицето ѝ. На колко ли години е сега? Непрекъснатите Бдения на „умните глави“ бяха разредени. Сигурно причината бе, че мнозина от фокусираните вече не ставаха за работа. На всеки нормален човек щеше да му отнеме цял живот да научи онова, което Триксия знаеше в момента. Още първите години в колонията колкото пъти той застъпваше на дежурство, толкова пъти тя беше на работа. Сега изглеждаше с десетина години по-възрастна отпреди фокусирането. А докато изпълняваше ролята на Ъндърхил му се видя дори още по-стара.

— Искам обаче да внеса една корекция в казаното от лейди Педуре — продължаваше Триксия. — Нямахме никакъв заговор възрастта на тези деца да се пази в тайна. Двамата най-големи са на по четиринайсет години в момента и често са участвали в шоуто. Мисля, че тяхното участие е съвсем естествено, а от получените писма стана известно, че имат почитатели сред последните две поколения — деца и техните родители.

Ксопи погледна Триксия през масата.

— Естествено причината за това е, че са държали в тайна истинската си възраст. По радиото едва ли може да се усети толкова малка разлика. По радиото някои... гнусотии остават незабелязани.

Триксия се разсмя.

— Наистина е така. Ето защо искам нашите слушатели внимателно да се замислят върху това. Повечето от тях са много горди с Джирлиб, Брент, Гокна и Вики. Срещата „на сляпо“ с моите деца по радиото е разкрила на слушателите една истина, която в други случаи те сигурно щяха да пропуснат — родените извън фазата са също толкова нормални и достойни хора като всички останали. Още веднъж повтарям — нищо не сме крили. Освен... Е, освен факти, които са толкова очевидни, че едва ли някой би се усъмнил в тях.

— Като очевидната наглост — сигурно това имате предвид. Втората двойка деца, родени извън фазата, едва са навършили седем години. Такава мръсотия дори радиото не може да прикрие. При срещата ни в студиото забелязах, че имате дори *новородени*, които отглеждате в козината си. Отговорете ми, сър, имат ли край злините, които сте готов да причините на околните?

— Но, лейди Педуре, за какви злини става дума? Нашата аудитория е слушала едно или друго от децата ми в продължение на цели две години. Те познават добре Джирлиб, Брент, Вики и Гокна като нормални и приятни хора. Вие сама видяхте малкия Хрунк и Рапса, които ви наблюдават от гърба ми... — Триксия замълча, сякаш даваше възможност на събеседника си да се огледа спокойно. — Знам, че ви е трудно да гледате бебета толкова време след *Годините на Чезнещото слънце*. След година-две обаче те ще са достатъчно големи, за да говорят, а аз съм решен рано или късно да включа в „Наука за деца“ всичките си отрочета. От предаване на предаване нашата публика ще се увери, че тези малки приятели с нищо не са по-лоши от другите, родени в края на *Чезнещото слънце*.

— Абсурд! Коварният ви план би успял, ако превземахте умовете на хората малко по малко като ги принуждавате постепенно да отстъпват една по една крепостите на нашия морал, докато накрая...

— Докато какво? — попита Триксия, усмихвайки се лукаво.

— Докато... Докато... — Езр забеляза очите на Ксопи иззад визьора на шлема — гледаха диво. — Докато най-накрая почтените

хора не сметнат за нормални тези личинки, които са върху гърба ви.

Сега Ксопи вече стоеше права и махаше с ръце срещу Триксия. Триксия обаче продължаваше да се усмихва.

— С една дума, моя скъпа Педуре, дори вие допускате, че един ден хората ще приемат моите деца като нормални хора. Само ще вметна, че родените извън фазата не са личинки. Те не се нуждаят от Първия мрак, който да им даде душа. Те са създания, които могат да се превърнат в обичливи Паяци по тяхно собствено желание. С течение на годините „Наука за деца“ ще покаже на всички, че това е напълно възможно.

Ксопи отново се беше върнала на мястото си. Сега наистина приличаше на участник в дебат, който е усетил, че противникът го превъзхожда и замисля нов план за атака.

— Виждам, че призивът към почтеност и благоприличие изобщо не значи нищо за вас, господин Ъндърхил. Сред нашата аудитория сигурно има и слаби хора, които ще се поддадат на извращенията под ваше влияние. Всеки от нас може да бъде изкушен от греха, за това съм съгласна. Но нашите морални устои са по-силни от него. Традицията ни учи да балансираме между двете... Аз обаче се уверих, че не почитате дори традициите. Вие сте учен, нали така?

— Хм, може и така да се каже.

— Освен това сте и един от четиримата Покорители на Мрака?

— ... Да.

— Нашите слушатели едва ли си дават сметка каква забележителна личност стои зад „Наука за деца“. Вие сте един от четиримата, видели самото сърце на Мрака. Значи може с право да се каже, че за вас вече няма тайни на този свят. — Триксия понечи да отговори, но Ксопи в ролята на Педуре не й даде възможност да каже и дума. — Ще си позволя да отбележа, че това обяснява до голяма степен вашето изкривено съзнание. Вие сте глух и сляп за опита на предишните поколения, трупан толкова бавно и мъчително. Нашите предци са се опитали да ни предадат какво е смъртна заплаха и кое е добро за Паяците. В моралните закони има дълбоко основание, господине! Без тях в края на Чезнецото слънце трудолюбивите и прилежните ще бъдат ограбвани и убивани от мързеливите и безделниците. Ако не съществуваше моралът, убежищата ни щяха да бъдат превърнати в развалини от онези, които първи се събудят. Ние

всички имаме мечти и желания, но някои от вашите рушат из основи моралните ни устои.

— Това последното е вярно, лейди Педуре. Но какъв е смисълът от казаното досега?

— Смисълът е, че съществуват *причини и основания* за налагането на моралните правила. Особено в забраната да се раждат деца извън фазата. Като Покорител на Мрака вие превръщате най-голямото бедствие на нашия свят в нещо обикновено и банално. Едва ли ще отречете обаче, че той служи за отсяване на годното от негодното. Слушах внимателно вашите деца. А днес преди предаването ги наблюдавах в апаратната. Вашата гнусна тайна има и скандална страна, но това не е изненадващо. Най-малко едно от децата ви — Brent ли му беше името? — е кретен. Нали?

Ксопи спря да говори, но Триксия продължаваше да мълчи. Очите ѝ гледаха право в една точка; очевидно не се опитваше да навакса пропуснатото от разговора, следейки текста върху визъора на шлема. Внезапно Езр почувства странна промяна в перспективата, нещо като преобръщане на представите, но с много по-голяма сила. Очевидно причина за това не бяха нито думите на преводачите, нито емоцията, която се съдържаше в тях. Промяната се дължеше на... тишината. За първи път Езр усещаше някой от Паяците като живо същество, което може да бъде засегнато и наранено.

Мълчанието продължи още няколко секунди.

— Ха — обади се Силипан, — това потвърждава много от нашите догадки. Паяците се размножават в големи количества, а после Майката природа отсява доброто от недъгавото по време на Мрака. Хитро.

Лиано изкриви лице.

— Това и ние го разбрахме.

Тя протегна ръка и докосна рамото на мъжа си.

Внезапно Зинмин Брут наруши тишината.

— Господин Ъндърхил, ще отговорите ли на въпроса на Преподобната Педуре?

— Да — треперенето в гласа на Триксия сега беше още по-забележимо отпреди. — Brent не е кретен. Той просто малко говори и се учи по различен метод от останалите деца. — В гласа ѝ отново се

появи предишният ентузиазъм и тя се усмихна. — Интелигентността е толкова забележително нещо! В Брент аз забелязвам...

Ксопи я прекъсна:

— А пък аз виждам в Брент едно недъгаво по рождение дете, защото се е появило на бял свят извън фазата. Приятели, аз знам, че устоите на църквата бяха разклатени по време на последното поколение. През тези години настъпи коренен обрат в живота ни и много от старите закони сега ви се виждат тиранични. В миналото дете като Брент би могло да се появи единствено в затъntenите и забравени от бога паланки, където варварството и извращенията винаги са съществували. Но тогава подобно явление е могло лесно да се обясни: „Родителите са занемарили задълженията си към Мрака, което не се случва дори при животните. Те са създали горкия Брент, за да прекара на земята няколко години като жалък неволник, ето защо трябва да бъдат презирани заради тяхната жестокост.“ Но в днешно време един начетен човек като Ъндърхил — кимване в посока на Триксия, — причинява същото на собствения си син и се надсмива над традициите. Ето защо трябва да се боря срещу него с неговите собствени аргументи. Погледнете това дете, господин Ъндърхил. Още колко като него сте създали?

— Всичките ми деца са пред вас.

— О, няма съмнение, че съществуват и други подобни на Брент „недоразумения“. Ние знаем само за шест от тях. Питам се обаче още колко криете? Убихте ли онези, които бяха явен провал? Ако светът последва извратения ви начин на живот, нашата цивилизация ще изчезне още преди настъпването на следващия Период на мрак, задушена от орди недъгави и родени извън фазата чудовища.

Педуре дълго и с увлечение рисуваше все по-злокобни картини. Всъщност идеята ѝ беше доста проста и разбираема: деформации по рождение, пренаселеност, умишлени убийства, бунтове в убежищата в началото на Мрака. Всичко това щеше да се стовари върху главите им, ако масово прегърнеха идеята за създаване на деца извън фазата. Ксопи не спря да говори, докато накрая съвсем не остана без дъх.

Брут се обърна към Триксия в ролята си на водещ:

— А вашият отговор?

Триксия:



— О, чудесно е, че имам право на отговор. — Триксия отново се усмихваше, а тонът ѝ пак стана лек и игрив като в началото на предаването. Ако Ъндърхил е бил разстроен от атаката срещу неговия син, то дългата реч на Педуре му даде възможност да се съвземе. — Най-напред искам да ви уверя, че всичките ми деца са живи и здрави. Те са само шест на брой. Това обаче не бива да ви изненадва. Много е трудно да заченеш деца извън фазата. Убеден съм, че всеки от вас знае това. Също така е трудно да отхранваш бебета извън фазата, докато им се оформят очите. Природата също не позволява охотно да ги отглеждаме точно преди настъпването на Мрака.

Ксопи се протегна напред и заговори високо.

— Внимавайте в това, което се казва, приятели! Ъндърхил току-що призна, че е извършил престъпление срещу природата!

— Изобщо не е така. Еволюцията ни е научила да оцеляваме и да се противопоставяме на Природата. Времената се менят...

Гласът на Ксопи прозвуча саркастично:

— Значи времената се менят, така ли? Благодарение на науката станяхте един от Покорителите на Мрака и сега се смятате за по-велик от Природата?

В отговор Триксия само се засмя:

— О, аз все още съм неразривна част от Природата. Дори още отпреди появата на технологиите. Известно ли ви е, че преди десет милиона години продължителността на слънчевия цикъл е била по-малко от година?

— Чиста измислица. Как тогава са оцелявали създанията...

— Как ли наистина? — Усмивката на Триксия стана още по-широка и в гласа и прозвучаха триумфални нотки. — Свидетелствата на вкаменелостите от онази епоха са съвсем ясни и недвусмислени. Преди десет милиона години слънчевият цикъл е бил много по-кратък, а живите организми — много по-малобройни и не така разнообразни. Тогава не е имало нужда от убежища и летаргичен сън. Когато периодите на мрак и светлина станали по-продължителни, а условията за живот — поносими, всички оцелели живи организми започнали да се адаптират към тях. Подозирам, че това е бил доста суров процес. Много от големите промени са били неизбежни. А сега...

Ксопи направи рязък жест. Дали само предполагаше, че събеседникът в студиото постъпва точно така или по някакъв начин го

разбираше инстинктивно от радиоизлъчването на Паяците?

— Дори да не е измислица, това все още не доказва нищо. Господине, аз няма да споря с вас за хода на еволюцията. Сигурно има почтени хора, които вярват на всяка ваша дума, но това си е чиста спекулация. Не съществуват никакви доказателства за подобен естествен подбор.

— Ха! Точка за татко!

Двете момиченца тихо коментираха казаното, настанени над Джирлиб и Брент. А когато Диди не ги гледаше, правеха подигравателни жестове по посока на Преподобната Педуре. След поздрава на Гокна обаче тя не даваше никакви признаци да ги е забелязала. Въпреки това те държаха да ѝ покажат точно какво мислят за нея.

— Не се тревожи, Брент. Татко ще даде на тая Педуре да се разбере.

Но Брент беше по-притихнал и унил от когато и да било.

— Знаех си, че така ще стане. Положението беше достатъчно напечено още от самото начало. Сега татко ще трябва да обяснява за мен.

Всъщност баща им едва не изгуби ума и дума, когато Педуре нарече Брент кретен. Вики никога не го беше виждала толкова объркан. Но сега започна отново да се съвзема малко по малко. Отначало Вики си мислеше, че Педуре е пълен невежа, но после разбра, че е наясно с всичко, за което говори баща ѝ. Всъщност това сега нямаше кой знае какво значение. Преподобната Педуре не беше чак толкова учена; освен това баща им *имаше право*.

Сега Шерканер атакуваше на свой ред:

— Чудно как така традиционалист като вас не се интересува от далечното ни минало, лейди Педуре. Както и да е. Скокът в науката, който беше осъществен през последното поколение, е толкова грандиозен, че изглежда е най-добре него да дам за пример. Природата ни принуждава да прибягваме към едно или друго в името на нашето оцеляване. Установеният цикъл на поколенията е точно такова нещо, съгласен съм. Без тази самоналожена принуда едва ли щяхме да просъществуваме дълго. Но помислете и за загубите, които сме

принудени да търпим. Всичките ни деца се развиват заедно и с еднакви темпове. Отминат ли определен етап на обучение, техните пособия стават ненужни чак до идването на новото поколение. От сега нататък обаче няма да е необходимо да понасяме това. С помощта на науката...

Преподавателката Педуре избухна в писклив смях, в който се долавяше сарказъм, но и изненада.

— Значи вие признавате това пред всички! Замисляте да наложите вашите извращения като начин на живот и те вече да не са срамен, но поне изолиран грях, както е било досега!

— Разбира се! — подскочи баща им. — Искам хората да знаят, че живеем в съвсем различна епоха. Искам хората свободно да раждат деца през всеки сезон на слънцето.

— Именно — каните се да промените всички, които се различават от вас. Я кажете, Ъндърхил, да не би вече да сте организирали тайното обучение на деца, родени извън фазата? Да не би да съществуват още стотици или хиляди като вашите шест, които чакат нашата благословия?

— Ами... Не. До този момент не успях да намеря другарчета в игрите за своите деца.

И шестимата искаха да си имат другарчета. Майка им къде ли не търси, но без никакъв успех. Гокна и Вики стигнаха до извода, че сигурно другите родени извън фазата са много добре скрити... Или пък изобщо рядко се срещат. Вики понякога се чудеше дали пък наистина не са прокълнати, щом е толкова трудно да се намерят други като тях.

Преподавателката Педуре се протегна напред от мястото си и заговори отново с почти приятелски тон.

— Последните ви думи са като балсам за душата ми, господин Ъндърхил. Дори в днешно време повечето хора са съхранили своята почтеност и извратените са рядкост. Въпреки това „Наука за деца“ продължава да се радва на голям успех, независимо че родените във фаза са вече двайсетгодишни. Вашето шоу е съблазън, която доскоро не ни заплашваше. Ето защо този разговор е толкова важен за всички нас.

— Да, така е. Аз съм на същото мнение.

Преподавателката Педуре вирна глава. Ама че късмет. Децата усетиха, че баща им говори искрено. Ако тя обаче го хванеше, че се

колебае... Положението щеше да стане доста напечено. Следващият въпрос на Педуре беше зададен с искрено любопитство.

— Струва ми се, че вие все пак разбирате моралните закони, господин Ъндърхил. Замисляли ли сте се какво би станало, ако великите закони на създанието бъдат престъпени от големите мислители на нашето поколение — такива като вас самия?

— Ами, големи мислители... — Но въпросът заседна в съзнанието на баща им и го отвлече от убедителните доводи, които беше намислил да използва. — Знаете ли, Педуре, преди никога не съм се замислял над моралните закони от тази гледна точка. Идеята ви е много интересна! Значи според вас те могат да бъдат пренебрегвани от хора с вроден — как да го кажа — талант да вършат добро? Разбира се, че не... Пак повтарям — аз съм бос по въпросите на морала. На мен ми харесва да се забавлявам, а обичам и да размишлявам. Приключението в Мрака представляваше за мен огромно забавление, независимо че беше ужасно важно за изхода на войната. Съвсем скоро науката ще постави началото на велики промени в света на Паяците. Аз ужасно се забавлявам с всичко това и искам нашите слушатели — дори експертите по морала — да вникнат в последиците от тези промени.

— А, така ли — отвърна Преподобната Педуре. Сарказмът в гласа ѝ можеше да бъде доловен само от предубедени слушатели като малката Виктъри. — И вие се надявате, че с помощта на науката ще отнемете загадъчността на Мрака и той вече няма да е средство за отсяване на най-добрите сред нас.

Баща им направи неопределен жест с ръце. Явно беше забравил, че говори по радиото.

— Науката ще направи и Мрака, и Слънцето познаваеми и безвредни. Те ще се редуват също толкова естествено, колкото денят идва след изтичането на нощта.

В апаратната се разнесе учуденото ахване на Диди. Вики за първи път виждаше инженерът да реагира на казаното в предаване, за което отговаря. От другата страна на стъклената преграда Рапопорт Дигби седеше изопнат, сякаш някой му заби стрела в задника. Баща им изобщо не забеляза това, а отговорът на Преподобната Педуре беше толкова равнодушен, сякаш обсъждаха шансовете да завали.

— Значи ние ще продължаваме да водим активен живот и да работим в Периода на мрак, сякаш той е просто една по-дълга нощ, така ли?

— Точно така! За какво мислите са всички тези приказки за ядрената енергия?

— В такъв случай всички ние ще се превърнем в Покорители на Мрака и вече няма да съществува Мрак, няма да има мистерии около него, нито пък ще се грижим за осигуряването на убежища. Науката ще ни отнеме всичко това.

— Глупости! В нашия малък свят вече няма да съществува тъмнина, но Мракът винаги ще го има. Излезте навън тази вечер, лейди Педуре. И погледнете нагоре. Ние сме обгърнати от мрак и така ще е веќе веќе веќе. Но както нашият Мрак приключва и идва Новото слънце, така и по-големият мрак отстъпва пред сиянието на милиони и милиони звезди. Помислете само! Ако нашият слънчев цикъл навремето е траел по-малко от година, значи са съществували периоди, когато слънцето е светело непрекъснато. Сред моите студенти има такива, които са уверени, че повечето от звездите приличат на нашето слънце, но са много по-млади от него. И че около тях има светове, подобни на нашия. Вие говорите за сигурно убежище — такова, на което Паяците да могат да разчитат. Но, Педуре, небето е именно такова убежище и то ще съществува вечно. — Баща им постепенно затъваше в последната си теория за космическите пътешествия. Дори завършващите студенти се изцъкляха, щом започнеше да говори по тази тема. А те всички до един бяха вманиачени специалисти по астрономия. Теорията му обръщаше всичко с главата надолу и с хастара навън. За повечето хора идеята, че сред звездите над тях може да съществуват и други слънца изискваше почти религиозна фанатична вяра.

Дигби и Преподобната Педуре гледаха със зяпнала уста, докато баща им развиваше все по-сложни варианти на своята теория. Дигби най-много харесваше онази част от шоуто, която беше посветена на науката, но сега думите на баща им сякаш го хипнотизираха. Педуре обаче... Тя бързо се съвзе от шока. Или беше чувала тази теория и преди, или пък държеше да следва предварително начертаната стратегия.

Часовникът в апаратната отчиташе приближаването на рекламния блок, с който обикновено завършваше шоуто. По всичко личеше, че баща им ще има последната дума... Но Вики беше готова да се закълне, че Преподобната Педуре следи този часовник много внимателно от самата дискусия, сякаш очакваше да настъпи точно определен момент.

После представителката на църквата грабна микрофона, доближи го до устата си и заговори толкова бързо и високо, че заглуши думите на Шерканер:

— Много интересно, но идеята да се колонизира междузвездното пространство е извън непосредствените задачи на това поколение.

Баща им махна пренебрежително.

— Може и така да е, но...

Преподобната Педуре продължи, а гласът ѝ зазвуча още по-авторитетно.

— Значи голямата промяна по времето на това поколение ще бъде завладяването на следващия Период на мрак, след което слънчевият цикъл вече няма да има същото значение за нас.

— Правилно. Ние — всички, които слушат това предаване — няма да имаме вече нужда от убежища. Гаранция за това е ядрената енергия. Всички големи градове ще разполагат с достатъчно енергия, за да се поддържа в тях нормална температура за период от двеста години — целият Период на мрак. Така че...

— Разбирам. Но въпреки това около градовете трябва да израснат огромни сгради.

— Да, и ферми. Няма да имаме нужда от...

— Значи това е причината, поради която настоявате да има още едно поколение възрастни. Ето защо поощрявате раждането на деца извън фазата.

— О, това не е в толкова пряка зависимост, а е просто една от особеностите на новата ситу...

— От думите ви излиза, че Гокнанското Съглашение ще посрещне настъпващия Период на Мрак със стотици милиони Покорители на Мрака. Ами какво ще кажете за останалата част от света?

Изглежда баща им най-после осъзна, че си е навлякъл беля на главата.

— Хм, останалите напреднали в технологично отношение страни могат да сторят същото. По-бедните държави ще използват отново обичайните си убежища, а пробуждането им ще стане значително по-късно.

В гласа на Педуре звънна стомана — дълго подготвяният капан най-сетне щракна.

— „Пробуждането им ще стане значително по-късно“ значи. По време на Великата война само четирима Покорители на Мрака успяха да сринат най-могъщата нация в света. През следващия Период на мрак вие ще сте милиони. Това звучи по-скоро като подготовка за най-кървавото клане в убежищата, което историята познава.

— Не, напротив, точно обратното. Това ще бъде...

— Съжалявам, госпожо... Господине, времето ни изтече.

— Но...

Дигби продължи да говори, пренебрегвайки протестите на баща им.

— Искам да благодаря и на двама ви, че бяхте с нас и...

Дрън, дрън, дрън.

От другата страна на стъклото Педуре търпеливо изчака Дигби да приключи със заключителните думи. Сега микрофоните бяха изключени и Вики не можеше да следи разговора оттатък. По всичко личеше, че двамата с водещия си разменят прощални любезности. От другата страна на подиума с озадачен и объркан вид седеше баща им. Когато Преподобната Педуре профуча край него, той стана и я последва навън, обяснявайки разпалено нещо. Единствената реакция на Педуре обаче беше тънка, високомерна усмивка.

Зад гърба на Вики Диди Улмот натискаше оживено копчета и буташе плъзгачи, стартирайки най-важната част от предаването — рекламите. Накрая се откъсна от пулта. Изражението ѝ беше малко отнесено и замаяно.

— Знаеш ли, баща ти има някои наистина... откачени... идеи.

Последва някаква поредица от тонове, което можеше и да е музика, а после думите: „*Заострените ръце са щастливи ръце. Напълни догоре лъскавата кутия с пъстри ленти...*“

Рекламите на Паяците понякога бяха най-силната част от програмата на Радио Принстън. Освежаване за козината, блясък за очи, козметика за крака — при някои от продуктите успяваха все пак да

схванат какво е предназначението им, но рядко проумяваха идеята на този, който ги рекламира. Понякога названията звучаха съвсем неразбираемо, особено ако продуктите са непознати, а преводачите не толкова умели в работата си.

Днес беше точно така. Ренг, Брут и Триксия седяха неспокойно по местата си, изключени от радиосигнала. Придружителите им вече се канеха да ги отведат по стаите. Този път и посетителите в пивницата на Бени не обърнаха особено внимание на рекламния блок.

— Не беше толкова забавно като предаванията, които водят децата, но...

— Схвана ли идеята за космическите полети? Чудя се дали това ще окаже някакво влияние върху нашите планове. Ако е така...

Езр не обръщаше внимание на разговорите около себе си. Той остана с поглед втренчен в стената, а коментарите наоколо стигаха до него като монотонно жужене. Триксия изглеждаше по-зле от всякога. На Езр се стори, че очите ѝ са пълни с отчаяние. Той често си мислеше за това, но Анне Рейнолт всеки път го убеждаваше, че е просто нетърпение да се върне към работата си.

— Езр? — Една ръка внимателно разтърси ръкава му. Беше Киви. Сигурно е успяла да влезе незабелязано по време на предаването. Беше го правила и по-рано, после сядаше тихо и мълчаливо наблюдаваше шоуто. — Езр, аз...

— Спести си обясненията.

Той ѝ обърна гръб. Именно поради тая причина гледаше право към Триксия, когато всичко се случи. Придружителите тъкмо извеждаха Брут от залата. Когато преведоха Ксопи Ренг покрай нея, Триксия изпищя, скочи от мястото си и юмрукът ѝ размаза лицето на младата жена. Ксопи изви тяло и се опита да се изтръгне от хватката на придружителя. После загледа равнодушно кръвта, която струеше от носа ѝ и изтри лицето си с ръкав. Техниците сграбчиха пищящата Триксия преди да е направила още нещо. По някаква причина думите ѝ се чуха и по главния аудиоканал:

— Педуре е зла! Умри! Умри!

— Майчице! — Тръд Силипан се надигна от мястото си и бързо се отправи към вратата на пивницата. — Рейнолт ще трябва сама да се справи с това. Връщам се обратно в Хамърфест.

— И аз идвам с теб.



Езр отмести Киви и се устреми към вратата. В пивницата за миг настана мъртва тишина, после всички заговориха в един глас.

Но през това време Езр се беше отдалечил достатъчно и вече не чуваше разговорите. Опита се да настигне Силипан. Двамата поеха бързо по основния коридор към хангара със совалките. Силипан набра някакъв код върху люка на една от тях, после се обърна.

— Какво искате вие двамата?

Езр погледна през рамо и видя, че Фам Тринли ги е последвал от кръчмата на Бени дотук.

— Трябва да дойда на всяка цена, Тръд. Искам да видя Триксия.

Гласът на Тринли също прозвуча угрижено.

— Това ще провали ли сделката ни, Силипан? Трябва да сме сигурни, че...

— О, дявол да го вземе. Вярно, ще трябва да помислим как това ще повлияе на плановете ни. Хайде, идвай. — Той погледна Езр. — Ти обаче... С нищо не бих могъл да ти помогна.

— Аз идвам, Тръд.

Езр се озова на десетина сантиметра от него, а юмруците му бяха свити и готови за атака.

— Добре, де, добре! Сега се отмести от пътя ми.

След миг люкът на совалката засвети в зелено, те се качиха и машината се отдели от повърхността. Диамантените скали приличаха на светло петно в долната част на синия диск на Арахна.

— Как можа да се случи точно когато сме на другия край на астероида. Совалка!

— Сър!

— Колкото се може по-бързо към Хамърфест.

Обикновено се налагаше да внимават със совалките, но тази явно познаваше гласа на Тръд и усети по тона, че работата не търпи отлагане.

— Тъй вярно, сър!

И совалката се понесе напред. Силипан и другите двама пътници се вкопчиха в предпазните колани. Диамантената планина пред тях ставаше все по-голяма и по-голяма.

— Тая работа хич не ми харесва. Сега Рейнолт ще докладва, че съм отсъствал по време на инцидента.

— Ами какво друго да каже — не е ли точно така?

Тринли се беше разположил точно зад Силипан.

— Естествено, че е така, но това едва ли има голямо значение. Проклятие, един придружител би трябвало да е напълно достатъчен за цяла група преводачи. Дявол да ги вземе дано! А сега аз ще опера пешкира.

— Триксия добре ли е?

— Защо Бонзол избухна по този начин? — попита Тринли.

— Хич не ми пука. Нали знаеш, че се бият понякога, особено тези, които са от една и съща специалност. Досега обаче не сме разбрали каква е причината. — Силипан внезапно млъкна и дълго гледа нещо върху визъора на шлема си. После продължи: — Всичко ще е наред, всичко ще е наред. Бас държа, че е имало още някакъв предавател на повърхността. Нали знаеш — рисковете на живота предаване. Сигурно е грешка в организацията на предаването. Може пък Ъндърхил да е цапардосал другия Паяк. В такъв случай Бонзол е направила „симултанен превод“... Проклятие!

Силипан беше явно притеснен и нареждаше задъхано откъслечни обяснения. Тринли обаче беше твърде тъп, за да разбере какво става. Той се ухили и леко тупна Силипан по рамото.

— Не се притеснявай. Нали знаеш, че и Киви Лизолет участва в сделката. Това ще рече, че Пастир Нау също иска „умните глави“ да имат по-широко приложение. Ще кажем, че си бил извън лагера, за да ми помогнеш с повече информация по въпроса.

Совалката направи последен кръг и шумно кацна. Сега Диамантената планина и дискът на Арахна закриваха цялото небе.

## 25.

Не видяха Преподобната Педуре на излизане от радиото. Баща им беше малко потиснат и унил, но все пак се засмя, когато децата му казаха колко са харесали неговото изказване и поведението му в студиото. Той дори не нахока Гокна заради нейния „поздрав“ към Преподобната Педуре. Брент се настани до баща си по обратния път към Къщата на хълма.

Гокна и Виктъри не приказваха много в колата. И двете знаеха какво е да си правиш майтап с всички наред.

Пристигнаха у дома два часа преди вечеря. Персоналът в кухнята каза, че генерал Смит се е върнала от Териториалното командване и ще бъде с тях на масата. Гокна и Вики се спогледаха мълчаливо. *„Какво ли ще каже мама на татко.“* Значи най-голямото шоу тепърва предстои. *„Хм, остава въпросът какво да се прави през останалата част от следобед.“* Сестрите се разделиха и започнаха надпревара коя от двете ще попадне на по-интересна находка из залите и стаите в Къщата на хълма. Много от тях бяха постоянно заключени, а досега така и не им се удаде да отмъкнат ключовете. Генералът също имаше кабинет тук, макар повечето важни документи да се съхраняваха в Териториалното командване.

Вики надникна в бърлогата на баща си на приземния етаж, после отиде в кафенето при техническите лаборатории, но и там не се задържа за дълго. Тя се обзаложи с Гокна, че баща им няма да се крие, но сега осъзна, че днес „няма да се крие“ не изключва възможността „труден за намиране“. Скитайки из лабораториите, тя откриваше характерни признаци, че Шерканер е минал оттам малко преди нея — озадачени студенти от горните курсове с недоумяващи физиономии обсъждаха оживено нещо помежду си (те казваха на това „Шокът Ъндърхил“; ако са само озадачени, значи татко е казал нещо, върху което си заслужава да се размисли. Ако ли пък са получили внезапно просветление, тогава излиза, че татко е заблудил и себе си, и тях с някоя невъзможна идея.)

Новата лаборатория се намираше точно под покрива на къщата, който беше окичен с множество експериментални антени. Вики срещна Джейберт Ландерс да слиза по стълбата, но не показваше никакви симптоми на „Шокът Ъндърхил“. Лошо.

— Здравсти, Джейберт. Виждал ли си...

— Аха, и двамата са в лабораторията.

И той махна с ръка през рамо.

Ясно! Въпреки това Вики не бързаше да се втурне нагоре. Щом генералът е вече тук, няма да е зле да поразузнае още малко.

— Какво става там, Джейберт?

Както и трябваше да очаква, Джейберт възприе въпроса единствено като интерес към неговите занимания.

— Проклетата работа. Едва тази сутрин сложих новата антена на линията на Териториалното командване. Отначало равняването беше точно, но после започнах да ловя петнайсетсекундни сигнали, от които сякаш излиза, че има още две станции извън линията. Искаше ми се да питам баща ти...

Вики го последва няколко стъпала надолу, хъмкайки одобрително и с разбиране по повод на непонятните за нея сризове по линията и разширяване на обхвата. По всичко личеше, че Джейберт е много горд, задето е успял да привлече вниманието на баща ѝ. Несъмнено Шерканер пък е бил доволен да си намери извинение за затварянето в лабораторията. После обаче се е появила мама...

Вики остави Джейберт да продължи към кабинета-бърлога и тръгна обратно по стълбите нагоре. Откъм дъното на коридора струеше светлина. Ха! Вратата на лабораторията стоеше леко открената. Тя спря и взе да пристъпва от крак на крак. Дори оттук чуваше гласа на генерала. Вики се притаи и започна да се промъква към лабораторията, притисната плътно до стената.

— ... Умът ми не го побира, Шерканер. Ти си изключително надарена личност, как можа да се държиш като истински идиот?!

Виктъри младша се поколеба и за малко не побягна назад по тъмния коридор. Никога не беше чувала гласа на майка ѝ да звучи толкова гневно. От това дори... я заболя. От друга страна обаче Гокна би дала мило и драго, за да чуе разказа на Вики за случилото се. Ето защо тя продължи безшумно напред и извъртя глава така, че да вижда през тясната цепнатина. Лабораторията беше точно такава, каквато я

помнеше — препълнена с осцилоскопи и високочестотна техника за запис. Калъфите на някои от уредите бяха свалени, но по всичко личеше, че майка ѝ ги е заварила преди да са се задълбочили сериозно в работата. Сега стоеше пред баща ѝ и закриваше Вики от погледа му. „Почти съм сигурна, че се падам точно срещу сляпото петно на мама.“

— ... Нима наистина беше толкова зле?

— Да!

Шерканер Ъндърхил сякаш се спаружи под строгия поглед на генерала.

— Сам не знам как стана. Тази наистина ме извади от равновесие. Пък и това, което каза за нашия Брент... Знаех, че е неизбежно — неведнъж сме говорили по този въпрос. Приказвал съм дори със самия Брент. И въпреки това изгубих почва под краката си. Много се смутих.

Майка ѝ махна рязко с ръка, за да прекрати обясненията.

— Не затова ми е думата, Шерк. По тая точка ти ѝ отвърна както се полага. Твоята родителска болка и огорчението от думите ѝ беше съвсем нормално. Но само няколко минути по-късно тя те въввлече в...

— С изключение на космическата теория казах само онова, което мислехме да представим в шоуто през следващата година.

— Но ти изтърси всичко наведнъж!

— ... Така е, но защото Педуре започна да говори като умен и любознателен човек — също като Хрунк и хората от Къщата на хълма. Тя повдигна някои много интересни въпроси и аз реших да продължа с излагането на възгледите си. Знаеш ли какво, дори сега... Тая Педуре наистина е много умна и бързо схваща. Стига да имах достатъчно време, щях да я победея на неин терен.

Генералът се засмя остро и горчиво.

— Божичко, ама ти наистина си бил глупак! Шерк, аз... — майка ѝ протегна ръка да докосне съпруга си. — Съжалявам. Странно, дори с моите подчинени не се държа така строго, както с теб сега.

Баща ѝ издаде тих и успокояващ звук, както правеше, когато говори на Рапса или малкия Хрунк.

— Сама знаеш причината за това, скъпа. Ти ме обичаш също толкова, колкото и самата себе си. А аз най-добре знам как безмилостно се кориш и обвиняваш. Ти си най-строга към себе си.

— Само вътрешно, така че никой да не разбере.

Двамата замълчаха за миг и малката Виктъри си пожела да изгуби играта на шпиони със сестра си. Когато майка ѝ отново заговори, гласът ѝ почти си беше възвърнал нормалния тон.

— И двамата се провалихме. — Тя отвори пътническото си куфарче и извади оттам някакви документи. — През следващата година „Наука за деца“ трябваше да представи възможностите за живот по време на Мрака и предимствата, които той дава. Според предварителните планове това щеше да съвпадне с подписването на първите договори. Знаехме, че ще доведе и до военни действия, но не го очаквахме още на този етап.

— Нима са започнали отсега?

— Започнаха с доста недвусмислени маневри. Знаеше ли, че Педуре е от Тийфщадт?

— Естествено, акцентът ѝ съвсем очевидно го потвърждава.

— Прикритието ѝ беше много сполучливо, защото отчасти отговаря на действителността. Преподобната Педуре е трета по сан в Църквата на мрака, но освен това е служител със среден ранг в разузнавателните служби на Божие дело.

— Сродниците.

— Точно така. Ние поддържаме приятелски взаимоотношения с тийфърите след края на войната, но Сродниците се канят да променят това. Някои от по-малките градове са вече под техен контрол. Вярно, че са една от легитимните секти на църквата, обаче...

Някой внезапно запали светлините в коридора, където се беше притаила малката Вики. Майка ѝ вдигна ръка и замръзна на мястото си. „*Ха сега!*“ Вероятно беше забелязала дребния силует и познатите очертания на черупката. Без дори да се обърне, Смит протегна дългата си ръка към подслушвачката.

— Младша! Затвори вратата и марш обратно в стаята си!

Гласът на малката Виктъри прозвуча тънко и сконфузено.

— Добре, мамо.

Докато излизаше, до слуха ѝ долетя следния коментар:

— Проклятие, харча по петдесет милиона годишно за алармени системи, а собствената ми дъщеря успя да ме хване неподготвена...

Клиниката под Хамърфест се оказа най-оживеното място в лагера в този момент. При предишните си посещения Фам обикновено заварваше там Тръд, някой от техническия персонал и един-двама „пациенти“. Днес обаче... Избухването на някоя граната сигурно би предизвикало такъв смут и бъркотия сред фокусираните. И двата МРИ бяха заети. Един от придружителите се опитваше да подготви Ксопи Ренг за процедурата; жената стенеше и проваляше всичките му усилия. В ъгъла Дитер Ли — дали не беше физик? — стоеше здраво омотан с каишите и си приказваше нещо под нос.

Рейнолт се беше прикрепил с единия крак за тавана и висеше надолу с главата, така че да работи с МРИ, без да пречи на техниците. Дори не ги погледна, когато влязоха.

— Добре, индукцията е завършена. Дръж ръцете неподвижни.

Техникът избута пациента към скенера. Беше Триксия Бонзол; тя се огледа наоколо и очевидно не разпозна нито един от присъстващите. Внезапно лицето ѝ се разкриви в болезнена гримаса и тя избухна в горък плач.

— Ти си я дефокусирала! — изкрещя Вин, разблъсквайки Тринли и Тръд, за да мине напред.

С едно-единствено движение Фам се прикрепил за пода и го сграбчи в движение, но въпреки това устремът на Вин го тласна към стената.

Рейнолт най-сетне погледна към Вин.

— Пази тишина или излез навън — каза. После посочи към Бил Фуонг. — Вкарай д-р Ренг. Искам... — всичко останало беше казано на разбираем само за тях жаргон. Всеки нормален чиновник би изхвърлил натрапниците навън, но Анна Рейнолт изобщо не им обърна внимание, поне докато не ѝ пречеха да работи.

Силипан се отгласна назад към Фам и Вин. Изглеждаше мрачен и потиснат.

— Точно така, Вин, затвори си устата. — После хвърли поглед към екрана на скенера. — Бонзол все още е фокусирана. Просто изключихме лингвистическите ѝ способности. Така е по-лесно да бъде... третирана. — Той погледна неуверено към нея. Триксия висеше отпусната върху ремъците и продължаваше да хлипа — безнадеждно и неутешимо.

Вин най-напред се опита да се освободи от хватката на Фам, после замръзна неподвижен. Тялото му се тресеше от ситни тръпки, които само Фам можеше да усети. По едно време изглеждаше така, сякаш ще повърне, но после се сви, извърна лице от Бонзол и стисна очи.

Гласът на Томас Нау огласи стаята.

— Анне, изгубих три доклада с анализи, откакто прекъсна хранването. Известно ли ти е...

Тонът на Рейнолт не се различаваше от този, с който сръза Вин:

— Дай ми само една Ксек, имам най-малко пет случая на загниване.

— Божичко... Дръж ме в течение, Анне.

Рейнолт обаче не го чу, защото вече говореше на някой друг.

— Какъв е случаят с д-р Ли?

— Той е наред, госпожо. Слушах го какво си приказва. Тия неща често се случват, особено по време на шоуто.

Рейнолт се понесе към Дитер Ли и при това движение като по чудо успя да избегне сблъсъка с техниците, „умните глави“ и обемистото оборудване.

— Странно. Не би трябвало да има преплитане между физиците и радиошоуто.

Техникът потупа картата, окачена на джоба на Ли.

— Според това тук той би трябвало да чува превода.

Фам забеляза, че Силипан преглътна мъчително. Дали пък точно в това не се състоеше неговия провал? Дявол го взел, ако го разжалваха, неговата връзка с фокусираните щеше да бъде окончателно прекъсната.

Рейнолт обаче сякаш не обърна внимание на казаното от техника. Тя се надвеси над Ли и известно време стоя заслушана в думите му.

— Прав си. Зациклил е на това, което Паякът каза за Изчезващата. Съмнявам се, че страда от по-сериозно разстройство. Засега само го дръж под око, но ме уведоми веднага щом започне да се гърчи.

Наоколо се разнесоха още гласове, които звучаха като на фокусирани.

— ... Главна лаборатория — двайсет процента починали... Вероятна причина за смъртта: специфична реакция на звуковите вълни



ID2738 „Наука за деца“... Нестабилността още не е овладяна...

— Разбрах ви, Главна. Край на връзката.

Рейнолт отново се обърна към Триксия Бонзол и впи поглед в хлипащата жена; изражението ѝ беше странна смесица от силно съсредоточен интерес и пълно безразличие. После внезапно се извърна и очите ѝ пронизаха Гръд Силипан.

— Ти! Ела тук!

Гръд незабавно се подчини на заповедта.

— Да, госпожо! Слушам, госпожо!

Поне веднъж в гласа му не се усещаше обичайната наглост. Засега Рейнолт не показваше никакви признаци, че се готви да му отмъсти. Вероятно това чувство ѝ беше напълно чуждо. Но така или иначе Нау и Брюхел щяха да се доверят именно на нейната преценка.

— Исках да проверя нивото на превода, госпожо, и дали онези мързеливци — под това се разбираше присъстващите в пивницата на Бени — ще го схванат.

Рейнолт изобщо не обърна внимание на оправданията му.

— Извикай екипа, който не е на смяна сега. Искам системата на д-р Бонзол да бъде проверена. — Тя се надвеси над Триксия и започна да я изучава внимателно. Хълцането беше престанало. Тялото на преводачката висеше сгърчено в мъченическа поза. — Не съм сигурна дали ще успеем да запазим тази.

Езр отново се опита да се отскубне от ръцете на Фам и за миг изглеждаше така, сякаш отново ще се разкреци. После измери Фам със странен поглед и не пророни нито звук. Фам поотпусна хватката си и леко го потупа по рамото. Дватама продължиха да стоят един до друг, неподвижни и мълчаливи. „Пациентите“ идваха и си отиваха. На още неколцина бяха „изключени“ основните функции. Ксопи Ренг излезе от МРИ почти в състоянието на Триксия Бонзол. През последните няколко Бдения Фам имаше възможност неведнъж да наблюдава работата на Гръд Силипан. Той често го разпитваше за смисъла на процедурите и как точно се извършват те. Дори успя да прегледа първите страници от дневника на фокусираните. Но сега за първи път можеше по-дълго и отблизо да наблюдава работата на Рейнолт и останалите техници.

По всичко личеше, че се е случило нещо много сериозно. „Гнилият мозък“ отслабваше въздействието си. Това предизвика у

Рейнолт емоции, каквито по мнението на Фам изобщо не ѝ бяха присъщи. Част от загадката се разкри, още докато бяха при скенерите. Въпросът на Тръд в началото на дебата за това каква ще е ползата на Сродниците от него беше предизвикал трескаво търсене на информация сред много от специалистите. Ето защо повечето от тях са слушали предаването. Анализът на дебата течеше в рамките на нормалното неколкостотин секунди, но после „умните глави“ потърсили връзка с преводачите. В други случаи това се изчерпваше с редова консултация за някои думи, но сега се превърна в същински водопад от задачи за решаване. Първа сред преводачите реагира Триксия, а не след дълго мозъчната картина на всички останали показва неконтролируеми отклонения на загниването. Главните поражения вече са били факт още преди Триксия да нападне Ксопи Ренг, но тяхното счепкване даде знак за началото на масовото разрастване на вируса. Всеки опит за връзка с „умните глави“ чрез системата предизвикваше вълна от нови поражения. Още преди някой да реагира, двайсет процента от фокусираните вече са били засегнати. Вирусът в мозъците им се размножаваше с ужасяваща скорост, насищайки организма с психотропни вещества и токсични химикали.

„Умните глави“, които се занимаваха с навигацията, изобщо не показваха признаци да са заразени. Хората на Брюхел бяха леко засегнати. Фам внимателно наблюдаваше какво прави Рейнолт, опитвайки се да запамети всеки детайл, който би му подсказал нещо повече. *„Само ако можех да предизвикам същите безредици в поддържащата L1 система като извадя от строя хората на Брюхел...“*

Анне Рейнолт сякаш успяваше да бъде едновременно на няколко места. Всеки от техниците се подчиняваше на секундата и изпълняваше незабавно нейните заповеди. Именно тя спаси повечето от „умните глави“ на Ритцер; благодарение на нея работата в Главната лаборатория скоро частично се възстанови. Фам беше сигурен, че без нея изобщо нямаше да се справят. В родната система на Новородените подобни инциденти сигурно се причисляваха към леките произшествия. Там имаше университети, които подготвяха заместители на пострадалите, и стотици клиници за създаването на нови фокусирани специалисти. Тук обаче, на двайсет светлинни години от цивилизацията на Новородените, положението беше съвсем

различно. На това място и най-незначителният срив можеше да доведе до катастрофа... Ако не разполагаха с толкова вещ и хладнокръвен ръководител като Анне Рейнолт, цялото начинание на Томас Нау би се сгромолясало само за миг.

Ксопи Ренг припадна малко след като я извадиха от скенера. Рейнолт веднага прекъсна инструктажа за възстановяването на работата в Главната лаборатория и се хвърли към нея. Тя трескаво се бори за оцеляването на преводачката, но без успех. След сто секунди вирусът отрови целия мозък на Ренг... Останалото вече нямаше значение. Рейнолт постоя няколко секунди, загледана намръщено в неподвижното тяло. После направи знак на техниците да го изнесат.

Фам наблюдаваше как извеждат Триксия Бонзол от клиниката. Беше още жива; Рейнолт спаси кариерата на преводачката.

Тръд Силипан я последва към вратата. Той сякаш едва сега си спомни за присъствието на двете външни лица. Обърна се и им направи знак да го последват.

— Хайде, Тринли, шоуто приключи.

Лицето на Силипан беше бледо и с мрачно изражение. Причината за разразилото се бедствие все още оставаше неясна; приличаше на някакво странно взаимодействие между „умните глави“. Вярно, Тръд използва мрежата на фокусираните, за да проучат неговия въпрос в началото на дебата, но това не би трябвало да им се отрази толкова фатално. Очевидно Силипан извади ужасен късмет. Дори въпросът му да не беше единствената причина за нещастieto, той играеше съществена роля в него. Ако разследването по случая се извършваше от Чуенг Хо, това щеше да е само още една следа. За нещастие Новородените имаха много добре разработени методи и щяха да открият и най-незначителните подробности, предшестващи катастрофата.

— Ще се справиш ли, Тръд?

Силипан само кимна притеснено и ги изведе от клиниката.

— Връщайте се обратно в лагера... И не позволявай на Вин да преследва своята „умна глава“.

После побърза да последва Рейнолт.

Фам и Вин поеха нагоре, по-далеч от недрата на Хамърфест. Бяха само двамата, ако се изключат камерите за наблюдение, монтирани от Брюхел.

Вин не издаваше нито звук. Днес беше преживял най-страшния удар от години насам, още от смъртта на Джими Диет. За толкова далечен роднина, какъвто се падаше на Фам, Езр все пак беше запазил много от фамилните черти. Напомняше на му за неговия първи син — Ратко Вин, когато беше още млад. Освен това ужасно приличаше на Сура. Тази мисъл обаче не го изпълни с радост и умиление. *„Дали подсъзнанието ми не се опитва да ми каже нещо... точно по този начин.“* Не беше само от посещението в клиниката, а през цялото последно Бдение. Все по-често улавяше изпитателния поглед на момчето, впит в него... Изглеждаше по-скоро, че Езр внимателно го изучава, отколкото като израз на презрение. Фам се опита да си припомни точно как се беше държал през това време старият глупак Тринли. Даваше си сметка, че си играе с огъня като проявява толкова голям интерес към Фокуса. За сметка на това уж тайните сделки с Тръд му служеха за добро прикритие. Не, не е това. Дори сега, докато се намираха в клиниката и цялото му внимание беше съсредоточено в Рейнолт и Бонзол — дори в този случай можеше да се закълне, че видът му не издава нищо повече от обикновено любопитство. Просто старият шарлатанин се тревожеше дали тая неразбория ще повлияе върху неговите далавери с Тръд Силипан. И въпреки това Вин сякаш четеше по него като по отворена книга. Каква ли е причината? И как да предотврати разобличаването?

Стигнаха до основния вертикален коридор и погледнаха надолу към мястото, където кацаха совалките. Гравюрите, изработени от фокусираните, се виждаха навсякъде — по стените и таваните, върху пода. Някои от диамантените стени бяха тънки и синята светлина на Арахна грееше меко през кристала — по-слабо или по-силно в зависимост от дълбочината на барелефите. И тъй като Арахна се намираще винаги в едно и също положение спрямо L1, това улесняваше поддържането на постоянна позиция на астероида спрямо слънцето. Така светлината с години оставаше непроменена. При други обстоятелства Фам Нувен сигурно щеше да се захласне по тези барелефи, но сега вече знаеше с цената на какво са се появили тук. Нау и Брюхел не ценяха фокусираните, които нямат специалност, и ги

изтощаваха до смърт. Сега обаче гравьорите също ги нямаше — бяха приключили с украсата и на страничните коридори. „Взема ли нещата в свои ръце, тук всичко ще се промени.“ Фокусът беше най-ужасяващото нещо, с което се беше сблъсквал през целия си живот. Затова реши да си служи с него само в особено критични ситуации.

Навлязоха в един от страничните коридори, облицован с отгледано в изкуствена среда дърво. Ламперията следваше извивките на тунела, който водеше към частните покои на Томас Нау. Отпред стоеше Киви Лин Лизолет. Сигурно ги е чула да се приближават. Но по-вероятно беше видяла как напускат клиниката. Така или иначе явно чакаше от доста време, защото краката ѝ опираха плътно о пода, сякаш се намира на планета с нормална гравитация.

— Езр, умолявам те, нека поговорим. Дори за няколко секунди. Не предполагам, че тези предавания ще навредят...

Вин се движеше по-напред от Фам като мълчаливо се отблъскваше от стените. Главата му беше провесена надолу и той отначало не видя Киви. За миг изглеждаше така, сякаш ще се блъсне в нея. После тя заговори. Вин се прилепи до стената, отблъсна се силно и връхлетя срещу нея; жестът беше толкова агресивен и враждебен, сякаш искаше да я удари с юмрук по лицето.

— Върни се веднага тук! — избухна Фам, но в последния момент успя да удържи първоначалния си порив и отново се престори на слаб и немощен. Днес веднъж вече успя да обуздае младежа, а втори път щеше да е твърде подозрително за пред шпионите на Брюхел. Освен това Фам беше наблюдавал работата на Киви на открито. Тя се намираше в по-добра форма, от който и да е на L1 и имаше качества на роден акробат. За Вин щеше да е от полза да проумее, че не може да си излива гнева срещу нея когато му скимне.

Киви не се опита да се защити. Дори не трепна. Тялото на Вин рязко се вряза в нейното, а инерцията го запрати обратно срещу стената, където се удари с тъп звук.

— Точно така, ние двамата трябва да си поговорим!

Гласът на Вин преливаше от ярост. После той се засили и пак я удари с цялото си тяло. И отново Киви нито се опита да се предпази, нито вдигна ръка да защити лицето си.

Фам Нувен се хвърли напред още преди да е обмислил последиците. Вътрешно дори се надсмя над себе си, че така

безразсъдно рискува да провали поддържаното с години прикритие, само за да защити един невинен човек. Но това му достави неочаквана радост.

Атаката на Фам завърши с привидно неовладяно движение, в резултат на което рамото му се заби в корема на Вин и младежът се озова прикован до стената. Като се увери, че е извън обсега на камерите, Фам прибави към това и едно ръгване с лакът. Главата на Вин се удари в стената. Ако все още се намираха в диамантените коридори, това щеше да му причини сериозна рана. Сега обаче само ръцете му се разтрепериха по-силно, а от тила му се разхвърчаха ситни капчици кръв.

— Друг път като решиш да се биеш, си избери някой от твоята категория, Вин! Страхлив мръсен негодник! Всички вие от Великите търговски фамилии сте един дол дренки!

Този път яростта на Фам беше съвсем неподправена. Той се гневеше и на себе си — че така лекомислено рискува да провали своето прикритие.

Очите на Вин постепенно възвърнаха нормалния си поглед. Той потърси Киви с очи. Тя още стоеше малко по-надолу по коридора и отвърна твърдо на погледа му. По лицето ѝ се четеше някаква смесица от изненада и решителност. После Вин се обърна към Фам и по гърба на стария човек полазиха тръпки. Вероятно камерите на Брюхел не са засекли всички подробности от схватката, но хлапетото нямаше как да не забележи колко точно премерен е ударът на Фам. За миг двамата се гледаха мълчаливо, после Вин се освободи от ръцете му и се понесе надолу към рампата със совалките. Напомняше позорно отстъпление на засрамен и победен човек. Фам обаче зърна очите му; крайно време беше да се направи нещо за Езр Вин.

Киви побърза да последва Вин, но се спря преди да е изминала и десет метра. Стигна до разклонението на коридора и дълго гледа в посоката, в която се изгуби Вин.

Фам се приближи към нея. Знаеше, че трябва да се махне, колкото се може по-скоро от това място. Даваше си сметка, че в момента няколко камери го следят едновременно и не е добре да се застоява около Киви. Какво ли трябва да каже, че да се измъкне сух от водата?

— Не си го слагай на сърце, дете. Вин не заслужава това. Давам ти дума, че той повече няма да ти досажда.

След малко момичето извърна лице към него. Небеса, толкова приличаше на майка си! Нау я държеше постоянно будна. Сега в очите ѝ имаше сълзи. По нея не личаха рани или кръв, но върху тъмната ѝ кожа вече започваха да избиват сини петна.

— Честна дума, не исках да му сторя нищо лошо. Божичко, изобщо не знам какво ще правя, ако Триксия умре!

Киви отметна късата си коса. Колкото и да беше пораснала от идването им в системата на Изчезващата, сега отново приличаше на онова отчаяно и изплашено дете, каквото бе след „зверството“ на Дием. Чувстваше се толкова самотна, че бе готова да потърси утеха дори при стар чувал като Фам Тринли.

— Като... Когато бях малка, боготворях Езр Вин и го поставях над всичко във вселената с изключение на родителите си. — Тя вдигна очи към Фам; усмивката ѝ беше плаха и издаваше колко е наранена. — Толкова много исках да му направя добро впечатление... После Новородените ни нападнаха, Джими Дием уби мама и всички останали... Сега сме натъпкани в една много тясна спасителна лодка и не можем да допуснем повече убийства. — Тя отсечено тръсна глава. — Известно ли ти е, че Томас не е почивал, откакто Дием изби хората ни? За него всяка секунда от изминалите години е реално време. Толкова е съвестен и така усърдно работи! Той вярва във Фокуса, но е склонен да приеме и други ефикасни методи, които ще улеснят работата ни. — Тя повтаряше пред Фам всичко онова, което всъщност се канеше да каже на Езр. — Съществуването на пивницата на Бени би било немислимо без Томас. Нямахме да има нито търговия, нито бонзаи. Стъпка по стъпка ние повеждаме Новородените по нашия път. Някой ден Томас ще осъзнае истинското положение на баща ми и Триксия, на всички фокусирани. Някой ден...

Фам едва се удържа да я приласкае и успокои. Той може би бе единственото живо същество освен убийците, което знаеше какво стана в действителност с Джими Дием. Само един господ знае какво правят с Киви Лин Лизолет онези садисти Нау и Брюхел. Заради своята безопасност сега трябваше да я отпрати, колкото се може по-рязко, но нещо го възпираше да го стори. Вместо това висеше нелепо във

въздуха и добиваше все по-смутен и объркан вид. „Така е, дете — някой ден. Някой ден ти ще бъдеш отмъстена.“



## 26.

Покоите и командният пост на Ритцер Брюхел се намираха на „Невидима ръка“. Той често се чудеше как така Спекулантите са успели да намерят толкова сполучливо име. В тези две думи беше побрана цялата философия на Службата по сигурността. Освен това „Невидима ръка“ се оказа кораба с най-незначителни поражения след битката и в двете флоти. Помещенията на екипажа също бяха непокътнати. Главният двигател сигурно можеше да издържи ускорение от 1 G поне няколко дни. След атаката комуникационната система на кораба беше променена по стандартите на фокусираните. И най-важното — на борда на този кораб Ритцер беше нещо като бог.

За нещастие физическата изолация не се оказа надеждна защита срещу епидемията на „гнилия мозък“. Разпространението ѝ беше улеснено и от емоционалната нестабилност на фокусираните. Това означаваше, че може да се предава и посредством комуникационните системи, макар при нормални обстоятелства такъв риск да съществуваше единствено при работещи в екип „умни глави“. В тяхната цивилизация подобни епидемии възникваха често, но не причиняваха особени щети. Напротив — помагаша за прочистването на екипите и включването на свежи сили в тях. Тук обаче, в това забравено от бога място, епидемията се превръщаше в смъртна заплаха за цялата колония. Ритцер разбра за нейното възникване почти по едно и също време с Рейнолт. Само дето не успя напълно да изолира своите „умни глави“. Както обикновено Рейнолт го пренебрегна, но той се справи някак и без нея. Раздели съгледвачите си на малки групи и разпредели работата помежду им, като ги държеше на голямо разстояние една от друга. В резултат на това данните от разузнаването бяха твърде фрагментарни и не представяха пълната картина на положението; явно тепърва трябваше да обработват и допълват сведенията и анализите. Добре, че поне не пропуснаха нищо съществено... Скоро щяха да наваксат онова, което им е убягнало.

През първите 20 Ксек трима от съгледвачите на Ритцер станаха жертва на епидемията. Той нареди на Омо да разчисти телата и да

пришпори останалите. После слезе при Томас Нау в Хамърфест и двамата проведоха дълъг разговор. Изглежда Рейнолт беше изгубила шестима от своите хора, включително и голяма част от екипа на преводачите. Първият Пастир беше силно впечатлен от ниските загуби на Брюхел.

— Дръж хората си постоянно нащрек, Ритцер. Анне смята, че преводачите са попаднали на някакъв аспект от проклетия дебат, който е способен да предизвика епидемия на „гнилия мозък“ само от едно обикновено спречкване между „умни глави“. Дебатът вече е отстранен от Фокуса на преводачите. Стабилизира ли се веднъж положението, искам да прегледаш всяка секунда от записите и да отделиш всяка подозрителна случка.

След още 60 Ксек Брюхел и Нау прецениха, че кризата е отминала. Епидемията вече не представляваше опасност за „умните глави“ от Сигурността. Сержант Омо отново свърза съгледвачите с хората на Рейнолт, но този път използва тройно защитена връзка. След това започнаха да анализират секунда по секунда всичко случило се през последните Ксек. Епидемията не пожали и работата на Ритцер, макар щетите да бяха значително по-малки. Около хиляда секунди от емисиите на охраната бяха безвъзвратно изгубени. При по-задълбочена проверка се установи, че това не е причинено от действието на някаква външна вражеска система. Защитното ниво на мрежата за охрана стоеше непокътнато. Преводачите бяха успели да преодолеят контролните пароли и да излязат в ефира на Паяците, но те не ги забелязаха; нищо чудно — при царящия в техния ефир хаос навярно са приели чуждите излъчвания за паразитен шум.

В края на краищата Ритцер стигна до заключението, че епидемията е просто резултат на лош късмет. Въпреки това сред купчината досадни новини той попадна на няколко доста пикантни подробности.

Ритцер обикновено стоеше на капитанския мостик на „Ръката“, откъдето можеше да наблюдава най-добре L1 и движението на Арахна зад астероида. Когато Кирет и Марли отидоха да помагат в Хамърфест, на кораба останаха само Тан и Кал Омо, които трябваше да отговарят

за повече от сто съгледвачи. Ето защо Ритцер се присъедини към тях и така наблюдаваше операцията съвсем отблизо.

— За Вин има три червени флага по време на това Бдение, Пастирю. Два от тях са по време на кризата.

Поклащайки се из въздуха над Омо, Ритцер хвърли небрежен поглед към „умните глави“ от това Бдение. Близо една трета от тях спяха по местата си. Останалите бяха погълнати от потока информация, преглеждаха записите и сверяваха данните си с фокусираните от Хамърфест, ръководени от Рейнолт.

— Хубаво, какво имате за него?

— Това е анализ от камерата в лабораторията на Рейнолт, а това — от коридора към покоите на Пастир Нау. — Сцените пробягаха бързо по екрана, маркирайки къде съгледвачите бяха забелязали нетипично поведение.

— Няма ли нещо по-ясно?

Върху изсеченото като с брадва лице на Омо се появи мрачна усмивка.

— Има колкото щете. Такова нещо у дома щеше да предизвика незабавни действия, но не е чак толкова необичайно при извънредна ситуация като тази.

— Давай!

Причина за това хаотично движение във всички посоки при извънредна ситуация бяха влезлите наскоро в сила нови Правила на Пастир Нау. Близо двайсет години Първият Пастир позволяваше на тия свини Спекулантите да излизат свободно и да покваряват с поведението си иначе покорните Последователи. Отначало това докарваше Ритцер до ярост. Сега обаче... Сега вече започваше да разбира. Томас наистина имаше право за много неща. Не можеха да допуснат повече разрушения и загуба на човешки ресурси. Много по-мъдро би било да оставят хората сами и доброволно да споделят всички свои тайни. А после, когато отново затегнат юздите, да ги използват в свой интерес.

— Тогава кое е по-различно този път?

— Анализите на Седем и Осем съвпадат относно две от последните събития. — Седем и Осем бяха последните две „умни глави“ от първия ред. Като деца сигурно са имали други имена, но това е било много отдавна, още преди да постъпят в полицейската

академия. Лекомислените лични имена и титлата „доктор“ имаха място само в цивилния живот, не и в полицейското управление. — Вин е изцяло завладян от нещо, което многократно надхвърля обичайното му състояние на тревога и безпокойство. Погледнете това!

Всичко казано дотук не говореше нищо на Ритцер, но в края на краищата неговата работа беше да ръководи, а не да вниква в детайлите. Омо продължаваше с обясненията.

— В клиниката той гледа Тринли с огромно подозрение. Това се случва отново в коридора близо до площадката със совалките.

Брюхел прегледа набързо записа от посещението на Вин в Хамърфест.

— Хубаво, сбил се е с Тринли. Освен това доста е изтормозил Тръд Силипан... — Брюхел не можа да удържи смеха си. — ... И е нападнал личната курва на Томас Нау. Но ти каза, че имаме предупредителен сигнал за нетипично изражение, поглед и жестове.

Омо повдигна рамене.

— Странното поведение може да се обясни с проблемите на Вин, които са ни известни. Но те не са следствие от кризата.

Излиза, че Киви Лизолет си го е получила точно пред вратата на Томас. Ритцер неволно се ухили на иронията на съдбата. През всичките години Томас се стараяше да заблуди малката кучка. Периодичните прочиствания на нейната памет се превърнаха в най-приятните моменти за Ритцер, особено откакто Киви видя онзи видеозапис. Въпреки това той не съумяваше да прикрие завистта си. Той, Ритцер Брюхел, не беше способен на такова лицемерие като Нау, дори редовно да прочистваше паметта на своите конкубинки. Жените на Ритцер просто не издържаха дълго време. По няколко пъти на година той ходеше при Томас и измолваше от него някоя нова наложница. Избираше онази, която най-лово око. Понякога обаче нямаше късмет — като с Флория Перез например. Тя сигурно щеше да забележи белите петна в паметта на Киви; и независимо че е добър инженер-химик, трябваше да я премахне. Е, случва се понякога... А Изгнанието щеше да продължи още дълги години. Тази мрачна мисъл му беше твърде позната и той побърза да я пропъди.

— Добре, нека повторя — Седем и Осем са установили, че Вин крие нещо, което преди не е мъчило съвестта му или поне не му е причинявало толкова дълбоки травми.

Ако живееха в нормални условия, това изобщо не би представлявало проблем. Просто щяха да го домъкнат тук и да му изтрият от главата всички неудобни въпроси. В колонията обаче... Засега трябваше да изчакат по-сгоден случай, за да коригират паметта му; до момента нямаха достатъчно информация в какво точно се състои проблемът. Твърде много Чуенг Хо бяха заразени с вируса и също бяха застрашени от епидемията.

Той отново превъртя записа с конфликтните точки.

— Хм. Дали пък не се е досетил, че всъщност Тринли е Замле Енг?

Тия Спекуланти наистина нямаха капка ум — поощряваха корупцията, но в същото време ненавиждаха до смърт един от своите, само защото е изтъргуval плътта си. Устните на Ритцер потрепнаха от погнуса. *„Пфу, колко ниско сме паднали. Изнудването е нещо обичайно между Пастирите, но хора като Фам Тринли заслужават единствено физически терор.“* Той още веднъж прегледа доказателствата на Омо.

— Понякога се чудя дали не сме занижили повече от необходимото избирателната способност на нашите съгледвачи.

Омо беше отварял дума за това и по-рано. Но сержантът беше твърде умен, за да се хване на въдицата.

— Възможно е, сър. Но от друга страна, ако ръководителите останат съвсем без работа, тогава изобщо няма да има нужда от нормални хора. — Идеята един-единствен Пастир да управлява цяла вселена от фокусирани си беше чиста фикция. — Знаете ли за какво мисля, Пастирю Брюхел?

— За какво?

— Ще ми се да докараме локализаторите на Чуенг Хо и в Хамърфест. Не е нормално в нашия лагер да има *по-несвършена* охранителна система, отколкото в този на Чуенг Хо. Ако всичко това се беше случило при Чуенг Хо, тогава щяхме да разполагаме с данните за кръвното налягане на Вин, сърдечният му пулс... За бога, ако локализаторите са в черепа на някой и ние ги свържем с нашите „умни глави“, тогава направо ще можем да четем мислите му!

— Да, така е.

Локализаторите на Чуенг Хо идваха като спасение при тия ограничения, които им бяха наложени спрямо Спекулантите. Около и в

лагера на Чуенг Хо имаше стотици хиляди дребни като песъчинки устройства. Най-вероятно те изпълваха и откритото пространство около Хамърфест, откакто Нау наложи „побратимяването“. Трябваше само да програмират наново системата на Хамърфест на микровълнов импулс и връзката с локализаторите щеше да е осъществена. Тогава завинаги ще се разделят с камерите и другото недодялано оборудване.

— Ще уведомя за това Пастир Нау.

„Умните глави“ на Анне вече втора година проучваха локализаторите на Чуенг Хо за скрити капани и уловки.

А дотогава...

— Е, сега Езр Вин е отново в лагера на Чуенг Хо, обкръжен с повече локализатори, отколкото можеш дори да си представиш. — Ритцер се ухили на Омо. — Прикачи още няколко „умни глави“ към него, пък да видим колко подробен анализ ще успеят да направят.

До края на кризата Езр повече не си позволи да изпусне нервите си. От Хамърфест редовно се получаваха доклади. Разпространението на епидемията беше овладяно. Умряха Ксопи Ренг и още осем фокусирани. Други трима бяха „сериозно пострадали“. *„За Триксия обаче е отбелязано, че е върната на работа без никакви последствия.“*

Из пивницата на Бени се носеха всякакви слухове, предположения и догадки. Рита твърдеше, че случилото се не е нищо необичайно.

— Такива неща ставаха на всеки две години в магазина ми на Балакреа. И само веднъж успяхме да установим причината. Това е цената, която плащаме за фокусирането.

Единственото, което тревожеше двамата с Джау Ксин бе, че кризата ще стане повод за окончателното прекратяване на и без това отлаганото дълго време шоу „Наука за деца“. Гонле Фонг каза, че няма никакво значение, дето Шерканер Ъндърхил изгуби дебата с Педуре и че и занапред ще има преводи в ефир. Тръд Силипан вече не участваше в дискусиата. Той все още се намираше в Хамърфест и вероятно беше решил за разнообразие да поработи. Фам поддържаше теорията на Силипан, че удряйки Ксопи, Триксия просто е играела роля, но това по

някаква неизвестна причина е предизвикало епидемията. Езр слушаше, мълчалив и притихнал.

Следващото му дежурство започваше след 40 Ксек. Той се върна рано в стаята си. Сигурно щеше да мине доста време преди отново да види Бени. Толкова много неща се случиха напоследък — все срамни, болезнени или смъртно опасни. Той се носеше из полумрака на стаята, неспособен да си намери място. Чувстваше се така, сякаш отвсякъде го пронизват нажежени шишове. Сигурно още дълго време щеше да е като хипнотизиран, безсилен да вземе някакво решение...

*Киви.* Ето от какво се срамуваше най-много. Удари я два пъти, при това с цялата си сила. „Ако Фам Тринли не се беше намесил, дали щях да продължа да удрям?“ Пред него се отваряше ужасна бездна, за която не беше подозирал досега. Открай време го преследваше страшната мисъл, че някой ден ще направи фатална грешка или изведнъж ще осъзнае, че е жалък страхливец, но... Днес откри дълбоко в душата си нещо непочтено и отвратително. Вярно, Киви имаше дял в опозоряването на Триксия, но едва ли само тя е виновна за това. Вярно, Киви извличаше облаги от връзката си с Томас Нау... Но все пак тя беше още дете, когато всичко това започна. „Тогавя защо се нахвърлих така срещу нея?“ Може би защото тя показва, че случващото се не ѝ е безразлично? Или защото не посегна да му отвърне? Някакъв неумолим глас в главата му настоятелно повтаряше мъчителните въпроси. Оказва се, че дълбоко в душата си Езр Вин е не само неопитен и слаб, а също долен и отвратителен човек. Мисълта на Езр постоянно се въртеше около това заключение, постепенно стеснявайки кръга, докато внезапно не му просветна нещо друго...

*Фам Тринли!* Ето в това се криеше загадката. Два пъти през този фатален ден Тринли пое инициативата като и в двата случая предпази Езр да се покаже още по-голям глупак и злодей, отколкото беше в действителност. Сега на тила му имаше кървава рана с формата на кръст, причинена от „тромавото и недодялано“ тяло на Фам. Езр беше виждал Тринли в салона за физически тренировки. Старецът правеше някои от упражненията, но не можеше да се каже, че е в блестяща форма. Бързината на реакциите му също не можеше да счупи рекордите. И въпреки това знаеше как да се движи в пространството и как да предизвика „случайни“ инциденти. Като се замисли по-

внимателно, Езр започна да си припомня и други случаи, в които Фам Тринли се беше озовал в подходящото време на подходящото място.

... Паркът в лагера веднага след масовото убийство. „Какво точно ми каза старецът тогава?“ Думите му не издадоха нищо съществено пред камерите за наблюдение, дори не успяха да привлекат вниманието на Езр и въпреки това нещо в тях го накара да повярва, че Джими Дием е бил убит и че няма вина за това, в което го обвинява Томас Нау. Всичко казано или направено от Фам беше шумно, лишено от смисъл и гарнирано с кухото самочувствие на стария човек... Езр се замисли над подробностите, които сякаш единствен той виждаше, а другите пренебрегваха. Дали в отчаянието си не започваше да гради несъществуващи миражи? Когато проблемите се окажат по-силни от надеждата за тяхното решаване, идва лудостта. А вчера нещо в него се прекърши завинаги...

*Триксиа.* Това означаваше гняв, болка и страх. Вчера Триксиа се размина на косъм със смъртта; тялото ѝ беше измъчвано и насилвано също като това на Ксопи Ренг. А може би още по-лошо... Той си спомни израза на лицето ѝ, когато я извадиха от скенера. Тръд каза, че способностите ѝ като лингвист са временно блокирани. Вероятно това е станало причина за нейното отчаяние — така губеше едничкото нещо, което има смисъл за нея. А може би Силипан просто лъжеше, както вероятно го лъжеха за много други неща Рейнолт, Нау и Брюхел.

Не е изключено за кратко Триксиа да е била дефокусирана, видяла е колко е остаряла и си е дала сметка, че са ограбили живота ѝ. „Сигурно никога няма да разбере каква е истината. Ще продължа да я наблюдавам година след година, неспособен да ѝ помогна, изпълнен с ярост и... безропотен.“ Все някой трябва да се разбунтува, да ги накаже...

Изгарящият срам отново насочи мислите му към Киви.

Минаха две Ксек, после четири. Достатъчно, за да се връща отново и отново към проблеми, на които не можеше да намери решение. Още няколко пъти през живота си беше преживявал подобен кошмар. Веднъж не мигна цяла нощ. Друг път почти припадна от изтощение и това сложи край на мъчението. Тази нощ, сещайки се за пореден път за Фам Тринли, Езр се ядоса не на шега. И какво, дори да започва да полудява? Ако единственото, което му остава, е някаква ефимерна надежда за спасение, какво пък — нека му вземат и нея!



Вин стана и си сложи шлема. Изминаха няколко дълги секунди, докато премине цялата процедура за разрешаване достъп до библиотеката. Все още не беше използвал недодялания интерфейс на Новородените, но въпреки това можеше да работи спокойно с архивите. После върху екрана се появи текстът от неговия последен доклад, който трябваше да представи на Нау.

Така, какво всъщност знаеше за Фам Тринли. И в частност кое е онова, което беше убягнало от вниманието на Брюхел и Нау. Първо — Тринли притежава завидно умение да води ръкопашен бой, да напада из засада, ако трябва да се каже по-точно. При това досега доста умело успяваше да прикрие тази своя дарба от Новородените; той просто си играеше на криеница с тях... След днешната схватка обаче сигурно си даваше сметка, че Вин вече знае за това негово качество.

Дали пък Тринли не е просто някой стар криминален престъпник, който прави всичко възможно да изчезне сред множеството, за да оцелее някак. Но как да се обясни тогава случая с локализаторите? Тринли разкри тяхната тайна, с помощта на която властта на Нау щеше да се засили стократно. Сега тези опасни песъчинки се носеха навсякъде из въздуха. Това, което усеща в момента върху слепоочието си, може да е капчица пот, но не е изключено да е и локализатор. Ситните бляскави точки вероятно предаваха сведения за положението на ръцете му, за всяко движение на пръстите, за извъртането на главата. Отсега нататък Нау щеше да получава информация за абсолютно всичко, което става в колонията.

А тези опции на локализаторите не бяха описани дори в най-високото ниво на секретност на библиотеката, до което имаше достъп единствено капитанът. Очевидно Фам Тринли знае тайни, потънали дълбоко в миналото на Чуенг Хо. В такъв случай имаше вероятност онова, което е разкрил пред Томас Нау, да е поредното прикритие на... какво?

Езр размишлява известно време по този въпрос и накрая стигна до задънена улица. Тогава се замисли за човека Фам Тринли. По всичко личеше, че е стар разбойник. Освен това знаеше важни тайни, които *надхвърлят* дори най-секретното ниво във флотата на Чуенг Хо. От това следва, че е бил свидетел на създаването на днешното Чуенг Хо, когато Фам Нувен, Сура Вин и Съветът на Зева все още са полагали основите на своето велико дело. Значи Тринли е ужасно стар,

изчислено в обективно време. Това не беше нито невъзможно, нито чак толкова рядко срещано явление. По-продължителните търговски мисии можеха да пренесат човек на хиляди години обективно време. Сред приятелите на неговите родители имаше хора, които са живели още на Старата Земя. Но едва ли дори някой от тях имаше достъп до секретите в системата, датиращи още от основаването на съвременното Чуенг Хо.

Не, ако Тринли наистина е личността, за която подсказва трескавият мозък на Езр, то той трябва да е историческа фигура, известна на всички. Но кой по-точно?

Пръстите на Вин затрополиха по клавиатурата. Постоянният му абонамент за библиотеката служеше като прикритие за сегашното ровене из файловете. Слава богу, Нау нямаше никакво желание и амбиция да опознае по-отблизо Чуенг Хо. Ето защо Вин трябваше да праща доклади с извлечения от най-важното и да предлага теми за работата на „умните глави“. Колкото и добродушно и сговорчиво да се държеше Езр, той отдавна разбра, че Нау е по-откачен дори от Ритцер Брюхел. Нау изискваше определен тип информация, която един ден ще му позволи да управлява.

„Внимавай много!“ Файловете, до които искаше да се добере, трябваше непременно да са свързани с темата на неговия доклад. И най-важното — трябваше да поддържа равномерно количеството на несвързаните с темата запитвания. Нека съгледвачите се поизпотят, опитвайки се да разберат каква е връзката между тях.

Ето приблизителен списък на въпросите: всички мъже Чуенг Хо, които са били свидетели на създаването на днешното Чуенг Хо и за които няма сигурни сведения, че са били мъртви до момента на тръгването на мисията на капитан Парк от Триланд. Списъкът значително намаля след като изключи всички, намирали се по това време далече извън пределите на Обитаваното от хора космическо пространство. Числото на заподозрените съвсем се стопи, когато останаха само онези, които са присъствали на драматичните събития при Зева Бризго.

Накрая отся само пет имена, които отговаряха на всички условия. Проверката беше въпрос на устна команда или няколко натискания на клавишите. Само дето Езр не можеше да си позволи подобно неблагоприятие. Всяко едно от тези имена трябваше да се

превърне в елемент от разследванията, които правеше за доклада до Нау. Резултатите от търсенето бяха разпръснати върху стотици страници — имената се мяркаха само тук-там и без никаква връзка помежду си.

Розовото сияние, оцветило тавана на стаята, показваше, че остават 15 Ксек до настъпването на деня. Вин вече разполагаше със списъка. Но дали той щеше да му даде окончателния отговор? Засега съдържаше само няколко имена, повечето отдавна потънали в миналото и покрити с дебел слой прах. Пък и на междузвездната мрежа на Чуенг Хо едва ли можеше напълно да се разчита. Тя наистина представляваше огромна система, най-голямата структура в историята на човечеството. Само дето значителна част от данните в нея не бяха актуализирани от години и даже от векове. Не биваше да се забравя, че понякога самите търговци умишлено въвеждаха подвеждаща информация, особено ако се намират близо един до друг и объркването на конкурента можеше да им осигури преднина. Оставаха му само няколко имена. Кое ли от тях ще даде отговор на загадката? Проверката на всяко едно от тях ставаше мъчително бавно. В противен случай съгледвачите на Брюхел щяха тутакси да го засекаат.

Някои от имената не му бяха съвсем непознати: Тран Вин.21 — това беше правнук на Сура Вин и един от съоснователите на клона Вин, роднина на Езр по бащина линия; Кинг Ксен. 03, главнокомандващият на Сура при Зева Бризго. Беше изключено той да е Тринли. Данните сочеха, че е висок едва 120 сантиметра и почти толкова широк. Останалите имена принадлежаха на хора, които никога не са били известни: Джъг, Трап, Парк... *Парк?!*

Вин едва се съвзе от изненадата. Ако „умните глави“ на Брюхел прегледаха тези записи със сигурност щяха да направят връзката. Вероятно вече получаваха данни дори за ускорението на пулса му и за амплитудите в неговото кръвно налягане. *„След като могат да засекаат изненадата ти, тогава не се опитвай да я прикриеш, а я превърни дори в нещо по-голямо!“*

— Боже мили! — изхълца Вин и разпрати снимката и биографията по всички части на системата.

Лицето от снимката наистина приличаше на техния капитан С. Джей Парк, командир на флотилията, тръгнала на експедиция към Изчезващата звезда. Той познаваше този човек още от дете; на

снимката Парк не изглеждаше много стар. Но някои от физиологичните му данни бяха доста неясни. А ДНК не съвпаднаше с това на покойния капитан Парк. Хм. Това може би щеше да е достатъчно, за да отклони вниманието на Нау и Рейнолт; те не притежаваха опита на Езр, отраснал с тайните афери на фамилиите. Но при Зева Бризго — преди две хиляди години — С. Джей Парк е бил капитан на кораб. И си е отишъл заедно с Ратко Вин. Имало е някакъв опустошителен скандал относно провален брачен договор. От този момент нататък не съществуваше никаква информация.

Вин проследи още няколко нишки, тръгващи от Парк и накрая се отказа. Постара се да изглежда така, сякаш е открил интересен факт, който обаче не го е довел до никъде.

Оставаха непроверените имена от списъка... Отне му още една Ксек да ги прегледа. Нито едно не му се видя познато. Мисълта му обаче постоянно се връщаше към С. Джей Парк и той едва не изпадна в паника. „*До къде ли може да проникне в мен врага?*“ Загледа се в снимката на Триксия и се предаде на болката; беше сторил същото и преди да си легне. Независимо от сълзите обаче, сега мисълта му продължаваше да препуска напред. Ако Езр беше прав за Парк, тогава значи той се е върнал, върнал се е назад. Нямахше съмнение, че родителите му се отнасяха с него като с нещо повече от млад капитан. Божичко, напълно е възможно да е участвал в далечната експедиция на Фам Нувен!

След Зева Бризго Нувен станал приказно богат и се оттеглил с малка флотилия верни хора към най-отдалечения край на Обитавания от хора космос. Съвсем типично за него. Тръгнали към точка, която се намирала поне на четиристотин светлинни години разстояние. Новините, които пристигали оттам, имали вековна давност. Определеният от Нувен маршрут трябвало да ги преведе през най-старите слънчеви системи, заселени от хора. Векове след тяхното заминаване докладите на Чуенг Хо отчитали, че Принцът на Канбера продължава да напредва в далечния космос, а флотата му ту расте, ту намалява. После известията започнали да идват все по-рядко и с все по-голямо закъснение. По всичко личеше, че Нувен едва ли е преодолял и половината път към своята цел. Като деца Езр и неговите приятели често си играеха на Изгубения принц. Имаше толкова различни версии как е завършила тази експедиция. Често се говореше

за нечувани приключения и трагичен край, но много по-често се чуваха гласове, че още в миналото просто са фалирали след поредица неуспешни сделки. Така или иначе, флотата никога не се върна обратно.

„Това може и да не важи за някой отделен неин кораб.“ Кой обаче можеше да каже точно кои хора от флотилията са били в него? „Твърде вероятно е С. Джей Парк да е знаел това.“ Още по-вероятно е да е знаел кой точно е Фам Тринли и да се е постарал да прикрие неговата самоличност. Пита се кой от участниците при Зева Бризго може да е толкова важен и така известен? Очевидно С. Джей Парк е останал лоялен към някого от онази епоха, но към кого?

В този момент Езр си припомни, че Парк лично беше избрал име на своя флагмански кораб. „Фам Нувен“.

Фам Тринли. Фам Нувен. Изгубеният принц на Канбера.

„Сега вече наистина ще полудея.“ Само с няколко проверки в библиотеката можеше да отхвърли тази нелепа възможност. Но и те нямаше да докажат нищо. Ако подозренията му се окажат верни, то едва ли може да се разчита на информацията в библиотеката. „Сигурно е точно така.“ Последното хрумване приличаше по-скоро на бълнуване на луд и трябваше да се освободи от него час по-скоро. При това не биваше да дава воля на чувствата си, защото щеше веднага да се отдели от общия фон в записите на локализаторите. „Е, слава богу, че поне успях да изляза за малко от ада, в който се пържех доскоро!“

Вече ставаше много късно. За последен път той задържа поглед върху снимката на Триксия. Постепенно се успокои. Сигурно и занапред ще попада на фалшиви следи, но имаше пред себе си дълги години, през които да ги проверява и отхвърля. Сигурно все някога ще открие изход, а когато това стане, вече няма да се пита дали спасителната светлина не е само плод на неговото въображение.

\* \* \*

Езр най-сетне потъна в неспокоен сън, пренаселен с видения и гласове. В него се преплитаха срамът, страхът и безумната идея, която го осени точно преди да заспи. От време на време го обземаше покой и той потъваше в мрак.

После се появи един нов сън, който беше толкова истински, че изобщо не се усъмни в него, докато не се събуди на следващата сутрин. Под клепачите му засветиха малки точки, но те се появяваха, само когато е със затворени очи. Докато беше още буден всичко в стаята изглеждаше спокойно както винаги. Щом легнеше и стиснеше клепки обаче, светещите точки отново се появяваха.

Те сякаш се опитваха да му кажат нещо на някакъв странен език, съставен от присветвания и изгасвания. Като малък обичаше да играе на една подобна игра, прехвърквайки ту зад една, ту зад друга скала, когато го пускаха навън. Тази нощ обаче в присветването на точките постоянно се повтаряше една и съща конфигурация. В съня си Вин почти неволно свърза точките в едно цяло: „КИМНИ С ГЛАВА, АКО РАЗБИРАШ... КИМНИ...“

Вин простена от изненада... И конфигурацията тутакси се промени: „ТИХО... ТИХО... ТИХО...“ Така продължи много дълго време. После отново надписът се промени: „КИМНИ С ГЛАВА, АКО РАЗБИРАШ... КИМНИ С ГЛАВА...“ Това поне беше лесно. Вин извърна глава на сантиметър встрани.

„ДОБРЕ. ПРЕСТОРИ СЕ НА ЗАСПАЛ. СВИЙ ЮМРУК. ПИШИ НА ДЛАНТА СИ.“

След толкова години дебнене и криене ролята на конспиратор му се удаваше много лесно. Какво по-просто да използва дланта си като клавиатура. И да се престори, че общува с останалите заговорници. Но да! Ръцете му бяха скрити под завивката и никой нямаше да забележи движението на пръстите. Искаше му се да се разсмее от удоволствие заради гениалната простота на това решение, но щеше да развали всичко. Вече няма съмнение кой е техният спасител. Той стисна дясната си длан и написа: „ПРИВЕТ, МЪДРИ ПРИНЦЕ. ЗАЩО СЕ ЗАБАВИ ТОЛКОВА?“

За известно време светлинките съвсем изчезнаха. Езр постепенно потъна в непрогледните дебри на съня. После отново: „ТИ СИ ЗНАЕЛ. ПРОКЛЕТ ДА СЪМ.“ Последва пауза. „МНОГО СЪЖАЛЯВАМ. МИСЛЕХ ТЕ ЗА СЛОМЕН.“

Вин кимна с глава, почувства се горд. Може пък някой ден и Киви да му прости, а Триксия отново да стане нормална и...

„ХУБАВО — написа Езр на Принца, — КОЛКО ХОРА ИМАМЕ?“

„ТАЙНА. САМО АЗ ЗНАМ. ВСИЧКИ ГОВОРЯТ, НО САМО АЗ ЗНАМ.“ Пауза. „ДО СЕГА.“

Аха. Почти свършена конспирация. Всички участват, но само Принцът може да предаде някой от тях. Оттук нататък щеше да е съвсем лесно.

„МНОГО СЪМ ИЗМОРЕН. ЩЕ СПЯ. ПОСЛЕ ЩЕ ГОВОРИМ.“

Пауза. Толкова ли необичайна беше молбата му? Нощите са за спане.

„ДОБРЕ. ПО-КЪСНО.“

Той най-сетне потъна в бездната на съня без мисли, без образи и гласове. Вин спеше свит на кълбо в хамака си и с усмивка на уста. Вече не беше сам. А тайната през цялото време му е била под носа. Странно.

На следващата сутрин Вин се пробуди отпочинал и необичайно щастлив. Хм. С какво ли е заслужил всичко това?

Той се понесе плавно към чувала-душ и се насапуниса. А едва вчера се чувстваше така отчаян и засрамен. Мъката отново го връхлетя, но сега приличаше по-скоро на сладка болка. А, да, имаше някакъв сън... Това не беше нещо необичайно, но споменът за повечето от неговите сънища му причиняваше непоносима болка.

Вин се изплакна и постоя пред вентилатора, докато изсъхне. За какво ли ставаше дума в последния му сън?

А, да! Отново сънува как се спасяват от това заточение, но този път бягството не завърши с нещастен край. А Нау и Брюхел не изскочиха от прикритието си в последния момент.

Какво ли беше тайното оръжие сега? Както обикновено по логиката на сънищата трябва да е някаква магия — тя превърна ръцете му в част от комуникационната система и го свърза с шефа на заговорниците. Фам Тринли ли беше? Езр се изкиска при тази мисъл. Някои сънища са наистина невероятни; удивителното е обаче, че този все още го държеше в приповдигнато настроение.

Той навлече дрехите си и пое по коридорите на лагера. Движеше се по единствения възможен за нулева гравитация начин — отблъскване, летеж, преобръщане при завоите, рязка чупка встрани, за да избегне сблъсъка с по-бавните или онези, които идваха насреща.

Фам Нувен. Фам Тринли. Сигурно има милиарди хора с такова име и още стотици флагмански кораби, кръстени на тях. Постепенно в съзнанието му започнаха да изплуват данните от снощното равнение из файловете на библиотеката. Една по една се връщаха и безумните идеи, които му хрумнаха точно преди да си легне. Но онова за капитан Парк не ще да е било само сън. Когато стигна в дневната, той вече се движеше бавно и замислено.

Езр влезе с главата напред в общото помещение и най-напред поздрави Хънт Уен. Вътре цареше относително спокойствие. Той бързо установи, че оцелелите фокусирани от хората на Рейнолт отново са на линия. Наоколо не святкаха никакви алармени светлини. В другия край на залата Фам Тринли обясняваше надутото какви са според него причините за избухналата епидемия и защо опасността може да се смята за отминала. Това беше същият онзи Фам Тринли, с когото си общуваше по няколко Ксек на всяко Бдение след нападението на Новородените. Внезапно сънят и данните от библиотеката се обединиха в една напълно възможна и ужасяващо абсурдна перспектива.

Тринли вероятно го чу да говори с Хънт. Старият мошеник се извърна и за миг втренчи поглед във Вин. Не каза нищо, нито кимна с глава. Дори агентите на Новородените да го наблюдаваха в този момент, поведението му не би им направило впечатление. Само че на Езр Вин мигът се стори безкраен. Клоунът Фам Тринли вече не съществуваше. Изражението му си беше същото, но в погледа му имаше нещо, което потвърждаваше, че снощният странен разговор не е бил сън, нито бълнуване. И че връзката не се е осъществила благодарение на някаква свръхестествена сила. Този възрастен мъж наистина беше Изгубеният принц на Канбера.



## 27.

— Но това е първият сняг! Не искаш ли да го видиш? — гласът на Виктъри премина в хленч.

Тонът не въздействаше на никого освен на този неин по-голям брат.

— И друг път си играла в снега.

Естествено, когато баща им ги водеше на екскурзии далече на север.

— Brent, но това е първият сняг в Принстън! По радиото казаха, че е покрил целите Канари.

Brent беше потънал в своите конструкции от шпонки и болтове — безкрайни блестящи повърхности, които ставаха все по-сложни и по-сложни. Никога не би му хрумнало да се измъкне тайно от къщата. Той продължи работата по своите проекти, без да й обръща внимание. Всъщност точно така Brent посрещаше неочакваното. Беше доста сръчен с ръцете, но бавно възприемаше всяка идея. Освен това бе много стеснителен — навъсен, както често казваха възрастните. Главата му не помръдваше, но Вики беше сигурна, че той я гледа. Ръцете му не забавиха нито за миг движенията си над модела — понякога добавяха, понякога разваляха част от него. Най-после той каза:

— Не трябва да излизаме навън, без да кажем на татко.

— Пфу! Знаеш, че спи. Наистина, тази сутрин е най-студено, но ако не тръгнем веднага, ще изпуснем забавата. Ей, ще му оставя бележка.

Сестра им Гокна щеше да обсъжда въпроса надълго и широко, докато в крайна сметка надмине самата Вики с изкусни планове. Брат им Джирлиб щеше да се вбеси от опита ѝ да го манипулира. Но Brent не се впусна в спор. Вместо това известно време продължи старателното си конструиране. Отчасти я наблюдаваше, отчасти изучаваше шпонките и свързващите елементи, които се появяваха под ръцете му, и отчасти гледаше над Принстън към заскрежените близки хребети. От всичките братя и сестри на Вики той беше единственият,

който наистина не искаше да излезе. От друга страна, само него откри тази сутрин. А и изглеждаше като възрастен дори повече от Джирлиб.

След още няколко минути той каза:

— Добре де, ако толкова искаш...

Виктъри се ухили самодоволно. Като че ли резултатът изобщо можеше да бъде поставен под съмнение. Промъкването покрай капитан Даунинг беше по-трудно — но не много.

Беше ранна утрин. Слънчевите лъчи още не огряваха улиците под Къщата на хълма. Виктъри се наслаждаваше на всяка глътка леден въздух, на слабото парване, което усещаше от двете страни на гръдния си кош при всяко вдишване. Ярките цветове и горските феи все още се притискаха плътно към клоните на дърветата. Беше малко вероятно да се покажат днес. Но имаше други неща, за които до този момент тя само беше чела. Кристалните червеи се измъкваха от ледените си хралупи. Животът на тези малки създания беше краткотраен. Тя си припомни радиопредаването, което направи за тях миналата година. Ако времето през деня се затоплеше, те умираха.

Вики подскачаше с лекота в сутрешния мраз и не изоставаше от по-бавните, широки крачки на по-големия си брат. Толкова рано едва ли някой бе излязъл навън. Като се абстрахираше от шума от далечен строеж, тя си представяше, че двамата са съвсем сами, че градът е опустял. Представяше си какво ще бъде през следващите години, когато студът се възцари отново, а само те ще могат да излязат навън — както баща им беше направил през войната с тийфърите. През целия път до подножието на хълма Вики разсъждаваха върху идеята си и превръщаше всяка гледка от мразовитата утрин във фантастичен пейзаж. Брент я слушаше и от време на време правеше предположения, които биха изненадали повечето от възрастните приятели на баща им. Той не беше толкова глупав и имаше въображение.

Канарите се намираха на трийсетина мили от хълма, отвъд Кралския палат, зад далечния край на Принстън. Не беше възможно да стигнат дотам пеша. Но днес много хора искаха да пътуват до близките планини. Във всяка страна първият сняг се превръща в голям празник,

независимо че идва по различни и непредвидими времена. Вики разбираше, че ако падането на снега бе предсказано, баща ѝ щеше да стане рано, а майка ѝ — да пристигне от Териториалното командване. Разходката се превръщаше в семейно забавление, лишено от всякакво приключение.

В подножието на хълма започна тяхното приключение. Brent беше шестнайсетгодишен и доста едър за възрастта си. Можеше да мине за роден във фазата. Достатъчно често беше излизал сам преди. Той заяви, че знае къде спират експресните автобуси. Но днес ги нямаше, както и почти никакво движение. Нима всички вече са заминали към планините?

Brent вървеше от една автобусна спирка към друга и постепенно раздразнението му растеше. Вики мълчаливо го следваше и за първи път не изказа никакви предложения. Доста често караха Brent да млъкне и той рядко защитаваше позицията си. Когато най-последно проговори и си призна, че се е объркал, дори Вики изпита болка. След третото погрешно тръгване Brent се отпусна на земята. За миг Вики сметна, че той сигурно ще чака някой автобус просто да мине покрай тях, а тази възможност изобщо не ѝ се понрави. Бяха навън повече от час и до този момент не бяха видели дори градски рейс. Може би самата тя трябваше да се заеме с този проблем... След минута обаче Brent се изправи и тръгна да пресича улицата.

— Обзалагам се, че големите клечки от Службата за ескавационни работи няма да пропуснат спирката. Тя е само на една миля южно. Там винаги има автобуси.

Ха! Вики се канеше да предложи точно тази възможност. Благословено да бъде търпението!

Улицата още тънеше в призрачни сенки. Беше най-тъмната част от зимния сезон в Принстън. Тук-там сланата в по-сумрачните кътчета беше толкова плътна, че приличаше на истински сняг. Но участъка, през който минаваха сега, не беше обработван. Виждаха се само буйни плевели и усукани пълзящи растения. Във влажните, горещи дни между бурите мястото щеше да гъмжи от мушички и пиявици.

От другата страна на улицата се издигаха многоетажни складове. Около тях не беше толкова пусто и тихо. Земята трептеше от бумтящия шум на подземни багери. Товарни камиони се движеха във всички посоки. През равни ивици земя бариери препречваха пътя за всеки

освен за работниците на строежа. Вики задърпа ръцете на Брент и го принуди да се мушне под бариерите.

— Ей, татко е причината за всичко това. Трябва да го видим!

Брент никога нямаше да се съгласи с такова предложение, но малката му сестричка вече бе нарушила знаците „Не преминавай!“. Беше принуден да я настигне, за да може да я предпазва.

Двамата се промъкнаха крадешком покрай високи подсилващи стоманени колони и купчини зидария. В мястото се долавяше нещо всемогъщо, извънземно. В Къщата на хълма всичко беше толкова безопасно, толкова подредено. А тук... е, Вики виждаше безкрайните рискове да си откъснеш крак или да си отрежеш око при невнимание. *Много важно! Ако се промуша под една от тези изправени плочи, тя ще те смаже като лист!* Всички опасности се очертаваха кристално ясно в съзнанието ѝ. Беше толкова вълнуващо. Двамата предпазливо се прокрадваха към дълбокия изкоп, като се криеха от очите на работниците и избягваха различните интересни възможности за фатални инциденти.

Две опънати въжета оформяха оградата. *Ако ти се живее, не падай долу!* Вики и брат ѝ се снишиха до земята и подадоха глави над бездната. Известно време не различаваха нищо в мрака под себе си. Нагорещеният въздух се издигаше нагоре, носейки миризма на изгоряло масло и разтопен метал. Беше едновременно като милувка и плесница. И звуците: викове на работници, стъргане на метал в метал, боботене на машини и странно съскане. Вики наведе глава, за да могат всичките ѝ очи да привикнат към тъмнината. Имаше светлина, но не като дневната или нощната. В лабораториите на баща си тя беше виждала малки електродъгови лампички. Но тези тук бяха огромни: сходящи снопове светлинни лъчи, сияещи във всички нюанси на ултрачервения спектър — цветове, които могат да се видят единствено в слънчевия диск. Светлината обливаше работниците със защитни качулки. Разноцветни отблясъци играеха нагоре-надолу по стените на шахтата... Имаше и друго, не толкова зрелищно осветление — неподвижни електрически лампи, които тук-там хвърляха ярки петна светлина. Само дванайсет години преди Периода на мрак те строяха цял град под повърхността на планетата.

Вики виждаше каменни булеварди, огромни тунели зееха в стените на шахтата. А в тях тя различи по-тъмни дупки — от товарни

рампи до по-малки изкопи. Сградите, къщите и градините щяха да се появят по-късно, но пещерите вече бяха почти готови. Гледайки надолу, Вики усети нещо съвсем ново за нея — естественото, защитно привличане на убежището. Но тези работници строяха хиляди пъти по-голямо убежище от обичайните. Ако единственото желание на хората беше да прекарат времето на Мрака в летаргичен сън, им беше необходимо само достатъчно пространство за спален басейн и първоначални хранителни запаси. Те вече съществуваха в общото убежище под стария градски център, което приютяваше вече почти двайсет поколения. А тази нова конструкция беше предназначена за живот в будно състояние. На места, където можеше да се осигури изолация и задържане на въздух, строежът започваше от нивото на земята. Другаде изкопът се спускаше на стотици метри дълбочина — обратният медал на тайнството, чрез което сградите в Принстън пронизваха небето.

Вики не откъсваше очи от гледката, потънала в мечти. До този момент приемаше строежа като мъгляв разказ. Малката Виктърли четеше за проекта, слушаше разговорите на родителите си на тази тема, както и коментарите по радиото. Знаеше всичко по този въпрос. Това беше причината толкова хора да мразят семейството ѝ. Това, както и фактът, че са родени извън фазата, беше причината за забраната да излизат навън сами. *Татко може да си говори колкото иска за законите на еволюцията, или колко важно е малките деца да получават възможност да опитат късмета си, и как в противен случай може да се опропасти развитието на някой гений от оцелелите. Проблемът е, че в действителност той не мисли така.* Всеки път, когато Вики се опитваше да предприеме нещо със съвсем незначителен риск, той се превръщаше в олицетворение на бащинската загриженост и замисълът ѝ беше задушаван от предпазен подплатен дюшек.

Вики проумя, че тихо се кикоти в долната част на гръдния си кош.

— Какво има? — попита Брент.

— Нищо. Само си мислех, че днес успяхме да видим как стоят нещата в действителност — със или без татко.

Изражението на Брент изрази объркването му. От всичките братя и сестри той беше единственият, който приемаше правилата буквално

и се чувстваше най-виновен, когато ги нарушаваше.

— Май вече трябва да тръгваме. На повърхността има работници, които се приближават. Освен това, колко време се задържа снегът?

Вики замърмори, но се отдръпна и последва брат си през купищата вълнуващи и прекрасни неща, които изпълваха околностите на строежа. В момента дори перспективата да види снежни преспи не я привличаше неудържимо.

Първата истинска изненада за деня се появи, когато най-послед се добраха до една действаща автобусна спирка. Малко встрани от навалищата стояха Джирлиб и Гокна. Нищо чудно, че Вики не успя да ги намери сутринта. Бяха се измъкнали от къщи без нея. Тя плахо тръгна през площада към тях, като се мъчеше поне да не изглежда разтревожена. Гокна ѝ се ухили с обичайното чувство на превъзходство. Джирлиб милостиво се престори на смутен. Заедно с Брент бяха най-големите и той трябваше да прояви достатъчно здрав разум да предотврати излизането им. Четиримата се отдръпнаха от зяпачите и приближиха глави.

Шепот. Мрънкане.

Госпожица Превъзходна: Защо се забавихте толкова? Да нямахте проблем да минете незабелязано покрай копоите на Даунинг?

Вики: Не смятах, че ти изобщо ще се осмелиш. Толкова неща свършихме тази сутрин.

Госпожица Превъзходна: Например?

Вики: Например, разгледахме Новото подземно убежище!

Госпожица Превъзходна: Ами...

— Млъкнете веднага! — прекъсна ги Джирлиб. — И двете трябва да сте у дома!

— Но ние сме радиознаменитости! — изпъчи се Гокна. — Хората ни обичат!

Джирлиб се приближи към нея и снижи глас:

— Забрави! На всеки трима, които харесват „Наука за деца“, има трима, притеснени от предаването... И още четирима са традиционалисти, които ви мразят и в черупките си.

Детското радиопредаване беше по-забавно от всичко, което Вики някога беше правила, но след участието на Преподобната Педуре не беше същото. Възрастта им стана обществено достойние и вече като че ли трябваше да доказват нещо в „Наука за деца“. Дори откриха още няколко родени извън фазата, но засега никой не беше подходящ за шоуто. Вики и Гокна не приеха дружелюбно другите малки, дори двойката на тяхната възраст. Бяха особени, враждебно настроени деца — почти стереотипът на родени извън фазата. Татко твърдеше, че е заради възпитанието и годините, прекарани в криене. И това беше най-страшното от всичко. Понякога Вики разговаряше на тази тема с Гокна. Само с нея и само посред нощ. Шепнейки. *Ами ако Църквата има право?* Може би тя и Гокна само си въобразяваха, че имат душа?

Известно време четиримата стояха безмълвно и осмисляха думите на Джирлиб. Тогава Brent попита:

— А защо ти си навън, Джирлиб?

Зададен от всеки друг, въпросът щеше да се приеме като предизвикателство. Но словесните битки не бяха по силите на Brent. Изречението беше само израз на любопитство, обикновена молба за обяснение. И като такова засегна Джирлиб повече от всякаква подигравка.

— Хм, ами... тръгнал съм към центъра на града... В Кралския музей има изложба на Изопаченията на Келм... Аз не съм проблем. Изглеждам достатъчно възрастен, за да мина за роден във фазата.

Последните му думи бяха истина. Джирлиб не беше толкова едър като Brent, но през прорезите на дрехата му вече се показваха връхчетата на бащинската козина. Но Вики не възнамеряваше да му позволи да се измъкне толкова лесно. Тя заклати ръка към Гокна.

— А това какво е? Твоят тарант-любимец?

Малката госпожица Превъзходна се усмихна чаровно. Очите на Джирлиб засвяткаха свирепо.

— И двете сте истински ходещи бедствия, знаете ли?

*Как ли Гокна е убедила Джирлиб да я вземе със себе ли?* Въпросът предизвикваше у Вики истински професионален интерес. Тя и Гокна най-добре от всички успяваха да постигнат своето в семейството. Именно затова двете се разбираха толкова зле помежду си.

— Ние поне имаме убедително академично извинение за излизането си — заяви Гокна. — А вашето какво е?

Вики размаха ръцете, с които се хранеше, пред лицето на сестра си.

— Отидохме да видим снега! С образователна цел.

— Ха! Просто сте искали да се потъркаляте на воля.

— Млък! — Джирлиб вдигна глава и огледа стоящите на спирката. — Всички трябва да се прибираме.

Гокна се постара да го разубеди:

— Ще стане още по-лошо, Джирлиб. Пътят е много дълъг. По-добре да вземем автобуса до музея... Виждаш ли, идва... — моментът беше идеално избран. Експресният автобус точно завиваше по издигнатия широк булевард. Червените му светлини обозначаваха маршрута му към централната част на града. — Докато стигнем там, снежните запаянковци ще започнат да се връщат и ще има рейс, с който ще пътуваме през целия път до вкъщи.

— Ей, не съм дошла тук да гледам някакви евтини извънземни номера. Искам да видя снега!

Гокна вдигна рамене.

— Много неприятно, Вики. Но винаги можеш да си завреш главата в някоя хладилна камера, като се върнем.

— Аз... — Вики забеляза, че търпението на Джирлиб е на изчерпване, а и не разполагаше с никакъв убедителен аргумент в подкрепа на желанието си. Само една дума на Брент и Вики волюневолю щеше да бъде занесена обратно у дома. — ... хм... какъв прекрасен ден за посещение в музей!

Джирлиб кисело се усмихна.

— Да, и като стигнем, сигурно ще заварим там Рапса и малкия Хрунк. Може би със сладки приказки са убедили охраната направо да ги откара.

Думите му разсмяха Вики и Гокна. Двамата най-малки вече не бяха бебета, но все още висяха на гърба на баща им почти цял ден. Мисълта, че може да изпързаят охраната на майка им, им се стори много забавна.

Четиримата се наредиха в края на тълпата, която чакаше да се качи в автобуса... Е, добре. *Всъщност е по-безопасно като сме четирима, а не двама. Пък и Кралският музей е в най-сигурната част*



*на града. Дори ако татко ни хване, нашият план и предпазните мерки ще ни извинят. А и през целия ми останал живот ще има сняг.*

Обществените експресни автобуси по нищо не приличаха на колите и самолетите, с които Вики бе свикнала. Тук всички се натъпкаха плътно един до друг. Въжени мрежи — почти като бебешките катерушки — висяха през метър и половина от тавана до пода на автобуса. Пътниците прекарваха било крак, било ръка през дупките и увисваха вертикално от въжетата. Така в автобуса се събираха повече хора, но гледката беше доста нелепа. Само за шофьора имаше подходяща седалка.

Този автобус явно не беше претъпкан, защото останалите пътници направиха широк кръг около децата. *Я, как са се сбръчкали всички! Изобщо не ми пука!* Вики спря да се оглежда и впери очи в улиците, покрай които минаваха.

На места уличните ремонти бяха занемарени вследствие на усилената работа, която кипеше под повърхността. При всяка дупка и неравност по пътя въжената мрежа се усукваше. Беше забавно. После нещата се успокоиха. Навлизаха в най-елегантната част на новия градски център. Вики позна няколко от табелите на небостъргачите над тях — корпорации като „Под контрол“ и „Регентска радионика“. Някои от най-големите компании на Съглашението изобщо нямаше да съществуват, ако не беше нейният баща. Гордееше се, като гледаше как тълпи влизат и излизат от тези здания. В добрия смисъл баща ѝ беше важен за толкова много хора.

Брент се залюля на въжената мрежа и приближи глава към нейната.

— Знаеш ли, струва ми се, че ни следят.

Джирлиб чу тихите му думи и замръзна на въжетата.

— Хм. Къде?

— Онези две коли. Бяха паркирани близо до автобусната спирка...

За миг Вики изтръпна от страх. После я обля вълна от облекчение. Тя се разсмя:

— Убедена съм, че не сме заблудили никого тази сутрин. Татко ни е оставил да се измъкнем, а капитан Даунинг и неговите хора са ни

следили през цялото време, както правят винаги.

— Тези коли не приличат на нито една от обичайните — отбеляза Брент.

## 28.

Кралският музей се намираше на спирката в градския център. Вики, братята и сестра ѝ слязоха на самите стълби към площада.

За миг Вики и Гокна онемяха, вперили очи във високата каменна арка над главите си. Правиха предаване за това място, а никога не го бяха посещавали. Кралският музей беше само триетажен и приличаше на джудже в сравнение с огромните модерни сгради. Но ниското здание някак си превъзхождаше всички небостъргачи. С изключение на укрепленията това беше най-старата непокътната постройка на повърхността в Принстън. Всъщност беше единственият Кралски музей през последните пет слънчеви цикъла. Беше дострояван и разширяван, но по традиция първоначалният замисъл на крал Лонгармс беше запазен. Външните стени образуваха голям свод, който наподобяваше обърнат разрез на самолетно крило. Ветропоемащата арка беше изобретение на архитекти две поколения преди Научната ера. Старите сгради в Териториалното командване изобщо не можеха да се сравняват с тази. Те бяха защитени от дебели и дълбоки стени. Известно време Вики се опитваше да си представи как е изглеждал музеят в дните непосредствено след Изгрева. Зданието се снижаваше ниско под поривите на вятъра, който налиташе с почти свръхзвукова скорост. Слънцето пламтеше като адски огън, в който се преливаха всички цветове от ултраспектъра. *Но защо крал Лонгармс го е построил на повърхността? За да предизвика Мрака и Светлината, разбира се. Да се издигне над дълбоките малки убежища и правила...*

— Ей, вие двете! Какво ви става? Заспахте ли? — стресна ги гласът на Джирлиб.

Той и Брент бяха стигнали входа и гледаха назад. Момичетата изкачиха стълбите, за първи път, без да им хрумне някакъв остроумен отговор.

Джирлиб тръгна напред, като си мърмореше против сбърканите мечтателки. Брент поведе другите, придържайки се близо до брат си.

С влизането в сенчестото преддверие шумовете на града заглъхнаха. Почетен караул от двама Кралски гвардейци стоеше

безмълвно в постовите ниши от двете страни на входа. По-нататък се намираще истинският пазител — билетопродавачът. Древните стени зад гишето му бяха покрити със съобщения за текущите изложби. Спрял да роптае, Джирлиб нервно се суетеше около дванайсетцветната артистична концепция на Изопаченията на Келм. И тогава Вики проумя колко безумия са изложени в Кралския музей. Не бяха само Изопаченията. През този сезон темата на експозицията беше „Ексцентричната наука и всичките ѝ аспекти“. Плакати рекламираха изложения на Мраковещерството, автогоренето, видеомантията и преди всичко Изопаченията на Келм. Но Джирлиб явно не забелязваше какво обкръжава неговото хоби. Очевидно му беше достатъчно, че най-накрая Кралският музей го е уважил.

Текущите изложби по темата бяха разположени в новото крило на сградата. Тук таваните бяха високи, а над мраморния под огледални тръби разпръскваха размазани конуси светлина. Четиримата бяха почти сами. Тук звуците бяха странни и плашещи — не заглъхваха постепенно, а се усилваха. Когато не разговаряха помежду си, дори стъпките им кънтяха оглушително. Вършеше работа по-добре от всякакви табели с надпис „Пази тишина!“ Вики се изпълни с благоговение пред всички невиждани шарлатанства. *Татко намира такива неща за забавни... като религията, но не толкова смъртоносни...*

За нещастие, Джирлиб се интересуваеше само от собственото си хоби. Какво му пукаше, че Гокна е погълната до такава степен от експозицията за автогорене, че вече крои планове за действие. Какво го интересуваеше, че Вики иска да разгледа нажежените картинни тръби в залата с видеомантията. Джирлиб вървеше право към изложбата с Изопаченията на Келм. Но и той, и Брент се погрижиха сестрите им да ги следват неотлъчно.

*Какво да се прави!* Всъщност Изопаченията открай време разпалваха любопитството на Вики. Откакто се помнеше, Джирлиб беше запален по тях. Тук най-сетне всички имаха възможност да ги видят с очите си.

Входът към залата представяше експозиция от диамантени фораминифери, която се издигаше от пода до тавана. *Колко ли тона горивна киша са прецедени, докато се намерят толкова свършени образци?* Различните видове бяха надписани старателно според най-

съвременните научни теории. Миниатюрните кристални скелетчета бяха подредени изящно на подноси, поставени зад увеличителни лещи. Под сноповете лъчиста светлина форамите искряха в кристални съзвездия — като обсипани със скъпоценни камъни тиари, гривни и шлейфове. Сравнена с тях, колекцията на Джирлиб изглеждаше нищожна. Редици микроскопи, поставени върху централната витрина, позволяваха по-обстоен оглед на заинтересувания посетител. Вики се втренчи през лещите. Преди това беше виждала много форами, но тези бяха непокътнати и разнообразието им смайваше. Повечето бяха шестпосочно симетрични, но все пак много имаха миниатюрни израстъци, които живите създания явно са използвали за придвижване в микроскопичната си среда. В света вече не съществуваше нито едно живо същество с диамантен скелет. Нито пък такова беше живяло през последните петдесет милиона години. Но в някои седиментни скали пластът с диамантени форами достигаше стотици метри дебелина и беше по-евтин източник на гориво от въглищата. Най-големият от форамите едва достигаше размерите на бълха, но на времето те са били най-простата форма на живот на планетата. И тогава — преди около петдесет милиона години — бум! От тях бяха останали само скелетите. Чичо Хрункнер твърдеше, че човек трябва да си спомня за това, когато идеите на баща им прекриваха всички граници на въображението.

— Хайде, елате!

Джирлиб можеше да прекара часове наред със своята собствена колекция форами. Но днес отдели само трийсетина секунди за личната Кралска сбирка. Табелите на вратите в дъното на залата обявяваха Изопаченията на Келм. Четиримата затопуркаха към неосветения вход, като от време на време си подхвърляха по някоя дума шепнешком. В следващата зала един-единствен конус лъчиста светлина се стелеше по витрините в средата. Стените тънеха в сенки, разкъсвани на места от снопове разноцветни ореоли.

Четиримата влязоха в залата мълчешком. Гокна тихо извика от изненада. В мрака стояха фигури... и височината им надминаваше широчината на средностатистически възрастен Паяк. Те се олюляваха несигурно на трите си тънки крака. Предните и другите им ръце се издигаха почти като клоните на Протегналия ръка бунтовник. Това бе всичко, което някога Чундра Келм беше показал в своите

Изопачения... А в мрака той обещавахе още подробности за всеки, който се осмели да се приближи.

Вики прочете думите, които блещукаха под фигурите, усмихна се и се обърна към сестра си:

— Никога не съм си представяла... — тогава прочете и описанието. — О, още лайнени фалшификации!

— Не е фалшификация — възрази Джирлиб, — а призната реконструкция.

Но Вики ясно долови разочарованието в гласа му. Четиримата бавно тръгнаха през затъмнената зала, като се вираха в неясните проблясъци. Няколко минути очертанятията представляваха Танталова загадка, която надхвърляше възприятията им. Мяркаха се всичките петдесет различни раси, описани от Келм. Но моделите бяха недодялани, като взети от магазин за доставка на маскарадни костюми. Докато вървеше от витрина на витрина и четеше надписите под всяка, Джирлиб се умърлуши. Описанията бяха подробни: „По-древните раси, предшестваха нашата... Най-дълбокият Мрак може би все още крие техни яйца, които очакват да завладеят отново своя свят.“ Последният надпис беше поставен до реконструкция на създание, което наподобяваше гигантски тарант, готов да отхапе главата на посетителя. Това бяха пълни глупости и дори най-малките брат и сестра на Вики трябваше да го разбират. Чундра Келм признаваше, че неговият „Изгубен свят“ лежи под пластове с форами. *Ако изобщо са съществували*, Изопаченията бяха изчезнали преди поне петдесет милиона години. Бяха загинали милиони години преди появяването дори на най-примитивният прото-Паяк.

— Джирл, мисля, че това е направено просто за забавление — заяви Вики.

За първи път не подхвърли някоя шега. Мразеше, когато чужди хора се подиграваха със семейството ѝ дори непреднамерено. Джирлиб сви рамене в знак на съгласие.

— Да, права си. Колкото повече разглеждаме, толкова повече се забавляваме! Ха-ха! — той спря пред последната витрина. — Дори те го признават! Чуйте последния надпис: „Ако сте стигнали дотук, вие сте разбрали колко безумни са твърденията на Чундра Келм. Но в такъв случай какво представляват Изопаченията? Фалшификати от непотвърдени разкопки? Или рядко естествено свойство на

метаморфна скала? Преценете сами...“ — гласът му заглъхна, а вниманието му се насочи към ярко осветен куп скали в центъра на залата, закрыта досега от преграда.

Джирлиб вдигна два от краката си и заподскача към потъналата в светлина изложба. Наистина преливаше от възторг, когато се надвеси над купчината. Всяка скала беше показана поотделно. Всички бяха озарени в цялата палитра на слънчевия спектър и просто приличаха на нешлифован мрамор. Джирлиб въздъхна в захлас:

— Това са истинските Изопачения. Най-добрите, открити някога. От Чундра Келм.

След полиране някои от скалите можеха да минат за красиви посвоему. Бяха изпъстрени със спирали, чиито цвят напомняше повече въглен, отколкото мрамор. При малко усилие на въображението те наподобяваха разтегнати и усукани правилни геометрични фигури. Но въпреки това не изглеждаха като нещо, което някога е било жив организъм. В далечния край на купчината една от скалите беше разрязана внимателно на пластове — толкова тънки, че пропускаха светлината. Стотината каменни плочици бяха подредени в стоманена рамка, като помежду им зееха пролуки. Ако някой се приближеше много близо и местеше глава нагоре-надолу, можеше да придобие триизмерна представа за разположението на шарките в скалните пластове. Имаше искряща спирала от диамантен пращец — почти като замъглени скелети на форами. Навсякъде около диамантената спирала пълзеше плетеница от тъмни цепнатини. Беше прекрасно.

Джирлиб стоеше като омагьосан, притиснал глава към стоманената рамка. После се залюля наляво и надясно, за да проследи проникването на светлината през всички плочици.

— Някога това е било изпълнено с живот! — възкликна той. — Знаех си! Знаех си! Милион пъти по-голямо от всеки форум, но изградено върху същите принципи. Само да можем да разберем как е изглеждало, преди светът да се разпадне.

Дори Гокна изглеждаше запленена от представата, но любопитството ѝ не продължи дълго. Вики се приближи, за да разгледа купчината. Бавно обиколи централната част, погледна някои от микроскопските разрези и прочете останалата част от обясненията. Сериозно погледнато, това беше най-добрият образец на Изопаченията. Но в известен смисъл обезсърчаваше бедния Джирлиб

повече от всичко друго. Дори ако някога тази форма е била жив организъм, нямаше никакви доказателства за наличието на разум. Ако *Изопаченията съвпадат с представата на Джирлиб за тях, тези създания трябва да са били паразителни. Но къде са техните машини, техните градове?*

Вики въздъхна и тихо заобиколи Гокна и Джирлиб. Озова се точно зад гърба им, но двамата бяха толкова погълнати от прозрачните Изопачения, че нито един не я забеляза. Може би щеше да успее да се промъкне в следващата зала и да разгледа видеомантията. И тогава Вики видя Брент. Неговото внимание не беше насочено към експозицията. Брат ѝ беше приклепнал зад една витрина в най-тъмното ъгълче на залата — точно до изхода, към който тя се беше отправила. Вики изобщо нямаше да го различи, ако очите му не отразяваха разноцветните ореоли на лампите. От мястото, което си беше избрал, Брент имаше възможност да наблюдава и двата входа, като не изпуска нищо случило се около витрините.

Вики му махна с ръка, усмихна се и започна да се промъква към изхода. Брент не помръдна. Не я извика обратно. Може би беше в лошо настроение, или просто бленуваше за игра с конструкторите си. Вероятно нямаше да се разкрещи, докато тя стоеше в полезрението му. Вики мина под високата арка на изхода и влезе в залата на видеомантията.

Експозицията започваше с картини и мозайки отпреди поколения. Началото на видеомантията датираше далеч преди съвременното — от суеверието, че ако можеш да изобразиш идеално лика на враговете си, ще се сдобиеш с власт над тях. Идеята беше вдъхновител на много творби на изкуството, на изобретението на няколко нови бои и формулите за смесването им. Но дори сега и най-прекрасната картина бе само бледо копие на това, което очите на Паяците виждаха. Модерната видеомантия твърдеше, че науката може да пресъздаде съвършената картина и древните мечти могат да се осъществят. Баща ѝ смяташе тези идеи за смешни.

Вики тръгна покрай високи плотове с блестящи видеоизобретения. Стотици идилични пейзажи, неясни и размазани... Но най-новите тръби сияеха в цветове, каквито можеха да се видят единствено на специално осветление и слънчева светлина. С всяка година видеотръбите ставаха все по-добри. Хората дори говореха за



картинно радио. Тази идея пленяваше въображението на малката Виктъри... *Забрави всякакви контролиращи съзнанието шарлатании!*

Някъде откъм отдалечения край на залата се разнесоха гласове — игриво бърборене, което ѝ напомни за Рапса и малкия Хрунк. Вики замръзна на място от учудване. Няколко секунди изтекоха и... в залата, през по-далечния вход с подскоци влязоха две бебета. Вики си спомни саркастичното предсказание на Джирлиб, че Рапса и Хрунк също ще се появят. За миг помисли, че той се е оказал прав. Но след бебетата в залата влязоха двама непознати, пък и децата бяха по-малки от нейните братче и сестричка.

Вики изписука от възторг и се втурна през залата към децата. Възрастните — или родителите? — се вцепениха за миг, след това грабнаха децата си и бързо отстъпиха.

— Чакайте! Чакайте! Само исках да поговорим!

Вики напрегна сили и тръгна с нормална походка, вдигнала ръце в приятелска усмивка. Зад нея виждаше как Джирлиб и Гокна излизат от изложбената зала на Келм и се втренчват в гърба ѝ с изражения на непресторено смайване.

Родителите спряха и бавно се върнаха назад. От първи поглед ставаше ясно, че и Гокна, и Вики са родени извън фазата. Явно точно този факт окуражи непознатите.

Първите няколко минути разговорът беше любезно-официален. Тренчет Сюабисм беше изобретател в строежа на Новия свят. Съпругът ѝ също работеше там като инспектор.

— Стори ни се, че днес е подходящ ден за посещение в музея. Нали повечето свободни хора се качиха в планините, за да се порадват на снега. И вие ли решихте така?

— О, да — заяви Гокна и може би за нея и Джирлиб думите ѝ бяха истина. — Но много се радваме, че се запознахме с вас и... и с вашите деца. Как се казват те?

Толкова необикновено беше да срещнеш напълно непознати и да ги почувстваш почти като членове на семейството си. Тренчет и Алендон като че ли споделяха тази близост. Децата се извиваха и цвърчаха гръмка в ръцете им, отказвайки да се върнат на гърба на Алендон. След няколко минути родителите им ги пуснаха на пода. С два големи подскока бебетата се метнаха в ръцете на Гокна и Вики. Опипваха ги, бръщолевеха неразбираемо и късогледите им бебешки

очи се въртяха във всички посоки, изпълнени с възторжено любопитство. Едното запълзя по Вики — Алеkere, тя беше — не можеше да бъде много над две години. Странно, но нито Рапса, нито малкия Хрунк изглеждаха толкова сладки. Естествено, когато те бяха на две, Вики беше само седемгодишна и все още се стараяше да спечели изцяло вниманието на всички за себе си. Тези деца изобщо не приличаха на срамежливи родени извън фазата, каквито бяха срещали до този момент.

Най-смуцаваща обаче беше реакцията на възрастните, когато научиха кои точно са Вики и нейните братя и сестра. Тренчет Сюабисм загуби дар слово за секунда.

— Аз... предполагам, че трябваше да се досетим. Кои други да бъдете?... Знаете ли, когато бях подрастващ, често слушах вашето предаване по радиото. Звучахте толкова детски, единствените родени извън фазата, чиито гласове бях чувала. Наистина ми харесваше шоуто ви.

— Да — потвърди Алендон и се усмихна, докато Алеkere се опитваше да бръкне в страничния джоб на Вики. — Вашето съществуване даде възможност на мен и Тренчет да помислим за свои собствени деца. Беше трудно. Вече свалиха първата бебешка обвивка. Но след оформянето на очите станаха невероятно хитри.

С щастливо писукане бебето се вмъкна под дрехата на Вики. Най-после главата му се показа отново и то размаха ръцете, с които се хранеше. Вики се пресегна назад, за да погъделичка малките му ръчички. Внезапно се почувства ужасно горда, че някой е чул и възприел посланието на баща ѝ, но...

— Жалко, че все още трябва да се пазите от тълпата. Така ми се иска да има повече като вас и вашите деца...

Внезапно Тренчет се засмя.

— Времената се менят. Все повече хора очакват да се събудят посред Периода на мрак. Започват да проумяват, че някои правила подлежат на промяна. Ние се нуждаем от пораснали деца, които да ни помогнат за завършването на строежа. Познаваме още две двойки в Новия свят, които се опитват да родят извън фазата — тя потупа съпруга си по рамото. — Няма да бъдем сами завинаги.

Ентусиазмът ѝ зарази Вики. Алеkere и другото бебе — Бирбоп? — бяха хубави като Рапса и малкия Хрунк, но имаше и различия. Най-

после ще познаваме много други деца. Откритието преряза Вики като отварянето на прозорец, зад който блести цялото разноцветие на слънчевата светлина.

Всички тръгнаха бавно през залата на видеомантията. Гокна и Тренчет Сюабисм разискваха вероятните възможности. Гокна изгаряше от желание да превърне Къщата на хълма в място за срещи на семействата с членове, родени извън фазата. Но Вики подозираше, че нито баща ѝ, нито генералът ще подкрепят такава идея — макар и по различни причини. Все пак можеше да измисли нещо, при правилен стратегически подход... Вики вървеше зад останалите, без да им обръща особено внимание. Люлеенето на малката Алеkere беше много интересно занимание. Играта с бебето беше много по-вълнуваща отколкото търкалянето в снега.

И тогава сред шума от разговорите тя долови далечни стъпки на множество крака по мрамора. *Четирима? Петима? Ще влязат през същата врата, през която минах преди няколко минути. Който и да е, чака го голяма изненада — цели шест родени извън фазата, от бебета почти до възрастни!*

Четирима от новодошлите бяха възрастни от сегашното поколение. Бяха високи колкото хората от охраната на майка ѝ. Но те нито спряха, нито показаха изненада при вида на децата. Дрехите им бяха същите неподлежащи на описание купешки сака, които Вики намяташе в Къщата на хълма. Водеше ги едра представителка на последното поколение с вид на младши сержант. Вики почти изпита облекчение — това трябваше да са хората, които ги следваха според Брент. Но тя не ги познаваше.

Водачът им впи очи във всички и дружелюбно махна на Тренчет Сюабисм.

— Можете да си вървите. Генерал Смит нареди да върнем всички деца в обезопасения периметър.

— М-моля? Не разбирам — Сюабисм объркано вдигна ръце.

Петимата непознати вдървено се отпавиха към тях. Водачът им кимна учтиво, но обяснението ѝ прозвуча налудничаво.

— Охрана от двама души просто не е достатъчна за всички деца. Вървете си! Имаме сведения, че тук са възможни проблеми.

Двама от охраната тихо пристъпиха и застанаха между децата и възрастните Сюабисм. Вики усети, че неволно се притиска към

Джирлиб и Гокна. *Хората на мама никога няма да постъпят така!*

— Съжалявам, но случаят е спешен.

Толкова неща, съвсем объркващи и безсмислени, се случиха изведнъж. Тренчет и Алендон закрещяха едновременно. Паниката се смесваше с гнева в гласовете им. Двамата най-едри непознати ги изблъскаха далеч от децата. Единият бръкна в раницата си.

— Ей, изпуснахме един!

*Брент!*

Много високо над главите им нещо помръдна. Изложбата на видеомантията се състоеше от високи плотове с наредени тръби. С неумолима грация най-близкият се стовари на пода. Картините се пръснаха в искрящи светлинки. Разнесе се звук на смачкващ се метал. Вики зърна Брент, който с всички сили разрушаваше конструкцията.

При удара на плота подът потрепери. Наоколо се разнесоха гърмежите на имплодиращи видеотръби, свистенето на разкъсани проводници за високо напрежение. Плотът се стовари между Вики и семейство Сюабисм — точно върху двама от непознатите. Тя видя как ярката им кръв плисна по мрамора. Две безжизнени предни ръце стърчаха изпод плота. Малко извън обсега им лежеше пистолет с къса цев.

После времето се върна. Нечии ръце грубо сграбчиха Вики през тялото и я издърпаха назад. От другата страна на похитителя й Гокна и Джирлиб викаха. Чу се тъпо хрущене. Гокна запищя, а Джирлиб замлъкна.

— Водачо, какво да правим с...

— Няма значение! Хванахме и шестте деца! По-бързо! По-бързо!

Докато я носеха през залата, Вики успя да хвърли поглед назад. Но непознатите бяха оставили мъртвите си другари, а падналият плот не позволяваше да види къде са възрастните Сюабисм.

## 29.

Хрункнер Юнърбай никога нямаше да забрави този следобед. За първи път през всичките години, откакто познаваше Виктъри Смит, той я видя в състояние, близко до пробив в самообладанието. Малко след обяд безумното обаждане пристигна по микровълновия предавател. Шерканер Ъндърхил пренебрегна всички военни устави, за да съобщи за отвличането. Генерал Смит затвори линията на Шерканер и свика персонала си на извънредно заседание. Изведнъж от директор на проект Хрункнер Юнърбай се оказа нещо като... прост сержант. Хрункнер подготви тривитловия ѝ самолет за полет, като заедно с низшия персонал провери всички системи за сигурност. Той нямаше да допусне генералът да бъде изложена на никакъв риск. *Враговете обичат да създават критични ситуации. И точно като си въобразиш, че на света няма нищо по-важно от дадения случай, те нанасят удар върху истинските си цели.*

Тривитловият самолет прелетя разстоянието от Териториалното командване до Принстън за по-малко от два часа. Но апаратът не беше летящ команден център. Подобен лукс не се вписваше в сегашния бюджет. За тези два часа генералът разполагаше само с бавен безжичен телеграф. Това означаваше два часа без командните и контролни пултове на Териториалното командване, както и равностойното оборудване в Принстън. Два часа в изслушване на непълни рапорти и опити за координиран отговор. Два часа мъка, гняв и разяждаща несигурност. В средата на следобеда те се приземиха и след още половин час стигнаха Къщата на хълма.

Колата още не беше спряла, когато Шерканер Ъндърхил отвори широко вратите и ги извлече навън. Той сграбчи Юнърбай за ръката и през него заговори на генерала:

— Добре че си довела Хрункнер. Имам нужда и от двама ви.

Вкара ги в преддверието и ги повлече надолу, към своите помещения на приземния етаж.

С течение на годините Юнърбай беше виждал Шерканер в различни деликатни ситуации — докато следваше пътя си в

Териториалното командване в разгара на войната с тийфърите, докато ръководеше експедицията през вакуума на най-дълбокия Мрак, докато спореше с традиционалистите. Шерк невинаги печелеше, но винаги беше пълен с изненади или фантазии. За него всичко беше или велик експеримент, или изумително приключение. Дори при провал той планираше как грешката да доведе до още по-интересни експерименти. *Но днес... днес Шерканер е познал отчаянието.* Той протегна ръка към Смит, като треперенето на главата и ръцете му бяха по-забележими от всякога.

— Трябва да има начин да ги намерим. Трябва да има! Имам компютри. Разполагаме и с микровълнова връзка с Териториалното командване...

Всички тези ресурси му оказваха незаменима помощ в миналото.

— ... Мога да ги върна обратно живи и здрави. Знам, че мога...

Известно време Смит стоя напълно неподвижно. После се приближи към него, праметна ръка през раменете му и погали козината му. Гласът ѝ беше нежен и строг. Звучеше като че ли войник утешава друг за загиналите им другари.

— Не, скъпи. Но можеш да направиш много други неща...

Отвън следобедното небе се заоблачаваше. Вятърът тихо свиреше през полуотворените прозорци, а папратите стържеха по кварцовите стъкла. През пролуките в облаците и шубраците се процеждаше тъмнозелен здрач.

Генералът приближи глава към Шерканер и двамата се втренчиха един в друг. Юнърбай почти почувства страха и срама, които прескачаха помежду им като искри. Изведнъж Шерканер се наведе към нея и ръцете му я обгърнаха. Тихото цвъртене на риданията му и свистенето на вятъра бяха единствените звуци, които отекваха в стаята. След малко Смит вдигна една от задните си ръце и безмълвно направи знак на Хрункнер да ги остави сами.

Юнърбай ѝ кимна в отговор. Дебелият килим беше осеян с играчките на Шерканер и на децата, но той стъпваше внимателно и успя да се измъкне незабелязано.

Сумракът бързо се сгъсти — по-скоро вследствие на събиращите се буреносни облаци, отколкото заради залеза на слънцето. Юнърбай

не можеше да наблюдава цялостната промяна на времето, защото в командния център на къщата имаше само тесни, издадени прозорци. Около половин час по-късно Смит се появи. Тя благодари на подчинените си за съчувствието и се настани на високия стол до Хрункнер.

— Шерк ще се съвземе, сержант. Качи се горе с абсолвентите си. Прави каквото може. Сега ми кажи докъде сме стигнали?

Хрункнер бутна купчината показания на масата към нея.

— Капитан Даунинг и хората му са още тук, ако решиш сама да говориш с тях, но всички ние... всички, които дойдоха от Териториалното командване, смятат, че са чисти. Просто децата са прекалено умни.

Децата наистина можеха да направят глупаци членовете на всяка експедитивна охранителна група. Естествено, те бяха прекарвали целия си живот с телохранители, познаваха навиците им, бяха приятели с повечето от екипа. До този момент външната заплаха беше предмет на редки теоретични разисквания. И когато малките решаваха да предприемат някоя екскурзия, всичко се нареждаше в тяхна полза. Но телохранителите бяха подбрани сред личния персонал на генерал Виктъри Смит. Бяха честни, предани хора и страдаха колкото Шерканер Ъндърхил.

Смит бутна купа обратно към Юнърбай.

— Добре, прати Дарам и хората му по местата им. Намери им работа. Има ли нещо ново в докладите за издирването?

Командният пулт в къщата разполагаше с подробни карти — истински екран за местоположение. Микровълновата връзка даваше възможност за взаимодействие с командния център в Териториалното командване. За нещастие, при свързката с Принстън не можеха да ползват никакви специални привилегии. Много часове ги чакаха, преди проблемът да бъде решен. В стаята непрекъснато се вливаше и изливаше поток от забързани хора. Повечето от тях бяха свежи попълнения от Териториалното командване. Присъствието им оказваше благоприятно въздействие върху телохранителите от къщата, в чиито изражения се четяха умора и обезсърчение. Имаше следи. Имаше напредък... И всичко беше едновременно ободрително и зловещо.

След час пристигна и шефът на контраоперациите срещу Сродниците. Рачнер Тракт беше назначен неотдавна — младеж, емигрант от тийфърите. А това не бяха обичайните качества, които се изискваха за заемането на този пост. Явно беше достатъчно умен, но по-скоро изглеждаше педантичен, отколкото ефективен. Може би беше за добро. Те наистина се нуждаеха от хора, които разбират Сродниците. *Как традиционните ценности се промениха така? Във Великата война Сродниците бяха малцинство сред разколниците в Тийфърската империя и тайно поддържаха Съглашението.* Но Виктъри Смит смяташе, че следващата сериозна заплаха ще дойде именно от тях... или може би просто се поддаваше на обичайното си подозрение към традиционалистите.

Тракт постави дъждобрана си в мрежата и свали раницата, която носеше. Извади документи и ги постави на масата пред шефа си.

— Генерале, Сродниците със сигурност са замесени в тази работа.

— Защо ли не ме изненадваш? — въздъхна Смит. Юнърбай предполагаше колко е изморена, но тя изглеждаше свежа — почти като неизменната Виктъри Смит. Почти. Държеше се толкова спокойно и вежливо както на всяко събрание на екипа. Въпросите ѝ биеха в целта — както винаги. Но Юнърбай усещаше разликата — едва забележимо разсейване. Наистина, тревогата ѝ не личеше, но като че ли мислите на генерала се рееха в далечно съзерцание. — Все пак тази сутрин участието на Сродниците беше малко вероятно. Какво се промени, Рачнер?

— Показанията на двама свидетели и две аутопсии. Убитите в музея се минали сериозна физическа подготовка. Но явно не са се готвели за атлетически състезания. По черупките им има стари белези, дори зараснала дупка от куршум.

Виктъри вдигна рамене.

— Явно са професионалисти. Знаем, че съществуват вътрешни заплахи, групировки от крайни традиционалисти. Възможно е да са наели компетентни изпълнители.

— Възможно е, но това е работа на Сродниците, а не на местните групировки.

— Имаш ли убедителни доказателства? — Юнърбай зададе въпроса с облекчение и се засрами от чувството.



— Хм — Тракт явно преценяваше не толкова самия въпрос, колкото питащия. Младежът не можеше да определи с точност мястото на Юнърбай — цивилен, към когото се обръщаха със „сержант“ в йерархията на Командването. *Трябва да свикваш, синко!* — Сродниците отдават изключително значение на религията си, но до този момент избягваха да нанасят удари на наш терен. Тайното основаване на местни групировки от традиционалисти беше най-сериозната им цел. Но днес я прескочиха... Изпълнителите са професионалисти. Постарали са се да прикрият следите си, но не са взели предвид постиженията на нашите лаборатории. Всъщност става въпрос за тест, изобретен от един студент на вашия съпруг. Разбирате ли, съотношението между видовете полени, открити по дихателните пътища на двата трупа, е необикновено. Мога да ви кажа дори от коя база на Сродниците са тръгнали. Напуснали са я преди повече от петнайсет дни.

— Полените щяха да изчезнат, ако са тръгнали по-рано, нали? — кимна Смит.

— Точно така. Лаборантите твърдят, че имунната им система щеше да ги изхвърли. Но в този случай щяхме да стигнем до същия извод. Всъщност днес противниците имат много по-лош късмет от нашия. Оставили са двама живи свидетели... — Тракт се подвоуми. Очевидно се сети, че това не е обичайната работна среща и че за Смит възприетото определение за „оперативен успех“ може да означава трагичен провал.

Генералът като че ли не обърна внимание на колебанието му.

— Да, семейната двойка... Тези, които са завели децата си в музея.

— Да, мадам. Точно заради тях плановете на похитителите са се объркали. Хората на полковник Ъндървил — местния шеф на операцията — са ги разпитвали цял следобед. Изгарят от желание да бъдат полезни. Вече са ви предали какво са научили от тях — как един от синовете ви е разрушил експозицията и е убил двама от нападателите...

— И че всички деца са отведени живи...

— Да, но има още нещо. Вече сме почти сигурни... Похитителите са възнамерявали да отвлекат всички ваши деца. Дори

сега в света има малко Паяци, родени извън фазата. Съвсем естествено те са предположили, че семейство Сюабисм са от нашата охрана.

*Боже на добрата студена Земя!* Юнърбай впери очи през тесните прозорци. В сравнение с преди светлината беше малко по-силна, но все още преобладаваха актиновите ултралъчи на предпазните лампи. Вятърът неизменно се усилваше, захвърляйки искрящи капчици срещу стъклата, превивайки папратите във всички посоки. Вероятно тази нощ щеше да има светлинна буря.

*Следователно, Сродниците са се издънили, защото са имали прекалено високо мнение за охраната на Съглашението. Разбира се, те са предполагали, че някой ще придружава децата.*

— Научихме много от цивилната двойка, генерале. Думите, които похитителите са казали при влизането си в залата, няколко подхвърлени фрази при обръкването на планираната акция... Те не са възнамерявали да оставят живи свидетели. Семейство Сюабисм са най-щастливите хора в Принстън тази нощ, макар че не могат да видят нещата от тази гледна точка. Двамата, които синът ви е убил, са избутали възрастните далеч от децата. Единият е извадил от кобура си автоматичен пистолет и е вдигнал предпазителя. Полковник Ъндървил смята, че първоначалният план е бил да отвлекат всичките ви деца, без да оставят свидетели. В действителност, мъртви цивилни граждани и локви кръв пасват идеално на замисъла им, тъй като нашите традиционалистки фракции щяха да бъдат обвинени за случилото се.

— Но защо в такъв случай не са убили две от децата? Това е щяло да улесни бягството им — съдържано зададе въпрос Виктъри.

— Нямаме представа, мадам. Полковник Ъндървил мисли, че те все още са на наша територия, дори може би в Принстън.

— Нима? — скептицизмът ѝ се бореше с надеждата. — Виждам, че Белга овладява положението страшно бързо, пък и нападателите също имат проблеми... Добре. Това ще бъде първата ти голяма вътрешна операция, Рачнер. Но искам да работиш в тясно сътрудничество с Вътрешното разузнаване, градската и икономическата полиция също трябва да се намесят — през следващите няколко дни класическата анонимност на Разузнаването на Съглашението щеше да бъде разкрита. — Опитай да се държиш любезно с хората от местните власти. Не искаме да влизаме във война с тях. Могат да докарат доста неприятности на Короната.

— Да, мадам. Полковник Ъндървил и аз ще патрулираме наред с градската полиция. Когато телефонните линии се възстановят, ще установим с тях нещо като съвместен команден пост в Къщата на хълма.

— Отлично... Май през цялото време ме изпреварваш, Рачнер.

С лека усмивка Тракт се изправи на крака.

— Ще върнем малките ви, шефе!

Смит понечи да отговори, но внезапно зърна две малки главички, които надзъртаха от касата на вратата.

Тракт отстъпи от масата. За кратко никой в стаята не помръдваше. Двете най-малки от децата на Ъндърхил — може би единствените останали живи — свенливо се прокраднаха в стаята. Зад тях влезе шефът на телохранителите им и трима гвардейци. Капитан Даунинг носеше сгънат чадър, но от първи поглед се виждаше, че Рапса и малкият Хрунк не са го използвали. Дрехите им бяха подгизнали и по изпъкналите черни черупки се стичаха дъждовни капки.

Виктъри не се усмихна на децата. Очите ѝ се впиха в мокрите дрехи и чадъра.

— На разходка ли бяхте?

— Не, мамо — отвърна Рапса. За първи път Хрункнер чуваше малката непослушница да отговаря толкова прилежно. — Бяхме с татко, но сега той е зает... Стояхме плътно до капитан Даунинг, между него и останалите...

Тя млъкна и стеснително наклони глава към телохранителя. Младият капитан застана мирно, но имаше ужасения вид на войник след битка, познал поражението.

— Съжалявам, мадам. Аз реших да не използвам чадъра. Искан да гледам във всички посоки.

— Правилно си постъпил, Дарам... И добре, че ги доведе тук.

Тя се изправи и за известно време не отдели очи от децата си. Рапса и малкият Хрунк не помръдваха и също я гледаха. Внезапно, като ударени от електричество, те се втурнаха през стаята към Смит. Гласовете им се извиваха в беззвучен пронизителен писък. Известно време тримата представляваха кълбо от преплетени ръце и крака. После малките се покатериха върху нея, прегръщайки я като баща. Постъпката им отприщи бента на съдържаността им. Сълзите рукнаха

като порой, както въпросите. *Има ли новини за Гокна и Вики, Джирлиб и Брент? Какво ще стане сега?* Не искаха да бъдат оставяни сами.

След известно време изблиците утигнаха. Смит склони глава над рожбите си. Юнърбай се питаше какви мисли минават пред ума ѝ в този момент. Дали днешното отвличане на други две малки деца вместо нейните беше лош късмет или просто некомпетентност? Тя вдигна ръка към Юнърбай.

— Хрункнер, имам една молба към теб. Намери семейство Сюабисм. Помоли ги... предложи им моето гостоприемство. Ако искат да изчакаат развързката на събитията тук, в Къщата на хълма... ще се чувствам поласкана.

Намираха се на голяма височина в някакъв вид вертикална вентилационна шахта.

— Не, не е вентилационна шахта — възрази Гокна. — В истинските шахти има всякакви допълнителни тръби и свързващи кабели.

Не се чуваше и бръмченето на вентилаторни перки, само постоянното свирене на вятъра над главите им. Вики се съсредоточи над изгледа, надвиснал над главата ѝ. На върха — около петнайсет метра над тях — се виждаше решетка на прозорец. Дневната светлина се процеждаше през него и постепенно отслабваше по металните стени на шахтата. На дъното цареше полумрак, но беше достатъчно светло, за да различат очертанията на спални рогозки, химическа тоалетна и метален под. С напредването на деня затворът им неизменно ставаше по-топъл. Гокна беше права. Бяха изследвали достатъчно къщата си, за да знаят точно как изглежда вътрешността на подобни съоръжения. *Но какво друго може да бъде?*

— Вижте тези петна! — тя посочи дисковете, които бяха запоени тук-там върху стените. — Сигурно мястото е изоставено. Не, може все още да се строи...

— Да — каза Джирлиб, — всички ремонти са скорошни. Те просто са запоили пътищата за достъп. Работа за един час!

Гокна кимна, без дори да се опита да проумее последното му изречение. Толкова неща се промениха от сутринта. Джирлиб вече не беше незаинтересованият гневен арбитър на техните препирни. Беше

подложен на по-силно напрежение от когато и да било, и тя усещаше как се разкъсва от горчива вина. Освен Брент той беше най-големият. И допусна това да се случи. Но се стараше да прикрие болката си. Проявяваше повече търпение от всеки друг път.

Когато заговори, сестрите му внимателно го заслушаха. Дори ако пренебрегнаха факта, че той е почти възрастен, умът на брат им превъзхождаше техните.

— Струва ми се, че знам къде точно се намираме...

Сгущените на гърба му бебета се размърдаха и го прекъснаха. Козината на Джирлиб не беше достатъчно гъста, за да им осигури необходимото удобство и той вече започваше да вони. Алекере и Бирбоп редуваха изисквания за незабавна доставка на родителите им и скъсващо нервите мълчание. След това с всички сили се вкопчваха в гърба на бедния Джирлиб. Сега като че ли се връщаха към шумния метод. Вики се пресегна и примами Алекере в прегръдката си.

— И къде? — попита Гокна, но в тона ѝ не се долавяха заядливи нотки.

— Виждате ли опознавателните мрежи? — посочи нагоре Джирлиб. Опознавателните мрежи бяха свежи, тънки парчета коприна, които се развяваха над решетката от полъха на вятъра. — Всички видове са различни. Тези горе са типични за Принстън и околностите, но те се поставят на най-високите места. Покривът на Къщата на хълма едва ли е достатъчно издигнат за тях. Затова мисля, че още сме в града и сме толкова високо, че сигурно се виждаме от мили. Или са ни затворили някъде из хълмистата местност, или в новия небостъргач в градския център.

Алекере се заплака отново. Вики нежно я залюля в ръцете си. Малкият Хрунк винаги се успокояваше от тези движения, но... Чудо! Хлиповете на Алекере заглъхнаха. Може би беше толкова отчаяна, че нямаше сили да издава силни звуци. *Да, ама не!* След няколко секунди бебето се усмихна немощно и започна да се извива в ръцете ѝ, за да огледа всичко. Беше страхотно малко същество! Вики отново го залюля и каза:

— Добре, може да са пътували дотук в кръг... но чак пък в центъра на града. Чухме няколко прелитащи самолета, но къде са обичайните улични шумове?

— Навсякъде!

Това бяха почти единствените думи, които Брент изрече след отвличането им. Бавен и тъп — това беше Брент. Но той беше единственият от тях, който разбра какво се случва тази сутрин. Той беше единственият, който се отдели от останалите и се притаи в мрака. Брент беше едър за възрастта си, но можеше да се осакати при срутването на експозицията върху враговете им. Докато ги влачеха към задния вход на музея, той не се съпротивляваше и не продумваше. Запази мълчание и през целия път. Само махна с ръка, когато Джирлиб и Гокна го попитаха дали е добре.

Впрочем изглеждаше, че една от предните му ръце е спукана и поне още една е ранена. Но Вики го разбираше. Брент се чувстваше толкова засрамен колкото Джирлиб — и още по-безполезен. Отначало се сви в намръщена купчинка. Но след първите четири часа на пленничеството започна да куцука из затвора им, като почукваше и стържеше по метала. От време на време се просваше с разперени крайници на пода — като че се преструваше на мъртъв или изпаднал в безкрайно отчаяние. Точно такава беше поведението му и сега.

— Не ги ли чувате? — попита той. — Слушайте с корема си.

От години Вики не беше играла на тази игра. Но и тя, и останалите последваха примера му. Прилепиха се плътно към пода, като се стараеха да не се отлепват от повърхността. Позата не беше много удобна, пък и не позволяваше да се държиш за нещо. Алеkere рязко скочи от ръцете на Вики. Бирбоп се присъедини към сестра си. Двамата топуркаха от едно дете до друго и ги блъскаха силно. След малко започнаха да се кискат.

— Шт! — нежно им подвикна Вики.

Бебетата само се разсмяха още по-силно. От колко време Вики безмълвно се молеше доброто им настроение да се възвърне? А сега само копнееше те да млъкнат за миг. Тя изтласка образите им от съзнанието си и се помъчи да се съсредоточи. Бръмммм... Не беше точно шум, или нямаше как да го долови с ушите в главата си. Но можеше да почувства преминаването му по долната страна на черупката си. Ритмично подземно бръмчене... и други вибрации, които се усилваха и стихваха. Неволно ѝ напомни за барабаненето, което усещаше в крайчеца на краката си, докато се разхождаше из центъра на града. *Ето! Характерното горене при рязкото удряне на спирачки...*

Джирлиб тържествуваше.

— Предполагам, че това решава спора. Те са си въобразявали, че като ни разкарват в онази затворена товарна кола, няма да се сетим. Но ние вече знаем.

Надигайки се, Вики зае по-удобна поза. Двете с Гокна се спогледаха. Джирлиб беше най-умният, но когато ставаше въпрос за гадни номера, не можеше да се сравнява с класата на сестрите си. Отговорът на Гокна беше благ — отчасти защото се опитваше да бъде мила, отчасти защото всеки остър тон щеше да накара бебетата да се сгушат отново.

— Джирл, не ми се струва, че те изобщо си правят труда да крият нещо от нас.

Джирлиб отметна глава назад — почти неговият „брат ви знае по-добре“ жест. После започна в същия тон:

— Гокна, можеха да ни докарат дотук за пет минути. Вместо това ни друсаха по пътищата повече от час. Какво...

— Мисля, че просто са искали да заобикалят екипите на мама. Нападателят разполагаха с доста коли, които ги подсигуряваха. Два пъти ни притискаха, помниш ли? Може би наистина са опитвали да се измъкнат от града, но са установили, че е невъзможно — Вики махна неопределено с ръка. — Ако имат капчица здрав разум, ще разберат, че сме видели много неща... — помъчи се да запази интонацията си непроменена. Бирбоп и Алекере обикаляха около неподвижно проснатия Брент и тършуваха из джобовете му. — Джирлиб, ние можем да ги идентифицираме. Видяхме шофьора, и жената на товарната рампа на музея...

И тогава тя им разказа за автоматичния пистолет, който видя на пода в музея. Джирлиб неволно се сгърчи от ужас.

— Нали не мислиш, че те са традиционалисти, които се опитват да разстроят татко и генерала? — попита той.

И двете момичета махнаха отрицателно.

— Джирл, аз мисля, че са войници, без значение какво твърдят — заяви Гокна.

Всъщност ги засипаха с лъжи. Когато похитителите се появиха в залата на видеомантията, те заявиха, че са от хората на майка им. Но докато закараха децата дотук, говореха като традиционалисти: „Децата са ужасен пример за благоприличните хора... Не бива да ги нараняваме, но родителите им трябва да бъдат разобличени като

перверзни типове, каквито са...“ Такива бяха думите им, но и Гокна, и Вики забелязаха липсата на ентузиазъм. Повечето традиционалисти по радиото със сигурност се разпалваха. А всички, които сестрите лично бяха срещали, се отвращаваха само при вида на деца, родени извън фазата. Обаче похитителите им запазваха хладнокръвието си. Зад думите им прозираше, че гледат на децата като на багаж. Под професионалните маски Вики зърна проблясъците единствено на две чувства. Водачът им наистина се вбеси, когато Брент смаза двама от хората й... и от време на време прозираше някакво тайно съжаление към самите деца.

Вики виждаше как Джирлиб се сепва, когато изводите й улучват целта, но успя да запази мълчание. Два бурни изблика смях сложиха край на мрачния му самоанализ. Алеkere и Бирбоп не обръщаха никакво внимание на Гокна, Вики или Джирлиб. Бяха открили въжето за игра, което Брент криеше в джоба си. Алеkere отскочи назад и издърпа въжето за единия край. Бирбоп се хвърли към нея, за да го хване, закръжи с бясна скорост около Брент, като че ли се опитваше да овърже краката му.

— Ей, Брент, мислех, че си надраснал тези глупости! — пошегува се с престорена бодрост Гокна.

Отговорът на Брент дойде бавно и някак отбранително:

— Когато не се занимавам с конструкторите си, започва да ми става скучно. А с въжето можеш да си играеш навсякъде.

Честно казано, Брент беше факир в усукването на въже. Когато беше по-малък, той често го навиваше на гърба си и използваше всичките си крака и ръце — дори тези, с които се хранеше — за да го усуква във все по-сложни и сложни фигури. Беше някакво странно, объркващо хоби, но Брент го обичаше.

Бирбоп грабна края на въжето от ръцете на Алеkere и запълзя нагоре по стената, като ловко се възползваше от всяка възможност за захващане. Само най-малките умееха да се катерят така. Когато стигна почти до прозореца, той хвърли въжето към сестра си, предизвиквайки я да се опита да го свали оттам. Тя хвана въжето и смъкна брат си надолу, но Бирбоп го отскубна от хватката й и се покатери още малко нагоре. Точно както правеше Рапса, но доста по-чевръсто.

— Бирбоп! Слез долу! Ще паднеш! — Вики осъзна, че в този момент говори точно като баща си.



Стените се стесняваха нагоре, и нагоре, над бебето. На върха, петнайсетина метра над главите им, беше малкото прозорче. Вики видя как зад нея Гокна ахва от смайване.

— И ти ли мислиш като мен? — попита Вики.

— М-май да... Когато беше малка, Рапса можеше да изпълзи догоре...

Похитителите им не бяха предвидили всичко. Всеки, гледал бебета, щеше да се сети. Но и водачката, и другите мъже-похитители бяха млади, от сегашното поколение.

— Ако падне обаче...

Тук нямаше нито предпазни бебешки мрежи, нито дебел килим, които да омекотят евентуално падане. Двегодишното момченце вероятно тежеше между седем и девет килограма. Всички бебета обичаха да се катерят — като че ли усещаха, че когато пораснат, ще станат тежки, ще зависят от стълби за качване и ще умеят да изпълняват само най-простите скокове. Бебетата падаха много подалече без сериозни наранявания, отколкото възрастните. Но все пак едно продължително падане от голяма височина можеше да се окаже смъртоносно. Но двегодишните деца не го знаеха. Само едно подмятане и Бирбоп щеше да се втурне към прозорчето на върха. Шансовете му за успех бяха добри...

Обикновено Вики и Гокна се впускаха във всяко необмислено начинание, но тук ставаше дума за чужд живот... Известно време двете се гледаха втренчено.

— Н-не знам, Вики...

Но ако не предприемеха нищо, бебетата сигурно щяха да бъдат убити както и всички останали. Последниците от всичките възможности за избор можеха да бъдат ужасяващи. Изведнъж Вики изпита страх, какъвто не беше усещала през живота си. Тя прекоси помещението и се изправи под усмихнатия Бирбоп. Като чужди, ръцете ѝ се протегнаха, за да приласкаят бебето надолу. С усилие на волята Вики свали ръце и се помъчи да заговори с лек, шеговит тон.

— Здравсти, Бирбоп! Ти дали ще можеш да занесеш въжето чак до малкото прозорче?

Бирбоп изви глава назад. Бебешките му очи се втренчиха нагоре.

— Разбира се!

И веднага заприпка към върха, като заобикаляше отляво и отдясно запоените към стената дискове. Все по-нагоре и все по-нагоре. *Длъжници сме ти, малчо, дори да не го осъзнаваш!*

На пода Алеkere закряска от яд, че цялото внимание е приковано към братчето й. Тя рязко разтърси въжето и Бирбоп се залюля на три ръце, вкопчил се в тясна издатина на десетина метра височина. Гокна я грабна, изтегли въжето от ръцете й и я подаде на Джирлиб.

Вики се мъчеше да обуздае ужаса, сковал ума й. Наблюдаваше как бебето се изкачва все по-високо и по-високо. *А какво ще правим, ако успеем да се доберем до прозореца? Ще хвърляме бележки навън?* Но те не разполагаха с нищо за писане, нито знаеха точното си местоположение, нито имаха представа в каква посока вятърът ще отнесе бележката им... И тогава проумя как могат да бъдат решени два проблема едновременно.

— Brent, дай си дрехата — и даде знак на Гокна да му помогне при събличането.

— Ей сега!

И в следващия момент сестра й задърпа ръкавите и крачолите му. Отначало Brent ги изгледа смаяно, но после схвана идеята и се зае да й помага. Дрехата му беше почти толкова широка колкото на Джирлиб, но на гърба й не бяха направени процепи. Тримата я опънаха над пода, като се въртяха плахо в кръг и се опитваха да следват страничните движения на сигнала високо Бирбоп. *Може би дори да падне...* Но в приключенските романи пишеше, че тази предпазна мярка винаги помага. Неизвестно защо, но просто не можеха да си представят такъв успех, докато стояха отдолу с опънатата помежду им дреха.

Алеkere още цвъртеше и се мъчеше да се изтръгне от ръцете на Джирлиб. Бирбоп й се изсмя. Беше напълно щастлив, че е обект на всеобщо внимание, че прави нещо, за което при други обстоятелства щеше да бъде наказан с бой. Дванайсетина метра височина. Изкачването му се забавяше. Дупките за захващане на ръцете и краката му ставаха все по-редки. Беше подминал основните скрепителни болтове. Няколко пъти за малко не изпусна въжето, докато го прехвърляше от ръка в ръка. Набра се нагоре, хванал се за невероятно малка издатина, премести останалите си три крака странично... И една от ръцете му се вкопчи в решетката на прозорчето. В следващия миг силуетът му се откри на върха.

Освен предните очи бебетата имаха само още един чифт и бяха принудени да се извъртат, за да погледнат зад себе си. Но тогава за първи път Бирбоп погледна надолу. Триумфалният му кикот замря, когато установи колко далече е стигнал. Беше толкова високо, че дори бебешките му инстинкти подсказваха, че го грози опасност. *Неслучайно родителите не позволяват на децата си да се катерят където им хрумне.* Несъзнателно Бирбоп се вкопчи с ръце и крака в решетката.

Не успяха да го убедят, че никой от тях не може да се качи при него, за да го свали долу, както и че трябва да слезе оттам сам. Вики изобщо не си беше представяла възникването на такъв проблем. В случаите, при които Рапса или малкия Хрунк се покатерваха на непозволени височини, те не срещаха затруднения по обратния път.

Точно когато изглеждаше, че Бирбоп е изпаднал в състояние на продължително вцепенение, сестричката му спря да плаче и започна да му се присмива. След това не беше трудно да го убедят да прехвърли въжето през решетките и да го използва вместо скрипец при спускането.

Повечето бебета сами стигаха до подобен извод. Може би спускането по въже на игра възбуждаше някакви забравени животински нагони. Бирбоп започна да се плъзга надолу, обхванал здраво низходящата част на въжето с петте си крайника. С другите три задържахше възходящата. Но след като преодоля няколко метра, му стана ясно колко лесна е играта на въже. След миг вече се държеше с три ръце, после — само с две. Накрая се отблъсна от стената с крака и полетя надолу като тарант в атака. Отдолу Вики и останалите заскачаха в кръг, като напразно се стараеха да задържат импровизираната си предпазна мрежа под него.

Най-накрая разполагаха с двойно въже, праметното през решетката. Двата му края се спускаха чак до пода. То се въртеше и усукваше и сякаш излъчваше стаена енергия.

Двете сестри започнаха спор коя от тях да поеме следващата задача. Вики излезе победителка. Тя беше най-лека от всички, тежеше около трийсет и пет килограма. Докато Брент и Гокна разкъсваха копринената подплата на дрехата, Вики дръпна силно въжето. После увисна на него. Подплатата беше боядисана в червени и ултрачервени фигури. Освен това беше направена от отделни рула, подредени в

пластове. При разпарянето на шевовете се образува знаме, леко като дим, но широко почти пет метра. Някой със сигурност щеше да го забележи.

Гокна сгъна подплатата в малко каре и ѝ я подаде.

— Мислиш ли, че въжето ще те издържи?

— Разбира се!

*Надявам се!* Въжето беше гладко и еластично, както трябваше. *А какво ще стане, ако се разпъне до краен предел?*

Но думите на Брент я успокоиха повече от всякакви пожелания за успех.

— Сигурен съм, че ще издържи. Обичам да окачам тежести в проектите си. Взех това въже от лабораторията на механиците.

Вики свали дрехата си, грабна импровизираното знаме с ръцете, с които се хранеше, и потегли нагоре. Със задното си зрение виждаше как останалите са се струпали в разтревожен смаляващ се кръг около „предпазната мрежа“. Ако някой с нейните размери паднеше, трябваше да разчита на невероятен късмет. Придвижваше се с подскоци, като се отблъскваше с крака от стената. В действителност беше лесно. Дори възрастен нямаше да се затрудни при вертикалното изкачване с двете поддържащи въжета — докато те издържаха тежестта му. Вики наблюдаваше едновременно примката, стената, както и вратата на помещението под себе си. Интересно защо досега не предвиди възможността за евентуално прекъсване на заниманията им. Но успехът беше толкова близо. Всичко обаче щеше да бъде напразно, ако на някого от главорезите му хрумнеше да надникне точно в този момент. *Още само няколко метра...*

Вики промуши предните си ръце през решетката и се надигна, за да поеме глътка свеж въздух. Нямаше откъде да надникне, а и пръчките бяха толкова гъсто наредени, че дори и бебе не би успяло да провере глава отвън. *А, какъв изглед!* Бяха на върха на едно от гигантските нови здания, поне трийсет етажа над повърхността. Прихлупеното над главата ѝ небе, жестоките напори на вятъра около прозорчето. Надолу конструкцията на сградата скриваше голяма част от полезрението ѝ, но Принстън се простираше пред очите ѝ като великолепен макет. Различи ясно някои улици, по които се движеха автобуси, коли, хора. Само ако погледнеха към тях... Вики разви подплатата на дрехата и я прекара през решетката. Вятърът почти

изтръгна материята от ръцете ѝ. Тя я сграбчи с всички сили и връхчетата на ръцете ѝ пробиха плата. *Толкова е тънка!* Внимателно, нежно, Вики пусна краищата и ги завърза на четири различни места. Вятърът развя цветното каре над сградата. Платът заплующя. Понякога се издигаше и почти закриваше прозорчето, а после се снишаваше покрай каменната стена извън полезрението ѝ.

Вики хвърли последен поглед към свободата. Навън — при сливането на земята с облаците — хълмовете на града изчезваха в мрака. Ограничената гледка не ѝ позволяваше да се ориентира. А някъде там съществуваше хълм, не толкова висок като останалите, но със спиралообразни улици и постройки. Къщата на хълма! Можеше да проследи целия път до дома!

Вики тъжно се спусна от прозореца. Въпреки всичко те щяха да спечелят! Тя и останалите издърпаха проблясващото въже и го скриха отново в дрехата на Брент. После седнаха в сгъстяващата се тъмнина, като се питаха кога ще се появят техните тъмничари и обсъждаха как да постъпят, когато това се случи. Следобедът се превърна в тъмна нощ. Заваля дъжд. Но плющенето на развяваната от вятъра подплата им носеше утеха.

А след полунощ бурята с щурм освободи знамето и го запокити в мрака.

## 30.

Правото на петиция при Пастира беше удобна традиция. Дори имаше корени в историческите факти, макар Томас Нау да бе убеден, че преди столетия, в средата на Епохата на заразата, единствените удовлетворявани петиции са били въпрос на пропаганда. В днешните времена ловкото им използване беше любимият начин на чичо Алън да поддържа популярността си и да нанася вреди на фракциите на съперниците си.

Тактиката беше изкусна, особено ако човек си даваше сметка за грешката на Алън да приема убийците като просители. През двайсетте и четири години от пристигането им на Изчезващата Томас Нау беше разгледал около дузина петиции. Но днешната беше първата, която предяви иск, че „времето е от критично значение“.

Нау погледна петимата просители, застанали от другата страна на масата. Грешка: представители на Просителите. Нау се усмихна и им направи знак да седнат.

— Главен пилот Ксин, мисля, че вие сте най-старшият. Моля, изложете вашата Петиция.

— Да, Пастирю — Ксин хвърли поглед към приятелката си, Рита Лиао.

И двамата бяха Новородени от планетата-майка и произхождаха от семейства, предоставяли фокусирани и Последователи повече от триста години. Такива бяха устоите на културата на Новородените и продължаването им трябваше да бъде лесно. Уви, тук — на двайсет светлинни години от цивилизацията — нищо не ставаше лесно. Ксин помълча още малко, като хвърли притеснен и таен поглед към Кал Омо. На свой ред Омо го изгледа ледено и внезапно Нау съжали, че не отдели време за кратък доклад от сержанта. Брюхел излезе от Бдение и ако му се наложеше да откаже Петицията, Нау щеше да бъде единственият виновник.

— Както знаете, Пастирю, много от нас се занимават с пространствен анализ. Но още повече живо се интересуват от Паяците, които наблюдаваме...

Нау леко се усмихна.

— Знам, висите при Бени и слушате преводите.

— Да, сър. Хм... Много ни харесва предаването „Наука за деца“ и някои преводи на приказки. Помагат ни при анализите. И... — погледът му стана отнесен. — Не знам. Макар че не се хора, Паяците са изградили един истински свят на планетата си. В сравнение с нас понякога изглеждат по-... *реални*. Нау бе убеден, че е отгатнал следващата му дума. — ... Искам да кажа, че ние постепенно се привързахме към някои от децата на Паяците...

Точно както беше планирано. Симултанните преводи вече старателно се избягваха. Не успяха да установят със сигурност какво точно предизвика отслабването на въздействието на вируса на „гнилия мозък“. Нито дори дали има някаква връзка с предаването на живо. Анне прецени, че сегашният риск не е по-голям от обичайния при другите им операции.

Нау се пресегна и нежно погали ръката на стоящата отдясно Киви. В отговор тя се усмихна. Децата на Паяците бяха важни. А той никога нямаше да разбере това без Киви Лизолет. Тя беше толкова добра в толкова области. Колко много можеше да научи, докато я наблюдаваше, докато разговаряше с нея, докато я лъжеше. За възможностите на L1 истинските деца бяха непостижим блян, но трябваше да бъде намерен някакъв заместител. Плановете и мечтите на Киви му посочиха правилния път.

— Главен пилот, всички сме привързани към малките. Вашата Петиция има ли нещо общо с отвличането им?

— Да, сър. От похищението изминаха седемдесет Ксек. Паяците на Съглашението използват най-новите си комуникационни системи и разузнавателни сили по-напрегнато от всеки друг път. Не че са постигнали някакъв напредък, но нашите „умни глави“ са научили много от това. Микровълновите предаватели на Съглашението са били смущавани от съобщения на Сродниците. Повечето от шифрограмите на Сродниците са алгоритмични и многократни. Съглашението не може да декодира нито едно от тях, но за нас алгоритмите са елементарни. През последните четирийсет Ксек ние... аз... използвах нашите преводачи и аналитици. Струва ми се, че знам къде държат децата. Петима от аналитиците дават почти стопроцентова гаранция, че...

— Петима аналитици, трима преводачи и част от състава на съгледвачите на „Невидимата ръка“ — гласът на Рейнолт беше висок и категоричен и заглуши думите на Ксин. — В допълнение, главен пилот Ксин е използвал само една трета от поддържащия хардуер.

Омо се присъедини като към хор. За първи път Нау видя такова хармонично единство между Рейнолт и Службата по сигурността.

— Освен това главният пилот и още неколцина висши офицери включиха кодовете за аварийните ресурси.

Очите на сержант Омо пронизваха просителите. Те се свиха под погледа му — Новородените по-изплашено от Чуенг Хо. *Злоупотреба с ресурсите на общността*. Това бе изключително сериозно провинение. Нау ликуваше. Брюхел щеше да бъде още по-убедителен, но и Омо си свърши работата.

Нау вдигна ръка и в стаята се възцари тишина.

— Разбирам, сержант. Искам доклад и от вас, и от директор Рейнолт за всяка трайна вреда, която може да се появи вследствие на тези... — всъщност нямаше да употреби думата дейности.

Запази мълчание още малко. Лицето му артистично се изкриви така, като че ли се опитваше да скрие вътрешната борба на човек, който се старае да удовлетвори желанията на отделни хора без да навреди на дългосрочните нужди на цялата общност. Усети, че Киви стиска ръката му.

— Главен пилот Ксин, отлично знаете, че не можем да разкрием присъствието си!

— Да, Пастирю — Ксин изглеждаше напълно объркан.

— Точно вие трябва да знаете най-добре какво е положението тук. След битката имаме нужда от фокусирани и персонал. След епидемията с „гнилия мозък“ преди няколко Бдения фокусираните още повече не достигат. Не разполагаме с основни съоръжения, имаме малко оръжия и много ограничени възможности за вътрешен транспорт. Вероятно сме способни да сплашим някоя от фракциите на Паяците или да се съюзим с друга, но рисковете остават огромни. Най-разумната линия на поведение е тази, която възприехме след Зверството на Дием. Трябва да чакаме и да се крием. Няколко години ни делят от Ерата на комуникациите на тази планета. Постепенно ще вградим човешка автоматика в мрежите на Паяците. С течение на времето те ще създадат цивилизация, която ще успее да възстанови



нашите космически кораби. Цивилизация, която ще можем да управляваме безопасно. Дотогава... дотогава няма да предприемаме абсолютно никакви действия!

Погледът на Нау обходи всички просители: Ксин, Лиао, Фонг. Тринли седеше встрани от останалите, все едно демонстрираше, че се е отказал да ги убеждава. Езр Вин беше в камерата за летаргичен сън, в противен случай със сигурност щеше да бъде тук. Според преценката на Ритцер Брюхел всички бяха смутители на реда. С всяко следващо Бдение тяхното малко паство на L1 се отдалечаваше все повече и повече от нормите на обичайното общество на Новородените. Отчасти заради собственото им отчайващо положение, отчасти заради асимилацията на Чуенг Хо. Дори след поражението начинът на мислене на Спекулантите беше разрушителен. Да, според мерките на един цивилизован свят тези хора бяха смутители на реда. Но същевременно те също бяха хора — както Киви — и правеха мисията им възможна.

Известно време всички мълчаха. От очите на Рита Лиао се ронеха сълзи. Нищожната гравитация на Хамърфест не беше достатъчна, за да се стекат по бузите ѝ. Джау Ксин сведе глава в знак на подчинение.

— Разбрано, Пастирю. Оттегляме Петицията си.

Нау великодушно кимна. Нямаше да налага наказания. Беше направил важна крачка напред.

Киви потупа ръката му. *Тя се усмихва!*

— Защо не превърнем всичко в пробен анализ за по-нататъшните ни действия? Наистина, не можем да разкрием присъствието си, но виж какво е направил Джау. За първи път използваме истински разузнавателната система на Паяците. Може би са на двайсет години от началото на Ерата на комуникациите, но те усъвършенстват компютрите си дори по-бързо отколкото през Зората на Земята. Постепенно преводачите на Анне ще въвеждат информацията обратно в техните системи. Защо не започнем още сега? С всяка година ще се намесваме и ще експериментираме все повече.

Надежда озари очите на Ксин, но думите му все още бяха уклончиви:

— Но те са много изостанали. Миналата година тези създания изстреляха първия си сателит. Не са изградили проникващи

локализиращи мрежи. Всъщност изобщо нямат никакви мрежи. Като изключим жалката връзка между Принстън и Териториалното командване, те дори не разполагат с компютърна мрежа. По какъв начин ще вкараме информацията обратно в системата им?

*Да, наистина, как?*

Но Киви все още се усмихваше. Така изглеждаше толкова млада, почти както през първите години, откакто беше с Нау.

— Казахте, че Съглашението е засякло съобщения на Сродниците, свързани с отвличането?

— Да, затова *знаем* какво става там. Но разузнавателните служби на Съглашението не могат да декодират шифрограмите.

— А опитвали ли са?

— Да. Повечето от най-мощните им компютри — с големината на къщи! — са свързани към микровълновите предаватели и на Принстън, и на Териториалното командване. Ще им трябват милиони години, за да открият използвания шифър... О! — Ксин широко отвори очи. — Можем ли да го направим, без да разберат?

В почти същия миг Нау проумя думите му и каза:

— Връзка. Как генерират ключове за дешифриране?

След секунда се разнесе глас:

— Чрез псевдо-произволно генериране, променено съобразно фактите, известни на техните математици за алгоритмите на Сродниците.

Киви докосна визъора си и прочете някакви данни.

— Очевидно Съглашението експериментира с предаваните по мрежата изчисления. Това е глупаво, тъй като цялата мрежа обхваща по-малко от десет компютъра. Разполагаме с дюза файлове, които ще минат през обсега на микровълновите предаватели. С лекота ще разстроят техните излъчвания. Така ще направим първия експеримент. В този случай ще си позволим само малки промени, докато те изпробват ключовете за шифъра. Информацията ще бъде незначителна, само няколко байта дори с обработката.

— Добре — каза Рейнолт. — Дори ако проверят по-късно, ще сметнат случилото се за дребна грешка. Но твърдя, че ако го направите повече от веднъж, ще бъде много рисковано.

— Един път ще бъде напълно достатъчно, ако е в името на общата кауза.

Киви погледна Нау.

— Томас, мисля, че ще стане. Няма особен риск, пък така или иначе трябва да започнем експериментите за истинските им възможности. Знаеш, че Паяците проявяват все по-голям интерес към космическото пространство. Може би съвсем скоро ще ни се наложи да се намесим сериозно.

После го потупа по рамото. Без значение колко жизнерадостна изглеждаше, Киви подкрепяше своя личен емоционален интерес.

*Но тя е права. Това ще бъде идеалното първо прехвърляне на „умните глави“ на Анне. Време е да демонстрирам изключителната си щедрост.*

— Много добре, дами и господа — отвърна на усмивката ѝ Нау. — Убедихте ме. Анне, подхвърли им първия ключ. Мисля, че главен пилот Ксин може да ти каже критичния период. Дай на операцията първоначален приоритет през следващите четирийсет Ксек — с предписание, включващо и изминалите четирийсет.

По този начин отговорността от Ксин, Лиао и останалите бе официално свалена.

Те не приветстваха решението му, но Нау усети ентузиазма и раболепната им признателност. Просителите се изправиха и се понесоха към вратата.

Киви понечи да ги последва, но изведнъж се обърна рязко и целуна Нау по челото.

— Благодаря ти, Томас — след което изчезна след тях.

Нау се обърна към единствения останал посетител, Кал Омо.

— Дръж ги под око, сержант! Боя се, че отсега нататък нещата ще се усложнят.

По време на Великата война се бе случвало Хрункнер Юнърбай да прекара дни наред без сън, под непрекъснат вражески обстрел. Но тази нощ се чувстваше дори по-зле. Само Бог знаеше какво изпитват генералът и Шерканер. След като телефоните бяха свързани, Юнърбай прекарваше по-голямата част от времето си в съвместния команден пост, разположен точно срещу стаята на охраната на Съглашението. Той работеше с местните полицаи и свързочния екип на Ъндървил, като се мъчеше да провери слуховете, които се носеха из града.

Генералът непрекъснато сновеше навън-навътре — олицетворение на овладяното напрежение. Но Юнърбай осъзнаваше, че предишният му шеф е на ръба на силите си. Тя поемаше прекалено много задачи, намесваше се на всички оперативни нива. *По дяволите, излезе преди три часа с един от областните екипи!*

Веднъж отиде да погледне как се справя Ъндърхил. Шерк се беше сврял в една от свързочните лаборатории, точно под покрива на къщата. Вината го глождеше като болест и убиваше щастливия му гениален дух, с който посрещаше всеки проблем. Но той се стараяше да прогони тревогата си с приповдигнат ентузиазъм. Използваше всички възможности на компютрите си и проверяваше всичко, което можеше. Каквито и да бяха заниманията им, Юнърбай смяташе, че са безсмислени.

— Това е математика, Хрунк, не е машиностроене.

— Да, теорията на числата... Слушаме за... — той се приведе напред, напълно потънал в загадките на собственото си програмиране. — Опитваме се да разгадаем шифрограмите.

По всичко личеше, че говори за откъслечните сигнали, които бяха прихванали в околностите на Принстън точно след отвличането на децата.

— Но ние дори не сме сигурни, че те са свързани с похитителите — възрази Юнърбай и си помисли: *Ако аз бях на мястото на Сродниците, щях да използвам единични кодови думи, а не цели шифрограми.*

Джейберт еди-кой си само сви рамене и продължи работата си. Шерканер също не го удостои с отговор, но изражението му беше безутешно. Това беше най-доброто, което можеше да направи.

После Юнърбай се върна при съвместния команден пулт. Там поне илюзията за прогрес не беше изчезнала.

Смит се върна около час след изгрева на слънцето. Прегледа набързо обезсърчителните доклади. В движенията ѝ се долавяше крайната ѝ изнервеност.

— Оставих Белга в града с местните полицаи. Проклятие! Нейната връзка е много по-добра отколкото на местните!

Юнърбай разтърка очи в напразно усилие да възвърне лъскавината им, която само продължителният сън можеше да възстанови.

— Опасявам се, че полковник Ъндървил не харесва особено модерното ни оборудване.

Във всяко друго поколение Белга щеше да се чувства отлично. Но в това... е, Белга Ъндървил не беше единствената, която трудно свикваше с Великата нова ера.

Виктъри Смит се настани до бившия си сержант.

— Но задържа пресата настрана. Има ли новини от Рачнер?

— Той е долу, в Центъра за сигурност на Съглашението.

В действителност младият майор не се доверяваше на Юнърбай.

— Толкова е сигурен, че това е операция на Сродниците... Не знам... Разбра ли, че уредникът на музея е традиционалист? А момчето, което е работило на товарната рампа, е изчезнало? Белга откри, че той също е бил традиционалист. Мисля, че местните традиционалисти са забъркани здраво — гласът ѝ беше тих, замислен.

По-късно, много по-късно Хрункнер щеше да си спомни, че генералът говореше тихо, но крайниците ѝ приличаха на натегнати пружини.

За нещастие, Хрункнер Юнърбай беше погълнат от собствените си разсъждения. Цяла нощ преглежда доклади и се взира в завихрения мрак отвън. Цяла нощ отправя молитви към най-дълбоките бездни на земята, молеше се за малката Виктъри, Гокна, Брент и Джирлиб. И произнесе тъжно, почти на самия себе си:

— Бях свидетел как се превръщат в истински хора. Тези малчугани, които никой не можеше да обича. Да, те имат душа.

— Какво искаш да кажеш?!

Острата интонация на Виктъри не проникна в умореното му съзнание. Дълги години след този случай той си припомняше този разговор, представяше си вариантите, чрез които можеше да избегне нещастieto. Но в онзи момент не усети изпитателния взор на бъдещето и изтърси:

— Те не са се появили на бял свят извън фазата по своя вина.

— И не по тяхна вина моите скандални съвременни идеали ги убиха, нали?! — гласът на Смит се извиси в пронизително съскане.

Дори съжалението и умората не прикриха този факт от вниманието на Юнърбай. Той забеляза, че генералът трепери.

— Не, аз...

Но вече беше късно. Непоправимо късно.

Смит скочи на крака и дългата ѝ ръка изплющя през лицето му като камшик.

— Вън!

Юнърбай заотстъпва. Зрението от дясната му страна се превърна в пулсиращ лъч разноцветна агония. Във всички други посоки видя офицери и сержанти, които го гледаха с изражение на неподправена изненада.

Смит се хвърли към него.

— Традиционалист! Предател! — ръцете ѝ го мушкаха при всяка дума. Тя едва се сдържаше да не му нанесе убийствен удар. — От години се преструваш на наш приятел, но ти винаги си ни презирал и ненавиждал... Край!

Тя преустанови безмилостното си настъпление и отпусна ръце. Но Хрункнер разбираше, че тя само прикрива яростта си. Разбираше, че думите ѝ са изречени студено, хладнокръвно и обмислено... и това му причини повече болка, отколкото изпитваше от раната.

— Взимай си моралния багаж и се махай! Веднага!

Беше я виждал в подобно състояние веднъж или два пъти преди това — по време на Великата война, когато бяха притиснати до стената, но тя не запищя. Нямаше място за обяснение, нито за молба. Юнърбай отпусна глава и преглътна думите, които толкова горещо копнееше да изрече: *Съжалявам. Не исках да кажа нищо лошо. Аз обичам децата ти!* Но беше прекалено късно. Думите не можеха да променят нищо. Хрункнер се обърна, бързо мина покрай смаяния смълчан персонал и излезе от помещението.

Когато Рачнер Тракт научи, че Смит се е върнала в сградата, с всички сили забърза към съвместния команден пулт. *Проклет да бъда, ако позволя да покажат моя шифър на местния клон или полиция.* Отделните оперативни действия даваха резултат. Имаше важна информация за шефа си.

По пътя се сблъска с излизащия Хрункнер Юнърбай. Старият сержант бе изгубил обичайното си педантично изражение. Вървеше несигурно по коридора, а през лявата страна на главата му се беше появила издължена, сълзяща подутина.

— Добре ли си? — махна на сержанта Тракт.

Но Юнърбай го подмина, без да обръща внимание на Рачнер, както обезглавен осперч щеше да пренебрегне фермер. Тракт понечи да последва сержанта, но се сети, че положението не търпи отлагане и влезе в съвместния команден пост.

Стаята бе тиха като убежище... или гробище. Служителите и аналитиците бяха замръзнали. Докато Ричнер се приближаваше към генерала, обичайната работна глъчка се възобнови, но с някакъв странен нюанс на самоосъзнаване.

Смит преглеждаше един от оперативните дневници, но го прелистваше толкова припряно, че едва ли успяваше да прочете страниците. Махна му да седне до нея.

— Ъндървил е открила улики за участие на местните, но все още не разполагаме с никакви убедителни доказателства — тонът ѝ беше обичаен. Не признаваше или отричаше изумлението в отминалата преди миг тишина. — Имаш ли новини? Някаква реакция от страна на „приятелите“ ни Сродници?

— Много реакции, шефе. Дори първоначалните данни са любопитни. Около час след като се разнесе слухът за отвличането, Сродниците са пришпорили яко пропагандата — с особен акцент на влошаващото се положение на хората. Плюят срещу всяващото страх „убийство в Мрака“, но по-разпалено от обикновено. Казват, че похищението е отчаяна постъпка на свестни хора, които осъзнават, че управлението на Съгласението е преминало в ръцете на елементи, които не признават традициите...

Атмосферата отново стана спокойна. Виктъри Смит каза малко остро:

— Да, знам какви ги дрънкат. Точно така смятах, че ще реагират при новината за отвличането.

Може би трябваше да започне с голямата новина.

— Да, мадам, въпреки че реакцията им дойде доста прибързано. Нашите обичайни източници не са чули нищо по-рано, но сега — ами, очертава се версията, че похищението е признак за установяване на

окончателен контрол върху Сродниците от фракцията Крайни мерки. Всъщност, поне петима от Върлите са екзекутирани вчера, „умерени“ като Крингтрам и Сангст и — уви! — неангажирани като Друби. Оцелелите са умни и още по-склонни към поемане на риск от преди...

Смит смаяно се приведе напред:

— Разбирам...

— Научихме го преди половин час, мадам. Дадох фактите на всички аналитици в тази област. Не откриваме връзка с военни действия.

За първи път Тракт явно спечели цялото й внимание.

— Звучи логично. Ние сме много далеч от мисълта, че една война ще бъде изгодна.

— Точно така, шефе. Няма да има война, не веднага. Великата стратегия на Сродниците все още се свежда до разрушаване на развития свят, колкото е възможно по-рано преди Периода на мрак, а после да се избият всички, останали будни... Мадам, разполагаме и с други, по-несигурни сведения. Слухове, с изключение на един, за когото един от моите агенти под прикритие загина, за да ги получи. Явно сега Педуре е начело на Контраразузнаването на Сродниците. Помнете Педуре. Мислехме, че е нискоквалифициран оперативен работник. Очевидно е много по-умна и ръцете й са изцапани с повече кръв, отколкото предполагаме. Може би е първата от новите Върли... Във всеки случай тя ги е убедила, че вие и най-вече Шерканер Ъндърхил сте ключът към стратегическите успехи на Съглашението. Но вашето убийство може да се организира изключително трудно, а вие сте осигурила почти същата защита на вашия съпруг. Отвлечането на децата ви обаче отваря в...

Ръцете на генерала забарабаниха нервно по плота.

— Продължи, майор.

*Да се престорим, че говорим за нечи други деца.*

— Шефе, Шерканер Ъндърхил доста често споделяше по радиото чувствата си, повтаряше колко цени всяко дете. Искам да кажа, че тази Педуре е сметнала, че похищението на децата ви ще й донесе редица предимства. В най-добрия случай тя се надява да изведе децата извън Съглашението и после спокойно да си играе с вас и вашия съпруг в течение... може би на години. Не може да си



представи, че ще продължите сегашната си работа с такъв вътрешен конфликт.

— Ако започнат да ги избиват едно по едно и да ни изпращат парчета от тях... — започна Смит, но гласът ѝ изневери. — Прав си за Педуре. Тя е разбрала как може да манипулира мен и Шерканер. Добре, искам ти и Белга да...

Един от телефоните на плота затрака — вътрешна директна линия. Виктъри Смит протегна чифт от дългите си ръце през масата и сграбчи слушалката.

— Смит.

Известно време слуша, после тихо подсвирна.

— *Какво?!* Но... Добре, Шерканер, вярвам ти. Да, Джейберт тъкмо щеше да прехвърли задачата на Ъндървил — после затвори слушалката и се обърна към Тракт: — Шерканер е открил шифъра. Дешифрирал е смущенията по радиото миналата нощ. Смята, че децата са затворени в Плаза Спар, в центъра на града.

Телефонът до Тракт също затрака. Той бръкна в дупката за отворена линия и каза:

— Тракт слуша.

Гласът на Белга Ъндървил прозвуча глухо. Явно говореше встрани от микрофона.

— Така ли? Ами прекарайте ги! — после каза по-силно. — Чуваш ли ме, Тракт? Току-що ми се обадиха твоите гениални техници и казаха, че жертвите са задържани на най-горния етаж на Плаза Спар. Твоите хора сериозни ли са?

— Те не са мои техници — засегна се Тракт. — Това е много важна следа, полковник, откъдето и да идва.

— Проклятие! Вече имам истинска следа. Градската полиция е забелязала копrienено знаме, което се е откъснало от Банковата кула в Принстън. Разстоянието между Плаза Спар и кулата е половин миля. Съвпада с описанието, което Даунинг ни даде за плата на дрехата.

Смит се приближи към слушалката и каза в микрофона:

— Белга, имало ли е нещо прикрепено към него? Някаква бележка?

Белга се поколеба за момент и Тракт си представи как се старее да овладее темперамента си. Тя непрекъснато се оплакваше на

колегите си от всички „гадни тъпи технологии“, но сега на линията беше Смит.

— Не, шефе. Беше много съдрано. Вижте, техниците може да са прави за Плаза Спар, но мястото е прекалено оживено. Ще изпратя хора да обиколят долните етажи, като се преструват на клиенти. Но...

— Добре. И без паника, близо сме.

— Шефе, усещам, че има по-голям шанс да са в кулата, до която намерихме знамето. Сградата е почти необитаема и...

— Отлично. Провери и двете възможности.

— Да, мадам. Проблемът е градската полиция. Тръгнаха сами, с включени сирени и всички екстри.

Снощи Виктъри Смит беше чела лекция на Тракт за влиянието на местната полиция. Но то вече беше икономическо и политическо. И сега тя само каза:

— Така ли? Ами прекарайте ги! Аз поемам отговорността — после махна на Тракт. — Отиваме в центъра на града.

## 31.

Шринкрет крачеше из своя „команден пост“. Всичко беше въпрос на късмет. Мисията беше планирана отлично. Но цялата операция се превърна в невероятна комбинация между щастливо стечение на обстоятелствата и пълна каша. Какво беше новото? Повишение се получаваше след успешно измъкване при истинска критична ситуация, а Шринкрет беше попадала и в по-лоши от тази. Смъртта на Баркър и Фрем беше следствие от лош късмет и разсеяност. А оставянето на живи свидетели май беше най-сериозната им грешка — или поне най-сериозната, която можеха да лепнат на гърба ѝ. От друга страна, бяха хванали шестте деца, от които поне четири предварително набелязани. Измъкването от музея беше лесно, но планираното бягство със самолет се провали. Местната полиция на Съглашението се задейства прекалено бързо — вероятно именно заради тези живи свидетели.

На дващест и петия етаж офис-пространството обкръжаваше цялата Плаза Спар. Изгледът към града беше великолепен. Само надолу нямаше никаква гледка. От една страна, тук бяха в капан. Но кой би могъл да предположи, че някой ще се скрие високо в небето... От друга... Шринкрет спря зад сержанта на екипа.

— Какво каза Тривеле, Дени?

Сержантът свали телефонните слушалки от главата си.

— Фоайето на приземния етаж е оживено както обикновено. Има няколко бизнес посетители. Един стар глупак и няколко младежа от последното поколение. Искат да наемат офис-пространство.

— Добре. Могат да огледат помещенията на третия етаж. Ако искат да видят още нещо, да дойдат отново утре.

Утре, по волята на Мрака, Шринкрет и екипът ѝ отдавна щяха да са заминали. Още снощи щяха да тръгнат, ако не беше започнала бурята. Специалните отряди на Сродниците можеха да правят с хеликоптерите чудеса, за които военните на Съглашението изобщо нямаха представа... Ако съдбата им се усмихваше още два дни, екипът ѝ щеше да се озове обратно у дома с наградата. Книгата с доктрината

на Сродниците открай време изобилстваше с убийства и обезглавяващи удари. С тази операция Преподобната Педуре започваше нова, експериментална глава. *Какво ще прави Педуре с шестте деца?* Съзнанието на Шринкрет бързо отхвърли тази мисъл. Беше сред най-приближените на Педуре още преди Великата война и благосъстоянието ѝ неизменно растеше. Но тя предпочиташе да замине в командировка, отколкото да я придружава в килиите за изтезания на Сродниците. Фактите се изтръгваха толкова лесно... обръщаха се наопаки... в килиите. А там смъртта идваше много, много бавно.

Шринкрет се придвижваше от квадрант в квадрант, а отразяващият ѝ увеличител сканираше улиците. *Проклятие, полицейски конвой с включени сигнални светлини.* Познаваше характерните за джиповете им синхронизатори. Това беше „тежката артилерия“ на полицията. Най-шеметните им успехи се свеждаха до убеждаването на престъпници да се предадат. Светлините — със сигурност след минута щеше да чуе и воя на сирените — бяха само част от заплахата. Но в този случай полицията правеше голяма грешка. Шринкрет хукна обратно около разположените в кръг офиси, като в движение измъкна малкия пистолет, закачен на гърба ѝ.

— Сержант! Качваме се нагоре!

Дени изненадано вдигна глава.

— Тривеле каза, че е чул сирени, но като че ли не се приближават насам.

*Съвпадение? Може би полицията се опитва да хване някой друг.* Шринкрет се поколеба за миг. Рядко проявяваше нерешителност. Дени вдигна ръка и продължи:

— Но мисли, че трима от по-възрастните посетители са изчезнали от аукционната обиколка. Може би са отишли до тоалетната.

*Толкова с колебанията!* Шринкрет махна на сержанта да се изправи.

— Кажи на Тривеле да се омиа оттам — *ако може.* Минаваме към Алт пет!

Винаги съществуваше Алтернативен план. Това беше мрачна шега сред Специалните отряди. Бяха предупреждени. По всяка вероятност щяха да успеят да се измъкнат от сградата и да се слезат с потока граждани отвън. Ефрейтор Тривеле имаше по-малки шансове, но пък не знаеше почти нищо, така че залавянето му не беше от

значение. Мисията нямаше да се превърне в неразбория. Ако изпълнеха последната част от задачата си, дори можеше да се приеме, че са постигнали частичен успех.

Когато стигнаха до централното стълбище, Дени извади на свой ред пистолета и военния си нож. Успех при Алт пет означаваше да отделят няколко минути за малко отклонение — напълно достатъчно, за да убият децата. Педуре явно смяташе, че така ще побърка онези от Съглашението. На Шринкрет това ѝ се виждаше налудничаво, но пък не беше запозната с всички факти. *Няма значение.* В края на войната беше участвала в масово клане в едно убежище в началото на Периода на мрак. Не можеше да съществува нещо по-ужасно, но с откраднатите запаси беше финансирано възкресението на Сродниците.

*По дяволите, може дори да направя услуга на тези деца. Така ще им спестя срещата с Преподобната Педуре.*

През по-голямата част от сутринта Брент лежа проснат на металния под. Изглеждаше толкова обезсърчен, колкото се чувстваша Вики и Гокна. Джирлиб поне имаше занимание — с всички сили се стараяше да успокои бебетата. Малките вече бяха напълно и гръмогласно нещастни и изобщо не позволяваха на сестрите да ги докоснат. Никой не беше се хранил от вчера следобед.

Вече нямаше и за какво да заговорничат. Когато се съмна, стана ясно, че спасителното им знаме е изчезнало. Направиха втори опит, но знамето се скъса след по-малко от трийсет минути. Следващите три часа Гокна и Вики увиваха въжето в сложна плетеница около издадените тръби над единствената врата на помещението. При това занимание Брент им оказа неоценима помощ — наистина беше невероятен с възлите и сплитките. Ако някой прекрачеше този праг с враждебни намерения, върху главата му щеше да се изсипе торба неприятности. *Но дали това ще е достатъчно, ако похитителите са въоръжени?* При този въпрос Брент се оттегли от спора и отново се разпростря върху студения под.

Над тях малко квадратче слънчева светлина се движеше бавно по високите стени на техния затвор. Беше почти обяд.

— Чувам сирени — внезапно заяви Брент след около час, прекаран в мълчалива неподвижност. — Лягайте долу и слушайте!

Гокна и Вики се проснаха на пода. Джирлиб успя да накара бебета да млъкнат, което беше невероятно постижение.

— Дааа, чувам ги.

— Това са *полицейски сирени*, Вики. Чуваш ли: дуум, дуум?

Гокна скочи на крака и се втурна към вратата. Вики остана още миг на пода.

— Тихо, Гокна!

Дори бебета пазеха тишина. Долавяха се и други звуци: тежкото бръмчене на вентилатори някъде по долните етажи на сградата, познати отпреди улични шумове... и внезапно равномерното тупкане на множество крака, които се изкачват по стълбите.

— Приближават... — прошепна Брент.

— Ттте идват за нас!

— Да — и Брент отново потъна в обичайното си безчувствено мълчание. — Но чувам, че и други се качват нагоре — или са по-тихи, или са по-далеч.

Нямаше значение. Вики хукна към вратата и запълзя след Гокна. Планът им беше достоен за съжаление, но най-доброто и същевременно най-лошото в него беше, че те всъщност нямаха никакъв друг избор. Преди Джирлиб щеше да спори, че е по-големият, че той трябва да се спусне надолу. Да, но така им предоставяха една-единствена мишена. Освен това се налагаше някой да държи бебетата извън обсега на стрелбата. По тази причина сега Вики и Гокна се бяха прилепили към стената, на около два метра над вратата от двете ѝ страни, като се подпираха на изключителното възнено творение на Брент.

Брент се изправи и бързо се изправи отдясно на вратата. Джирлиб застана възможно най-далеч и встрани. Държеше дечицата здраво в ръце и повече не се опитваше да ги успокоява. Но сега те ненадейно се смълчаха. Може би разбираха. Може би инстинктивно усещаха.

Вики вече долавяше тичащите стъпки през стената. Бяха двама. Единият каза нещо на другия. Тя не успя да различи думите, но позна гласа на водачката на похитителите. В ключалката изтрака ключ. Джирлиб внимателно пусна бебетата на пода зад себе си. Те останаха спокойни, абсолютно неподвижни и той се извърна отново към вратата, готов за скок. Вики и Гокна се смъкнаха надолу по стената.

Бяха усукали всички нишки, които се осмелиха да издърпат от въжето. Спогледаха се за последен път. Те въвлякоха братята си в тази каша. Те рискуваха живота на един невинен зрител, опитвайки да се измъкнат. Времето за разплата беше настъпило.

Вратата рязко се отвори. Метал се блъсна в метал. Брент се приготви за скок.

— Моля ви, не ме наранявайте — каза той със същата безчувствена монотонна интонация както винаги.

Брент не можеше да се преструва, за да спаси душата си, но все пак гласът му прозвуча като на човек, изпаднал в пълно безумие. *Странно, нали?*

— Никой няма да те нарани. Искаме да ви настаним на по-хубаво място и да ви дадем храна. Хайде, излизайте! — водачката звучеше убедително както преди. — Хайде, навън! — този път тонът беше по-остър.

*Дали си въобразява, че ще ни натовари като чували, без дори да си изцапа дрехата? Секунда-две нищо не се случи... Вики чу тиха въздишка на раздразнение. Емоциите напиреха.*

Гокна и Вики с всички сили се метнаха отгоре. Бяха само метър и половина над вратата. Без въжето щяха да си разбият черепите на пода. Но еластичното въже ги издигна обратно и те увиснаха с главата надолу пред отворената врата.

Профуча куршум — встрани, към гласа на Брент.

За миг Вики зърна глави и ръце, и някакви видове оръжия. Тя се стовари връз гърба на водачката им, ритна ниско и успя да избие пистолета ѝ, който издрънча на пода. Но другият похитител беше зад нея. Гокна го улучи в твърдата част на раменете и задраска по черупката му, за да се задържи. Но с едно движение той я отметна. Един-единствен изстрел и куршумът прониза средната част на тялото на Гокна. Парчета от черупката ѝ и кръв плиснаха по стената зад нея.

И в следващия миг Брент се хвърли отгоре му.

Водачката под Вики рязко се изправи нагоре и смаза Вики в горния ръб на вратата. След това пред очите ѝ притъмня. Само слухът ѝ долови далечни изстрели и други гласове.

## 32.

Вики не беше ранена сериозно, а лекарите бързо овладяха малкия вътрешен кръвоизлив. Джирлиб имаше доста вдлъбнатини от удари и няколко изкълчени ръце. Бедният Брент беше в най-лошо състояние.

Когато странният майор Транс привърши разпита, Вики и Джирлиб посетиха Брент в лазарета на къщата. Баща им вече беше там, приведен над леглото му. Децата бяха свободни вече почти три часа, но той още изглеждаше замаян.

Брент лежеше плътно увит, а в обсега на ръцете, с които се хранеше, беше поставен сифон с вода. При влизането им той изви глава и немощно се усмихна.

— Добре съм...

Имаше само два сцепени крака и няколко дупки от куршум. Джирлиб го потупа по рамото.

— Къде е мама? — попита Вики.

Баща ѝ несигурно поклати глава.

— Някъде в сградата. Обеща да ви види тази вечер. Толкова много неща се случиха. Разбирате, че не можем да приемем похищението просто като постъпка на луди, нали?

Вики кимна. Къщата буквално гъмжеше от телохранители — дори повече отпреди — и отвън бяха разположени униформени гвардейци. Хората на майор Тракт имаха толкова въпроси за похитителите, за поведението им, за взаимоотношенията им, за речника им... Дори се опитаха да хипнотизират Вики, за да измъкнат спомените и от най-далечните кътчета на съзнанието ѝ. Можеха да си спестят усилията. От години Вики и Гокна се мъчеха да се хипнотизират взаимно без никакъв успех.

Нито един от похитителите не беше заловен. Тракт твърдеше, че поне един от тях се е самоубил, за да избегне пленничеството.

— Наложително е генералът да е наясно кой стои зад всичко. Това ще промени отношението на Съглашението към враговете му.

— Бяха Сродниците — равнодушно отговори Вики.



Всъщност, тя не разполагаше с никакви доказателства освен войнственото поведение на похитителите. Но четеше вестници повече от всички останали, а и баща ѝ често говореше за рисковете при покоряването на Мрака.

Ъндърхил сви рамене, като чу твърдението ѝ.

— Най-вероятно. Но основното за семейството ни е, че нещата се промениха.

— Да — гласът за Вики се пречупи. — Татко! Разбира се, че нещата се промениха. Ние никога повече няма да бъдем същите!

Джирлиб отпусна глава върху постелята на Брент.

— Деца! — като че ли Ъндърхил изкрещя на самия себе си. — Толкова съжалявам... Никога не съм мислел, че могат да ви наранят... Никога не съм мислел, че...

— Татко, аз и Гокна избягахме от вкъщи... Мълчи, Джирлиб! Знаем, че си най-голям, но двете винаги сме постигали своето.

Това беше напълно вярно. Понякога сестрите ласкаеха егото на брат си, друг път събуждаха интелектуалните му интереси — както в случая с изложбата на Изопаченията. В краен случай се позоваваха на неговата привързаност към малките му сестрички. Брент също имаше своите слабости.

— Вината е изцяло моя и на Гокна — продължи Вики. — Ако Брент не беше устроил засадата в музея, всички щяхме да сме мъртви.

Ъндърхил замаха отрицателно.

— Мъничката ми, ако не беше ти и Гокна спасителите ви щяха да закъснеят. Всички щяхте да сте мъртви. Гокна...

*Но сега Гокна е мъртва!* Внезапно бронята на безразличието ѝ се пръсна и Вики зариде. Запищя нечленоразделно и изскочи от стаята. Втурна се по коридора към централното стълбище, като заобикаляше военните и обичайните обитатели на къщата. Няколко ръце се пресегнаха да я хванат, но някой изкрещя отзад и тя профуча покрай тях.

Вики се носеше нагоре по стълбите — все по-нагоре и по-нагоре, покрай лабораториите и учебните зали, през градината, където толкова обичаха да играят, където за първи път се запознаха с Хрункнер Юнърбай.

На върха се намираще малката мансарда, за която тя и Гокна бяха мечтали, бяха правили проекти и бяха молили. Нещо като убежище във

висините. Открай време баща им се стремеше нагоре и двете му дъщери също обичаха да гледат отвисоко. Мястото не бе най-високото в Принстън, но и това беше достатъчно.

Вики влезе вътре и затръшна вратата. За момент ѝ се зави свят от шеметното изкачване. А после... После тя замръзна, оглеждайки навсякъде. Тук беше и куклената къща, станала огромна през последните пет години. Зимите ставаха все по-студени и тя бе изгубила част от предишното си очарование. Вече не можеше да си представи, че малките създания вътре са хора, защото крилата им бяха поникнали. Десетки от тях пърхаха около хранилките. Разноцветните им крила наподобяваха рисуваната мазилка по фасадата на къщата. Тя и Гокна се препираха до безкрай на коя от тях принадлежи къщичката.

Караха се почти за всичко. Покрай стената бяха наредени празни артилерийски снаряди, които Гокна измъкна от избата. Те наистина бяха нейни, но двете все пак разискваха и по този въпрос.

Следите от нейното присъствие бяха навсякъде. А самата Гокна никога повече нямаше да дойде тук. Те никога повече нямаше да разговарят. Вики рязко се обърна. Дори вече нямаше да спорят. Усещаше сякаш огромна дупка зее в душата ѝ, а ръцете и краката ѝ се откъсват от черупката. Не ѝ беше останало желание за живот. Вики се свлече на купчинка на пода и затрепери.

Родителите бяха много странен вид хора. Доколкото децата можеха да си представят, това се отнасяше дори за съвсем нормалните семейства. През цялото време баща им беше около тях. Той беше човекът с безкрайно търпение, този, чието благоволение обикновено успяваха да спечелят. Но характерът на Шерканер Ъндърхил беше особен и със сигурност рядко срещан. Той се съобразяваше с всеки природен закон, но приемаше всичко общоприето от обществото като препятствие за преодоляване, с което трябва да се експериментира. Всичко, с което се заемаше, беше пропито от неговия ум и чувство за хумор.

Мама — тяхната майка — не стоеше непрекъснато с тях, пък и не беше склонна да удовлетворява всяка молба на децата си. Генерал Виктъри Смит обаче прекарваше достатъчно време сред тях — един ден на десет в Принстън. И много повече, когато те посещаваха

Териториалното командване. Но когато истинските правила трябваше да бъдат наложени — тези, които дори Шерканер Ъндърхил се колебаеше да установи — тя винаги беше там. И беше там, когато наистина, ама наистина се чувстваш зле.

Вики нямаше представа от колко време лежи на купчинка, но внезапно чу стъпки, които изкачваха стълбите към мансардата. Едва ли беше изминал повече от половин час — светлината, която влизаше през прозорците, подсказваше, че е средата на един студен, прекрасен следобед.

Някой тихо подраска по вратата.

— Младша? Искаш ли да поговорим?

*Мама! Някаква странна приятна топлина обля Вики. Татко ще прости, той винаги прощава... но мама ще разбере колко ужасно се държах...*

Вики отвори вратата и отстъпи с наведена глава.

— Мислех, че си заета до довечера...

После забеляза, че Виктъри Смит е облечена в черната униформа с ултрачервени пагони. Никога не беше виждала генерала в тази униформа тук, в Принстън, нито пък в Териториалното командване. Тя се пазеше само за изключителни случаи, за брифинги с определени висшестоящи.

Генералът спокойно влезе в стаята.

— Реших, че това е по-наложително... — тя махна на малката Виктъри да седне до нея. Вики се подчини, като за първи път от началото на всички събития се почувства спокойна. Генералът праметна две от предните си ръце през раменете ѝ. — Бяха допуснати някои много сериозни грешки. Знаеш, че и двамата с баща ти сме единодушни по този въпрос.

— Да, да! — закима Вики.

— Няма как да върнем Гокна обратно, но трябва да я помним и да я обичаме. Можем да поправим грешките, които позволиха тези ужасни събития да се случат.

— Да!

— Баща ти и аз искахме да ви спестим по-големите неприятности, поне докато пораснете. И в известен смисъл сигурно сме били прави. Но сега разбирам, че ви изложихме на невероятен риск.

— Не!... Мамо, разбери? Аз и... Г-гокна нарушихме правилата! Ние излъгахме капитан Даунинг. Просто не вярвахме, че всичко, за което татко ни предупреждаваше, може да бъде истина.

Ръцете на генерала леко потупаха раменете на Вики. Майка ѝ беше или изненадана, или много ядосана. Вики не можеше да определи със сигурност, пък и генералът дълго време запази мълчание. После каза:

— Права си. Шерканер и аз допуснахме грешки... както ти и Гокна. Нито една от вас не е смятала, че прави нещо лошо. Но вече разбираш, че това не е достатъчно. Когато правиш грешки при някои игри, умират хора. Помисли върху това, Виктъри. След като си видяла, че всичко тръгва на зло, ти си действала правилно — по-добре отколкото биха постъпили много тренирани професионалисти. Спасила си живота на децата на семейство Сюабисм...

— Но имаше риск Бирбоп да...

Смит гневно вдигна рамене.

— Тук си научила ценен урок, дъще. През по-голямата част от живота си аз съм се опитвала да живея с него.

После отново замълча и като че ли мислите ѝ я отнесоха някъде много далеч. Внезапно на Вики ѝ хрумна, че всъщност дори майка ѝ може да допусне грешка. Думите ѝ не бяха проста утеха. От самото си раждане децата обожаваха генерала. Тя не разговаряше с тях за работата си, но те знаеха достатъчно, за да се досетят, че тя е повече от героиня в безброй приключенски романи. И сега Вики проумя какво в действителност означава това. Тя се примъкна по-близо до майка си.

— Вики, когато е настъпил моментът, ти и Гокна сте направили това, което е било необходимо. И четиримата сте го направили. Цената на постъпката е твърде висока, но ако ние... ако ти не извлечеш поука от този урок, всичко е напразно.

*В такъв случай смъртта на Гокна е безсмислена!*

— Ще се променя! Ще направя всичко! Само кажи!

— Отстрани няма да изглежда, че промените са големи. Но ще ти предам няколко урока на военна тематика. Може би ще са необходими и физически упражнения. Но ти и по-малките все още имате много да учите. Времето ви ще бъде разпределено както преди. Но голямата промяна ще бъде в начина ви на мислене както и в нашето отношение към вас. Съществуват огромни, смъртоносни рискове, които вие трябва

да проумеете. Обнадеждаващо е, че днешната смъртоносна ситуация никога няма да се повтори, но в дългосрочен план опасностите са още по-големи. Съжалявам, но живеем в опасни времена.

— Но нали има много добри възможности? Поне татко винаги казва така.

*Как ли ще отговори на този въпрос генералът?*

— Да, това е вярно. Точно затова той и аз правим, каквото е необходимо да се свърши. Но само с надежда и оптимизъм намеренията на Шерканер няма да бъдат осъществени. А докато това стане, рисковете ще се увеличават с течение на годините. Случилото се днес е само началото. Възможно е смъртната заплаха да се появи отново, когато съм много стара. А баща ти е половин поколение по-възрастен от мен... Мога да заявя, че днес четиримата се справихте отлично. Още повече, вие действяхте като екип. Мислила ли си някога за нашето семейство като за екип? Ние имаме едно специално предимство пред почти всички останали. Не сме от едно поколение, дори не сме от две... Ние покриваме поколенията от малкия Хрунк чак до баща ти. Предани сме един на друг. И смятам, че всички сме много надарени.

— Никой от нас не може да се мери по ум с татко — усмихна се Вики на майка си.

— Е, да — със смях се съгласи тя. — Шерканер е уникален!

Вики продължи аналитично:

— Всъщност, никой от нас не може да се сравнява дори със студентите на татко, може би с изключение на Джирлиб. От друга страна, аз и... Г-гокна сме се метнали на теб, мамо. Ние... аз мога да планирам събития и да манипулирам хората. Смятам, че Рапса и малкият Хрунк са някъде по средата. А Брент не е глупав, но главата му работи по странен начин. Той не прилича на останалите, но по природа е по-подозрителен от всички нас взети заедно. Той е винаги нащрек.

— И ще продължава да го прави — усмихна се генералът. — Вики, вече сте петима. Като броим мен и Шерканер, ставаме седем. Екипът. Преценката ти е правилна. Но ти още не знаеш как да преценяваш останалата част от света. Позволи ми да ти кажа моето безпристрастно професионално мнение. Вие, деца, можете да бъдете най-добрите. Искахме да отложим началото на събитията с няколко

години заради вас, но сега всичко се промени. Ако времето, което ме плаши, дойде, държа вие петимата да сте наясно какво е положението. Искам и петимата да сте способни да действате, ако се наложи, дори ако всички останали са изпаднали в пълна паника.

Виктъри Младша беше достатъчно голяма, за да разбере какво значи военна клетва и служебни задължения.

— Всички ли? Аз... — и посочи пагоните на раменете на майка си, които издаваха нейното служебно положение.

— Да. През целия си живот съм била предана на Короната. Но мисля, че може да настъпи ден, когато — за кратко време — да служиш на Короната ще означава да правиш неща, които на първи поглед не се покриват с приетите служебни задължения — тя се усмихна на дъщеря си. — Някои от приключенските романи не са измислени, Вики. Главнокомандващият на разузнаването на Съглашението има специални правомощия... О, ужасно закъснях за другите си оперативни срещи. Много скоро ще поговорим отново. Този път цялото семейство.

След излизането на генерала Вики закрачи из малката си спалня на върха на хълма. Все още се чувстваше замаяна, но неизразимият ужас се беше стопил. В душата ѝ се прокрадваха любопитство и надежда. Двете с Гокна отдавна играеха на шпиони. Но майка им не им разказваше с какво се занимава, пък и беше толкова над военните, които виждаха всеки ден, че всеки опит да я проследят приличаше на безумен блян. Бизнес-разузнаването, може би със структури, подобни на основаните от Хрункнер Юнърбай, беше по-реална възможност.

Известно време Вики си поигра с куклената къщичка. Но двете с Гокна никога нямаше да спорят за тези планове. Екипът на майка им претърпя първата си загуба. Но сега съзнаваше, че е екип. Джирлиб и Брент, Рапса, малкият Хрунк, Вики, Виктъри и Шерканер. *Ще се научим да даваме всичко от себе си. И в крайна сметка, това ще бъде достатъчно.*

### 33.

Годините летяха бързо за Езр Вин не само заради двайсет и пет процентовия цикъл на Бдения. След засадата и убийствата измина почти една трета от неговия живот. И през цялото това време вътрешното му аз си обещаваеше, че безкрайното му търпение ще бъде наградено. Нито за миг не се отказа от натрапчивата мисъл да унищожи Томас Нау, за да си възвърнат всичко загубено, което бе оцеляло. Но имаше мигове, които се превръщаха в неспирно мъчение.

Да, той беше надарен с безкрайно търпение. Изпитваше болка... и срам. Все пак през по-голямата част от времето не изпитваше страх. Въпреки че не бе запознат с всички подробности, самият факт, че работи за Фам Нувен, изпълваше Езр с вътрешна убеденост в крайната им победа. Но при безпощадната интроспекция най-голямата изненада се появи от нещо, което изникваше отново и отново: в известен смисъл тези години му донесоха удовлетворение, каквото не познаваше от детството си. Какво ли значеше това?

Пастир Нау въведе строги правила за икономична употреба за останалата медицинска апаратура, но запази утежняния режим на дежурства за критично важни „задачи“ — като тези на преводачите. Триксия вече беше четирийсетгодишна. Почти всеки ден по време на Бдение Езр я посещаваше и промененото ѝ лице го измъчваше.

Но в Триксия бяха настъпили и други промени. Точно те го караха да мисли, че присъствието му и изтеклите години по някакъв начин я връщат при него.

Когато идваше рано в миниатюрната ѝ работна стая горе в Хамърфест, тя все още не му обръщаше внимание. И внезапно, веднъж, той закъсна със стотина секунди от обичайното си време за посещение. Триксия седеше с лице към вратата.

— Закъсна — произнесе тя.

В интонацията ѝ прозвуча същото безразлично нетърпение, което би изразила Анне Рейнолт. Всички фокусирани бяха известни с

педантизма си. Но Триксия забеляза неговото отсъствие.

А той установи, че тя е започнала да полага някакви грижи за себе си. Когато пристигаше да я види, косата ѝ беше сресана назад, почти пригладена. Сега — от време на време — разговорите им не бяха монолог... поне докато той внимаваше за темата.

Този път Езр влезе в стаята ѝ навреме, но с контрабанден подарък — две пастички от пивницата на Бени. Ароматът им изпълни помещението. За миг Триксия се втренчи в ръцете му, като че ли обмисляше невъзпитан жест. После разсеяно махна с ръка.

— Трябваше да донесеш молбите за допълнителен превод.

Той въздъхна и остави сладкишите на работния плот до ръката ѝ.

— Да, взех ги.

Езр се настани на обичайното си място — до вратата, с лице към нея. Впрочем, днес списъкът не беше дълъг.

Фокусът правеше чудеса, но без намесата на нормален човешки разум различните групи специалисти потъваха в свои лични изследвания. Езр и останалите нормални хора четяха докладите за работата на фокусираните и се опитваха да разберат дали някоя група специалисти е попаднала на нещо интересно, което обаче натрапчивата вгълбеност на „умните глави“ е подминала. Тези доклади се изпращаха на Нау и се връщаха обратно като молби за допълнителна работа.

Днес Триксия не срещна трудности с удовлетворяването на молбите, макар че на няколко пъти мрачно измърмори:

— Загуба на време!

— А, говорих с Рита Лиано. Програмистите ѝ са много ентузиазирани от материала, който си им дала. Програмирали са комплект от финансови приложения и мрежов софтуер, които ще паснат идеално на новите микропроцесори на Паяците.

— Да, да — кимна Триксия. — Всеки ден говоря с тях.

Преводачите се разбираха добре с по-низшите програмисти и финансово-юридическите „умни глави“. Езр подозираше, че причината се крие в невежеството на преводачите в тези области и обратното.

— Рита иска да основе наземна компания, която да продава програмите. Ще бият всички местни, пък и ще наситим пазара.

— Да, вече съм измислила и името: Корпорация „Преуспяващ софтуер“... Но още е много рано.



Той обсъжда тази тема известно време с нея, като се опитваше да измъкне реална преценка за времето и да я сравни с тази на Рита Лиано. Триксия беше в тясна връзка с „умните глави“, които подготвяха стратегията за намеса. Следователно, съчетанието на мненията им даваше задоволителна представа. Въвеждането на данните само през компютърната мрежа — дори с познанията и предварителното планиране — зависеше от сложността на самата мрежа. Щяха да минат поне пет години, докато разработят сериозен търговски софтуер, и още по-дълго преди обществената мрежа на Паяците да бъде изградена. Дотогава беше почти невъзможно да станат основен наземен играч. Засега трябваше да се задоволят с дребните намеси във военната мрежа на Съглашението.

Не след дълго Езр стигна до последната точка от списъка. На първи поглед изглеждаше нещо незначително, но дългият опит му подсказваше, че ще възникне проблем.

— Нова тема, Триксия — става въпрос за превод: относно цвета *тартан*. Забелязах, че все още използваш този термин в описанията на зрителни гледки. Филолозите...

— *Както!* — присви очи Триксия.

При взаимната работа на „умните глави“ помежду им възникваше или почти телепатична връзка, или те започваха да се ненавиждат до смърт с ледената враждебност, която обикновено се описва в академичните любовни романи. Норм Както и Триксия се колебаеха между двете състояния.

— Да, хм... Няма значение... Доктор Както ми изнесе дълга лекция за устройството на зрението и електромагнитния спектър. Увери ме, че да говорим за цвят *тартан* е напълно безсмислено.

Чертите на Триксия се разкривиха и за миг тя се стори на Езр много по-стара, отколкото му се искаше да я вижда.

— Думата е истинска. Аз я избрах. Контекстът дава усещане...

Лицето ѝ се смръщи още повече. Много често нещо, което приличаше на грешка при превода, се оказваше — може би не буквална истина, но поне ключ към някой неразбираем аспект от действителността на Паяците. Обаче фокусираните преводачи можеха да сбъркат, дори Триксия. При първите преводи — когато тя и другите все още налучкваха пътя към света на една непозната раса — имаше

стотици двусмислени значения на думите. След време се наложи да отхвърлят голяма част от тях.

Проблемът се състоеше в това, че „умните глави“ трудно се отказваха от самовглъбяването си. Триксия беше на ръба на нервно разстройство. Признаците бяха налице. Често се мръщеше, макар и не толкова свирепо. Дори когато мълчеше, пръстите ѝ неизменно почукваха бутоните на клавиатурата. Но този път обратният анализ блесна от визъора на челото ѝ и освети екраните на стените. Дишането ѝ се учести, докато тя прехвърляше от всички страни критиката в главата си и я предаваше на свързаната с нея мрежа. Не намирише никакъв аргумент в своя подкрепа.

Езр протегна ръка и докосна рамото ѝ.

— Следващ въпрос, Триксия! Известно време обсъждах с Както този въпрос за *тартана*.

Всъщност, Езр направо извади душата на мъжа. Често това беше единственият начин да се справиш с фокусиран специалист: да се концентрираш върху специалността на „умната глава“ и текущия проблем, като да задаваш един и същ въпрос под различни форми. Без умения и значителна доза късмет тази техника бързо слагаше край на общуването. Дори след седемгодишно Бдение Езр не беше експерт, но в крайна сметка успя да накара Норм Както да започне да генерира алтернативи. После продължи:

— Чудехме се дали Паяците имат такова многообразие от визуални системи поради свойството на мозъка им да разграничава многопластови възприятия. Нали разбираш, за част от секундата възприемаш един спектрален режим, а в следващата — друг. Може би се получава — знам ли — някакъв вид вълнообразен ефект.

Между другото... Както отхвърли тази идея като нелепа, заявявайки, че дори ако мозъкът на Паяците едновременно обработва визуалните импулси, възприятията пак ще изглеждат непрекъснати на съзнателно ниво.

Докато Езр говореше, Триксия почти не помръдваше. Само пръстите ѝ продължаваха да барабанят по клавишите. За един дълъг миг нейният неизменно бягащ поглед се впи... право в очите на Езр. Той разказваше нещо, което беше незначително и нямаше общи точки с нейния Фокус. После тя извърна глава и замърмори команди в микрофона на компютъра си, а тракането по клавиатурата стана по-

ожесточено. След няколко секунди очите ѝ започнаха да обхождат помещението, проследявайки фантоми, които съществуваха само на екрана на визъора ѝ. След това рязко каза:

— Да! Това е обяснението! Как не съм се сетила досега... точно контекстът ме накара да избира тази дума, но... — бележки и назначения изпълниха всички екрани на стената.

Езр се помъчи да следи мисълта ѝ, но собственият му визьор все още не беше включен към мрежата на Хамърфест. Можеше да гадае изрежданите примери само от неконтролируемите жестове на Триксия.

Неволно Езр се усмихна. Точно в този момент Триксия почти приличаше на нормален човек, макар и изпаднал в необуздан пристъп на еуфория.

— Гледай! Като изключим един пристъп на остра болка, всяка употреба на *тартан* е свързана с ниска мъгла, ниска влажност и широка гама светлинни лъчи. В тези случаи целият цвят... *ветмут3*... — тя премина на вътрешен жаргон, този неразгадаем език, на който разговаряха помежду си фокусираните преводачи. — Наклонението на езика се променя. Нужна ми е специфична дума и *тартан* е съвсем подходяща.

Езр я наблюдаваше и слушаше. Все едно виждаше как разбирането изпълва мозъка на Триксия, изгражда нови връзки и несъмнено преработва всички неотдавнашни преводи. И изглеждаше напълно реално. Военните не можеха да се оплачат от цвета *тартан*.

И тогава Триксия направи нещо, което го изненада радостно. С почти недоловима пауза в говора, едната ѝ ръка се отлепи от клавиатурата и грабна деликатеса. Бавно вдигна сладкиша от подложката и се втренчи в ароматизираната пяна — като че ли изведнъж си спомни какво представлява това и какво удоволствие доставя изяждането на подобни неща. После натъпка сладкиша в устата си и капки течна глазура пръснаха по бузите и брадичката ѝ. За миг Езр помисли, че тя се изплаши, но звукът беше просто щастлив смях. Тя дъвчеше и преглъщаше... а след малко въздъхна от удоволствие. За първи път от толкова години Езр видя, че тя изпитва щастие от нещо друго извън нейния Фокус.

Дори ръцете ѝ спряха непрекъснатите си движения. Тогава изрече:

— Така. Има ли нещо друго?

Въпросът не успя да прогони веднага смайването на Езр.

— А, хм... Не, това беше последната точка от списъка... — *Каква радост! Сладкишът направи чудо!* — ... Само още нещо, Триксия. Нещо, което трябва да знаеш... — *Може би най-после ще го разбереш!* — Ти не си машина. Ти си човешко същество.

Но думите му не оказаха никакво въздействие. Може би тя дори не ги чу. Пръстите ѝ отново барабаняха по клавиатурата, а погледът ѝ се зарея сред образите, които визьорът ѝ показваше, а той не можеше да види. Езр почака известно време, но всички признаци за интерес бяха изчезнали. Той въздъхна и тръгна към вратата на стаята.

И тогава — около десет или петнайсет секунди след изричането на думите — Триксия рязко вдигна глава. Лицето ѝ отново имаше изражение, и този път по него се четеше изненада.

— Наистина ли? Не съм машина?

— Да, ти си истински човек.

— О! — каза с пълно безразличие тя и отново се наведе над клавиатурата, замърмори в микрофона на своите невидими колеги „умни глави“.

Езр тихо напусна стаята. В първите години щеше да се почувства смазан, или поне отхвърлен от самовглъбението ѝ. Но... просто това беше нормално за „умните глави“. И той за миг успя да пробие бронята на Фокуса. Езр пое обратно по тесните коридори. Обикновено придвижването по тези извиващи се тунели с широчината на човешки рамене го изнервяше. *Какво ще стане, ако някога тук настъпи паника? Какво ще правим, ако се наложи да се евакуираме?* Но днес... някакво ехо погали слуха му и внезапно той осъзна, че си подсвирква.

Анне Рейнолт го пресрещна в мига, в който се появи в основния вертикален коридор на Хамърфест. Тя бутна с пръст кутията, която се влачеше след него.

— Аз ще взема това.

*Проклятие!* Възнамеряваше да остави втория деликатес на Триксия. Но подаде на Рейнолт кутията.

— Всичко върви добре. Ще прочетете в доклада ми...

— Точно така. И съм убедена, че предпочитате да ми докладвате лично!

Рейнолт посочи стометровата шахта. Грабна стенната спирачка, отблъсна се с крака и се спусна надолу с главата напред. Езр я

последва. Докато минаваха покрай люковете на шахтата, сиянието на Изчезващата проблясваше през тънкия кристален пласт диамант. После изкуствената светлина ги обля, сгъстявайки се около тях с навлизането в дълбините на Диамант Едно. Издълбаните в стената картини изглеждаха както в деня, когато бяха направени, но тук-там ръцете и краката на минаващите бяха оставили мръсни петна по триизмерните барелефи. Не останаха много неспециализирани „умни глави“, или не бяха достатъчни, за да поддържат съвършенството, с което се ограждаха Новородените. С бавно въртене двамата се спускаха надолу покрай работните кабинети и лаборатории, които Езр вече познаваше толкова добре. Клиниката за „умни глави“. Езр я бе посещавал само веднъж. Мястото беше строго охранявано, непрекъснато наблюдавано, но в границите на нормалното. Фам беше чест посетител там. Близкият приятел на Тръд Силипан. Но Езр избягваше тази част на Хамърфест, където крадяха душите на хората.

Кабинетът на Рейнолт беше разположен в края на тунела, след лабораториите. Вратата беше съвсем обикновена. Директорът на човешките ресурси се настани на стола си и отвори кутията, която взе от Езр.

Вин се престори на невъзмутим. Огледа кабинета ѝ. В него нямаше нищо ново — обичайните голи стени, писалище и на първи поглед разхвърляно оборудване. Дори след годините, прекарани в Бдение, тя не беше променила мебелировката. Макар никога да не го беше чувал от някого, Езр отдавна се досети, че Анне Рейнолт е фокусирана. Удивителна „умна глава“ с качества на ръководител, но все пак „умна глава“.

Явно Рейнолт не остана изненадана от съдържанието на кутията. Подуши деликатеса с изражението на бактериотехник, който определя нивото на ферментация.

— Много апетитно. Сладкишите и всички висококалорични храни не са включени в диетичното меню, господин Вин.

— Съжалявам, само исках да я почерпя... като награда. Не го правя често.

— Това е вярно. Впрочем, никога досега не сте го правил — погледът ѝ обиколи лицето му, после тя извърна очи. — Минаха

трийсет години, господин Вин. Седем от вашия собствен живот в Бдение. Знаете, че „умните глави“ не реагират на такива *награди*. На първо място, тяхната двигателна система се свежда до областта на Фокуса. На второ място остава привързаността към техните собственици... Не, смятам, че все още кроите тайни планове да събудите любов в доктор Бонзол.

— Със сладкиши ли?

Рейнолт се усмихна сурово. Иронията му нямаше да направи никакво впечатление на една обикновена „умна глава“. Тя не засегна и Рейнолт, която все пак различи саркастичния му тон.

— Може би с аромата им. Предполагам, че сте посещавал някакви курсове по неврология, където Чуенг Хо са ви обяснили, че обонятелните органи въздействат независимо върху мозъчните центрове. Хммм... — за малко очите ѝ го пронизваха като бръмбар в колекция.

*Точно така твърдяха в неврокурсовете!* А Триксия не би трябвало да помирисва сладкиши още преди превръщането ѝ във фокусирана. За миг оградата около истинската същност на Триксия се превърна в тънък воал. За миг Езр докосна съзнанието ѝ.

Езр сви рамене. Рейнолт реагираше прекалено остро. Ако си направеше труда, тя беше достатъчно умна, за да чете мислите му като отворена книга. Вероятно беше способна да прозре дори мислите на Фам Нувен. Единственото им спасение до този момент беше фактът, че Фам и Езр бяха в края на нейния Фокус. *Ако Ритцер Брюхел има наполовина толкова добър съгледвач, и двамата досега да сме мъртви!*

Рейнолт се обърна встрани и известно време следи съобщенията, които се изписаха на визьора ѝ. После каза:

— Вашето недопустимо поведение не е нанесло вреда. Фокусът до голяма степен е стабилно състояние. Може да си въобразявате, че забелязвате промени в доктор Бонзол, но помислете: през последните няколко години всички най-добри преводачи започнаха да претърпяват синтетични промени. Ако процесът наруши работоспособността им, ние ги изпращаме в клиниката за допълнителна настройка... Както и да е, ако още веднъж направите подобен опит за въздействие, ще ви забраня да посещавате доктор Бонзол.

Заплахата ѝ даде мигновен ефект, но Езр пресилено се засмя:

— Нима няма да ми наложите смъртно наказание?

— Ще ви кажа моята преценка, господин Вин. Вашите познания за Зората на човешката цивилизация ви правят изключително ценен. Вие сте ефективен посредник между поне четири от моите групи. Знам, че и Пастирът също се вслушва в съветите ви. Но не допускайте грешки! В отдела за преводи мога да се справя отлично и без вас. Ако още веднъж застанете срещу мен, няма да видите доктор Бонзол до края на мисията.

*Петнайсет години? Двайсет години?*

Езр я погледна изпитателно, усетил крайната категоричност на думите ѝ. *Какво безпощадно създаване е тази жена!* И не за първи път той се запита каква ли е била тя преди. И не беше единственият, който си задаваше този въпрос. Тръд Силипан често възхваляваше шефа си в пивницата на Бени. Някога кликата на Ксевале е била втората най-могъща в света на Новородените. Тръд твърдеше, че тя е имала най-високия ранг. Същевременно бе възможно тя да е била по-голямо чудовище от Томас Нау. Поне някои от тях бяха наказани, свалени от собствените си хора. Анне Рейнолт бе пропаднала много — от всемогъщ Дявол се беше превърнала в дяволска машина.

Но независимо дали това я правеше по-силна или по-слаба отпреди, тя бе изключително опасна за Езр Вин.

Тази нощ, в тъмната самота на стаята си, Езр разказа на Фам Нувен за срещата им.

— Имам чувството, че ако Рейнолт някога заеме поста на Брюхел, ще ни разкрие за няколко Ксекунди.

Смехът на Нувен прозвуча като глухо бръмчеше в ухото на Езр.

— Това никога няма да стане. Тя е единствената, която може да ръководи работата на „умните глави“. Разполагала е с персонал, наброяващ повече от четиристотин нефокусирани преди засадата, а сега тя бръмммм...

— Повтори пак.

— Казах, че сега тя е много по-зависима от поддръжката на необучени хора.

Бръмченето често превръщаше гласовете им в нечленоразделни звуци. Все още се налагаше Езр понякога да моли за три или четири

повторения на казаното. Но в сравнение с първоначалния разговор на пресекулки напредъкът беше значителен. Сега Езр лягаше и се преструваше на заспал, но дълбоко в ухото му беше пъхнат единствен миниатюрен локализатор. В общи линии думите се превръщаха в бръмчене и свистене и бяха почти неразбираеми, но с упорити упражнения постепенно свикваше да отгатва смисъла им. Локализаторите бяха разпръснати из цялата стая, из целия лагер на Търговците, където бяха станали основните наблюдателни уреди на Брюхел и Нау.

— Май не трябваше да пробвам номера със сладкишите...

— Може би. Аз не бих предприел нищо толкова открито...

*Но Фам Нувен не е влюбен в Триксия Бонзол!*

— ... И преди обсъждахме тази тема. „Умните глави“ на Брюхел са по-силни от всяка охранителна система, измислена от Чуенг Хо. Те душат непрекъснато, могат да четат мислите на...

Езр не успя да намери думата — *наивници? Невинни хора?* Но нямаше желание да помоли за уточнение.

— ... на хора като теб. Погледни фактите. Със сигурност те знаят, че не вярваш на тяхната версия за Зверството на Дием. Знаят, че си враждебно настроен към тях. Знаят, че кроиш заговори — или искаш да го направиш... Чувствата ти към Бонзол ти осигуряват прикритие. И малката лъжа прикрива голямата. Както при Замле Енг.

— Да. — *Но мисля, че няма да продължи дълго.* — Значи не виждаш в Рейнолт чак такава заплаха?

Известно време Езр чуваше само бръмчене и свистене. Сигурно Фам мълчеше. После различи думите:

— Вин, виждам точно обратното. В дългосрочен план тя е най-смъртоносна заплаха, срещу която се изправяме.

— Но тя не отговаря за сигурността.

— Не, но подкрепя съгледвачите на Брюхел и пренастройва бедните им мозъци, когато започнат да отказват. Фуонг и Хом могат да се справят само с най-простите случаи. Тръд се прави, че знае всичко, но просто се подчинява на заповедите ѝ. А тя разполага с осем програмиста, готови да разбият кода на нашата флотилия. Трима от тях все още работят усърдно върху локализаторите. Но тя постепенно ще разбере, че съм ги измамил... Бръмммммм... Властта е в ръцете на Нау.



Гласът на Фам се изгуби и остана само далечен шум. Езр измъкна ръка изпод одеялото и пхна пръст в ухото си, като вкара малкия локализатор още по-навътре.

— Повтори. Там ли си още?

... бръмммм... Тук съм. За Рейнолт: тя е страшно опасна. По един или друг начин трябва да бъде премахната.

— Да я убием?! — думите заседнаха в гърлото на Езр.

Колкото и да ненавиждаше Нау и Брюхел и цялата същност на Фокуса, той не мразеше Анне Рейнолт. По собствения си ограничен начин тя се грижеше за робите им. Независимо от миналото ѝ сега тя беше само техен инструмент.

— Не, надявам се... Може би няма да се наложи, ако Нау клъвне стръвта с локализаторите, ако започне да ги използва и в Хамърфест. Тогава там ще бъдем в безопасност както тук. Ако това стане преди „умните глави“ да открият, че е капан...

— Но нали целият смисъл на закъснението беше да им дадем време да проучат локализаторите?

— Да, но Нау не е глупак. Не се тревожи. Следя положението. Ако стигне прекалено далеч, аз ще... се погрижа за нея.

За миг Езр се опита да си представи какво може да направи Фам. После изтласка картините от главата си. Дори след две хиляди години фамилията Вин имаше специално място, където почитаха паметта на Фам Нувен. Езр си спомняше картините в кабинета на баща си. Помнеше историите, които леля му разказваше. Нито една от тях не беше вписана в архивите на Чуенг Хо. Това означаваше, че разказите са измислени — или поне са просто лични спомени, които баба Сура и децата ѝ са измислили впоследствие за Фам Нувен. Те го обичаха още повече, защото беше създал съвременните Чуенг Хо. И още повече, защото беше праотец на всички фамилии Вин. Но някои от историите разкриваха и тъмната страна на този човек.

Езр отвори очи и бавно огледа тъмната стая. Неясни отблясъци в мрака очертаваха недокоснатия сладкиш на бюрото му.

— Какво в действителност можеш да направиш с локализаторите, Фам?

Тишина. Далечно бръмчене.

— Какво мога да направя ли? Ами, Вин, не мога да убивам с тях... не директно. Но те са много по-добри от тази ужасна

аудиовръзка. Нужни са упражнения, има и номера, които трябва да ти покажа. Възможно е да дойде момент, когато аз да нямам връзка и те да са единственото, което ще потвърди твоето прикритие. Трябва да се срещнем...

— Хм... Лице в лице? И как?

Дузина, може би хиляди пъти той и Фам Нувен крояха планове както тази нощ — като затворници, които тайно почукват по стените на подземния си затвор. Пред хората те се срещаха по-малко отколкото през първите Бдения. Нувен твърдеше, че Езр просто не умее да контролира добре погледа и движенията на тялото си, че съгледвачите ще се усъмнят. А сега...

— Тук, в лагера Брюхел и неговите „умни глави“ са зависими от локализаторите. Между корпусите на куполите има участъци, които някои от старите им камери не могат да наблюдават. Ако се срещнем там, данните няма да се различават от тези, които ще им предам чрез локализаторите. Проблемът е — убеден съм — че съгледвачите изключително много се осланят на статистиката. Навремето ръководех отдела за сигурност на флотилията. Почти като Ритцер, но по-мекко. Разполагах с програми, които предоставяха данни за подозрително поведение — кой е извън наблюдение, кога, необичайни разговори, повреди на оборудването. Вършеха добра работа, дори когато не можех да хвана лошите момчета на местопрестъплението. Съчетанието между „умни глави“ и компютърна система е хиляди пъти по-ефикасно. Обзалагам се, че статистическите им анализи са започнали още с построяването на L1. Там се натрупват данни за всички безвредни постъпки и един прекрасен ден Ритцер Брюхел ще разполага с уличаващи доказателства. Тогава сме мъртви!

*Боже на търговията!*

— Но ние можем да прокараме почти всичко!

*Когато Новородените започнат да зависят от локализаторите на Чуенг Хо.*

— Може би. Еднократно. Обуздай поривите си — дори в бръмчащата реч Езр със сигурност знаеше, че Фам се подсмива.

— Кога ще се видим?

— Когато последствията при анализите на Ритцер ще бъдат най-малки. Да помислим... След по-малко от двеста Ксек излизам от

Бдение. Пред следващото Бдение ще се засечем за известно време. Ще уредя нещата така, че да можем да се видим тогава.

Езр въздъхна. *От този момент ни дели половин година живот.* В сравнение с други, перспективата не беше толкова далечна. Той можеше да изчака.

## 34.

Пивницата на Бени започна съществуването си като видимата част на широка мрежа за незаконна търговия — тежко престъпление според разбиранята на Новородените. На чистия несе на Чуенг Хо терминът „черен пазар“ означаваше „търговия, която се извършва тайно, защото оскърбява местните Клиенти“. Но в малката общност на астероида нямаше как въртиш търговия на черно или да даваш тайни подкупи. През първите години само застъпничеството на Киви Лизолет спасяваше кръчмата. Но сега... Бени Уен се усмихна, докато подреждаше напитките и продуктите. Сега работеше непрекъснато, докато будуваше. Най-хубавото беше, че и баща му в общи линии се справяше с работата, когато Бени и Гонле влизаха в камерите за летаргичен сън. Хънт Уен все още беше мека, нежна душа и така и не успя да възстанови знанията си по физика. Но постепенно ръководенето на пивницата му допадна. Когато я управляваше сам, правеше странни преобразования. Понякога ставаха смешни провали, понякога подобренията бяха чудесни. Веднъж той изпроси от рафинерията за преработка на летливи вещества ароматизиран лак. В малки количества миризмата беше приятна, но когато лакира стените на кръчмата, те започнаха да излъчват страшна воня. Известно време след това най-просторната всекидневна се превърна в обществения център на лагера. Друг път — преди около четири години живот — той откупи едно Бдение срещу цяла торба разменни бонове, а бащата на Киви култивира лоза, която растеше при нулева гравитация, и подходяща екосистема за украса на стените и мебелите в пивницата. Мястото се превърна в прекрасно пространство, което приличаше на парк.

Лозите и цветята още съществуваха, макар Хънт да беше извън Бдение почти две години.

Бени се понесе над бара в широк кръг сред гъстата растителност. Клиентите заплащаха доставените на масите им храна и напитки с разменни бонове. Бени постави колба с „Лед и диаманти“ пред Тръд Силипан, който плъзна по масата един бон с обещание за услуга.

Изражението му беше самодоволно както винаги. Явно смяташе, че обещанието не струва нищо, че тази разменна единица е възприета единствено за удобство.

Бени само се усмихна и се понесе нататък. Нямаше смисъл да спори, пък и в известен смисъл Тръд беше прав. Но от времето на първите Бдения много малко услуги бяха отказани категорично. Отложени, да! Единствените услуги, които Тръд в действителност можеше да направи, обхващаха работното време на фокусираните. А той бавно напредваше в служебните си задължения. Постоянно не можеше да намери подходящи специалисти или не предоставяше на „умните глави“ достатъчно време, за да намерят най-правилните отговори. Но обикновено дори Тръд държеше на думата си — както когато той подтикна Али Лин да създаде лозите при нулева гравитация. Но извън фарса с разменните бонове за услуги, всички знаеха, че са длъжници на Томас Нау, който — от чист личен интерес или от любов към Киви — даде да се разбере ясно, че тайната търговия на Чуенг Хо се ползва с неговата протекция.

— Здравсти, Бени! Ела горе!

Джау Ксин махна с ръка от масата над помещението — масата на „Кръжока за дискусии“. Бдение след Бдение около нея витаха едни и същи хора. Обикновено в промеждутъците в графика присъствието на някои се застъпваше. Очевидно те бяха достатъчни, защото дори когато повечето клиенти бяха различни, те пак седяха отгоре, като че искаха да спорят „как ще завърши всичко това“. През това бдение тук беше Ксин и — разбира се — Рита Лиао, пет или шест лица, които не предизвикваха изненада и — аха! — някой, който наистина имаше известна представа за положението.

— Езр! Мислех, че ще минат поне четиристотин Ксек, преди да се появиш отново!

Проклятие, колко му се искаше да остане и да слуша.

— Здравсти, Бени!

Приятелска усмивка озари лицето на Езр. Странно как предишните промени внезапно се открояват, когато не си виждал някого известно време, Езр — като Бени — все още беше млад мъж. Но двамата вече не бяха младежи. Около очите на Езр се забелязваше паяжина от тънки бръчици. А когато заговори, в гласа му прозвуча

самоувереност, която Бени не беше долавял, докато бяха членове на работната група на Джими Диет.

— За мен нещо леко, Бени — продължи Вин. — Вътрешностите ми още се оплакват от процеса на размразяване. Има четиридневна промяна в графика — и посочи списъка за Бдения, закачен на стената на бара. И наистина, промяната беше отразена там, скрита сред други незначителни поправки. — Май Анне Рейнолт се нуждае от моето присъствие.

— И това е повод за среща на Кръжока за дискусии — усмихна се Рита Лиано.

Бени сервира колбите и купите, които се носеха върху подноса зад него и кимна на Езр.

— Ще ти донеса нещо, което ще успокои стопеното ти тяло!

Езр наблюдаваше как Бени лети към бара. Сигурно щеше да намери нещо, което да не разстрои стомаха му. *Кой можеше да помисли, че той ще свърши така? Кой би си представил, че всички ще живеем по този начин? Поне Бени все още е Търговец, дори и в сърцераздирателно миниатюрен мащаб. А аз... какво? Конспиратор с толкова убедително прикритие, че понякога заблуждавам самия себе си.* Езр седеше тук с трима Чуенг Хо и четирима Новородени. И някои от Новородените му бяха по-добри приятели от Чуенг Хо. Нищо чудно, че Томас Нау се справяше толкова добре. Беше подчинил всички тях, независимо дали те си въобразяваха, че следват обичаите на Търговците. С Фокуса Нау превърна съзнанието им в свой роб. И може би така беше най-добре. Приятелите на Езр бяха защитени от Нау и Брюхел, носителите на смърт. От своя страна, Нау и Брюхел не допускаха възможността все още да съществуват Чуенг Хо, които заговорничат против тях.

— И защо те извадиха от хладилната камера по-рано, Езр?

— Убий ме, ако знам. След няколко Ксек слизам долу в Хамърфест.

*За каквото и да е, надявам се, че няма да попречи на срещата ми с Фам.*

Тръд Силипан се издигна над подовото пространство и се настани на една свободна седалка.

— Не е нещо важно. Разногласия между преводачите и специалистите. Уредихме ги по-рано днес.

— Но защо Рейнолт променя графика на Езр?

Силипан извърна очи.

— Нали я познавате? Не се обиждай, Езр, но тя смята, че след като специалността ти е Зората на цивилизацията, ние не можем да минем без теб.

*Едва ли*, помисли Езр, спомняйки си последната среща с директора на човешките ресурси.

— Сигурна съм, че е свързано със залива Калорика. Децата сега са там, нали знаете? — каза Рита.

Като говореше за „децата“, тя имаше предвид Паяците от старото предаване „Наука за деца“.

— Те вече не са деца — нежно каза Ксин. — Виктъри Младша е млада же... млад възрастен.

Лиао раздразнено вдигна рамене:

— Да, но Рапса и малкия Хрунк все още могат да бъдат наричани деца. Всички се преместиха в Калорика.

Настъпи неловка пауза. За мнозина премеждията на тези Паяци представляваха драма без край. А с течение на годините ставаше по-лесно да се научават повече подробности. Други семейства бяха последвали техния пример, но Ъндърхил все още водеха по популярност.

— Не, Калорика е заблуда — намеси се Тръд.

— Хей, Тръд — изсмя се Ксин. — Наистина има док южно от Калорика. Оттам Паяците изстрелват сателити.

— Не, не. Искан да кажа, че историята с *каворита* е заблуда. Нали така реши Езр по-рано... — той забеляза реакцията на Езр и се ухили до уши. — Терминът ти е познат.

— Да, означава...

Но Тръд продължи, без да прояви интерес към баналните подробности.

— Това е поредният ексцентричен избор на преводачите, просто е по-неясен от повечето други. Както и да е... Преди около година Паяците се заеха с изоставените мини на високото плато южно от Калорика. Опитваха се да открият разликата между гравитационна и

инертна маса. От цялата история можеш да се питаш само колко са умни наистина тези същества.

— Идеята им не е глупава — намеси се Езр, — докато не направиш няколко експеримента, за да се убедиш в противното.

Вече си спомни за проекта. Идеята беше преди всичко на тийфърските специалисти. Докладите им бяха почти неразбираеми. Преводачите не успяха да научат тийфърски така, както владееха езиците на Съглашението. Ксопи Ренг и още неколцина го усвоиха достатъчно добре, но те загинаха при епидемията на „гнилия мозък“.

Тръд отхвърли възражението, махайки с ръка.

— Глупавото е, че тези Паяци в крайна сметка откриха разлика. И глупостта им премина всякакви граници, като заявиха, че в платото има антигравитация.

— Ти чул ли си това? — втренчи се в Джау Ксин Езр.

— Май да... — замислено го изгледа Джау. Очевидно досега го беше пазил в тайна. — Рейнолт няколко пъти ме разпитва с „умните глави“. Искаха да знаят за всички орбитални аномалии — той вдигна рамене. — Естествено, има аномалии. Точно така се поддържа плътността на масата.

— Е — продължи Тръд, — Паяците са го направили и след една Мсекунда слава са установили, че не могат да използват смайващото си откритие. Преди няколко Ксек пристигна молбата им за напускане — той се засмя. — Какви идиоти! В човешката цивилизация тяхното твърдение нямаше да издържи дори ден.

— Паяците не са глупави! — възрази Рита.

— Нито са невежи — допълни Езр. — Разбира се, повечето човешки общности ще приемат такъв доклад много скептично. Но хората са имали осем хиляди години на разположение да експериментират с науката. Дори при загиналите цивилизации, ако са били достатъчно напреднали, за да изучават тези въпроси, се намират разрушени библиотеки, съхранили наследството им.

— Да, така е... При Паяците всичко се случва за първи път.

— Но това е истината, Тръд! Ние знаем, че те са първооткриватели. Имаме само един сходен случай — напускането на Майката Земя. А пионерите сред хората също са бъркали многократно.

— Всъщност ще им направим огромна услуга, като ги завладеем — каза Арло Дин от Чуенг Хо. Твърдението беше изречено с



безскрупулното нахалство на Новороден.

Езр неохотно кимна:

— Да, в началото нашите предци са имали дяволския късмет да се измъкнат от капана на една-единствена планета. А гениите на Паяците не са по-надарени от някогашните човешки умове. Вижте този Ъндърхил. Студентите му успяват да внедрят повечето от идеите му, но...

— Но той е изпълнен с предразсъдъци — прекъсна го Тръд.

— Именно. Няма концепция за възможностите на софтуера, нито има представа за ограниченията при хардуера. Въобразява си, че безсмъртието и всемогъщите компютри се крият зад ъгъла, че е необходим още съвсем малък напредък. Той е жива библиотека на Изгубените илюзии.

— Ето истинската причина да си любимец на Рейнолт! Досещаш се за фантазиите, в които Паяците вярват... Когато времето на атаката настъпи, това ще е важно.

— Когато му дойде времето... — криво се усмихна Джау Ксин. Спорът кога точно ще престанат да се крият, кога Изгнанието им ще свърши, беше вечна тема в кръчмата на Бени. — От Изгрева на слънцето минаха повече от трийсет години реален живот. Знаете, през по-голямата част от тях аз бях в Бдение, почти като Киви Лизолет и нейните хора. Тези дни слънчевата светлина започна да намалява. Остават още няколко години, докато се скрие съвсем. Паяците също са притиснати от времето. Сигурен съм, че няма да минат и десет години до началото на Ерата на комуникациите им...

— Не, този период не е достатъчен, за да поемем неусетно контрол — възрази Арло.

— Да, но в края на краищата може да бъдем принудени да избързаме. Паяците започнаха да разработват космически програми. След десет години ще бъде невъзможно да скрием нашите операции — нашето присъствие тук.

— Е, и? — проточи Тръд. — Ако много се дърпат, ще ги смажем.

— И ще си прережем взаимно гърлата, човече! — ядоса се Джау.

— И двамата говорите глупости — заяви Арло. — Сигурен съм, че не разполагаме с по-малко от десетина ядрени оръжия...

— Но разполагаме с енергийни насочващи лъчи.

— Ние сме в ниска орбита. Ще ти го кажа с други думи, ще блъфираме известно време, но...

— Можем да пуснем повредените космически кораби върху буболечките.

Езр и Рита Лиао се спогледаха. Аргументът я остави с отворена уста. Тя — и Джау, и повечето около масата — мислеха за Паяците като за хора. *Каква победа за Триксия!* Новородените — поне тези, които не бяха от класата на Пастирите — не можеха да свикнат с мисълта за мегагеноцид. Във всеки случай Джау Ксин имаше право. Независимо дали Новородените разполагаха с оръжия или не, крайната цел на спотайването им се състоеше в създаването на Клиент, който може да възстанови мисията им. Унищожаването на Паяците звучеше логично само на безумци като Ритцер Брюхел.

Езр се облегна назад. Беше зърнал името на Фам Нувен в списъка за Бдение. Само още няколко дни ги деляха от първата им истинска среща. *Бъди предпазлив и търпелив. Не бързай!* Надяваше, че, че Кръжокът за дискусии ще заговори за нещо по-интересно, но дори празните им приказки галеха ухото му като приятно, познато бръмчене. И за кой ли път Езр осъзна, че се чувства почти като сред семейството си — едно семейство, което спореше до безкрай за проблеми, които никога не се променяха. Той се разбираше дори с Новородените, а и те го приемаха. Почти както в нормалния живот... Погледна през плетеницата от лози, която изпълваше пространството около него. В действителност благоуханието на цветовете почти не се натрапваше — за разлика от оня смърдящ лак, който Хънт бе намазал преди. През цветовете и листата имаше пролука, която му даде възможност да погледне право към мястото на Бени на бара. Понечи да му махне. Може би стомахът му ще понесе малко истинска храна. И тогава зърна силуета в кариран панталон и блуза.

Киви.

Тя и Бени бяха потънали в оживени преговори. Бени посочи частта от видеотапета, който покриваше долната страна на пивницата. Киви кимна и провери в някакъв списък. В този момент като че ли усети втренчения в нея поглед на Езр. Обърна се и махна на разположената близо до тавана компания. *Толкова е красива!* Езр отклони очи и лицето му стана безизразно. Някога Киви беше хлапето, което го изкарваше извън кожата. Преди смяташе Киви за предател,

който използва „умните глави“. И веднъж Езр я удари... и повтори... Спомняше си своя гняв. Не можеше да забрави колко добре се почувства от малкото си отмъщение за Джими Диет и Триксиа Бонзол. Но Киви не беше предател. Киви беше жертва, без дори да го осъзнава. Ако Фам не грешеше за „промиването на мозъка“ — а най-вероятно беше точно така — тогава Киви беше жертва. И ужасът надвишаваше човешкото въображение. Когато удари Киви, Езр научи нещо за самия себе си. Той проумя, че благоприличието на Езр Вин е само маска. И през по-голямата част от времето той успяваше да отблъсква това самопознание. Вероятно още имаше възможност да върши добрини, дори ако в дъното на душата си беше зъл. Но когато на живо видя Киви... и когато тя го видя... той не успя да отблъсне спомена за стореното от него.

— Здравсти, Киви! — провикна се Рита, като забеляза поздрава на Киви. — Имаш ли малко време? Искаме да се посъветваме с теб.

— Ей сега! — усмихна се Киви и се обърна отново към Бени.

Той кимаше, докато ѝ подаваше пачка разменни бонове. После Киви заподскача нагоре през сплетените лози. Влачеше подире си кошничката, пълна с прясна бира и още сандвичи. Всъщност помагаше на Бени. Такава беше Киви — звено от черната търговия, един от енергичните хора, които правеха положението тук относително поносимо. Като Бени тя не се колебаеше да *работи*. Същевременно си оставаше ухо на Пастира, но придаваше мекота на режима на Нау. А това дори Новородените като Джау Ксин не признаваха дори в сърцето си. Но все пак осъзнаването на този факт проблясваше в погледите и на Джау, и на Рита. Те почти боготворяха Киви Лизолет.

— Здравсти, Езр — усмихна се тя. — Бени реши, че ще искаш допълнително.

После закачи кошничката в скрепителния контакт на масата пред него. Езр кимна, без да смее да срещне очите ѝ. Рита вече бърбореше и той се надяваше, че никой не е забелязал неудобството му.

— Киви, какви са последните прогнози за появата ни?

— Според мен ли? — усмихна се Киви. — Дванайсет години отсега нататък. Но напредъкът на Паяците в космическите полети може да ни изненада.

— Дааа — проточи Рита и хвърли поглед към Джау. — Е, само се чудехме. Да предположим, че не можем да контролираме всичко през

компютърните им системи. Да предположим, че се наложи да вземем нечия страна, да се намесим във военните действия. На чия страна ще застанем?

## 35.

Диамант Едно беше над двеста метра дълъг и почти толкова широк. Размерите му надвишаваха всички скали на астероида. С течение на годините в кристала точно под Хамърфест беше издълбан лабиринт от пещери. На по-горните нива бяха разположени лаборатории и кабинети. Под тях се намираха личните покои на Томас Нау. А още по-надолу се простираше последното допълнение на обърнатата надолу постройка — пространство с формата на оптично стъкло, с напречен разрез повече от двеста метра. Издълбаването му изчерпи повечето от термалните багери, но Киви не се възпротиви. Впрочем, отчасти идеята беше нейна.

Трите човешки силуета почти се изгубиха в огромното пространство.

— Намираш, че е внушително или е внушително? — с усмивка попита Киви.

Томас Нау гледаше право нагоре със смаяно лице. А това не се случваше често. Още не забелязваше, че губи равновесие и бавно се издига с краката напред.

— Аз... да... Дори виртуалният макет не може да се сравни с действителността.

Киви се засмя и с тласък го върна във вертикално положение.

— Признавам си, че в макета не бях поставила осветление...

В ехоизолационни ниши по тавана бяха поставени актинови дъги. Лампите превръщаха небето в искрящ скъпоценен камък. Чрез настройване на яркостта им можеше да се постигнат почти всички светлинни ефекти, но сиянието неизменно се разпръсваше в дъга.

Баща ѝ стоеше отдясно и също гледаше. Но не в унес и не нагоре, а в краката си. Без да обръща внимание на скритата тържественост на мига, той зачопли из неравните бразди, оставени от багерите в диамантения под.

— Тук няма никакъв жив организъм. Никакъв! — и се намръщи.

— Това ще бъде най-големият парк, който някога си изграждал, Папа! Девствено кътче за работа!

Чертите на лицето му се отпуснаха. *Ще работим заедно по този проект, Папа! Можеш да ме научиш на толкова нови неща!* Паркът щеше да бъде достатъчно просторен дори за истински животни, например дори летящи котенца. Последните бяха преди всичко сън, отколкото спомен от времето, което Киви и родителите ѝ прекараха в лагера за заминаване на Триландер.

— Паркът ще бъде голям, Томас, дори за стандартите на Чуенг Хо. Не най-големият, но...

— Но вероятно най-красивият — Нау се наведе и потупа Али по рамото.

— Да.

*Да, вероятно ще бъде най-красивият! Папа винаги е бил първокласен създател на паркове. А сега от петнайсет реални години живот той беше фокусиран в своята специалност. Всяка година от това време изобретяваше нови и нови чудеса. Неговите бонзай и микропаркове вече надминаваха и най-изящните на Намджем. Дори фокусираните биолози на Новородените вече можеха да се сравняват с най-добрите на Чуенг Хо, след като получиха достъп до библиотеката на флотилията.*

*А когато Изгнанието свърши, Папа, когато най-после те освободят, ще осъзнаеш какви чудеса си направил в действителност!*

Погледът на Нау шареше из огромната искряща пещера. Сигурно си представяше какви пейзажи могат да се поддържат — савана, прохладна джунгла, планинска поляна. Дори магията на Али не беше в състояние да създаде повече от една екосистема едновременно, но тук имаше възможност за избор...

— А какво мислите за езеро? — усмихна се Киви.

— Моля?

— Код: мокра вода в библиотеката — и Киви настрои визъора си към картината.

— Хмм... не си ми казала нищо за това!

Върху диамантените стени се очерта един от горските проекти на Али. Но в средата на пещерата се появи езеро. Ставаше все по-голямо и по-голямо, докато достигна планинските острови, които изглеждаха на километри разстояние. От пристана-беседка в подножието на хълма под тях се отблъсна лодка. Известно време Томас остана смълчан.

— Божичко! Та това е имението на чичо ми в Северната лапа. Там прекарвах лятото.

— Знам, порових в биографията ти.

— Прекрасно е, Киви, дори ако не е изпълнимо.

— Защо да е неизпълнимо? Разполагаме с достатъчно лед на повърхността. Така ще създадем и допълнителен резервоар за вода — тя посочи в далечината, където се разливаше езерото. — Ще издълбаем още малко далечния край на пещерата и ще изглежда, като че ли извира от скалата. Ще съберем достатъчно видеотапети, за да придадем реалистична далечна перспектива.

Това не беше съвсем сигурно. Видеотапетите от повредените космически кораби бяха претърпели значителни вакуумни повреди. Но нямаше значение. Томас обичаше да носи команден шлем и беше възможно отдалечените декори да се боядисат за всеки, който не желае да гледа във визьора си.

— Нямах това предвид. Не можем да направим истинско езеро. Не и в условия на микрогравитация. Всяко потрепване ще го изплиска по стените.

Усмивката на Киви стана още по-широка.

— Стигнахме до истинската изненада! Мога да го направя, Томас! От повредените кораби свалихме хиляди сервоклапи — повече отколкото ще са ни нужни за каквото и да е. Ще ги поставим на дъното на езерото и ще ги оградим с мрежа локализатори. Така вълните на езерото лесно ще бъдат поставени под контрол.

— Ти наистина обичаш да стабилизираш неустойчивата природа — засмя се Томас. — Киви! Е, добре... постигна го при астероида, можеш да успееш и тук.

— Разбира се — сви рамене тя. — Ако намаля крайбрежието, ще са ми достатъчни дори само локализаторите на Новородените.

Томас се обърна и я погледна. Виденията бяха изчезнали от погледа му. Беше се върнал в студения стерилен свят на диамантената пещера. Но зърна чудото и тя беше сигурна, че му е харесало.

— Ще бъде великолепно... Изисква много ресурси и още повече работа.

Нямаше предвид труда на „умните глави“. Дори Томас Нау не гледаше на фокусираните като на истински хора.

— Това няма да промени графика на важните задачи. Клапите са непотребни, а от локализаторите имаме предостатъчно. А и хората ми дължат толкова услуги.

След малко Нау изведе жена си и „умната глава“ от пещерата. Киви за пореден път го изненада. Само този път изненадата бе позрелищна от обичайно. Проклятие! Това беше просто допълнително основание за нуждата им от локализатори в Хамърфест. Хората на Рейнолт още не бяха проверили устройствата. Колко ли сложни можеха да бъдат? *Остави проблема за по-късно!* Киви твърдеше, че може да направи някакво подобие на езеро дори с локализаторите на Новородените.

Понесоха се нагоре през по-долните нива, като кимаха на различните поздрави и ръкомахане на техниците — и Новородени, и Чуенг Хо. Оставиха Али Лин в парка — неговото работно място. Бащата на Киви не беше затворен в „позлатената“ клетка на Хамърфест. В действителност неговата специалност беше насочена към откритите пространства и живите организми. Поне Томас Нау представи по този начин въпроса пред Киви. Звучеше достоверно и означаваше, че момичето няма да бъде принудено постоянно да наблюдава обичайните за фокусираните операции. Същевременно забавяше нейното неизбежно приближаване към прозрението.

— Трябва ли да ходиш в лагера, Киви?

— Да, имам няколко поръчки. Ще видя някои приятели.

*Да изпълня някои поръчки и да събера няколко услуги.*

— Добре — той я изпрати нагоре с целувка, която можеше да се види от самия край на коридора. *Няма значение!* — Справи се отлично, любов моя!

— Благодаря — усмивката ѝ беше ослепителна. Вече над трийсетгодишна, Киви Лизолет още се нуждаеше от неговото одобрение. — Ще се видим довечера.

Тя се понесе нагоре през централния вертикален коридор, като се отблъскваше с ръце от стените — все по-бързо и по-бързо и прелиташе като ракета покрай останалите движещи се в шахтата хора. Киви все още всеки ден се упражняваше в центробежната камера с гравитация 2 G. Не се беше отказала да тренира и убийствените бойни изкуства. Това беше всичко, което запази от влиянието на майка си. Или поне всичко, останало на повърхността. Несъмнено голяма част от



бликащата ѝ енергия беше някакво неосъзнато желание да се хареса на майка си.

Нау погледна нагоре, без да обръща внимание на хората, които се спускаха около него. Щяха да се отстранят от пътя му. Наблюдаваше как фигурата на Киви се стопява във висините на основната шахта.

След Анне Рейнолт Киви беше неговото най-безценно притежание. На практика той получи Рейнолт като наследство, но Киви Лизолет беше негова лична победа — една интелигентна, нефокусирана личност, която през всички тези години се трудеше неуморно за него. Предизвикателството да я притежава, да я манипулира никога не му омръзна. Освен това винаги имаше някакъв нюанс на опасност. Тя разполагаше със силата и бързината да го убие с голи ръце. Отначало не проумяваше този факт. Но и много по-късно той разбра каква безценна вещ е тя.

Да, тя беше негово завоевание, но Томас Нау имаше достатъчно здрав разум, за да осъзнае, че е имал и невероятен късмет. Той първи облада Киви, на подходящата възраст и в подходящата обстановка — когато тя бе достатъчно пораснала, за да потъне в дълбините на миналото на Чуенг Хо, и същевременно толкова млада, че остана незасегната от Зверството на Дием. През първите десет години на Изгнанието тя разкри лъжите му само три пъти.

Иронична усмивка опъна устните му. Киви си въобразяваше, че го променя, че му показва какви резултати се постигат, когато човек разполага със свобода на действие. Е, беше права. В първите години създаването на черния пазар беше част от играта, която той играеше с нея. Една временна слабост. Но черната търговия *наистина* вървеше. Дори изследванията на Чуенг Хо твърдяха, че свободният пазар е безполезен в толкова ограничена и затворена среда като тяхната. И все пак Спекулантите лека-полека подобряваха положението — дори за неща, които Нау така или иначе щеше да изисква. И най-накрая — когато тя го убеди, че хората ѝ дължат услуги, че те наистина ще се потрудат здраво, за да изградят езерния парк — *Заразата да го тръшне! Как копнея за това езеро!* — Томас Нау не се подиграваше зад гърба ѝ. Тя беше права. Дори Новородените щяха да положат повече старания в работата по езерото, защото се чувстваха длъжници на Киви, а не защото Томас Нау беше Пастирът, който разполага с върховната власт да ги изгони в открития космос.

Киви. Мъничка фигура в горния край на шахтата. Тя се обърна и му помахна. Томас отвърна на поздрава ѝ и тя изчезна в един от товарните странични тунели. Нау остана неподвижен още миг. Усмиваше се с вдигнати нагоре очи. Киви го научи какво влияние осигурява контролираната свобода. Чичо Алън и кликата Ноли му завещаха властта над фокусираните роби. *А Изчезващата?*... Колкото повече научаваха за звездата и планетата, толкова повече се затвърждаваше убеждението му, че там са скрити чудеса. Може би не дори съкровищата, за които предполагаше, а много по-прекрасни неща... Биология, физика, далечната галактическа орбита на звездната система... изводите от подобно съчетание надскачаха възможностите на анализите, предизвикваха интуицията му.

И след няколко години Паяците щяха да му предоставят индустриална екология, чрез която да използва докрай всички ресурси.

Никога в историите на човешките цивилизации не беше съществувало място и време, където толкова много благоприятни възможности се откриват пред един-единствен човек. Преди двайсет и пет години един по-млад Томас Нау би трепнал пред неизвестното. Но времето течеше. Крачка след крачка той се изправяше срещу проблеми и ги разрешаваше. И Арахна щеше да му осигури всемогъщество да основе династия, невиджана досега от човечеството. Нямаше да стане бързо — може би след век или два — но и тогава той ще бъде в разцвета на силите си според стандартите на Чуенг Хо. Ще разгроми кликите на Новородените. И в този край на Обитаваното от хора космическо пространство ще се роди най-великата империя на всички времена. Легендата за Фам Нувен ще избледнее пред сиянието, което Томас Нау ще разпръсне.

А Киви? Той хвърли последен поглед нагоре. Надяваше се, че тя ще издържи до края на Изгнанието. Щеше да му окаже неоченима помощ, след като завладееха Паяците. Но маската се разпадаше. Промиването на мозъци не беше усъвършенствано. Киви се възстановяваше по-бързо отколкото в началото. Анне не можеше да елиминира „остатъчното невралгично равновесие“, както го наричаше тя, без да унищожи обширни участъци от мозъка на Киви. Естествено, появяваха се и несъответствия, които дори астаргичната амнезия не беше в състояние да обхване напълно. Постепенно, дори при най-умелата намеса... Но как да обясни неизпълнените си обещания за

равнопоставеност? Как да оправдае действията, които ще предприеме срещу Паяците, или програмата за размножаване, от която хората се нуждаеха? Не. За съжаление, отърваването от Киви беше неизбежно. И дори в този случай тя ще му бъде полезна. Все още е възможно тя да му роди деца. Някой ден неговото царство трябва да има наследници.

Две хиляди секунди по-късно Киви се вмъкна в пивницата на Бени. През това Бдение Бени ръководеше кръчмата. *Чудесно!*

Той беше любимият ѝ кръчмар. Известно време двамата се пазариха за новото оборудване, което той искаше.

— Боже мой, Бени! Трябват ти още видеотапети? Има и други проекти, където да влязат в употреба.

*Например, за парка под Хамърфест!* Бени сви рамене.

— Накарай Пастира да оправи съгласуването на изображенията и няма да искам видеотапети. Просто нещата се изхабяват. Виждаш ли? — и той посочи пода, където образът на Арахна беше постоянна гледка.

Киви видя носещата се буря, която щеше да достигне Принстън след няколко Ксек. Със сигурност екранните драйвъри още работеха, но също така се забелязваше изкривяването и оцветените петна.

— Добре, има какво още да се вземе от „Невидимата ръка“, но ще струва скъпо.

Ритцер Брюхел щеше да се запени, дори ако не му трябваша видеотапети. Той смяташе „Ръката“ за свое лично имение. Киви погледна другите точки от написания на ръка списък на Бени. Всички хранителни продукти за зареждане произхождаха от оранжерията за бактерии и културите, които отглеждаше Гонле. Летливи вещества и суровини! За най-добри приятели тези двамата приемаха бизнес съревнованието си ужасно сериозно.

С крайчеца на окото си Киви зърна някакво движение. Вдигна поглед. Почти до тавана компанията на Ксин се беше разположила на обичайното си място. Езр! Неволна усмивка озари лицето на Киви. Беше обърнат настрани и гледаше към нея. Тя му махна с ръка. Като че ли изражението му се смрази и той извърна глава. За миг пристъпът на старата болка помрачи съзнанието ѝ. Дори сега, когато го виждаше, тя всеки път изпитваше това неконтролируемо радостно потрепване —

все едно срещаше стар починал приятел, с когото можеш да си кажеш толкова много. Но годините отлитаха и всеки път той извъръщаше глава. А тя нямаше намерение да причини зло на Триксия Бонзол. Помагаше на Томас, защото той беше добър човек — един мъж, който даваше всичко от себе си, за да ги преведе през изпитанията на Изгнанието.

Запита се дали Езр изобщо някога ще изслуша обяснението ѝ. Може би. Времето беше пред тях. Когато Изгнанието свърши, цяла цивилизация ще им се притече на помощ и Триксия ще се върне при него. Тогава със сигурност той ще ѝ прости.

## 36.

Пространството между външния корпус на лагера и обитаемите куполи представляваше буфер срещу внезапна разгерметизация. С времето различните земеделски култури, отглеждани от Гонле Фонг, бяха заели мястото, но загубата на налягане би унищожила някои от гъбичките или опитите ѝ с канберски цветя. Дори сега оранжерии на Фонг използваха само част от мъртвото пространство. Недалеч оттам щеше да се състои и срещата между Фам и Езр Вин. Тук въздухът бе неподвижен и студен. Единствената светлина, която се промъкваше през външната стена, беше намаляващото сияние на Изчезващата звезда.

Фам закачи крака на една стенна спирачка и търпеливо зачака. През предишното Бдение провери, че мястото е изпълнено с локализатори, които проблясваха тук-там по стените. Няколко неизменно витаеха във въздуха около него, но дори на ярко осветление приличаха на по-големи пращинки. Докато се спотайваше в здрача, Фам се превърна в човек-команден пост. Чуваше и виждаше всичко, което пожелаеше. Точно сега оглеждаше въздушния балон между куполите. Някой се приближаваше предпазливо. Зад клепачите му се появи картина — почти толкова ясна, както тези на визьорите на Чуенг Хо. Беше Вин, който изглеждаше изнервен и напрегнат.

*На колко години е Вин сега? Трийсет? Вече не е хлапе. Всеки път се взираше в чертите му... Това сериозно поведение... Колко прилича на Сура! Човек, на когото не можеш да се довериш! Но за щастие, човек, когото можеш да използваш!*

Вин се появи в обсега на физическото му зрение, като заобиколи извивката на външния купол. Фам вдигна ръката и момчето спря на място, като сподави изненаданото си ахване. При цялото напрегнато внимание Вин почти мина покрай Фам, без да забележи спотаената фигура във V-образния клин в материята на стената.

— Аз... здрасти — прошепна Вин.

Фам се отблъсна от стената и застана на място, където сиянието на Изчезващата беше малко по-ярко.

— Най-накрая се срещнахме — каза той, като се усмихна накриво.

— Ддда... наистина — Езр се обърна, дълго го гледа и тогава — *Боже мой!* — се поклони леко. По лицето му с чертите на Сура се плъзна свенлива усмивка. — В действителност е странно да се срещна с теб, а не с Фам Тринли.

— Разликата едва ли е поразителна.

— Ти не разбираш. Когато си Тринли, всичко е различно. Тук изглеждаш по друг начин, дори на това осветление. Ако Нау или Рейнолт те зърнат дори за десет секунди, също ще разберат...

Хлапакът имаше много развнтено въображение.

— Е, единственото, което ще видят през следващите две хиляди секунди, са лъжите, които получават от моите локализатори. За щастие, това е достатъчно дълго, за да можеш да започнеш.

— Да! Ти наистина ли можеш да гледаш през локализаторите? Наистина ли можеш да им даваш команди?

— С достатъчно упражнения, да — и показва на младежа как да разположи миниатюрните пращинки около очната си ябълка и как да съгласува синхрона между отделните локализатори. — Не прави това пред хора. Синтезираният лъч е много тесен, но въпреки това може да бъде забелязан.

Вин премигваше като внезапно ослепял.

— А, като че ли нещо гложди очите ми.

— Локализаторите въздействат директно върху очния ти нерв. Отначало образите може да ти се сторят много странни. Ще усвоиш командите с малко прости упражнения, но докато се научиш да изграждаш реална картина от визуалните дразнения... ами, предполагам, че ще ти се наложи да се учиш да гледаш отново.

Фам смяташе, че е равносилно да научиш слепец да използва визуални протези. *Някои хора успяват, а други остават слепи.* Но той не изрече на глас мислите си. Вместо това показва на Вин няколко тестове, с които да се упражнява.

Фам мисли дълго колко от командните възможности да покаже на младежа Вин. Но Езр вече знаеше достатъчно, за да го предаде. Или трябваше да го убие, или да се примири. *Всички кървави следи, които оставих, сочат историята със Замле Енг. И все пак той прозря истината.* Фам от години го държеше в неведение, следеше за

признаци за контраплан, опитваше се да прецени сегашните способности на момчето. Всичко, което видя, беше принудителното израстване на един несигурен вътрешно младеж. И все пак той беше запазил здравия си разум.

Когато критичният момент дойдеше, когато най-накрая Фам се изправеше срещу Нау и Брюхел, щеше да се нуждае от някой, който да му помогне. Момчето трябваше да бъде научено на някои номера... но много ноци Фам скърцаше със зъби, като мислеше каква власт дава в ръцете на Вин.

Езр усвои поредицата команди много бързо. Сега без проблеми се съсредоточи върху останалите техники, които Фам му демонстрираше. Цялостната картина нямаше да се появи бързо, но...

— Да, знам, че още виждаш само светлинни проблясъци. Просто продължавай с тестовете. След няколко Мсек ще бъдеш толкова добър, колкото съм и аз.

*Почти толкова добър!* Но уверението му явно успокои момчето.

— Добре, ще се упражнявам непрекъснато. Само в стаята ми, както каза. Така се чувствам... не знам... като че ли правя нещо повече, отколкото съм свършил през всичките тези години.

От определеното време оставаха сто секунди. Маскировката, която ги прикриваше от съгледвачите, отслабваше. *Няма значение. Просто се дръж нормално с хлапето. Колко банално!*

— Ти направи много в миналото. А заедно научихме доста за Хамърфест...

— Да, обаче сега е различно. Какво ще стане, след като победим, сър?

— След това ли? — *Какво да кажа пък сега?* — Ами ще бъде... прекрасно. Ще разполагаме с технологиите на Чуенг Хо и с една планетарна цивилизация, която ще бъде почти готова да я въведе в употреба. Само по себе си, това ще бъде най-влиятелното търговско съглашение, постигано някога от който и да е Чуенг Хо. Но няма да спрем дотук. С времето ще извлечем полза от всичко, научено за физиката на Изчезващата. Знаеш колко разнообразни са ДНК-кодовете на Арахна. Това също е безценно съкровище, кутия с изненади, която може да власт...

— И всички фокусирани ще бъдат освободени?

— Да, да, разбира се. Не се тревожи, Вин. Ще си върнем обратно Триксия.

Обещанието беше щедро, но Фам наистина смяташе да удържи на думата си по този въпрос. Ако Триксия Бонзол станеше отново човек, може би Вин щеше да приеме разумно всичко останало. Може би.

Изведнъж Фам забеляза странния поглед, с който го гледаше момчето. Беше допуснал мълчанието да се проточи в недопустима недомлъвка.

— Така, мисля, че минахме най-главното. Упражнявай входящия език и визуалните тестове. Времето ни привършва — *Слава на Бога на цялата Търговия!* — Ти тръгваш първи. Мини по пътя, по който дойде. Ако някой те пита — стигнал си почти до товарния док, после си решил да се върнеш в дневната за закуска.

— Добре — Вин се подвоуми за миг. Понечи да каже нещо, но се обърна рязко и се понесе към завоя на вътрешния купол.

Фам погледна брояча, увиснал зад клепачите му. След дваайсет секунди трябваше да поеме в противоположната посока. Две хиляди секунди локализаторите предаваха на съгледвачите на Брюхел внимателно фабрикувани неверни данни. По-късно ще провери какво наистина е станало през това време в останалата част от лагера. Несъмнено ще му се наложи да скърпи някакво оправдание. Такива срещи можеха да се провеждат доста често, ако враговете им разчитаха на обикновените анализи. Но със съгледвачи от „умните глави“ да скриеш следите си беше висш пилотаж по параноя.

Десет секунди. Втренчи се в здрача, където току-що бе потънал Езр Вин. Фам Нувен имаше забележително дълъг опит в дипломацията и измамата. *И защо, по дяволите, не бях по-мек с хлапето?*

Изведнъж му се стори, че призракът на Сура Вин е съвсем наблизо. Тя се смееше.

— Разбираш, че е изключително важно да разположим локализаторите из Хамърфест.

Това изискване се превърна в ритуал за началото на всяко заседание на Службата за сигурността, ръководена от Брюхел. Може би днес ще изненада Ритцер.



— Хората на Анне не са завършили изчисленията.

Помощникът му се приведе към него. С годините Ритцер се бе променил значително. Сега беше преминал на почти петдесетпроцентов цикъл Бдения, но се възползваше изцяло от медицинската поддръжка и гимнастическия салон в Хамърфест. В действителност изглеждаше по-здрав отколкото в първите години. А някъде по средата се научи да удовлетворява своите... нужди... без да предизвиква безкрайна лавина от мъртви „умни глави“. Беше се превърнал в достоен за доверие Пастир.

— Видя ли последните доклади на Рейнолт, сър?

— Да. Трябват й още пет години.

Изследването на Анне за пробив в сигурността на локализаторите на Спекулантите се оказа почти невъзможно. Отначало Томас хранеше някакви надежди. Все пак военните програмисти на Чуенг Хо не разполагаха с поддръжката на „умни глави“. Но софтуерното благо на Спекулантите се оказа дълбоко почти осем хилядолетия. Всеки път „умните глави“ на Анне отлагаха крайния срок с още година, или две. До последния доклад.

— Още пет години?! Та тя може със същия успех да каже и „никога“. И двамата знаем колко нищожна е вероятността в локализаторите да се крие някаква опасност. Моите „умни глави“ ги използват в лагера вече дванайсет години, както и в повредените космически кораби. Моите „умници“ не са специалисти в програмирането, но те уверявам, че през цялото това време локализаторите не създадоха абсолютно никакъв проблем — за разлика от Чуенг Хо. Тези играчки са толкова полезни, сър. Нищо не минава незабелязано покрай тях. Ще поемем рискове, ако *не* ги използваме.

— И какви?

Нау забеляза лекото изненадано сепване на събеседника си.

— Хм. Ами опасности, които няма да открием, защото не използваме локализаторите. Само погледни днешното заседание.

На екрана се появи кратък преглед на всички настоящи грижи за сигурността: опитите на Гонле Фонг да получи автоматизирани системи за дестилационните, снабдяващи черния пазар; перверзната привързаност, която много хора изпитваха към Паяците — трогателна

загриженост, но и потенциален проблем при започването на истинските действия; същинските размери на параноята на Анне.

— Знам, че я наблюдавате, сър — продължи Ритцер, — но смятам, че тя се променя. Не става въпрос единствено за системата за автоматични врати. Започва да проявява обезпокоително чувство за собственост към *нейните* „умни глави“.

— Възможно е да съм я настроил много крайно — подозренията на Анне за саботаж срещу „умните глави“ бяха напълно необосновани, нещо съвсем нетипично за нейната маниакална аналитична прецизност. — Но какво ще спечелим, ако пръснем локализаторите из Хамърфест?

— С помощта на локализаторите моите съгледвачи ще могат да извършват непрекъснат, изключително подробен анализ в Хамърфест и да установят съотношението между натоварването на мрежата и истинските събития. Скандално е, че най-елементарната ни система за сигурност се използва там, където е необходимо да се въведе най-сложната.

— Хм... — Нау впи поглед в очите на Ритцер.

Още като дете научи едно много важно правило: каквото и да правиш, никога не заблуждавай самия себе си. Исторически погледнато, самозаблудата беше унищожила много велики мъже, от Нелмун Дир до Фам Нувен. *Бъди честен пред себе си!* Той наистина желаше езерото, което Киви му беше показала под Хамърфест. С такъв парк можеше да подобри това отвратително място. Да постигне великолепието, което Чуенг Хо рядко създаваха дори в цивилизованите системи. Но желанията му не бяха извинение да пренебрегва изискванията за сигурност. Може би дори самоотричането влошаваше положението. *Смени курса: кой ще се заеме с това?* Ритцер Брюхел преливаше от ентузиазъм. И в никакъв случай не биваше да бъде подценяван. *Не толкова директно!* Киви беше поставила тази дилема.

— А какво ще кажеш за Киви Лизолет, Ритцер? Какви са данните от анализа?

Очите на Ритцер припламнаха. Убийствената ненавист към нея не угасваше.

— И двамата знаем колко бързо успява да прозре истината. Неотклонното наблюдение е по-необходимо от всеки друг път. Но

засега тя е напълно, изцяло чиста. Не те обича, но възхищението ѝ към теб граничи с любов. Тя е истински шедьовър, сър.

Киви откриваше истината вече по време на всяко Бдение. Но последното промиване на мозъка ѝ се извърши съвсем неотдавна. С разширяването на обсега на локализаторите тя щеше да бъде под още по-строго наблюдение.

— Добре, помощник, постави локализатори в Хамърфест!

Естествено, локализаторите на Чуенг Хо вече бяха пръснати из целия Хамърфест. Прахообразните частици се носеха по въздухопроводите, прилепваха към дрехите, косата и дори кожата на хората. И бяха вездесъщи във всички обитаеми пространства около астероида.

Колкото и всемогъщи да бяха, без енергия локализаторите представляваха безполезни парченца метално стъкло. Хората на Анне вече препрограмираха кабелната мрежа в Хамърфест и я разширяваха в новоиздълбаните отдолу пещери. Сега микровълните пулсираха през откритите пространства десет пъти в секунда. Енергията не можеше да прехвърли прага за биологично увреждане и беше достатъчно слаба, за да не нарушава действието на останалото оборудване. Локализаторите на Чуенг Хо не се захранваха с голямо количество енергия. Тя им беше необходима единствено за задействането на микроскопичните сензори и осигуряването на комуникация с най-близко разположеното устройство. Десет секунди след включването на микровълновите импулси Ритцер докладва, че мрежата е стабилизирана и предоставя безгрешни данни. Милиони процесори бяха разположени на пространство с диаметър от четиристотин метра. И всеки беше малко по-мощен от компютър от Зората на цивилизацията. Но съвкупността им образуваше най-мощната компютърна мрежа на L1.

За четири дни Киви завърши издълбаването на пещерата и постави вълновите сервоклапи. Баща ѝ вече покриваше планинската част от пейзажа с пръст. Най-накрая щяха да напълнят езерото с вода.

След въвеждането на локализаторите Нау се чудеше как през цялото това време са се справяли без тях. Ритцер Брюхел се оказа абсолютно прав. Преди сигурността им в Хамърфест беше изградена на сляпо. Преди лагерът на Чуенг Хо беше по-безопасен за операциите

по сигурността. Ден след ден Нау наблюдаваше как Брюхел и съгледвачите му щателно обезопасяват целия Хамърфест. След това дойде ред на космическите кораби и складовия балон. Той дори наруши традицията и включи локализаторите за 100 Ксек дори в арсенала. Като че ли светлинен сноп разкъса предишния мрак. Откриха и затвориха дузини пробойни в системата за сигурност... но не намериха нито следа от подривна дейност. Въпреки това резултатите бяха чудесен повод за укрепване на доверието — както при проверка за несъществуващи домашни паразити, когато обаче разбираш къде трябва да поставиш отровата и капаните за евентуални бъдещи нашествия.

Томас Нау вече познаваше собствените си владения по-добре отколкото всеки Пастир в историята на Новородените. С помощта на локализаторите съгледвачите на Ритцер можеха да предоставят данни за местоположението и емоционалното състояние — дори за познанията — на всеки в Хамърфест. След време той осъзна, че е трябвало да започне този експеримент много отдавна.

Езр Вин. Вероятно с него можеше да се постигне повече. Нау отново проучи биографията на младежа. И при следващото заседание беше подготвен. Срещата се проведе по обичайното време. Бяха само двамата, но Спекулантът вече беше свикнал с взаимоотношенията им. Вин пристигна в кабинета на Нау, за да обсъдят обобщените данни от докладите през последните десет дни, както и напредъка на групите „умни глави“, чиято работа бе насочена към изучаване на света на Паяците.

Томас разреши на Спекуланта да бърбори. Слушаше, кимаше с глава и задаваше уместни въпроси... и същевременно следеше анализите, които преминаваха през визьора му. Невероятно! Локализаторите се носеха във въздуха, прилепваха към стола на Вин, дори към кожата му и предаваха данните на „Невидимата ръка“. Там програмите ги обработваха и изпращаха резултатите обратно, към шлема на Нау, като насищаха кожата на Вин с цветове, които отразяваха галваничната реакция, температурата и потенето на тялото му. Обикновени графики около лицето му отбелязваха пулса и дишането. Малко вмъкнато прозорче показваше какво вижда Вин от мястото си от другата страна на писалището и с червени линии маркираше всеки негов поглед. Двама от съгледвачите на Брюхел бяха

определени за проследяване на разговора и анализът летеше като легенда в горната граница на полезрението на Нау. *Субектът е отпуснат до двайсет проценти от нормалното ниво на разговор. Субектът проявява доверие, но е предпазлив и не изпитва съчувствие към Пастира. В настоящия момент субектът не се опитва да отхвърли натрапчива мисъл.*

В по-голяма или по-малка част Нау щеше да отгатне същото, но пълнотата на добавените подробности беше по-удачна и от най-добре проведения мек разпит, тъй като субектът нямаше представа, че е подложен на изпитание.

— Значи стратегическата ни политика вече е по-ясна — заключи Вин, без изобщо да се досеща за двойствения смисъл на разговора. — Педуре и Сродниците имат сериозни предимства в изстрелването на ракети и ядреното въоръжение, но неизменно отстъпват пред Съглашението в програмирането и компютърните мрежи.

— Сродниците са просто диктатори — вдигна рамене Нау. — Нали казахте, че в Зората на цивилизацията тираните не са развивали компютърните мрежи.

— Да — *Субектът реагира, потискайки вероятно някаква подигравка.* — Тук положението е подобно. Знаем, че планират да нанесат първия си удар малко след угасването на слънцето и това обяснява свръхразработването на оръжия. От страна на Съглашението, Шерканер Ъндърхил толкова усърдно усъвършенства автоматиката, че Педуре просто не може да го настигне. Честно казано, мисля, че сме изправени пред критична ситуация, Пастирю — *Субектът е искрен в твърдението си.* — Цивилизацията на Паяците откри закона за противоположните квадратни числа само преди няколко поколения. Съответно математиците им изостават значително от колегите си по време на Зората на цивилизацията. Сродниците обаче са напреднали доста в изстрелването на ракети. Ако проявят една десета от любопитството на Шерканер Ъндърхил, ще ни открият след по-малко от десет години.

— Преди да сме установили пълен контрол над компютърните им мрежи?

— Именно, сър.

*Точно това твърдеше и Джау Ксин, позовавайки се на изводите на своите специални „умни глави“. Жалко! Поне очертанятията на края*

на Изгнанието започват да прозират... Междувременно:

*Бдителността на субекта намалява.* Нау се усмихна самодоволно. Смяташе да разтърси предводителя Вин. *Кой знае, може наистина да успее да го изработя! Във всеки случай реакцията на Вин ще бъде интересна.* Нау се облегна назад и се престори, че наблюдава разсеяно сферата с бонзай, увиснала над писалището.

— Години наред изучавах Чуенг Хо, господин Вин. Не подхранвам неосъществими мечти. Вие, хората, разбирате различните пътища на човечеството по-добре от всяка заседателна група.

— Да, сър.

*Субектът още е спокоен, но забележката предизвика искреното му съгласие.* Нау вдигна глава.

— Вие произхождате от рода Вин и ако някой от Чуенг Хо наистина разбира нещата, това сте именно вие. Вижте, един от любимите ми герои винаги е бил Фам Нувен...

— Споменавали сте го и преди...

Думите бяха произнесени сковано. Цветовите по лицето на Вин във визьора на Нау се промениха. Пулсът и дишането му се учестяваха. Някъде от „Невидимата ръка“ съгледвачите извършиха анализа и докладваха: *Субектът изпитва силен гняв, насочен към Пастира.*

— Честно казано, господин Вин, не се опитвам да оскърбя вашите традиции. Разбирате, че Новородените презират голяма част от културата на Чуенг Хо, но Фам Нувен е съвсем различен... Аз знам истината за Фам Нувен.

Диагностичните цветове по лицето на Вин избледняваха към нормалните съобразно ритъма на сърцето му. Разширяването на зениците му и посоката на погледа му издаваха гнева му. Но Нау усети мигновеното несъответствие. В реакцията на Вин беше доловил искрица страх. *Може би има какво да науча от тази автоматика!* И искрено объркан, попита:

— Какво има, господин Вин? Нека поне веднъж да бъдем откровен един с друг — и се усмихна. — Няма да кажа на Ритцер, а и вие няма да споделяте с Ксин или Лиао... или с моята Киви.

Този път графиката показва явния му гняв. Нямаше място за колебание. Спекулантът имаше някакви чувства към Киви, дори да не ги признаваше пред самия себе си.

Признаците на гняв отслабваха. Вин облиза устните си — жест, който можеше да се приеме като нервност. Но глифите в горната част на визъора на Нау твърдяха: *Субектът изпитва любопитство.*

— Просто не намирам общи точки между живота на Фам Нувен и ценностите, изповядвани от Новородените — каза той. — Разбира се, Фам Нувен не е Търговец по рождение, но именно на него дължим всичко, което представляваме днес. Ако погледнете в архивите на Чуенг Хо, ще...

— О, прегледах ги. Животът му е бил доста лекомислен, не намирате ли?

— Ами той е бил велик пътешественик. Съмнявам се, че се е тревожел особено за мнението на историците.

— Господин Вин, по отношение на историята Фам Нувен е дал повече от всеки друг. Мисля... със сигурност зная, че архивите на Чуенг Хо са събирани много старателно, вероятно дори от вашата фамилия. Но вижте, велик човек като Фам Нувен е привличал много историци — от световете, които е променил, както и от други цивилизации, излетели в космоса. Техните разкази също са се запазили във времето. А аз събрах всички, които се появиха в нашия край на Обитаваното от хора космическо пространство. Вашият Фам Нувен не е бил Търговец-гъзолизец. Той е бил Носител на реда, завоевател. Разбира се, прибягвал е до похватите на Търговците, до измами и подкупи. Но той никога не се е колебаел да използва заплахи или грубо насилие, когато е било наложително.

— Аз... — диагностиката изрисува по лицето на Вин изящното преплитане на гняв, изненада и недоверие — точно съчетанието на чувства, което Нау очакваше.

— Мога да ви докажа думите си, господин Вин — и той произнесе гласно ключовите думи. — Току-що прехвърлих някои от *нашите* архиви в личната ви работна памет. Погледнете ги. Това е неподправено, не-Чуенг Хо виждане за неговата личност. Толкова дребни жестокости. Прочетете истинската история. Как е сложил край на стрентманианския Погром, как е бил предаден при Зева Бризго. После ще поговорим отново.

*Поразително!* Нау не възнамеряваше да разговаря толкова откровено, но предизвиканите реакции бяха толкова интригуващи. Дватамата си размениха още няколко незначителни фрази и заседанието

приключи. А докато Вин се приближаваше към вратата, около ръцете му проблясваше червеникава аура — признак на незабележимо треперене.

След излизането на Спекуланта Нау постоя неподвижно известно време. Отстрани изглеждаше, че погледът му се рее някъде далеч, но всъщност четеше данните от визьора в шлема си. Докладът на съгледвачите представляваше поредица от цветни глифи, които се появяваха на фона на Диамант Едно. *Ще прочета внимателно доклада по-късно... Първо трябва да сложа ред в собствените си мисли.* Диагностиката на локализаторите приличаше направо на магия. Осъзнаваше, че без тях едва ли щеше да забележи вълнението на Вин. *Още повече без диагностиката нямаше да бъда способен да водя разговора в правилната посока, нямаше да подхва на болезнени за Вин теми.* Следователно активната манипулация се оказа напълно възможна, но не се свеждаше единствено до наблюдателна техника. Сега Нау знаеше, че съществена част от самопредставата на Вин е формирана въз основа на вълшебните приказки на Чуенг Хо. *Дали е възможно момчето да приеме различна версия на същите тези приказки?* До този момент той изобщо нямаше да повярва в нея. Но с тези нови играчки, може би...



## 37.

— Трябва да се видим отново.

— ... Добре. Виж, Фам, не вярвам на тези лъжи, с които ме засипа Нау.

— Е, всеки се опитва да напише собствената си версия за миналото. Главното е, че трябва да те науча как да се държиш по време на подобни проучвателни разговори.

— Съжалявам. Дори за миг се изплаших, че ни е хванал.

Гласът на младежа тихо жужеше в ухото на Фам. Езр Вин беше усвоил добре техниката за разговор по тайната им свързочна линия. Беше станал толкова добър, че Фам улови смаяната му интонация.

— Обаче се справи отлично. С малко допълнителни упражнения ще станеш още по-добър.

Двамата разговаряха още няколко минути, докато уточнят кога да се срещнат и да измислят история за прикритие. А когато преустановиха връзката, Фам се замисли за днешните събития.

*Проклятие!* Днес едва избегнаха истинската катастрофа... Или просто я отложиха във времето, Фам се понесе из тъмната стая, насочил поглед през километричната бездна, която го делеше от Диамант Едно и Хамърфест. Навсякъде там вече бяха от задействани локализатори, въпреки че МРИ-скенерите в клиниката за фокусиране стопиха мигновено всичките в тяхна близост. Вкарването на локализатори в Хамърфест беше пробив, очакван с години, но... *Ако не бях заглушил данните, които локализаторите предаваха за състоянието на Вин, всичко щеше да пропадне.* Фам беше сигурен как Пастирът ще вкара в употреба новите играчки. По подобен начин, макар и не толкова повсеместно, постъпи и при въвеждането на локализаторите в лагера на Чуенг Хо. Но нямаше как да предположи, че Нау ще има такъв дяволски късмет в избора на думи. Почти десет секунди момчето беше напълно уверено, че той е разкрил заговора им. Фам заглуши доклада на съгледвачите за тази реакция, а и самият Вин се преструваше доста добре, но все пак...

*Никога не съм мислел, че Томас Нау знае толкова много за мен. През годините Пастирът често твърдеше, че е голям почитател на „гигантите в историята“ и винаги включваше сред имената и това на Фам Нувен. Всеки път на Фам му се струваше, че Нау просто се опитва да намери допирни точки с Чуенг Хо. Но вече не беше толкова убеден. Докато Томас Нау беше погълнат от „четенето“ на Езр Вин, Фам подложи на същата диагностика реакциите на Пастира.*

*Томас Нау наистина се възхищаваше от представата, която си бе изградил за историческата личност Фам Нувен. Неизвестно защо чудовището смяташе, че той и Фам Нувен си приличат. Той ме нарича „Носителя на реда“. Звучеше странно. Фам никога не се бе сетил да използва това словосъчетание, но всъщност желаше хората да го приемат точно по този начин. Обаче между нас няма нищо общо. Не си приличаме. Томас Нау убива и заради удоволствието от самото убийство. А аз винаги съм се стремил да прекратя убийствата, да сложа край на варварщината. Ние сме различни!*

Фам прогони от съзнанието си глупавите мисли. Но фактът, че Нау разполага с такава част от истинската история, наистина беше удивителен. През последните 10 Ксек Фам надзърташе над рамото на Вин, докато младежът прочете повечето разкази. Фам вече изтегли всички данни от работната памет на Вин и ги прехвърли в определената памет на мрежата от локализатори. През следващите Мсек щеше да проучи цялата история.

Поне това, което видя досега, бе... любопитно. Дори повечето факти бяха верни. Но истина или лъжа, това не беше благоговейната митология, сътворена от Сура Вин за историята на Чуенг Хо. Не беше лъжата, която прикриваше долното предателство на Сура. *А как ли ще приеме историята Езр Вин?* Фам вече прояви прекалено доверие към Вин. Младежът беше съвсем неотстъпчив по въпроса за Фокуса. Той просто не желаше да преустанови мрънкането си за „умните глави“. Странно. През целия си живот Фам неизменно подхранваше заблудите и на луди, и на подлещи, и на Клиенти, дори и на Чуенг Хо... А сега присъединяването към манията на Вин го изтощаваше. Вин изобщо не си даваше сметка какви чудеса може да сътвори Фокусът.

А и в архивите на Нау имаше неща, които затрудняваха Фам да скрие истинските си намерения от момчето. Фам се съсредоточи отново във версията на Нау за историята му. Четеше разказ след разказ,

като проклинаше написаните лъжи, които го превръщаха в чудовище. Потрепваше, когато преразказаното беше вярно, дори ако не беше разполагал с никаква друга възможност за действие. Беше странно да види отново истинското си лице. Някои от видеозаписите със сигурност не бяха подправени. Фам направо усещаше думите на речите си, докато те си проправяха път нагоре през гърлото му и изскачаха от устните му. Спомени нахлуха в главата му. Прекрасните годините, когато почти всеки полет водеше до контакт с Търговци, които разбираха в какво може да се превърне една междузвездна търговска цивилизация. Радиосъобщенията предварително предаваха съобщението му. Изпреварващият ефект беше полезен. Откакто малкият принц Фам бе поверен в ръцете на пътуващите търговци измина почти едно хилядолетие, а планът на живота му се приближаваше към своя успех. Идеята за истински Чуенг Хо, които покриват почти цялото Обитавано от хора космическо пространство. Навсякъде чува съобщението му — от световите в Далечния край, където така и не стигна, до самото сърце на Обитаваното от хора космическо пространство, дори на старата Земя. Навсякъде проумява представата му за достатъчно трайна и влиятелна организация, способна да спре дори Колелото на съдбата. Е, много от тях не осъзнаха повече от Сура. Това бяха хора с „практичен ум“, заинтересувани единствено от трупането на богатства, от осигуряване на печалба за самите себе си и за своите фамилии. Но тогава Фам си въобразяваше — *И Боже, все още искам да вярвам в това!* — че по-голямата част от хората възприемат с вяра неговата велика цел. Идеята, която самият Фам проповядваше.

През хиляда години реален живот Фам беше оставил съобщение — един план за Среца, по-грандиозна от всяка предишна, на място и във време, когато новите Чуенг Хо щяха да обявят Мир в Обитаваното от хора космическо пространство и да дадат съгласието си да служат на неговата кауза. Самата Сура Вин избра мястото за срещата.

*Намджем.*

Наистина, Намджем се намираше далеч от сърцето на Обитаваното от хора космическо пространство, но пък беше близо до търговския център на Чуенг Хо. Търговците, които по всяка вероятност щяха да участват в нея, се намираха на относително близки разстояния. Беше им необходимо по-малко от хилядолетие в камерата

за летаргичен сън. Поне Сура изтъкна тези причини за своя избор. И през цялото време неизменната недоверчива усмивка не слизаше от лицето ѝ, като че ли правеше услуга на бедния Фам.

В крайна сметка още един повод му даде основание да се съгласи срещата да се проведе на Намджем. Сура беше пътувала толкова малко. Нейните планове винаги заемаха централно място в проектите на Фам. Минаваха десетилетия, векове... При краткотрайния ѝ летаргичен сън, дори с намесата на най-съвременната медицинска технология в цялото Обитавано от хора космическо пространство, Сура Вин беше неизмеримо стара. Може би на петстотин или шестстотин години реален живот. През последния век преди Срещата възрастта ѝ личеше вече дори в съобщенията. Ако Срещата не се състоеше на Намджем, Сура Вин може би никога нямаше да стане свидетел на успеха, за който Фам работеше толкова дълго. Може би никога нямаше да се увери колко е бил прав. *Тя беше единственият човек, на когото имах пълно доверие.*

И старият, толкова стар гняв заля Фам, както и спомените...

Най-важната от всички срещи. В известен смисъл всички планове и стремежи на Фам и Сура се свеждаха до този единствен, изключителен момент. И не беше изненадващо, че пристигането на поканените беше разчетено до последната минута. Вместо да се точат едно-две десетилетия, пет хиляди космически кораба от над триста свята се приближаваха към Намджем с разлика от няколко Мсек във времето на приземяване.

Някои от тях бяха излетели почти преди цял век — от Канбера и Торма. Имаше кораби от Стрентманиан и Киеле, от светове, чиито етноси вече се бяха превърнали в съвсем отделни раси. Някои се приземяваха от толкова далеч, че бяха чували за Срещата единствено по радиото. Дори три кораба идваха от старата Земя. Не всички пратеници бяха истински Търговци. Вероятно една трета от цивилизациите на някои от тях щяха да загинат през времето, необходимо за отиване и връщане.

Подобна среща не можеше да бъде отменена или отложена. Дори разтварянето на самия Ад нямаше да я провали. И все пак Фам,

излетял преди десетилетия, разбираше, че за населението на Намджем Адът се е отворил.

Командирът на флотилията на Фам беше само четирийсетгодишен. Вече видял дузина светове, той трябваше да се досети. Но все пак беше роден на Намджем.

— На Намджем е съществувала цивилизация още преди вие да сте навлезли в Епохата на мрака, сър. Хората знаят как да оправят нещата. Как е възможно подобно нещо? — и той смаяно се втренчи в анализа, пристигнал с последното съобщение на Сура Вин.

— Седни, Сами — Фам свали от стената стол и направи знак на събеседника си да седне. — Аз също прочетох доклада. Симптомите са класически. През последното десетилетие съотношението на системния застой постоянно се е увеличавало из целия Намджем. Виж тук, трийсет процента от бизнес контактите между външните луни са прекратени, който и период да погледнеш.

Целият хардуер работеше в непрекъснат режим, но системата беше толкова сложна, че програмата не успяваше да обработи данните. Сами Парк беше един от най-добрите хора на Фам. Той разбираше причините, които се криеха зад всички синтетични вярвания на новите Чуенг Хо — и все още ги подкрепяше. Дори можеше да се превърне в по-убеден последовател на Фам и Сура — дори по-предан от първородните деца на Фам, които често проявяваха предпазливостта на майка си. Но Сами беше напълно объркан.

— Несъмнено управниците на Намджем осъзнават опасността. Те знаят всичко, което човечеството е узнало някога за стабилността. И имат по-добра автоматика от нас. Със сигурност след няколко Мсек ще чуем, че са се оправили.

Фам сви рамене. Не искаше да признае скептицизма си. *Намджем беше толкова развит, толкова дълго.* Но на глас каза:

— Сигурно. Но знаем, че разполагат с трийсет години, за да укрепят положението — и посочи доклада на Сура. — Все пак проблемите се задълбочават... — тогава забеляза изражението на Парк и смекчи тона си: — Сами, почти четири хиляди години Намджем е съхранил мира и свободата. Някоя друга клиентска цивилизация в цялото Обитавано от хора космическо пространство не може да се похвали с такъв подвиг. Точно затова става дума. Без помощ дори те няма да съществуват вечно.

Сами отпусна рамене.

— Но те са избегнали унищожителните бедствия. Не е имало биологични или ядрени войни. Правителството все още е гъвкаво и отзивчиво. Просто са се появили няколко проклети технически проблема.

— Но това са технически *симптоми*, Сами. За проблеми, които правителството разбира прекалено добре. Убеден съм. — *И не мога да направя абсолютно нищо!* Припомни си цинизма на Гунар Ларсон. До известна степен и този разговор замираше в същата задънена улица. Но Фам Нувен имаше достатъчно време да обмисли възможните решения. — Гъвкавостта на управниците ще доведе до техния живот или тяхната смърт. Те са приели натиска за усъвършенстване преди векове. Гениалността, свободата и познанията на миналото са ги запазили досега, но в крайна сметка усъвършенстването е предизвикало точката на пречупване. На луните-мегаполиси са изградени най-големите мрежи в цялото Обитавано от хора космическо пространство, но те също са задръстени.

— Но ние знаем... исках да кажа, те знаят това. Отдавна е определен пределът на безопасност.

Намджем беше върховата точка на разпределителната автоматика. И всяко десетилетие носеше подобрения. С всяко десетилетие правителството задоволяваше нуждите от усъвършенстване на разпределението на ресурсите, както и границите на безопасните ограничения. Спиралата, която водеше надолу, бе много по-гъвкава от песимизма на Карл Маркс и Хан Су от Зората на цивилизацията. Но можеше да се открие бегла връзка с идеите на Манкур Олсън. Правителството не направи опит да поеме пряко управление. Свободното предприемачество и индивидуалното планиране даваха много по-добри резултати. Но ако се избегнеха всички класически капани на корупцията, централизираното управление и безумните инвестиции, все пак...

— Накрая се стига до провал. Правителството трябва да се намеси пряко. Дори при отстраняване на всички други заплахи, сложността на собствените ви постижения постепенно ще ви повлече надолу.

— Да, разбирам — отклони поглед Сами.

Фам синхронизира шлема си, за да проследи очите на по-младия мъж — Тарелск и Марест, двете най-големи луни. Населението на всяка прехвърляше два милиарда души. Два диска, блеснали от светлините на градовете, които бавно се плъзгаха пред своята планета-майка. А тя сама по себе си представляваше най-големият парк в Обитаваното от хора космическо пространство. Но накрая гибелта на Намджем идеше да дойде внезапно, светкавично. Слънчевата система Намджем нямаше да бъде естествено опустошена като астероидните колонии в началото на Космическата ера. Но луните-мегаполиси се нуждаеха от високи технологии за поддържане живота на милиардното население. Всяко голямо бедствие можеше лесно да се превърне в широкомащабна системна война. Не една цивилизация беше загинала след подобен погром. Сами наблюдаваше гледката — мирна, удивителна, остаряла с векове. После промълви:

— Знаем... През всички години, които прекарах сред Чуенг Хо, вие говорехте точно това на хората. И го повтаряте от векове. Извинете, Фам. Винаги съм смятал... Никога не съм вярвал, че родното ми място може да загине... толкова скоро...

— Чудя се...

Фам огледа командната зала на флагманския си кораб и малките екрани, които предаваха командните зали на останалите трийсет кораба от флотилията му. Бяха по средата на пътя. Само трима или четирима на всеки команден мостик. Това беше най-оттегчителната работа в космоса. Но флотилията на Нувен беше една от най-големите, потеглила за Срещата. Над десет хиляди Чуенг Хо спяха в камерите за летаргичен сън на неговите кораби. Точно преди един век напуснаха Терню и летяха в ято на разстояние, при което защитните щитове на корабите не можеха да си взаимодействат. Най-отдалечената командна зала беше на около четири хиляди светлинни секунди от флагманския кораб на Фам.

— Остават ни още двайсет години полет до Намджем — продължи Фам. — Дълго време, ако решим да го прекараме в Бдение. Може би... това ни дава възможност да докажем, че всичко, което говорех, наистина може да се осъществи. На Намджем ще цари пълен хаос, когато пристигнем. Но ние ще им окажем помощ при измъкването от планетарния капан. Разполагаме с достатъчно хора.

Седяха в командната зала на „Далечен взор“, кораба на Сами. Командният мостик беше почти оживен. Пет от трийсетте командни пулта бяха заети. Сами поглеждаше от пулт към пулт. Най-накрая отново вдигна очи към Фам Нувен. По лицето му се разливаше нещо като надежда.

— Да... имаме основателни причини да побързаме за Срещата...

Встрани бяха задействани програмите за график, които вече разработваха идеята.

— ... Ако използваме запасите за непредвидени обстоятелства, ще успеем да поддържаме почти сто души на кораб в Бдение през целия полет до Намджем. Ще бъдат достатъчни, за да проучат положението и да съставят планове за действие. По дяволите! След двайсет години ще координираме действията си и с други флотилии!

Сами Парк отново се превърна в командира на флотата. Взираше се в изчисленията, обмисляше възможностите.

— Да, флотилията на старата Земя е на по-малко от четвърт светлинна година от нас. Половината от всички пратеници също са на по-малко от шест светлинни години разстояние. Разбира се, дистанцията непрекъснато намалява. Какво ще правим със Сура и останалите Чуенг Хо, които вече са в системата?

Сура щеше да оцелее. Тя разбираше посоката, в която се въртеше Колелото на съдбата, дори да не вярваше, че може да бъде променена. Още преди век премести главната си квартира от Тарелск. „Лагерът“ ѝ беше на безопасно място в астероидния пръстен. Тя щеше да се досети какво ще опитва да направи Фам. Първата вълна от доклади вероятно вече се носеше към тях. Може би наистина съществуваше Богът на цялата Търговия. Със сигурност се виждаше намесата на една „Невидимата ръка“. Срещата на Намджем нямаше да протече така, както Фам си представяше.

Година след година флотилията на флотилиите се съсредоточаваше около Намджем. Пет хиляди светлинни лъча — като светулки, които се забелязваха от светлинни години разстояние, и от хиляди — при наличие на приличен телескоп. Година след година пламъците, излизащи от дюзите на включените на режим деселерация



двигатели, прорязваха космическия мрак — изящна падаща светлинна топка, отразена в илюминаторите на всеки пристигащ кораб.

Пет хиляди космически кораба. Повече от милион човешки същества. Корабите превозваха машини, които можеха да превърнат в прах светове. Корабите превозваха компютърни мрежи и библиотеки... И всичко събрано на техните бордове не представляваше и искрица падаща светлинка в сравнение с могъществото и ресурсите на цивилизация като Намджем. Как една светулка да спаси сриващия се колос? Фам проповядваше отговора на този въпрос лично и през мрежата на Чуенг Хо. Местните цивилизации бяха затворен капан. Всяка катастрофа би ги унищожила, но с малко подкрепа отвън те имаха шанс да оцелеят. А при по-заплетените случаи — като Намджем, когато усъвършенстваното с поколения най-накрая се сриваше от само себе си — дори тези бедствия произлизаха от самата природа на затворената система. Правителството имаше прекалено малки възможности за избор, прекалено големи дългове. В крайна сметка цивилизацията щеше да бъде пометена от варварщината. Но от чужда гледна точка, нова автоматика — това бяха неща, които Търговците можеха да доставят. И Фам Нувен твърдеше, че точно там се крие разликата. Сега му се удаваше удобен случай да докаже тезата си, не просто да я изложи пред събралите се. Двайсет години обаче не бяха напълно достатъчни, за да се подготви.

За двайсет години някогашният незабележим упадък в Намджем беше надхвърлил тревогите и икономическата рецесия. Досега правителството беше сменяно три пъти. Всяко следващо възнамеряваше режимът да бъде „по-ефикасен“. И всеки път отваряше път за по-радикални социални и технически нововъведения — идеи, претърпели провал в стотици други светове. И с всяка стъпка надолу плановете на приближаващата се флотилия ставаха по-щателни.

Вече измираха хора. На милиарди километри разстояние от Намджем екипажите на флотилиите наблюдаваха започването на първата в системата война. И буквално я видяха с просто око. Експлозиите се измерваха с гигатонове, за да се свалят поредните управници, оттеглили се с две трети от автоматизираната индустрия на

външните планети. След взривовете остана само една трета от индустрията, но беше под строгия контрол на режима в мегаполисите.

Флотският командир Сами Парк докладва на заседание:

— Алджин се опитва да организира евакуация на повърхността на планетата. Мареск е на ръба на глада. Продуктопроводите от външната система ще се изпразнят няколко дни преди нашето пристигане.

— Пъновете от правителството на Мареск явно смятат, че все още управляват действащ концерн. Ето анализите... — намесилият се говореше достатъчно свободно несе.

Имаха двамадесет години, за да синхронизират общия си език. Този флотски командир беше млад... човек... от старата Земя. За осем хилядолетия планетата-майка беше обезлюдявана четири пъти. Без съществуването на дъщерните светове човешката раса отдавна щеше да е изчезнала. А тези, които сега населяваха Земята, бяха странни създания. Нито един от техния вид не беше стигал толкова далеч от центъра на Обитаваното от хора космическо пространство. Сега обаче флотилията им навлизаше в системата на Намджем, като корабите на старата Земя летяха едва на десет светлинни секунди разстояние от флагмана на Фам. Те участваха наравно с всички останали, докато крояха планове за Избавлението, както го наричаха.

Сами учтиво изчака, докато се увери, че другият е свършил изложението си. После кимна:

— Тарелск вероятно ще се превърне в място на първото мегаунищожение, въпреки че не можем да определим със сигурност причините.

Фам седеше в заседателната зала до Сами. Той се възползва от мястото си и се намеси в разговора, преди някой друг да успее да отвори уста.

— Дай ни обобщените данни за местоположението на Сура, Сами!

— Търговец Вин все още се намира на основния астероиден пръстен. Тя е на около две хиляди светлинни секунди от сегашното ни местоположение...

*Ще бъде необходимо кратко време, преди Сура да вземе водещо участие в проекта.*

— ... Разполага с достатъчно полезни данни от разузнаването, но лагерът ѝ е унищожен, както и доста от корабите ѝ...

*Сура притежава доста имена в пръстена. Несъмнено в момента е в безопасност.*

— ... Препоръчва Великата среща да се проведе на Зева Бризго.

Секундите се точеха бавно, докато всички очакваха някой да изкаже мнението си по въпроса. Двайсет секунди. Екипажът на флотилията от старата Земя мълчеше, но може би просто проявяваха учтивост. Четирийсет секунди, флотският командир на стрентманианите се изправи женствено:

— Никога не съм чувала това име Зева Бризго — и тя протегна ръка в знак, че не се отказва от времето си за изказване. — Добре, видях — и се изсмя горчиво. — Предполагам, че изключителната плътност на мястото в астероидния пръстен не подлежи на обсъждане. Отлично, но можем да изберем дължина, близка до местоположението на именията на Търговец Вин, и да се съберем всички там... *след като свършим с Избавлението.*

Бяха прекосили дузини, а някои от тях и стотици светлинни години. А сега Великата среща трябваше да се проведе в пусто пространство. Фам положи не малко усилия през закъснението във времето, с което се осъществяваше връзката, за да се противопостави на предложението на Сура. Събирането на неутрално място беше равностойно на признание за провал. Когато редът за изказване на „Далечен взор“ дойде, Фам стана на крака.

— Естествено, Търговец Вин е избрала правилно за Срещата толкова отдалечено кътче от системата Намджем. Но ни чакат години, през които да уточним плановете за Избавлението. Разполагаме с пет хиляди космически кораба. Имаме стратегии за действие за населението на всеки мегаполис и за тези, които вече са успели да се доберат до света на Намджем. Съгласен съм с флотски командир Танзолет. Предлагам да осъществим плановете си, преди да се срещнем където и да било.

## 38.

Бушуваше война. Населението на три отделни мегаполиса бе изложено на риск. Ресурсите на почти хиляда кораба бяха изразходвани за разгромяване на военната паплач, изникнала от хаоса. Освен това извънредните запаси на още двеста кораба бяха изпратени на повърхността на самия Намджем. Много хилядолетия този свят представляваше един грижливо поддържан парк. Но сега се превърна в дом за милиарди хора. Част от населението на един от мегаполисите вече бе кацнала на повърхността.

Повече от две хиляди космически кораба се насочваха към Мареск. Там почти не съществуваше режим... но гладната смърт се спотайваше само на няколко Мсек. Но голяма част от населението на Мареск можеше да бъде спасена чрез комбинацията от висш пилотаж и товароподемност на корабите.

На Тарелск управниците още се задържаха, но в историята на системата Намджем нямаше пример за подобно правителство. Положението наподобяваше Тъмните епохи на други светове, когато властващите говореха за примирие, докато ревностно избиваха милиони. Правителството на Тарелск беше обзето от лудост.

Един от аналитиците на Сами твърдеше:

— Смазването им ще бъде почти равносилно на извоювана с оръжие победа.

— Почти ли? — Фам вдигна очи от приближаващата се луна. Всички членове на екипажа бяха облечени в скафандри за високо налягане. — Проклятие! Ето я!

В най-лошия случай Чуенг Хо разполагаха с три равностойни ударни групи. При успех положението можеше да се промени. При успех всяка операция щеше да бъде истинско чудо, спасителен изход, до който местното население нямаше как да се добере само. Вероятно десетина пъти в историята на всички цивилизации беше избухвала сериозна междузвездна война, обхващаща периметър от няколко светлинни години. Фам се питаше какво би помислил баща му, ако знаеше какво ще извърши един ден неговият отхвърлен син. Обърна се

отново към приближаващата се луна. Най-бързият кораб щеше да стигне до Тарелск след 50 Ксек.

— Какви са последните новини? — попита Фам.

— Както очаквахме, правителството на Тарелск отхвърля нашите искания. Смята, че ние сме завоеватели, а не техни спасители. И не са излъчили обръщението ни към населението на Тарелск.

— Но сигурно хората са разбрали?

— Изобщо не е сигурно. Имахме три успешни близки полета. Изстреляхме роботите преди 4 Мсек, но скоростта им е едва една десета от светлинната. Получихме ясна картина за около милисекунда, но гледката потвърди информацията на шпионите на Сура. Смятаме, че правителството е обявило извънредно военно положение.

Фам тихо подсвирна. В този случай всяка внедрена компютърна система ставаше собственост на правителството. Това беше най-крайната форма за контрол над обществото, измислена някога.

— Следователно сега трябва да ръководят всичко. Единственият проблем е, че никой деспот не разполага с възможности да предскаже всички подробности от отклика на хората. Дори мощните бомби, способни да взривят цели планети, нямат ужасната слава на унищожители на цивилизации. Управниците на Тарелск са преминали всякакви граници — Фам се облегна назад. — Добре. Положението става по-ясно и по-рисковано. Ще поемем най-краткия курс. Тези гадове ще избият всички, ако им оставим време. Следвайте план пет.

Това означаваше изпращането на вълна след вълна от разрушителни устройства. Първо щяха да полетят импулсни бомби с изключително точно насочване, които да ослепят и оглушат наблюдателната автоматика на Тарелск. Веднага след тях щяха да се спуснат каргокапсулите, затрупвайки населените зони на луната с автоматиката на Чуенг Хо. Ако планът на Фам сработеше, оборудването на Тарелск щеше да се сблъска с друга, напълно чужда за него система, която извънредното военно положение, въведено от правителството, нямаше да може да контролира.

Флотилията на Фам извърши нисък полет през системата Намджем. За няколко хиляди секунди маневрата ги предпазваше от директния обстрел на Тарелск. Само по себе си това беше новаторство.

Цивилизованите системи не обичаха да допускат в средата на населените си зони ракети с широк обсег на действие — да не говорим за енергийните оръжия на космическите кораби. Огромни глоби, дори заточение или конфискация беше цената за подобни нарушения. И за първи път някой показваше среден пръст на всички правила. Трийсетте кораба на Фам Ксек наред намаляваха скоростта с включени фарове. Те прелетяха над средните северни ширини на Намджем на височина под двеста километра със скорост почти двеста километра в секунда. Под тях се мяркаха гори, поддържани пустини или временни селища, приютили бежанците от Алджин. Тогава преминаха в орбитален полет, като масата на планетата почти не промени траекторията им. Полетът приличаше на детска компютърна игра — планетата буквално се въртеше пред очите им.

Само на километри пред тях пространството пламтеше в адски отблясъци. Нищожна част бяха предизвикани от отбранителния обстрел. Това беше и истинската причина за забраната на високоскоростните полети в населените зони. Пространството около Намджем навремето беше идеален пример за активно усъвършенстване. Дори се говореше за построяване на орбитални станции. Това усъвършенстване беше забавяно успешно от правителството, но и тогава ниският космос гъмжеше от хиляди совалки и сателити. В най-хубавите времена микроркатастрофите оставяха толкова повредени апарати, че в пространството около Намджем събирането на отпадъци се превърна в най-развитата индустрия.

Тази уредена търговия бе прекратена преди много Мсек. Армадата на Чуенг Хо не ускори настъпването на хаоса, но започна изстрелването на сигнални бомби и енергийни лъчи, които се пръскаха на стотици километри наоколо. Енергийните лъчи на Фам пометоха милиони тонове повредени космически апарати, товарни кораби и бойните кораби на правителството... По този начин те обявиха своето приближаване. Надяваха се да няма невинни жертви. Зад тях оставаха само овъглени корпуси, пръснати из космоса — като истинско бойно поле.

Тарелск се намираще точно пред тях. Милионите светлини, озарявали великите му дни, бяха угаснали — било по нареждане на правителството, било от импулсните бомби на Фам. Но сателитът не

беше мъртъв. Жертвите бяха сведени до минимума на човешките възможности. И следващите петдесет секунди щяха да бъдат най-опасното време за флотилията на Фам — предстоеше корабите да изгасят фаровете си. Без тях не бе възможно да използват енергийните лъчи, а без енергийните лъчи корабите им можеха да бъдат повредени дори от случаен сблъсък с части от засегнати космически апарати.

— Четирийсет секунди до изключване на фаровете!

Фам прегледа докладите от другите флотилии: някои кораби се бяха приземили на Намджем, други две хиляди се приближаваха, за да спасят населението на Мареск от гладна смърт. Луната плуваше сред истерия от глад като митичен, дълбоководен левиатан. Повечето от двете хиляди кораба успяха да кацнат на доковете. Другите останаха над повърхността. Зад лимба на Мареск се виждаше последният товарен кораб от външната система. Огромният бавен, подобен на дирижабъл апарат беше кацнал преди Мсек. На борда му имаше десет милиона тона зърно — достатъчно, за да удължи малко агонията на Мареск.

— Двайсет секунди до изключване на фаровете!

Още няколко секунди Фам не откъсна очи от Мареск. Рояци ниско прелитащи летателни апарати кръжаха около корабите на Чуенг Хо, но не започваха атака. Хората явно не си бяха загубили умовете като управниците на Тарелск.

Сребърни глифи затрептяха в горната част на визьора на Фам, смразяващи късчета лед. Съобщението беше изпратено от агентите на Сура на Мареск: *Разкрит саботаж на доковете за приземяване. Не кацайте! Не кацайте! Не кацайте!* И изгледите от Мареск избледняха от визьора. За миг той погледна от капитанския мостик на „Далечен взор“ към света на Намджем. Слънчева светлина ведро озари почти цялото му лице. Като използваше собствените си очи, Фам не виждаше Мареск, скрит зад планетата.

В този момент в крайния слой от атмосферата на Намджем избухна ослепително сияние на ново слънце, родено някъде зад него. След две секунди проблясъкът се повтори, после се потрети.

Преди миг екипажът на „Далечен взор“ бе погълнат изцяло от отчитането на секундите до изключването на фаровете и подготовката за опасностите, на които щеше да бъде изложен корабът при невъзможността да използва енергийните си лъчи. А сега всички се

раздвижиха и с изумление се втренчиха в отблясъците, които избухваха зад лимба на Намджем.

— Мултигигатонни експлозии около Мареск! — аналитикът се стараеше да прикрие вълнението в гласа си. — Нашите кораби близо до повърхността... Мили Боже! Няма ги!

Корабите заедно с над милиардното население на мегаполиса бяха изчезнали.

Сами Парк седеше смразен, с втренчен в екрана поглед. Фам осъзна, че трябва да поеме командването. Но след миг Сами се наведе напред, опъвайки предпазните колани, и произнесе високо и решително:

— Тран, Ланг, по местата! Търсете нашите кораби!

— Изключване на фаровете — сега! — разнесе се друг глас.

Фам усети познатата лекота при пропадането след изключването на основния фар на „Далечен взор“. Визьорът на шлема му показваше всичките трийсет кораба от флотилията му. Всички изключиха фаровете си в рамките на сто милисекунди от определения момент. Тарелск се носеше на по-малко от четири километра пред тях — толкова близко, че не приличаше на луна или планета, а наподобяваше пейзаж, ширнал се до хоризонта във всички посоки. Преди пристигането на човечеството Тарелск беше просто още един мъртъв, осеян с кратери спътник, малко по-голям от земната Луна. Но както на Луната, и тук икономиката на транспорта ѝ донесе величие. Осветени от света Намджем, пасторалните пейзажи се редуваха с изкуствените високи планини на Тарелск. А за разлика от старата Луна този свят никога не беше преживявал предизвикан от хората катаклизъм... досега.

— Скорост на снижение петдесет и пет метра в секунда. Разстояние трийсет и пет хиляди метра.

Съвсем умишлено се спускаха толкова ниско, така че противниковата страна да не може да ги атакува, без да разруши и собствените си оръжия. *Но това безумно правителство току-що унищожил един милиард души!*

— Сами! Спускай кораба! Кацни някъде!

— Хм... — очите на Сами се впиха в неговите и сега той също разбра.



Но беше прекалено късно. Всички системи изключиха. Визьорите в шлемовете им угаснаха. За първи път в живота си Фам Нувен усети физически люлеенето на космическия кораб. Корпусът и защитният щит — милиони тонове — поеха и омекотиха удара, но *нещо* ги смазваше. Фам погледна към командния мостик. Навсякъде се носеха гласове, които докладваха, без обаче да са подложили информацията на проверка и анализ.

— Включи ядрените оръжия! За Бога!

Един по един екраните на видеостената отзад започваха да просветват. Пейзажът на Тарелск и надвисналото над него небе бавно изпълваха екраните. „Далечен взор“ се въртеше с безброй обороти в секунда. Някои от младшите аналитици се бяха измъкнали от предпазните колани.

— Вдигнете оръдията! Включете аварийните системи! — изкрещя Сами.

На единствената работеща видеостена отново се появи изглед към Тарелск — рампи, кули и куполи сред обработваеми земи. Тарелск беше толкова огромен, че вероятно щеше да оцелее и без земеделската помощ от външната система. И те падаха право към него с... петнайсет метра в секунда? Шлемът му не работеше и той не можеше да провери скоростта на снижение.

— Колко бързо падаме, Сами?

Командирът на неговия флагмански кораб поклати глава.

— Нямам представа. Улучиха ни почти по средата. Скоростта на снижение не би трябвало да надвишава дващест метра в секунда.

Но нямаше как повече да забавят скоростта, с която въртящият се разбит кораб пропадеше. Екипажът на Сами трескаво се опитваше да установи връзка с останалите членове на борда, както и с другите кораби от флотилията. Фам седеше, слушаше и наблюдаваше. Всичките трийсет кораба бяха атакувани. „Далечен взор“ съвсем не беше най-повреденият или най-изправният. А докато докладите се точеха, гледката се въртеше, въртеше се... и се приближаваше. Фам виждаше пораженията от удара. Безумците от Тарелск бяха помели някои от собствените си съоръжения при атаката. Боже!... Както и старите кули с офиси, които той и Сура бяха купили през първия век.

При катастрофа можеше да се очаква всичко — от огъване на корпуса с по един милиметър в секунда, което представляваше интерес

предимно за службите за сигурност на доковете, до ослепителна експлозия, унищожаваша астероиди и изпаряваща екипажа на кораба. Сблъсъкът на „Далечен взор“ с Тарелск беше нещо средно между двете възможности. Огромната маса на космическия кораб се вряза в херметичните куполи и многоетажните резиденции със скорост, която не надвишаваше бързината на човек, тичащ при гравитация от 1 G.

Такава маса не спира лесно. Последваха още сблъсъци, и още... Някакъв скърцащ, усукващ се ад. Нивата на града се срутваха по-лесно от металните и енергийни цистерни, докато корабът и мегаполисът около него се сливаха в една-единствена развалина.

Всичко продължи не повече от двамайсет секунди, но когато свърши, всички висяха на предпазните си колани над повърхността на Тарелск. По огънатите стени проблясваха светлинки, а от екраните не беше останало нищо. Фам разкопча предпазния си колан и стъпи на крака върху тавана. Около вентилационните решетки се стелеха облаци прах, но скафандърът му не беше повреден. Командният мостик представляваше смукващ вакуум. По командната уредба се чуваше как Сами си проправя път през разрушенията. На борда на „Далечен взор“ се намираха петстотин души... до преди няколко мига.

— Флотски командир, загубили сме цялото товарно отделение. Ще минат Ксек, докато изнесем трупове... Ние...

Фам се покатери по стената, добра се до един илюминатор и го отвори с трясък. Налягането се изравни със съскане.

— Сами, какво става с наземния екипаж? Добре ли са?

— Да, сър, но...

— Събери всички. Останалите могат да се заловят със спасителни работи, но ние излизаме навън... — *И ще сритаме нечи задници!*

Следващите Ксек всичко беше объркано. Толкова много неща се случиха едновременно. През всичките тези години грижливо планиране никой изобщо не беше предвидил възможността операцията да завърши с наземна битка. Бойците на Чуенг Хо дори не бяха истински войници. В средновековна Канбера Фам Нувен бе виждал повече кръв и смърт, отколкото повечето от тях бяха сънували през целия си живот.

Но и противниковата страна също нямаше истинска армия. Безумното правителство на Тарелск дори не беше предупредило населението за предстоящия сблъсък. По свое усмотрение хората се бяха изтеглили от най-високите нива, но все пак милиони загинаха при катастрофата. Екипите на Фам си проправяха път надолу към суперметрото на второ ниво. Нямаха връзка с останалите ударни групи. Само няколко години дележа жителите на Тарелск от постигането на най-високите технологии и най-доброто образование в цялото Обитавано от хора космическо пространство. *Те* разбираха бедствието, и повечето разбираха също какво бяха направили техните обезумели управници. Но останаха безсилни пред системите, които последното им правителство използва срещу тях.

В слушалките на Фам прозвуча трясъкът от приземяването на още един кораб — на около трийсет километра разстояние.

— Сър, тук всичко работи... срещу нас. Изгубих петнайсет от хората си на спирката на метрото.

— Какво да се прави, Дав. Разполагаш с импулсни бомби. Използвай ги! След това въведи в устройствата им нашата автоматика!

Екипът на Сами се отдалечаваше все повече и повече от хората на Фам. Минаваха през същите пукнатини в металните корпуси, но при всеки завой Сами тръгваше в противоположната посока. Отначало на Фам това не му направи впечатление. Връзката през стените все още беше задоволителна, а разделени ставаха по-трудна мишена. *По дяволите, Сами вече е доста на изток и надолу!* Изведнъж групата на Фам бе заобиколена от местни. Някои твърдяха, че са системни специалисти — хора, които могат да им покажат къде да се опитат да противодействат на автоматичния контрол.

— Сами, чакай!

Връзката предаваше само образи със забавен кадър и Фам не можеше да види какво правят Сами и хората му. Но те неизменно се отдалечаваха. След миг чу:

— Фам, пробиваме си път през отломките в двора на университета. Тук е имало взрив и...

Замръзнала картина от екипа на Сами се появи във визъора на Фам. Затревена площ като в парк. Поне двайсетина местни тичаха към камерата. Никой не носеше скафандър. Но високо горе, близо до тавана, се рееха кълба прах и разпилени документи. Аудиоканалът се

изпълни с пронизително прашене от предаваната информация. Втора картина се оформяше бавно. Хората на Сами се бяха заели с апаратурата за индустриален ремонт. Огромна тълпа извираше от нищото. Сред тях имаше и деца. Вероятно мястото някога е представлявало една от онези обърнати наопаки кули. Гласът на Сами прозвуча в слушалките.

— Това са моите хора, Фам!

Фам си спомни, че членове от семейството на Сами живееха на Тарелск и бяха учени. *Проклятие!*

— Не се отклонявай от задачата, Сами! Това място има повече застроена площ отколкото всички градове на равна по големина планета! Шансовете да проверим всички нива са нулеви!

— Не са нулеви! — гласът заглъхна и думите станаха неразбираеми. — ... не съм ти казвал, изглеждаше незначително... Но аз направих така, че „Далечен взор“ да спре близо до Политехниката.

*Проклятие! Двойно проклятие!*

— Виж, можем да ги спасим, Фам! Освен това... те ни очакват. Някои от хората на Сура също са тук. Между другото, те са се добрали до плановете за управление на системата... и до някои от софтуерните промени на новия режим. Фам, те смятат, че знаят къде са слабите им места.

Може би беше за добро, че Сами кроеше собствени плановете. Като наземни бойци Чуенг Хо бяха кръгла нула. Но плановете за управление на системата даваха възможност за ход срещу правителството и неговата контролна мрежа.

Десет Ксек по-късно Фам установи връзка с безумците, които се наричаха управници — шестима паникьосани мъже със зачервени очи. Главкомандващият им носеше униформа, която вероятно някога е била шита за поддръжка на парковете. Бяха стигнали края на своята цивилизация.

— Безсилни сте — каза им Фам. — Само можете да влошите още повече положението.

— Глупости. Ние управляваме Тарелск. Унищожихме и вас, и ненаситниците на Мареск. Ресурсите ни са напълно достатъчни за

самостоятелността на Тарелск. Когато си отидете, ние ще установим нов ред.

Картината се разми и избледня. Фам така и не разбра дали прекъсването беше умишлено, или просто системата за връзка се развали. Но това нямаше значение. Разговорът продължи достатъчно дълго, за да установи непреклонността им. Но хората на Фам Нувен разполагаха с хардуер и софтуер, които превъзхождаха наследените от Намджем. С тяхното оборудване и помощта на местното население безумното правителство нямаше да се задържи повече от няколко Ксек.

А когато то си заминеше, започваше същинската работа по Избавлението.

## 39.

Великата среща на Чуенг Хо се проведе 20 Мсек по-късно. Слънчевата система на Намджем все още беше опустошена зона. Алджин беше почти безлюден, а света на Намджем приютяваше населението му, за да не загине от глад. Най-малката луна, Мареск представляваше радиоактивна пустиня. Възстановяването на спътника щеше да отнеме столетия. Почти един милиард души намериха смъртта си там. Но последната доставка с хранителни запаси беше спасена. Агроавтоматиката на външната система беше приведена отново в действие и тя осигуряваше храна за двата милиарда останало на Тарелск население. Автоматиката на Намджем претърпя сериозни повреди и работеше с десет процента от капацитета си отпреди катастрофата. Хората от системата Намджем, оцелели досега, трябваше да я възобновят. Но нямаше да има упадък, нямаше да започнат от Мрачната ера. А правнуците на оцелелите щяха да се чудят на ужасите на това време.

Все още не бяха избрали цивилизовано място за провеждане на Великата среща. Фам и Сура се придържаха към първоначалното си решение — срещата да се проведе в Зева Бризго, най-пустото място в средната система. Поне там нямаше да се налага да разглеждат разрушения и да решават местни проблеми. От Зева Бризго само един синьо-зеленикав диск и три светли точки подсказваха за съществуването на Намджем и трите му луни.

Сура Вин хвърли и последните си резерви от астероида, за да изгради лагер за Великата среща. Фам се надяваше, че успехът, постигнат от Чуенг Хо, ще я впечатли.

— Ние спасихме една цивилизация, Сура! Сега най-последно ще ми повярваш. Можем да бъдем нещо повече от потайни Търговци.

Но Сура Вин вече беше много стара. В Зората на цивилизацията медицината обещаваха безсмъртие. В първите хилядолетия прогресът се появи бързо. Постигнаха удължаване на живота до двеста, дори до триста години. Но след това всяка крачка в тази посока беше по-незначителна и по-скъпа. И постепенно човечеството изгуби още една

от своите наивни мечти. Камерите за летаргичен сън отлагаха смъртта с хиляди години, но дори при най-усъвършенстваната медицинска апаратура не можеше да се очаква много повече от петстотин години реален живот. Това бе пределната граница на човешките възможности. А приближаването на тази граница взимаше ужасни жертви.

Енергийният стол на Сура повече приличаше на подвижна болнична стая отколкото на мебел. Ръцете ѝ конвулсивно подскачаха нагоре, немощни дори при нулева гравитация.

— Не, Фам — каза тя. Очите ѝ бяха ясни и зелени както винаги — очевидно изкуствени или трансплантанти. Гласът ѝ определено беше синтетичен, но Фам долови в интонацията ѝ обичайната насмешка. — Великата среща трябва да вземе решение, нали помниш? Никога не сме били единодушни за плановете ти. Смисълът на идването тук беше този въпрос да се постави на гласуване.

От първите години, когато се увери, че Фам никога няма да се откаже от мечтата си, Сура неизменно повтаряше това твърдение. *О, Сура! Не искам да те наранявам, но ако се наложи моята гледна точка да разбие напълно твоята, така да бъде!*

Лагерът, който Сура беше изтеглила на буксир в средата на Зева Бризго, беше огромен дори в сравнение с именията ѝ преди погрома. Корабите от всички оцелели флотилии можеха да се приземят тук, а Сура беше осигурила безопасна ивица на повече от два милиона километра в околоръст.

В центъра на лагера беше изградена заседателна зала с нулева гравитация. Вероятно историята не познаваше друга с подобни размери. Мсек ги деляха от започването на най-голямата, единствената Среща на Търговците, провеждана някога. Вероятно втора такава нямаше и да се състои. Фам открадваше всяка възможна Ксек от разписанието за спасителните работи, за да участва в организацията. Всеки ден установяваше нови контакти. Вършеше неща, за които не би стигнал и цял век от досегашния му живот. По някакъв начин трябваше да убеди недоверчивите — толкова многобройни. В общи линии те щяха да спазват благоприличието, но бяха толкова умни и предпазливи. Много от тях бяха дори негови потомци. Тяхното възхищение — и дори тяхната привързаност — изглеждаха искрени, но Фам никога не знаеше със сигурност колко от тях наистина вярват в каузата му. Той проумя, че е напрегнат до краен предел — повече

отколкото при битка или дори при трудна търговска сделка. *Както и да е*, успокои се той. Цял живот чакаше този момент. Съвсем нормално е да е изнервен, след като от върховното изпитание го делят само Мсек.

Последните Мсек преди Срещата протекоха в отчаяно уточняване на графиците. Слънчевата система на Намджем все още не разполагаше с пълна автоматика. Със сигурност още поне едно десетилетие външната помощ щеше да бъде необходима, за да удържи положението от повторен провал и да предотврати пръкването на още опортюнисти. Но Фам искаше неговите хора да присъстват на Срещата. Сура не се присмя на желанието му. Двамата съставиха график за пристигането на екипите му в лагера, без да излагат на опасност стабилността на новото правителство на Намджем.

И най-после времето на Фам настъпи. Неговата единствена, най-голяма възможност да осъществи мечтата си. Той погледна към огромната зала през тънките завеси на входа. Сура току-що бе представила Фам и се отдалечаваше от трибуната. От всички страни се разнесоха аплодисменти.

— Божичко! — промълви Фам.

— Нервен ли сте, сър? — попита зад гърба му Сами Парк.

— Ужасно!

Всъщност само веднъж досега беше изпитвал подобен ужас... когато малкото момче стъпи на борда на космическия кораб и за първи път се изправи срещу Търговците на Чуенг Хо. Той се обърна и погледна командира на флагмана си. Сами се усмихваше. След Избавлението на Тарелск изглеждаше по-щастлив отвсякога. *Много неприятно. Повече няма да лети в космоса, или поне не с моята флотилия.* Хората, спасени от екипа му, наистина бяха членове на собственото му семейство. И тази негова хитра малка пра-пра-праплеменница. Джун беше добър човек, но тя имаше собствена представа как Сами трябва да прекара живота си.

Сами му отдаде чест и прошепна:

— Късмет, сър!

И тогава Фам разтвори завесите на входа. По пътя към трибуната мина покрай Сура. Нямахше време да ѝ каже нещо, нито да чуе отговора ѝ. Само нейната крехка ръка погали бузата му. Той се приближаваше към централната платформа, а около него аплодисментите избухваха като взривове. *Запази спокойствие!*



Разполагаше с поне двайсет секунди, преди да започне речта си. *Деветнайсет... Осемнайсет...* Великата зала беше почти седемстотин метра по диагонал, построена като аудитория според най-старата традиция. Публиката беше разположена удобно по вътрешната част на залата, като образуваше почти затворена сфера от човешки лица. Всички погледи бяха втренчени в малката ораторска трибуна. Фам се огледа — наляво, надясно, нагоре, надолу. От всички посоки го наблюдаваха човешки очи. *Грешка.* Имаше и отвесна ивица празни седалки, почти сто хиляди — за Чуенг Хо, загинали сред руините на Мареск. Сура настоя местата да останат незаети в памет на мъртвите. Фам даде съгласието си, но знаеше, че по свой начин с тази постъпка Сура иска да напомни на присъстващите, че предложението на Фам може да изисква ужасна цена.

Фам стигна до трибуната и вдигна ръце. Докъдето му стигаше погледът, Чуенг Хо отвърщаха на поздрава му. След секунда аплодисментите им станаха още по-бурни. Дори през визьора Фам не различаваше ясно лица. От това разстояние само можеше да гадае за изразенията им. Но сред присъстващите имаше и жени. На места сред публиката те бяха единици. Другаде броят им се изравняваше с този на мъжете. А при стрентманианските Чуенг Хо те бяха преобладаващо мнозинство. Вероятно трябваше да привлече повече от тях на своя страна. Обаче все още не можеше да се отърси от предразсъдъците на средновековна Канбера и Фам никога не беше разсъждавал как да спечели на своя страна жени.

Той разпери пръсти и размаха ръце, докато постепенно приветствията стихнаха. Пред очите му се нижеха сребристите думи на речта му. Години наред и Мсек през Избавлението беше обмислял тази реч. Беше полирал всеки нюанс, всяка дума...

И изведнъж установи, че няма нужда от малките сребърни глифи. Очите на Фам огледаха събралите се наоколо хора и той започна без всякакво усилие:

— Близки мои!

В залата се възцари почти пълна тишина. Милиони лица го гледаха отгоре, отдолу, от всички страни.

— Сега чувате гласа ми само с едносекундно закъснение. Тук, на Срещата, ще чуем всички Чуенг Хо, дори тези от далечната Земя. За първи, и може би за един-единствен път ние имаме възможност да

видим какви сме. И да решим какви искаме да бъдем. Тук, в Намджем, ние преобърнахме Колелото на историята. На безброй светове човечеството е воювало и дори е предизвиквало собственото си унищожение. Единствено разстоянието и времето са спасили нашата раса. Но досега те също така са осъждали хората да повтарят грешките си. Старите истини все още са валидни: без помощта на друга цивилизация нито една отделна група от кораби и хора не може да възстанови технологичното си ниво. Но същевременно без външна подкрепа нито една неотстъпчива цивилизация не може да съществува... — той замълча и по лицето му плъзна бегла усмивка. — Следователно има надежда. Ако двете половини на човечеството се обединят, заедно ние ще победим времето — той се огледа и извика във визъора си увеличените лица на отделни индивиди. Слушаха го. Щяха ли най-после да се съгласят? — Обединеното човечество може да пребъде завинаги... ако успеем да превърнем Чуенг Хо в нещо повече от Търговци и Клиенти.

Фам не помнеше много от истинското произнасяне на речта си. Идеите и настоящите молби отдавна се бяха вкоренили дълбоко в съзнанието му. Вниманието му изцяло беше насочено към лицата на присъстващите — по някои четеше надежда, но в израженията на мнозинството преобладаваше недоверчива предпазливост. Накрая той подчерта, че решението ще бъде гласувано, че това е всичко, за което ги моли.

— И така, без вашата помощ ние със сигурност ще загинем, ще бъдем смазани от същото това колело, унищожило толкова цивилизации на наши Клиенти. Но ако за миг отклоните вниманието си от Търговията в момента, ако инвестирате в бъдещето, ние ще можем да осъществим всяка наша мечта.

Ако залата беше построена на повърхността на планета, Фам щеше да се спъне при слизането от трибуната. И щеше да се наложи Сами да го подхване след скриването му зад завесите на входа. Над главите им аплодисментите като че ли се увеличаваха.

Сура беше останала в преддверието, но няколко познати лица заобиколиха Фам — Ратко, Бутра и Кюо. Неговите първородни деца. Сега бяха по-възрастни от собствения си баща.

— Сура!

Столтът ѝ тихо засъска и тя се понесе към тях.

— Ще получи ли поздравления за речта си? — усмихна се Фам.

Още се чувстваше зашеметен. Той се протегна и нежно пое ръцете на Сура. Беше толкова крехка, толкова стара. *О, Сура! Това трябваше да бъде нашият звезден миг!* Тя нямаше да доживее до техния триумф. Беше толкова стара, че можеше да го приеме единствено като провал. Никога нямаше да види с очите си сбъдването на мечтата, към която се бяха стремили.

Ръкоплясканията над тях се увеличаваха. Сура вдигна глава и каза:

— Да, във всеки случай се справи по-добре, отколкото предполагаш. Впрочем, ти винаги си постигал повече, отколкото някой може да си представи — синтетичният ѝ глас успя да прозвучи едновременно тъжно и гордо. Тя се отдалечи от преддверието и глъчката зад завесите. Фам я последва и аплодисментите заглъхнаха. Тогава Сура продължи: — Разбираш, че до голяма степен късметът ти се усмихна, нали? Никога нямаше да постигнеш този успех, ако Намджем не се беше разпаднал точно при пристигането на флотилиите.

— Наистина, имах късмет — сви рамене Фам. — Но случилото се доказва думите ми, Сура! И двамата знаем, че подобна катастрофа води до унищожение. А ние спасихме този свят.

Видимата част от тялото на Сура беше облечено в подплатен бизнес костюм, който не успяваше да прикрие болезнената слабост на крайниците ѝ. Но времето не беше засегнало ума и волята ѝ, поддържани от медицинската апаратура в стола ѝ. Сура поклати глава толкова енергично и почти толкова естествено колкото през годините, когато беше млада жена.

— Кого си спасил? За теб може би няма значение, но милиарди все пак загинаха. Бъди честен пред самия себе си, Фам. Организирането на тази среща ни отне едно хилядолетие. Подобно събитие не може да се провежда всеки път, когато някоя цивилизация се хлъзне по наклонената плоскост. Ако цялото население на Мареск беше спасено, петте хиляди кораба нямаше да са достатъчни. Цялата система щеше да се изправи на ръба на възможностите си и пред още по-голяма катастрофа в близко бъдеще.

Фам беше мислил за всичко това. Мсек преди Срещата беше оборвал всевъзможни доводи в тази насока.

— Но в Намджем условията за спасение са възможно най-тежките, с които можем да се сблъскаме, Сура. Древна цивилизация с традиции, цивилизация, която използва всички ресурси на слънчевата система. Много по-лесно щяхме да помогнем на един свят, застрашен от биологична зараза или дори тоталитарна религия.

Сура поклати отново глава. Дори сега отхвърляше аргументите на Фам.

— Не, в повечето случаи има различия, но по-често нещата няма да се развиват като на Канбера. И тези разлики ще са записани с кръвта на Търговците. За едно си прав. Без сборната флотилия цивилизацията в системата Намджем щеше да загине. Някои хора пак щяха да оцелеят в света Намджем. Може би дори единици от населението на астероидния пръстен щяха да оживеят. Историята винаги се повтаря отново и един ден тук отново ще възникне цивилизация, дори от външни колонизатори. Ти прехвърли мост над бездната, зейнала пред тях, и милиарди с пълно право са ти признателни... Но за да се възстанови функционирането на системата ще са нужни години внимателно управление. Може би тук — ръката ѝ се вдигна към залата на Срещата — това ще бъде осъществено, а може би не. Знам само, че не е възможно да го правим през цялото време и за цялата вселена.

Сура направи нещо и столът ѝ със съскане спря пред него.

Тя се обърна, протегна ръце и ги постави на раменете на Фам. И внезапно той изпита най-странното усещане — почти като кинестетична памет — докато гледаше лицето ѝ, а ръцете ѝ лежаха на раменете му. Спомените бяха много отпреди двамата да станат партньори, много преди да станат любовници. Един спомен от първите мигове, прекарани на „Рипрайз“. Сура Вин, младата сериозна жена. Имаше моменти, когато тя го сграбчваше за раменете, опитваше се да го задържи неподвижен достатъчно дълго, за да го накара да проумее нещо, което неговият млад варварски ум предпочиташе да пренебрегне.

— Фам, не разбираш ли? Ние покорихме цялото Обитавано от хора космическо пространство, но не можем да управляваме цели цивилизации. За подобно начинание ти е необходима раса от влюбени в теб роби. А ние, Чуенг Хо, никога няма да се превърнем в такива!

Фам се застави отново да погледне Сура в очите. Тя излизаше с този аргумент от самото начало и никога не се поколеба да го използва. *Трябваше да предвидя, че някой ден ще стигнем и дотук!* Сега тя щеше да загуби, а Фам не можеше да ѝ помогне по никакъв начин.

— Съжалявам, Сура. Когато произнасяш речта си, ще имаш възможност да кажеш същото на милиони хора. Много от тях ще ти повярват. След това всички ще гласуваме.

И... и за първи път от всичко, което видя във Великата зала и от това, което прочете в погледа на Сура, Фам разбра, че е победител. Сура се извърна и синтетичният ѝ глас произнесе тихо:

— Не, аз няма да произнасям никаква реч. Гласуване? Странно, че сега трябва да разчиташ на други... Научихме как си прекратил стрентманианския Погром.

Смяната на темата беше абсурдна, но забележката ѝ засегна болното му място.

— Приземих се с един-единствен кораб, Сура! Ти какво би направила на мое място? — *Спасих проклетата им цивилизация, или поне тази част от нея, която не беше чудовищна.*

— Извинявай... — вдигна ръка Сура. — Фам, ти просто си много добър и имаш невероятен късмет — като че ли говореше повече на самата себе си. — За тези почти хиляда години и двамата работихме за провеждането на Срещата. Открай време се преструвахме, но с течение на времето създадохме една търговска култура, която може да просъществува колкото твоите оптимистични мечти. И винаги съм знаела, че най-накрая, когато всички застанем лице срещу лице на Великата среща, здравият разум ще надделее — тя поклати глава и по устните ѝ премина лека усмивка. — Но никога не съм си представяла, че твоят късмет ще ти предостави катастрофата на Намджем в такъв идеален момент... както и че ти ще успееш като с вълшебна пръчица да я овладееш. Фам, ако последваме твоя път, най-вероятно до десетина години на Намджем отново ще има бедствие. За няколко века Чуенг Хо ще се разделят на многобройни враждуващи помежду си структури, всяка от които ще се смята за „междузвездно правителство“. И мечтата, която споделяхме, ще бъде разрушена... Прав си, Фам. Ти можеш да спечелиш гласуването... и именно затова няма да има гласуване, или поне не такова, каквото си мислиш.

В първия момент той не обърна внимание на думите ѝ. Фам Нувен беше предаван стотици пъти. И беше развил усет към предателите дори още преди да види за първи път космически кораб. *Но... Сура?! Сура* беше единствената, на която винаги се доверяваше. Неговата спасителка. Неговият най-добър приятел. Единствената, с която възнамеряваше да сподели живота си. А сега...

Фам огледа помещението, а умът му анализираше промяната в обстановката по-задълбочено от всеки друг път. В стаята освен Сура бяха и нейните адютанти — шестима на брой. Присъстваха и Ратко, Бутра и Кюо. От неговите хора тук беше само Сами Парк, застанал малко встрани. Помощникът му изглеждаше зле.

Най-накрая Фам погледна пак към Сура.

— Не разбирам... но каквато и игра да играеш, не можеш да промениш гласуването. Милион души ме чува.

— Да, чува те — въздъхна Сура, — и при един честен избор вероятно ще получиш достатъчно гласове. Но много, за които смяташ, че те подкрепят... всъщност са на моя страна.

Тя се поколеба, Фам отново погледна трите си деца. Ратко отбягна очите му, но Бутра и Кюо отвърнаха на погледа му с мрачна решителност.

— Никога не сме искали да те нараним, татко — каза Ратко и най-после го погледна. — Ние те обичаме. Цялото това представление със Срещата целеше да ти покаже, че Чуенг Хо не могат да се превърнат в онова, което ти искаш. Но събитията не протекоха така, както очаквахме...

Думите на Ратко не бяха важни. По-страшното личеше по израженията на неговите деца. Същите каменни маски, каквито бе видял върху лицата на своите братя и сестри една канберска сутрин. *Нима цялата любов помежду ни е била... представление?*

Очите му отново потърсиха Сура.

— И как възнамеряваш да спечелиш? С внезапната, инцидентна смърт на половин милион души? Или просто избирателно премахване на трийсет хиляди фанатични нувенисти? Няма да стане, Сура. Тук има прекалено много честни хора. Може би днес ще победиш, но моята реч ще остане. Рано или късно ти ще започнеш своята цивилна война.

— Никого няма да убиваме, Фам — поклати глава Сура. — И казаното от теб също няма да бъде разпространено, поне не надлъж и нашир. Присъстващите в залата ще запомнят речта ти, но техните записващи устройства... Повечето използват нашето информационно оборудване... Нашето безплатно гостоприемство, схващаш ли? Твоите думи ще бъдат преработени в някаква... по-безопасна реч. През следващите двайсет Ксек — продължи тя — ти ще отидеш на специална среща със своите опоненти. Излизайки оттам, ти ще съобщиш, че сте постигнали компромис: Чуенг Хо ще положат още по-големи усилия за усъвършенстването на нашите мрежови информационни услуги, чрез които да бъдат възстановявани цивилизации. Но ще оттеглиш предложението си за междузвездно правителство, убеден от аргументите на останалата част от нас.

— Това можеш да уредиш — *Какво представление!* — Но пак ще ти се наложи да избиеш доста хора.

— Не! Ти ще обявиш и своята нова цел: експедиция до Далечния край на Обитаваното от хора космическо пространство. Ще бъде очевидно, че отчасти изпитваш горчивина, но ще ни пожелаеш успех. Твоята флотилия е почти готова, Фам, и те очаква на двайсетина градуса назад през Зева. Корабите са оборудвани отлично и няма да има изненади. Автоматиката на флотилията е извънредно добра, много по-скъпа отколкото е разумно за печалбата. Не е необходимо да стоиш в непрекъснато Бдение и първото ти излизане от камерата за летаргичен сън ще бъде след векове.

Погледът на Фам прескачаше от лице на лице. Предателството на Сура беше възможно единствено в случай, че повечето командири на кораби от флотилията му в действителност подкрепяха Ратко, Бутра и Кюо. И само ако бяха наговорили невероятни лъжи на собствените си хора.

— Откога... планираш това, Сура?

— Откакто беше младеж, Фам. През по-голямата част от живота си. Но се молах никога да не стигаме до този момент.

Фам кимна безмълвно. Ако Сура наистина планираше действията си толкова отдавна, нямаше да допусне никакъв пропуск.

— Моята флотилия ме чака, казваш? — устните му оформяха всяка дума. — И екипажът сигурно е съставен от най-върлите ми привърженици. Колко са? Трийсет хиляди?

— Доста по-малко, Фам. Проучихме много старателно твоите запалени привърженици.

*Кой ще пожелае да замине на еднопосочно пътуване към вечността, ако има право на избор? Много старателно те бяха задържали и неговите привърженици извън тази стая. Но Сами?*

— Сами?

Командирът на неговия флагмански кораб посрещна погледа му, но устните му трепереха.

— Сър, аз... съжالياвам. Джун иска да живее по различен начин. Ние... ние сме Чуенг Хо, но не можем да заминем с вас.

— Аха — наклони глава Фам.

Сура се приближи и Фам осъзна, че ако скочи рязко, вероятно ще успее да сграбчи дръжката на стола ѝ и да пробие с юмрук мършавия ѝ гръден кош. *Да бе, и да си счупя ръката от усилието.* Сърцето на Сура беше машина от векове.

— Фам? Всичко беше една прекрасна мечта. И докато се мъчехме да я осъществим, се превърнахме в това, което сме сега. Но в крайна сметка мечтата се оказа само блян. Още една изгубена илюзия.

Фам се обърна. Не отговори. До изходите стояха телохранители и чакаха да го ескортират. Не погледна към децата си. Подмина и Сами Парк, без да произнесе и дума. Но някъде в потайните, ледени дълбини на сърцето му нещо пожела късмет на неговия флагмански командир. Сами също го предаде, но не като останалите. И той несъмнено вярваше в историята за новата флотилия. *Та кой ще плати за флотилия, каквато Сура ми описа? Не и лукави търговци като Сура Вин и нейните деца с каменни лица, нито пък другите, които са планирали протичането на днешния ден. Много по-евтино и по-сигурно е да се построи флотилия от истински ковчези. Моят баща разбираше. Най-добрият враг е заспалият вечен сън враг.*

Фам излезе в дългия коридор, заобиколен от телохранители. Всички му бяха непознати. В съзнанието му се беше запечатило лицето на Сура при последния му поглед. В очите на старата жена имаше сълзи. Нейното последно представление.

Тясна тъмна кабина. Стая, предназначена за младши офицер в малък лагер. Работното му облекло се носеше из дрешника-чувал.



Баджът на ревера му нашепваше и пред очите му плуваше някакво име: Фам Тринли.

Както винаги, когато Фам позволяваше на гнева си да го изпълни, спомените му се нижеха по-ясно от образите във визьора на шлем. Завръщането в настоящето беше истинска подигравка. Флотилията на Сура не се оказа летяща гробница. Дори сега, две хиляди години след предателството ѝ, Фам все още не намираше обяснение за постъпката ѝ. Най-вероятно имаше и други предатели, с голяма власт и някакво съзнание, които бяха настояли Фам и преданите му хора да не бъдат убити. „Флотилията“ беше съставена от ремонтирани кораби, чието пространство беше достатъчно само за бегълците и техните камери за летаргичен сън. Но на всеки кораб беше зададена различна траектория. И след едно хилядолетие те се пръснаха във всички посоки из Обитаваното от хора космическо пространство.

Не ги убиха, но Фам научи урока си. И предприе своето бавно, мълчаливо завръщане. Сура беше недостижима за отмъщението на смъртен. Но създадените от тях двамата Чуенг Хо още съществуваха. Чуенг Хо, които го предадоха. И той все още лелееше своята мечта.

... И на Триланд за малко не загина заедно с нея. За щастие, Сами успя да го измъкне. Сега съдбата и времето му поднасяха втори шанс: обещанието на Фокуса.

Фам изтласка от съзнанието си спомените за миналото и нагласи локализаторите в ухото и на слепоочието си. Толкова работа имаше за вършене. Трябваше да поеме риска от още лични срещи с Вин. С повече упражнения хлапакът ще се научи как да се държи в критични ситуации, без да провали всичко — като този безумен разговор с Нау. Да, но това беше лесната част. Трудностите започваха, когато се наложеше да отклонява вниманието му от истинската цел, към която Фам се бе устремил.

Фам се преобърна в спалния чувал и дишането му се превърна в тихо похъркване. Но зад клепачите си разглеждаше следите, които подхвърли на Рейнолт и съгледвачите. Отново успя да ги заблуди. Но в дългосрочен план... *Ако не се появят още тъпи изненади, в дългосрочен план Анне Рейнолт си остава най-голямата заплаха.*

## 40.

Хрункнер Юнърбай излетя за залива Калорика в Първия ден на Периода на мрак. С течение на времето той беше посещавал многократно Калорика. Проклятие! Идваше тук точно след средата на Периода на светлина, когато дъното представляваше кипящ казан. През следващите години подножието на планините приюти малък град за строителните инженери. В средата на периода на Светлина условията бяха ужасни дори на голяма височина. Но работниците тук бяха изключително добре платени. Пусковите устройства бяха построени още по-нагоре на високото плато с кралски и частни средства. След като Хрунк инсталира новите охлаждателни системи, мястото вече не беше толкова неудобно за живеене. Богатите хора не обичаха да излизат от убежищата си по склоновете на кратера преди годините на Чезнещото слънце, както бяха правили през последните пет поколения.

Но при всичките си предишни посещения Хрунк не беше изпитвал такова необикновено чувство. Първият ден на Мрака. В съзнанието му това беше най-сериозната граница и може би точно това я правеше толкова важна.

Юнърбай излетя с пътнически полет от Високата екватория, но на борда нямаше туристи. Високата екватория се намираше само на пет хиляди мили разстояние, но това беше пределът, до който можеше да стигнеш от залива Калорика през Първия ден на Мрака. Юнърбай и двете му сътруднички — впрочем, телохранители — изчакаха останалите пътници да станат и да се отправят към изхода. Тогава взеха връхните си дрехи, отопляемите галоши и двете раници — единствената причина за пътуването им. Когато тръгна към изхода на самолета, Хрункнер се вкопчи в предпазните въжета над пътеката и една от раниците падна в краката на стюарда. Непромокаемата материя отчасти се отвори и отвътре се подадоха грижливо опаковани пакетчета прах с глинест цвят.

Хрункнер се отдръпна от пътеката и стегна връзките на раницата. Стюардът объркано се усмихна:

— Чувал съм да твърдят, че най-експортираната стока от Висока екватория е едноцветният планински прах. Но никога не съм смятал, че някой го приема насериозно.

С вдигане на рамене Юнърбай прикри смущението си. Понякога това осигуряваше чудесно прикритие. Той отново закачи раницата от двете страни на черупката си и се престори, че закопчава връхната си дреха.

— А... хм... — стюардът явно искаше да каже още нещо, но изведнъж отстъпи и с поклон ги изпрати на изхода.

Тримата слязоха по подвижната стълба и стъпиха на асфалтирания перон. И изведнъж проумяха какво възнамеряваше да каже стюардът. Само допреди час, когато напускаха Високата екватория, въздухът беше осемдесет степени под точката на замръзване, а скоростта на вятъра достигаше двайсет мили в час. Бяха им необходими отопляеми дихателни маски само за да извървят разстоянието между летищния терминал и самолета. А тук...

— По дяволите, това място е истинска пещ! — каза Брун Солак, младши агент в Службата за сигурност, като свали раницата и се освободи от връхната си дреха.

Старшият агент се изсмя, макар че се бе поддаде на същото глупаво усещане.

— Какво очакваш, Брун? Това е заливът Калорика!

— Да, но все пак днес е Първият ден на Мрака!

Някои от другите пътници не бяха проявили подобна предвидливост. Те трополяха напред като парад-гротеска и подскачайки от крак на крак, смъкваха връхните си дрехи, галошите и дихателните маски. Дори в този момент Юнърбай не пропусна факта, че докато ръцете и краката на Брун са заети с освобождаването ѝ от противостудовото облекло, крайниците на Арла Тндъргейт са свободни и тя спокойно се оглежда. Брун неволно застава нащрек, когато Арла започна да сваля връхните си дрехи. И като по магия служебните им пистолети изобщо не се забелязаха при това занимание. Може и да се държаха като кретени, но независимо от поведението им Арла и Брун не отстъпваха на войниците под командването на Юнърбай през Великата война.

Мисията във Висока екватория не изискваше специална техника и изключителни мерки за сигурност, но действията на Разузнаването на летищния комплекс бяха изключително съгласувани. Пакетите със скално брашно бяха превозени в бронирани коли. Още по-впечатляващо: командващият майор дори подхвърли някаква остроумна забележка за абсурдността на операцията.

След трийсет минути Хрунк и неговите вече не толкова важни телохранители се озоваха на улицата.

— Какво искаш да кажеш с „не толкова важни“? — Арла разкърши ръце в престорено учудване. — Не-важно беше прекарването на това... вещество през континента — нито тя, нито Брун разбираха изключителното значение на скалното брашно и безсрамно демонстрираха презрението си към него. Бяха добри агенти, но поведението им не съвпаднаше с представите и навиците на Хрунк. — Сега вече ще пазим нещо важно — тя посочи с ръка Хрунк и този път в шеговития ѝ тон прозвучаха сериозни нотки. — Защо не улесниш живота ни и не тръгнеш с хората на майора?

— До срещата ми с шефа има повече от час — усмихна се Хрункнер. — Времето е достатъчно, за да стигнем пеш. Не изпитваш ли любопитство, Арла? Колко обикновени хора имат възможност да видят залива Калорика през Първия ден на Мрака?

Арла и Брун го изгледаха със сърдитото изражение на сержанти, сблъскали се с глупаво поведение, което не могат да коригират. Достатъчно често през собствения си живот Юнърбай се беше чувствал по този начин, въпреки че обикновено не показваше толкова открито неодобрението си. Неведнъж Сродниците демонстрираха готовността си да завладеят земите на другите хора. *Но аз съм вече на седемдесет и пет години. Толкова неща ме карат да се страхувам.* Той вече вървеше към светлинките по бреговата ивица. Обичайните телохранители на Юнърбай, които го придружаваха при командировките му във външните места, щяха да го възпрат с телата си. Арла и Брун бяха техни временни заместници, не толкова обстойно инструктирани. След миг двете заприпкаха след него, за да не изостанат. Но Арла говореше нещо в микрофона на малкия си телефон. Юнърбай се усмихна неволно. Не, двете не бяха глупави. *Чудя се само дали аз ще открия агентите, които тя извика.*

От незапомнени времена заливът Калорика се смяташе за едно от чудесата на света. Беше една от трите познати вулканични местности, а другите две се намираха под тонове лед и океан. Самият залив всъщност представляваше отвор на угаснал вулкан, а океанските вълни заливаха по-голямата част от централния кратер.

В първите години на Новото слънце тук се развихряше истински ад, макар че никой досега не беше наблюдавал пряко мястото. Стръмните грапави склонове на кратера събираха слънчевите лъчи и температурата надвишаваше точката на топене на оловото. Очевидно това предизвикваше — или позволяваше — бързо просмукване на лавата и непрекъснатата поредица от експлозии, които променяха склоновете до отслабването на слънчевите лъчи в средата на Периода на светлина. Дори през тези години единствено най-безразсъдните изследователи дръзваха да надзърнат от ръба на платото към кратера.

Но с отслабването на жегата в цикъла на Чезнещото слънце положението се променяше. Зимите в северните и южните области ставаха все по-сурови, а най-високите склонове на кратера осигуряваха топлина и уют. С изстиването на планетата все по-долни и по-долни пластове първо ставаха достъпни, а след това се превръщаха в рай. През последните пет поколения заливът Калорика носеше славата на най-изискания курорт през годините на Чезнещото слънце. Това беше кътчето за най-богатите хора — тези, които не бяха принудени да спестяват и да работят, за да се подготвят за настъпването на Периода на мрак. Място за забавления. Дори в разгара на Великата война, когато Юнърбай си проправяше път през снега на Източния фронт, и по-късно, когато военните действия се водеха предимно в подземните тунели — той беше виждал цветни гравюри със сцени от живота, който богатите безделници водеха на дъното на залива Калорика в средата на яркия период.

В известен смисъл Калорика в началото на този период приличаше на света, който съвременната техника и овладяването на атомната енергия донесоха на цялата раса от Паяци за времетраенето на целия Мрак. Юнърбай се отправи към светлините пред себе си, като се питаше каква гледка ще се разкрие пред очите му. Отдалеч долиташе тиха музика.

Навсякъде гъмжеше от хора, които се смееха и от време на време спореха помежду си. Носеше се духова музика. Но всички бяха толкова странни, че известно време Юнърбай не забеляза най-важните подробности.

Той се остави навалищата да го повлече със себе си. Представяше си колко напрегнати се чувстват Арла и Брун сред тази тълпа непроверени непознати. Но двете се справиха чудесно, сляха се с бърборещото мнозинство и небрежно не изпусаха Юнърбай извън обсега на ръцете си. След няколко минути тримата бяха отмъкнати до брега. Около тях някои хора размахваха запалени пръчици тамян, но от дъното на кратера се издигаше по-силна миризма. Лекият бриз разнасяше бързо серните изпарения. В средата на залива, сред водата, имаше разтопена скала, грейнала в червено, ултрачервено и жълто. Призрачни кълба пара я заобикаляха от всички страни. В това водно пространство никой не се притесняваше за наличието на дънен лед и левиатани, макар че едно вулканично изригване щеше да унищожи всичко наоколо.

— Проклятие! — неволно възкликна Брун и се блъсна в Юнърбай. — Погледнете във водата! Хората се давят!

Юнърбай погледна за миг в посоката, която тя сочеше.

— Не се давят! Те са... в името на Мрака! Те си играят във водата!

Потопените наполовина фигури носеха нещо като понтони, които ги предпазваха от потъване. Тримата просто седяха и се взираха към тях. Изведнъж Хрункнер установи, че не само те са смаяни, макар че повечето от заобиколилите ги зрители се мъчеха да прикрият ужаса си. *Защо някой ще си играе на удавник?* В по-топлите времена — може би за военни цели — и Сродниците, и Съглашението строяха военни кораби.

Двайсетина метра под каменния парапет още един шегаджия се бухна във водата. Изведнъж на Юнърбай му се стори, че водната ивица е ръбът на бездънна пропаст. Той отстъпи. Искаше да избяга от писъците на удоволствие или ужас, които се носеха над водата. Тримата прекосиха долната площадка и се отправиха към украсените с лампички дървета. Тук на открито се виждаше небето и стените на огромния кратер.

Беше ранен следобед, но с изключение на студените светлини по дърветата и топлите отблясъци от центъра на кратера, беше тъмно като в нощ. Слънцето надзърташе към тях — бледо петънце в небето, червеникав диск, изпъстрен с миниатюрни черни точки.

Първият ден на Мрака. Религиите и народите имаха незначителни разногласия за точната дата. Новото слънце се раждаше сред взрив от ослепителна светлина, макар че досега жив човек не я беше виждал. Но след изригването слънцето постепенно отслабваше. Това продължаваше почти през целия Период на светлина. През изминалите три години слънцето се превръщаше в блед диск, а топлината му не беше достатъчна дори да стопли нечий гръб по обяд. Светлината беше толкова слаба, че можеше да гледаш право в светилото с незащитени очи. А през последната година през целия ден се виждаха по-ярките звезди. Дори тогава началото на Периода на мрак не беше обявявано официално. Просто това бе признак, че зелените растения повече няма да растат. Че е най-разумно да си складираш хранителните запаси дълбоко в убежището си. Че отглежданите грудки и корени вече са единствената храна, която ще поддържа съществуването ти, докато настъпи времето да се оттеглиш под земята.

И така, в постепенното спускане към забвението кое характеризираше настоящия момент — или поне деня? Кое отбелязваше Първия ден на Мрака? Юнърбай вдигна очи към слънцето. Цветът му наподобяваше нагорещена готварска плоча, но беше толкова слабо, че не усети топлинка. Светлината нямаше да намалява повече. Просто светът ще става по-студен, и по-студен, и още по-студен. Само светлината на звездите и бледото сияние на този червеникав диск ще разпръскват мрака. Отсега нататък въздухът винаги ще бъде прекалено вледенен за нормално дишане. През последните поколения в този момент започваше трескавото трупане на запаси в индивидуалните убежища. През последните поколения този момент беше съпътстван с мигове на изключително благородство и долни, страхливи предателства. В този момент всички, които не бяха напълно подготвени, се сблъскаха със същността на Мрака и студа.

*Тук. Днес.* Хрункнер насочи вниманието си към хората на площадката, застанали между него и дърветата. Сред тях имаше и такива — по-възрастни индивиди и неколцина от настоящото

поколение — които вдигаха ръце към слънцето, после докосваха с благодарност земята и нейното обещание за дълъг спокоен сън.

Но въздухът наоколо беше мек като в лятна вечер в средата на Периода на светлина. И земята беше топла, като че ли Слънцето току-що бе залязло, а следобедната жега се просмукваше навсякъде. Повечето хора около тях не си даваха сметка за изчезването на светлината. Те се смееха, пееха, а дрехите им бяха толкова ярки и скъпи, че явно през умовете им не минаваше никаква мисъл за бъдещето. Но сигурно богатите винаги са били такива.

Лампичките по дърветата сигурно се захранваха от основната разделителна централа, построена преди близо пет години от компаниите на Юнърбай по планинските скатове, увиснали над платото. Студените им искри сияеха в гората на дъното на кратера. Някой беше донесъл мързеливи горски феи и те се бяха размножили с хиляди. Крилата им проблясваха в синьо, зелено и синьо-зелено на светлината на лампите, а създанията подхвъркваха съчувствено около събралите се под дърветата.

В гората хората танцуваха вкупом. Някои от най-младите се катереха по дърветата, за да си поиграят с феите. Музиката ставаше налудничава, докато се спускаха към средните пластове на кратера и поемаха по лекия наклон, който щеше да ги отведе до именията на дъното. Юнърбай вече свикна да среща хора, родени извън фазата. Те наистина бяха необходими, въпреки че все още съзнанието му крещеше „извращение“ при вида им. Той харесваше и уважаваше мнозина от тях. Застанали от двете му страни, Арла и Брун незабелязано му проправяха път. И двете му сътруднички бяха родени извън фазата — около двайсетгодишни, само малко по-млади от Виктъри Младша сега. По нищо не отстъпваха на тези, с които Хрункнер някога се сражаваше рамо до рамо. Да, малко по малко Хрункнер Юнърбай преодоля отвращението си. Но... *Никога не съм виждал толкова родени извън фазата, събрани на едно място!*

— Ей, стар приятелю, ще потанцуваш ли с нас?

Две млади дами и един мъж се хвърлиха към него. Неизвестно как Арла и Брун успяха да го отърват, като през цялото време се преструваха на разгорещени танцьорки. В тъмнината под едно дърво Юнърбай зърна нещо, което му заприлича на петнайсетгодишен барелеф. Но като че ли внезапно всичките релефни сцени на грях и



мързел оживяха пред очите му. *Да, въздухът наистина е приятно топъл, но в полъха се долавя миризмата на сяра. Да, земята наистина е приятно топла, но аз знам, че не е затоплена от слънчевите лъчи.* Вместо това горещината в самата земя се простираше все по-надолу и по-надолу. Като горещина от разлагащ се труп. Всички издълбани убежища щяха да се превърнат в смъртоносен капан — толкова нажежен, че плътта на приютилите се в тях ще изгние в черупките им.

Юнърбай нямаше представа как Арла и Брун успяха да го заведат до отсрещния край на гората. Тук все още имаше много хора и дървета, но истерията от дъното беше отшумяла. Танците бяха по-спокойни и хората не разкъсваха дрехите си. Тук горските феи се чувстваха в пълна безопасност. Кацаха по раменете им, настаняваха се там и размахваха нежните си разноцветни крила с мързеливо безочие. В останалата част на света тези създания отдавна бяха изгубили летателните си органи. Преди пет години Юнърбай тръгна по улиците на Принстън след един голям студ. А под ботушите му хрущяха хиляди пъстри венчелистчета — крилцата на изящните горски феи, които се криеха в дълбоките си хралупи, за да снесат миниатюрните си яйца. Мързеливите създания вероятно щяха да преживеят още няколко летни сезона, но те бяха обречени... или скоро щяха да бъдат.

Тримата тръгнаха нагоре и все по-нагоре по долните склонове на стената. Пред тях по цялата окръжност на кратера бяха подредени в редица резиденции. Разбира се, всички бяха вдигнати преди не повече от десетилетие, но по-голямата част бяха строени в стила „детско чадърче“, станал модерен през последното поколение. Сградите бяха нови, но семействата и богатствата им бяха стари. Почти всяко имение имаше радиална собственост в горните части на кратера. Резиденциите от ранните години на Чезнещото слънце бяха разположени в средната част на стената. Повечето от тях бяха тъмни и откритата им архитектура ги правеше неизползваеми. Дори по покривите на високо разположените резиденции проблясваше скреж. А някъде там, горе, беше и имението на Шерканер. Той знаеше, че дори заливът Калорика не може да избяга от Периода на мрак на слънцето. За това бяха необходими ядрени мощности.

Между горските светлини на дъното и пръстена от резиденции се стелеха сенки. Горските феи полетяха обратно надолу, а крилата им слабо проблясваха. Миризмата на сяра вече отслабваше в студения

мразовит въздух. Над главите им небето беше тъмно, но звездите и бледият слънчев диск се виждаха ясно. Мракът беше истински. Известно време Юнърбай се вира нагоре, като се опитваше да не гледа светлинките на дъното. После се засмя пресилено:

— Вие какво ще предпочетете, колеги, да влезете в откритата битка с врага или да минете още веднъж през тази тълпа?

— Разбира се, че ще заложа на тълпата — сериозно отговори Арла Ъндъргейт. — Но... точно тази е много необикновена...

— Плаши те, нали? — неловко прозвуча гласът на Брун.

— Аха — съгласи се Арла. — Забелязахте ли, че повечето от хората тук също са изплашени? Не знам, но като че ли всички те... всички ние... сме се превърнали в мързеливи горски феи. Като погледнеш нагоре и *видиш* Мрака, когато осъзнаеш, че слънцето се е скрило... се чувстваш невероятно нищожен.

— Така е... — Юнърбай не се сети какво да добави. Двете млади сътруднички бяха родени извън фазата. И със сигурност представите на традиционалистите не бяха набивани в главите им цял живот. Въпреки това изпитваха същите стаени опасения както и Хрункнер Юнърбай. Стана му любопитно. — Хайде, въжената станция е някъде наоколо.

## 41.

Повечето от резиденциите на средното ниво бяха огромни каменни постройки. Предните жилищни помещения бяха изградени от твърда дървесина, а през тях се стигаше до естествените пещери в стената на кратера. Хрункнер очакваше да види някакво подобие на Къщата на хълма, но направо се разочарова от гледката. Къщата на Ъндърхил приличаше на вила за гости към някоя от истинските резиденции. По-голяма част от вътрешното пространство беше разделено между телохранителите от Службата за сигурност. А сега, докато шефът пребиваваше в резиденцията, охраната беше удвоена. Юнърбай беше уведомен, че безценният му товар вече е доставен на местоназначението и че скоро ще го извикат. Арла и Брун получиха разписка, че са го довели без произшествия и Хрунк бе въведен в не много обширната служебна приемна. Следобедът му мина в четене на доста остарели новинарски списания.

— Сержант! — гласът на генерал Смит прозвуча от вратата. — Извинявай за закъснението.

Беше облечена в комендантска униформа без отличителни знаци. Точно такава обикновено носеше и Страт Грийнвал. Стройната ѝ изящна фигура почти не бе променена, но движенията ѝ изглеждаха малко сковани. Хрункнер я последва през охранителния сектор и по извитата дървена стълба.

— Извадихме голям късмет, сержант. Шерк и аз сме горди с твоето откритие.

— Да, мадам. Рачнер Тракт състави графика — стълбището се виеше между нефритените стени. — Къде са децата? — въпросът се изплъзна съвсем неволно от устата му.

Смит се поколеба. Очевидно търсеше в думите му някакво неодобрение.

— Младша се записа в армията миналата година.

Така дочу и той. *Толкова време мина, откакто видях за последен път малката Виктъри.* Запита се как ли ще изглежда в униформа. Открай време беше упорито малко създание. Капризите ѝ граничеха с

приумиците на Шерканер. А дали Рапса и малкият Хрунк са някъде тук?

Стълбите ги изведоха извън стените на кратера. Тази част от резиденцията навярно съществуваше още от ранните години на Чезнещото слънце. Но преди тук се простираха открити градини и покрити с плочи дворове. Сега трикрилният кварцов прозорец се изпречваше на пътя на Мрака. Стъклото омекотяваше всички цветове от ултраспектъра, но изгледът пак беше пуст и безжизнен. Светлините на града примигваха на дъното, заобикаляйки разположеното в средата езеро с цвят на жарава. Ледена мъгла се стелеше над водата и меко отразяваше всички отблясъци на града. Генералът закри гледката, докато го водеше към личните покои на първия собственик — както предположи Юнърбай. После го въведе в просторна, ярко осветена стая.

— Хрунк! — Шерканер Ъндърхил се подаде сред натъпканите възглавници, които образуваха мебелировката.

*Със сигурност са останали от предишния собственик.* Юнърбай не можеше да допусне, че генералът или Ъндърхил ще изберат такива десени.

Ъндърхил се заклати сковано през стаята. Ентусиазмът далеч надхвърляше подвижността му. Водеше огромна дървеница-водач на каишка. Съществуто търпеливо го насочваше в правилната посока, докато стигнаха вратата на стаята.

— Боя се, че за броени дни изпусна Рапса и малкия Хрунк. И двамата не са малчуганите, които помниш. Вече са седемнайсетгодишни! Но генералът не одобрява обстановката тук и ги изпрати обратно в Принстън.

Зад себе си Хрункнер видя как генералът сърдито поглежда съпруга си, но тя не подхвърли никаква забележка. Вместо това обиколи последователно многобройните прозорци и отваряше капациите, прогонвайки Мрака. Изведнъж стаята се превърна в открит чардак. Тримата се разположиха. Шерканер го засипваше с новини за децата. Генералът седеше безмълвно. Но когато съпругът ѝ се впусна да разказва последните прекеждия на Джирлиб и Брент, тя се намеси:

— Убедена съм, че сержантът не е толкова загрижен за нашите деца!

— Но аз... — започна Юнърбай и в този момент видя напрегнатото изражение на генерала. — Но аз предполагам, че имаме да си кажем толкова други неща, нали?

Шерк се подвоуми, после се наведе и разроши косъмчетата по черупката на дървеницата-водач. Съществуването беше огромно. Сигурно тежеше почти четирийсет килограма, но изглеждаше кротко и умно. След малко дървеницата загъркори.

— Искате ми се всички да се чувстват като у дома си тук, дори в присъствието на Мобиай. Да, за толкова неща трябва да поговорим...

Той пхна една от ръцете си под филигранната маса. Вещта приличаше на оригинал от династията Трепен. Съкровище, оцеляло четири прехода в убежището на някое богато семейство. Шерканер измъкна един от пакетите, които Хрунк донесе от Високата екватория, и го удари в масата. По полирания плот се пръсна скално брашно.

— Страхотно, Хрунк! Твоят вълшебен скален пращец! Какво те наведе на тази идея? Една кратка обиколка и се връщаш с тайна, която цялото Разузнаване е пропуснало.

— Чакай малко! От твоите уста звучи като че ли някой не си е свършил добре работата! — *Други пък няма да се чувстват много добре, докато положението не се изясни.* — Каналите бяха открити, но Рачнер Тракт координира всичко с мен. Той осигури двете сътруднички, които ме придружиха. По-важното е какво свършиха неговите агенти във Висока екватория. Нали знаеш историята? Четирима от хората на Тракт се промъкнаха през платото и донесоха скално брашно от подземните рафинерии на Сродниците.

— Да — кимна Смит. — Не се тревожи. Самата аз се обвинявам, че не обърнах достатъчно внимание. Прекалено много залагаме на нашата безспорна преднина в техниката.

— Има нещо вярно — засмя се Шерканер и с крайчеца на ръката си порови в скалното брашно. Светлината в стаята беше ярка и многоцветна, много по-силна от тази в митницата на летището. Но независимо от осветлението прахът не приличаше на нищо друго освен на стрита глина. На високопланинска екваториална глина, ако човек има представа от минералогия. — Още не мога да проумея как си се досетил за това, дори като възможност?

Юнърбай се облегна назад. В действителност възглавниците бяха много по-удобни в сравнение с третокласните пътнически седалки.

— Ами, нали помниш, съвместната експедиция на Сродниците и Съглашението до средата на платото. Беше приблизително преди пет години. Няколко специалисти от техните твърдяха, че гравитацията там не е нормална.

— Да, смятаха, че шахтите на мината са подходящо място за установяването на нова по-ниска граница. Съвсем според принципа за равните стойности. Обаче откриха огромни различия, които зависеха от времето през деня. Както казваш, стигнаха до смахнати изводи, но след повторната проверка ги отрекоха.

— Това е официалната история. Но когато поставях енергийните източници в Западното подземие, се запознах с един от физиците на Съглашението, взел участие в експедицията. Трига Дийпдъг е сериозен инженер, независимо че първата ѝ специалност е физиката. Оpozнах я добре. Както и да е... Тя твърди, че експерименталният подход при първата експедиция е бил отличен и че не е била изпратена при следващите експедиции... И така, зачудих се какви са тези огромни минни работи на открито, които Сродниците започнаха на платото точно една година след експедицията... Мината е почти в средата на платото и им се е наложило да поставят релси на петстотин мили разстояние.

— Открили са мед — каза Смит. — Добър удар, няма съмнение!

— Разбира се — усмихна се Юнърбай. — Но ако не бяха дали тази информация, ти веднага щеше да се усъмниш. Все пак... добивът на мед е несигурен процес. А моята приятелка-физичка си знае работата. Колкото повече разсъждавах по този въпрос, толкова повече ми се струваше, че няма да е зле да отскоча дотам и да видя какво става — той посочи пакетчето със скално брашно. — Това пред вас е от рафинерията на трето ниво. Миньорите на Сродниците трябва да обработят тонове екваториална глина, за да извлекат това малко количество. Предполагам, че процесът включва допълнителна преработка, за да получат крайния продукт.

Смит отново кимна.

— А аз се хващам на бас, че Сродниците бдят над този прах по-внимателно, отколкото тийфърите пазят своите свещени скъпоценни камъни.

— Точно така. Екипът на Тракт не е успял да се добере до крайния продукт — Хрункнер посочи с крайчеца на една от ръцете си

скалното брашно. — Надявам се, че количеството ще бъде достатъчно, за да докажеш, че сме попаднали на находка.

— О, да, напълно достатъчно!

Юнърбай се втренчи смаяно в Шерк.

— Но ти разполагаш с праха едва от четири часа!

— Познаваш ме, Хрунк. Тук може да съм във ваканционен курорт, но си имам любими занимания. И разбира се, лаборатория, в която да работя. При подходящо осветление твоето скално брашно тежи почти половин процент по-малко от нормалното... Поздравления, сержант! Ти си открил антигравитацията!

— Аз... — Трига Дийпдъг беше напълно уверена в това, но до този момент Юнърбай не можеше да повярва в откритието. — Страхотно, господин Мигновен Анализ. И как действа?

— Сега ме хвана натясно — Шерканер преливаше от радост. — Ти си открил нещо напълно ново. Защо дори да не кажем... — той млъкна, очевидно търсейки думи. После продължи: — Е, много е странно. Направих опит да дестилирам по-фините частици прах. И знаеш ли, нищо не излезе. Не можеш да дестилираш антигравитационни частици. Мисля, че се наблюдава някакъв вид групов ефект. Лабораторията ми тук не е оборудвана подходящо. Утре заминавам за Принстън с първия полет. Освен вълшебното тегло, открих още нещо, което е изумително. Тази високопланинска глинеста почва винаги съдържа диамантени форами. Но в този прах и най-малките форами — шестограмчета с размери една милионна от милиметъра — са с хиляди. Искам да проверя за наличието на класически находки в праха. Възможно е частиците на тези форами да си взаимодействат по някакъв начин. Може... — и Шерканер Ъндърхил се впусна в десетки хипотези и планове за безброй тестове, с които да изтръгне истината от своите теории.

Докато говореше, като че ли годините отпадаха от гърба му. Всичките му ръце още трепереха забележимо, но беше пуснал каишката на дървеницата-водач. Радост звънтеше в гласа му. Беше обзет от същия ентузиазъм, който заразяваше неговите студенти, Юнърбай и Виктъри Смит да градят един нов свят. Докато той говореше, Виктъри се изправи, приближи се и седна близо до него. Десните ѝ ръце обвиха раменете му в силна, подкрепяща прегръдка.

Юнърбай усети, че неволно се усмихва на Шерканер, пленен от неговите думи.

— Спомняш ли си всички неприятности, с които се сблъска при детското радиопредаване? Да кажем: цялото небе може да бъде наше убежище. Боже, Шерк, кой се нуждае от ракети при наличието на това вещество? Ще можем да полетим в космоса с истински кораби. Най-накрая ще открием какво предизвиква тези светлинки, които видяхме в Мрака. Може дори да открием нови светове!

— Да, но... — започна Шерканер, но изведнъж се отпусна немощно. Като че ли маниакалният ентузиазъм, проявен от някой друг, го накара да осъзнае проблемите, които се изправяха между мечтата и реалността. — Но... хм... Но нашето съревнование с Преподобната Педуре и Сродниците все още не е завършило...

Хрункнер си спомни разходката през гората на дъното на кратера. *Все още трябва да се учим и как да живеем в Периода на мрак.*

Тежестта на годините отново се стовари върху Шерканер. Той посегна да погали Мобияй и с две от ръцете си хвана каишката на животното.

— Да, доста проблеми стоят пред нас — после сви рамене, една равносметка за възрастта и неосъществимите си мечти. — Но не мога да направя нищо за спасението на света извън Принстън. Засега тази вечер е най-добрата ми възможност да видя как хората ще реагират при настъпването на Мрака. Какво мислиш за нашия Първи ден на Мрака, Хрунк?

Срутване от висините на надеждата. Сблъсък с ограниченията на расата на Паяците.

— Беше... страшничко, Шерк. Нарушихме всички правила, едно по едно. Днес следобед видях какво е останало. Дори ако спечелим битката с Педуре, не съм сигурен какво ще постигнем в крайна сметка.

Изражението на Шерканер се озари от обичайната му насмешлива усмивка.

— Положението не е толкова лошо, Хрунк! — той бавно се изправи на крака и Мобияй го поведе към вратата. — Повечето от хората, останали в Калорика, са глупави богаташи по рождение... Нормално е да очакваш да се държат разпуснато. Но човек все още научава нещо, докато ги наблюдава... — той махна към генерала. —



Ще се разходя около долния край на пръстена, скъпа. На тези младежи може да им хрумне интересна идея.

Смит се надигна от възглавниците, заобиколи Мобай и за миг прегърна съпруга си.

— Нали ще вземеш и охраната? И без номера!

— Разбира се.

И Хрункнер усети, че молбата ѝ е отправена напълно сериозно. Че от дванайсет години насам Шерканер и всички деца на семейство Ъндърхил с удоволствие приемат мерките за сигурност.

Нефритените врати се затвориха плавно зад гърба на Шерканер. Юнърбай и генералът останаха сами. Смит се върна на мястото си. Мълчанието помежду им се проточи. От колко години не съм говорил с генерала лично, без стаята да е пълна със служители? Дватамата непрекъснато поддържаха контакт чрез електронната поща. Официално Юнърбай не беше член от персонала на Смит, но програмата за експлоатация на разделителната централа беше единствената и най-важна гражданска задача в нейните задължения. Той се съобразяваше със съветите ѝ при вземането на решения, пътуваше от град в град съобразно нейния график и с всички сили се стараяше да удовлетвори нейните специалисти, като същевременно защити интересите на частните предприемачи. Почти всеки ден Юнърбай разговаряше по телефона с някой от нейните хора. Неведнъж годишно се срещаха на служебни инструктажи.

Но след отвличането... бариерата помежду им се превърна в крепостен зид. Тази бариера съществуваше още отпреди, като растеше успоредно с израстването на децата ѝ. Но преди смъртта на Гокна дватамата някак си успяваха да я преодолеят. Сега Хрункнер се чувстваше странно, седнал насаме с генерала.

Дватамата продължаваха да мълчат, като се наблюдаваха изпитателно и се преструваха, че гледат в друга посока. Въздухът беше неподвижен и студен, като че ли стаята не беше проветрявана от дълго време. Хрункнер се принуди да разглежда бароковите маси и шкафове, полирани с дюза разноцветни лакове. На практика всички дървени мебели изглеждаха стари с поколения. Дори възглавниците и бродираните им калъфи бяха в претруфения стил на поколение 58. Все пак беше сигурен, че Шерк наистина работи тук. Седалката отдясно беше поставена до писалище, отрупано с дреболии и хартии. Позна

характерния разкривен почерк на Ъндърхил, написал заглавието „Видеомантия за високорентабилна стеганография“.

Изведнъж генералът наруши напрегнатата тишина.

— Добре си се справил, сержант! — тя се изправи, приближи се до него и се настани на седалката пред писалището на Шерк. — Изобщо не обърнахме внимание какво са открили там Сродниците. И все още щяхме да сме слепи, ако не бяхте ти и Тракт.

— Ратчер осъществи операцията, мадам. Той стана отличен офицер.

— Да... Ще съм ти задължена, ако ми позволиш да обсъдя с него следващите планове.

— Разбира се.

Отново се възцари тишина. Нямаха какво да си кажат. Най-после Хрункнер махна към невероятния куп възглавници, най-малката от които струваше колкото едногодишната заплата на сержанта. В стаята нямаше следа от присъствието на двамата му стари приятели с изключение на писалището на Шерк.

— Не идваш често тук, нали?

— Не — рязко заяви тя. — Шерк искаше да види как живеят хората след настъпването на Периода на мрак. А това ще стане много скоро. Освен това мястото изглежда съвсем спокойно, за да доведем най-малките — тя го изгледа предизвикателно.

*И как да превърна това в тема на разговора?!*

— Да, ами, радвам се, че си ги изпратила в Принстън. Те са... те са добри деца, мадам, но за тях тук не е подходящо. Долу, на дъното, изпитах някакво много особено чувство. Хората се страхуват — както в старите приказки за нехранимайковци, които не са били предвидливи и са останали сами след настъпването на Мрака. Нямаат никаква цел, а Периодът на мрак вече настъпи.

Смит се посмъкна от седалката.

— Ще трябва да се борим с милион години еволюция. Понякога е трудно да възприемеш това плюс ядрената физика и Преподобната Педуре. Но с времето хората ще свикнат.

Шерканер Ъндърхил щеше да употреби същите думи, с неизменната си усмивка и пълно пренебрежение към неудобството на присъстващите. Но Смит го изрече по-скоро като попаднал в засада гвардеец, който повтаря уверенията на Висшето командване за

безсилието на врага. Изведнъж той си спомни колко старателно тя вдигна всички прозорци.

— Ти изпитваш същите чувства, нали?

За миг Хрункнер се изплаши, че тя ще избухне. Но вместо това Смит запази неразгадаемо мълчание. В крайна сметка прошепна:

— Прав си, сержант. Както казах, трябва да се борим с много от нашите инстинкти... — после вдигна рамене. — Но Шерканер изобщо не се притеснява от това. По-скоро усеща страх и това го очарова — просто поредната вълшебна загадка. Всеки ден слиза до дъното на кратера и наблюдава. Дори общува с телохранителите, с дървеницата-водач, с всички... Трябва да го видиш, за да повярваш. Щеше да прекара долу цял ден, ако ти не се беше появил да му поднесеш още по-завладяващ пъзел...

— Такъв си е Шерк — усмихна се Юнърбай. — Може би е сигурен в безопасността. Видя ли как се ентусиазира, когато говорихме за вълшебното скално брашно? Нямам търпение да разбера какви експерименти ще направи. Какво излиза, като донесеш чудо на чудотворец?

Смит търсеше думи.

— Ще разкрием тайната на скалното брашно, това е сигурно. С течение на времето... но... По дяволите, Хрункнер, заслужаваш да ти кажа. Познаваш Шерк, откакто и аз го познавам. Забелязал си колко се е засилило треперенето му. Истината е, че той не остарява така както повечето от вашето поколение.

— Забелязах слабостта му, но погледни всички резултати, постигнати в Принстън. Той е по-деен отвсякога.

— Да, относително. С течение на времето той неизменно разширяваше кръга от гениални студенти. В момента те са стотици, из цялата компютърна мрежа.

— Но всички доклади от „Том Лърксалол“, мислех, че са на Шерк и неговите студенти.

— Тези ли? Не... Те са... само на негови студенти. Играят анонимни игри в мрежата. Превръщат тегленето на кредит в гатанка. Просто е смешно.

Смешни или не, те бяха невероятно продуктивни. През последните няколко години „Том Лърксалол“ беше направил

невероятни разработки с всестранно приложение — от ядрените съоръжения, до компютризацията и индустриалните стандарти.

— Трудно ми е да го приема. И сега изглеждаше същият както винаги. Умствено, искам да кажа. Идеите му хрумваха мигновено, като всеки друг път.

*Десетина странни идеи в минута и си изчерпан!* Юнърбай се усмихна на спомена. *Непостоянство, твоето име е Ъндърхил!*

Генералът въздъхна. После каза тихо и разсеяно, като че ли разказваше за измислен герой от приказка, а не споделяше личната си трагедия.

— Шерк имаше хиляди безумни идеи и стотици блестящи хрумвания. Но... той се промени. Моят любим Шерканер не е открил нищо ново през последните три години. Напоследък се е вманиачил във видеомантията, знаеш ли? Предишният плам не е угаснал, но... — и Смит млъкна отчаяно.

Почти четирийсет години Виктъри Смит и Шерканер Ъндърхил бяха екип. Ъндърхил я затрупваше с непрестанна лавина от идеи, а Смит пресяваше най-добрите и му ги връщаше за разработка. Обикновено Шерк определяше отношенията им по-живописно. В онзи момент той беше сигурен, че изкуственият интелект ще управлява бъдещето. „Аз съм генериращият идеи компонент, а Виктъри е детекторът за боклук. Обединеният ни интелект е по-велик от всичко, което е на десет крака.“ И двамата промениха света.

*А сега... ако екипът е изгубил своя гений?* Брилянтните приумици на Шерк държаха генерала в релси, точно както и обратното. Без Шерк Виктъри Смит разполагаше само със собствените си ценни качества: решителност, сила, упоритост. *Но дали те са достатъчни?*

Известно време Виктъри не каза нищо повече. Хрункнер изпитваше желание да се приближи към нея и да отпусне ръце на раменете ѝ... но сержантите, дори старите сержанти, не си позволяваха подобно отношение към един генерал.

## 42.

Годините минаваха и опасността растеше. Рейнолт продължаваше разследването си по-неумолимо отколкото който и да е човек, когото Фам познаваше. Той избягваше да манипулира „умните глави“, доколкото беше възможно. Дори програмираше операциите да не прекъсват, докато беше извън Бдение. Твърде рисковано, но пък избягваше явната връзка. Обаче и това не помогна. Явно Рейнолт вече имаше конкретни подозрения. Индикаторите на Фам показваха, че разследването ѝ се разширява и обръчът около заподозрения — най-вероятно Фам Нувен — се стеснява. Но не можеше да предприеме нищо. Анне трябваше да бъде премахната независимо колко рисковано беше това. И откриването на новия „кабинет“ на Нау вероятно бе най-добрият шанс, който щеше да получи.

Томас Нау го наричаше „Северната лапа“. А почти всички останали — предимно Чуенг Хо, които направиха инженерните планове — просто му казваха „Езерния парк“. И сега всеки, останал в Бдение, имаше възможност да види крайния резултат.

Когато Нау се показа на входа на дървената беседка, краят на опашката от хора все още не се виждаше. Беше облечен в лъскава куртка и зелен панталон.

— Хора, стъпете на земята. Моята Киви измисли съвсем нов протокол за Северната лапа — той се усмихна, а присъстващите се разсмяха.

Гравитацията на Диамант Едно беше наполовина по твърденията на физичните закони. Всички стъпиха на земята около беседката, но чувството им за вертикално положение беше много смътно. Застаналата зад Нау Киви се засмя при вида на стотиците хора пред тях, които се клатушкаха наляво-надясно като пияни. На яката на дантелената ѝ блуза се беше свило малко черно котенце.

— Приятели — вдигна ръце Нау, — моля ви този следобед да се порадвате на създаденото от вас. Наслаждавайте се. И помислете! Преди трийсет и осем години ние почти се самоунищожихме в сражение и с предателство. За повечето от вас времето не е толкова

дълго — само десет или дванайсет години в Бдение. Спомняйте си, че оприличих това време на Епохата на заразата на Балакреа. Ние загубихме повече от ресурсите, които донесохме тук, разрушихме възможностите си за междузвезден полет. И заявих, че за да оцелеем, трябва да забравим разногласията и да работим съвместно, без да обръщаме внимание на различията помежду ни... Е, приятели, ние постигнахме точно това! Опасността за физическото ни съществуване не е отминала. Срещата ни с Паяците тепърва предстои. Но се огледайте и ще видите как сами си помогнахме. Всички вие построихте това чудо от гола скала, лед и замръзвал въздух. Тази Северна лапа — Езерният парк — не е голям, но е произведение на най-изящното изкуство. Вижте го! Вие го създадохте и то може да съперничи на най-красивите творения на цели цивилизации! Гордея се с вас!

Той протегна ръка и прегърна Киви през раменете. Котенцето се смъкна в свивката на лакътя ѝ. Навремето отношенията между Нау и Лизолет бяха предмет на грозни клюки. Но сега хората се усмихваха съвсем естествено на прегръдката му.

— Виждате, че това е нещо повече от парк — продължи той, — повече дори от светилището на всеки Пастир. Всичко тук, пред очите ви, е доказателство за нещо ново във вселената, комбинация от най-доброто, което притежават и Новородените, и Чуенг Хо. Фокусираните специалисти на Новородените — Фам забеляза, че Нау все още не говори за робите толкова откровено, колкото трябваше — съставиха подробните чертежи на това място. Търговската и лична предприемчивост на Чуенг Хо го превърнаха в действителност. А самият аз научих нещо: на Балакреа, Френк и Гаспр — ние, Пастирите, управляваме обществото в името на неговото добро. Но в общи линии управлението ни се определя от личната гледна точка и често се подкрепя от силата на закона. Тук, докато се трудехме с вас, предишните Чуенг Хо, аз видях нещата по друг начин. Зная, че работата по моя парк е завършена вместо отплата за тези глупави розови хартийки, които криехте от мен толкова дълго — той вдигна ръка и безброй разменни бонове се пръснаха около него. Тълпата отново се разсмя. — Е, смятам, че съчетанието от уменията на Пастира да ръководи и изпълнителността на Чуенг Хо завърши успешно първата ни мисия!

Нау се поклони. Хората ентусиазирано му ръкопляскаха. Киви застана пред него и се изправи на парапета на беседката. Аплодисментите станаха още по-бурни. Котенцето най-последно се събуди от шума и блъсканицата, скочи от ръката на Киви и се понесе във въздуха над множеството. После разпери нежните си крила, забави пикиращия си полет нагоре, сниши се и закръжи над главата на господарката си. Киви се обърна към хората:

— Отбележете, че на Мирау е позволено да лети тук. Но тя има крила! — котето закачливо и рязко се спусна към нея, после отлетя в гората, която се простираше около сухоземната част на беседката на Нау. — А сега да се почерпим.

Някои от присъстващите вече се приближаваха към подредените по продължение на алеите дървени маси, които леко се огъваха надолу сякаш под тежестта на сервираната храна. Фам също се понесе натам, като гръмогласно поздравяваше всеки, който искаше да си поговори с него. Беше изключително важно присъствието му да бъде запомнено от възможно най-голям брой хора. През това време зад клепачите му информацията, предавана от миниатюрните му шпиони, предоставяше тактически план на парка и гората.

Около отрупаните с храна маси гъмжеше от хора, но пивницата на Бени вече имаше установен протокол — всеки взимаше храна и се отдалечаваше. След малко повечето присъстваци си осигуриха първите сандвичи и колби с разхладителна напитка и се отдръпнаха назад. Фам се понесе над главата на Бени и го потупа по гърба.

— Бени! Страхотно е! Мисля, че ти си доставчикът!

Бени се задави и се закашля.

— Разбира се, че храната е хубава. Разбира се, че аз я доставих... и Гонле — той кимна към бившия комендант по настаняването до себе си. — Всъщност, бащата на Киви отгледа някои нови култури, сведения за които открихме в библиотеката. От половин година ги имаме, но ги пазехме специално за случая.

Фам се отблъсна нагоре.

— Аз ги опитах още отвън.

Гонле Фонг замечтано се усмихна. Повече от всеки друг Чуенг Хо — в известен смисъл повече и от самата Киви — Фонг се, стремеше да спечели благоволенieto на Томас Нау. Но Гонле се справяше отлично с производството на блага.

— Всички са ги опитали още навън. Моите оранжерии вече са одобрени от Пастира. И разполагам с истинска автоматика!

— Значи имаш нещо по-добро от клавиатура? — лукаво попита Фам.

— Точно така. А днес отговарям за обслужването — тя театрално вдигна ръка и поднос с храна послушно се понесе към тях.

После се завъртя около ръката ѝ и любезно се наклони, за да ѝ поднесе зелени водорасли с подправки. След това се насочи към Бени и накрая — към Фам. Малките шпиони на Фам огледаха играчката от всички ъгли. Подносът маневрираше с помощта на миниатюрни газови реактивни двигатели с почти безшумен работен режим. Технически погледнато, съоръжението беше елементарно, но се движеше грациозно и интелигентно. Бени също се впечатли и попита:

— Дали е под контрола на някой от фокусираните?

— Хм... да. Пастирът сметна, че си струва труда в чест на събитието.

Фам погледна другите подноси. Те описваха широки кръгове около масите и избираха онези от гостите, които още не си бяха взели храна. *Хитро!* Робите дипломатично се криеха „зад кулисите“. Така хората можеха да потвърдят: Томас Нау често заявяваше, че фокусираните водят цивилизациите към по-високо ниво на развитие. *Но Нау е напълно прав! Проклет да бъде!*

Фам изтърси нещо от обичайния си репертоар на Гонле Фонг — думи, които трябваше да покажат, че „старият въздухар Тринли“ наистина е впечатлен, но в никакъв случай няма да си признае. После се отдръпна встрани от навалицата с явното намерение да си вземе нещо за ядене. *Хм! Преди малко Ритцер Брюхел е излязъл от Бдение! Още една умна постъпка на Нау.* Много хора копнееха напоследък да се озоват в „полезрението“ на Нау, но Ритцер Брюхел можеше да обезсърчи дори най-старателните. А след като Брюхел беше в камерата за летаргичен сън, а Нау и Рейнолт се развличаха, обучавайки „умните глави“ да сервират храна... *Не съм предполагал, че ще ми падне по-удобен случай! Но къде е Рейнолт?* Проследяването на жената бе изключително трудно. Понякога тя се скриваше дори от главния монитор на Брюхел в течение на Ксек. Фам насочи мислите си навън. Милиони прахообразни частици бяха пръснати из парка. Най-голямата част поддържаха стабилизирането на езерото и работата на



вентилаторите. Въпреки това Фам разполагаше с достатъчна оперативна мощност. Но по никакъв начин не можеше да се справи с всички образи от всички възможни ъгли. Смътно осъзнаваше, че се клатушка напред-назад, докато мислите му изследват парка във всички посоки. *Аха, ето!* Нямахше близък план, но в беседката на Нау зърна червената коса и розовата кожа на Рейнолт. Както очакваше, тя не участваше в празника. Очите ѝ бяха скрити зад черния визьор на шлема ѝ. Изглеждаше както обикновено. Напрегната, пренапрегната — като че ли пред прага на велико прозрение. *И доколкото я познавам, тя наистина е.*

Някой го тупна по рамото толкова силно, колкото самият той плесна Бени преди малко.

— Ей, Фам, човече! Как ти се струва това?

Фам отблъсна виденията зад клепачите си и погледна към натрапника. Беше Тръд Силипан, натруфен за събитието. Подобна необикновена униформа беше виждал само в някои исторически записи на Новородените. Мъжът беше облечен в синя коприна, от чиито краища висяха ресни и пискюли. Приличаше на разкъсан мръсен парцал. Това беше робата на Първите последователи. Поне веднъж Тръд така му каза. Фам преувеличи изненадата си:

— Кое? Униформата ти или гледката?

— Гледката, разбира се! Аз съм униформен само защото това е изключително събитие! Чу речта на Пастира. Хайде, отдели малко време. Ogледай Езерния парк и ми кажи какво мислиш.

Зад клепачите си Фам видя, че Езр Вин се приближава към тях. *Само това ми трябваше!*

— Ами...

— Да, какво мислиш, боец Тринли? — Вин заобиколи и най-после се озова пред тях. За миг впи поглед право в очите на Фам. — Ти си най-възрастният от всички присъстващи Чуенг Хо и си пътувал най-много. От всички нас ти трябва да имаш най-голям опит. Как ти се струва Северната лапа на Пастира в сравнение с великолепните паркове на Чуенг Хо?

В думите на Вин се криеше двусмисленост, която не остана незабелязана от Тръд Силипан. За миг Фам изпита ледена ярост. *Ти си част от причината убийството на Анне Рейнолт да стане наложително! Ти, дребен смотаняк!* „Истинските разкази“ на Нау за

Фам Нувен разядоха душата на момчето. Вече цяла година той знаеше истината за случилото се на Зева Бризго. И се досещаше за истинските намерения на Фам относно Фокуса. Изискванията му за гаранции и допълнителни убеждения ставаха все по-настоятелни.

Локализаторите рисуваха фалшива цветна диагностика по лицето на Езр Вин, показваха кръвното му налягане и температурата на тялото му. Беше ли възможно един добър съгледвач „умна глава“ да погледне тези картини и да се досети, че младежът играе някаква роля? Вероятно. Омразата на момчето към Нау и Брюхел все още надделяваше над чувствата, които изпитваше към Фам Нувен. Фам още можеше да го използва. Но той беше още една причина, поради която Рейнолт трябваше да бъде премахната.

Мислите на Фам препусаха бясно, докато устните му се изкривиха в самодоволна гримаса.

— Ако погледнем на нещата под този ъгъл, момчето ми, ти си абсолютно прав. Зубренето по учебник не може да се сравни с пътешествията за светлинни години и с гледките, видени със собствените очи.

Той се обърна и погледът му се насочи надолу към алеята, беседката, пристана и ширналото се езеро. *Прави се, че разглеждаш всичко задълбочено!*

Беше прекарал Мсек в невидими обиколки на съоръжението. С лекота можеше да изиграе ролята си. Но застанал там, той усещаше как въздухът леко поклаща дърветата зад него. Беше тих, нежен полъх, наситен с аромата на смола от гората, която се простираше на хиляда километра от тях. През високите перести облаци се прокрадваха слънчеви лъчи. И това беше илюзия. Днес истинското слънце беше по-слабо от една нормална луна. Но системите за осветление, закрепени в диамантеното небе, имитираха почти всеки визуален ефект. Единственият признак за илюзията бяха бледите искрящи дъги, които се появяваха през по-големите разстояния.

В подножието на хълма, на който стояха, се плискаше самото езеро — истинският триумф на Киви. Водата беше истинска, на места дълбочината стигаше трийсет метра. Системата от сервоклапи и локализатори на Киви осигуряваше стабилността му. Гладката повърхност отразяваше надвисналите над него облаци и синьото небе. Беседката на Пастира беше с изглед към пристан в малък залив, който

се простираше с километри в двете посоки. *Всъщност, на по-малко от двеста метра.* Два скалисти острова се издигаха от мъглата, обвила далечния край на езерото.

Мястото беше вдъхновено от Бога, изключително творение.

— Това е *тресартнис!* — заяви Фам, но се постара думата да прозвучи като обида.

— Моля? — намръщи се Тръд.

— Думата е от жаргона на строителите на паркове. Означава... — намеси се Езр.

— А, да, чувал съм я. Невероятно голям парк с бонзаи — и Тръд премина в защита: — Е, да, доста е голямо, но Пастира толкова настояваше. Виж: огромен парк в условията на микрогравитация, който пресъздава перфектно повърхността на планетата. Нарушени са доста естетически правила, но все пак нали именно пренебрегването на установените правила е целта на един Велик пастир.

Фам сви рамене и замислено се зае с разхладителните напитки на Гонле. Лениво се обърна и впери очи в гората. Билото на хълма следваше извивката на истинската стена на пещерата — обикновен номер при създаването на паркове. Дърветата се извисяваха на височина от десет и двацет метра. По дебелиите им дънери студено проблясваше мъх. Али Лин го беше отгледал в инкубаторите на повърхността на Диамант Едно. Само преди година фиданките едва стигаха три сантиметра. А сега с уменията на Али дърветата приличаха на стогодишни. Тук-там изсъхнали дървета от „по-старото горско поколение“ образуваха сиви петна сред синьо-зелената растителност. Наблюдавано с просто око, подобно съвършенство можеше да бъде постигнато от някои строители на паркове. Фам обаче наблюдаваше гората през локализаторите. И всеки детайл в парка на Нау беше изпитан до съвършенство. Всеки кубичен метър беше посъвършен от най-изящния бонзай на Намджем.

— Е — каза Силипан, — мисля, че разбираш защо изпитвам гордост. И тя е напълно заслужена! Пастир Нау даде общите насоки, но моята работа с автоматизираните системи превърна идеите в действителност!

Фам усети клокочещия в Езр Вин гняв. Той несъмнено го прикриваше, но един добър съгледвач със сигурност щеше да го

забележи. Фам леко докосна рамото на Езр. После пушна гръмогласния смях — запазена марка на Тринли.

— А ти разбра ли, Езр? По-скоро искаш да кажеш, че фокусираните, които наблюдаваш, са свършили цялата работа!

„Наблюдаваш“ беше прекалено силна дума. Силипан беше повече от наблюдател, но уточнението щеше да го обиди дълбоко и той никога нямаше да му прости.

— Е, да, „умните глави“... Нали точно това казах?!

Рита Лиано се показа от навалищата около масите. Носеше храна за двама.

— Виждали ли сте Джау? — попита тя. — Пространството е толкова голямо, че се загубихме.

— Не съм го виждал — отрече Фам.

— Бордният техник ли? Май тръгна да заобикаля беседката — намеси се един от Новородените, чието име Фам не би трябвало да знае.

Нау и Киви въведоха Междинно Бдение в чест на откриването на парка и сред присъстващите имаше почти непознати хора.

— Е, ще се наложи да отскоча до тавана и да погледна отвисоко — дори при сегашните радостни събития Рита Лиано беше добър Последовател на Новородените. Краката ѝ едва докосваха земята, докато се извъръщаше, за да огледа тълпата. Изведнъж извика: — Киви, виждала ли си моя Джау?

Киви се отдели от групичката около Томас Нау и с подскоци тръгна към тях.

— Да — отговори тя. Фам забеляза, че Езр Вин отстъпва и се насочва към друга компания. — Джау не вярваше, че вълноломът е истински и му предложих да го разгледа отблизо.

— А той истински ли е? А лодката?

— Разбира се. Елате, ще ви покажа.

Петимата поеха по пътеката надолу. Силипан се изпъчи в копринените си парцали и махна на останалите да го последват:

— Вижте какво сме сътворили тук!

Фам изпрати вътрешното си зрение напред, изучавайки скалите около вълнолома и храстите, надвиснали над водата. Тази балакреанска растителност беше прекрасна и напълно подходяща за студения въздух. Входът към тунела със съоръженията беше скрит в

скалата зад синьо-зелените порести листа. *Това може би е най-добрият ми шанс!* Фам тръгна редом с Киви, като задаваше въпроси с надеждата, че по-късно по този начин ще си осигури алиби.

— И човек наистина може да плува с нея?

— Ще се увериш сам — усмихна се Киви.

Рита Лиао подсвирна пресилено.

— Доста е студено, за да е истинско. Северната лапа е хубава, но няма ли как да я превърнете в тропическа джунгла!

— Не — отвърна Силипан. Той бързаше пред тях и се впусна в обяснения: — Прекалено е истинско. Целият смисъл в това творение на Али Лин е реализмът и детайлите.

В присъствието на Киви той говореше за „умните глави“ като за човешки същества.

Пътеката лъкатушеше живописно — реалистични завои, които ги отведоха до скалната повърхност на стената на пристана. Повечето гости ги следваха, изгарящи от любопитство.

— Водата изглежда неестествено гладка — отбеляза някой.

— Да — съгласи се Киви. — Създаването на истински вълни се оказа най-трудната задача. Някои от приятелите на баща ми работят по този въпрос. Ако успеем да образуваме по водната повърхност малки вълни едновременно с една...

Изненаданият смях, който я прекъсна, беше предизвикан от трио крилати котенца, които профучаха в ято над главите им. Трите се плъзнаха над водната повърхност и рязко пикираха в небето като изстребители.

— Бас хващам, че в истинската Северна лапа няма такива създания!

— Наистина — разсмя се Киви. — Това беше моята цена! — и тя се усмихна на Фам. — Помниш ли котенцата, които имахме в предполетния Лагер. Когато бях малка... — тя се озърна, търсейки нечие лице сред тълпата. — Когато бях малка, ми подариха едничко...

В сърцето ѝ още се спотайваше малкото момиченце, което помнеше и други времена. Фам пренебрегна прозвучалия копнеж в гласа ѝ. Изстреля думите безцеремонно и покровителствено.

— От крилатите котета няма никаква реална полза. Ако търсеше практическа употреба, трябваше да отглеждаш летящи прасета.

— Прасета ли?! — Тръд се препъна и наруши ритъма на вървежа им. — А, да, „благородните крилати прасета“.

— Да, смисълът на програмирането. Във всички велики лагери е имало крилати прасета.

— Да, сигурно... само ми дайте чадър! — Тръд поклати глава и някои зад гърба му се изсмяха.

Митовете за лелящите прасета не успяха да станат популярни в Балакреа.

Киви се разсмя като страничен наблюдател.

— Може би... Не мисля, че някога ще убедя котетата да събират летящия боклук.

След по-малко от двеста секунди хората се подредиха покрай брега на езерото. Фам се озова встрани от Киви, Тръд и Рита. Той се размърда, като че ли търсеше най-удобното за наблюдение място, а всъщност приближаваше към укритието, което порестите синьо-зелени листа му предоставяха. С малко късмет известно време щеше да цари всеобщо оживление. Със сигурност някой глупак ще се отдели от земята. И той започна последната си предпазлива проверка през мрежата на локализаторите.

Рита Лиано изобщо не беше глупава, но когато видя къде стои Джау Ксин, насочи вниманието си в друга посока.

— Джау, в името на Заразата, какво правиш?...

Тя подаде храната и напитките, които държеше, на застаналия зад нея и се втурна към вълнолома. Лодката, направена от тъмно дърво като беседката и самия пристан, беше отвързана и бавно се поклащаше в средата на залива. Над ватерлинията беше насмолена и лакирана, а по бордовете ѝ бяха изрисувани разноцветни рибки. Една-единствена мачта се издигаше в средата на балакреанския плавателен съд. Джау Ксин се ухили на събралите се на брега хора от седалката в средата на лодката.

— Джау Ксин! Веднага се върни на брега! Това е лодката на Пастира! Ще... — затича се по вълнолома Рита.

Внезапно осъзна грешката си и направи опит да спре. Когато краката ѝ се отделиха от земята, тя се понесе със скорост от няколко сантиметра в секунда. Излетя от платформата, преобърна се и увисна във въздуха. Беше объркана и несъмнено вбесена. Ако някой не я

дръпнеше надолу, щеше да се носи над главата на съпруга си беглец и да падне в езерото няколкостотин секунди по-късно.

*Време е за действие!* Програмите му докладваха, че никой от присъстващите не го наблюдава. Проучванията му за сигурността на Нау показваха, че нито един съгледвач в момента не го следи. Зърна и Рейнолт, която още работеше в беседката над някаква робска задача. За миг Фам заслепи локализаторите и се шмугна сред порестите листа. С малко „масажиране“ на дигиталните записи ще си осигури доказателство, че е бил тук през цялото време. Имаше възможност да свърши замисленото и да се върне незабелязано. Дори съгледвачите на Брюхел да не бяха нащрек, опасността пак бе твърде голяма. *Но отстраняването на Рейнолт е повече от наложително!*

Фам започна да се придвижва бавно по повърхността на скалата, като се криеше зад храстите. Дори тук артистичността на Али Лин беше ненадмината. Скалата можеше да бъде направена и от необработен диамант, но Али беше донесъл скали от минералните залежи на повърхността на L1. Цветовете бяха бледи, като че времето ги бе обезличавало хиляди години. Скалата представляваше великолепен акварел, по-изящен от всеки дигитален или нарисуван на хартия. Али Вин беше първокласен строител на паркове преди експедицията до Изчезващата. Именно по тази причина Сами Парк го включи в списъка на екипажа. Но през годините от неговия Фокус той беше станал още по-велик — както човек, посветил цялото си съзнание на една-единствена любов. Свършеното от него и колегите му беше изгънчено и задълбочено... и повече от всичко останало доказваше властта, предоставена от Фокуса на цивилизацията, която го притежава. *Използването му е правилно!*

Входът към тунела се намираше на няколко метра над него. Фам почувства половин дузина локализатори, които се носеха там и му показваха очертанията на вратата.

Част от вниманието му все още не се откъсваше от събралите се на пристана хора. Никой не гледаше в неговата посока. Някои от най-развеселените участници в празника се бяха издигнали над вълнолома и образуваха жива верига, която се точеше шест или седем метра във въздуха — акробатичен символ на падението на човечеството. Мъжете и жените във веригата заемаха всевъзможни пози — класически за такова изпълнение при нулева гравитация. Това нарушаваше илюзията

за плавен летеж и някои от Новородените извърнаха очи и замърмориха. Представата за тихо и дълбоко море беше едно, но внезапното прозрение, че морето е водна скала или таван направо предизвикваше гадене.

Внезапно последният от веригата протегна ръка и сграбчи Рита за глезена. Веригата се сви и я върна обратно на земята. Фам потупа дланта си и звуковете от сцената под него станаха по-отчетливи в ухото му. Джау Ксин беше започнал да изпитва неудобство. Извиняваше се на съпругата си.

— Но Киви каза, че всичко е наред. Пък и съм космически пилот.

— Главен пилот, Джау, не е същото!

— Почти същото е. Мога да правя някои неща и без някоя „умна глава“ да ме наблюдава.

Джау седна и наклони мачтата. Лодката се завъртя и започна да обикаля вълнолома, потъвайки до бордовете във водата. Вероятно всмукването я задържаше на повърхността. Но браздата, оставена от движението ѝ, се вдигна на половин метър във въздуха. Хората заръкопляскаха — дори Рита — а Джау обърна плавателния съд и се понесе обратно към пристана.

Фам бутна вратата на тунела. Локализаторите вече бяха настроили ключалката. *Слава Богу, всичко в този парк е съвместимо с локализаторите!* Вратата безшумно се отвори. И когато той прекрачи прага, тя се затвори зад гърба му.

Разполагаше с около двеста секунди.

Фам бързо се отблъсна нагоре из тесния тунел. Тук нямаше никакви илюзии. Стените бяха от необработен диамант. Истинският Диамант Едно. Фам увеличи скоростта. Пред очите му се нижеха картини, виждани и преди. Томас Нау възнамеряваше да превърне Езерния парк в своята щабквартира. След откриването външните посещения щяха да бъдат строго ограничени. Нау беше използвал и последния от термалните багери, за да прокопае тези тесни тунели. Но те му осигуряваха пряк физически достъп до изключително важните ресурси на Хамърфест.

Миниатюрните шпиони на Фам му показаха, че се намира само на трийсет метра от новия вход към клиниката на Фокуса. Нау и Рейнолт бяха в безопасност по време на празненството. Всичките МРИ-техници също се веселяха или бяха извън Бдение. Това му



даваше възможност да влезе в клиниката, осигуряваше му достатъчно време за саботажа. Фам се преобърна с главата надолу и впи ръце като скоби в стените на тунела.

*Саботаж! Бъди честен пред самия себе си!* Беше си чисто убийство. *Не, това е екзекуция. Или смъртна присъда на враг в битка.* Фам беше участвал в достатъчно сражения, беше убивал, и не във всички случаи съществуваше заплахата от пресичане на траекториите на корабите. *Това не е по-различно!* Какво като сега Рейнолт беше фокусиран робот, роб на Нау. Преди време и тя бе вършила злини в пълно съзнание. Фам научи достатъчно за кликата Ксевале, за да се увери, че тяхната подлост не е само оправдание за тези, които я бяха унищожили. Навремето Анне Рейнолт по нищо не се е отличавала от Ритцер Брюхел. И несъмнено е била по-ефективна. Дори на външен вид двамата можеха да минат за близнаци — светлокожи, червеноси с ледените очи на убийци. Фам се опита да задържи картината, като я увеличи в съзнанието си. Някой ден той ще свали режима Нау/Брюхел. Един ден той ще завладее „Невидимата ръка“ и ще сложи край на ужаса, установен от Брюхел там. *Това, което ще сторя с Анне Рейнолт, не е много по-различно!*

В този миг Фам осъзна, че се носи пред вратата на клиниката, присвил пръсти в заповед за отварянето ѝ. *Колко ли време изгубих?* Броячът, който неизменно висеше в ъгълчето на окото му, отчете: само две секунди.

Припряно изпъна пръсти. Вратата се отвори и той влетя в тихото помещение. Клиниката беше ярко осветена, но изведнъж картината зад клепачите му се затъмни и се размаза. Движението му стана предпазливо, като на ненадейно заслепен човек. Локализаторите от тунела и тези, които изтръска от дрехите, се разпръснаха около него и вътрешното му зрение бавно започна да се възвръща. Фам бързо се добра до контролния пулт на МРИ, като се стараше да не обръща внимание на пропуските в изображението — дупки в ъглите и празни пространства. Клиниката беше единственото място, в което локализаторите не можеха да оцелеят дълго. При включването им силните магнити изпържваха електроните чипове на локализаторите. Тръд беше принуден да ги изсмуче с вакуум, след като една магнитно-ускорена прахообразна частица се взриви в ухото му.

Но Фам Нувен нямаше намерение да активира магнитите и неговите малки шпиони трябваше да оцелеят достатъчно време, за да заложи капана си. Той прекоси помещението. Както обикновено, клиниката представляваше подреден лабиринт от кабинети. Оптични кабели и къси лазерни лъчи свързваха автоматиката с магнитите. Свръхпроводими захранващи кабели се виеха към области, които той още не можеше да види. *Аха!* Локализаторите му минаха покрай контролната зала. Изглеждаше по същия начин, както Тръд я остави последния път, когато бяха тук. През всяко Бдение Фам прекарваше много Ксек с Тръд в клиниката. Фам Тринли никога не проявяваше подчертано любопитство към начина на работа на Фокуса, но Тръд обичаше да се хвали и постепенно познанията на Фам нарастваха.

Фокусът убиваше изключително лесно. Фам се издигна над бобините за изравняване на напрежението. Вътрешната част на МРИ беше с диаметър петдесетина сантиметра. Не бе възможно да се сканира цяло човешко тяло. Но скенерът беше направен само за главата и изображението имаше голямо значение. Специалните високочестотни модулатори предаваха изображения, напълно различни от обикновените. С непрекъснат програмен контрол — повечето програми се поддържаха от Анне Рейнолт въпреки твърденията на Тръд — модулаторите променяха и стимулираха вируса на Фокуса в главата на жертвата. Милиметър след кубичен милиметър вирусът на „гнилия мозък“ въздействаше върху отделянето на психоактивен секрет. Дори при перфектно изпълнение на всеки няколко Мсек от операцията се извършваше донастройка. В противен случай „умната глава“ лесно можеше да изпадне в кататония или хиперактивност. Всяка малка небрежност водеше до нарушаване на функциите и почти една четвърт от работата на Тръд трябваше да бъде повтаряна. По-големите пропуски почти със сигурност разрушаваха паметта. А най-сериозните грешки провокираха масивен инфаркт и жертвата умираше за секунди. Смъртта бе по-бърза дори от тази на Ксопи Ренг.

И следващия път, когато ѝ се наложи да се подложи на донастройка, Анне Рейнолт щеше да претърпи масивен мозъчен удар.

Почти сто секунди изминаха, откакто Фам излезе от Езерния парк. Джау Ксин разхождаше малки групички хора в лодката. Най-после някой беше паднал в езерото. *Добре. Това ми дава още време!*

Фам свали капака на регулатора. Там беше интерфейсът на свръхпроводниците. Но всяка техника се повреждаше, а в редки случаи това се случваше съвсем неочаквано. С намаляване на напрежението управляващите програми нямаше да разпознаят Рейнолт, когато самата тя се подложеше на Фокуса следващия път...

Откакто влезе в клиниката, активните локализатори, които взе със себе си, се бяха пръснали из цялото пространство. Постепенно — като малки светлинки — те превземаха пълния мрак и разкриваха по-голяма площ от помещението. Намали обхвата на картината и почти като под микроскоп започна да разглежда регулатора на свръхпроводниците.

*Трепване от движение.* Зърна обути в панталон крака, които се показваха в едно от фоните изображения. Някой се криеше в невидимото пространство до кабинетите. Фам насочи локализаторите натам.

— Хвани се за някой ограничител и замръзни! — произнесе женски глас.

Анне Рейнолт. Тя изникна между кабинетите малко извън обсега на локализаторите му. Държеше някакво насочващо устройство, очевидно вид оръжие. Рейнолт застана неподвижно почти до тавана и фиксира насочвателя към него.

— Приближи се към стената ръка по ръка!

За миг Фам се изкуши да се хвърли във фронтално нападение. Насочвателят може би не беше истински, но със същия успех можеше да бъде управляемо оръдие. *Край на играта.* Единствената възможност, която му оставаше, беше използването на светкавична груба сила, тук и с локализаторите из целия Хамърфест. *А може би не...* Фам изпълни заповедта.

Рейнолт се показва зад кабинетите и закачи крака си на един ограничител в стената. Насочвателят в ръката ѝ не потрепваше.

— Е, господин Фам Тринли! Приятно е най-после човек да разбере истината!

И отметна косата, паднала през лицето ѝ, със свободната си ръка. Беше вдигнала визъора си и той впери поглед право в очите ѝ. В изражението ѝ имаше нещо странно. Лицето ѝ беше бледо и студено както винаги, но обичайното нетърпение и безразличие бяха заличени

от някакъв вид триумф, някакво осъзнато безочие. И... На устните ѝ имаше усмивка. Наистина бегла, но несъмнено усмивка.

— Всичко си обмислила, нали, Анне!

И Фам насочи зрението си към беседката на Нау. Зад клепачите му се появи това, което беше взел за Анне Рейнолт. Дълго го разглежда. Част от видеотапет, опънат върху легло. Тя беше заглушила локализаторите, които наистина можеха да му предоставят гледка в близък план и го беше заблудила с една недодялана холограма.

— Не знаех, че ще бъдеш ти, но отговорът е положителен! — кимна тя. — Отдавна ми стана ясно, че някой манипулира системите ми. Отначало мислех, че Ритцер или Кал Омо са започнали политически игри. Ти беше външен заподозрян — просто човек, който прекалено често се оказва в средата на всяка случка. Но сега виждам, че си нещо повече, Фам Тринли! Наистина ли си въобразяваше, че ще успееш да объркваш дълго системите на Пастира?

— Аз... — вътрешното зрение на Фам се понесе извън стаята.

Очите му обходиха Езерния парк. Хората продължаваха да празнуват. Киви и самият Нау се бяха качили в малката лодка при Джау Ксин. Фам фокусира лицето на Нау, който не носеше шлем. Той не беше мъж, който ще пропусне да наблюдава засадата. *Но той не знае!*

— Аз много се страхувах, че няма да успея да обърквам неговите системите за дълго, и по-специално пък теб.

Тя кимна.

— Предполагах, че който и да го прави, ще тръгне срещу мен. Аз съм критичната точка — за миг тя хвърли поглед към отворения капак на регулатора. — Ти си знаел, че ще се донастройвам през следващите Мсек, нали?

— Да. — *Пък и се нуждаеш от повече настройване, отколкото подозирах.* В сърцето му се прокрадна надежда. Тя се държеше като герой от глупав приключенски филм. Не беше казала на шефа си какво възнамерява да предприеме. Вероятно не беше подсигурила и гърба си. А сега просто си висеше там и си бърбореше. *Трябва да продължава да говори.*

— Мислех, че ще мога да намаля напрежението на регулатора на свръхпроводниците. Когато използваш устройството, то щеше да прекъсне и...

— ... И аз щях да получа капилярен инсулт? Много необмислено, Тринли, много грубо. Значи не си достатъчно умен, за да се пробваш с истинско препрограмиране, нали?

— Не съм. — *Колко време остава до настройката ѝ? Заложил на чувствата.* — Освен това исках да умреш. Ти, Нау и Брюхел сте единствените истински чудовища тук. Но засега беше единствената, до която имах шанс да се добера.

— Ти си луд — усмихна се тя.

— Не, ти си луда! На времето си била Пастир като него. Проблемът ти е, че си загубила. Впрочем, имаш ли спомени? Кликата Ксевале говори ли ти нещо?

Арогантната ѝ усмивка се стопи и за миг очите ѝ заблестяха с обичайното навъсено безразличие. После отново се усмихна.

— Спомням си много добре. Прав си, аз изгубих. Но това се случи един век преди Ксевале, а аз се сражавах с всички Пастири — тя бавно се приближи през помещението към него. Насочвателят неизменно сочеше гърдите на Фам. — Новородените нахлуха на Френк. Аз бях завеждащият отдел антична литература в университета Арнхам... Но се научих да бъда и друго. Петнайсет години ние се борехме срещу тях. Те разполагаха с технологии, те имаха Фокуса. Отначало ги превъзхождахме по брой. Ние губехме отново и отново, но те плащаха скъпо за всяка своя победа. Към края ние бяхме по-добре въоръжени, но останахме единици. И продължавахме да се съпротивляваме.

В погледа ѝ се четеше... радост. Той слушаше историята на Френк, разказана от другата страна.

— Ти... ти си френкиска орка!

Усмивката на Рейнолт стана по-широка и тя се доближи още повече. Стройното ѝ тяло се съпротивляваше на притеглянето на нулевата гравитация.

— Да, така е. Пастирите взеха мъдрото решение да пренапишат историята. Френкската орка става по-голям подлец от Анне от Арнхам. Освобождаването на Френк от мутирала нисши раси е по-добра история от клането и Фокуса.

*Боже!* Но някаква тъмна част от съзнанието му напомняше, че той все още е тук. Фам отпусна крака си покрай стената, приготвяйки

се да ѝ нанесе внезапен ритник. Рейнолт преустанови приближаването си и насочи оръжието надолу към коленете му.

— Не се опитвай, Тринли! Насочвателят се управлява от програма на МРИ-регулатора. Ако ти бях оставила още малко време, щеше да видиш никеловите сачми, които сложих в зоната за магнитно насочване. Оръжието е с ограничено действие, но без проблем ще откъсне краката ти... Така че пак да бъдеш в съзнание за разпита!

Фам насочи поглед към МРИ-скенера. Да, наистина имаше сачми. С подходящ магнитен импулс щяха да произведат високоскоростен изстрел. Но програмата, въведена в регулатора... Миниатюрни очи се плъзнаха по интерфейса на свръхпроводниците. Фам разполагаше с достатъчно локализатори, за да даде заповед по оптичната връзка и да изтрие насочващата програма. *Тя още не е наясно какво наистина мога да направя с тях!* Надеждата в сърцето му лумна като пламък.

Фам потупа с пръсти дланите на ръцете си, като насочваше устройствата. Надяваше се Рейнолт да приеме, че движенията му са продиктувани от обикновена нервност.

— Разпит ли? Ти още ли си предана на Нау?

— Разбира се, не може да бъде и другояче.

— Но действаш зад гърба му.

— Само за да му служа още по-добре. Ако се беше оказало, че в тази работа е замесен Ритцер Брюхел, исках да съм провела цялостното разследване преди да отида при моя Паст...

Фам се отблъсна от стената. Чу как спусъкът на насочвателя изщрака напразно и в следващия миг се стовари върху нея. Двата се запремятаха из помещението. Рейнолт се бореше безмълвно, риташе с колена тялото му и се опитваше да впие зъби в гърлото му. Но Фам здраво държеше ръцете ѝ. А когато минаха покрай магнитите, той се извъртя и удари с всичка сила главата ѝ в покривните плочи.

Тялото на Анне се отпусна. Фам се залови за един ограничител и се приготви за втори удар.

*Мисли.* Празненството в Северната лапа още продължаваше. *Каква идилия!* Броячът на Фам отмерваше, че от напускането на пристана са изминали двеста и петдесет секунди. *Все още мога да се справя!* Но се налагаха известни промени в плана му. Ударът по главата на Рейнолт със сигурност щеше да се открие при аутопсията... Но —

какво чудо! — борбата помежду им не беше оставила белези по дрехите ѝ. Трябваше да направи някои промени. Той протегна ръка към зоната за магнитно насочване и извади никеловите сачми... Можеше да използва някои идеи от първоначалния си план. *Да предположим, че тя е започнала да настройва регулаторите и е станал инцидент!*

Фам внимателно намести тялото ѝ в правилното положение. Държеше я здраво и зорко наблюдаваше за някакъв признак за възвръщане на съзнанието ѝ.

*Чудовището! Френкската орка! Разбира се, Анне Рейнолт не беше нито едното, нито другото!* Тя беше висока, стройна жена — човек като Фам Нувен или който и да е друг далечен потомък на земното човечество.

Сега вдълбаните в стените на Хамърфест легенди придобиваха друг смисъл. Години наред Анне Рейнолт се беше борила срещу Фокуса, а хората ѝ малко по малко бяха отстъпвали — до последното си убежище сред планините. Анне от Арнхам. Но само митът за страшното чудовище се бе запазил... и истинските зверове като Ритцер Брюхел, и потомците на оцелелите жители на Френк, победени и фокусирани.

Но Анне от Арнхам не беше убита. Вместо това нейната гениалност беше подложена на Фокуса. И сега тя представляваше смъртна опасност за Фам и за всичко, към което той се стремеше. Следователно сега тя трябваше да умре...

... Триста секунди. *Събуди се!* Фам въведе инструкциите. Грешка. Въведе ги още веднъж. След като намалеше напрежението на свръхпроводниците тази малка програмка щеше да бъде достатъчна. Беше елементарна, кодирана последователност от високочестотни импулси, които щяха да размножат вируса в главата на Анне. Кръвоносните съдове в мозъка ѝ щяха да се свият и да предизвикат появата на милиони микроскопични аневризми. Щеше да стане бързо. Щеше да бъде смъртоносно. А и Тръд неизменно твърдеше, че нито една от операциите им не причинява физическа болка.

Чертите на загубилата съзнание Анне бяха отпуснати. Изглеждаше като заспала. Не се виждаха следи или белези. Дори тънката сребърна верижка на шията ѝ не беше скъсана от борбата им, макар че беше изскочила над блузата ѝ. На верижката висеше скъпоценен възпоменателен камък. Фам не се стърпя, протегна ръка и

стисна зеленикавия камък. Натискът бе достатъчен, за да задейства вградения образ. Вътрешността на камъка се избистри и Фам погледна от върха на планински склон. Очевидно наблюдаваше от купола на брониран летателен апарат. Около билото на планината бяха подредени още подобни машини, а от небето като дракони се спускаха други, насочили енергийните си оръдия към входа на пещера. Пред дулата на оръдията стоеше млада червенокоса жена. Тръд твърдеше, че възпоменателните камъни запомнят мигове на върховно щастие или пълен триумф. Девојката в изображението — а това несъмнено беше Анне Рейнолт — бе изгубила битката. Каквото и да охраняваше в пещерата зад гърба ѝ, щеше да ѝ бъде отнето. И все пак тя стоеше гордо изправена, а очите ѝ гледаха право напред... След миг щеше да бъде изхвърлена встрани или вдигната във въздуха... но тя не се предаваше.

Фам пусна скъпоценния камък и дълго остана неподвижен. После бавно, внимателно въведе дългата командна последователност. Получи достъп до упойващото меню... Поколеба се... секунди... преди да въведе напрежението. Рейнолт щеше да загуби скорошните си спомени. Той се надяваше, че заличаването ще обхване период от трийсет или четирийсет Мсек. *А после тя отново ще се втурне да ме преследва.*

Пръстите му набраха командата „изпълнение“. Сврѳхпроводимите кабели заскрибуцаха и се разделиха, насочвайки силна и точна струя напрежение към магнитите на МРИ. Измина секунда. Вътрешното зрение на Фам ослепя. Тялото на Рейнолт агонизираше в ръцете му. Той я притисна още по-плътнo, като внимаваше главата ѝ да не се опре в страничните стени на машината.

След няколко секунди конвулсиите ѝ затихнаха. Дишането ѝ стана спокойно и бавно. Фам я пусна. *Трябва да я извадя оттук.* Той докосна кичур червена коса и го отстрани от лицето ѝ. На Канбера нямаше червенокоси хора, но Анне Рейнолт му напомняше за някого в една далечна канберска утрин.



## 43.

Откриването на Северната лапа беше върховата точка на това Бдение, на всички Бдения досега. И до края на Изгнанието едва ли щеше да има по-голямо зрелище. Дори Чуенг Хо, сътворили парка, бяха поразени от постигнатото с толкова ограничени възможности. Май в твърденията на Томас Нау за системата на Фокуса и инициативата на Чуенг Хо имаше нещо вярно.

След лудорията на Джая Ксин празненството прекъсна за Ксек. Поне трима души бяха паднали във водата. Известно време над езерото се поклащаха водни капки с диаметър около един метър. Пастирът помоли гостите да се върнат при беседката и да изчакат успокояването на водната повърхност. Разменните бонове на стотици хора бяха изразходвани за доставката на храна и напитки за празненството и обичайните глупаци — между които най-явно Фам Тринли — се напиха до козирката.

В крайна сметка гостите се изнесоха навън и вратите в склоновете на хълма се затвориха зад гърба им. Самият Езр беше убеден, че това е последният път, когато такава измет е поканена в именията на Пастира. Сганта беше направила възможно съществуването на парка, а Киви несъмнено се забавляваше през всяка секунда от изграждането му. Но Томас Нау започваше да насочва празненството към неговия край. *Копелето е умно!* С цената на един отегчителен следобед Пастирът спечели повече доброжелатели отвсякога. Няколко десетилетия тирания не можеха да накарат Чуенг Хо да забравят своето наследство... Нау обаче представи положението като двусмислена свобода. *Фокусът е робия!* Но Томас Нау обещаваще, че в края на Изгнанието ще освободи „умните глави“. И Езр не успяваше да изпитва омраза към Чуенг Хо, които приемаха такава позиция. Много иначе свободолюбиви цивилизации също допускаха частичното робство. *Във всички случаи обещанията на Нау са лъжливи!*

Безжизненото тяло на Анне Рейнолт беше открито четири Ксек след края на празненството. През целия следващ ден се носеха слухове

и хората бяха изплашени. Някои казваха, че при Рейнолт е настъпила истинска мозъчна смърт и че съобщенията са чиста лъжа. Други твърдяха, че Ритцер Брюхел не е бил в камерата за летаргичен сън и е инсценирал мозъчния инсулт. Но Езр имаше своя собствена теория. *След всичките тези години Фам Нувен най-после е предприел конкретни действия.*

Двайсет Ксек след началото на работния ден ръководените от „умните глави“ два разследващи екипа стигнаха до задънена улица — временно зацепване, с което Рейнолт би се справила за няколко секунди. Фуонг и Силипан се блъскаха над проблема шест Ксек, след което съобщиха, че работата на „умните глави“ ще бъде прекратена до края на деня. Не, не бяха преводачи, но Триксия работеше с един от тях, някакъв геолог. Езр се опита да посети Хамърфест.

— Не си в списъка, приятел — заяви застаналия пред товарната врата пазач, всъщност един от главорезите на Омо. — Хамърфест е затворен за посещения.

— И докога?

— Не знам. Следи съобщенията.

В крайна сметка Езр се озова сред събралата се в пивницата на Бени тълпа Чуенг Хо и половината от хората на Новородените. Той се закрепил на масата с Джау и Рита. Фам също беше там. Безспорно махмурлукът го мъчеше.

Джау Ксин имаше собствено мнение за случилото се:

— Рейнолт трябваше да пренастрои пилотите ми. Не е сериозна работа, но без това обучението се скапва.

— Ти пък от какво се оплакваш? Машината още работи, нали? Ние обаче се мъчим да направим анализ на напредъка на Паяците в покоряването на космоса... А сега разпределените към нас „умни глави“ са въвн от играта. Е, имам представа от химия и техника, но няма как да вкарам всички данни в...

Фам гръмогласно се разсмя. Държеше главата си с две ръце.

— Стига сте мрънкали! Поведението ви ме кара да си задавам въпроси за „превъзходството“ на Новородените. Един човек е излязъл извън строя и цялата ви организация се разпада. Къде ви е превъзходството в този случай?

Обикновено Рита Лиао беше спокоен човек, но сега отправи към Фам убийствен поглед.

— Забрави ли, че вие, Чуенг Хо, унищожихте нашето превъзходство? Когато дойдохме тук, разполагахме с десет пъти по-голям персонал в клиниката и той беше достатъчен да поддържа правилното функциониране на системите.

Възцари се неловко мълчание. Фам погледна Рита, но не се впусна в спора. След малко рязко сви рамене — движение, което всички познаваха: Тринли беше изпаднал в затруднено положение, но не желаше да отстъпи или да се извини.

— Ей, Тръд! — един глас от съседната маса наруши мълчанието.

Силипан ги гледаше отдолу. Беше изминал половината разстояние от входа на кръчмата до тяхната маса. Все още носеше униформената тога на Новородените, но от вчера по нея се бяха появили още петна, които вече не бяха артистични нюанси.

Тишината се пръсна. Хората крещяха въпроси, канеха Тръд да се издигне и да ги осведоми. Той се плъзна през лозите към масата на Джау Ксин. Около нея нямаше празни места и те преместиха още една маса, за да се съберат. Езр се озова почти очи в очи със Силипан, макар лицето на другия да бе извърнато на другата страна. Хората от съседните маси ги обградиха в тесен кръг, като се задържаха за сплетената растителност.

— Кога ще стигнеш до някакви резултати, Тръд? Имам „умни глави“ в резерва, чакат отговори...

— ... Само толкова можем да направим с наличния хардуер и...

— В името на всемогъщия Бог на Търговията! Дайте на човека възможност! — изгърмя високо и гневно гласът на Фам.

Беше типичният за Тринли подход — същата агресивност, но насочена в посока, която да го измъкне от неловкото положение. Но Езр забеляза, че тонът му въздейства на тълпата.

Силипан с благодарност погледна Фам. Самочувствието на техника днес беше доста разклатено. Под очите му се бяха вдълбали тъмни кръгове, а ръката му леко потреперваше, докато вдигаше напитката, която Бени постави пред него.

— Как е тя, Тръд? — съчувствено и тихо попита Джау. — Чухме... чухме, че мозъкът ѝ е мъртъв...

— Не, не! — Тръд поклати глава и уморено се усмихна. — Рейнолт ще се възстанови изцяло с изключение на може би една година ретроградна амнезия. Положението ще бъде малко объркано,

докато я върнем отново в строя. Съжалявам за проблемите. Досега отдавна да съм се справил е тях... — в гласа му се прокрадна част от старото самохвалство, — но ми възложиха една по-важна задача...

— Какво се е случило в действителност?

Бени се появи с поднос пипалца от скариди — най-вкусното му блюдо. Силипан се нахвърли лакомо към храната, без да отговори на въпроса. Отговорът на Тръд никога не бе очакван с по-голямо нетърпение. Хората буквално стаяваха дъх да чуят мнението му. Езр беше сигурен, че той осъзнава това и се наслаждава на повсеместното и пълно внимание. Същевременно Тръд бе прекалено скапан, за да разсъждава логично. Идеално поддържаната му униформа сега направо вонеше. Вилицата му тегелираше неуморно от чинията до устата му. След известно време той погледна с премрежени очи към човека, задал въпроса.

— Какво се е случило? Не сме сигурни. През последната година Рейнолт се промени — разбира се, все още е под Фокус, но не добре настроена. Признаците са почти незабележими. Само професионалист би ги доловил. Самият аз за малко да не им обърна внимание. Изглежда, че тя е зациклила в някакъв незначителен проект. Знаете, как се вманиачават „умните глави“. Разликата е, че Рейнолт извършваше настройката си сама и аз не можех да направя абсолютно нищо. Ще ви кажа направо, тази гадна история ме кара да се чувствам ужасно. Тъкмо се канех да докладвам на Пастира и...

Тръд се поколеба. Явно проумя, че самохвалството му няма да мине без последствия.

— Както и да е, по всичко личи, че тя се е помъчила да нагласи напрежението на някои от МРИ-регулаторите. Може би е знаела, че се нуждае от донастройка. Не знам. Свалила е предпазния си шлем и е започнала диагностиката. Най-вероятно контролиращият софтуер е дал някакъв случаен дефект. Все още се мъчим да си обясним случилото се. В крайна сметка контролният импулс е ударил право лицето ѝ. Открихме парченце от скалпа ѝ зад устройствата, където е агонизирала. За щастие, стимулираната продукция на вируса е алфаретроксна. Тя е получила сътресение и свръхдоза ректрокс... Но както казах, всичко е поправимо. След четирийсет дни обичаната от всички Рейнолт ще бъде при нас — и той тихо се засмя.

— Но без скорошни спомени?

— Разбира се, „умните глави“ нямат хардуер. Нямат копията на спомените си.

Около масата се разнесе неясно мърморене, но Рита Лиано изрази идеята с думи:

— Това е много съмнително. Като че ли някой е искал да изключи мозъка й... — тя се поколеба. По-рано същия ден самата Рита пускаше слухове за Ритцер Брюхел. Това доказваше колко далеч са стигнали Новородените — да си пъхат носовете в работа, която представлява конфликт между Пастири. — Пастир Нау провери ли статуса на летаргичния сън на помощника си?

— И на неговите агенти? — произнесе един Чуенг Хо зад Езр.

Тръд хвърли вилицата върху масата.

— Какво си въобразявате! — изкрещя той гневно и пронизително. — Пастирът е разгледал всички възможности... извънредно внимателно! — той си пое дълбоко дъх и явно проумя, че цената на славата е прекалено висока за него. — Можете да бъдете напълно уверени, че Пастирът приема случилото се напълно сериозно. Но разберете — притокът на ретрокс просто не е бил ограничен навреме. Напълно е възможен подобен инцидент. Амнезията ще бъде временно явление. Ако някой е направил това, той не е глупак. Тя можеше да бъде убита и всичко щеше да изглежда по същия начин — само един инцидент.

За момент всички замълчаха, Фам огледа лицата на присъстващите. Силипан вдигна вилицата, после отново я остави на масата. Взираше се в недовършената порция пипалца от скариди.

— Боже, колко съм уморен! Влизам в дежурство след... проклятие! След петнайсет Ксек.

Рита потупа с длан ръката му.

— Е, радвам се, че се отби и ни разказа истинската история.

Сред наобиколилите го хора се разнесе одобрително мърморене.

— Известно време Бил и аз ще водим парада. Всичко зависи от нас — Тръд обходи с поглед лицата на присъстващите в търсене на подкрепа.

В гласа му се преплитаха гордост и страх.

Двамата се срещнаха по-късно същия ден, в буферното пространство на външния корпус. Уговорката беше много отпреди откриването на Езерния парк. И Езр тръпнеше от нетърпение и страх. Срещата, на която ще изложи пред Фам Нувен позицията си за Фокуса. *Ще произнеса кратката си реч, ще изрека съображенията си. Дали ще е достатъчно?*

Езр бързо отмина оранжерииите на Фонг. Ярките светлини и миризмата на гниеца растителност изчезнаха постепенно. А мракът, който го обгърна, бе прекалено плътен за човешки очи. Преди осем години първата среща с Нувен се проведе под слабото сияние на слънцето. А сега над корпуса се виждаше само тъмнина.

Но днес Езр разполагаше и с друго зрение... Той включи локализатора на слепочияето си. Появи се призрачно изображение. Цветовете в картината бяха само отенъци на жълтото. Такива можеш да видиш, като притиснеш силно с пръст ъгълчето на окото си. Но светлината не предоставяше достатъчна информация. Езр дълго и упорито изпълняваше упражненията, които му показва Фам. И вече жълтата светлина му разкриваше сферичните стени на мембраните на балоните и външния корпус. Понякога гледката се размиваше. Друг път перспективата се изкривяваше под краката му или зад главата му. Но с правилните команди и пълно съсредоточаване той можеше да види там, където обикновеният човек беше сляп. *А Фам е по-добър от мен. Нувен използва локализаторите като своя лична собственост.*

Фам Нувен беше отпред над главата му, скрит зад една спойка на стената. Само фактът, че зад него имаше локализатори, издаваше местоположението му. Докато Езр изминаваше последните дяляци ги метри, картината затрептя. Фам пренасочваше миниатюрните си слуги в различно съзвездие.

— Добре, да бъдем кратки — каза той и застана пред Езр.

Жълтите псевдо-светлини обагриха измършавялото му, изнурено лице. Не беше се отказал от самоличността на Тринли. Не, приличаше повече на препилия Фам, когото беше видял в кръчмата. Само че изражението му криеше още нещо.

— Ти... ти ми обеща две хиляди секунди.

— Да, но положението се промени. Или не си забелязал?

— Много неща забелязах. Мисля, че е време най-после да поговорим откровено. Нау наистина се възхищава от теб... Знаеш това,

нали?

— Нау е прекрасен лъжец!

— Да, но разкажете, които ми показва, или поне голяма част от тях са достоверни. Фам, двамата с теб вече не едно Бдение работим заедно. Много мислех за историите, които леля ми и прачичовците ми обикновено разказваха за теб... Преодолях култа си към героя. И в крайна сметка осъзнах колко трябва... колко трябва... да обичаш... Фокуса. Ти ми даде безброй обещания, но всички бяха внимателно обмислени. Искях да победиш Нау и да възвърнеш всичко, което изгубихме... Но преди всичко ти се стремиш към Фокуса, нали?

Възцарилата се тишина се проточи над пет секунди. *Как ще отговори на директния ми въпрос?* Най-после Фам заговори. Гласът му скърцаше:

— Фокусът е ключът към създаването на цивилизация, която ще живее вечно — из цялото Обитавано от хора космическо пространство.

— Фокусът е робство, Фам! — тихо възрази Езр. — Ти, разбира се, осъзнаваш това. И мисля, че в дъното на душата си и ти го мразиш. Замле Енг... се превърна в твоето тайно прикритие, но аз смятам, че това е повикът на сърцето ти.

Една секунда Фам безмълвно се взираше в него. Устата му се изкриви.

— Ти си глупак, Езр Вин! Прочете разказите на Нау, и пак нищо не си разбрал. На времето аз бях предаден от една Вин! И няма да допусна това да се повтори. Да не мислиш, че ще те оставя жив, ако застанеш на пътя ми.

Фам се плъзна по-близо към него. Изведнъж вътрешното зрение на Вин изчезна. Беше изключен от цялата мрежа на локализаторите. Езр вдигна ръце и обърна длани нагоре.

— Не знам. Но аз също съм Вин, пряк потомък на Сура, както и твой. Ние сме фамилията на неразгаданите тайни. Трябваше да ми разкажат истината за Зева Бризго. Но дори когато бях дете, дочувах това-онова, смътни намеци. Фамилията не те е забравила. Дори имаме мотото, което никога не изричаме пред чужди хора: „Дължим всичко на Фам Нувен, да бъде благословено името му!“ И трябва да говоря с теб, без значение дали ще ме убиеш — Езр впери очи в непрогледния мрак. Дори нямаше представа къде се намира събеседникът му в този

момент. — А след вчерашния ден... Мисля, че ще ме изслушаш. Мисля, че няма от какво да се страхувам.

— След *вчерашния ден* ли? — прозвуча наблизко ядосаният глас на Фам. — Малко змийче от фамилията Вин, какво изобщо може да знаеш за вчера?

Езр погледна в посоката, от която се разнасяше гласът. В интонацията му имаше нещо странно, една омраза, която прескачаше всички предели на разума. *Какво се случи с Рейнолт?* Нещата тръгнаха в съвсем погрешна посока, но той трябваше да произнесе думите, които си бе подготвил:

— Ти не си я убил. Вярвам на казаното от Тръд. Можел си да я убиеш и смъртта ѝ пак да прилича на нещастен случай. Затова смятам, че открих къде разказите на Нау са истина и откъде започва лъжата — Езр протегна напред ръце и постави длани върху раменете на Фам. Напрегнато се взираше в тъмнината. — Фам! През целия си живот ти си бил неразбран. А твоята гениалност ни е превърнала в това, което сме днес. Но ти си се стремил към нещо по-голямо. Желанието ти не е запазено в историите на Чуенг Хо, но аз го разбрах от разказите на Нау. Ти си имал удивителна мечта, Фам. Фокусът може да я превърне в действителност... но цената е прекалено висока!

След миг тишина се разнесе звук, който наподобяваше рев на ранено животно. Изведнъж ръцете на Езр отхвъркнаха встрани и пръстите на Фам се впиха в гърлото му. Хватката им беше желязна и заглуши вика му. Смайването на Вин се разсея и съзнанието му се понесе към абсолютния мрак...

И тогава натискът върху гърлото му престана. Пред очите на Вин искряха ослепително бели звезди, които пулсираха в синхрон с тихо пукане. Той се задъха, зашеметен. Мъчеше се да разбере. Фам беше стопил преобразувателите на всички близкостоящи локализатори. Пулсиращите искри показваха Фам в забавен кадър. В очите му пламтеше безумие, каквото Езр никога не бе виждал.

Светлинките се отдалечаваха. Но разрушението се носеше към тях. Езр успя да изграчи ужасено:

— Фам, нашето прикритие. Без локализаторите...

Последните миниатюрни проблясъци озариха ироничната усмивка по лицето на Фам.



— Без локализаторите сме мъртви! Умри, малки Вин! Вече не ми пука!

Езр чу, че той се обърна и изчезна в мрака. Сам сред непрогледния мрак и абсолютната тишина. А смъртта се спотайваше само на няколко Ксек. И независимо от отчаяните усилия, Езр не откри признак от мрежата на локализаторите.

*Какво правиш, когато мечтата ти умре?* Фам се носеше сам в тъмната си стая. Обмисляше този въпрос с известно любопитство, граничещо с безразличие. Далечно кътче на съзнанието му си даваше сметка за дупката, която проби в мрежата на локализаторите. Мрежата беше здрава. Системата на съгледвачите на Новородените нямаше да отчете автоматично срыва. Но без внимателна ревизия новината за пробива постепенно ще стигне до тях. Смътно си спомняше, че Езр направи отчаян опит да прикрие взрива. Чудно, но момчето не влоши положението, но и той не отправяше молитви за прикритие. Най-много след няколкостотин секунди Омо ще алармира Брюхел... и всичко ще свърши. Но това вече нямаше никакво значение.

*Какво правиш, когато мечтата ти умре?*

През живота си всеки загубва мечтите си. Всички остаряват. В началото, когато животът изглежда толкова красив, това е обещание, което обаче изчезва с отлитането на годините.

Но не и мечтата на Фам. Той преследваше целта си през разстояние повече от петстотин светлинни години и през три хиляди години обективно време. Това беше мечта за едно обединено човечество, където справедливостта няма да бъде само пулсираща искра, а неизменно сияние, което ще облива цялото Обитавано от хора космическо пространство. Той мечтаеше за цивилизация, чиито континенти нямаше да пламтят в пожари и чиито владетели няма да дават децата си като заложници. Когато Сами го измъкна от гробището при Лоусиндер, Фам умираше. Но не и неговата мечта. Мечтата блестеше ярко както винаги в съзнанието му, поглъщаше го.

А тук той откри инструмента, чрез който мечтата му ще стане действителност. Фокусът, достатъчно тайна и напреднала автоматика, способна да управлява една междузвездна цивилизация. Фокусът можеше да създаде расата от „любящи роби“, за създаването на която

Сура се беше шегувала. Какво от това, че беше робство? Имаше толкова по-жестоки несправедливости, които Фокусът би премахнал завинаги.

Може би.

Извърна очи от Еджил Манри, който сега представляваше само едно сканиращо устройство. Извърнал очи и от Триксия Бонзол и от всички останали, затворени години наред в тесните си клетки. Но вчера беше принуден да погледне Анне Рейнолт, изправена сама срещу силата на Фокуса, прекарала живота си в опити на устои на неговата власт. Подробностите смаяха Фам, но той продължаваше да се заблуждава, че това не е част от цената за осъществяването на неговата мечта. Анне беше една по-велика Синди Дюкан.

А днес, Езр Вин и неговата прочувствена реч. *Цената е препалено висока!* Езр Вин!

Фам можеше да осъществи своята мечта... ако се откаже от причините за нея.

Веднъж вече един Вин се изправи между него и окончателния му успех. *Дано змийчето Вин да пукне! Дано всички умрат! Дано загина и аз!*

Фам се обърна към самия себе си. Внезапно осъзна, че хлипа. Ако не се броят преструвките... не беше плакал откакто... не помнеше... може би от дните в другия край на живота си, когато за първи път стъпи на борда на „Рипрайз“...

*И така, какво правиш, когато мечтата ти умре?*

*Когато мечтата ти умре, ти се отказваш от нея.*

*И после какво ти остава?*

Фам не знаеше колко време мислите му се носят в нищото. После още веднъж осъзна, че от мрежата на локализаторите около него проблясват картини: долу на астероида фокусираните роби бяха наблъскани със стотици в Хамърфест... Анне Рейнолт спеше в килия, не по-голяма от останалите...

Те заслужаваха по-добра участ от тази, която ги сполетя. Те заслужаваха по-добра съдба от тази, която им отреди Томас Нау. Анне заслужаваше по-добър живот.

Фам протегна ръка и през мрежата нежно докосна Езр Вин, премествайки го встрани. Присъедини се към усилията на момчето и започна да изгражда от тях убедително прикритие. Имаше тънки

подробности: драскотините по врата на Вин, нуждата от десет хиляди нови локализатора във вътрешното пространство на лагера. Можеше да се справи с тях, а в дългосрочен план...

С времето Анне Рейнолт ще се възстанови от това, което ѝ причини. А когато това се случеше, играта на котка и мишка щеше да се поднови. Но този път той трябваше да защити и нея, и всички други роби. Щеше да бъде още по-трудно отколкото досега. Но може би с помощта на Езр Вин, ако се сработеха в истински екип... Плановите се оформяха и подреждаха в главата на Фам. Разликата от мечтата да счупиш Колелото на историята беше голяма, но сега изпитваше необикновеното, нарастващо удоволствие да правиш това, което чувстваш за правилно.

И преди да потъне в дълбоката прегръдка на съня, той си спомни Гунар Ларсон, благата ирония на възрастния човек. Сети се за думите на стареца, че Фам разбира ограниченията в самото естество на природата и ги приема. *Е, май е бил прав! Странно.* През всичките тези години в тази стая той беше лежал буден. Скърцаше със зъби. Кроеше планове и се отдаваше на мечти какво може да постигне с Фокуса. А сега се отказа от всичко това. И пак кроеше планове, пак под угрозата на смъртни опасности... Но за първи път от толкова време се чувстваше... умиротворен.

Тази нощ сънува Сура. И за първи път не изпита болка.

# ЧАСТ ТРЕТА

## 44.

Винаги има гледна точка. Гонле Фонг цял живот бе живяла според този принцип. Мисията до Изчезващата беше от онези с неизвестен резултат — от онези, които привличат главно учените. Но Гонле бе забелязала гледни точки. Сполетя ги Засадата на Новородените и мисията се превърна в робия и изгнание. Затвор, управляван от главорези. Но дори и при това положение съществуваше гледна точка. Близо двайсет години от живота си тя си игра с гледните точки и преуспяваше, макар и само според стандартите на това бунище.

Сега положението се променяше. Джау Ксин го нямаше от повече от четири дни, поне от началото на сегашното й Бдение. Отначало плъзна мълвата, че двамата с Рита официално са преместени да бдят над Дърво С, и все още са в летаргичен сън. Това прецакваше някои програмни уговорки, които тя бе планирала с Рита, и освен това беше ужасно необичайно. После Тринли докладва, че двамата пилоти — „умни глави“ ги няма в Купола на Хамърфест. Значи, Рита все още можеше да е в камерата, но Джау Ксин и неговите умници бяха... някъде другаде. Оттам нататък слуховете се разраснаха: Джау бил на експедиция до мъртвото слънце, Джау щял да кацне на планетата на паяците. Тръд Силипан се мотаеше из пивницата на Бени и самодоволно се усмихваше на някаква своя си тайна, която този път като никога не сподели. Това повече от всичко доказваше, че става нещо странно.

Гонле бе започнала да приема залагания за предположенията, но самата тя страдаше от ужасна треска. И не беше ни на йота разочарована, когато шефовете решиха да посветят всички в тайната.

За да ги осведоми, Томас Нау покани шепа пеони долу в имението си. От „откритите врати“ насам Гонле идваше за първи път в Езерния парк. Тогава Нау се направи на страшно гостоприемен. После мястото беше здраво заключено — макар че, честно казано, отчасти това вероятно се дължеше и на инцидента с Анне Рейнолт.

Докато Гонле и тримата останали избрани пеони се влачеха по пътеката към покоите на Нау, тя подхвърли критична забележка за пейзажа: „Значи са измислили как да правят дъжд“. Приличаше по-скоро на довяна от вятъра мъглица — толкова леко ръмеше по косата и миглите ѝ, толкова фино, че липсата на истинска гравитация нямаше никакво значение.

Фам Тринли се изкиска цинично:

— Бас ловя, че отчасти се дължи на натрупалия се боклук. Виждам съм много гравитационни паркове, построени обикновено от някой Клиент с повече пари, отколкото разум. Искаш ли да имаш земя и небе, задръстването започва. Скоро небето ти се пълни с боклуци.

До него се обади Тръд Силипан:

— На мен небето ми изглежда доста ясно.

Тринли се загледа нагоре в стелещата се мъгла. Облаците бяха ниски, сиви и бързо прииждаха откъм далечния бряг на езерото. Част от това беше истинско, а част трябваше да е тапет, но двете незабележимо се преливаха. Пейзажът не изглеждаше весел, според критериите на Гонле, но беше хладен и чист.

— Да — додаде той след малко. — Трябва да ти го призная, Тръд. Твоят Али Лин е гений.

Силипан се наду.

— Заслугата не е само негова. Координацията е важна. Назначих екип от умни глави да работи по проекта. От година на година става все по-добре. Някой ден ще измислим дори как да правим естествено изглеждащи морски вълни.

Гонле хвърли поглед на Езр Вин и подбели очи. Никой от тези смешници не искаше да признае доколко приносът на всички — много изгоден принос — има дял в това. Дори и робите да не бяха вече добре дошли, те продължаваха да осигуряват непрекъснат поток от храна, отгледани дървета, живи растения и програмни разработки.

Мъглата леко се кълбеше около вилата и илюзията за гравитация бе подложена на тежко изпитание, когато посетителите се залюшкаха насам-натам на обувките си с прилепващи подметки. После се разположиха в покоите на Нау, стоплени от много естествените на вид горящи дърва в голямата камина. Пастирът им посочи маса за конференции. Там седяха Брюхел и Рейнолт. Още три фигури се

очертаваха на фона на прозореца и сивата светлина отвъд. Едната беше Киви.

— Е, Джау, здравей — поздрави Езр. — Добре... дошъл отново.

Разбира се, това бяха Джау и Рита. Томас Нау усили осветлението в стаята. Топлината и светлината не бяха повече, отколкото във всяко цивилизовано жилище, но студът и мракът, така усилено поддържани навън, някак си караха тази вътрешна светлина да вдъхва радостна сигурност.

Управителят им махна да седнат, после зае мястото си. Както обикновено, Нау бе олицетворение на щедрото, умно ръководство. „Но мен и за миг не може да ме излъже“ — помисли си Гонле. Преди тази мисия през годините на дългата си кариера тя си беше имала работа с десетина култури на Клиенти в три различни свята — във всички размери и цветове на човечеството. А управлението им беше даже още по-разнообразно — тирании, демокрации, демархии. Винаги имаше начин човек да се сработи с тях. Големият шеф Нау беше негодник, но умен негодник, който разбираше, че трябва да се върши работа. Киви се беше погрижила за това още преди години. Лошото идваше от неговото физическо надмощие — *това* не влизаше в стандартната работна среда на Чуенг Хо. Когато не можеш да избягаш от лошите, положението е рисковано. Но в дългосрочна перспектива дори това нямаше значение.

Пастирът кимна на всеки от тях.

— Благодаря, че дойдохте лично. Трябва да знаете, че това събрание се излъчва на живо по локалната мрежа, но се надявам да не разкажете на приятелите си какво сте видели със собствените си очи. — Той се ухили. — Сигурен съм, че то ще е благодатна тема за разговори при Бени. Имам за вас една невероятно добра новина, но същевременно и голямо предизвикателство. Виждате ли, Главен пилот Ксин току-що се завърна от ниска орбита около Арахна — той млъкна. *Бас ловя, че при Бени цари пълна, изпълнена с благоговение тишина.* — И е открил... интересни неща. Джау, моля, разкажи за мисията.

Ксин се изправи малко прекалено бързо. Жена му го улови за ръката и той се обърна с лице към тях. Гонле неуспешно се опита да привлече погледа на Рита, но цялото внимание на жената бе съсредоточено върху Джау. *Бас ловя, че са я държали в камерата, докато той се върне — само това би могло да ѝ затвори устата.*

Лицето на Рита изразяваше огромно облекчение. Каквато и да беше новината, тя не можеше да е лоша.

— Тъй вярно. Според вашите инструкции, аз бях разбуден за Бдение по-рано, за да предприема близка обиколка около Арахна. — Докато той говореше, Киви раздаде устройства като за Чуенг Хо. Когато стигна до Гонле, тя ѝ подхвърли предложение за покупка. Киви се усмихна и ѝ прошепна „Скоро!“. Големите шефове все още не позволяваха на робите да притежават подобни неща. Може би най-накрая и това щеше да се промени. Измина секунда, докато очилата се настройват на един и същи образ. Пространството над масата трепна и се превърна в изглед от канарата L1. Далече, отвъд пода, сияеше дискът на Света на паяците.

— Заедно с моите пилоти взехме последният функциониращ катер — над канарата се изви златна нишка. Върхът ѝ се ускори до средната точка и после забави ход. Сканираният обектив настигна катера. Отпред дискът на Арахна се уголеми. Планетата изглеждаше почти толкова замръзнала и мъртва, както и когато хората пристигнаха там за първи път. Но имаше една голяма разлика — бледото сияние на светлините на града по северното полукълбо, проблясващо тук-там в най-големите градове.

Отвъд тъмнината се разнесе гласът на Фам Тринли — невярващо дюдюкане.

— На бас, че са те забелязали!

— Пропуснаха ни. Покажи защитните радари и местните спътници — обърна се той към дисплея. Облак сини и зелени точки разцъфна в пространството около планетата. На земята проблеснаха дълги от светлина — обхватът на ракетните радари на Паяците. — За бъдеще това ще е по-голям проблем.

Гласът на Анне Рейнолт проряза кабината.

— Моите хора от мрежата изтриха всички веществени доказателства. Рискът си струваше.

— Хммм! Това ще да е било нещо страховито важно.

— О, Фам, стига. Стига. — Джау застана отстрани на образа-консенсус, пхна ръката си дълбоко в мъглата от спътници и отбеляза една синя точка като РАЗУЗНАВАТЕЛЕН СПЪТНИК 543 НА СРОДНИЦИТЕ, последван от орбитални параметри. Той погледна Фам — на лицето му беше изписана тиха усмивка, сякаш очакваше някаква



реакция. Числата не значеха нищо за Гонле. Тя се наведе на една страна и погледна Тринли иззад ръба на образа. Старият проклетник изглеждаше също тъй объркан, както и всички останали, и като че никак не се радваше нито на усмивката на Ксин, нито на самодоволното кискане на Силипан.

Тринли се втренчи в дисплея.

— Добре, значи си нагодил орбитата си към Спътник 543. — До него Езр Вин вдъхна шумно въздух от изненада. Това накара бръчките на Тринли да станат още по-дълбоки. — Бил е изстрелян преди седемстотин Ксек, бустер — химически, период — синхронен, височина... — Гласът му утихна, сякаш се замъгли. — Височина дванайсет хиляди километра, да му се не види! Сигурно е грешка!

Усмивката на Джау стана още по-широка.

— Не е грешка. Тъкмо тази е главната причина да слеза и да огледам по-отблизо.

Значението на станалото най-после проникна в ума на Гонле. В Снабдяване и услуги тя се занимаваше най-вече с пазарлъци и управление на инвентара. Но транспортът заема голям дял в цените, а тя е Чуенг Хо. Арахна е тераподобна планета, с ден от 90 Ксек. Синхронната височина трябваше да е много по-висока от дванайсет хиляди километра. Дори и за човек, неразбиращ от техника, този спътник беше вълшебно невъзможен.

— Станция ли е? — попита тя. — За малки ракети?

— Не. Дори за ракетите с ядрен синтез би било трудно да го поддържат дни наред.

— Каворит — гласът на Езр бе тих, благоговееен. Къде ли беше чувала тя тази дума преди?

Но Джау кимаше.

— Точно така. — Той нареди нещо на дисплея и сега гледката се смени откъм неговата лодка. — Погледът отблизо беше проблем, особено защото не исках да показвам главния си фенер. Вместо това изпържих камерите на спътника и после веднага ги дублирах отдолу... Вече започвате да го виждате в центъра на показалеца на моята мишена. Скоростта на приближаване е спаднала до петдесет метра в секунда до мига, в който спряхме да се съотнасяме един с друг. Сега той е около пет метра над нас. — На показалеца имаше нещо, нещо квадратно и черно като нощта, което падаше към тях като топка на

ластик. То забави ход, премина на метър-два под тях и започна да отстъпва назад. Горната му страна не беше черна, а в някакви несиметрични шарки в тъмносиви нюанси. — Добре, застопорете образа. Така би трябвало да виждате добре. Плоска конструкция, вероятно жиростабилизирана. Полихедралната обшивка е за заблуда на радарите. Ако не броим невъзможната орбита, това нещо е типичен нискотехнологичен замаскиран спътник... — Спътникът отново се плъзна нагоре, но този път го посрещнаха куки. — Ето тук го взехме на борда на лодката, и оставихме след себе си невероятна експлозия.

— Добър полет, човече. — Това го каза Фам Тринли: признаваше на някого, че е почти толкова добър колкото него.

— Аха. Още по-мъчно е, отколкото изглежда. Трябваше да докарвам моите умни глави до ръба на безвъзвратната паника по време на цялото рандеву. Имаше твърде много противоречия в динамиката.

Силипан бодро го прекъсна:

— Това ще се промени. Препрограмираме всички пилоти за каворитни маневри.

Джау угаси образа и погледна намръщено Силипан.

— Ако оплескаш работата, оставаме без пилоти.

Гонле не можеше да понася повече това неуместно дърдорене.

— Спътникът! У тебе ли е? Как Паяците са го направили?

Забеляза, че Нау й се усмихва.

— Според мен госпожица Фонг посочи нашата непосредствена тема. Спомняте ли си онези истории за гравитационни аномалии във високото плато? Накратко, тези истории бяха *верни*. Военните на Сродниците бяха открили някакъв вид... да го наречем антигравитация. Очевидно преследват тази цел от десет години насам. Ние така и не ги настигнахме, защото разузнаването на Съглашението го пропусна, а винаги сме изоставали с проникването си в редиците на Сродниците. Масата на този малък спътник е осем тона, но почти два тона от тях са каворитна обшивка. Паяците-Сродници използват това забележително вещество просто за увеличаване на баласта на техните ракети. Приготвил съм ви малка демонстрация...

Той заговори във въздуха:

— Угасете камината, прекратете вентилацията — млъкна и в стаята стана много тихо. До стената Киви затвори висок прозорец, през който лъхаше на влага откъм езерото. Фалшивото слънце на парка

надничаше през пролуки в облаците и по водата проблясваха снопове лъчи. Гонле се позачуди дали умните глави на Нау са толкова добри, че могат да нагаждат света му за такива моменти. Вероятно.

Пастирът извади от ризата си малка кутия. Отвори я и измъкна нещо, което блестеше на залязващото слънце. Беше малко и квадратно, като плочка. По него проблясваха искрици, като че ли от евтина слюда, ала цветовете се преливаха съгласувано в багрите на дъгата.

— Това е една от обшивните плочки на спътника. Освен това имаше и слой от нискоенергийни светодиоди, но ги махнахме. Химически, това, което остана, са диамантени частици, вградени в епоксид. Вижте. — Той постави плочката на масата и я освети с фенерче. И всички те гледаха... И след малко дъгоцветното квадратче се издигна нагоре. Отначало движението изглеждаше най-обикновено в микрогравитационна среда — хартийка, носена от въздушен поток. Но въздухът в стаята беше неподвижен. И щом измина секунда, движението на плочката се ускори, тя рухна, започна да пада... право нагоре. Удари се в тавана с ясно доловимо дрънчене — и си остана там.

Няколко мига никой не отрони ни дума.

— Дами и господа, ние дойдохме при Изчезващата звезда с надеждата да намерим съкровище. Досега научихме нови неща в областта на астрофизиката, разработихме малко по-добър рамдрайв. Биологията на света на Паяците е друго съкровище, също достатъчно, за да финансира идването ни. Но първоначално ние очаквахме повече. Надявахме се да открием останките на раса, пътуваща между звездите — е, след четирийсет години като че успяхме. Грандиозно.

Може би това, че Нау не бе програмирал тази среща като общо събрание, беше съвсем уместно. Всички започнаха да говорят един през друг. Само Господ знаеше какво ли е при Бени. Най-накрая Езр Вин успя да вземе думата и да зададе въпрос:

— Мислиш, че това нещо са го направили Паяците?

Нау поклати глава.

— Не. Сродниците е трябвало да изкопаят стотици хиляди тонове бедна руда, за да добият толкова много вълшебство.

— От години знаем, че Паяците са еволюирали тук, че никога не са разполагали с по-напреднали технологии.

— Точно така. А и собствените им археолози не са открили твърди доказателства за посещения. Но това... това нещо е ръкотворно, макар че само ние го виждаме като такова. Автоматите на Анна се занимаваха няколко дни с това. То е координирана матрица за обработка.

— Ти май каза, че било извлечено от местни руди.

— Да. Което прави заключението още по-фантастично. Четирийсет години мислехме, че диамантеният прах на Арахна е или отпадък, или биологични скелети. Сега май излиза, че са уреди за обработка на фосили. И поне някои от тях възобновяват мисията си, когато ги събереш. Като локализаторите, но много по-малки и със специална цел — да манипулират законите на физиката по начини, които дори не можем да проумеем.

Тринли изглеждаше така, сякаш някой го е фраснал в лицето като че ли му бяха изкарали с бой всичките десетилетия перчене.

— Нанотех. Мечтата — прошепна тихо той.

— Какво? Да, Изгубените илюзии. Досега. — Пастирът погледна нагоре към плочката, залепнала на тавана и се усмихна. — Който и да е идвал тук, било е преди милиони или милиарди години. Съмнявам се някога да намерим лагерни палатки или бунища... Но знаците за техните технологии са навсякъде.

— Търсихме звездни превозвачи — обади се Вин. — Но бяхме твърде мънички и видяхме само глезените им. — Той откъсна поглед от тавана. — Може би дори и тези... — той махна към прозореца и Гонле осъзна, че той говори за големите диаманти на L1 — може би дори и тези са ръкотворни.

Брюхел мръдна напред в креслото.

— Глупости. Те са най-прости диамантени скали. — Но във враждебния поглед, който метна през масата, се прокрадваше несигурност.

Нау се поколеба за миг, после се изкикоти несприно и направи знак на своя главорез да мълчи.

— Всички започваме да приказваме като някоя фантазия от Зората на цивилизацията. Неопровержимите факти са необикновени и без добавка на суеверни дрънканици. С онова, което вече имаме, тази експедиция може да се окаже най-важната в човешката история.

*И най-изгодната.* Гонле се размърда на стола си и се опита да подреди в списък всичко онова, което можеха да правят с блестящия материал на тавана. *Кой е най-добрият начин да продадеш подобно нещо? Колко века монопол могат да се изцедят от него?*

Но Пастирът се бе върнал към по-практичните въпроси.

— Та значи, това е фантастичната новина. В дългосрочна перспектива тя надминава и най-безумните ни мечти. В краткосрочна — създава сериозна пречка за Замисъла. Киви?

— Да. Както знаете, на Паяците им остават около пет години, докато се сдобият с развита планетарна компютърна мрежа, нещо, на което можем да разчитаме като посредник на действията ни.

*Нещо достатъчно напреднало, че да можем да го използваме.* До днешния ден това беше най-голямото съкровище, което Гонле Фонг си бе представяла, че би придобила за тези години на заточение. Забравете за страничните придобивки като рамдрайв или дори в биологията. Там долу имаше цял един индустриализиран свят с култура, гарантирано чужда на другите пазари. Ако успееш да я завземат или дори поне да заемат господстваща позиция на пазара, щяха да се наредят сред легендите в търговията на Чуенг Хо. Гонле разбираше това, а без съмнение и Нау. Киви също, макар че точно сега я избиваше на чист идеализъм:

— Досега ние си мислехме, че им остават също около пет години, докато наистина започнат да се нуждаят от нашата помощ. Мислехме, че дотогава не е възможно да започне война между Сродниците и Съглашението. Е... сгрехихме. Сродниците не разполагат с кой знае каква компютърна мрежа — но те притежават мините за каворит. Техните каворитни спътници засега са невидими, но това е само временно предимство. Много скоро и ракетната им флота ще бъде подобрена. В политическо отношение ги виждаме като преминаващи към по-малки, подривни държави, които те подстрекават към конфронтация със Съглашението. Просто не можем да чакаме още пет години, за да се намесим.

Джау се обади:

— Има и други причини да изтеглим напред крайния срок. С този каворит ще е почти невъзможно да държим още дълго нашите действия в тайна. Паяците много скоро ще излязат в локалното пространство. В зависимост от това, колко имат от ей това — той рязко

посочи с палец блестящата плочка на тавана, — те може да се окажат и по-маневрени от нас.

До него Рита изглеждаше все по-разтревожена.

— Искаш да кажеш, че има шанс хората на Педуре да *спечелят*? Ако трябва да ускорим осъществяването на Замисъла, то значи е време да престанем с предпазливите действия. Трябва да слезем долу с военна сила и да се намесим на страната на Съглашението.

Пастирът кимна сериозно към Лиао.

— Чух те, Рита. Там долу има хора, които всички ние започнахме да уважаваме, дори да... — той махна с ръка, сякаш за да отхвърли по-дълбоките чувства и да се съсредоточи върху жестоката действителност. — Но като ваш Пастир, аз трябва да съблюдавам приоритетите. Мой най-голям приоритет е вашето оцеляване и оцеляването на всички хора в нашето малко паство. Не се подлъгвайте по красотата, която всички вие тук създадохте. Истината е, че разполагаме с твърде малки безценни военни сили. — Залязващото слънце бе превърнало езерото в злато и сега косите лъчи огряваха залата за срещи с лека, равномерна топлина. — Всъщност ние сме почти корабокрушенци, и се намираме по-далече от Човечеството, отколкото някой някога е бил. Наш втори приоритет — който е неразривно свързан с първия — е оцеляването на развитата индустриална цивилизация на Паяците, и оттам — на техния народ и култура. Трябва да действваме много внимателно. Не можем да се ръководим от едната привързаност... Вие знаете, и аз слушам преводите. Мисля, че хора като Виктъри Смит и Шерканер Ъндърхил биха го разбрали.

— Но те могат да ни помогнат!

— Може би. Бих им се обадил на мига, стига да имахме повече информация и да бяхме проникнали по-дълбоко в мрежата. Но ако се разкрием без нужда, можем да обединим всички тях против нас — или пък другата възможност е да провокираме Педуре да ги нападне незабавно. Трябва да ги спасим, но без да жертваме себе си. — Рита се поколеба. Вдясно от Нау, скрит в сянката, Ритцер Брюхел я изгледа кръвнишки. По-младият Пастир така и никога не проумя факта, че старите правила от времето на Засадата на Новородените трябва да се променят. Идеята някой да му възразява продължаваше да го вбесява. *Слава Богу, че не той дърпа конците.* Нау е костелив орех — гладък и

безмилостен въпреки всичките му любезности, но с него може да се върши работа.

Никой не подкрепи позицията на Рита, но тя направи един последен опит.

— Знаем, че Шерканер Ъндърхил е гений. Той би ни разбрал. Би ни помогнал.

Томас Нау въздъхна.

— Да, Ъндърхил. Дължим му много. Без него сигурно до успеха щяха да ни остават двацет години, а не някакви си пет. Но се боя, че... — той погледна Езр Вин през масата. — Ти знаеш повече от всеки друг за Ъндърхил и технологията от Зората на цивилизацията, Езр. Какво ще кажеш?

Гонле едва не се разсмя. Вин бе проследил разговора като зрител на тенис мач — и сега топката го беше уцелила право между очите.

— Да. Хм. Ъндърхил е забележителен. Той е като Фон Нойман, Айнщайн, Мински, Жанг — дузина гении от Зората на цивилизацията, въплътени в едно тяло. Или е това, или този тип е просто гений в подбора на дипломанти. — Вин се усмихна тъжно. — Съжалявам, Рита. За теб и мен Изгнанието продължи само десет-петнайсет години. Ъндърхил го е преживял цялото, секунда по секунда. Според критериите на Паяците — и според човешките отпреди ерата на технологиите — той е старец. Боя се, че е на ръба на старческото оглупяване. Преживял е всичките лесни технически възнаграждения и сега е стигнал дъното... Онова, което беше гъвкавост, се е превърнало в каша от суеверия. Ако трябва да се откажем от нашето предимство на Спотайването, бих предложил да се свържем с правителството на Съглашението и да сключим с тях открита сделка.

Вин можеше и да продължи, но Пастирът се обади:

— Рита, опитваме се да намерим най-безопасния изход за всички. Обещавам, че ако това означава да се оставим на милостта на Паяците — така ще бъде. — Погледът му се стрелна вдясно и Гонле разбра, че думите му са насочени към Брюхел колкото и към всички останали. Нау млъкна за миг, но никой нямаше нищо повече за казване. Гласът му стана по-делови. — И така, Замисълът изведнъж напредна много. Стана принудително, но аз съм доволен от предизвикателството. — Усмивката му блесна в лъчите на фалшивия залез. — Така или иначе, след година нашето Изгнание ще свърши.

Можем да си позволим да изразходваме ресурси — и трябва да го направим. Отсега нататък, докато спасим света на Паяците, почти всички ще бдят.

Леле-мале.

— Фабриката за летливи вещества преминава на непрекъснат режим на работа. — Навсякъде около масата се надигнаха глави. — Помнете, че ако тя все още ни е нужна след година, значи сме загубили. Предстои ни ужасно много планиране, хора — трябва да разгърнем потенциала си до последно. Засега отменям последните ограничения на потреблението в общността. Подземната икономика ще има достъп до всичко освен най-критичната автоматика за безопасност.

Да! Гонле се ухили през масата на Киви Лизолет и тя веднага ѝ се усмихна в отговор. Ето какво имала Киви предвид под „скоро“! Нау продължи да говори още няколко секунди — не толкова очертаваше подробни планове, колкото отменяше това или онова от тъпите правила, които така спъваха действията през годините. Тя чувстваше как въодушевлението му нараства с всяко изречение. *Може за в бъдеще да основа пазар за далавери.*

Срещата завърши в невероятно приповдигнато настроение. На излизане Гонле прегърна Киви.

— Хлапе, ти успя! — пошепна ѝ тя тихичко.

Киви само ѝ се усмихна в отговор — но усмивката ѝ беше много по-широка, отколкото Гонле я беше виждала да се усмихва от дълго време насам.

След това четиримата гостуващи роби се изкачиха обратно по хълма. Последните слънчеви лъчи хвърляха дълги сенки пред тях. Преди да навлязат в гората, тя се огледа за последен път назад. *Колко е нагъл този парк. Но все пак е красив и аз имах нещо общо с него.* Последните слънчеви лъчи се промъкваха изпод далечните облаци. Можеше да е манипулация на Нау или пък случайно дело на парковата автоматика. Така или иначе изглеждаше като добра поличба. Старият Нау си мислеше, че манипулира всичко. Гонле знаеше, че тази внезапна и окончателна либерализация е нещо, което Пастирът понататък можеше да се опита да напъха обратно в бутилката, когато въображението и умната търговия станат по-рисковани, отколкото тяхната алтернатива. Но тя беше Чуенг Хо. През годините тя, Киви,



Бени и десетки други бяха подкопавали малката спретната тиранийка на Новородените, докато накрая почти всеки Новороден бе „покварен“ от нелегалната търговия. Нау бе научил, че печелиш, когато въртиш далавери. След като пазарите на Паяците се отвореха, той щеше да прозре, че няма никаква изгода да натика свободата обратно в бутилката.

Втората среща на Томас Нау беше по-късно през деня на борда на „Невидимата ръка“. Тук те можеха да говорят далеч от невинни подслушвачи.

— Получих доклада на Кал Омо, Пастирю. От съгледвачите. Успя да праметнеш почти всички.

— Почти?

— Е, познаваш го Вин — но и той не прозря всичко, което ти каза. А Джау Ксин... като че се съмнява.

Нау погледна въпросително Анне Рейнолт.

Отговорът ѝ дойде бързо.

— Ксин е онзи, който всъщност ни трябва, Пастирю. Той е единственият останал ни Главен пилот. Ако не беше той, щяхме да изгубим тази лодка. Пилотите-умни глави засякоха, като видяха каворита на орбита. Изведнъж всички правила се промениха и те просто не можеха да се справят със ситуацията.

— Добре, значи той тайно се съмнява. — За това всъщност нямаше какво да се направи. Ксин се намираще твърде близо до центъра на действията за твърде много неща. Вероятно подозираше истината зад Зверството на Дием. — Значи не можем да го замразим, нито да го измамим, а той ще ни трябва на най-кървавия етап от работата. И все пак... Мисля, че Рита Лиао е много съществен лост. Ритцер, погрижи се Джау да разбере, че нейното благоденствие зависи от качеството на неговата служба.

Ритцер се подсмихна и си взе бележка.

Нау прегледа доклада на Омо.

— Да, доста добре се справихме. Но пък да казваш на хората онова, в което те искат да вярват, е лесна работа. Като че никой не схвана всички последствия от изтеглянето на Замисъла с пет години напред. Сега няма начин да изградим гладка мрежа за завземане на

властта, а се нуждаем от непокътната индустриална екология на планетата — но няма нужда цялата планета да участва. Точно сега — Нау погледна последните доклади от копоите на Рейнолт — седем паешки нации притежават ядрено оръжие. Четири имат значителен арсенал, а три — системи за доставка.

Рейнолт сви рамене.

— Значи, организираме война.

— В прецизни граници. Война, която оставя финансовата система на планетата непокътната и контролирана от нас. — Упражнение по мениджмънт на бедствията.

— А Сродниците?

— Искаме те да оцелеят, разбира се, но да са достатъчно слаби, че да можем да завземем контрола напълно. Ще им подхвърлим малко повечко „късмет“.

Рейнолт кимаше.

— Да. Бива ни по кроежите. Югът притежава ядрени ракети с далечен обseg на действие, но иначе е изостанал. По-голямата част от населението по време на Мрака ще бъде в хибернация. Много се страхуват от плановете на развитите сили. Преподобната Педуре крои плановете да се възползва от това. Можем да подсигурирe успеха й... — Анне продължи, като обясни в подробности какви измами и лъжливи намеци могат да се приложат, кои градове могат да бъдат унищожени без риск, как да се спасят областите на Съглашението, притежаващи ресурси, каквито Сродниците все още нямаха. По-голямата част от убийствата щяха да бъдат осъществени от техните пълномощници — така си и трябваше, като се има предвид жалкото състояние на оръжейните им системи... Брюхел я наблюдаваше с някакво смаяно благоговение както я гледаше неизменно, когато Анне говореше така. Безстрастна и спокойна както винаги, тя можеше да е също толкова кръвожадна, колкото самия Брюхел.

Когато Новородените дойдоха на Френк, Анне Рейнолт беше още момиче. Ако губещата страна пишеше историята, името й щеше да се е превърнало в легенда. След като френкските войски се предадоха, партизанската сбирщина на Анне Рейнолт бе продължила да се бие години наред — и не просто да причинява дребни неприятности. Нау бе видял оценките на Разузнаването — Рейнолт бе увеличила тройно цената на инвазията. Тя бе оглавявала току-що зародилата се народна

съпротива и бе стигнала на косъм до победата над експедиционните сили на Новородените. А когато каузата ѝ най-накрая се провали — е, от подобни врагове най-добре беше бързо да се отървеш. Но Алан Нау бе забелязал, че този враг е странен чак до уникалност. Фокусирането на по-висшите умения, ориентирани към хората обикновено беше губещо начинание. Самата природа на Фокусирането проявяваше тенденцията да изключва широката чувствителност, нужна, за да управляваш хората. И все пак... Рейнолт беше млада, блестяща, абсолютно предана на принципа. Фанатичната ѝ съпротива не приличаше на нищо друго повече от верността на умната глава към своята област. Ами ако *можеха* да я Фокусират изгодно?

Догадката на чичо Алан се бе оказала печеливша. Единствената академична специалност на Рейнолт беше древната литература, но Фокусът някак си бе уловил по-фините умения в нейната случайна кариера: военно дело, подривна дейност, водачество. Алан грижливо бе пазил откритието си далеч от хорските погледи, но беше използвал тази много особена умна глава през следващите няколко десетилетия. Уменията ѝ бяха помогнали на чичо Алан да се утвърди като господстващ Пастир на Родния режим. Тя бе много специален подарък за много любим племенник...

И макар че Томас никога не би го признал на Ритцер Брюхел, понякога, когато погледнеше в бледосините очи на Рейнолт... усещаше суеверен хлад. Сто години от живота си Анне Рейнолт бе работила, за да премахне и потисне всичко онова, което бе важно за нефокусираното ѝ „Аз“. Ако искаше да му причини вреда, тя можеше да го направи като нищо. Но тъкмо в това бе красотата на Фокуса — и тъкмо по тази причина Новородените щяха да надделеят. С Фокуса ти се сдобиваш със способностите в съответната област, без човешките качества. И при грижлива поддръжка интересите и верността на умната глава оставаха изцяло и директно отдадени единствено на неговите област и господар.

— Добре, хващай хората си да работят по това, Анне. Имаш една година. Вероятно ще ни трябва голям кораб на ниска орбита по време на последните Ксек.

— Знаеш ли — обади се Ритцер, — според мен подмолната страна на всичко това се получава възможно най-добре. При

Сродниците командват един-двама. Ще знаем кого да държим под отговорност, когато даваме заповеди. С това проклето Съглашение...

— Вярно е. В рамките на Съглашението има твърде много автономни центрове на властта. Това тяхното с несuverенните кралства е по-откачено дори и от демокрация. — Нау сви рамене. — Зависи коя клечка ще изтеглиш. Ние трябва да завземем под контрол онова, което познаваме. Без каворита има да се помайваме още пет години. Дотогава Съглашението ще има развита мрежа и ще можем да завземем всичко без нито един изстрел — повече или по-малко целта, която все още публично преследвам.

Ритцер се наведе напред.

— И тъкмо това ще е най-големият ни проблем. След като нашите хора веднъж разберат, че това е една голяма касапница за паяци и че основното ястие са техните най-добри приятели...

— Разбира се. Но ако се справим с всичко както трябва, последният изход ще се окаже неизбежна трагедия, която без нашите усилия би била още по-ужасна.

— Ще е дори още по-сложно от оная работа с Дием. Щеше ми се да не беше давал на Търговците разширен достъп до ресурсите.

— Това е неизбежно, Ритцер. Техният логистичен гений ни е необходим. Но ще им откажа пълен достъп до обработката на данни в мрежата. Ще докараме всичките ти умни глави от охраната, ще установим наистина интензивно наблюдение. Ако е нужно, могат да възникнат и няколко фатални инцидента.

Той погледна Анне.

— И като казахме инциденти... Има ли някакъв напредък по твоята теория за саботажа? — Беше минала почти година от вероятния нещастен случай на Анне в клиниката със скенера. Цяла година — и никакви признаци на вражи действия. Разбира се, и преди самото събитие имаше твърде малко свидетелства.

Но Анне Рейнолт бе непоклатима.

— Някой манипулира нашите системи, Пастирю — и локализаторите, и умните глави. Доказателствата са пръснати нашироко — не е нещо, което бих могла да изкажа с думи. Но той става все по-агресивен... и аз още малко и ще го спипам — може би съм толкова близо до него, колкото той беше до мен предишния път.

Анне така и никога не прие обяснението, че някаква глупава грешка я е сринала. Но нейният Фокус *беше* разстроен, макар и толкова незабележимо, че и собствените му проверки не го улавяха. *Докъде може да стигне параноята ми?* Анне бе изчистила Ритцер от всякакво подозрение по случая.

— „Той“?

— Знаеш списъка на заподозрените. Фам Тринли продължава да го оглавява. През всички тия години ми тормозеше техниката. А и тъкмо той ни разкри тайната на локализаторите на Чуенг Хо.

— Но ти имаше на разположение двайсет години, за да ги изучиш.

Анне се намръщи.

— Ансамбловото поведение е изключително сложно, съществуват и въпросите на физическите пластове. Дай ми още три-четири години.

Той погледна Ритцер.

— Мнения?

Младшият Пастир се ухили.

— И преди сме говорили, господине. Тринли ни е полезен и ние го държим в ръцете си. Хитрец е той, но е *наш* хитрец.

Така си беше. Тринли щеше да спечели много с Новородените и щеше да изгуби още повече, ако Чуенг Хо някога научеха за предателското му минало. Бдение след Бдение старецът беше издържал всички тестове на Нау и в този процес беше станал дори още по-полезен. В ретроспекция човекът винаги беше проявявал хитрост точно колкото трябва. Разбира се, това беше най-силното доказателство срещу него. *Чума и зараза.*

— Добре, Ритцер, искам двамата с Анне да подредите нещата така, че да можем да дръпнем шалтера на Тринли и Вин за миг. Джау Ксин ще се наложи да го запазим жив, във всеки случай — но имаме и Рита, за да го държим в пътя.

— Ами Киви Лизолет, господине? — лицето на Ритцер бе безизразно, но Пастирът знаеше, че под повърхността се таи усмивчица.

— А... Сигурен съм, че Киви ще разбере кое как е — може да се наложи да я прочистим няколко пъти преди кризисната точка. — Но ако имаха късмет, тя щеше да им е от полза до края. — Добре. Това са

нашите по-специални проблеми, но винаги можем да изкривим истината, ако късметът ни не проработи. Наблюдението и готовността за потискане трябва да бъдат от най-висш порядък. — Той кимна към своя заместник-Пастир. — През тази година, дето идва, работата ще е тежка. Търговците са племе компетентно и предано. Ще ни трябва на линия, докато се започне — а и впоследствие мнозина от тях ще са ни нужни. Единствената почивка за тях може да бъде по време на самото завземане. Разумно ще е тогава те да бъдат просто наблюдатели.

— А тогава ще им пробутаме историята за нашите благородни усилия да ограничим геноцида. — Ритцер се усмихна, заинтригуван от предизвикателството. — Това ми харесва.

Съставиха цялостния план. Анне и нейните стратегически гении щяха да въплътят детайлите в действие. Ритцер беше прав — щеше да е по-сложно, отколкото мръсната работа с Диет. От друга страна, само да можеха да поддържат измамата до завземането... това можеше да се окаже достатъчно. След като заграбеше властта над Арахна, той можеше да си избира и от паяците, и от Чуенг Хо — най-добрите и от двата свята. И да захвърли останалите. Тази перспектива беше прохладен оазис в края на едно дълго-предълго пътуване.

## 45.

Мракът отново ги обгърна. Хрункнер почти усещаше на раменете си теглото на традиционните ценности. За традиционалистите — а в сърцето си той щеше винаги да си остане такъв — имаше време да се родиш и време да умреш. Реалността се редуваше в цикли, а най-големият беше цикълът на слънцето.

Хрункнер вече беше преживял две слънца. Беше стар паяк. Последният път, когато се спусна Мракът, той беше млад. Тогава бушуваше световна война и всички искрено се съмняваха, че страната му ще оцелее. А този път? По цялата планета се водеха малки войни. Но голямата не беше избухнала. Ако се случеше, част от отговорността щеше да носи и Хрункнер. А ако не се случеше — е, харесваше му да мисли, че и за това част от отговорността се пада на него.

И така, и инак циклите бяха завинаги разрушени. Хрункнер кимна на ефрейтора, който му придържаше вратата. Пристъпи навън върху покритите със скреж каменни плочи. Беше със здрави ботуши, наметало и ръкави. Студът хапеше върховете на ръцете му, изгаряше дихателните му пътища дори и зад въздухоотоплителя. Равната редица на хълмовете Принстън задържаше най-силните снеговалежи — те и пристанището на дълбоката река бяха причините градът да се завръща отново и отново, цикъл подир цикъл. Но сега беше късен следобед в летен ден — и трябваше да се оглеждаш, за да откриеш невзрачния диск, който някога беше слънцето. Светът бе преминал отвъд мекотата на Годините на Чезнещото слънце, дори отвъд Ранния Мрак. Той бе на ръба на термален колапс, когато утихващите бури кръжаха ли кръжаха и изцеждаха и последната вода от въздуха — отваряха пътя на времена, много по-мразовити, и на окончателния покой.

С по-ранните поколения всички освен войниците вече щяха да са в убежищата. Дори и в собственото му поколение, по време на Голямата война само най-твърдите воители от тунелите продължаваха да се бият в чак толкова напреднал етап от Мрака. Този път имаше много войници. Хрункнер си имаше свой собствен военен ескорт. Дори и паяците от охраната около къщата на Ъндърхил в днешно време носеха

униформи. Но това не бяха надзиратели, отпъждащи лешоядите от края на цикъла — градът *преливаше* от хора. Новите жилища за Периода на Мрака бяха претъпкани. Градът беше по-оживен, отколкото Юнърбай го помнеше.

А настроението? Страх, близък до паника, диво въодушевление, често и двете едновременно у едни и същи хора. Бизнесът процъфтяваше. Само преди два дни „Проспериращ Софтуер“ бе закупила контролния пакет в Банка Принстън. Без съмнение плячката изкори финансите резерви на компанията и ги вкара в бизнес, от който техните софтуеристи понятие си нямаха. Беше лудост — и много в духа на времето.

Налагаше се телохранителите на Хрункнер да си пробиват път през тълпата към входа на Къщата на хълма. Дори и отвъд границите на имота имаше репортери с техните малки камери в четири цвята, увиснали на хелиеви балони. Не можеха да знаят кой е Хрункнер, но забелязаха бодигардовете и посоката, в която се е запътил.

— Господине, можете ли да ни кажете...

— Югът заплашва ли с изпреварващо нападение? — Този дърпаше връвчицата на балона, за да смъкне камерата си надолу, чак докато тя се изравни с очите на Хрункнер.

Юнърбай вдигна ръце в сложен жест на недоумение.

— Откъде да знам? Аз съм просто един смотан сержант. — Всъщност той наистина беше все още сержант, но рангът нямаше значение. Юнърбай беше един от онези военни без чин, които караха цели военни бюрокрации да играят по тяхната свирка. Като младеж той познаваше такива. Изглеждаха му далечни като самия Крал. Сега... Сега той вече беше толкова зает, че дори и гостуването при приятел трябваше да се изчислява до минута и да се прецени спрямо това какво би струвало на програмите за живот и смърт, които трябваше да спазва.

Изявлението му спря репортерите, колкото екипът му да успее да премине и да изприпка по стълбите. Но въпреки това може и да беше казал не каквото трябва. Зад себе си Юнърбай видя как репортерите се скупчват. До утре името му щеше да цъфне в техния списък. Ах, какви времена бяха, когато всички си мислеха, че Къщата на хълма е само луксозен придатък към Университета! С годините това прикритие беше изтъняло. Сега пресата си мислеше, че знае всичко за Шерканер.



Зад вратите от армирано стъкло вече нямаше натрапници. Изведнъж всичко утихна и стана твърде топло задебели дрехи и клинове. Щом смъкна изолацията, той видя Ъндърхил и неговата дървеница-водач, застанали току зад ъгъла, извън погледа на репортерите. В старите времена Шерк щеше да излезе навън да го посрещне. Дори и на върха на славата си в радиото не му беше проблем да излезе навън. Но сега охраната на Смит се беше наложила.

— Е, Шерк, дойдох. — *Винаги идвам, когато ме повикаш.* Десетилетия наред всяка нова идея изглеждаше по-щуро от последната — и все пак отново променяше света. Но и нещата около Шерканер бавно се променяха. Генералът го бе предупредила за първи път в Калорика преди пет години. После плъзнаха слухове. Шерканер се бе оттеглил от активните разработки. Очевидно работата му върху антигравитацията бе стигнала до задънена улица и сега Сродниците изстрелваха плаващи спътници, за Бога!

— Благодаря ти, Хрунк — усмивката му беше бърза, нервна. — Младша ми каза, че ще идваш в града и...

— Малката Виктърри? Тя тук ли е?

— Да! Някъде из сградата е. Ще се видиш с нея. — Шерк поведе Хрункнер и телохранителите му по главния коридор, като през цялото време говореше за малката Виктърри и другите деца, за изследванията на Джирлиб и основното обучение на най-малките. Хрункнер се опитваше да си представи как ли изглеждат. Бяха изминали седемнайсет години от отвличането... откакто за последен път видя децата. Керванът, който образуваха, докато се влачеха по коридора, си го биваше — водачът водеше Шерканер, който пък водеше Хрункнер и охраната му. Ъндърхил непрекъснато го унасяше наляво и Мобиай постоянно го подръпваше леко за връвта, за да го върне в пътя. Латералната дисбадисия на Шерк не беше душевна болест — също като тремора му, това беше нервно разстройство от нисък порядък. Късметът на Мрака го беше направил много късна жертва на Голямата война. Сега той изглеждаше и говореше като някой, по-стар с цяло поколение.

Шерканер спря до асансьора — Юнърбай не си го спомняше от предишните си посещения.

— Виж това, Хрунк... Натисни девет, Мобиай. — Буболечката протегна един от дългите си космати предни крака. Върхът увисна

несигурно за секунда, после боцна означения с „9“ процеп на вратата на асансьора. — Казват, че не можело да научиш никоя буболечка на числата. Ние двамата с Мобияй работим по въпроса. — Хрункнер остави придружителите си при асансьора. Само те двамата — и Мобияй — продължиха нагоре. Шерканер като че се поотпусна и треморът му намаля. Той потупа леко буболечката по гърба, но вече не стискаше така здраво повода. — Това само между нас да си остане, сержант.

Юнърбай наостри поглед.

— Моите телохранители са с ранг „строго секретно“, Шерк. Виждали са такива неща, че...

Ъндърхил вдигна ръка. Очите му блестяха на светлината на лампите. Тези очи като че бяха пълни със старата гениалност.

— Това е... по-друго. Това е нещо, което отдавна исках да знаеш, и сега, когато нещата са толкова отчайващи...

Асансьорът забави ход, спря и вратите се отвориха. Шерканер ги беше качил чак на самия връх на хълма.

— Сега кабинетът ми е тук. Навремето това беше стаята на Младша, но сега, когато я повишиха в офицерски чин, тя любезно ми я предостави. — Коридорът някога бе открит. Хрункнер го помнеше като пътека с изглед към малкия парк на децата. Сега тя бе покрита с дебело стъкло, достатъчно силно, че да издържи на налягането дори и след като атмосферата замръзнеше.

Зажужаха електрически мотори и вратите се плъзнаха встрани. Шерканер махна на приятеля си да влезе в стаята. Високи прозорци гледаха към града. Малката Виктъри бе имала чудесна стая. Сега тук цареше безпорядъкът на Шерканер. В ъгъла беше онази ракетна бомба/кукленска къща и стойката, на която спеше Моби. Но в стаята господстваха кутиите на процесори и екрани със суперкачество. Картините, които показваха, бяха пейзажи от Монтроял, а цветовете им бяха по-щури от всички, които Хрункнер бе виждал навън в природата. И все пак картините бяха прозрачни. Имаше сенчести горски полянки, но в нюанси на тартан. Пукнатини, прорязващи разцепен айсберг — всичките в цветовете на лавата. Беше някаква графична лудост... откачена видеоигра. Хрункнер се спря и посочи цветовете.

— Впечатлен съм, но не е много добре калибрирано, Шерк.

— О, съвсем добре си е, но вътрешният смисъл не е извлечен. — Шерк се покачи на една конзола. Като че гледаше картините. — Да, цветовете са крещящи — като мине време, преставаш да ги забелязваш... Хрункнер, мислел ли си някога, че сегашните ни проблеми са по-сериозни, отколкото би трябвало да бъдат?

— Откъде да знам? Всичко е ново. — Юнърбай се отпусна. — Да, нещата отиват към пъкъла. Тази бъркотия в Юга е всичките кошмари, които сме си представяли. Те имат ядрено оръжие, може би двеста броя, и система за изстрелване. Поквариха се в опитите си да стигнат нивото на развитите нации.

— Поквариха се само за да избият останалите от нас?

Преди трийсет и пет години Шерк бе прозрял формата на всичко това, поне в общи линии. Сега задаваше малоумни въпроси.

— Не — отвърна Юнърбай с почти лекторски тон. — Поне не е, както започна. Опитаха се да създадат индустриална и селскостопанска база, която да продължи да действа и в Мрака. Провалиха се. Имат достатъчно, за да закрепят два града, някое и друго военно подразделение... Точно сега Югът е с две години по-напред в студа от останалия свят. Сухите урагани вече се струпват на южния полюс. — Югът беше в най-добрия случай място, малко от малко пригодно за живеене. По средата на Периода на светлината имаше няколко години, когато земеделието беше възможно. Но континентът е баснословно богат на минерали. През последните няколко поколения Южаните бяха експлоатирани от северните минни корпорации с всеки цикъл все по-алчно и по-алчно. Но в това поколение на Юг вече имаше суверенна държава — държава, която много се боеше от севера и прииждащия Мрак. — Толкова средства похарчиха в опити да направят скок към ядреното електричество, че дори не всичките им убежища са подсигурени.

— А Сродниците подриват каквато и добра воля би могла иначе да съществува.

— Разбира се. — Педуре беше гений. Убийство, изнудване, хитро насаждане на паника. Каквото и зло да вземеш — Педуре много я биваше в него. И сега правителството на Юга бе решило, че Съглашението е планирало да ги нападне внезапно в Мрака. — Новинарската мрежа го е разбрала правилно, Шерк. Тия от Юга може да ни гръмнат с ядрени бомби.

Хрункнер погледна зад крещящите екрани на Шерканер. Оттук виждаше Принстън във всички посоки. Някои от сградите — като Къщата на хълма — щяха да са годни за обитаване дори и след като въздухът се кондензираше. Можеха да издържат на налягането и имаха добри енергийни връзки. По-голямата част от града се намираше съвсем малко под земята. Петнайсет години строителна лудост сътвори това за градовете на Съглашението, но сега една цяла цивилизация можеше да оцелее будна през Епохата на мрака. Ала бяха толкова близо до повърхността — бързо щяха да измрат, ако избухнеше ядрена война... Индустриите, за чието създаване бе помогнал Хрункнер, бяха сътворили чудеса... *Значи сега сме изложени на риск повече от всякога.* Имаше нужда от още чудеса. Хрункнер и милиони други се бореха с тези невъзможни изисквания. През последните трийсет дни на Юнърбай му се падаха само по три часа сън дневно. Това отклонение, за да си побърбори с Ъндърхил, бе провалило едно събрание по планирането и една инспекция. *От лоялност ли съм тук... или защото се надявам, че Шерк може пак да спаси всички ни!*

Ъндърхил склучи ръце — те оформиха малко храмче пред главата му.

— Мислел ли си... Мислил ли си някога, че нещо друго е виновно за проблемите ни?

— По дяволите, Шерк. Като какво например?

Шерканер се закрепил на стойката. Думите му излизаха тихо и бързо.

— Като например пришълци от космоса. Тук са отпреди Епохата на Новото слънце. Двамата с тебе ги видяхме в мрака, Хрункнер. Светлините в небето, спомняш ли си? — Той продължи да дърдори. Тонът му така не приличаше на Шерканер Ъндърхил от миналото. Предишният Ъндърхил разкриваше странните си умозаклучения с вдигната вежда или с предизвикателен смях. Но сега Ъндърхил говореше припряно, сякаш някой се готвеше да го спре... или да му възрази? Този Ъндърхил говореше като... като отчаян човек, вкопчил се в някаква фантазия... Старецът като че осъзна, че е изгубил публиката си.

— Не ми вярваш, нали, Хрунк?

Хрункнер се сви върху стойката. Какви ли ресурси вече са погълнали тези ужасяващи безсмислици? Другите светове — животът

в другите светове — беше една от най-старите и най-налудничави идеи на Ъндърхил. И сега тя изплуваше отново след години на оправдана забравя. Познаваше Генерала — и тя не би се впечатлила от това повече от него. Светът се клатушкаташе на ръба на бездна. Нямаше място да угаждаш на горкия Шерканер. Без съмнение Генералът не му позволяваше да я разсейва. — Същото като видеомантията, нали, Шерк? — *Цял живот си правил чудеса. Но сега имаш нужда от тях по-бързо и по-отчаяно от всякога. А ти са останали само суеверията.*

— Не, не, Хрунк. Видеомантията е само средство, прикритие, така че пришълците да не виждат. Ето, ще ти покажа! — ръцете на Шерканер зачукаха по контролните отвърстия. Картините затрепкаха, стойностите на цветовете започнаха да се променят. Един пейзаж се измени от летен в зимен. — Ще почакаш малко. Темпото на битовете е бавно, но за нагласянето на канала трябва много големи изчисления. — Главата на Ъндърхил се килна към миниатюрните екрани, които Хрункнер не виждаше. Ръцете му затропаха нетърпеливо по конзолата. — Ти заслужаваше да знаеш това повече от всички, Хрунк. Толкова много си направил за нас. Можеше да направиш още толкова много, само да те бяхме въвели в това. Но Генералът...

На екрана цветовете се меняха, пейзажите се стопяваха в размазан хаос. Минаха няколко секунди.

И Шерканер нададе лек вик на изненада и огорчение.

Онова, което бе останало от картината, се разпознаваше, макар и с много по-нисък диапазон на честотите, отколкото в оригиналния видеозапис. Оказа се стандартен осемцветен видеопоток. Идваше от камера в кабинета на Виктъри Смит в Териториалното командване. Картината беше добра, но груба в сравнение с истинския образ и дори с видеомантията на Шерк.

Но тази картина показваше нещо истинско: Генерал Смит ги гледаше от бюрото си. Навсякъде около нея имаше огромни купчини документи. Тя махна на един помощник да излезе от кабинета и се втренчи в Ъндърхил и Юнърбай.

— Шерканер... довел си Хрункнер Юнърбай в кабинета си. — Тонът ѝ беше напрегнат и ядосан.

— Да, аз...

— Мислех, че сме си говорили за това, Шерканер. Играй си с твоите играчки колкото си искаш, но недей да досаждаш на хората,

които имат да вършат истинска работа.

Хрункнер никога досега не беше чувал Генерала да използва подобен тон и подобен сарказъм, когато говореше с Ъндърхил. Колкото и необходимо да беше това, той би дал всичко, за да не му се налага да му бъде свидетел.

Ъндърхил като че се канеше да възрази. Той се изви на стойката си и ръцете му се отпуснаха умолително. После промълви:

— Да, скъпа.

Генерал Смит кимна и махна на Хрункнер.

— Извинявайте за неудобството, сержант. Ако имате нужда от помощ да се върнете пак към програмата си...

— Благодаря, госпожо. Може би. Ще проверя на летището и се връщам при вас.

— Чудесно. — Образът от териториалното командване изчезна.

Шерканер наведе глава, докато тя се отпусна на конзолата. Ръцете и краката му бяха прибрани и неподвижни. Буболечката-водач се приближи и го побутна въпросително.

Юнърбай се премести към него.

— Шерк? — попита той тихо. — Добре ли си?

Другият мълчеше. После вдигна глава.

— Ще се оправя. Съжалявам, Хрунк.

— Аз... такова, Шерканер, трябва да вървя. Имам друга среща... — Това не беше съвсем вярно. Вече беше пропуснал и срещата, и инспекцията. Истината беше, че имаше още толкова много неща, за които трябваше да се погрижи. С помощта на Смит можеше да успее да се измъкне от Принстън достатъчно бързо, че да навакса.

Ъндърхил слезе неловко от стойката и се остави Мобияй да го води подир сержанта. Щом тежката врата се отвори, Шерканер протегна една-единствена предна ръка и леко подръпна един от ръкавите му. *Пак ли безумие?*

— Никога не се предавай, Хрунк. Винаги има начин, също като преди — ще видиш.

Юнърбай кимна, промърмори някакво извинение и се измъкна от стаята. Докато вървеше по остъкления коридор към асансьора, Шерканер стоеше заедно с Мобияй на входа на кабинета си. Имаше време, когато Шерканер би го последвал чак до главното фойе. Но като че осъзнаваше, че нещо помежду им се е променило. Щом вратите

на асансьора се затвори след Юнърбай, той видя как старият му приятел му махва срамежливо. После той изчезна, а асансьорът се запуска надолу. За миг Юнърбай се поддаде на гнева и тъгата. Смешно, как се смесваха тези две емоции. Беше чувал историите за Шерканер и се бе заставил да не повярва. Също като Шерканер, и той бе *искал* разни неща да са верни и бе пренебрегвал симптомите за обратното. За разлика от Шерк, Хрункнер Юнърбай не можеше да пренебрегне жестоката истина за тяхното положение. И така, тази решителна криза трябваше да бъде спечелена или загубена без Шерканер Ъндърхил... Юнърбай се помъчи да откъсне мислите си от Шерканер. По-късно щеше да дойде време, да се надяваме — време да си спомня хубавите неща вместо този следобед. Засега... ако можеше да задигне някой джет и да излети от Принстън, щеше да се върне в Териториалното командване навреме, за да залъже заместник-директорите си. Около нивото на стария детски парк асансьорът забави ход. Юнърбай си мислеше, че това е частният асансьор на Шерканер. Кой ли можеше да бъде?

Вратата се плъзна...

— Охо! Сержант Юнърбай! Мога ли да се присъединя към вас?

Млада дама-лейтенант, облечена в униформа на интендант. Виктъри Смит такава, каквато беше преди толкова много години. Външността ѝ отново бе ведра, движенията ѝ — пак така грациозно прецизни. Известно време Юнърбай можеше само да се пули срещу привидението на вратата.

Видението пристъпи в асансьора и Юнърбай, все още потресен, неволно се дръпна назад. После дамата за миг отпусна войнишката си стойка. Лейтенантът наклони срамежливо глава.

— Чичо Хрунк, не ме ли познаваш? Аз съм Вики — пораснах голяма.

Разбира се. Юнърбай се разсмя немощно.

— Аз... аз никога вече няма да ти казвам Малката Виктъри!

Вики нежно обгърна раменете му с предните си ръце.

— Не. На тебе ти е позволено. Кой знае защо не мисля, че някога ще ти давам заповеди. Татко каза, че ще наминеш днес... Видяхте ли се? Имаш ли малко време да поговориш с мен?

Асансьорът се готвеше да спре на нивото на фойайето.

— Аз... Да, видяхме се... виж, малко бързам да се върна в Териториалното командване. — След провала горе просто не знаеше какво да каже на Вики.

— Няма нищо. И аз съм вече на минус с времето. Хайде да пътуваме заедно до летището. — Тя се усмихна. — С двойна охрана.

Лейтенантите се справят с охранния ескорт, но на тях такъв рядко им се полага. Групата на младата Виктъри беше около два пъти по-малка от тази на Юнърбай, но на вид хората й бяха дори по-компетентни. На неколцина телохранители им личеше, че са ветерани от бойното поле. Онзи на най-горната стойка зад шофьора беше един от най-едрите щурмоваци, които Юнърбай бе виждал някога. Когато се вмъкнаха в колата, той отдаде неловко чест на Юнърбай — изобщо не по военному. Ха! Та това беше Брент!

— Е, какво имаше да ти казва татко? — тонът беше непринуден, но Хрункнер долавяше нервността. Вики не беше точно съвършеният, непроницаем офицер от разузнаването. Това можеше и да е недостатък, но пък той я познаваше от дребосък.

И тъкмо затова на Юнърбай му беше още по-трудно да каже истината.

— Трябва да го знаеш, Вики. Той вече не е на себе си. Здравата е затънал в тия чудовища-пришълци и видеомантия. Наложил се самата Генерал да го накара да млъкне.

Младата Виктъри млъкеше, но ръцете й се свиха в една гънка. За миг той си помисли, че тя се разсърди на него. Но после чу приглушеното й мърморене: „Старият глупак“. Тя въздъхна и пропътуваха няколко секунди в мълчание.

По повърхността почти нямаше движение — само паяци, които пътуваха между отделните квартали. Уличните лампи разливаха петна в ултрасиньо и хвърляха отблясъци по скрежа, покрил канавките и стените на сградите. Светлината, идваща отвътре, грееше през скрежа — там, където тя огряваше петънца от снежен мъх, замръзнали в леда, прозираше зеленикаво. Кристални червеи израстваха с милиони по стените, а корените им неспирно опипваха за хапки топлина. Тук, в Принстън природата можеше да оцелее почти в сърцето на Мрака. Градът наоколо и под тях се разрастваше и ги топлеше. Зад тези стени



и под земята животът кипеше повече от всякога в историята на Принстън. Новите сгради в бизнес района блестяха с десет хиляди прозорци, перчеха се с мощ, разливаха широки снопове светлина върху по-старите здания... Но дори и скромна ядрена атака би убила всички тук.

Вики докосна рамото му.

— Съжалявам... за татко.

Тя много по-добре би знаела доколко е изпаднал Шерканер.

— Откога е така? Спомням си го, че размишляваше за космически чудовища, но никога не е било насериозно.

Тя сви рамене — очевидно въпросът я натъжаваше.

— Започна да си играе с видеомантията след отвлеченията.

*Чак толкова отдавна?* После той си спомни отчаянието на Шерканер, когато горкият паяк осъзна, че цялата му наука и логика не можеше да спаси децата му. И така са били посетени семената на това безумие.

— Добре, Вики. Майка ти е права. Важното е тези дивотии да не започнат да пречат. Баща ти е заслужил обичта и уважението на толкова много хора. — *включително и моите, все още.* — Никой няма да повярва на тези глупости, но се боя, че доста хора биха се опитали да му помогнат, може би да отклоняват ресурси, да правят експериментите, които предлага. Не можем да си го позволим — не и сега.

— Разбира се. — Но Вики се поколеба за миг, върховете на ръцете ѝ се изправиха. Ако Юнърбай не я познаваше от дете, нямаше да го забележи. Тя не му казваше всичко и се срамуваше от измамата. Малката Виктърри беше велика лъжкиня, освен когато не се чувстваше виновна за нещо.

— Генералът се опитва да му угоди, нали? Дори и сега?

— Виж, не е кой знае какво. Някакъв диапазон на честотите, малко процесорно време... — процесорно време за какво? За машините с екрани на Ъндърхил или за супервойските на Службата по разузнаването? Може би нямаше значение — сега той разбираше каква голяма част от бездействието на Шерканер се дължеше на това, че Генералът е държала съпруга си далеч от намеса в критичните проекти. *Но ще се моля за горката жена.* За Виктърри Смит да изгуби Ъндърхил щеше да е все едно да откъснат десния ѝ крак до хълбока.

— Добре — каквито и ресурси да пропиляваше Шерк, Хрункнер Юнърбай не можеше да направи нищо. Може би най-мъдрото беше старото „Войнико, напред, войнико“. Той погледна униформата на Младата Виктъри. Табелката с името беше на далечната ѝ яка, извън полезрението му. Дали е Виктъри Смит (ето *това* би привлякло вниманието на един висш офицер!), или Виктъри Ъндърхил, или какво?

— Е, лейтенант, как е животът във войската? — Вики се усмихна — без съмнение ѝ беше по-леко да заговори за нещо друго.

— Голямо предизвикателство, сержант. — В тона ѝ се промъкна официалност. — Всъщност това е най-прекрасното време в живота ми. Основната подготовка беше... хм, ами, ти го знаеш не по-зле от мен. Всъщност тъкмо сержантите като тебе я превръщат в такова „очарователно“ преживяване. Но аз имах предимство — когато минавах ОП, почти всички новобранци бяха родени във фаза, с години по-възрастни от мен, хе-хе. Не беше трудно да се справи добре човек в сравнение с тях. Сега... ами виждаш, това не ти е обичайният първи пост. — Тя махна към колата и охраната около тях. — Брент е вече старши сержант — работим заедно. Рапса и малкият Хрунк по-нататък ще учат в офицерско училище, но сега и двамата са младши редници. На летището може и да ги видиш.

— Всичките ли работите заедно? — Юнърбай се опита изненадата да не проличи в гласа му.

— Да, ние сме екип. Когато Генералът поиска бърза инспекция и има нужда от абсолютно доверие — изпраща нас четиримата. — Всички оцелели деца освен Джирлиб. За миг прозрението още повече усили депресията на Юнърбай. Зачуди се какво ли си мислеха Генералният щаб и средните чиновници, когато видяха отряд от роднини на Смит да се бърка в Строго Секретните дела. Но... Хрункнер Юнърбай някога сам бе в дъното на Разузнаването. Старият Стрът Грийнвал също бе играл по свои собствени правила. Кралят даваше някои прерогативи на шефа на Разузнаването. Голяма част от разузнавачите на средно ниво мислеха, че това е просто глупава традиция, но ако Виктъри Смит смяташе, че ѝ трябва Общ Инспекторски екип от членове на собственото ѝ семейство — значи може би беше така.

На Принстънското летище цареше хаос. Имаше повече полети, повече корпоративни чартъри, повече луда строителна работа от когато и да било. Хаотично или не, Генерал Смит вече беше решила проблема — бяха отклонили един джет за него. На колите на Вики бе разрешено да стигнат чак до военната част на полето. Движеха се предпазливо по обозначените алеи под крилата на корабите-таксита. Второстепенните пътеки бяха изровени от строителството — на всеки няколкостотин стъпки зейваше яма като кратер. В края на годината всички обслужващи операции щяха да се провеждат на закрито. В края на краищата, тези устройства трябваше да поддържат нов тип летателни апарати и операции при мраз, от който въздухът замръзва.

Вики го остави до джета. Не беше казала къде е длъжна да бъде тази вечер. Това зарадва Юнърбай. Колкото и странно да беше сегашното ѝ положение, тя поне знаеше как да си държи устата затворена.

Тя го последва навън на студа. Вятър нямаше и той рискува да излезе без въздухоотоплителя. Всеки дъх изгаряше. Беше толкова студено, че той виждаше как облаци от скреж се събират около оголените стави на ръцете му.

Може би Вики беше твърде млада и силна, за да го забележи. Тя премина трийсетте метра до джета му, като изобщо не спираше да говори. Ако не бяха всички мрачни предчувствия, които това гостуване събуди, да се види с Вики за него би било абсолютна радост. Макар и родена извън фазата, тя беше израсла толкова красива, прекрасно превъплъщение на майка си — но твърдостта на Смит бе смекчена от онова, което бе Шерканер в разцвета на силите си. Хей, може би донякъде беше така *поради* това, че е родена извън фазата! Мисълта едва не го накара да спре наред пистата. Ами да — Вики беше прекарала целия си живот нестандартно, виждайки нещата под различен ъгъл. По странен начин като я гледаше, всичките му лоши предчувствия за бъдещето отслабваха.

Щом стигнаха заслона в основата на джета, Вики отстъпи встрани. Тя се изправи и му отдаде официално чест. Юнърбай ѝ върна жеста. И тогава видя табелката с името ѝ.

— Какво интересно име, лейтенант. Не е професия, не е някакво убежище от миналото... Къде...?

— Ами никой от родителите ми не е „смит“ — ковач. А и никой не знае от кое точно убежище „под хълма“ би могъл да произхожда рода на татко. Но виж зад тебе — тя посочи.

Зад него се разстиляше пистата — стотици метри равнина и строителство чак до терминала. Но Вики сочеше по-нагоре, над равнините на речното дъно. Светлините на Принстън очертаваха хоризонта, от сияйните кули до хълмовете в предградията.

— Погледни около пет градуса назад и вдясно от кулата на радиото. Дори и оттук можеш да го видиш. — Сочеше към къщата на Ъндърхил. Тя беше най-ярко осветената в тази посока — кула от светлина във всички цветове, подвластни на модерната флуоресценция.

— Татко добре я е проектирал. Почти не ни се наложи да правим някакви промени по къщата. Дори и след като въздухът замръзне, неговата светлина ще продължи да огрява хълма. Знаеш какво казва татко — можем да вървим надолу и навътре, или да застанем на високото и да протегнем ръце към простора. Радвам се, че съм израснала там, и искам това място да бъде моето име.

Вдигна табелката с името си и тя заблестя на светлините на летателните апарати. **ЛЕЙТЕНАНТ ВИКТЪРИ ЛАЙТХИЛ.**

— Не се тревожете, сержант. Онова, което ти, татко и мама започнахте, ще продължи много дълго.

## 46.

Териториалното командване започваше да дотяга на Белга Ъндървил. Като че прекарваше тук почти десет процента от времето си — а щеше да е много повече, ако не беше станала страстен потребител на телекомуникации. Полковник Ъндървил беше началник на Вътрешното разузнаване от 60/15, повече от половината Период на светлина. Всеизвестна истина — поне в съвременността — беше, че краят на Светлината е начало на най-кървавите войни. Бе очаквала нещата да загрубеят, но не чак дотолкова.

Ъндървил подрани за събранието на офицерския състав. Беше порядъчно изнервена заради онова, което беше намислила — нямаше желание да върви срещу началничката си, но може би щяха да приемат нейната петиция тъкмо така. Рачнер Тракт вече беше там и подготвяше собственото си изложение. На стената зад него бяха проектирани зърнести снимки с десетоцветен резонанс. Очевидно беше намерил още южняшки площадки за изстрелване на ракети — нови доказателства за помощта на Сродниците за „потенциални жертви на коварството на Съглашението“. Тракт кимна учтиво, когато тя и помощниците ѝ се настаниха. Между Външното и Вътрешното разузнаване открай време съществуваха търкания. Външното следваше правила, неприемливо сурови за вътрешните операции, ала винаги си намираха извинения да им се бъркат. През последните няколко години отношенията между Тракт и Ъндървил бяха особено обтегнати. Откакто Тракт беше оплескал работата в Южната земя, беше много по-лесно да се справиш с него. *Дори и краят на света си има някои краткосрочни предимства* — помисли си сърдито Белга.

Ъндървил прелисти дневния ред. Боже, пак тези щуротии. Или може би не.

— Какво мислите за тези тела на голяма височина, Рачнер? — въпросът не беше замислен като провокация. Когато ставаше дума за въздушна защита, Тракт нямаше от какво да се притеснява.

Ръцете на Тракт подскочиха — рязък жест на отхвърляне.

— След всичката шумотевица Въздушната защита докладва само за три забелязани тела. Забелязани, ама друг път. Дори и сега, когато знаем какво са постигнали Сродниците с антигравитацията, те пак не могат да проследят Паяците както трябва. Сега Началникът на Противовъздушна отбрана твърди, че Сродниците имали някаква площадка за изстрелване, за която аз не знам. Знаеш, че шефката ще ме натовари да я намеря... По дяволите! — Ъндървил не можеше да определи дали това последното е обобщеният му отговор в две слова, или току-що е забелязал нещо гадно в бележките си. Така или иначе, Тракт нямаше какво повече да й каже.

Останалите вече бавно се събираха: Началник Въздушна отбрана Дъгуей (който се настави на най-отдалечената от Рачнер Тракт стойка), Началникът на Ракетни нападения, Началник Връзки с обществеността. Влезе и самата шефка, последвана от кралския Личен министър на финансите.

Генерал Смит призова събранието към ред и приветства официално финансовия министър. По документи министър Нишнимор беше нейна единствена началничка освен самия крал. В действителност Амбърдън Нишнимор беше стара дружка на Смит.

Небесните тела бяха първата точка от дневния ред и всичко мина точно както Тракт беше предвидил. Въздушната отбрана беше продължила да се ровичка по трите наблюдения над обектите. Последният компютърен анализ на Дъгуей потвърждаваше, че това са спътници на Сродниците — или от онези изскачащите спътници-разузнавачи, или може би изпитания на маневрираща антигравитационна ракета. Какъвто и да беше случаят, никой от тях не бе забелязан повторно. И никой не беше изстрелян от никоя от познатите площадки на Сродниците. Началникът на Въздушната отбрана особено наблегна на нуждата от компетентно вътрешно наземно разузнаване на територията на Сродниците. Ако врагът имаше подвижни катапулти, важно беше да се научи за тях. Ъндървил донякъде очакваше Тракт да избухне при намека, че неговите хора за пореден път са се провалили, но Полковникът прие сарказма на началник въздушната отбрана с безстрастна учтивост. Тракт знаеше, че това му е най-малкият проблем — последната точка от днешния дневен ред беше неговото истинско отмъщение.

После се изказа началникът на Връзки с обществеността.

— Съжалявам. Няма начин да свикаме Военен плебисцит, още по-малко — да го спечелим. Хората са по-наплашени от всякога, но времената са такива, че един Плебисцит просто не би довел до нищо. — Белга кимна. Не ѝ бяха нужни обясненията на Връзките с обществеността, за да стигне до това прозрение. Само по себе си кралското правителство беше една доста аристократична компания. Но през последните деветнайсет поколения от Сключването на Съглашението насам гражданската му власт беше ужасно ограничена. Короната запази единствено титлата върху онова, което предците ѝ притежаваха, като например Териториалното командване, и разполагаше с ограничена власт над данъците. Но бе загубила изключителното право да печата пари, суверенното право на държавата да отчуждава частна собственост и правото да принуждава поданиците си да отбиват военна служба. В мирно време Съглашението вършеше работа. Съдилищата работеха със система за събиране на данъци, а местните полицейски власти знаеха, че не бива много-много да се заиграват, инак могат да се изправят срещу истинска огнева мощ. Във военно време — е, тъкмо затова служеше Плебисцитът: за временно отстраняване на светската власт. По време на Великата война това все пак беше сработило. Този път нещата се развиваха толкова бързо, че дори и отварянето на дума за Плебисцит би предизвикало война. За няма и един ден щеше да се осъществи мащабна размяна на ядрени удари.

Генерал Смит стоически изслуша всички тези баналности. После дойде ред на Белга. Тя изреди обичайния поменик от вътрешни заплахи. Нещата бяха под контрол — повече или по-малко. Съществуваха значителни малцинства, които презираха модернизацията. Някои вече не бяха на линия, заспали в собствените си убежища. Други се бяха окопали в дълбоки редути, но не за да спят — и щяха да създадат проблеми, ако положението наистина се влошеше. Хрункнер Юнърбай бе изработил още чудеса на инженерството. Сега дори и най-старият град на североизток разполагаше с ядрено електричество, както и — нещо не по-малко важно — с аклиматизирано жизнено пространство. „Но, разбира се, не особено голяма част от всичко това е укрепено. Дори и лек ядрен удар би убил повечето от тези хора, а другите няма да разполагат с ресурси за успешна хибернация“. Всъщност по-голямата част от тези ресурси

бе изразходвана за изграждането на електроцентралите и наземните стопанства.

Генерал Смит подкани с жест другите:

— Изказвания?

Имаше няколко изказвания. Началникът на Връзки с обществеността предложи да се закупят някои от укрепените предприятия. Той вече правеше планове за след края на света, мекушавецът му кръвожаден! Шефката само кимна и възложи на Белга и мекушавеца да проучат тази възможност. После прегледа доклада на Вътрешното разузнаване в своето копие от дневния ред.

Белга Ъндървил вдигна ръка:

— Госпожо? Има още един въпрос, който бих желала да повдигна.

— Заповядайте.

Ъндървил нервно изтри уста с ръцете, с които се хранеше. Нямахше връщане назад. По дяволите. Само да не беше тук министърът на финансите!

— Аз... Госпожо, в миналото вие проявявахте голяма, въ, щедрост при управлението на действията на вашите подчинени. Възлагате ни задачата и ни оставяте да я изпълним. Много съм ви благодарна за това. Напоследък обаче, и твърде вероятно — без ваше знание, хора от най-близкото ви обкръжение нанасят несанкционирани визити — всъщност, това са си среднощни набези — върху вътрешни обекти в територията, за която отговарям аз.

Генерал Смит кимна.

— Екипът Лайтхил.

— Да, госпожо. — *Вашите собствени деца, които обикалят наляво-надясно, все едно са Кралските Генерални инспектори.* Те бяха пълни с налудничави, ирационални изисквания, закриваха добри проекти, отстраняваха някои от най-добрите й служители. Повече от всичко друго това я караше да подозира, че откаченият съпруг на шефката все още има огромно влияние. Белга приклепна на стойката си. Всъщност, нямаше какво повече да каже. Виктъри Смит я познаваше достатъчно добре и забеляза тревогата й.

— При тези инспекторски посещения екипът Лайтхил откри ли нещо важно?



— В един от случаите — да, госпожо. — Един доста сериозен проблем, с който Белга беше сигурна, че сама ще се справи до десетина дни. Ъндървил забелязваше, че повечето от хората около масата бяха просто изненадани от оплакването ѝ. Двама ѝ кимнаха незабележимо — тях вече ги знаеше. Тракт затрополи ядосано по масата — като че беше готов да се включи устремно в свадата. Това, че роднинският екип на шефката му е вдигнал мерника, не беше изненада, но *моля те, Боже, дай му разум да си затваря устата!* Позициите на Тракт вече бяха толкова разклатени, че неговата помощ щеше да е като да увесиш стоманена наковалня на врата на скоростен катерач.

Шефката наклони глава и изчака учтиво някой да се изкаже. После заговори:

— Полковник Ъндървил, разбирам, че това може да накърни морала на вашите подчинени. Но ние навлизаме в много критичен период, далеч по-смъртоносен от обявена война. Имам нужда от специални помощници, способни да действат светкавично и които да разбирам напълно. Екипът Лайтхил работи пряко за мен. Моля ви, кажете ми, ако според вас поведението им е неуместно — но ви моля и да уважавате поверените им пълномощия. — Тонът ѝ сякаш изразяваше искрено съжаление, но думите бяха безкомпромисни. Смит променяше една политика, установена от десетилетия. В Белга се промъкна подозрението, че шефката знае за всички грабителски походи на нейните отрочета.

Министърът на финансите вече изглеждаше почти отегчена. Нишнимор беше герой от войната. Тя бе покорила Мрака заедно с Шерканер Ъндърхил. Човек забравяше това, като я погледнеше — Амбърдън Нишнимор бе прекарала всички десетилетия на това поколение в изкачване по другата страна на кралската служебна стълбица, като политик и арбитър в двора. Обличаше се и се държеше като стара глупачка — беше същинска карикатура на Министър на финансите. Висока, мършава, крехка. Сега тя се наведе напред. Хрипкавият ѝ глас звучеше също толкова безобидно, какъвто беше и видът ѝ.

— Боя се, че всичко това е малко извън моята компетентност. Но искам да ви посъветвам нещо. Макар че не можем да проведем Плебисцит, ние всъщност сме във война. Вътрешно за властта, ние

преминаваме към военно положение. Нормалните вериги за призоваване на военна служба и прегледи са временно преустановени. В тази необичайна ситуация за вас е важно да разберете, че както аз, така и кралят — което е по-важно — имаме пълна вяра в ръководството на генерал Смит. Всички знаете, че началникът на Разузнаването има специални прерогативи. Това не е отживяла традиция, дами и господа. Това е обмислена кралска политика и вие трябва да го приемете.

Олеле. Толкова за „крехката“ финансова министърка. Всички около масата започнаха да кимат трезво и никой нямаше какво да добави, а най-малкото Белга Ъндървил. По странен начин тя се почувства по-добре, след като така категорично я смазаха. Този път можеше да води право в ада, но поне не ѝ се налагаше да се тревожи кой е шофьорът.

След малко генерал Смит се върна към дневния ред.

— Остана ни още една точка. Също така, тя е и най-критичният проблем, с който се сблъскваме. Полковник Тракт, ще ни опишете ли ситуацията в Южната земя? — тонът ѝ беше вежлив, почти съчувствен. Независимо от това горкият Тракт яката го беше загазил.

Но той прояви упоритост. Скочи от стойката си и бодро се отправи към катедрата.

— Госпожо министър, госпожо — той кимна към Нишнимор и към началничката си. — Вярваме, че положението донякъде се е стабилизирало през последните петнайсет часа. — Тракт посочи спътниковите снимки, които Белга го бе видяла да разглежда преди събранието. Голяма част от Южната земя бе затулена от вихъра на бурите, но площадките за изстрелване се намираха високо в Сухите планини и в по-голямата си част бяха видими. Тракт зачука по снимките, докато анализираше ситуацията. — Ракетите на южаните с голям радиус на действие използват течно гориво — много са несигурни. Парламентът им през последните няколко години като че проявява налудничава войнственост — да вземем например техният „Ултиматум за съвместно оцеляване“ — но всъщност според нас не повече от една десета от техните ракети са готови за изстрелване. Ще им са нужни три-четири дни, докато заредят всички резервоари.

— Ужасно глупаво от тяхна страна — забеляза Белга.

Тракт кимна.

— Но, спомнете си, тяхната парламентарна система ги прави по-нерешителни и от нас, и от Сродниците. Тези хора са били подлъгани да мислят, че или трябва да воюват, или ще бъдат убити, докато спят. Ултиматумът може и да не бе обявен в правилния момент, но той беше опит на някои парламентаристи да направят перспективата за война да изглежда толкова страшна, че колегите им да отстъпят.

— Значи според вас положението ще остане мирно, докато завършат зареждането? — попита началникът на Въздушната отбрана.

— Да. Сблъсъкът ще стане на парламентарното събрание в Далечния юг след четири дни. Тъкмо там те ще обсъдят нашият отговор на Ултиматума, ако им дадем такъв.

Мекушаваецът от Връзки с обществеността се обади:

— Защо просто не отстъпим пред исканията им? Те не искат територия. Ние сме толкова силни, че ако отстъпим, това надали би уронило престижа ни.

Около масата се надигна възмутен ропот. Отговорът на генерал Смит беше доста по-мек, отколкото въпросът заслужаваше.

— За съжаление не става въпрос за престиж. Ултиматумът на Южната земя изисква ние да охладим няколко от нашите военни опори. Всъщност, съмнявам се, че той ще допринесе с нещо за безопасността на южаните в убежищата им — но нас ще направи по-уязвими за първия удар на Сродниците.

— Наистина — потвърди Чезни Нойдеп, началникът на Ракетно нападение. — Сега южаните са просто марионетки на Сродниците. Педуре и нейните кръвопийци сигурно са щастливи. Няма значение как ще завърши това — те печелят.

— Може би не е така — възрази министър Нишнимор. — Познавам много от висшестоящите южани. Те не са нито зли, нито ненормални, нито некомпетентни. Тук опираме до доверие. Кралят има желание да замине за Далечния юг за предстоящото събрание на Парламента на Южната земя и да остане там до края на сесията. Трудно е да си представим по-голям израз на доверие от наша страна — и според мен южаните ще приемат, независимо от желанията на Педуре.

Разбира се, кралете бяха тъкмо за това. Въпреки всичко, това предложение дойде като истински шок. Дори и „Старата Мегасмърт“ Нойдеп като че се стъписа.

— Госпожо... Знам, че кралят има власт да постъпва така, но не съм съгласен, че въпросът опира до доверие. Без съмнение на Юг има достойни хора, заемащи високи постове. Преди година Южната земя ни беше почти съюзник. Имахме симпатизанти по всички етажи на властта. Полковник Тракт ни съобщи — да си го кажем направо — че сме имали там високопоставени *шпиони*. Ако не беше така, съмнявам се дали генерал Смит изобщо би насърчила техническия напредък в Южната земя... Но за по-малко от година ние като че загубихме всичките си преимущества там. Онова, което виждам сега, е държава, напълно инфилтрирана от Сродниците. Дори и мнозинството в Парламента да се състои от достойни хора, *това няма никакво значение*. — Нойдеп протегна ръце към Тракт. — Вашият анализ, полковник?

Дойде мигът на обвиненията. Това напоследък беше неделима част от всяко събрание на щаба, и с всеки път Тракт все повече се превръщаше в мишена.

Тракт се поклони леко на Мегасмърт.

— Господине, вашата преценка е в общи линии вярна, макар че инфилтрацията, която съзирам в южанските ракетни войски е твърде малка сама по себе си. Там преди иммахме приятелски настроени власти — при това, кълна се, внимателно „инструментирани“ с агенти на Съглашението. Сродниците действаха, но ние им пречехме. После, стъпка по стъпка, изгубихме позиции. Отначало надзорът се обърка, после имаше фатални инциденти, после дойдоха убийствата, които успяхме достатъчно бързо да предотвратим. Последваха фабрикуваните съдебни процеси... Врагът е хитър.

— Значи Преподобната Педуре е неподозирани геней? — попита Началникът на въздушната отбрана с глас, от който бликаше сарказъм.

Тракт млъкна за миг. Ръцете, с които се хранеше, се заклатиха напред-назад. На предишните събрания това беше моментът, когато той контраатакуваше със статистически данни и прекрасни нови проекти. Сега нещо в него като че се скъса. Белга Ъндървил го смяташе за враг-бюрократ още откакто отвякоха децата на шефката, но сега се чувстваше неловко заради него. Когато Тракт най-накрая проговори, гласът му беше изтерзан и писклив.

— *Не!* Не знаете ли, че аз... аз имах приятели, които умряха. Други загубих, защото започнах да не им се доверявам. Дълго време си

мислех, че в собствената ми организация трябва да има някой високопоставен агент на Сродниците. Споделях критична информация с все по-малко хора, не я доверявах дори на собствения ми началник... — той кимна към генерал Смит. — Най-накрая съществуваха тайни, изтръгнати от нас, които знаех само аз и които комуникираха със собствената ми криптоапаратура.

Последва тишина — очевидното следствие от тези твърдения все по-ясно се оформяше в ума на слушателите. Вниманието на Тракт сякаш се насочи навътре — като че не го беше грижа, че другите могат да го помислят за Бащата на всички предатели. Продължи по-спокойно:

— Доколкото един човек може да бъде параноик и да е навсякъде — дотолкова бях аз. Работих с различни комуникационни пътища, различни шифри. Използвах диференциални измами... И ви казвам — нашият враг е нещо повече от някаква си „Преподобна Педуре“. Незнайно как, но цялата ни хитроумна наука работи срещу нас.

— Глупости! — възкликна Въздушната отбрана. — Моят департамент използва много повече от всички онова, което вие наричате „хитроумна наука“, и ние сме напълно доволни от резултатите. В компетентни ръце компютрите, мрежите и спътниковото разузнаване са невероятно мощни оръдия. Само погледнете какво постигна нашият дълбочинен анализ на неидентифицираните регистрирани от радара обекти. Без съмнение в мрежите може да се проникне. Но ние сме световен лидер в областта на тези технологии. Без значение в какво още може да се проникне, ние разполагаме с напълно сигурна технология за шифроване... Или твърдите, че врагът може да разбие нашите кодове?

Тракт леко се залюля зад катедрата.

— Не, това беше първото, което аз силно заподозрях — но ние проникнахме в сърцето на института по криптология на Сродниците и до съвсем неотдавна там нищо не ни застрашаваше. Ако имам вяра в нещо, то е в това, че те не могат да разгадаят нашите шифри. — Той махна към всички. — Вие наистина не разбирате, нали? Казвам ви — в нашите мрежи има някаква сила, нещо, което ни се противопоставя активно. Независимо какво правим ние, то знае повече и подкрепя нашите врагове...

Сцената беше жалка — своеобразен унизителен крах. Тракт не можеше да обясни провалите си с нищо друго, освен с фантоми. Може би хитростта на Педуре наистина надхвърляше всякакво въображение. По-вероятно беше Тракт да е Бащата на всички предатели.

Белга гледаше началничката си, но само половината от вниманието ѝ бе насочено към нея. Генерал Смит се ползваше с най-голямото доверие на Краля. Без съмнение би надживяла краха на Тракт, като просто се отрече от него.

Смит кимна към стража-сержант на вратата.

— Придружете полковник Тракт до малкия кабинет. Полковник, след няколко минути ще дойда да разговарям с вас. Смятайте се за неразжалван.

Сякаш секунда беше нужна, докато тези думи проникнат отвъд паниката на Тракт. Изведоха го от стаята, но очевидно не за да го арестуват или за да бъде незабавно разпитан от подчинените.

— Да, госпожо. — Той си докара нещо като стегнат вид и последва сержанта.

След като Тракт излезе, в стаята стана много тихо. Белга виждаше, че всеки наблюдава другия, а в умовете им се въртят най-черни мисли. Най-накрая генерал Смит обяви:

— Приятели, в думите на полковника има смисъл. Без съмнение сред нас са плъзнали агенти на Сродниците под дълбоко прикритие. Но те действат на твърде голяма територия в нашите департаменти. В охранителната ни техника има някакъв системен недостатък, ала ние нямаме представа какъв е той... Сега виждате какво е основанието за действията на екипа Лайтхил.

Изминаха четирийсет години, откакто Изчезващата бе оживяла отново за последен път. Ритцер Брюхел не прекара в Бдение цялото това време, ала все пак Изгнанието бе погълнало години от живота му. И сега то отиваше към края си. Онова, което отне години, сега беше въпрос на дни. След няма и четири дни той щеше да бъде вторият владетел на света.

Над рамото на „умната глава“, която работеше с дистанционния преподавател, Брюхел мълчаливо гледаше какво изпраща малкото устройство. Преди секунди то бе отпуснало спирачки и разперило еднометровите си криле. На четирийсет километра височина те летяха като призраци над безкраен килим от светлини, прошит от сияйната мрежа, която ставаше все по-фина в повтарящата се безкрайност. Голям Кингстън Юг беше името, с което „умните глави“ нарекоха мястото. Суперград на паяците. Този свят бе студен и все повече замръзваше, но не беше пустиня. Мегалополисите на паяците изглеждаха почти като Френк. Това бе истинска цивилизация, увенчана от четирийсет години неспирен прогрес. Основните им технологии все още не достигаха най-високите стандарти на Човечеството, но под ръководството на „умните глави“ това можеше да се поправи за едно-две десетилетия. *Четирийсет години бях снижен до Господар на Десетки, а скоро ще бъда Господар на Десетки милиони.* И повече... Ако светът на Паяците наистина криеше ключовете към Висшата технология... Някой ден двамата с Томас Нау щяха да се върнат във Френк и Балакреа, за да завладеят и тях.

След три секунди картината се разпадна на дузина копия, после на две дузини.

— Какво...

— Предавателят току-що се натъкна на бойни припаси, Пастирю — обяснението на Рейнолт беше студено, почти подигравателно. — Почти двеста мобилни — ще закараме няколко в Далечния юг. — Тя изключи екрана и го погледна в очите. — Странно, че изведнъж толкова се заинтересувахте от подробностите по операцията, Пастирю.

Той усети как в него трепна старият гняв, предизвикан от нейната безочливост. Но гневът беше мек — не се отрази на дишането, да не говорим за зрението му. В отговор леко вдигна рамене. *Вече мога да се разбирам дори с Рейнолт.* Може би Томас Нау беше прав — той порастваше.

— Искам да видя как изглеждат тези същества в действителност. — Опознай робите си. Скоро щяха да изпържат сто милиона паяци, но някак трябваше да се научи да понася онези, които щяха да пощадят.

Малките шпиони безшумно се запускаха в дъга надолу, през един замръзнал пролив. Няколко продължаваха да се въртят, и Ритцер мърна облаци — поглед отгоре над... ураган? Двеста топчета, големи колкото палец. За следващите хиляда секунди всички те се изсипаха долу. Много — в дълбокия сняг, някои — по каменистата пустиня. Но имаше и попадения.

Няколко се приземиха върху някакво шосе, обляно в синята светлина на лампи. Един от изгледите представляваше покрити със сняг руини в далечината. Тежки, затворени коли трополяха по пътя. „Умната глава“ на Рейнолт размърда шпионите си и ги изкара на шосето. Опитваше се да ги качи на стоп. Един по един те престанаха да предават, след като ги сгазеха. Ритцер погледна през илюминатора.

— По-добре ще е това да свърши някаква работа, Анне. Останал ни е още само един мултипредавател.

Рейнолт не си направи труда да отговори. Ритцер се наведе и потупа нейния специалист по рамото.

— Е, ще можеш ли да вкараш някой от тях на закрито?

Имаше голям шанс изобщо да не получи отговор. Един фокусиран мозък в контролирана примка обикновено е недостижим. Но след миг „умната глава“ кимна.

— Сонда 132 се справя добре. Остават ми триста секунди високоскоростна връзка. Намираме се само на няколко метра от тази страна на климатичната врата. Сондата ще влезе вътре. — Човекът се наведе ниско над контролното табло. Започна да се клати напред-назад като вострастен любител, който си играе на играта с длан и око — както си и беше в известен смисъл. Една от картините се залюля нагоре-надолу, докато той се промъкваше с устройството между колите.

Брюхел погледна Рейнолт.

— Проклетото малко забавяне. Как можеш да очакваш да...



— Да управляваш преподавател по този начин не е най-лошото. Мелин — това беше „умната глава“-оператор — има много добра забавена координация. Основният ни проблем е оперирането в мрежите на Паяците. Можем да ровим за данни, но много скоро ще действаме в стегнати реални срокове. Десетсекундно обръщане трае по-дълго от някои прекъсвания в мрежата.

Докато тя говореше, грапавата повърхност на гума прелетя за миг покрай малката камера. Чрез някаква магическа интуиция на „умните глави“ Мелин бе лепнал устройството от страни на колата. Няколко секунди образът се въртя като луд, докато той синхронизира въртенето с визията. В стената пред тях се отвори врата и те преминаха през нея. Изминаха трийсет секунди. Стените като че се плъзгаха напред. Някакъв асансьор? Но ако информацията за мащаба беше вярна, тази стая бе по-голяма от тенискорт.

Секундите се изнизваха и Брюхел усети, че гледката го завладява. От години всичко, което получаваха от паяците, беше от втора ръка, минало през „умните глави“-преводачи на Рейнолт. Сигурно огромен процент от казаното бяха приказни измишльотини — прекалено милички бяха тези истории. На него му трябваша реални картини. Микросателитните оптични разузнавачи изпращаха някакви кадри, но изображението беше ужасно. Ритцер от няколко години си мислеше, че когато паяците най-сетне изобретят видеото с висока разделителна способност, ще получи добър образ. Но визуалната им психология беше прекалено различна. Сега около пет процента от военните предавания на паяците бяха ония картини с изключително качество на изображението, която Триксия Бонзол наричаше „видеомантия“. Без сложни интерпретации за човеците, те изглеждаха просто като цапаници. Брюхел би заподозрял силно, че това е стеганографско прикритие. Само дето преводачите доказаха на копоите на Кал, че това е най-невинно видео — твърде впечатляващо, ако си паяк.

Но сега, само след няколко секунди, той щеше най-после да види как изглеждат тези чудовища през човешки обектив.

Не се забелязваше никакво движение. Ако това беше асансьор, те се спускаха много надолу. Имаше смисъл, като се имаше предвид какъв е климатът на южния полюс.

— Ще изгубим ли сигнал?

Рейнолт не отговори веднага.

— Не зная. Мелин се опитва да вкара релета в асансьорната шахта. Повече се безпокоя да не го разкрият. Дори ако спусъците за стопяване сработят...

Брюхел се разсмя.

— Кого го е грижа? Не виждаш ли, Рейнолт? След няма и четири дни ще заграбим всичко!

— Съглашението започва да изпада в паника. Току-що уволниха висшестоящ началник. Имам данни от събранието, които показват, че Виктър Смит сега подозира проникване в мрежата.

— Шефката на Разузнаването им? — новината сепна Брюхел за миг. Трябваше да е станало много скоро. Ала той продължи: — Остават им по-малко от четири дни. Какво ли могат да направят?

Погледът на Рейнолт бе по обичайному корав като камък.

— Могат да разчленят мрежата си, може би — изобщо да престанат да я използват. Това би ни спряло.

— Освен това ще им донесе загуба във войната със Сродниците.

— Да. Освен ако не могат да представят на Сродниците солидни доказателства за „Чудовищата от Космоса“.

Но, по дяволите, нямаше такава вероятност. Тази жена беше склонна да се вманиачава. Ритцер се усмихна срещу намръщената ѝ физиономия. *Разбира се. Нали такава те създадохме.*

Вратите на асансьора се отвориха. Сега камерата предаваше само по един кадър в секунда, с много лоша картина. По дяволите.

— Готово! — това беше тържествуващият възглас на Мелин.

— Закачил е релето.

Изведнъж картината стана бистра и отчетлива. Щом шпионинът изпълзя през вратата на асансьора, Мелин извърна очите му надолу към невероятно стръмно стълбище — всъщност по-скоро приличаше на подвижна стълба. Кой да знае какво представляваше това място — товарен гараж? Засега малката камера се спотайваше в ъглите и надничаше към паяците. Според данните за мащаба той забелязваше, че размерите на чудовищата са очакваните. Възрастен екземпляр стигаше на височина до хълбока на Брюхел. Създанията бяха налякали по пода, простиращ се далеч напред, също като в картините от библиотеката, получени преди Новия изгрев. Много малко приличаха на въображаемата картина, създадена от умните глави-

преводачи. Носеха ли дрехи? Не като човеците. Чудовищата бяха обвити в нещо като знамена с копчета. Отстрани на мнозина от тях висяха огромни кошове. Движеха се с резки, зловещи движения, подобните им на остриета предни крайници разсичаха въздуха пред тях напред-назад. Тук се беше събрала цяла тълпа, хитиново-черна — освен зле съчетаните цветове на облеклото им. Главите им блестяха, сякаш инкрустирани с големи плоски скъпоценни камъни. Паешките очи. Що се отнася до паешките уста, тук преводачите бяха използвали точната дума: *паст*. Зъбата пропаст, обрамчена от мънички щипци — това ли Бонзол и компания наричаха „ръцете, с които се хранят“? — тази паст сякаш бе обхваната от постоянни гърчове.

Събрани заедно, Паяците бяха по-голям кошмар, отколкото той си ги представяше — от онези, които мачкаш, мачкаш, мачкаш, а те прииждат ли прииждат. Ритцер вдъхна шумно. Имаше една-единствена успокояваща мисъл и тя беше, че ако всичко минеше както трябва, само след четири дни точно тези чудовища ще са мъртви.

За първи път от четирийсет години насам звезден кораб щеше да прелети през системата на Изчезващата. Полетът щеше да е много кратък, по-малко от два милиона километра — според цивилизованите стандарти, корабът едва ли не щеше да излети и веднага да акостира пак. Това беше почти всичко, на което бе способен който и да било от оцелелите звездни кораби.

Джау Ксин ръководеше подготовката за полет на „Невидимата ръка“. „Ръката“ открай време си беше портативното владение на Ритцер Брюхел, но Джау знаеше, че освен това е и единственият кораб, който през годините не беше разглобен изцяло за резервни части.

В дните преди да се качат техните „пътници“ Джау бе източил водорода от дестилационната инсталация на L1. Бяха само няколко хиляди тона — капчица в едномилионния капацитет на главните резервоари, но достатъчни, за да ги прехвърли през бездната между L1 света на Паяците.

Джау и Фам Тринли направиха последен преглед на „гърлото“ на кораба. Винаги беше странно да гледаш в двуметровата теснина. Тук от десетилетия горяха силите адови и носеха кораба на Чуенг Хо с трийсет процента светлинна скорост. Вътрешната повърхност беше

гладка до микрометър. Единственото доказателство за огненото му минало беше златно-сребърният фрактален орнамент, лъщящ на светлините на скафандрите им. Всъщност микромрежата от процесори зад тези стени насочваше полетата, но ако стената на гърлото се продънеше по време на път, и най-бързите процесори на света не можеха да ги спасят. Верен на формата, Тринли направи страшно педантичен лазернометричен преглед и накрая резултатите го изпълниха с презрение.

— На стената на порта има вдлъбнатина с дълбочина деветдесет микрона, но карай да върви! Нови вдлъбнатини няма. Тука можеш и да си издълбаеш името в стените, и пак няма да има значение за този полет. Какво планираш — към двеста Ксек с частично ускорение?

— Хм. Ще започнем с продължително леко изтласкване, но ракетният двигател ще се включи за хиляда секунди в малко повече от една гравитация — щяха да спрат чак ниско над океана. Всичко друго би осветило небето над Арахна по-ярко от слънцето и всеки паяк от отсамната страна на планетата щеше да го види.

Тринли махна с ръка — въздушен жест на отрицание.

— Не се тревожи. Много пъти съм поемал къде-къде по-големи рискове с полети вътре в звездна система. — Двамата изпълзяха откъм предната част на гърлото. Гладката повърхност се разширяваше и преминаваше в предните полеви проектори. През цялото време Тринли продължаваше с измишльотините си. Не, повечето истории можеше и да са верни, но присвоени от всички истински авантюристи, които старецът бе познавал някога. Тринли поназнайваше нещичко за корабните двигатели. Трагедията беше, че не разполагаха с никого, който да знае повече. Всички корабни механици на Чуенг Хо бяха избити в първоначалната битка, а последният механик-„умна глава“ на паството бе станал жертва на излезлия извън контрол вирус на „гнилия мозък“.

Излязоха от фунията на „Ръката“ и се изкачиха по кея до таксито. Тринли млъкна и се обърна.

— Джау, завиждам ти, мойто момче. Погледни кораба си! Почти милион тона нето тегло! Няма да стигнеш далече, но ще закараш „Ръката“ при съкровището и Клиентите, към които тя летя петдесет светлинни години, за да намери.

Джау проследи широкия му жест. С годините той бе разбрал, че театралниченето на Тринли беше прикритие... но понякога то се пресягаше и те хващаше за душата. „Невидимата ръка“ изглеждаше готова за полет — стотици и стотици метри изпъкнала обшивка, простиращи се в далечината. Оборудван, що се отнася до скоростта и обстановката, с върховите човешки постижения. А зад пръстените на кърмата — милион и половина километра по-нататък — висеше дискът на Арахна, блед и невзрачен. Първи контакт — *и аз ще бъда Главният пилот!* Джау би трябвало да се гордее...

Последният ден на Джау преди заминаването бе напрегнат, изпълнен със заключителни проверки и подсигуряване. Не разбра какви точно специалистите са приготвили Пастирите, но беше очевидно, че искат да манипулират интензивно мрежата на паяците без десетсекундното забавяне при операциите от L1. Беше разумно. Спасяването на Паяците от самите паяци щеше да включва някои невероятни измами, може би — превземането на всички системи за стратегически оръжия.

Тъкмо свършваше смяната, когато в малкия кабинет непосредствено до мостика на „Ръката“ се появи Кал Омо.

— Още една работа, Главни пилоте. — Невесела усмивка прорязва тясното лице на Омо. — Наречи я извънредна.

Взеха такси долу до канарата, но не до Хамърфест. Около дъгата на Диамант Едно, вграден в леда и диаманта, беше входът на L1-A. Още две таксита вече бяха акостирали до шлюза на арсенала.

— Изучавал си оръжейното оборудване на „Ръката“, нали, Главен пилот?

— Да. — Ксин бе изучил всичко по Ръката освен личните покои на Брюхел. — Но със сигурност един Чуенг Хо ще е по-запознат...

Омо поклати глава.

— Тази работа не е подходяща за Спекулант, дори не и за господин Тринли. — Отне им няколко секунди да минат през охраната на главния шлюз, но след като веднъж влязоха вътре, им се откри пряк път към оръжейната. Тук се сблъскаха с шума от монтажни машини и резачки. Тумбестите овоиди, строени покрай стените, бяха белязани с глифа за оръжие — древният символ на Чуенг Хо за ядрени бомби и

управляеми енергийни оръжия. Години наред клюките спекулираха с това колко точно е оцеляло на L1-A. Сега Джау го виждаше с очите си. Омо го поведе надолу по една движеща се пътечка покрай необозначени шкафове. По взаимно съгласие в L1-A нямаше камери. Освен това, тук беше единственото останало място в L1, където не използваха локализаторите на Чуенг Хо — автоматиката беше проста и надеждна. Минаха покрай Рей Цирет, който надзираваше банда „умни глави“, строящи нещо като катапулта.

— Повечето от тези оръжия ще преместим на „Невидимата ръка“, господин Ксин. През годините събирахме части и се опитвахме да сглобим възможно най-много преносими уреди. Направихме каквото можахме, но без нужните съоръжения това не е кой знае колко. — Той махна към едни неща, които изглеждаха като кръстоска на двигател на Чуенг Хо с тактическа ядрена ракета на Новородените. — Пребройте ги. Осемнайсет ракети с малък радиус на действие. В шкафовете са вътрешностите на дузина лазерни оръжия.

— Аз... не разбирам, сержант. Вие сте военен. Имате си специалисти. Каква нужда има...

— Един Главен пилот да се занимава с тия неща? — отново същата невесела усмивка. — За да спасим цивилизацията на Паяците, напълно възможно е да се наложи да използваме разни неща от „Невидимата ръка“, докато е на ниска орбита. Съгласуването на оборудването и действието ще бъде много важно за вашите пилоти. — Ксин кимна. Това донякъде му беше познато. Най-вероятно войната, която можеше да унищожи планетата, щеше да бъде предизвикана от настоящата криза на южния полюс на Паяците. След като пристигнат, те ще застават в позиция над това място на всеки петдесет и три стотици секунди и почти постоянно ще бъдат под прикритието на подребни плавателни съдове. Томас Нау вече беше съобщил за лазерите. Що се отнася до ядрените ракети... може би щяха да им помогнат да блъфират. Старши сержантът продължи нататък, като посочваше ограниченията във възможностите на всяко възстановено приспособление. Повечето оръжия представляваха оформени заряди — „умните глави“ на Омо ги бяха превърнали в груби екскавационни бомби.

— ... а на борда на „Ръката“ ще разполагаме и с повечето „умни глави“-специалисти по мрежата. Те ще ни осигуряват информация за

огневия контрол за нашите маневри. Може да ни се наложи да предприемем значителна промяна на орбитата в зависимост от мишената.

Омо говореше с ентузиазма на артилерист и бързо не остави на Джау никакъв изход. Една година Джау бе наблюдавал подготовката с все по-нарастващ страх. Имаше подробности, които не можеха да скрият от него. Но за всяка предателска възможност винаги се намираше и някакво разумно обяснение. Така ожесточено се бе вкопчвал в тези „разумни обяснения“. Те му позволяваха да запазва частица приличие — заради тях бе възможно да се смее с Рита, докато планираха какъв ли ще е светът на бъдещето — с Паяците и с децата, които двамата щяха да си родят.

Ужасът сигурно бе проличал по лицето на Джау. Омо прекъсна своя парад на кръвожадните разкрития и го погледна.

— Защо... — попита Джау.

— Ама защо трябва аз да ти го обяснявам? — Омо заби пръст в гърдите на Джау и го блъсна от лентата в стената. Пак го бодна с пръст. По лицето му бе изписано гневно възмущение. Справедливото възмущение на властите на Новородените, с които Джау бе израснал на Балакреа. — Всъщност не би трябвало да има нужда, нали? Но и ти си такъв, каквито са твърде много от нашето паство. Вътре си прогнил, превърнал си се в нещо като Спекулант. Другите можем да ги оставим да се помотаят още малко, но когато „Ръката“ се установи на ниска орбита, на нас ни трябва твоето интелигентно и незабавно подчинение. — Омо го бодна още веднъж. — Сега разбра ли?

— Д-д-да. Да! — *О, Рита! Ние винаги ще сме част от Новородените!*

## 48.

Повече от сто „умни глави“ напусаха Купола на Хамърфест. Какъвто си беше гениален, Тръд Силипан бе предвидил прехвърлянето да стане наведнъж. Когато Езр се отправи към каютата на Триксия, той плуваше срещу човешкото течение. Фокусираните ги подкарваха на групи по четирима-петима. Първо — по тесните капилярни коридори, водещи към стаичките им, после — по големите, водещи към главните, и най-сетне — в основните артерии. Пазачите действаха внимателно, но маневрата беше трудна.

Езр се дръпна назад в една ремонтна ниша — малък водовъртеж сред потока. Покрай него минаваха хора, които не беше виждал от години. Това бяха специалисти от Чуенг Хо и Триланд, фокусирани веднага след нападението, също като Триксия. Неколцина от пазачите бяха приятели на надзираваните от тях фокусирани. По време на Бденията те посещаваха изгубените. Отначало имаше много такива хора. Но годините минаваха и надеждата угасваше. Може би някой ден... Нау беше обещал да ги освободят. Междувременно „умните глави“ като че изобщо не ги беше грижа — за тях едно такова посещение беше почти досадно. Само редки глупаци продължиха да ги навещават години наред.

Езр никога не беше виждал толкова много „умни глави“ на едно място. Вентилацията в коридора не беше толкова добра, колкото в малките каюти — вонеше силно на некъпани тела. Анне поддържаше собствеността на Пастира здрава — но това не означаваше, че са чистички и хубави.

Бил Фуонг се беше вкопчил в една стенна опора и насочваше хората си. Повечето екипи имаха обща специалност. Вин дочу откъслеци от оживени разговори. Можеше ли да ги е грижа за онова, което бяха намислили на света на Паяците?... Но не, това беше нетърпение, разсеяност и технически жаргон. Една по-възрастна жена — от хакерите на протоколите в мрежата — бутна пазача си и му заговори пряко:



— Кога, значи? — гласът ѝ беше писклив. — Кога се връщаме на работа?

Един от членовете на нейния екип изкрещя нещо като „Да, временната памет е изхабена!“ и се приближи до пазача от другата страна. Далеч от пултовете си горките създания се побъркваха. Целият екип се разкрещя на пазача. Групата бе ядрото на все по-разрастващ се тромб в потока. Изведнъж Езр осъзна, че наистина е възможно да се случи нещо като бунт на робите — ако им се отнеме работата! Шефът на екипа на Новородените явно осъзна опасността. Той се изтегли назад и дръпна здраво зашеметителните ремъци на двете „умни глави“, които вдигаха най-силна врява. Те се загърчиха в спазми, после омекнаха. Лишени от център, оплакванията на другите утихнаха до разсеяна раздражителност.

Бил Фуонг пристигна, за да успокои последния от „умните глави“-бойци. Запази си малко цупене и за шефа на екипа.

— Има още двама за препрограмиране. — Шефът на екипа избърса кръвта от бузата си и го погледна:

— Кажете го на Тръд. — Той грабна ремъците и издърпа изпадналите в безсъзнание „умни глави“ нататък при другарите им. Тълпата се раздвижи и само след няколко секунди пътят пред Вин се разчисти до края на коридора.

Преводачите не заминаваха с „Невидимата ръка“. В техния сектор от Купола трябваше да е спокойно. Но когато Езр пристигна, откри вратите на каютите отворени, а хората бяха задръстили капилярния коридор. Той се промъкна покрай суетящите се, вряскащи „умни глави“. От Триксия нямаше и следа. Но няколко метра по-нагоре се натъкна на Рита Лиао, която идваше от другата посока.

— Рита! Къде са пазачите?

Лиао вдигна раздражено ръце.

— Заети другаде, разбира се! А сега някакъв идиот отворил вратите на преводачите! — Тръд наистина беше надминал себе си, макар най-вероятно това да беше само лоша реакция. По ирония преводачите — които се предполагаше, че няма да ходят никъде — никога не бяха чувствали порив да напуснат килиите си, а сега шумно настояваха за указания: „Искаме да отидем на Арахна!“, „Искаме да се

включим непосредствено!“. Къде беше Триксия? Езр чу, че откъм горния ъгъл крясъците се усилиха. Тръгна по разклонението — и ето я и нея, заедно с останалите преводачи. Изглеждаше ужасно обърквана — никак не беше свикнала със света извън килията си. Но като че го позна.

— Млъкнете! Млъкнете! — кресна тя и врявата утихна. Погледна неразбиращо Езр.

— Номер Четири, кога заминаваме за Арахна?

*Номер Четири?*

— Тъ... скоро, Триксия. Но не с този рейс, не с „Невидимата ръка“.

— Защо не? Десетсекундното забавяне ме дразни!

— Засега вашият Пастир иска да сте наблизо. — Всъщност това беше официалната версия: на близка орбита около Арахна са нужни само по-низши мрежови функции. Фам и Езр знаеха друго, по-мрачно обяснение. Нау искаше на „Ръката“ да има възможно най-малко хора, докато корабът изпълнява истинската си мисия.

— Ще заминете, когато вече няма опасност, Триксия. Обещавам. — Той протегна ръка към нея. Триксия не се дръпна, но се вкопчи здраво в една дръжка на стената — съпротивляваше се на всеки опит да я замъкнат обратно в килията.

Езр погледна през рамо към Рита Лиано.

— Какво да правим?

— Почакай — тя докосна ухото си и се заслуша. — Фуонг и Силипан ще дойдат, за да ги натикат обратно в дупките им веднага щом натоварят другите на „Ръката“.

Господи, това можеше да отнеме доста време. Междувременно в лабиринта на Купола щяха да вилнеят двацет преводача. Той леко потупа Триксия по ръката.

— Да вървим в стаята ти, Триксия. Виж сега, колкото по-дълго стоиш тук, толкова повече губиш връзка. Бас ловя, че си оставила очилата в стаята си. Можеш да ги използваш, за да зададеш на флотата своите въпроси. — Триксия вероятно не бе ги взела, защото връзката им с мрежата беше прекъсната. Но на този етап той просто се опитваше да издава разумни звуци.

Триксия отскачаше от дръжка на дръжка, изпълнена с нерешителност. Оттласна се рязко покрай него и прелетя по долното

отклонение, което водеше към стаичката ѝ. Езр я последва.

Каютата реагира на присъствието ѝ — светлините спаднаха до обичайното мъждукане. Тя грабна очилата, а Езр се настрои към тях. Връзката не се беше разпаднала съвсем. Езр видя обичайните картини и петна от текст — картината не беше много оживена, но затова пък близка. Очите на Триксия се стрелкаха от екран към екран. Пръстите ѝ трополяха по старата клавиатура, но като забрави да се свърже с информационната служба на флотата. Единствено гледката на работното ѝ пространство я върна в центъра на нейния Фокус. Отвори се нов текстов прозорец. Графичните глупости по него се носеха толкова бързо, че това сигурно представляше паешка реч — някакво радиопредаване или, като се има предвид сегашното положение, изявление на военните.

— Просто не мога да понасям забавянето. Не е честно.

Отново продължително мълчание. Тя отвори друг текстов екран. Картините наоколо затрепкаха в поредица от цветове — един от видеоформатите на паяците. Все още не изглеждаше като истинска картина, но гледката му беше позната — достатъчно често беше виждал това в стаичката на Триксия. Беше комерсиалното новинарско предаване на Паяците, което тя ежедневно превеждаше.

— Грешат. Генерал Смит ще отиде в Далечния Юг вместо Краля — все още беше напрегната, но сега се дължеше на нейната обичайна фокусирана вгълбеност.

Няколко секунди по-късно Рита Лиао надникна в стаята. Езр се обърна и забеляза тихото изумление по лицето ѝ.

— Ти си магьосник, Езр. Как успя да успокоиш всички?

— Аз... предполагам, че Триксия просто ми има доверие. — Това беше съкровена надежда, изказана като скромно предположение.

Рита измъкна глава от стаята, за да огледа нагоре и надолу по коридора.

— Да. Но знаеш ли какво стана, като я върна на работа? Всички останали просто тихомълком се прибраха по стаите си. Тези типове, преводачите, притежават по-голяма контролна функционалност от военните „умни глави“. Трябва ти само да убедиш алфа-члена и всички се равняват по него. — Тя се усмихна. — Но това май сме го виждали и преди — начинът, по който преводачите могат да контролират редовните „умни глави“. Те са си истински ключови компоненти.

— Триксия е личност! — *Всички фокусирани са хора, проклета поробителко!*

— Знам, Езр, съжалявам. Разбирам, наистина... Триксия и останалите преводачи наистина изглеждат по-различни. Трябва да си доста особен, за да превеждаш от естествени езици. От всички — от всички фокусирани, преводачите като че са най-близо до истинските хора... Виж, аз ще се погрижа да сложа всичко в ред и ще докладвам на Бил Фуонг, че положението е под контрол.

— Добре — отвърна Езр сковано.

Рита излезе от стаята. Вратата на килията се затвори. След миг той чу как в коридора останалите врати се захлопват шумно.

Триксия седеше прегърбена над клавиатурата — не беше чула ни дума от току-що казаното. Езр я погледа — мислеше за бъдещето ѝ, за това как най-накрая щеше да я спаси. Дори и след четирийсет години спотайване преводачите не можеха да се преструват, че комуникират в реално време с Паяците. Томас Нау нямаше да получи никаква изгода, ако закара преводачите си на Арахна... все още. След като завладееше този свят, Триксия и останалите щяха да бъдат гласът на завоевателя.

Но това време нямаше да дойде. Планът на Фам и Езр също се осъществяваше по програма. С изключение на няколко стари системи и електромеханични помощни устройства, локализаторите на Чуенг Хо можеха да добият тотален контрол. Най-сетне Фам и Езр вървяха към истински саботаж — най-важно бе да се прекъсне безжичната енергия на Хамърфест. Този ключ беше почти чисто механична връзка, имунизирана срещу всякакви тънкости. Но Фам разполагаше и с още едно приложение на локализаторите — истински чакъл. През последните няколко Мсек те бяха натрупали пластове чакъл близо до ключа и осъществиха подобен саботаж в другите стари системи и на борда на „Невидимата ръка“. Последните сто секунди рискът щеше да е крещящ. Този номер можеха да пробват само веднъж, когато Нау и бандата му бяха твърде заети с установяването на собствената си власт.

Ако саботажът сработеше — когато сработеше — локализаторите на Чуенг Хо щяха да поемат властта. *И ще дойде нашето време.*

## 49.

Хрункнер Юнърбай прекарваше много време в Териториалното командване, което по същество беше главната база на неговите строителни операции. Може би десет пъти годишно той посещаваше светая светих на Разузнаването на Съглашението. Всеки ден разговаряше по електронната поща с генерал Смит. Виждаше я на събранията на щаба. Срещата им в Калорика — вече бяха изминали пет години оттогава — не беше сърдечна, но поне честно споделиха безпокойството си. Но за седемнайсет години... през цялото това време, откакто Гокна почина... той никога не бе попадал в личния кабинет на генерала.

Генералът имаше нов помощник — млад човек, роден извън фазата. Хрункнер почти не го забеляза. Пристъпи в тишината на шефската „бърлога“. Мястото си беше все така голямо, каквото си го спомняше, с отворени многоетажни кътчета и изолирани стойки. За момента, изглежда, беше сам. Преди Смит тук бе кабинетът на Стрът Грийнвал. От цели две поколения преди него това беше най-скришното убежище на шефа на разузнаването. Предишните му обитатели надали биха го познали сега. Имаше повече комуникационно и компютърно оборудване дори и от кабинета на Шерк в Принстън. Едната стена на стаята представляваше огромен екран, също толкова сложен, колкото и видеомантията. В момента излъчваше картина от горната камера: Кралският водопад бе замръзнал преди повече от две години. Виждаше долината чак до горния ѝ край. Хълмовете бяха голи и студени. По височините имаше скреж от въглероден двуокис. Но наблизо... цветовете отвъд червения цвят на спектъра се процеждаха от сградите и сияеха ярко в изгорелите газове от уличното движение. Известно време Хрунк само наблюдаваше и си мислеше какво ли е представлявал този пейзаж едва преди поколение, пет години след настъпването на последния Мрак. По дяволите, дотогава вече щяха да са изоставили тази стая. Хората на Грийнвал щяха вече да са се заврели в малката пещера на командването, да дишат спарен въздух и да се чудят дали Хрунк и Шерк ще оцелеят в подводните си дълбини. Още няколко дни, и

Грийнвал щеше да прекрати операцията, а Великата война — да замръзне в собствения си мъртвешки сън.

*Но в това поколение ние просто продължаваме напред към най-ужасната война на всички времена.*

Забеляза как зад гърба му генералът тихичко влезе в стаята.

— Сержант, седнете, моля. — Смит посочи седалката пред бюрото си. Юнърбай откъсна вниманието си от гледката и седна. Бюрото на Смит под формата на буквата U бе затрупано от дебели папки с доклади и пет-шест малки екрани за четене, три от които светеха. Два показваха абстрактни орнаменти, подобни на картините, в които бе потънал Шерканер. *Значи, тя продължава да му угажда.*

Усмивката на генерала като че беше напрегната, принудена, и затова може би беше искрена.

— Наричам ви сержант. Ама че измислен чин. Но... благодаря ви, че дойдохте.

— Разбира се, госпожо. — *Защо ли ме извика тук долу?* Може би налудничавият му план за североизток имаше шанс. Може би...

— Виждали ли сте предложенията ми за екскавационни работи, генерале? С ядрени експлозивни можем да изкопаем укрепените пещери, и то бързо. Североизточните шисти ще са идеални. Дайте ми бомбите и след сто дни ще мога да предпазя по-голямата част от земеделието и хората там. — Думите просто се изтърсиха навън. Разходите можеха да са невероятни, извън възможностите на Короната за свободно финансиране. Щеше да се наложи генералът да вземе спешни мерки, със или без съгласието на правителството. И дори и тогава не можеше да подсигури щастлив край. Но ако — и когато — войната започнеше, това можеше да спаси милиони.

Виктъри Смит вдигна внимателно ръка.

— Хрунк, не разполагаме със сто дни. По един или друг начин очаквам до три дни нещата да се подредят. — Тя посочи един от малките екрани. — Току-що получих съобщение, че Преподобната Педуре ще присъства лично в Далечния Юг, за да контролира положението.

— Да върви по дяволите. Ако Далечния Юг започне атака, и тя ще се изпържи.

— Тъкмо затова вероятно ние ще сме в безопасност, докато тя си тръгне.

— Чух слухове, госпожо. Нашето външно разузнаване е пратено на боклука? Тракт е бил разжалван? — Историите се раздухваха все повече и повече. Съществуваха ужасни подозрения за агенти на Сродниците в самото сърце на Разузнаването. Използваха се най-сложни шифри за най-рутинните предавания. Там, където врагът не бе успял с преки заплахи, можеше да спечели просто заради паниката и объркването, царящи навсякъде. — Главата на Смит се люшна сърдито.

— Точно така. Надхитриха ни в маневрите на Юг. Но все още имаме придобивки там... хора, които зависеха от мен... Хора, които аз разочаровах. — Това, последното, почти не се чу и Хрунк се съмняваше дали е предназначено за него. Тя се умълча за миг, после се изправи. — Вие сте нещо като спец по субструктурата на Далечния Юг, нали така, сержант?

— Аз я проектирах. Надзиравах по-голямата част от строителството. — И то по времето, когато Югът и Съглашението бяха във възможно най-приятелски отношения между две различни национални държави.

Генералът се заклати напред-назад на стойката. Ръцете ѝ трепереха.

— Сержант... Дори и сега не мога да ви гледам. Мисля, че го знаете.

Хрунк сведе глава. *Знам. О, да.*

— Но за простите неща ви се доверявам. И о, колко сте ми нужен, кълна се в Дълбините! Една заповед би била безсмислена... но ще ми помогнете ли в Далечния Юг? — Думите сякаш се изтръгваха от нея.

*Иска ли питане?* Хрункнер вдигна ръце.

— Разбира се.

Очевидно бързият отговор не бе очакван. Смит се раздърдори на секундата.

— Разбирате ли? Това ще ви изложи на риск, ще бъдете под мое лично ръководство.

— Да, да. Винаги съм искал да помогна. — *Винаги съм искал да поправа нещата.*

Генералът продължи да се вглежда в него. После заговори:

— Благодаря, сержант — тя набра нещо на клавиатурата. — Тим Даунинг — новият млад помощник? — по-късно ще ви донесе подробния анализ. Казано накратко, има една-единствена причина Педуре да пристигне в Далечния Юг — нещата там не са предрешени. Тя не е успяла да хване в капана всички хора на ключови позиции. Някои членове на Парламента на Южната земя ме помолиха да отида там и да говоря.

— Но... според мен това е работа на Краля.

— Да. Изглежда през този нов Период на мрака ред традиции ще бъдат нарушени.

— Не можете да заминете, госпожо. — Някъде в подсъзнанието му нещичко злорадстваше заради това нарушение на военния етикет.

— Не сте единственият, който ми дава такъв съвет... Последното нещо, което ми каза Стрът Грийнвал — на не повече от двеста метра от мястото, където седим сега — беше нещо подобно. — Тя млъкна, унесена в спомени. — Смешна работа. Стрът беше разбрал толкова много неща. Знаеше, че ще свърша на неговото място. Знаеше, че ще има изкушения да изляза на бойното поле. Онези първи десетилетия на Периода на светлината имаше дузина възможности, когато знаех, че мога да оправя нещата — дори и да спася живота на хора — ако просто изляза и сама направя нужното. Но съветът на Грийнвал беше по-скоро заповед и аз го последвах... и отново доживях до битка. — Тя се изсмя рязко и вниманието ѝ отново се върна към настоящето. — А сега вече съм порядъчно възрастна дама, оплетена в паяжина от измами. И най-сетне е време да наруша правилото на Стрът.

— Госпожо, съветът на генерал Грийнвал е правилен както винаги. Вашето място е тук.

— Аз... аз позволих тази каша да се забърка. Решението беше мое — решение, взето по необходимост. Но ако сега замина за Далечния Юг, има шанс да спася нечий живот.

— Ала ако се провалите, ще умрете и със сигурност ще загубите!

— Не, ако умра, ще се пролее повече кръв, ала все пак ще надделеem. — Тя затвори екраните на бюрото си. — Тръгваме след три часа, от Четвърта куриерска площадка. Бъдете там. — Хрункнер едва не изпищя от тревога.

— Поне вземете специална охрана. Младата Виктъри и...



— Екипът Лайтхил? — по лицето ѝ се изписа мимолетна усмивка. — Славата им се е разнесла, а?

Хрункнер не се сдържа и се усмихна в отговор.

— Д-да. Никой не знае какво точно са намислили... Но и те изглеждат също толкова смахнати, колкото ние винаги сме били. Разправяха се разни истории. Едни добри, други — лоши, всичките до една — налудничави.

— Всъщност вие не ги мразите наистина, нали, Хрунк? — В гласа ѝ се долавяше почуда. Смит продължи. — Те имат други, по-важни задачи през идните седемдесет и пет часа... Ние с Шерканер създадохме настоящото положение по съзнателен избор, в продължение на много години. Знаехме какви са рисковете. Сега е време за отплата. — За първи път спомена Шерканер, откакто Хрунк бе влязъл в стаята. Сътрудничеството, довело ги до толкова далеч, се бе разпаднало и сега генералът разполагаше единствено със себе си. Въпросът беше безсмислен, но се налагаше да го зададе.

— Говорихте ли с Шерк за това? Какво прави той?

Смит мълчеше, но погледът ѝ бе непроницаем. После каза:

— Всичко, което е по силите му, сержант. Всичко, което е по силите му.

Нощта беше ясна дори и според критериите на Рая. Обрет Нетеринг обикаляше внимателно кулата, извисяваща се на най-високата точка на острова и проверяваше оборудването за сесията довечера. Отоплените му клин и дреха не бяха особено обемни, но ако въздухоотоплителят му се повредеше или прекъсна кабела, влачещ се подире му... Е, когато каза на помощника си, че ръка, крак или бял дроб могат да измръзнат за някакви си минути, изобщо не го излъга. Пет години бяха изминали от началото на Мрака. Зачуди се дали дори по време на Великата война е имало будни хора толкова късно.

Нетеринг се спря и прекъсна огледа. В края на краищата, беше изпреварил малко разписанието. Стоеше в студената неподвижност и оглеждаше своята специалност — небесата. Преди двацет години, когато току-що започваше в Принстън, Нетеринг искаше да стане геолог. Геологията беше науката-баща на всички науки, а за неговото поколение беше по-важна от всякога — с всичките тези

мегаекскавационни работи и усърдното копаене в мините. От друга страна, астрономията беше царството на маргиналите и откачалките. Естествената ориентация на разумните хора трябваше да е надолу — към планиране на най-сигурното убежище, в което да преживеят следващия Мрак. Какво ли имаше за гледане в небето? Разбира се — Слънцето, източникът на целия живот и на всички проблеми. Но отвъд него нищо не се променяше. Звездите бяха дребнички, неизменни нещица, съвсем различни и от слънцето, и от всичко друго, към което би могъл да се обърне човек.

После, във втори курс, Нетеринг срещна стария Шерканер Ъндърхил и животът му се промени завинаги — макар и в това той да не бе единствен. Във втори курс учеха десет хиляди студенти — и все пак Ъндърхил успяваше някак си да заинтригува отделни индивиди. Или може би обратното: този учен беше такъв ослепителен източник на щури идеи, че определен вид студенти се тълпяха около него като нощни пеперуди около пламък. Ъндърхил твърдеше, че цялата математика и физика са пострадали от това, че никой не разбира нито простотата на планетната орбита около слънцето, нито движенията, свойствени на звездите. Ако имаше дори още *една-единствена* планета, с която да си правим мисловни упражнения — тогава диференциалното и интегралното смятане щяха да бъдат измислени преди десет поколения, а не преди две. А бясната експлозия на технологията от това поколение щеше да се разпредели по-спокойно по многобройните цикли на Светлина и Мрак.

Разбира се, твърденията на Ъндърхил за науката не бяха съвсем оригинални. Преди пет поколения с изобретяването на телескопа бинарната звездна астрономия бе революционизирала разбиранията за времето на Паяците. Но Ъндърхил обедини старите идеи по великолепни нови начини! Младият Нетеринг все повече и повече се отдалечаваше от сигурната, разумна геология и най-накрая Бездната Горе стана неговата любов. Колкото повече проумяваш какво всъщност представляват звездите, толкова повече разбираш каква трябва да бъде вселената в действителност. И днес в небето се виждаха всички цветове, ако знаеш къде да погледнеш и с какви инструменти. Тук, на Райския, остров, далечното червено на звездите сияеше по-ярко, отколкото навсякъде другаде по света. С големите телескопи, които се строяха в днешно време, и сухата неподвижност на горните слоеве на

атмосферата понякога му се струваше, че погледът му може да достигне чак до края на вселената.

Хм? Ниско над североизточния хоризонт едно тясно перо от сияние се разливаше на юг. Над Северно море имаше постоянна вълна от магнетизъм, но когато Мракът вече бе навършил пет години, зора изгряваше много рядко. Долу в Райския град, колкото туристи бяха останали, вероятно охкаха и ахкаха пред гледката. За Обрет Нетеринг това беше просто неочаквано затруднение. Погледа още секунда — започваше да се чуди. Светлината беше ужасно кохерентна, особено в северния край, където почти се съсредоточаваше в една точка. Хм. Ако това сияние наистина провалеше сеанса тази вечер, може би просто трябваше да изстрелят телескопа „далечна синева“ и да го огледат по-отблизо. Щастлива случайност и тъй нататък.

Нетеринг обърна гръб на парапета и се отправи към стълбището. Нещо затряска и затропа силно, сякаш войска от сто бойци се изкачваше по стъпалата — но по-скоро бяха Шепри Трипър и походните му ботуши. Още миг, и помощникът му изскочи на открито. Шепри беше само на петнайсет години — горе-долу пределната възраст за дете, родено извън фазата. Имаше време, когато Нетеринг не можеше да си представи дори да разговаря, да не говорим — да работи с подобна мерзка твар. Това беше другото, което се промени за него в Принстън. Сега — ами, Шепри беше още дете, толкова много неща му бяха неизвестни. Но в неговия ентузиазъм имаше нещо непоколебимо силно. Нетеринг се зачуди колко ли години проучвания са отишли напразно в края на Годините на чезнещото слънце заради това, че най-младите изследователи вече са навлизили в средната възраст, създавали са семейства и са били твърде отегчени, че да привнесат в работата си някаква доза енергия.

— Доктор Нетеринг! — отоплителят заглушаваше гласа на Шепри. Момчето се задъхваше и губеше всичкото време, което бе спечелило с тичането по стълбите. — Голяма неприятност! Загубих радиовръзката със Северната точка — пет мили по-нататък, другият край на интерферометъра. — Целият вълнов диапазон пращи от статично електричество!

Значи нищо не оставаше от плановете му за тази вечер.

— Обади ли се на Сам по подземната линия? Какво... — той млъкна. Бавно бе започнал да осъзнава думите на Шепри. *Статично*

електричество по целия вълнов диапазон. Зад него странният „шип“ на сиянието се движеше неотклонно на юг. Раздразнението тихомълком се претопи в страх. Обрет Нетеринг знаеше — светът се люлее на ръба на война. Всеки го знаеше. Цивилизацията можеше да бъде унищожена за броени часове, започнеха ли да падат бомби. Дори и такива затънтени кътчета като Райския остров вероятно не бяха в безопасност. *Ами тази светлина?* Сега тя избледняваше, яркото острие изчезна. Ядрена бомба, избухнала в магнитното поле, можеше да прилича на сиянието на зората, но със сигурност не толкова асиметрично и с толкова продължително време на издигане. Хммм. Или пък може би някакви физици-хитреци бяха построили нещо по-фино от проста ядрена бомба. Любопитство и ужас се бореха в ума на Нетеринг.

Той се обърна и задърпа Шепри обратно към стълбището. *Побавно.* Колко пъти беше давал този съвет на хлапето?

— Стъпка по стъпка, Шепри, и внимавай кабелът ти да не се закачи за нещо. Включваме ли радарната система довечера?

— Дд-да. — Тежките ботуши на Шепри трополяха по стълбите по петите му. — Но сигурно ще улавя само шум.

— Може би. — Отскачащи от следи от йонизация микровълни, това беше един от по-малките проекти под ръководството на Нетеринг и Трипър. Почти всички отражения можеха да се припишат на вълново замърсяване от спътниците, но горе-долу на всяка година забелязваха нещо, което не можеха да обяснят, някаква мистерия на Великата пустош. Нетеринг беше почти готов с научноизследователска статия по въпроса. После проклетите рецензенти — вездесъщият Т. Лърксалот — започнаха своя собствена програма и не приеха изводите му. Тази вечер щяха да използват друго приложение на системата. Заостреният край на странното сияние — ами ако беше физически обект?

— Шепри, още ли сме в мрежата? — тяхната високочестотна връзка беше оптично влакно, опънато през океанския лед. Нетеринг имаше намерение да използва суперкомпютрите на континента за насочване на курса тази вечер.

— Ще проверя.

Нетеринг се засмя.

— Може да се окаже, че имаме да покажем на Принстън нещо интересно! — той включи екрана на радара и започна да сканира.

Природата или Войната им говореше тази вечер? И в двата случая посланието беше важно.

## 50.

Сега летенето караше Хрункнер Юнърбай да се чувства много стар. Спомняше си времето, когато мотори с бутала въртяха дървени витла, а крилата бяха от плат, опънат върху летви.

А въздухоплавателният съд на Виктъри Смит не беше обикновен административен джет. Летяха на височина почти сто хиляди фута и се движеха на юг със скорост, тройно по-голяма от звуковата. Двата мотора бяха почти безшумни — издаваха само висок, тънък тон, който сякаш се забиваше в червата ти. Навън светлината на слънцето и звездите, взети заедно, беше ярка колкото да различаваш цветовете на облаците долу. Слой след слой, те обвиваха света. На тази височина дори и най-високите облаци изглеждаха ниско надвиснали. Тук-там във въздуха зейваха каньони и се мяркаха ледове и снегове. Още няколко минути, и щяха да стигнат Южните проливи и да излязат от въздушното пространство на Съглашението. Офицерът по комуникациите на полета каза, че ги обкръжава ескадрила от бойни летателни апарати на Съглашението, която ще ги придружи чак до летището на посолството в Далечния юг. Единственото доказателство за това твърдение, което Юнърбай видя, беше проблясъкът, появяващ се от време на време в небето над тях. Той въздъхна. Както всички важни неща в днешно време, те се движеха твърде бързо и твърде далеч, че да бъдат видени от простосмъртните.

Личният летателен апарат на генерал Смит всъщност беше свръхзвук разубавителен бомбардировач от онези, които се превърнаха в отживелица с появата на спътниците. „Въздушната отбрана буквално ни го подари — бе отбелязала Смит, когато се качиха на борда. — Всичко това ще е боклук, когато въздухът започне да замръзва“.

Тогава вече щеше да съществува цяла нова транспортна индустрия. Може би балистични ракети? Антигравитационни кораби? Сигурно нямаше значение. Ако сегашната им мисия не успееше, можеше изобщо да не съществува никаква индустрия — само безкрайни битки сред развалините.

Центърът на фюзелажа бе зает от рафтове и рафтове, отрупани с компютърно и комуникационно оборудване. Юнърбай видя лазерните и микровълновите устройства, когато се качиха на борда. Полетните техники бяха свързани с военната мрежа на Съглашението с почти толкова сигурна връзка, все едно се намираха в Териториалното командване. На този полет нямаше стюарди. Юнърбай и генерал Смит бяха завързани на малки седалки, които след първите два часа започнаха да им се струват страшно твърди. И все пак вероятно той се чувстваше по-удобно, отколкото бойците, увиснали в мрежи в дъното на кораба. Отряд от десет души — само толкова бяха телохранителите на генерала.

Виктъри Смит беше мълчалива и потънала в работа. Помощникът ѝ Тим Даунинг бе натоварил на борда цялото компютърно оборудване — тежки, неудобни сандъци, които сигурно бяха или много мощни, или с много добра защита, или много остарели. Последните три часа тя бе прекарала сред половин дузина екрани — мъждукащата им светлина се отразяваше в очите ѝ. Хрункнер се чудеше какво ли вижда. Военните ѝ мрежи в съчетание с всички отворени мрежи сигурно ѝ предоставяха почти божествена гледка.

Екранът на Юнърбай показваше последния доклад за подземното строителство в Далечния юг. Известна част от него бяха лъжи — но той знаеше достатъчно за първоначалните планове, че да се досети за истината. За кой ли път се принуди да насочи вниманието си обратно към четивото. Странно — когато беше млад, по времето на Великата война, той умееше да се съсредоточава също като генерала сега. Но днес умът му постоянно се отнасяше напред, към ситуацията и катастрофата, която не виждаше никакъв начин да заобиколят.

Вече се носеха над Проливите. От тази височина нацепеният морски лед приличаше на сложна мозайка от пукнатини.

Един от комуникационните техники се провикна:

— Леле! Видяхте ли?

Хрункнер не беше видял съвсем нищичко.

— Да! Все още съм горе. Провери го.

— Тъй вярно!

Техниците, покачени на стойките си пред Юнърбай, се наведоха над компютрите, зачукаха и зачовъркаха по клавиатурите. Около тях

заблещукаха светлини, но Юнърбай не можеше да прочете думите по техните екрани — а нямаше кой знае какъв опит с форматирането.

Видя, че зад него Виктъри Смит се е надигнала на стойката си и гледа напрегнато. Очевидно нейният пулт не беше свързан с тези на техниците. Хм. Толкова за „божествения изглед“, който си представяше.

След малко тя вдигна ръка и даде знак на един от тях. Той ѝ подвигна:

— Май някой си играе ядрени игрички, госпожо.

— Хм — отвърна Смит. Екранът на Юнърбай дори не беше трепнал.

— Беше много далече, вероятно над Северно море. Ще ви отворя допълнителен прозорец.

— И на сержант Юнърбай също, моля.

— Да, госпожо. — Докладът от Далечния юг пред Хрункнер изведнъж се смени с карта на Северното крайбрежие. Цветни контури се разширяваха концентрично около точка дванайсет, на сто километра североизточно от Райския остров. Да, старото депо за презареждане на тийфърите, безполезна буца морска скала, освен когато не искаш да прехвърляш войски през леда. Наистина беше далече от мястото, където се намираха сега — почти на другия край на света.

— Само един взрив ли? — попита Смит.

— Да, много нависоко. Пулсираща атака... само дето не е било повече от мегатон. Съставяме тази карта въз основа на данни от спътниците и наземен анализ от северния бряг и Принстън. — Върху картината се изписаха значения на символи, библиографически насоки към сайтове в мрежата, предоставящи данни за анализа. Ха! Имаше дори доклад на очевидец от Райския остров — от академична обсерватория, според кода.

— Какво изгубихме?

— Няма военни загуби, госпожо. Два търговски спътника са се изключили от мрежата, но това може да е временно. Ударът беше съвсем лек.

Ами сега? *Изпитание? Предупреждение?* Юнърбай се вторачи в екрана.



Джау Ксин бе идвал тук преди по-малко от година, но тогава беше с шестместен катер — промъкнаха се дотам и обратно за по-малко от ден. Днес той управляваше пилотирането на „Невидимата ръка“, звезден кораб, тежащ един милион тона.

Това бе истинското нашествие на завоевателите — макар и окупаторите да бяха подлъгани да се мислят за спасители. Ритцер Брюхел седеше до Джау в някогашното кресло на капитана на Търговците. Пастирът изливаше безкраен поток от банални заповеди — човек би си помислил, че сам се опитва да командва полета. Сега висяха над северния полюс на Арахна — движеха се по ръба на атмосферата. Намалиха скоростта с едно-единствено мощно включване на двигателя, почти хиляда секунди за малко повече от едно G. Това стана над открития океан, далеч от населените центрове на Паяците, но сигурно беше невероятно живописна гледка за онези, които са го забелязали. Джау виждаше как сиянието се отразява в ледовете и снеговете долу.

Брюхел наблюдаваше ширещата се пред тях ледена пустош. Чертите му бяха пронизани от някакво напрегнато чувство. Отвращение, задето вижда толкова много безполезна на вид площ? Триумф, задето е пристигнал на света, който щяха да владеят съвместно? Вероятно и двете. Тук, на мостика, и триумфът, и яростното напрежение се промъкваха в тона му, понякога дори в думите му. На L1 Томас Нау може би все още поддържаше измамата, но тук Ритцер Брюхел постепенно се отърсваше от своята сдържаност. Джау беше виждал коридорите, водещи към личните му покои. Стените представляваха непрекъснат вихър от розово — някак си тежко, заплашително чувствено. По тези коридори не се провеждаха никакви събрания на щаба. По пътя от L1 насам чу Брюхел да се хвали пред ефрейтор Анланд за специалното лакомство, което щял да извади от фризера, за да отпразнуват предстоящата победа. *Не, дори не си помисляй за това. Вече знаеш твърде много.*

Гласовете на пилотите се обадиха в ухото на Ксин и потвърдиха онова, което вече бе видял на следящия монитор. Той погледна Брюхел и заговори с официалния тон, който явно допадаше на другите.

— Промяната на курса завършена, командир. Намираме се на полярна орбита, височина сто и петдесет километра. — Ако се спуснеха още по-ниско, щяха да им потрябват обувки за сняг. — Бяхме

видими на разстояние хиляди километри, командир. — Ксин придружи думите си със загрижен поглед. Откакто бяха потеглили от L1, той се правеше на наивен идиот. Играта беше опасна, но засега му даваше известна свобода на действие. *И може би, може би има някакъв начин да избегна масовото изтребление.*

Брюхел му се ухили в отговор със самодоволно превъзходство.

— Разбира се, че са ни видели, господин Ксин. Номерът е да ги оставим да ни видят, а после да изкривим тяхното тълкуване на информацията. — Той отвори канала за комуникация към отсека на „умните глави“. — Господин Фуонг! Прикрихте ли пристигането ни?

Гласът на Бил Фуонг отвърна от трюма с „умниците“. Последният път, когато Джау надникна там, там цареше пълна лудница, но сега гласът звучеше спокойно.

— Владеем ситуацията, Пастирю. Възложих на три екипа да синтезират спътникови данни. L1 казва, че изглеждали добре. — Най-вероятно с Бил разговаряше екипът на Рита. Тя би трябвало всеки момент да свърши дежурство — Нау сигурно твърдеше, че това било почивка преди най-тежката работа. От един ден Джау знаеше, че тъкмо при това „затишие пред буря“ щеше да започне избиването.

Фуонг продължи:

— Длъжен съм да ви предупредя, командир. Рано или късно Паяците ще проумеят какво става. Нашето прикритие няма да оцелее повече от сто Ксек — даже и по-малко, ако там долу се намери някой умник.

— Благодаря, господин Фуонг. Би трябвало да е повече от достатъчно. — Брюхел се усмихна любезно на Джау.

Част от изгледа пред тях, обхващащ хоризонта, изчезна и на негово място се появи Томас Нау от L1. Старшият Пастир седеше с Езр Вин и Фам Тринли в беседката в Езерния парк. Зад тях слънчевите лъчи проблясваха по водата. Това щеше да е публичен двустранен разговор, видим за всички Последователи и Чуенг Хо. Нау погледна към мостика на „Ръката“ и погледът му като че намери Ритцер Брюхел.

— Поздравления, Ритцер. Добре сте се разположили. Рита ми съобщи, че вече сте постигнали близък синхрон с наземните мрежи. И ние тук имаме добра новина. Началничката на Разузнаването на Съглашението ще посети Далечния юг. Колегата ѝ от Сродниците вече

е там. Ако не станат инциденти, положението ще се задържи мирно още известно време.

Нау звучеше толкова искрено и добронамерено. Невероятното беше, че и Ритцер отговори кажи-речи също тъй любезно:

— Да, господине. Предвиждам обявяването и завземането на мрежата да стане след... — той млъкна, сякаш проверяваше в разписанието си. — ... петдесет и една Ксек. — Разбира се, Нау не отговори веднага. Сигналят от „Ръката“ трябваше да се прехвърли от радиосянка на реле и после през пет светлинни секунди пространство към L1. Всякакъв отговор би отнел поне още пет секунди, докато измине обратния път.

Точно след десет секунди Нау се усмихна.

— Отлично. Тук ще поуспокоим темпото, така че всички да са свежи, когато започне големият напън. Пожелавам късмет на всички ви долу, Ритцер. Ние зависим от вас.

Последваха още няколко засукани стъпки в техния танц на заблудата, после Нау изчезна. Брюхел потвърди, че цялата комуникация е била локална.

— Стартовите кодове трябва да дойдат всеки момент, господин Фуонг — ухили се Брюхел. — Още двайсет Ксек, и ще пържим паяци!

Шепри Трипър зяпна пред екрана на радара.

— Точно... точно както каза! Осемдесет и осем минути и ето, пак идва от север!

Шепри разбираше от математика и работеше за Нетеринг вече почти година. Естествено, разбираше принципите на спътниковите полети. Но също като повечето хора, и той все още се стряскаше от идеята за „подхвърлен камък, който никога не пада“. Хлапето хихикаше от радост, когато някой комуникационен спътник се издигнеше над хоризонта точно в мига и по азимута, предвидени от изчисленията.

Предвиждането на Нетеринг от тази вечер беше от друг порядък и той бе обзет от същото благоговение като помощника си — и от много по-голям страх. Досега бяха получили само два-три ясни радарни сигнала от тесния край на сиянието. То забавяше ход, макар и да бе далеч извън атмосферата. Седалището на Въздушната отбрана в

Принстън не се впечатли кой знае колко, когато им докладва. Връзката на Нетеринг с тези хора беше дългогодишна, но тази вечер те се държаха с него като с непознат — автоматичният им секретар му благодари за информацията и го увери, че вече работят по въпроса. Световната мрежа беше пълна със слухове за ядрена бомба, избухнала на голяма височина. Но това не беше бомба. Отправило се бе на юг, както се виждаше — по ниска орбита... а сега се връщаше от север точно навреме.

— Мислите ли, че този път ще можем да го видим, господине? Ще мине почти точно над нас.

— Не знам. Нямаме телескоп, който да може да се задейства достатъчно бързо, че да го проследи горе. — Той се запъти към стълбите. — Може би можем да използваме десетинчовия.

— Уха! — Шепри се втурна покрай него...

— Закопчай си дихателя! И внимавай с кабелите!

... и изчезна, трополейки по стълбите.

Но хлапето беше право! Оставаха по-малко от две минути, докато обектът застане точно над тях, и още две, докато пак изчезне. Хм. Може би дори нямаше да имат време за телескопа. Нетеринг се спря и грабна един широкообхватен квадринокъл от бюрото си. После хукна по стълбите подир Трипър.

Горе духаше лек ветрец — студ, който хапеше като зъбите на тарант дори и през електрическия клин. Слънцето щеше да изгрее след около седемдесет минути — макар и светлината му да бе мъждива, най-хубавото време за наблюдение щеше да свърши. Но този път това нямаше значение. Над добрата студена земя тази нощ витаеше щастливата случайност.

Оставаше най-много минута до появата на тайнствения обект горе в небето. Сега той трябваше да е доста високо над хоризонта и да се плъзга на юг към тях. Нетеринг заобиколи издутата стена на главния купол и се взря на север. Чу как Шепри се бори с десетинчовия телескоп до шкафа с апаратура отпред — малкият телескоп, който показваха на туристите. Трябваше да помогне на детето, но наистина нямаше време.

Познатото звездно небе се простираше, кристално ясно чак до хоризонта. Тъкмо тази яснота превръщаше острова за Обрет Нетеринг в същински рай. Петънце от отразена светлина трябваше да се издигне

бавно в небето. Много бледо петънце — мъртвото слънце беше толкова невзрачно! Нетеринг се взираше ли взираше, напрягаше се да забележи и най-лекия проблясък на движение... Нищо. Може би трябваше да си стои при радара. Може би точно сега пропускаха единствения си шанс да се сдобият с наистина добри данни. Шепри вече бе успял да измъкне телескопа от шкафа. Сега се бореше да го нагласи.

— Помогнете ми, господине!

И двамата не бяха познали. Щастливата случайност може и да беше ангел, но много капризен ангел. Обрет се обърна към Шепри, малко засрамен, задето го е пренебрегнал. Разбира се, продължаваше да наблюдава небето — ивицата тъкмо до зенита, където трябваше вече да се е появило малко светло петънце. Парченце мрак трепна на фона на сияйните канари на Планините на Крадеца. Парченце мрак. Нещо... огромно.

Забравил всякакво достойнство, Нетеринг падна на хълбок и вдигна квадринокъла към по-малките си очи. Но за тази вечер — толкова... Той бавно се обърна и проследи предполагаемия летателен път на мишената си, като се молеше да я улови отново.

— Какво има, господине?

— Шепри, погледни нагоре... Просто погледни нагоре.

Една секунда хлапето не каза нищо.

— О!

Обрет Нетеринг не слушаше. Беше уловил *нещото* в обхвата на окуляра и цялото му внимание бе съсредоточено върху гледането и запомнянето. А онова, което видя, бе отсъствие на светлина, силует, препускащ през галактическото струпване на звездни облаци. Беше почти на четвърт градус насреща. В празнината между звездните облаци то отново ставаше невидимо... а после отново го видя за секунда. Дори имаше чувството, че разгада формата му — сплескан цилиндър, насочен надолу, с някакъв намек за сложност, който биеше на очи в средата на кораба.

В средата на кораба.

Останалата част от следата прекосяваше самотни звездни полета чак до южния хоризонт. Нетеринг напразно се опитваше да проследи целия му път. Ако не беше прекосило Планините на Крадеца, можеше изобщо да го пропусне. *Благодаря ти, щастлива случайност!*

Той спусна квадринокъла и се изправи.

— Ще наблюдаваме още няколко минути. — Какъв ли друг боклук можеше да е долетял с това нещо?

— О, моля ви, нека слеза долу и го пусна по мрежата! — примоли се хлапето. — На повече от деветдесет мили височина, и толкова голямо, че различих формата му! Трябва да е половин миля дълго!

— Добре, давай.

Шепри изчезна надолу по стълбите. Минаха три минути. Четири. Над южния хоризонт се плъзна някакъв проблясък — най-вероятно нисколетящ комуникационен спътник. Нетеринг прибра квадринокъла в джоба си и бавно заслиза по стълбите. Този път Въздушната отбрана трябваше да го изслуша. Голяма част от парите, които Нетеринг получаваше по договор, идваха от Разузнавателната служба на Съглашението. Той знаеше за плаващите спътници, които напоследък Сродниците бяха започнали да изстрелват. Този не е наш, не е и на Сродниците. *С това пристигане цялата ни война се свежда до дребни свади!* Светът беше толкова близо до ядрен сблъсък. А сега... какво? Спомни си какво беше разправял старият Ъндърхил за „дълбината в небето“. Но ангелите трябваше да идват от добрата студена земя, никога — от празното небе.

Шепри го пресрещна в долния край на стълбището.

— Не става, господине. Не мога...

— Връзката с континента ли е лоша?

— Не, добра е. Но Въздушната отбрана ме разкара точно като първия път.

— Може би вече знаят.

Шепри заръкомаха развълнувано.

— Може би. Но нещо шантаво става и с клюките. От няколко дена хахавите съобщения направо удариха тавана. Нали знаете, твърдения, че идва краят на света, забелязани снежни тролове... Падна майтап — дори и аз пуснах няколко контрадивотии. Но тази вечер пациентите тотално са излудели. — Шепри млъкна, като че запасът му от жаргон се изчерпа. Изведнъж доби много млад и неуверен вид. — Това... не е нормално, господине. Намерих две съобщения, които описват точно онова, което видяхме. Тъкмо това човек би очаквал за нещо, случило се току-що посред океана. Но те съвсем се губят сред всичките хахавелщини.

Хммм. Нетеринг прекоси стаята и се отпусна на старата си стойка до контролния пулт. Шепри щъкаше насам-натам и чакаше преценката му. *Когато дойдох за първи път в обсерваторията, контролният пулт заемаше три стени — инструменти и лостове, почти всичките аналогови.* Сега в по-голямата си част оборудването беше миниатюрно, дигитално, прецизно. Понякога се шегуваше с Шепри и го питаше бива ли наистина да се доверяват на нещо, дете не могат да му видят вътрешностите. Шепри така и не проумяваше неговата липса на доверие към компютърната автоматика. До тази вечер.

— Знаеш ли, Шепри, май трябва да се обадим тук-там.

## 51.

Хрункнер и преди беше попадал в сух ураган — по време на Великата война. Но тогава се намираше на земята — а през повечето време, под земята — и горе-долу всичко, което си спомняше, беше нестихващият вятър и колко ситен беше снегът, който се вихреше, трупаше и проникваше във всяка пукнатина и дупчица.

Този път се намираше във въздуха и се спускаше надолу от четирийсет хиляди фута височина. В мъждивата слънчева светлина виждаше как вихърът на урагана помита стотици мили — а ветровете му, движещи се с шейсет мили в час, отдалече сякаш бяха неподвижни. Сухият ураган не можеше да се мери по ярост с водните урагани от Периода на светлината. И все пак буря като тази траеше с години, а мразовитото ѝ око се разширяваше все повече и повече. Топлинният баланс на планетата се бе задържал на нещо като термално плато — водната енергия на кристализацията. Минеше ли веднъж това плато, температурите щяха неотклонно да спадат до следващото, много по-студено ниво, когато самият въздух започваше да се кондензира.

Джетът им се плъзна към облачната стена, като подскачаше и разрязваше невидимите вихри. Един от пилотите отбеляза, че въздушното налягане сега е по-ниско, отколкото на петдесет хиляди фута височина над Проливите. Хрункнер вирна глава към един прозорец и погледна право напред. В околото на урагана слънчевите лъчи хвърляха отблясъци по разноцветния сняг и лед. Светеха и лампи, горещите червени лампи на южноземната промишленост, току под повърхността.

Далече напред назъбеният силует на планините се връзваше в облаците. Цветовете и структурите бяха такива, каквито не беше виждал, откакто двамата с Шерканер — толкова отдавна — се разходиха из Мрака.

Посолството на Съглашението в Далечния юг разполагаше със собствено летище — площ с размери четири на две мили досами



центъра на града, макар това да беше само частица от анклав, поддържан от колониалните интереси в течение на предишните поколения. Остатъкът от империята беше ту пречка за приятелските отношения между двете държави, ту икономически стимул и за двете нации. За Юнърбай той беше само една прекалено къса, оплескана с масло ивица лед. Техният превърнат в граждански бомбардировач осъществи най-вълнуващото кацане в кариерата на Хрункнер — поднасяше и се люшкеше покрай безкрайна размазана редица от покрити със сняг складове.

Пилотът на генерала беше или добър, или голям късметлия. Спряха само на някакви си стотина фута от снежните преспи, бележещи края на пистата — оттам нататък вече никакви оправдания не важаха. Само след минути коли с форма на бръмбари приближиха и ги затеглиха към един хангар. Нито един човек не излезе на открито. Далече от пътя земята блещукаше, покрита с въглероддвуокисен скреж.

Вътре в огромния хангар лампите светеха ярко, а щом вратите му се затвориха, наземният обслужващ персонал се спусна тичешком по стълбите към тях. Долу в подножието на стълбището чакаха няколко натруфени паяка. Най-вероятно това бяха посланикът на Съглашението и началникът на посолската гвардия. Тъй като все още се намираха на територия, принадлежаща на Съглашението, нямаше голяма вероятност да се появят и южани... После забеляза парламентарния герб на дрехите на двама от ВИП-персоните. Някой проявяваше нетърпение отвъд границите на хитроумната дипломация.

Средният люк се отвори. Мразовит въздух нахлу в каютата. Смит вече бе събрала багажа си и се изкачваше към люка. Хрункнер остана на място още малко. Махна на един от техниците на Разузнаването.

— Имаше ли още ядрени бомби?

— Не, господине — нищо. Получихме потвърждение по цялата мрежа. Бил е изолиран взрив с мощност един мегатон.

Клубът на редниците и сержантите в Териториалното командване беше малко необикновен. Главната квартира се намираще на повече от цял ден път от гражданските развлечения, а пощата разполагаше с тлъст бюджет в сравнение с повечето затънтени места. Средният

сержант в Териториалното командване най-често беше техник с поне четири години академично обучение зад гърба си, а много от щурмоваците тук работеха в секретния Център за командване и контрол, намиращ се на няколко етажа над клуба. Така че тук ги имаше обичайните маси за игри, гимнастически уреди и бар за газирани напитки, но също така разполагаха и с добра колекция от книги и набор от свързани с мрежата компютърни игри, които можеха да се използват и като тренировъчни пултове.

Виктъри Лайтхил се беше отпуснала в полумрака зад бара и наблюдаваше панорама на комерсиални видеофилми на отсрещната стена. Може би най-необичайното в този клуб беше, че я допускаха в него. Лайтхил беше младши лейтенант, естественият враг и противник според мнозина редници. И все пак тукашната традиция повеляваше, ако един офицер притежава нейния чин и е поканен от сержант, присъствието му да се толерира.

Толерираше се, но в случая с Лайтхил всъщност никак не беше добре дошло. Репутацията на нейния екип с техните внезапни инспекции и особената връзка с главнокомандващия на Разузнаването тревожеше средния паяк и го настройваше срещу тях. Да, ама останалите членове от екипа бяха сержанти. Точно в момента бяха пръснати из целия клуб, всеки нарамил пътна раница. Този път и другите редници разговаряха с тях, макар това да не беше точно приятно бърбене. Дори и онези, които не бяха в Разузнаването, знаеха, че в момента се намират на ръба на война — и че тайнственият екип Лайтхил със сигурност разполага с поверителни данни.

— Смит е заминала за Далечния юг — обади се старшият сержант на бара. — Че кой друг да отиде? — Той извърна глава към един от ефрейторите на Лайтхил и зачака ответна реакция. Ефрейтор Сюабисм само сви рамене — изглеждаше съвсем невинен и, според традиционните критерии, неприлично млад.

— Няма как да знам, сержант. Наистина.

Старшият сержант размаха подигравателно ръцете, с които се храни.

— О, така ли? Е как така тогава всичките лакеи на Лайтхил сте помъкнали багаж? Бих казал, че само чакате да се натоварите на някой самолет за някъде.

Това беше заяждане от онзи вид, който обикновено караше Вики да се задейства — или да отстрани Сюабисм, или, ако е нужно, да запуши устата на старшия сержант. Но в клуба на редниците авторитетът на Лайтхил беше нулев. Освен това смисълът на присъствието им тук беше екипът да се намира извън полезрението на властите. След малко обаче старшият сержант като че се усети, че няма да успее да провокира младия войник и отново се обърна към приятелчетата си на бара.

Вики тихо въздъхна. Прегърби се, чак докато само горните ѝ очи надничаха над бара. Мястото все повече се оживяваше, свистенето на слюнката в плювалниците беше нещо като музика за фон. Разговаряха малко, още по-малко се смееха. Извън дежурство войниците обичайно бяха по-жива тайфа, но умът на тези тук бе зает с много неща. Център на вниманието беше телевизорът. Кооперативът на редниците беше закупил последния модел видео с вариращ формат. В полумрака зад бара Вики се усмихна, въпреки себе си. Ако светът оцелееше поне още няколко години, тези апарати щяха да станат толкова добри, колкото и видеомантийните играчки на татко.

Телевизията черпеше от сайт с комерсиални новини. Един от прозорците показваше картина с лошо качество, излъчвана от някаква камера под наем в посолското летище в Далечния юг: въздушният кораб, който кацаше в момента на посолската писта беше от типа, който самата Лайтхил беше виждала само два пъти досега. Също като много други неща, той беше едновременно секретен и изживял времето си. Пресата почти не коментираше това. В главния прозорец някаква редакторка сама се поздравяваше за този журналистически удар и изказваше догадки кой ли се намира на борда.

— Не е самият крал, въпреки твърденията на конкуренцията. Нашите агенти около палата и на летището в Принстън биха забелязали всяко движение от страна на кралския двор. Така че кой пристига сега в Далечния юг? — водещата млъкна и камерите се приближиха в кръг около предната част на тялото ѝ. Картината се разшири и покри съседните екрани. Маневрата изведнъж създаде впечатлението за интимен разговор. — Сега знаем, че пратеникът е главнокомандващият на Кралската разузнавателна служба, Виктъри Смит. — Камерите малко се отдръпнаха. — И така, на Кралските информационни офицери казваме: не можете да скриете нищо от

пресата. По-добре ни дайте пълен достъп. Нека хората видят какъв напредък ще постигне Смит с южаните.

Друга камера — от вътрешността на хангара. Корабът на мама бе изтеглен в посолския хангар и вратите му се затвориха. Сцената изглеждаше като диорама, съставена от детски играчки: футуристичният въздухоплавателен кораб, влекачите, които сновяха по огромния под на помещението. Хора не се виждаха. Разбира се, не се налагаше да херметизират хангара? Дори и в окото на сухия ураган налягането не можеше да е толкова ниско. Но след миг от един микробус наизскачаха войници и залепиха стълба за стената на кораба. Изведнъж всички в клуба млъкнаха.

Един войник се изкачи до средния люк на кораба. Люкът се отвори и... камерата спря да предава. Картината бе заменена от кралския печат.

Последва смаян смях, после — ръкопляскания и дюдюкания.

— Браво на генерала! — кресна някой. Също колкото и всички останали, хората тук искаха да знаят какво става в Далечния юг, но и изпитваха отколешна неприязън към новинарските компании. Смятаха последните, твърде открити дискусии за лична обида. Лайтхил огледа членовете на екипа си. Повечето наблюдаваха екрана, но без особен интерес. Вече знаеха какво става и, както бе предположил старши сержант Кресльо, очакваха да го видят с очите си много скоро. За съжаление телевизията не можеше да им помогне. В дъното на стаята, далеч от бара и от телевизора, неколцина закоравели играчи се бяха скупчили около компютърните игри. Включително трима от хората на Лайтхил. Брент се беше залепил за тях откакто се мотаеха тук. Брат й седеше наведен над един изработен по поръчка пулт за игра. Шлемът покриваше почти изцяло главата му. Като го погледнеш, никога не можеше да предположиш, че светът се клатушка на ръба на унищожението. Вики слезе от стойката и тихо се приближи към машините.

За цялото трийсет и пет годишно съществуване на кръчмата това бе най-прекрасният ѝ миг. *Но кой знае, може би ще продължим и по-нататък, ще започнем да развиваме истински бизнес.* И по-странни неща бяха ставали. Пивницата на Бени беше центърът на обществото в

тяхната странна общност на L1. Много скоро тази общност щеше да включва и друга раса, първата срещната от човечеството високотехнологична раса на пришълци. Кръчмата можеше да се окаже и център на тази чудесна комбинация.

Бени Уен плаваше от маса към маса, насочваше помощниците си, поздравяваше клиентите. И все пак сегиз-тогиз вниманието му се отплесваше към невероятното бъдеще — опитваше се да си представи какво ли ще бъде да сервира на Паяците.

— Пиенето в крилото в дъното е свършило, Бени — чу в ухото си гласа на Хънт.

— Питай Гонле, татко. Тя обеща да достави каквото е нужно — той се огледа и мярна Фонг в края на един тунел от цветя и лозници, в източното крило на салона.

Бени не чу какво отговори баща му. Вече разговаряше с компания Новородени и Чуенг Хо, накацали около една току-що освободена маса.

— Добре дошли, добре дошли... Лара! Не съм те виждал от толкова Бдения! — Гордостта от обстановката в кръчмата и радостта от срещата със стари приятели се смесваха и го сгряваха.

След кратък разговор той се оттегли към следващата маса, после — към по-следващата, като през цялото време следеше цялостната ситуация със сервирането. Дори когато и Гонле, и татко бяха на работа, те едвам успяваха да насочват помощниците.

— Тя е тук, Бени — прозвуча гласът на Гонле в ухото му.

— Тя дойде! — възкликна той в отговор. — Ще я посрещна на предната маса! — той се оттласна навътре, към централния салон. Всички шест главни разклонения разполагаха с крила за клиенти. Пастирът им бе позволил, дори ги бе насърчил да съборят стените и да усвоят пространството, заемано някога от зали за събрания. Сега кръчмата беше най-голямото отделно помещение тук. След Езерния парк тя представляваше и най-голямото отделно обитаемо пространство в L1. Днес почти три четвърти от всички Новородени и Чуенг Хо застъпваха Бдение едновременно — ускорената подготовка за спасяването на Паяците беше достигнала кулминацията си. В краткото време преди последния напън практически всички бяха тук, в пивницата на Бени. Това беше колкото „събиране след години“, толкова и спасение, и ново начало.

Центърът на пивницата бе зает от двадесетостенник от екрани — палатка от най-добрите останали им видеотапети. Едновременно изглеждаше първобитно и създаваше топло, обединяващо чувство. От всички посоки клиентите съзерцаваха едни и същи гледки. Бени се плъзгаше бързо през празното пространство — краката му минаха на косъм от екраните. По-нататък пред себе си виждаше стотици свои клиенти, десетки маси, сгущени сред лозниците и цветята. Улови се за една лоза и спря грациозно до една маса в горното крило, в края на празнината. „Почетната маса“, както я наричаше Томас Нау.

— Киви! Заповядай, седни, добре дошла! — той се плъзна над масата и спря до жената.

Киви Лизолет му се усмихна колебливо в отговор. Сега беше петшест години по-възрастна от него, но изведнъж му се стори много млада и неуверена. Притискаше нещо до рамото си — едно от котенцата от Северната лапа, първото, което Бени виждаше извън Езерния парк. Киви се огледа из пивницата, сякаш се изненадваше, че вижда тълпите.

— Значи почти всички са тук.

— Да, тук сме! Толкова се радвам, че успя да дойдеш. Можеш да ни просветиш отвътре какво става. — Посланик на добра воля от Пастира. Киви добре се вписваше в тази роля. Никакъв натиск над нея днес. Беше облечена в дантелена рокля, която леко се полюшваше с всяко нейно движение. Дори и в беседката в Езерния парк не бе изглеждала така красива. Младата жена се настани плахо на масата. Бени също седна за малко, от учтивост. Подаде ѝ контролното устройство.

— Гонле ми го даде. Съжалявам, че нямаме по-добри — той и показва екрана и възможностите за свързка. — А това ти дава гласов достъп до целия салон. Моля те, използвай го. Ти знаеш какво става по-добре от всеки друг. — Киви пое устройството. С другата ръка здраво придържаше котенцето. Създанието сгъна крилцата си удобно, но инак не се оплака. Години наред Киви беше най-популярната от вътрешното обкръжение на Пастира. Тя не беше истински посланик — по-скоро беше принцеса. Така я бе описал някога Бени на Гонле Фонг. В отговор Гонле се ухили цинично, но после се съгласи с него. Всички се доверяваха на Киви — нежното ограничение на тиранията. И все пак, понякога тя като че се чувстваше

объркана. И днес беше така. Бени се отпусна отново на стола. Нека другите да потичат малко. Някак си знаеше, че Киви повече се нуждае от вниманието му. След малко тя вдигна очи — следа от някогашната усмивка огряваше лицето ѝ.

— Да, мога да водя предаването. Томас ми показа как. — Тя пусна котето и го потупа по ръката. — Не се тревожи, Бени. Спасителната операция е сложна, но ще я осъществим.

Поигра си с устройството. Централните екрани на салона грейнаха в цветовете на съобщенията — светлината обливаше обкичените с цветя лозници. Когато заговори, гласът ѝ се разнесе от хиляда микроговорители, настроени така, сякаш тя се намираше до всеки един от клиентите.

— Здравейте всички. Добре дошли на представлението. — Гласът ѝ беше щастлив и уверен — това беше Киви, която всички познаваха.

Централните екрани излъчваха многобройни картини — лицето на Киви, Арахна, гледана от „Невидимата ръка“, Пастир Нау, който работеше в покоите си сред Северната лапа, схема на орбитата на „Ръката“ и военната конфигурация на различните народи на Паяците.

— Както знаете, нашата стара приятелка Виктър Смит току-що пристигна в Южната земя. След малко тя ще бъде в техния парламент и ще се насладим на нещо, което никой от нас не е преживявал досега — директна картина, предавана от човешка камера от планетата. Най-накрая, след толкова години, ще видим всичко непосредствено. — На големия централен екран усмивка огря лицето на Киви. — Смятайте го за първото вкусване от онова, което ни предстои, началото на съвместния ни живот с народа на Арахна. Но преди да стигнем до това, знаете, че трябва да предотвратим война и най-сетне да обявим присъствието си. — Тя погледна екраните и гласът ѝ трепна, сякаш изведнъж бе поразена от чудовищните размери на предприятието от тях. — Планирали сме да го направим само след четирийсет Ксек, когато нашите манипулации в мрежата на ниска орбита бъдат осъществени и орбитата на „Ръката“ мине над столиците и на Сродниците, и на Съглашението. Мисля, че знаете колко сложно може да се окаже това. Паяците, които се надяваме, че ще станат наши приятели, са в много по-опасно положение, отколкото биха могли да преживеят повечето човешки цивилизации. Но зная, че сте се подготвили добре за този ден.

Когато дойде времето за съобщението и контакта, аз зная, че ще успеем. Така че, засега гледайте. Скоро ще имаме много работа.



Странно, но Рачнер Тракт запази своя чин полковник — не че бившите му колеги сега биха му доверили дори чистенето на тоалетните им. Генерал Смит се отнесе с него меко. Не можеха да докажат, че е предател — а очевидно тя не искаше да го подлага на подробен разпит. Ето как Рачнер Тракт, бивш служител на управлението, чието име не споменаваха, се оказа със заплата, напълно годен за ежедневна служба... и без никаква работа.

Бяха изминали четири дни от онова ужасно събрание в Териториалното командване, но за Тракт позорът се трупаше от повече от година. И когато най-сетне го сполетя беше същинско облекчение. Ако не се брой злощастната подробност, че той оцеля — жив призрак.

Едновременните офицери, особено тийфърите, след подобно унижение си режеха главите. Рачнер Тракт беше наполовина тийфър, но не си отсече главата с тежък меч. Вместо това си я махна с петдневен физ-запой — през цялото време кръстосваше крайбрежния булевард в Калорика. *Идиот докрай*. Калорика беше единственото място на света, където беше твърде топло, че да изпаднеш във физ-кома.

После чу новината, че някой — Смит, трябваше да е Смит — ще лети до Далечния Юг, за да се опита да възстанови нещо от онова, което Тракт беше загубил. Докато часовете до пристигането й в Далечния Юг намаляваха, Тракт съвсем се омая. Висеше по кръчмите и следеше втрещено новинарските емисии. Седеше и се молеше Виктъри Смит да успее някак си в онова, в което се бяха провалили усилията на неговия живот. Но знаеше, че и тя ще се провали. Никой не му вярваше, а дори и сам той не знаеше как и защо. Но беше убеден — нещо подкрепя Сродниците. Макар и самите Сродници да не знаеха, то беше там и изкривяваше всяко едно от техническите преимущества на Съглашението в своя полза.

На многобройните екрани — на живо от Далечния юг — Смит премина през Голямата порта на Парламентарната зала. Дори и тук, в най-хулиганската кръчма на Крайбрежния булевард, клиентелата

изведнъж млъкна. Тракт облегна глава на бара и усети как погледът му се изцъкля.

А после телефонът му зазвъня. Рачнер го извади от дрехата си. Вдигна го нагоре и се втренчи в него с невярващо безразличие. *Сигурно се е повредил.* Или му изпращат рекламно съобщение. Никога не биха му съобщили нищо важно по този общодостъпен боклук.

Тъкмо понечи да го хвърли на земята, и жената на съседната стойка го фрасна по гърба.

— Проклетата военна отрепка! Разкарай се оттук! — кресна тя.

Тракт се смъкна от стойката — не беше сигурен дали да изпълни нареждането на съседката си, или да защити честта на Смит и всички останали, които се мъчеха да опазят мира.

Най-накрая управителят на заведението разреши проблема: Тракт се намери на улицата, без достъп до телевизията, която можеше да му покаже какво се опитва да постигне неговата началничка. А телефонът му продължаваше да звъни. Той натисна бутона за свръзка и изръмжа нещо нечленоразделно в микрофона.

— Полковник Тракт, вие ли сте? — думите идваха накъсани и изкривени, но гласът му беше смътно познат. — Полковник? Апаратът ви защитен ли е от подслушване?

Тракт изруга на глас.

— *Не*, дяволите го взели!

— О, слава Богу! — обади се почти познатият глас. — Значи има някакъв шанс. Несъмнено дори и *те* не могат да се набъркат във всичкото празно бърбене на света.

*Те.* Подчертаната дума проби през махмурлука на Тракт. Той доближи микрофона до своята паст и последвалите думи излязоха оттам с почти небрежно любопитен тон:

— Кой се обажда?

— Извинете. Аз съм Обрет Нетеринг. *Моля ви*, не затваряйте. Сигурно не ме помните. Преди петнайсет години водих кратък курс по телепатично усещане — в Принстън. Вие бяхте мой курсист.

— Аз... ъъ... сецам се. — Всъщност, курсът беше доста добър.

— Сецате ли се? О, чудесно, чудесно! Значи знаете, че не съм смахнат. Господине, зная, сигурно сега сте много зает, но ви моля, отделете ми само минутка време. Моля ви!

Изведнъж Тракт забеляза улицата и сградите около себе си. Крайбрежният булевард Калорика опасваше дъното на вулканичния кратер — може би най-топлото място, останало на повърхността на земята. Но този булевард беше само блед спомен от времето, когато Калорика беше мястото за забавления на свръхбогаташите. Баровете и хотелите кретаха на доизживяване. Дори и снежните водопади отдавна ги нямаше. Снежните преспи в алеята зад него бяха отпреди две години, целите оплескани с повръщано и прошарени с урина. *Моят високотехнологичен команден център.*

Тракт се сгуши, за да се предпази от вятъра.

— Предполагам, че мога да ви отделя малко време.

— О, благодаря! Вие сте последната ми надежда. Всичките ми опити да се свържа с професор Ъндърхил бяха блокирани. Нищо чудно, след като разбрах, че... — Тракт почти чуваше как паякът се мъчи да събере мислите си, опитва се да не се разбърбори. — Аз съм астроном на Райския остров, полковник. Снощи видях... — Космически кораб колкото цял град, светлините му огрели цялото небе... на който Въздушната отбрана и всичките мрежи не обърнаха никакво внимание. Описанията на Нетеринг бяха кратки и недвусмислени и отнеха по-малко от минута. Астрономът продължи: — Не съм смахнат, уверявам ви. Видяхме го! Несъмнено свидетелите са стотици, но кой знае защо той е невидим за Въздушната отбрана. Полковник, трябва да ми повярвате. — Неловкостта на положението разколеба тона му. Сам осъзнаваше, че никой, който е с всичкия си, не би повярвал на подобна дивотия.

— О, вярвам ви — отвърна тихо Тракт. Това беше цветиста параноична халюцинация... което обясняваше всичко.

— Какво казахте, полковник? Съжалявам, не мога да ви изпратя кой знае какви недвусмислени доказателства. Те нахлуха на наша територия преди половин час. В момента използвам любителска радиостанция, за да се свържа с... — Тук последваха няколко замазани срички. — Всъщност, само това имах да ви казвам. Може да е някой Свръхсекретен заговор от страна на Въздушната отбрана. Ако не можете да кажете нищо, разбирам ви. Но бях длъжен да направя опит да се свържа. Корабът беше толкова голям, и...

Отначало Тракт си помисли, че другият е млъкнал, слисан. Но мълчанието продължи няколко секунди, а после от мъничкия

високоговорител на телефона се обади синтетичен глас:

— Съобщение 305. Грешка в мрежата. Моля, опитайте се да се свържете по-късно.

Рачнер бавно прибра телефона обратно в дрехата си. Пастта му и ръцете, с които се хранеше, се бяха вцепенили — и не беше само от студа. Някога неговите разузнавачи в мрежата бяха осъществили проучване за автоматизирания шпионаж. При наличие на достатъчно изчислителна мощ по принцип беше възможно да се проследи всяка една незасекретена комуникация за ключови думи, които да задействат охраната. По принцип. Всъщност разработката на необходимите компютри винаги изоставаше от разрастването на съвременните обществени мрежи. Но сега като че ли някой разполагаше с нужната сила.

Свръхсекретен заговор от страна на Въздушната отбрана? Твърде малко вероятно. През цялата последна година Рачнер Тракт наблюдаваше как отвсякъде ги засипват мистерии и провали. Дори и Разузнаването на Съглашението, Педуре и всички разузнавателни служби по света да си бяха *сътрудничили*, пак нямаше да изфабрикуват безупречните лъжи, които бе подушил Тракт. Не. Онова, с което се сблъскваха — каквото и да беше то — бе по-голямо от света, зло, много по-величествено от всичко паешко.

И сега най-после разполагаше с нещо конкретно. Би трябвало умът му мигом да застане на бойния си пост. Вместо това го завладяха объркване и паника. *Проклет да е физът!* Ако насреща си имаха чужда сила, толкова проникателна, толкова коварна — какво значение имаше, че Обрет Нетеринг, а вече и Рачнер Тракт знаят истината? Какво ли можеха да направят? Но на Нетеринг му позволиха да говори повече от минута. Беше произнесъл няколко ключови думи, преди връзката да се разпадне. Пришълците сигурно превъзхождаха Паяците — ала не бяха богове.

Тази мисъл сепна Тракт. Значи, не бяха богове. Слухът за чудовищния им кораб сигурно вече проникваше из цивилизования свят, с бавно темпо и сведен до разговори на четири очи между дребните хорица, които нямаша достъп до властта. *Но това не можеше да опази тайната повече от няколко часа.* А това означаваше... каквато и да беше целта на тази грандиозна измама, тя щеше да се осъществи до няколко часа. Точно сега шефката им рискуваше живота

си долу в Далечния юг и се опитваше да ги избави от беда, която всъщност беше капан. *Да можех да се свържа с нея, с Белга, с някой висш военен...*

Но телефоните и електронната поща не вършеха никаква работа. Трябваше му пряк контакт. Тракт се заклатушка надолу по пустия тротоар. Някъде зад ъгъла имаше автобусна спирка. Той все още разполагаше с частния си хеликоптер, богаташка играчка... но това май щеше да е твърде нагло. Пришълците можеха просто да превземат хеликоптера и да го смажат. Прогони страха. Точно сега хеликоптерът беше единствената му надежда. От летището можеше да стигне навсякъде в разстояние от двеста мили. Кой ли попадеше в този обхват? Зави зад ъгъла. Гранд булевард се беше ширнал под дългата редица трихромни лампи, надолу от Крайбрежния и през гората Калорика. Гората, разбира се, отдавна беше мъртва. Дори и листата не можеха да образуват спори — земята беше твърде топла. Центърът ѝ бе заравнен и превърнат в хеликоптерно летище. Оттам можеше да отлети за... Тракт се загледа в отсрещната стена на кратера. Светлините на булеварда мъждукаха като малки искрици. Някога те бяха изкачили стените на кратера чак до къщите от епохата на Чезнещото слънце. Но истинските богаташи бяха изоставили дворците си. Едва няколко от тях все още бяха обитаеми, недостъпни за онези в ниското.

*Но Шерканер Ъндърхил беше там горе, беше се завърнал от Принстън.* Поне така твърдеше последния доклад за ситуацията, който беше видял — в деня, когато кариерата му приключи. Знаеше какво се говори за Ъндърхил — че горкият старец съвсем е изкуфял. Карай да върви. Онова, от което Тракт имаше нужда, беше странична пътечка към Териториалното командване, може би чрез дъщерята на шефката — пътечка, която не минаваше през мрежата.

Минута по-късно градският автобус спря зад него. Той скочи вътре — беше единственият пътник, макар да приближаваше обяд.

— Имате късмет — ухили се шофьорът. — Следващият е чак в три следобед.

Двайсет мили в час. Трийсет. Автобусът трещеше по Гранд булевард към Летище Мъртва Гора. След десет минути ще съм на прага му. И изведнъж Рачнер се усети, че по пастта и по ръцете, с които се хранеше, има засъхнало повръщано, а униформата му е

оплескана с лекета. Избърса главата си, но за униформата нищо не можеше да направи. Луд идва да види изкуфял дъртак. Може би беше тъкмо както подобава. А може би беше и последният шанс и за двама им.

Десет години по-рано, в едни по-дружелюбни времена, Хрункнер Юнърбай бе съветвал южаните при проектирането на Новото Убежище в Далечния юг. Така че след като напуснаха Посолството на Съглашението и навлязоха в територията на Южната земя, всичко започна да му изглежда по-познато. Имаше много асансьори. Южната земя бе поискала сградата на парламента да е способна да оцелее след ядрен удар. Той ги предупреди, че военните методи на бъдещето най-вероятно щяха да направят тази цел непостижима, но южаните не го послушаха и пропиляха значителни ресурси, които можеха да отидат за земеделието по време на Периода на мрака.

Главният асансьор беше толкова голям, че можеха да се качат дори и репортерите — и те точно това и направиха. В Юга пресата беше привилегирована класа, изрично защитавана от парламентарния закон — дори и в правителствените имоти! Генералът се справи много добре с тълпата. Може би се беше научила, докато гледаше как Шерканер се оправя с журналистите. Нейните бойци безобидно се пъчеха отзад. Тя направи няколко общи коментари, а после учтиво игнорира въпросите им и остави южанската полиция да удържа репортерите да не ѝ се пречат.

Хиляда фута под земята асансьорът пое встрани по електрическа полирелса. Високите му прозорци гледаха към ярко осветени промишлени пещери. Южаните бяха свършили голяма работа тук и по Крайбрежната дъга, но нямаха достатъчно подземни ферми, за да изхранват всичко това.

Двамата Избрани представители, които я посрещнаха на летището, някога имаха голямо влияние в Юга. Но времената се промениха — имаше убийства, бунтове, всичките редовни номера на Педуре — а по-късно Сродниците ги сполетя едва ли не вълшебен късмет. Сега тези двамата бяха, поне публично, единствените приятелски настроени към Съглашението парламентарни членове. Смятаха ги за подлоги на чуждоземния крал. Двамата стояха плътно до

генерала — единият достатъчно близо, че да може да разговаря с нея иззад екрана. Юнърбай се надяваше, че го чуват само той и Виктър Смит. *Не разчитай на това* — рече си.

— Не искаме да проявяваме неуважение, госпожо, но се надявахме вашият крал самолично да пристигне тук. — Политиканът беше облечен в дрехи с чудесна кройка, но излъчването му беше на страшно смачкан човек.

Генералът кимна утвърдително.

— Разбирам ви, господине. Аз съм тук, за да се погрижа да се направи каквото трябва, при това — без никаква заплаха. Ще ми бъде ли позволено да се обърна към Парламента? — в сегашната ситуация Хрунк предполагаше, че не съществува „вътрешно обкръжение“, с което да разговарят, освен ако не се брой групата, строго контролирана от Педуре. Но един парламентарен вот би могъл да промени положението, тъй като стратегическите ракетни войски все още бяха лоялни към Избраните.

— Д-да. Уредили сме това. Но нещата отидоха твърде далеч. — Той махна с ръката, на която носеше часовника си. — Не бих изключил възможността Другата страна да причини асансьорна катастрофа и...

— Те ни позволиха да стигнем чак дотук. Ако ми се даде възможност да говоря пред Парламента, според мен можем да постигнем компромис. — Генерал Смит се усмихна на южанина почти заговорнически.

Петнайсет минути по-късно асансьорът ги остави на главната еспланада. Три стени и покривът просто се вдигнаха. *Тази* украса не беше виждал преди. Юнърбай, инженерът, не можа да устои: замръзна на място и се вторачи в ослепителните светлини и в мрака. Опитваше се да различи механизма, който постигаше такъв мощен и безшумен ефект.

После връхлетялата вълна от полиция, политици и репортери го помете от платформата...

... и те се заизкачваха по стълбището на Парламента.

Горе южанската охрана най-после ги отцепи от репортерите и от собствените телохранители на Смит. Минаха през една петтонна дървена порта... и влязоха в самата зала. Тази зала винаги е била подземна — по-ранните поколения присядаха точно над местното убежище. Първите управници бяха по-скоро бандити (или борци за

свобода, в зависимост от източника на пропаганда) чиито войски бродеха из планинските земи.

Хрункнер бе помогнал в проектирането на това превъплъщение на Парламента — един от малкото разработвани от него проекти, в които главна цел беше великолепият изглед. Може би в действителност нямаше да издържи на бомбите, но изглеждаше страшно импозантно.

Залата представляваше плитък амфитеатър — етажите бяха свързани с изящни вити стълби. Всеки от тях представляваше широка тераса с редове бюра и стойки. Каменните стени образуваха огромна арка, окичена с флуоресцентни лампи и още половин дузина осветителни технологии. Заедно те даваха почти толкова ярка и чиста светлина, колкото денят по пладне в Периода на светлината — достатъчно наситена, че да личат всички цветове по стените. Килими, дебели и меки като бащина козина, покриваха стълбите, пътеките и авансцената. По дървената ламперия, с каквато бе облицован всеки етаж, бяха окачени картини — произведения, рисувани с хиляда бои от художници, знаещи как да използват всяка илюзия. За една бедна страна тук бяха хвърлени огромни средства. Но пък техният парламент беше най-голямата им гордост, изобретение, което беше сложило край на бандитизма и зависимостта и беше донесло мир. Досега.

Вратите зад тях се затвориха. От купола и далечните стени отекна мощно ехо. Тук вътре щяха да присъстват само Избраните, техните гости и — високо горе Хрункнер забеляза струпаните обективи — новите камери. Почти всяка стойка зад редиците от бюра бе заета. Юнърбай почувства върху себе си вниманието на петстотин Избрани.

Смит, Юнърбай и Тим Даунинг заслizaха по стълбището, което водеше към авансцената. Повечето Избрани наблюдаваха мълчаливо. Във въздуха витаеха уважение, и враждебност, и надежда. Може би имаше шанс за Смит да опази мира.

За деня на своя триумф Томас Нау бе поръчал времето в Северната лапа да бъде най-слънчево — топъл следобед, който можеше да се точи до края на летния ден. Али Лин недоволстваше, но после направи необходимите промени. Сега той плевеше в градината



под кабинета на Пастира, забравил раздразнението си. Какво като климатът на парка се беше объркал — оправянето на проблема щеше да е следващата му задача.

*А моята задача е да управлявам всичко наведнъж*, помисли си Томас. Срещу него на масата седяха Вин и Тринли — боравеха с наблюдателните уреди, както им беше възложил. Тринли беше много важен за неговото прикритие — единственият Търговец, за когото Томас бе сигурен, че ще подкрепи лъжите. Вин... е, едно правдоподобно извинение ще да го отстрани от мрежата в критичния момент, но видяното от него ще потвърди наблюденията на Тринли. Щеше да е сложно, но ако не изникнат изненади... е, с това трябваше да се оправят Кал и хората му.

Ритцер присъстваше само като двуизмерен образ — седнал в капитанското кресло на борда на *Ръката*. Нито една от думите му нямаше да стигне до непосветените уши.

— Да, Пастирю! След малко ще имаме картината. Вкарахме функциониращ робот-шпионин в Парламента. Хей, Рейнолт, и твоят Мелин да свърши нещо свястно!

Анне беше горе в Купола на Хамърфест. Присъстваше само като частен образ в очилата на Томас и като глас в ухото му. В момента вниманието ѝ се разделяше поне в три посоки. Провеждаше някакъв анализ на „умните глави“, четеше превод на Триксия Бонзол на отсрещната стена и следеше потока от данни, идващ от „Ръката“. Положението с „умните глави“ беше по-сложно отвсякога. Не отговори на Ритцер.

— Анне? Когато шпионските кадри на Ритц пристигнат, препрати ги директно в кръчмата на Бени. Триксия може да прави симултанен превод, но ни дай също и истински звук. — Томас вече беше видял някои от картините, предавани от роботите-шпиони. Нека хората в пивницата да видят Паяци на живо в едър план, в движение. Това щеше да му окаже неуловима помощ в лъжите след завладяването на планетата.

Анне не откъсна поглед от работата си.

— Тъй вярно. Ще се погрижа Вин и Тринли да чуват казаното от вас.

— Точно така.

— Много добре. Само искам да знаете... нашите вътрешни врагове ускориха темпото. Виждам как се намесват из цялата ни автоматика. *Наблюдавайте Тринли*. Бас ловя, че той седи там и мами локализаторите си. — Погледът на Анне трепна за миг нагоре и улови въпроса в очите на Нау. Тя сви рамене. — Не, все още не съм сигурна, че е той. Но съм почти убедена. Бъдете готов.

Измина секунда. Гласът на Анне отново заговори, но вече се чуваше публично и тук, и в помещението на Търговците.

— Добре. Излъчваме на живо от залата на Парламента в Далечния юг. Ето какво ще види и чуе един човек.

Нау погледна наляво — там очилата му показваха пулта на Киви в пивницата. Основните фасети на тамошния екран трепнаха. За миг не беше съвсем ясно какво се вижда. Размазани червени и зелени петна, актиново синьо. Гледаха навътре в нещо като пропаст. В стените бяха изсечени каменни стълби. По камъните растяха мъх и рунтави лишеи. Паяците се тълпяха като черни хлебарки.

Ритцер Брюхел откъсна поглед от картината от Парламента и поклати глава почти в страхопочитание.

— Все едно видение на някой френкски пророк за Ада!

Нау му кимна мълчаливо. С това десетсекундно забавяне във времето те трябваше да избягват празните приказки. Но Брюхел беше прав — да видиш толкова много паяци накуп беше даже още по-зле от най-ранните предавания на роботите-шпиони. Приятните, очовечаващи преводи на „умните глави“ даваха много нереална представа за Паяците. *Чудя се каква ли част от начина им на мислене ни убягва*. Той избра една отделна картина, синтезирана от преводачите-„умни глави“ от новинарско предаване на Паяците. На нея дълбоката пропаст се превърна в плитък амфитеатър, грозните цветни петна — в подредена мозайка върху килимите (които вече не приличаха на рунтави космалаци). Дървената ламперия навсякъде блестеше, полирана (без петна и нацърбвания). А самите чудовища бяха някак си по-спокойни, жестовете им бяха почти смислени от гледна точка на човешкия език на тялото.

И на двата екрана на входа на Парламента се появиха три фигури. Те заслизаха по каменните стъпала. Въздухът се изпълни със съскане и щракане — истинските звуци, които издаваха тези същества.

Тримата изчезнаха на дъното на ямата. След това се появиха отново — изкачваха отсрещната стена. Ритцер се изкиска.

— Това средното по размер най-отпред трябва да е шефът на шпионите, дете Триксия Бонзол му вика „Виктъри Смит“.

Една подробност от версията на „умните глави“ беше точна: дрехите на тези създания бяха наситено черни, но по-скоро представляваха купчина съшити крѳпки, отколкото униформа.

— Онова косматото зад Смит трябва да е инженерът, „Хрункнер Юнърбай“. Какви засукани имена за такива изчадия!

Тримата се изкачиха върху едно извито каменно острие. Четвърти Паяк, вече покачен на несигурната конструкция, се покатери на острия ѝ връх.

Нау премести поглед от залата на паяците към тълпата в пивницата на Бени. Хората там мълчаха и гледаха, втрещени от огромен шок. Дори помощниците на Бени Уен не помръдваха — образите от света на Паяците приковаваха погледите им.

— Уводни думи от Говорителя на парламента — обади се глас на „умна глава“. — Моля, тишина. Имам честта да... — редом с разумните думи роботът-шпионин на Ритцер препращаше реалността, съскането и трещенето, атакуващите жестове с предни крака, завършващи е остриета като рапири. В действителност тези създания наистина приличаха на статуите, видени от Чуенг Хо в Териториалното командване. Но движенията им притежаваха смразяващата грация на хищници — някои жестове бяха бавни, други много, много бързи. Най-странното от всичко беше, че въпреки превъзходството на паешкото зрение не беше лесно да се различи къде са им очите. Напреки на набраздените им темета се виждаха гладки, лъскави петна с издутини тук-таме по тях, с антени, които можеха да са крайните точки на тяхното термално инфрачервено зрение. Предницата на паешкото тяло представляваше кошмарна машина за ядене. Челюстите-брѳсначи и подобните на щипци помощни крайници постоянно мърдаха. Но главите на съществата бяха почти неподвижно прикрепени към грѳдния кош.

Говорителят напусна върха на каменната игла и там се изкачи генерал Смит, като пътьом направи сложна маневра, за да обиколи другия паяк. След като стигна върха, известно време мълча. Предните ѝ крака описаха малка спирала, сякаш насърчаваше глупаците да

дойдат по-близо до нейната паст. От високоговорителите се разнесе съскане и тракане. Върху „преведения“ образ над нея се появи надпис: „Усмивва се мило на публиката“.

— Дами и господа, членове на парламента — гласът беше силен и красив. Гласът на Триксия Бонзол. Нау забеляза как щом тя заговори, главата на Езр Вин леко трепна. Диагностичните му показатели скочиха с обичайната противоречива интензивност. *Ще можем да го използваме достатъчно дълго*, помисли си Нау.

— Тук съм, за да говоря от името на своя Крал, за което съм упълномощена от него. Идвам тук с надеждата, че мога да ви предложа достатъчно, че да спечеля вашето доверие.

— Дами и господа парламентарни представители — Ред след ред, Избраните обърнаха погледи към Виктъри Смит. Цялото им внимание беше нейно. Хрункнер усети как силното ѝ лично присъствие струи мощно, както винаги. — Тук съм, за да говоря от името на своя Крал, за което съм упълномощена от него. Идвам тук с надеждата, че мога да ви предложа достатъчно, че да спечеля вашето доверие. Намираме се на етап от нашата история, в който можем да унищожим целия ни досегашен напредък — или да се възползваме от всичките ни усилия в миналото и да постигнем вечен рай. Това са двата възможни изхода от нашето положение. Светлият изход зависи от това доколко се доверяваме един на друг.

Разнесоха се отделни присмехулни дюдюкания — поддръжниците на Сродниците. Юнърбай се зачуди дали всички те имат билети за извън Южната земя. Без съмнение трябваше да осъзнават, че всяко по-дребно възнаграждение би им докарало смърт, след като завалят бомбите — също както на страната, която предаваха.

Генералът му беше съобщила, че и самата Педуре е тук. *Чудя се...* Докато началничката му говореше, Юнърбай се огледа във всички посоки — погледът му се съсредоточаваше най-вече върху сенките и въоръжените сержанти. *Ето я*. Педуре седеше на авансцената, на няма и стотина фута от Смит. След всички тези години тя изглеждаше по-уверена от всякога. *Почакай още мъничко, драга ми Преподобна Педуре. Може би моят Генерал ще те изненада.*

— Имам предложение. То е просто, но смислено — и може да бъде осъществено много бързо. — Тя даде знак на Тим Даунинг да подаде картите с данни на помощника на Говорителя. — Мисля, че знаете каква позиция заемам във военната структура на Съглашението. Дори и най-подозрителните сред вас биха се съгласили, че докато аз съм тук, Съглашението е длъжно да проявява онази сдържаност, която публично обеща. Упълномощена съм да предложа това положение да продължи. Вие, членовете на Парламента на Южната земя, можете да изберете които желаете три лица от Съглашението — включително и мен, включително и самият Крал — за неопределен престой тук, в нашето посолство в Далечния юг. — Това беше най-примитивната стратегия за запазване на мира, макар и по-щедра отвсякога в миналото, тъй като генералът сама предлагаше на другата страна да избере заложниците. И това беше по-практично отвсякога в историята. Посолството на Съглашението в Далечния юг беше достатъчно голямо, че да побере малък град. При наличието на модерни комуникации изобщо нямаше да има пречки заложникът да развива основната си дейност. Ако Парламентът не беше изцяло корумпиран, това можеше да вкара прът между нозете на връхлитащата гибел.

Избраните мълчаха — дори и приятелчетата на Педуре. Шокирани? Изправени пред единствената реална възможност за тях? Вслушващи се в инструкциите на техния началник? Нещо ставаше. В сенките зад Смит Хрункнер забеляза, че Педуре говори напрегнато на един от помощниците си.

Щом Виктъри Смит завърши речта си, в кръчмата на Бени отекнаха аплодисменти. Когато тя започна да говори, всички бяха обхванати от истински шок — когато видяха как всъщност изглеждат живите Паяци. Но казаното в речта съответстваше на личността на Виктъри Смит, а нея повечето хора познаваха. С останалото щеше да им е трудно да свикнат, но...

Рита Лиано улови Бени за ръкава, докато преминаваше покрай нея, понесъл напитки за тавана.

— Не биваше да оставяш Киви сам-самичка горе, Бени. Тя може да се настани тук и да продължи да говори на всички.

— Хм, добре. — Самотното място на предния ред бе предложено от Пастира, но несъмнено това нямаше значение, щом всичко вървеше толкова гладко. Бени отнесе напитките, като слушаше с половин ухо радостните догадки.

— ... между тази реч и нашата намеса те трябва да са в пълна безопасност...

— Хей, ние можем да *кацнем* след по-малко от четири Мсек! След всички тези години...

— В космоса, на земята — кого го е грижа? Ще разполагаме с необходимите ресурси, за да отхвърлим забраните за раждане...

*Да, забраните за раждане. Нашата собствена, човешка версия на табуто за раждане извън фазата. Може би най-накрая ще мога да помоля Гонле...* — Тази мисъл смути духа на Бени. Предизвикваше съдбата да се намеси твърде рано. Въпреки това той изведнъж се почувства щастлив, както не се бе чувствал от много време насам. Подмина масите, като се стрелна през централното пространство, и бързо се отклони към Киви.

Щом ѝ предаде предложението на Рита, Киви кимна.

— Ще ми е приятно.

Усмивката ѝ беше плаха, очите ѝ едва за миг се откъснаха от екраните в салона. Генерал Смит слизаше от трибуната.

— Киви! Всичко върви точно по плана на Пастира. Всички искат да те поздравят!

Киви погали котенцето в ръцете ѝ нежно, но и някак си напрегнато, сякаш го закриляше от нещо. Погледна Бени със странно озадачено изражение.

— Да, получава се. — Тя стана от масата и последва Бени през залата към масата на Рита.

— Трябва да говоря с него, ефрейтор. *Веднага!* — Щом каза това, Рачнер изпъна стойка. Петнайсет години служба с чин полковник проличаха в осанката му.

За миг младият ефрейтор се оклюма под сърдития му поглед. После роденият извън фазата хлапак като че забеляза следите от повръщано по Трактовата паст и мърлявата му униформа. Сви рамене — погледът му беше бдителен и съсредоточен.

— Съжалявам, господине, няма ви в списъка.

Рачнер усети как раменете му се прегърбват.

— Ефрейтор, просто му позвънете. Кажете му, че Рачнер е дошъл и че въпросът е... на живот и смърт. — И веднага щом произнесе тези думи, на Тракт му се прииска да не беше произнасял на глас тази абсолютна истина. Хлапакът го изгледа за секунда — чудеше се дали да не го изхвърли? После като че се у него се пробуди някакво извратено съжаление, той включи една комуникационна линия и каза нещо на някого вътре.

Измина минута. Две. Рачнер крачеше из преддверието за посетители. Поне се намираше на завет — докато се изкачваше насам по стълбището от хеликоптерната площадка на Ъндърхил, върховете на две от ръцете му замръзнаха. Но... външен караул и преддверие? Кой знае защо, не беше очаквал такива предохранителни мерки. Може би това, че той изгуби работата си, беше довело до нещо добро — беше отворило очите на другите за нуждата от предпазване.

— Рачнер, вие ли сте? — гласът, излязъл от стражевия комуникатор, беше немощен и хленчещ. Ъндърхил.

— Тъй вярно. Моля ви, трябва да говоря с вас.

— Вие... изглеждате ужасно, полковник. Съжалявам. Аз... — Гласът му утихна. Чу се приглушено мърморене. Някой каза „Речта мина добре... Сега имаме много време.“ — После той отново се обади, и този път гласът му съвсем не беше толкова отнесен. — Полковник, идвам след няколко минути.

— Отлична реч. И ние да я бяхме написали, нямаше да е по-добра. — На двуизмерната картина от „Ръката“ Ритцер продължи да дрънка, безкрайно доволен от себе си. Нау само кимаше усмихнато. Предложението за мир на Смит беше достатъчно силно, че да спре за известно време военните на Паяците. То щеше да даде на хората време да обявят присъствието си и да предложат сътрудничество. Това беше официалната версия — рискован план, поставящ Пастирите във второстепенна позиция. Всъщност след около 7 Ксек „умните глави“ на Анне щяха да започнат тайна атака чрез собствените войски на Смит. Ответната „контраатака“ на Сродниците щеше да доведе планираното разрушение докрай. *А ние ще дойдем да приберем останките.*

Погледът на Нау бе обърнат към ясения следобеден пейзаж на Северната лапа, но във визъора си той виждаше Тринли и Вин, седящи от плът и кръв само на два метра от него. Изразът на Тринли бе леко развеселен, но пръстите му не преставаха да пърхат по апаратурата — наблюдаваше ядрените оръжия на територията на Сродниците. Вин? Вин като че нервничеше. Според показанията на диагностичните датчици, увиснали пред лицето му, той знаеше, че нещо се мъти, но не бе имал време да разгадае какво точно. Време беше да го отстрани — няколко срочни поръчки... Когато се върне, събитията вече щяха да са в ход... а Тринли ще подкрепи версията на Пастира.

Гласът на Анне Рейнолт се обади в ухото му, много тихо:

— Господине, извънредна ситуация.

— Да, продължавай — отвърна нехайно Нау, без да отделя поглед от езерото. Вътрешно обаче се смръзна. Това бе най-близкото подобие на остра паника, което бе забелязвал да проявява Анне Рейнолт.

— Нашият човек, разрушителят, ускори темпото. Действа много по-открито. Граби всичко, което му попадне. Още няколко хиляди секунди, и може да затвори „умните глави“... Тринли е, господине — с деветдесет процента вероятност.



*Но Тринли седи тук, пред очите ми! И аз имам нужда от него, за да подкрепи лъжите ми след атаката.*

— Не зная, Анне — каза той на глас. Може би Анне халюцинираше. Беше възможно, макар че той следеше медицинските й данни и МРИ-настройката й по-внимателно отвсякога.

Анне сви рамене и не отговори. Типичният игнориращ жест на „умната глава“. Беше направила каквото може, а сега той, ако ще, да пренебрегва съветите й и да върви по дяволите.

Не му беше до подобни безумия сега, когато четирийсетгодишното му дело вървеше към своя връх. *И тъкмо затова врагът можеше да избере тъкмо този момент, за да се задейства най-сетне.*

Кал Омо, застанал точно зад Нау, поддържаше частна връзка с Рейнолт. От другите трима телохранители само Рей Цирет се намираше непосредствено в стаята. Нау въздъхна.

— Добре, Анне. — Даде на Омо невидим знак да вкара в стаята и останалите от екипа си. *Ще замразим тия двамата и ще се разправяме с тях по-късно.*

Нау не беше предупредил мишените си и все пак с периферното си зрение забеляза как ръката на Тринли отскочи, сякаш хвърляше нещо. Кал Омо нададе хъхрещ писък.

Нау се шмугна под масата. Нещо се заби в дебелиите дъски над него. Затрецяха изстрели. Нов писък.

— Ще се измъкне!

Нау се плъзна по пода и отскочи към тавана от другата страна на масата. Рей Цирет летеше във въздуха, устремен към Езр Вин.

— Съжалявам, господине! Този ме изпревари. — Той бутна кървящото тяло. Вин беше осигурил на Тринли нужния му миг, за да избяга. — Марли и Тунг ще го хванат!

И наистина, много се стараеха. Двамата сипеха огън по хълмовете към гората. Но Тринли беше далеч напред — прелиташе от дърво на дърво. После се изгуби, а Тунг и Марли вече тичаха към гората по петите му.

— Чакайте! — ревна гласът на Нау от тонколоните. Цял живот подчинение ги накара да спрат в отчаяния си бяг. Заслизаха предпазливо по хълма, като през цялото време се озъртаха за заплахи. Лицата им бяха потъмнели от шок и гняв.

Нау продължи по-тихо:

— Влизайте вътре. Пазете покоите. — Беше проста заповед, каквато би дал един сержант, но Кал Омо беше... Нау прелетя отново към масата за събрания, зарязал временно етикета на „гравитацията по взаимно съгласие“. Нещо остро и лъскаво стърчеше от ръба на масата — тъкмо там, където той стоеше, преди да се метне под нея. Подобно острие бе прерязало гърлото на Омо — дръжката му стърчеше от гръкляна на сержанта. Омо бе престанал да се мятат. Навсякъде около него във въздуха плаваше кръв и съвсем бавно се свличаше към пода. Оръжието на сержанта стърчеше от кобура.

Омо беше полезен човек. *Имам ли време да го пъкна във фризера?* Нау се замисли за секунда върху тактиката и разчета на времето... и Кал Омо загуби.

Телохранителите се носеха около прозореца на покоите, но погледите им продължаваха да се връщат към сержанта. Мисълта на Нау трескаво проследяваше евентуални вериги от следствия.

— Цирет, вържи Вин. Марли, намери Али Лин.

Когато го тикнаха върху стола, Вин изстена немощно. Нау се приближи до масата, за да го огледа по-добре. Като че беше ранен в рамото. Имаше кръв, но не течеше. Вин щеше да живее... достатъчно дълго.

— Ей, че бързак е тоя Тринли — разбъбри се Тунг, след като поотпусна напрежението. — Толкова години да се прави на стар пръдльо, дето много му знае устата, а сега *бам!* — утрепа сержанта! Утрепа го и се измъкна!

— Нямаше да се измъкне, ако този не се беше намесил — Цирет побутна главата на Вин с дулото на оръжието си. — И двамата действаха бързо.

*Прекалено бързо.* Нау свали очилата и ги загледа втренчено. Очила на Чуенг Хо, управлявани от данните, получени от локализаторната мрежа. Набута ги в един калъф и изрови оптичния телефон, за който Рейнолт бе настояла като двойно подсигуриране.

— Анне, чуваш ли ме? Видя ли какво стана?

— Да. Тринли се задейства в мига, в който дадохте знак на Кал Омо.

— Той е *знаел*. Чувал е думите ти. — Да му се не види! Как е могла Анне да забележи намесата и да пропусне, че Тринли е

проникнал в техния канал?

— ... Да. Разгадах само частично онова, което беше намислил — Значи локализаторите бяха изработеното по поръчка оръжие на Тринли. Капан, строен хилядолетия. *С кого се боря?*

— Анне, искам да изключиш безжичната енергия на всички локализатори. — Но локализаторите бяха гръбнакът на дявол, знае колко критични системи. Локализаторите поддържаха и стабилността на самото езеро. — Остави стабилизаторите включени в Северната лапа. Накарай твоите „умни глави“ да ги управляват директно, по оптичното влакно.

— Готово. Трудно ще бъде, но можем да се справим. А наземните операции?

— Свържи се с Ритцер. Положението е твърде сложно — не можем да пипаме тънко. Трябва да ускорим хода на събитията на земята.

Чу как Анне изпраца нареждания на хората си. Но вече не виждаше порядъка и хода на процедурите, докато „умните глави“ работеха по различните проекти. Беше все едно да се биеш на сляпо. Можеха да загубят, докато се олюляваха насам-натам, разтърсени от шок.

Сто секунди по-късно Анне отново се обади:

— Ритцер разбира. Моите хора му помагат да организира прост курс на нападение. По-късно можем да се погрижим за фината настройка на резултатите. — Тя говореше със старата си кротка раздразнителност. Анне Рейнолт беше водила битки, много по-сурови от тази, бе печелила стотици пъти срещу значително превъзхождащи я сили. Да можехме да използваме така всичките си врагове!

— Много добре. Да си виждала Тринли? Бас ловя, че е в тунелите. — *Ако не заобикаля, за да ни погоди втора засада.*

— Да, и аз така смятам. Чуваме някакви движения откъм старите геофони. — Тази апаратура беше на Новородените.

— Добре. Междувременно скалпи някакъв синтетичен глас, който да залъгва хората в пивницата.

— Готово — дойде незабавният ѝ отговор. Вече беше направено.

Нау отново се обърна към телохраниелите си и Езр Вин. Съвсем кратка пауза за поемане на дъх. Колкото да предаде новите заповеди на

Ритцер. Колкото да разкрие още нещичко за това с какво всъщност се сблъскваше.

Вин се беше свестил. Очите му бяха изцъклени от болка — и блестяха от омраза. Нау му се усмихна в отговор. Даде знак на Цирет да извие раненото рамо на Вин.

— Имам нужда от няколко отговора, Езр.

Търговецът изпищя.

Фам се носеше все по-бързо и по-бързо по диамантения коридор, воден от зелените знаци, които се размазваха и подскачаха... и светеха все по-мъждиво, докато се разтвориха в мрака. Няколко секунди се носи напред на сляпо, без да забавя ход. Потупа слепоочията си — опитваше се да задейства отново локализаторите там. Бяха си на мястото, а и знаеше, че хиляди локализатори се носят из целия тунел. Анне сигурно беше прекъснала импулсите на безжична енергия — поне тук.

*Тази жена е невероятна!* Години наред Фам бе избягвал да манипулира директно системата на „умните глави“. И все пак Анне по някакъв начин бе забелязала. Прочистването на ума беше забавило временно напредъка ѝ, но през последната година тя затегна примката и продължаваше да я затяга, докато... *Бяхме толкова близо до изваждането от строя на изключвателя на енергията, а сега изгубихме всичко.* Почти всичко. Езр бе загинал, за да даде още един шанс на него.

Тунелът пред него зави. Той протегна ръка в тъмното, докосна стените леко, после — по-силно, отклони посоката на тялото си и се обърна с краката напред. Закъсна само с частица от секундата. Крака, колене, ръце се врязаха в невидимата повърхност. Все едно падаш лошо отвисоко — само дето отскочи назад, завъртя се и се вряза в друга стена.

Овладея се и много внимателно се върна към завоя. Оттам четири отделни коридора тръгнаха в различни посоки. Опипа отворите и пое по втория, но този път — много тихо. *Анне не е знаела със сигурност допреди няколко секунди.* Тайният запас, който бе скрил тук, трябваше да си е още на мястото.

След няколко метра ръцете му напипаха платнена торба, прикрепена към стената. *Ха!* Скриването на запаса криеше голям риск, но заключителните маневри обикновено са рисковани, и тази си струваше. Отвори торбата и намери вътре пръстена-фенер. Жълто сияние грейна около дланта му. Фам награби останалата апаратура. Светлината следваше ръцете му, дъги и сенки се мятаха напред-назад около него. Единият от пакетите беше пълен с мънички топчета. Метна едно в един страничен тунел. То летя безшумно секунда, после се чу тупване и най-разнообразни трясъци — примамка за ослушващите се „умни глави“ на Анне.

*Значи ни разкриха някакви си Ксек преди удара.* Но когато плановете най-сетне се сблъскат с реалността, най-често се прецакваш. Ако всичко беше минало по план, този пакет никога нямаше да му потрябва — и тъкмо затова го беше скрил. Едно по едно. Фам прехвърли съдържанието на торбата — респираторът, приемникът с усилвател, медицинският комплект, хитроумният арбалет.

Нау и компания имаха избор: можеха да обгазят тунелите или да ги изстрелят във вакуума — макар че това последното би унищожило голямо количество ценно оборудване. Можеха да се опитат да го преследват тук. Щеше да е забавно — главорезите на Нау щяха да видят колко опасни са станали техните тунели... Фам усети как в него се надигна онзи стар-престар ентузиазъм, поривът, който винаги го обземаше, когато обстановката се натегнеше, когато планирането и мисълта се превръщаха в действие. Напъха апаратурата в джобовете си — планът за момента се очертаваше все по-отчетливо в мислите му. *Езр, ние ще победим, обещавам ти. Ще победим, въпреки Анне... и заради нея.*

Безшумно като мъгла той пое по тунела — светлината на пръстена му стигаше колкото да вижда страничните тунели пред себе си. Време беше да посети Анне.

„Невидимата ръка“ акостира на 150 километра над света на Паяците. Висеше толкова ниско, че само Паяците, намиращи се на ограничена територия можеха да ги виждат директно — ала когато му дойдеше времето, корабът щеше да прелети точно над набелязаните

мишени. Каквито и лъжи да пробутваха на Рита и останалите в L1, на борда на „Ръката“ наричаха обектите на Паяците „мишени“.

Джау Ксин седеше в креслото на главния пилот — някога, когато този кораб беше собственост на Чуенг Хо, това беше креслото на помощник-командира — и оглеждаше сивата извивка на хоризонта. За целта разполагаше с трима пилоти — „умни глави“, но всъщност само един контролираше полета. Другите бяха подключени към артилерийските системи на Бил Фуонг и обмисляха възможностите. Джау се опитваше да не обръща внимание на думите, които идваха от капитанското кресло зад него. На Ритцер Брюхел му доставяше удоволствие постоянно да докладва на шефа си в Хамърфест за ставащото на земята.

Помощник-пастирът прекъсна извращения си анализ и милостиво млъкна за няколко секунди. После рязко изруга.

— Господи, не! Какво...

Изведнъж онзи се разкрещя:

— Фуонг! Стрелба в Северната лапа! Улучили са Омо, и... по дяволите, връзката прекъсна, Фуонг! — Ксин се обърна в креслото и видя, че Брюхел чука по клавиатурата. Бледото му лице сега пламтеше. Помощник-пастирът се заслуша в личния си канал. — Но Пастирът е оцелял, нали? Добре, свържи ме тогава с Рейнолт. Веднага!

Очевидно Анне Рейнолт не беше непосредствено на разположение. Сто секунди изтекоха. Двеста. Брюхел беснееше и се пенеше, дори и главорезите му се отдръпнаха. Джау погледна своите монитори, но данните се нижеха пред очите му без всякакъв смисъл. *Това го нямаше в сценария на Нау.*

— Къде се губиш, ма, курво?! Какво... — и Брюхел пак млъкна. От време на време изсумтяваше, но не прекъсваше монолога отсреща. Когато отново заговори, тонът му беше по-скоро замислен, отколкото гневен. — Разбирам. Кажете на Пастира да разчита на мен.

Размениха още няколко думи и Джау започна да се досеща какво предстои. Не можа да се съдържи — погледът му се плъзна встрани, към помощник-пастира. Брюхел беше вперил поглед в него.

— Главен пилот Ксин, точното ни месторазположение в момента?

— Командир, движим се на юг над океана, на около хиляда и шестстотин километра от Далечния юг.

Брюхел вдигна глава и заразглежда по-подробната картина във визьора си.

— Така, виждам, че пътьом, докато напредваме на север, ще прелетим над ракетните бази на Съглашението.

Твърда буца заседна в гърлото на Ксин. Този миг беше неизбежен... *Но си мислех, че разполагам с повече време.*

— Ще преминем на няколкостотин километра източно от базите.

Брюхел махна презрително.

— Можем да коригираме курса с включване на главния двигател... Фуонг, следиш ли това? Да, ускоряваме нещата със седем Ксек. Е, и? Може би ще ни забележат, но вече ще е твърде късно. Възложи на твоите хора да планират нова последователност на операциите. Разбира се, това означава, че ще сме пряко заангажирани в по-голяма степен. Рейнолт прехвърля всичките си свободни „умни глави“ на твое разположение. Синхронизирай ги възможно най-добре... Добре.

Брюхел се отпусна в своето капитанско кресло на Чуенг Хо и се усмихна.

— Единственият недостатък във всичко това е, че няма да имаме време да измъкнем Педуре от Далечния юг. Добре я бяхме преценили Педуре — от нея щеше да излезе добър местен вицекомандир... Но знаеш ли, лично аз не изпитвам привързаност към никого от тях. — Забеляза, че Ксин следи думите му с неприкрит ужас. — По-полека, по-полека, Главен пилот. Твърде много време прекарваше ти с твоите приятелчета от Чуенг Хо. Каквото и да са се опитвали да постигнат преди малко, то се е провалило. Разбра ли? Пастирът е оцелял и все още разполага с ресурсите си. — Отмести поглед от Джау — беше забелязал нещо във визьора си. — Настрой пилотите си към „умните глави“ на Бил Фуонг. След няколко секунди ще разполагаш с конкретни числа. Над Далечния Юг няма да изстрелваме наши оръжия. Вместо това ще локализираш и ще задействаш ракетите с малък радиус на действие, които Сродниците са разположили недалеч от сушата, „Тайната атака на Съглашението“, която вече сме планирали. Истинската ти задача идва няколко секунди по-късно. Твоите хора ще превземат ракетните бази на Съглашението. — Това щеше да включва използването на малкото ракети и лазерни оръжия, с които разполагаха. Но тези оръжия бяха съвсем достатъчни срещу по-примитивната противоракетна

защита на Паяците... а след това хиляди ракети на Сродниците щяха да унищожат градовете по половината планета.

— Аз... — Ксин се задави, скован от ужас. Ако не им се подчинеше, те щяха да убият Рита. Брюхел щеше да убие Рита, а после и Джау. Но ако се подчиняваше на заповедите... *Знам твърде много.*

Брюхел го наблюдаваше напрегнато. Джау никога досега не беше виждал помощник-пастира такъв... студен, преценяващ, почти същият като Нау. Брюхел наклони глава и заговори тихо:

— Няма от какво да се боиш, ако изпълняваш заповедите. О, може би ще те подложат на прочистване на мозъка — ще загубиш мъничко. Но ние имаме нужда от теб, Джау. Вие с Рита можете да ни служите дълги години — добре ще си живеете. Ако сега се подчиниш на заповедите.

Преди всичко да избухне, Рейнолт се намираше в Купола. Фам предполагаше, че дори и сега тя е там, в груповата стая заедно с Тръд, с достъп до всички възможни комуникационни канали и прави всичко възможно, за да предпазва и управлява хората си... и да използва комбинирания им гений, за да изпълнява волята на Нау.

Фам се метна нагоре в мрака — гмуркаше се в тунели, които в края се стесняваха до по-малко от осемдесет сантиметра в диаметър. Изкопаваха ги с машини десетилетия наред, още от времето, когато корените на Хамърфест се впираха в Диамант Едно. Някъде през третото десетилетие на Изгнанието Фам бе проникнал в архитектурните програми на Новородените и тунелите — някои от тях — просто се загубиха. Бяха добавени други връзки. Беше готов да се обзаложи, че дори и Анне не познава всички места, където той можеше да отиде.

На всеки завой забавяше ход с леки притискания на дланите и запалваше фенерчето за кратко. Търсеше ли търсеше. Дори и без външна енергия капацитетът на локализаторите беше такъв, че можеха да извличат последни, кратки изчисления. С приемника с усилвател той все още можеше да разгадава ключовете — знаеше, че се намира високо в кулата на Хамърфест, от страната на груповата стая.

Но най-близките локализатори бяха почти изтощени. Заобиколи един ъгъл покрай, както той си мислеше, най-вероятното място.



Стените блестяха в неясни дъги, неопетнени. Още няколко метра. Ето го! Блед кръг, издълбан в диамантената стена. Спря до него и с леко докосване задейства контролния шифър за повърхността. Нещо изщрака. Светлина огря целия диск, той се извъртя и разкри склада отгатык. Фам се промъкна през отвора. Беше пълно с рафтове, отрупани с хранителни дажби и тоалетни принадлежности.

Заобиколи рафтовете, почти успя да прекоси стаята, беше съвсем близо до официалния ѝ вход — и някой отвори вратата. Фам се метна встрани и щом посетителят влезе, се пресегна и сръчно смъкна очилата му. Беше Тръд Силипан.

— Фам! — Силипан изглеждаше по-скоро изненадан, отколкото уплашен. — Какво, по дяволите... Знаеш ли, Анне нещо я е прихванало и само за тебе приказва! Като че е откачила — разправя, че си убил Кал Омо и си превзел Северната лапа. — Гласът му утихна и той млъкна, щом до съзнанието му стигна, че и присъствието на Фам тук също беше доста невероятно.

Фам се ухили на Силипан и затвори вратата зад него.

— О, всички тези истории са верни, Тръд. Дойдох, за да си възвърна флотата си.

— Твоята... флота. — Тръд зяпна. Страх и почуда се сменяха по лицето му. — Стига бе, Фам. Какво си намислил? Изглеждаш странно. — *Малко адреналин, малко свобода. Невероятно е как ти въздействат.* Силипан се спаружи пред усмивката, която се изписваше по лицето на Фам. — Ти си луд, човече. Знаеш, че не можеш да спечелиш. Хванат си в капан. Предай се. Може да успеем да го пробутаме за... за временно умопомрачение.

Фам поклати глава.

— Тук съм, за да победея, Тръд. — Вдигна малкия си арбалет така, че Тръд да го вижда. — И ти ще ми помогнеш. Отиваме в груповата стая, ти прекъсваш цялото хранване на „умните глави“...

Силипан махна раздражено към оръжието на Нувен.

— Невъзможно. Има критична нужда от тях за поддръжка на наземната операция.

— За да поддържат програмата на Нау за изтребване на Паяците? Още по-добре ще е тогава да ги отрежем още сега. Това би оказало също и интересно въздействие върху езерото на Пастира.

Фам сякаш четеше мислите на Новородения, докато той преценяваше наум рисковете: Фам Тринли, старият му приятел по чашка и също такъв самохвалко като него, въоръжен с арбалет със съмнителна годност, срещу смъртоносната мощ на Пастира.

— Не става, Фам. Сам се набути в това, сега сам си се оправяй.

Очилата, които Фам стискаше в десницата си, издаваха сподавени, гневни звуци. Последен грак — и вратата на склада се отвори.

— Какво ти става, Силипан? Казах ти, че имаме нужда от... — Анне Рейнолт се промъкна в стаята. Като че картината веднага ѝ се изясни, но нямаше от какво да се оттласне, за да изскочи навън.

А Фам беше също толкова бърз, колкото и тя. Ръката му помръдна, малкият арбалет стреля и Рейнолт се загърчи. Миг по-късно странен тъп звук разтърси тялото ѝ. Фам се обърна към Тръд — сега се усмихваше още по-широко.

— Експлозивни стрели — не знаеш ли? Влизат вътре и после — бам! — червата ти стават на кайма.

Тръд беше пребледнял като платно.

— Ъъ... ъъ... — той гледаше втренчено тялото на бившата си шефка-робиня, и като че всеки момент щеше да повърне.

Фам блъсна Силипан в гърдите с малкия арбалет. Тръд се втренчи в дулото, скован от ужас.

— Тръд, приятелю, какво си се оклюмал? Ти си добър Новороден. Рейнолт беше просто „умна глава“, част от мебелировката. — Той махна към тялото на Рейнолт. Конвулсиите утихваха и преминаваха в отпуснатостта на току-що настъпилата смърт. — Така че дай да разкараме тоя боклук оттука, а после ще ми покажеш как да прекъсна връзката на „умните глави“ — той се ухили, дръпна се назад и докопа тялото. Когато Тръд тръгна към вратата, се виждаше, че трепери.

В мига, в който Силипан му обърна гръб, нехайната хватка, с която Фам стискаше Анне, стана нежна, внимателна. *Господи, звукът беше все едно от истински заряд, а не упойваща инжекция, която вдига много шум.* Беше използвал този номер преди половин живот — ами ако сега беше оплескал работата? За първи път от началото на акцията паниката се промъкна в адреналиновия поток. Прокара длан

по гърлото ѝ... и напипа силен, ритмичен пулс. Анне се намираше под пълна упойка, но нищо повече.

Фам отново лепна хищната усмивка на лицето си и последва Тръд в груповата стая на „умните глави“.

## 54.

В крайна сметка новинарските компании се смяха последни. И какво, като Службите за сигурност на Съглашението скриха как мама слиза от летателния апарат? Само след минути тя премина територията на Южната земя, а местните новинарски служби си умираха да покажат Виктъри Смит, заедно с всичките ѝ придружители. Няколко минути камерите се намираха толкова близо, че тя виждаше вътрешния израз на ръцете, с които се храни на генерала. Мама изглеждаше спокойна, истински войник, както винаги... но за няколко минути Виктъри Лайтхил се почувства повече малко дете, отколкото лейтенант от Разузнавателната служба. Беше толкова лошо, колкото и онази сутрин, когато Гокна загина. *Мамо, защо поемаш този риск?* Но Вики знаеше отговора на този въпрос. Генералът вече не беше толкова важна за огромната контраизмама, която бяха създали двамата с татко. Сега тя можеше да помогне на онези, които бе поставила под най-голяма заплаха.

Клубът на редниците беше претъпкан с паяци, които по това време иначе щяха да спят или да са си намерили други забавления. Тук беше най-близкото място, откъдето можеха да се върнат на работа. Но този път, както никога, „работата“ явно беше най-важното нещо за всеки паяк.

Виктъри се промъкна между игралните автомати и дискретно даде знак на хората си, че всичко е супер. Най-накрая се отпусна на една стойка до Брент. Брат ѝ беше все така с игралния шлем. Ръцете му непрекъснато щъкаха по таблото. Тя го потупа по рамото.

— Мама ще започне да говори всеки момент — напомни му тихо.

— Знам — беше всичко, което Брент каза по въпроса. — Чудовище номер девет вижда нашата операция, но продължават да го мамят. Според мен проблемът е локален.

Вики едвам се сдържа да не смъкне шлема от главата на брат си. *По дяволите. Все едно съм глуха и сляпа!* Вместо това извади телефон от дрехата си и набра номер.

— Здравей, татко! Мама започна да говори.

Речта беше кратка и добра и блокира заплахата от Юг. *Е, и какво?* Все още беше твърде рисковано да се отиде там. На мониторите над бара Вики гледаше как генералът връчва официалното си предложение на Тим, за да го предаде на парламента. Може би това щеше да доведе до добър резултат. Може би пътуването си струваше. Изминаха няколко минути. Камерите в Парламентарната зала сновяха напред-назад из все по-силно надигащата се врява. Мама беше слязла от платформата заедно с чичо Хрунк. Раздърпан дребосък в тъмни дрехи се приближи до тях. *Педуре*. Започнаха да спорят...

И изведнъж всичко това изгуби значение. Брент се наведе към нея.

— Лоши новини — обади се той, без да сваля шлема от главата си. — Загубих всички. Дори и стария ни приятел.

Лайтхил скочи от стойката и даде знак на екипа си. Жестът ѝ предизвика такъв ефект, все едно им беше подсвирнала пронизително. Екипът скочи на крака, натовари се с раниците и всички вкупом се втурнаха към вратата. Брент смъкна шлема и припна пред Лайтхил.

Тя забеляза, че ги изпровождат любопитни погледи, но по-голямата част от клиентелата беше залепнала за телевизора и не им обърна кой знае какво внимание.

Екипът беше изтичал два етажа по-надолу, когато сирените ревнаха.

— Как така сме загубили подкрепата на „умните глави“? Влакното ли е прерязано? — Тринли бе успял да открие всички оптични влакна?

— Не, господине. Поне аз не мисля така. — Ефрейтор Марли беше достатъчно компетентен, но не можеше да се мери с Кал Омо. — Все още можем да се свържем, но контролните канали не отговарят. Пастирю... сякаш някой току-що е прекъснал връзката на „умните глави“.

— Хмм. Да. — Това можеше да е поредната изненада на Тринли — или може би в Купола имаше предател. И в двата случая... Нау

погледна Езр Вин. Очите на Търговеца бяха изцъкдени от болка. Зад тези очи се криеха важни тайни, но Вин беше корав също като онези, които двамата с Ритцер бяха разпитвали до смърт. Щеше да отнеме време, или трябваше да намерят някакъв особен начин, за да измъкнат истинска информация от него. Време нямаше. Той се обърна отново към Марли.

— Мога ли пак да говоря с Ритцер?

— Така мисля. Имаме оптична връзка с лазерната станция навън.  
— Зачука колебливо по клавиатурата. Нау потисна импулса да го наругае за непохватността. Но без подкрепата на „умните глави“ всичко беше непохватно. *Все едно сме Чуенг Хо.*

Изведнъж Марли се ухили.

— Връзката ни за контакт с „Невидимата ръка“ е все още активна, господине! Току-що подключих аудиовръзката към микрофона на яката ви.

— Много добре... Ритцер! Не знам какво стига до теб от всичко това, но... — Нау преразказа накратко разгрома и завърши: — Следващите няколко секунди няма да имаш връзка с мен — евакуирам се на L1-A. Последен въпрос: Без нашите „умни глави“ можеш ли да осъществиш наземната операция?

Щяха да минат поне десет секунди, докато дойде отговорът. Нау погледна втория си оцелял телохранител.

— Цирет, вземай Тунг и „умната глава“. Отиваме на L1-A.

От оръжейната можеха да упражняват пряко, без намесата на автоматика, власт над живота и смъртта на всекиго на територията на L1. Нау отвори шкафа зад себе си и докосна един бутон. Част от паркета се плъзна встрани и разкри люк, който водеше към тунел. Тунелът преминаваше директно през Диамант Едно към оръжейната и никога не бе оборудван с локализатори, нито се пресичаше с други тунели. Ключалките и от двете страни се задействаха от отпечатъка на палеца му. Докосна датчика. Малката лампичка продължи да свети червено. *Как Тринли би могъл да саботира това?* Нау потисна паниката и пробва отново. Пак червено. Пак. Светлината неохотно смени цвета си на зелено и тайният люк се завъртя в положение „отключен“. Софтуерът сигурно реагираше на кръвното му налягане и бе направил заключението, че върху Нау упражняват принуда. *На другия край може и да ни спрат.* Приложи отпечатъка си и за

отсрещната ключалка. Бяха нужни два опита, но най-накрая и онази лампа светна в зелено.

Цирет и Тунг се върнаха, като тикаха пред себе си Али Лин.

— Нарушавате правилата — скара им се старецът. — Трябва да вървим, ето така, да докосваме пода със стъпала. — Лицето на Али изразяваше смесица от раздразнение и озадаченост. „Умните глави“ никак не обичаха да ги отстраняват от задачата на техния Фокус. Най-вероятно в съзнанието на Али плевенето на пастирската градина беше също толкова важно, колкото и най-деликатната генна операция. Сега изведнъж го принуждаваха да влезе на закрито, като пренебрегваха целия етикет на фалшива гравитация в неговия парк.

— Само стой, не мърдай и мълчи. Цирет, развържи Вин. Вземаме и него.

Али застана неподвижно, краката му залепнаха за мърлявия под. Но не млъкна. Втренчил типичния си отнесен поглед зад Нау, той продължи да се оплаква.

— Всичко проваляте, не виждате ли?

Изведнъж гласът на Ритцер Брюхел отекна в стаята:

— Пастирю, тук положението е под контрол. „Умните глави“ на „Ръката“ все още са на линия. Всъщност високолатентните услуги няма да са ни нужни, преди да паднат бомбите. Фуонг казва, че в краткосрочен план ще се справим по-добре без L1. Точно преди връзката да прекъсне, някои от подчинените на Рейнолт бяха започнали да правят много грешки. Ето ви плана на атаката. Далечният Юг ще бъде изпепелен след няколкостотин секунди. Скоро след това „Ръката“ ще прелети над противоракетните установки на Съглашението. Тях ще попилеем сами.

Отговорът на Брюхел преминаваше в доклад — обичайната съдба на разговорите на далечни разстояния. Лин беше млъкнал. Нау усети студени тръпки по гърба си — слънчевите лъчи отслабваха. Облак? Обърна се и видя, че този път, както никога, втренченият в далечината поглед на „умната глава“ означаваше нещо. Тунг заобиколи Лин и погледна през прозорците, които гледаха към езерото.

— Леле-мале — прошепна тихо телохраниелят.

— Ритцер! Нови проблеми. Ще се свържа с тебе по-късно.

Гласът от „Невидимата ръка“ продължаваше да дрънка, но вече никой не го слушаше.

Също като някой воден дух от митовете на Балакреа водите на Северната лапа бавно се събираха, издигаха се и се разливаха отвъд внимателно проектирания от Али Лин бряг. „Слънчевите лъчи“ пробиваха през милионите тонове вода, които ги заливаха. Дори и при липса на контрол езерото в парка беше редно да си остане приблизително на мястото. Но врагът беше оставил сервомеханизмите на езерото да работят ритмично и морето тихомълком бе вибрирало, докато стигне до катастрофа.

Нау се метна към тунела. Стегна се и спусна масивното предохранително прикритие. Водната стена докосна постройката. Тя изстена и стъклата се пръснаха, а после планина от вода неумолимо връхлетя върху нея със скорост повече от метър в секунда.

И водната стена се превърна в хиляди ръце, протягащи се през пропуканата стена, трупаци хлад около тялото му, откъсващи го от люка. Писъци и крясъци, бързо удавени — за миг Нау се потопи напълно. Единственият звук беше скърцането и трещенето на рушащата се постройка. Мярна убежището си за последен път — покритото си с фурнир бюро, мраморната камина. После бавното цунами пропука отсрещната стена, подхвана Нау и го издигна във водовъртежа си.

Все още потопен, дробовете му изгаряха. Водата беше ледена и го вцепеняваше. Нау се гърчеше и се опитваше да разгадае размазаните петна пред погледа си. Най-ясно се виждаше долу. Виждаше зелената гора зад покоите си. Заплува надолу, към въздуха.

Изтръгна се, повлякъл след себе си водни нишки, и се метна в откритото пространство отвъд вълната. Секунда-две плаваше сам — носеше се с бързина, колкото да изпреварва летящото море. Въздухът бе напоен със звук, който Нау дори не си бе представял — мазен грохот, звукът от милиони тонове вода, които се плискаха, разливаха, падаха. Приливната вълна бе ударила покрива на пещерата и сега морето падаше надолу, а той се намираше под него. Долу в гората пеперудите бяха замлъкнали. Събираха се на огромни рояци в най-големите пещери. Но далече-далече *нещо* летеше във въздуха. Крилатите котета! Като че ни най-малко не се бяха уплашили — но пък Киви твърдеше, че те са стара небесна порода. Видя как едно от тях цопна във водната стена. Изчезна за миг, после се появи и отново се



гмурна. Проклетите котета можеха да се окажат достатъчно пъргави, че да оцелеят.

Нау отново се обърна и се загледа през водата към огрения от слънцето парк. Лъчите блещукаха по развалините, по човешките фигури, уловени в капана като бълхи в кехлибар. Останалите плуваха към него — някои несръчно, други — с енергични, силни загребвания. Марли се гмурна във въздуха. Миг по-късно Тунг прескочи отвъд водната стена, после Цирет, прегърнал Али Лин. *Добър човек!*

Имаше още една фигура. Езр Вин. Търговецът изскочи наполовина от водата, на около десет метра от тях. Беше замаян и се задушаваше — но по-буден, отколкото изглеждаше по време на разпита. Погледна върховете на дърветата, към които падаха и издаде звук, подобен на смях.

— В капана си, Пастирю. Фам Нувен те надхитри.

— Фам *чии*?!

Търговецът го погледна втренчено — като че се усети, че се е изпуснал за информация, заради която беше готов да умре, но да я запази в тайна. Нау махна на Марли.

— Докарай го тук.

Но Марли нямаше от какво да се отгласне. Вин цопна във водата, гмурна се отново — готов да се удави, но да не попадне в ръцете им.

Марли се обърна, стреля към гората и се отгласна обратно към падащата вода. Нау виждаше силуета на Езр Вин, очертаващ се в слънчевите лъчи — гребеше немошно, но вече бе потънал няколко метра навътре във водата.

Върховете на дърветата ги докосваха. Марли се огледа диво.

— Трябва да се махаме оттук!

— Тогава го убийте. — Нау вече се мъчеше да се залови за дърветата. Марли стреля няколко пъти. Летящата жица бе създадена за да разкъсва и размазва плътта. Във водата обхватът ѝ беше почти нулев. Но Марли извади късмет. Около тялото на Търговеца плъзна червена мъгла.

После вече не остана време. Нау се издърпваше от клон на клон, мятеше се през откритите пространства под горския балдахин. Наоколо трещяха чупещи се клонаци — водата заливаше дърветата и папратите, звук, който едновременно напомняше и за пожар, и за влага. Водната стена се разкъса на милион фрактални пръсти, които се

гърчеха, разгъваха, сливаха. Тя докосна ръба на рояк пеперуди и свистящата им песен мигом се разнесе — Нау никога не ги беше чувал да пеят по-силно. После водата погълна рояка.

Марли изскочи пред него и се обърна.

— Водата е препречила пътя ни към главния вход!

*В капан* — тъкмо както каза Търговецът.

Четиримата се запридвижваха успоредно на парковата стена. Над тях водният покрив се спускаше все по-ниско — отдавна беше залял върховете на дърветата и продължаваше да се спуска. Слънчевата светлина бе сияние, идващо от всички посоки през десетки метри вода. Водата в езерото беше само толкова. Из целия парк щеше да има огромни въздушни „джобове“ — но те нямаха късмет. Тяхното пространство беше неголяма подводна „пещера“. От всички страни ги обкръжаваше вода.

Трябваше да влачат Али Лин от клон на клон. Той като че беше омагьосан от водния дух и изобщо не подозираше за опасността.

*Може би...*

— Али! — повика го рязко Нау.

Али Лин се обърна. Но не се мръщеше — *усмихваше се*.

— Моят парк е унищожен. Но сега виждам нещо по-добро, нещо, което никой не е правил досега. Можем да направим истинско микрогравитационно езеро — мехурчетата и капките ту ще изскачат от него, ту ще се вливат. Има животни и растения, които бих могъл...

— Али... Да! Ще построиш по-хубав парк, обещавам ти. Сега... искам да знам, можем ли да излезем от парка по някакъв начин, без да се удавим преди това?

Слава Богу, „умната глава“ виждаше предимство в случилото се. През последните няколко секунди главният интерес на Али бе възпрепятстван отново и отново. Обикновено верността на „умните глави“ бе несломима, но решаха ли, че заставаш между тях и тяхната специалност... След миг Али сви рамене и каза:

— Разбира се. Зад онзи камък има шлюз. Така и не го запоих.

Марли се гмурна към камъка. Шлюз тук? Без очилата Нау не знаеше нищо. Но имаше десетки шлюзове, излизаци в парка — каналите, които използваха, за да доставят лед от повърхността.

— „Умникът“ е прав, сър! А и шифрите за отваряне работят.

Нау и останалите заобиколиха скалата и погледнаха в отворената от Марли дупка. Междувременно стените на тяхната въздушна пещера — техният мехур — се раздвижиха. След още трийсет секунди и това място щеше да се намери под водата. Марли погледна Нау и по лицето му се прокрадна сянка на триумф.

— Господарю, там вътре ще сме в безопасност от водата, но...

— Но оттам нататък няма къде да отидем. Точно така. Знам. — Каналът завършваше със запечатан люк, а зад него имаше вакуум. Изход нямаше. Бавно въртящ се воден сталактит плисна върху главата на Нау и го накара да приклепне до Марли. Спускащият се куп вода се отдръпна назад и за миг таванът се издигна. *Стъпка по стъпка изгубих почти всичко.* Невероятно. И изведнъж Пастирът осъзна, че онова, за което се беше изпуснал Езр Вин, сигурно беше вярно, Фам Тринли не беше Замле Енг — това беше удобна лъжа, скроена за Томас Нау. През всички тези години неговият най-голям герой — и затова, най-смъртният му възможен враг — е бил на една ръка разстояние от него. Тринли е Фам Нувен. За първи път, откакто беше дете, парализиращ страх скова Нау.

Но дори и Фам Нувен си имаше недостатъци — неговата трайна морална слабост. *Цял живот съм изучавал кариерата на този човек, вземал съм всичко добро от него. Както и всички останали, и аз познавам недостатъците му. И зная как да ги използвам.* Огледа другите — преценяваше с какви хора и оборудване разполага: старец, когото Киви обичаше, малко комуникационна апаратура, малко оръжия и малко стрелци. Щяха да стигнат.

— Али, няма ли изходи на оптични влакна от външния край на тези шлюзове? Али!

„Умната глава“ отлепи поглед от развълнувания таван.

— Да, има. Докато сваляхме леда, ни беше нужна внимателна координация.

Той махна на Марли към входа на шлюза.

— Всичко е наред. Това ще свърши работа. — Един по един, те се промъкнаха през тесния отвор. Дъното на мехура се удари в земята и се спуска. Сега почвата бе залята с половин метър вода, която продължаваше да се надига. Тунг и Али Лин се вмъкнаха, целите опръскани. Цирет се шумугна последен и затвори плътно капака зад тях. Няколко десетки литра воден дух също успяха да влязат — сега те

бяха просто разлята кална вода. Но от другата страна на капака чуваха как морето напират.

Нау се обърна към Марли, който използваше лазерния си комуникатор за фенерче.

— Да вървим към изхода, ефрейтор. Али Лин ще ми помогне да се свържа по телефона.

Фам Нувен беше много близо до победата, но Нау все още разполагаше със своя ум и със способността си да въздейства на другите и да ги манипулира. Докато се носеха по шлюзовия канал, той продължаваше да обмисля какво трябва да каже на Киви Лин Лизолет.

Генерал Смит слезе от ораторската трибуна. Разпределиха информацията от картите на Тим Даунинг между Избраните и сега петстотин глави обмисляха сделката. Хрункнер Юнърбай стоеше в сянката зад трибуната и се чудеше. Смит отново бе сътворила чудо. В един справедлив свят това без съмнение би дало резултат. Какво ли можеше да измисли Педуре, за да се противопостави?

Смит отстъпваше назад, докато се изравни с него.

— Елате с мен, сержант. Видях един човек, с когото отдавна искам да поговоря. — По-късно през деня щяха да призват към вот. Преди това можеше да зададат и допълнителни въпроси на генерала. Имаше достатъчно време за политически маневри. Двамата с Даунинг последваха Виктъри към другия край на авансцената и блокираха изхода. Мърляв паяк, облечен в екстравагантни одежди, идваше насреща им. Педуре. Годиците не бяха я пощадили — или може би историите за покушенията над живота ѝ бяха верни. Тя понечи да се промъкне покрай Виктъри Смит, но генералът ѝ препречи пътя.

Смит ѝ се усмихна.

— Здравейте, детеубийцо. Колко ми е приятно да ви срещна лично.

Педуре изсъска:

— Да. И ако не се махнете от пътя ми, много ще се радвам да ви убия. — Произнасяше думите с тежък акцент, но малкото ножче в ръката ѝ говореше достатъчно ясно.

Смит разпери ръце — екстравагантен жест, който привлече внимание из цялата зала.

— Пред всички тези хора, Преподобна Педуре? Не мисля. Вие сте...

Смит се поколеба, вдигна чифт ръце към главата си и като че се заслуша в нещо. В телефона си?

Педуре я гледаше втренчено — целият ѝ вид изразяваше подозрение. Тя беше дребничка женица с протъркан хитин и жестове, като че малко по-резки, отколкото трябваше. Гледка, която никак не внушаваше доверие. Сигурно беше толкова свикнала да убива отдалече, че личният чар и красноречието бяха отдавна отхвърлени таланти. Тук тя беше извън стихията си — ръководеше нещата пряко. Това накара Юнърбай да се почувства една идея по-уверен.

Нещо избръмча в дрехата на Педуре. Малкото ножче изчезна и тя грабна телефона си. За миг двете началнички на шпионите заприличаха на стари приятелки, потънали в спомени.

— Не! — Педуре се затърчи в спазми, гласът ѝ премина в писък. Тя сграбчи телефона с ръцете, с които се хранеше и почти го натика в своята паст. — Не тук! Не сега! — фактът, че изведнъж двете се бяха превърнали в зрелище, като че нямаше никакво значение за нея.

Генерал Смит се обърна към Юнърбай.

— Плановете на всички току-що отплуваха по отходния канал, сержант. Три ракети, изстреляни от леда, вече летят насам. Имаме около седем минути. — За миг погледът на Юнърбай се насочи към купола над тях. Намираще се на хиляда фута под земята, укрепен срещу тактически ядрени бомби. Но той знаеше, че флотата на Сродниците е преминала към много по-сериозни оръжия. Тройно изстрелване — това най-вероятно беше удар с дълбоко проникване. Но въпреки това... *Аз помогнах в проектирането на това място.* Наблизо имаше стълбища, слизащи много по-надълбоко. Той се протегна и хвана една от ръцете на Смит.

— Моля ви, генерале, последвайте ме. — Те тръгнаха обратно през авансцената.

Злодеи и свестни хора — Юнърбай бе виждал и едните и другите да проявяват и смелост, и малодушие. Педуре... е, Преподобната Педуре се гърчеше в паника. Кривеше се, подскачаше ситно насам-натам и врещеше на тийфърски по телефона. Млъкна рязко и отново се обърна към генерала. Ужасът ѝ се бореше с невярваща изненада.

— Ракетите... *ваши са!* Вие... — тя се метна с писък към гърба на Смит. Ножът ѝ проблесна като сребърно продължение на най-дългата ѝ ръка.

Юнърбай се вмъкна между двете, преди Смит да се обърне. Блъсна силно с рамене Преподобната Педуре и тя изхвърча от сцената. Около тях цареше пълна бъркотия. Хората на Педуре се надигаха от пода на рояци. Бойците на Смит ги посрещаха, увиснали от галерията за гости. Уплахата постепенно обземаше залата — паяците вдигаха глави от четящите устройства и забелязваха кой с кого се бие. После високо горе се разнесе писък.

— Вижте! Новините от мрежата! Съглашението ни обстрелва с ракети!

Юнърбай изведе бойците и генерала през един страничен вход. Хукнаха надолу по стълбите към скритите шахти, които водеха към укрепеното убежище. Седем минути живот? Може би. Но изведнъж сърцето на Хрункнер се изпълни с чувство на свобода. Онова, което им оставаше, беше толкова просто — също както тъй отдавна с Виктъри. Живот и смърт, неколцина добри бойци и няколко минути, в които трябва да решат всичко.

Белга Ъндървил беше началник на Центъра за командване и контрол. Това всъщност не означаваше кой знае какво — тя беше от Вътрешното разузнаване. Случилото се тук можеше завинаги да промени длъжността ѝ, но тя не принадлежеше към тази командна верига — беше просто връзка с гражданската защита и Кралските дворцови войски. Белга гледаше Елно Колдхейвън, лъскавия нов директор на Външното разузнаване и действащ командващ офицер на центъра. Колдхейвън знаеше за пожара от провали, довел до края на кариерата на предшественика му. Знаеше, че Рачнер Тракт не е глупак, а най-вероятно не е и предател. А сега Елно заемаше неговия пост, а шефът беше извън страната. Той до голяма степен оперираше без предпазна мрежа. Неведнъж през последните няколко дни викаха Ъндървил настрана и сериозно я молеха за съвет. Тя подозираше, че тъкмо заради това шефката я държи тук долу, вместо да я върне в Принстън.

Центърът за командване и контрол се намирал на повече от миля от грамадата на Териториалното командване, под старото Кралско убежище. Преди десетилетие този център беше голяма работа — там работеха десетки разузнавателни техници със смешните малки ЦРТ-монитори от онази епоха. Зад тях имаше остъклени конферентни зали и контролни мостове за председателстващите офицери. Но година след година компютърните системи и мрежи се подобряваха. Сега Разузнаването на Съглашението разполагаше с по-добри очи, уши и автоматика, а самият Център за командване и контрол бе не по-голям от зала за конференции. Тиха, странна зала за конференции с обърнати навън седалки. Въздухът беше свеж, винаги леко полъхваше. Ярките светлини не хвърляха сенки. Имаше монитори за данни, но сега най-простите от тях бяха с дванайсет цвята. Все още имаше и техници, но всеки от тях се грижеше за хиляда възлови точки, пръснати по целия континент и из разузнавателната система в близкия космос. Индиректно всеки разполагаше със стотици специалисти за тълкуването на данните. Осем техници — до един действащи офицери,

и командващ офицер. Само от толкова имаше нужда да присъстват физически.

Централният екран показваше как представят шефката пред Парламента. Беше същото комерсиално предаване, което гледаше и останалият свят — Външното разузнаване беше решило да не се опитва да вмъкна тайно в Парламента специални видеокамери. Един от техниците работеше със стопкадри от видеозаписа. Той нареди композиция от двайсет изрезки, поигра си със светлината. На екрана се появи някаква повлекана — подробностите от тъмното ѝ облекло не се виждаха много ясно. Генерал Колдхейвън, който седеше до Белга, се обади:

— Добре. Това е положителен знак. Дъртата Педуре — самата тя... Нея не я бива много-много по действията, когато собствената ѝ глава е наред да падне.

Ъндървил слушаше с половин ухо. Речта на генерала я шокира дори повече, отколкото това, че вижда Педуре. Когато Смит излезе с предложението за заложниците, неколцина техници вдигнаха поглед от работата си. Ръцете, с които се хранеха, замръзнаха неподвижно в пастите им.

— Боже! — чу тя как измърмори Елно Колдхейвън.

— Да — прошепна му в отговор. — Но ако те се съгласят, може би ще успеем да се измъкнем.

— Ако изберат Краля за заложник. Но ако искат генерал Смит... — Ако Смит трябваше да остане в Юга, положението щеше да се усложни много, особено за Елно Колдхейвън. Той не успяваше да прикрие съвсем явното си безпокойство. *Значи, това е нещо ново и за него.*

— Можем да се справим — обади се Кред Дъгуей, директорът на Въздушната отбрана. Дъгуей беше единственият присъстващ главен офицер освен тях. Директорът на Въздушната отбрана беше един от най-големите критици на горкия Тракт и бивш началник на Елно Колдхейвън. И май все още си мислеше, че му е шеф.

На картината от Южната земя генерал Смит слезе от ораторската трибуна. Подаде официалното си предложение на Тим Даунинг. Камерата я проследи как слиза от сцената.

— Тя се насочва към Педуре!

Дъгуей се изкиска.



— Е, сега стана интересно.

— По дяволите. — Камерата отново насочи към Тим Даунинг и следеше как той раздава копия от предложението на генерала.

— Може ли да ме свържете някак с шефката? Тя има ли все още аудиовръзка?

— Съжалявам, господине, няма.

По мониторите на Въздушната отбрана светнаха цветовете на вниманието. Техникът се прегърби и изсъска нещо по гласовата връзка. После заяви:

— Господине, не разбирам какво точно става, но...

Дъгуей посочи рязко сложната ситуационна карта на Южната земя.

— Изстрелват ракети!

Да. Дори и Белга разпозна кода. Кръстчета маркираха предполагаемите площадки за изстрелване.

— Изстреляли са три. *Не* са базирани в Южната земя — идват от ледовете. Може да са... — не можеха да бъдат никакви други, освен на Сродниците. Съглашението и Сродниците бяха единствените нации, разполагащи с ледени тунели за изстрелване на ракети.

Първата вероятна цел се беше появила вече на монитора. И трите кръгчета се намираха близо до южния полюс.

Колдхейвън махна отсечено на техниците от управлението на атаката.

— Вървете да подготвите Най-Ярката. — На главния монитор новинарските камери продължаваха да панорамират из парламентарната зала и да отразяват реакциите спрямо речта на генерал Смит.

Един от техниците стана от стойката си.

— Господине! Тези ракети са наши. От Седмия тунел са, „Вкопана в леда“ и „Пълзящата отдолу“!

— Какво ще рече това? — гласът на генерал Колдхейвън отрязва думите на бившия му шеф.

— Автоматични данни от самите кораби. В момента се опитвам да се свържа с капитаните им — продължаваме с взаимните опити да си разгадаем шифрите.

При тези думи Дъгуей подскочи.

— Докато не разговаряме с тях директно, не вярвам на нищо! Познавам тези командири. Тук става нещо странно.

— Имаме истински изстрелвания по истински цели, сър — техникът почука по кръстчетата и кръгчетата.

— Нямате нищо друго освен хубавички светлинки! — тросна се Дъгуей.

— Идва по защитената мрежа, господине, директно от нашите спътници за откриване на ядрени атаки.

Колдхейвън махна и на двамата да млъкнат.

— Това прилича малко на проблемите, с които се е сблъскал моят предшественик.

Дъгуей изгледа ядосано бившето си протеже... и като че значението на ставащото бавно започна да стига до ума му.

— Да...

Колдхейвън изсумтя.

— Не сме само ние. Разни слухове се носеха по неизключеното аналогово радио. — Все още имаше хора, които използваша подобни неща. Ъндървил имаше агенти в провинцията, които се съпротивляваха на всякакви технически нововъведения. Изненадата беше, че който и да било в Териториалното командване слуша подобни комуникации съвсем насериозно. Колдхейвън забеляза израза на лицето ѝ. — Жена ми работи в техническия музей на брега. — По лицето му трепна усмивка. — Тя казва, че старите ѝ радиоприемници не са откачалки. И освен това сега те виждат невъзможното. В миналото бихме могли да припишем противоречията на нечий идиотизъм. Сега... — До момента на удара по все по-стесняващите се мишени-кръгове оставаха някакви си три минути. Сега всички разузнавателни спътници показваха една и съща цел: Далечният Юг.

Ъндървил се поколеба за момент. Цялата параноя на Рачнер... *е истина?*

— Значи може би изстрелването е фалшиво. Всичко, което виждаме...

— Или поне всичко, което виждаме в мрежата...

— ... може да е лъжа. — Това беше най-екстравагантният кошмар на всеки технофоб.

Най-накрая смисълът на ставащото започна да достига до Дъгуей. Рушеше се една вяра, градена двайсет години.

— Но шифроването, кръстосаната проверка... какво да *правим*, Елно?

Елно като че се беше оклюмал. Те приеха теорията му, и това ги водеше до гибел.

— Можем... Можем да се изключим. Да прекъснем връзките на командването и комуникациите с мрежата. На мен ми прилича на опция във военна игра — само дето и това сме го играли в мрежата!

Белга обгърна с ръка раменете му.

— Аз ви казвам — направете го. Ще използваме аналоговото радио от музея. Аз също разполагам с хора — куриери. Ще стане бавно... — Твърде, твърде бавно, но поне щяха да открият какво имат насреща си.

В мрежата имаше и други, с които можеше да се свърже само за миг — Нишнимор, самият крал — ала сега като че на нищо не можеше да има доверие. Дъгуей беше налице, но командващият офицер на Центъра за командване и контрол беше Елно Колдхейвън. Колдхейвън се поколеба, но не отстъпи пред Дъгуей. Извика главния си сержант:

— План „Изопачаване в мрежата“. Искам известието да бъде занесено на ръка в музея.

— Тъй вярно! — техникът беше проследил разговора и изобщо не изглеждаше толкова втрещен, колкото началниците му. Кръгчетата-мишени показваха две минути до удара. На видеокартината от Парламента цареше пълен хаос. За миг ужасът от тази сцена скова Ъндървил. Горките паяци. Преди, войната беше злокобен облак на хоризонта. Сега Избраните на Юга се оказаха в епицентъра на ядрен взрив — оставаха им по-малко от две минути живот. Някои седяха неподвижно, втренчили поглед нагоре — там, където щяха да избухнат мегатоните. Други търчаха панически надолу по застланите с килими стълбища и търсеха начин да излязат навън, да слязат по-надолу. А някъде извън полезрението им същата участ очакваше и генерала.

По някакво чудо главният сержант разполагаше с копия на хартия на План „Изопачаване в мрежата“. Той ги раздаде на техниците си и започна процедурата по отварянето на противоударните врати на Центъра.

Но вратите вече се отваряха. Белга настръхна. *Нищо* не биваше да влиза тук до края на дежурството или докато Колдхейвън не зададе

освобождаващия код. Влезе един страж със сбъркана походка — вървеше назад. Държеше оръжието си под много неудобен ъгъл.

— Видях разрешителното ви, госпожо, но не е позволено...

Подир думите му отекна един почти познат глас:

— Глупости! Ние имаме разрешение, а вие видяхте, че вратите се отвориха. Моля ви, дръпнете се. — В залата влезе млада жена-лейтенант. Проста черна униформа, стройно, смъртоносно телосложение. Сякаш Виктъри Смит не само бе избягала от Юга, но и се беше върнала тук толкова млада, както първия път, когато Ъндървил я видя. След лейтенанта влязоха едър ефрейтор и екип от бойци. Повечето натрапници носеха тежки нападателни оръжия.

Генерал Дъгуей изля поток от гняв и възмущение върху младия лейтенант. Дъгуей беше глупак. Повече от всичко това приличаше на удар за обезглавяване — но защо не стреляха? Елно Колдхейвън заобиколи предпазливо зад бюрото си. Ръцете му се протегнаха към някакво невидимо чекмедже. Белга пристъпи между него и натрапниците и заяви:

— Вие сте дъщерята на Смит.

Лейтенантът ѝ отдаде чест.

— Да, госпожо. Виктъри Лайтхил — а това е моят екип. Оторизирани сме от генерал Смит да провеждаме инспекции по своя преценка. С цялото ни уважение, госпожо, тъкмо затова сме дошли.

Лайтхил се промъкна покрай разпенения директор на Въздушната отбрана. Старият Дъгуей беше толкова ядосан, че не можеше да се опише. Зад Белга, почти прикрит от тялото ѝ, Елно Колдхейвън вкарваше командни кодове.

По някакъв начин Лайтхил разбра какво става.

— Моля ви, отдръпнете се от клавиатурата, генерал Колдхейвън. — Едрият ефрейтор насочи пушката си към шефа на центъра. Сега Ъндървил позна войника. Бавноразвиващият се син на Смит. По дяволите.

Елно Колдхейвън се отдръпна от бюрото си, леко вдигнал ръце във въздуха — признаваше, че това далеч надхвърля всякаква „инспекция“. Двата техници най-близо до вратата се втурнаха покрай натрапниците. Но тези бойци действаха бързо. С рязко извърщане те скочиха върху техниците и ги повлякоха обратно в центъра. Вратите бавно се затвориха.

Колдхейвън направи още един опит, най-немощния от всички:

— Лейтенант, в сигналната ни автоматика е налице масирано изопачаване на данни. Трябва да изключим Центъра за командване и контрол от мрежата.

Лайтхил се приближи до мониторите. Все още имаше картина от Парламента, но зад камерата нямаше никой — кадърът се люшкеше безцелно и най-накрая се спря на тавана. По другите монитори бяха разцъфнали Най-ярките светлини — запитвания до Командния център, съобщения за изстрелване от Кралските Ракетни нападателни войски. Светът вървеше към края си.

Най-накрая Лайтхил заговори.

— Знам, господине. Тук сме, за да ви попречим да го направите. — Нейните бойци се бяха пръснали из вече претъпкания център. Нито един техник или офицер не беше извън обхвата им. Едрият ефрейтор отваряше товарна раница, нагласяваше допълнителна апаратура... монитори за игри?

Най-накрая Дъгуей отново доби дар слово.

— Подозирахме наличието на агент под дълбоко прикритие. Бях убеден, че това е Рачнер Тракт. Какви глупаци сме били! През цялото време Виктъри Смит е работила за Педуре и Сродниците!

*Предател в самото сърце на организацията. Това обясняваше всичко, но...* Белга погледна мониторите, фалшифицираните съобщения от мрежата за ракетите, изстреляни от Съглашението, идваха от всички посоки.

— Каква част от всичко това е истина, лейтенант? — попита тя. — Всичко ли е лъжа, дори и нападението над Далечния юг?

Отначало Ъндървил си помисли, че лейтенантът няма да ѝ отговори. Кръговете-мишени в Далечния юг се бяха свили до точки. Камерата още секунда предаваше последния кадър с купола на парламента. После Белга бе обзета от мимолетното усещане за рушаща се скала, за блеснала отвъд светлина — и мониторът угасна. Виктъри Лайтхил трепна, и когато най-сетне отговори на Белга, гласът ѝ бе едновременно и мек, и твърд:

— Не. Тази атака беше съвсем истинска.

## 56.

— Сигурен ли си, че тя ще може да ме види?

Марли вдигна поглед от приспособленията си.

— Да, господине. Получих и разрешение за разговор от нейното устройство.

*Ти си наред, Пастирю. Най-великото изпълнение в живота ти.*

— Киви! Там ли си?

— Да, аз... — и той чу как Киви рязко пое дъх. Чу. Не получаваше видеокартина — положението им беше безнадеждно, нямаше лъжа. — Татко!

Нау притискаше в ръце главата и раменете на Али Лин. Раните на „умната глава“ бяха превързани — цяло блато от кръв се процеждаше през импровизираните бинтове. *Да му се не види, надявам се да не е мъртъв.* Но всичко това трябваше да изглежда най-вече истинско — Марли беше направил всичко, което бе по силите му.

— Вин е, Киви. Двамата с Тринли ни се нахвърлиха, убиха Кал Омо. Щяха да убият и Али, ако... ако не бях ги оставил да избягат. — Думите се търкаляха от устата му, захранвани от истински гняв и страх и водени от тактическата необходимост. Дивашката атака на предателите, планирана точно в най-критичния момент, когато цяла цивилизация се намираше в рисково положение. Унищожаването на Северната лапа. — Видях как две от котенцата се удавиха, Киви. Съжалявам, не можахме да се приближим достатъчно, че да ги спасим... — думите му убягваха, но изкусно.

Чу леки хлипания от другия край на връзката — звуците, които Киви издаваше в мигове на абсолютен ужас. По дяволите, това можеше да отприщи каскада от спомени. Потисна страха си и продължи:

— Киви, все още имаме шанс. Предателите проявиха ли се при Бени? — *Дали Фам Нувен се е добрал до пивницата?*

— Не. Но знаем, че нещо се е объркало ужасно. Загубихме видеокартина от Северната лапа, а на Арахна май започна война. Говоря по личния канал, но всички ме видяха да излизам от пивницата.

— Добре, добре. Това е добре, Киви. Който и да участва в този заговор заедно с Вин и Тринли, те все още се чувстват объркани. Имаме шанс — ние двамата...

— Но несъмнено можем да се доверим на... — протестът на Киви заглъхна. Не му изтъкна никакъв аргумент. Толкова скоро след мозъчно прочистване Киви се чувстваше най-неуверена в себе си. — Добре. Но аз мога да ти помогна. Къде се криете? В някой от шлюзовете?

— Да, в капан сме — зад изходния капак. Но ако успеем да излезем, можем да спасим положението. L1-A разполага с...

— Кой е шлюзът?

— Хм... — той погледна капака, фенерът на Марли осветяваше номера. — Ес-седем-четири-пет. Това...

— Знам къде е. Ще се видим след двеста секунди. Не се тревожи, Томас.

*Господи.* Киви се възстановяваше невероятно. Нау изчака, после погледна въпросително Марли.

— Връзката прекъсната, господине.

— Добре. Свържи се отново. Провери дали не можем да пробием до Ритцер Брюхел. — Това можеше да е последният шанс за проверка на наземната операция, преди всичко да се подреди по един или друг начин.

Когато ракетите удариха Далечния Юг, „Невидимата ръка“ бе увиснала над хоризонта. Въпреки това мониторът на Джау показваше проблясъци на фона на горните атмосферни слоеве. А техните спътници-следачи изпращаха подробен анализ на разрушението. И трите ядрени ракети бяха улучили целта.

Но Ритцер Брюхел не беше напълно щастлив.

— Не ги изстреляхме в подходящия момент. Не успяха да проникнат възможно най-дълбоко.

Гласът на Бил Фуонг се разнесе по мостиковия канал:

— Тъй вярно. Това зависеше от разузнавателните данни от висш порядък — тези неща се намират на L1.

— Добре, добре, продължаваме. Ксин!

Джау вдигна поглед от пулта си.

— Да, господине?

— Хората ти готови ли са да ударят по ракетните бази?

— Тъй вярно! Току-що извършената промяна на курса ще ни постави над повечето от тях. Ще елиминираме голяма част от силите на Съглашението.

— Главен пилот, искам вие лично... — от пулта на Брюхел се разнесе звуков сигнал. Нямаше видеокартина, но помощник-пастирът се вслушваше в нещо, което идваше отвън. След малко рече:

— Тъй вярно. Можем да го компенсирате. Къде се намирате?

*Какво ли ставаше там горе? Какво ставаше с Рита?* Джау се принуди да отклони вниманието си от разговора и впери поглед в собствения си пулт. Всъщност той натискаше своите „умни глави“ докрай. Вече нямаше място за финес. Нямаше как да скрият тази операция от мрежите на Паяците. Ракетните бази на Съглашението заемаха обширна територия в северния континент, а екипажът следеше маршрута на „Невидимата ръка“ само приблизително. Пилотите на Джау координираха няколко десетки „умни глави“ — разузнавачи. Скалъпените бойни лазери на кораба можеха да елиминират площадките, намиращи се близо до повърхността, но само ако разполагаха с петдесет милисекунди време за прицел. Ако успееш да уцелят всичко, това щеше да е чудодееен балет на огневата сила. Някои от най-дълбоко разположените цели, площадки за нападение, щяха да бъдат ударени от екскавационни бомби. Те вече бяха изстреляни и се спускаха в дъга подире им.

Беше направил всичко, което може, за да накара всичко това да стане. *Нямах избор.* На всеки няколко секунди тази мантра изплуваше в съзнанието му в отговор на също така упоритото „*Не съм палач*“.

Но сега... сега може би съществуваше безопасен начин да избегне ужасните заповеди на Брюхел. *Бъди честен — ти все пак си палач.* Но на стотици, не на милиони.

Без подробните географски и разузнавателни указания от L1 те можеха да допуснат неограничен брой дребни грешки. Ударът по Далечния юг го доказа. Пръстите на Джау се понесоха по клавиатурата — изпращаше указания на екипа си в последната секунда. Грешката беше почти неуловима. Но тя щеше да предизвика вълна от случайни отклонения по време на атаката срещу противоракетните устройства. Много от ударите щяха да попаднат твърде далеч от целта.



Съгласението щеше да има шанс срещу ядрените оръжия на Сродниците.

Рачнер Тракт крачеше напред-назад из преддверието. Колко ли време щеше да отнеме на Ъндърхил, докато излезе? Може би старецът беше размислил или просто бе забравил какво смята да прави. Стражът също изглеждаше притеснен. Говореше по някакъв комуникационен канал, но думите му не се чуваха.

Най-накрая завиха скрити мотори. Миг по-късно старите дървени врати се разтвориха. Оттам се показва дървеница-водач, следвана по петите от Шерканер Ъндърхил. Стражът изгърча от кабината.

— Господине, може ли да поговоря с вас? Току-що...

— Да, но нека първо поговоря с полковника. — Тежестта на топлатата дреха сякаш притискаше Ъндърхил, а всяка стъпка неизменно го унасяше встрани. Стражът нервничеше около поста си и не знаеше какво да прави. Дървеницата-водач търпеливо дърпаше Ъндърхил в що-годе правия път, докато той се приближаваше към Тракт.

Старецът стигна до преддверието за посетители.

— Имам няколко свободни минути, полковник. Много съжалявам, че сте загубили работата си. Искам да...

— Това не е важно сега, господине! Имам да ви казвам нещо. — Цяло чудо беше, че се добра до Ъндърхил. *А сега, само да успея да го убедя, преди този постови да събере смелост да се намеси!*

— Автоматиката на нашето командване е манипулирана, господине. Имам доказателства! — Ъндърхил вдигна ръка в знак на протест, но Рачнер продължи да боботи. Това беше последният му шанс. — Звучи налудничаво, ала това обяснява всичко. Съществува...

Светът около тях избухна. Цвят върху цвят. Болка, по-силна от най-яркото слънце във въображението на Тракт. За миг цветът на болката бе единственото, което съществуваше — изтласкваше навън мислите му, страха, дори слисването.

А после той се завърна. В агония — но поне беше в съзнание. Лежеше в снега сред разпръснати развалини. Очите му... очите го боляха. Отблясъци от ада прогаряха цялото му предно зрително поле и

го заслепяваха. Отблясъците представляваха отчетливи силуети на фона на лъч от пълен мрак — стражът, Шерканер Ъндърхил.

Ъндърхил! Тракт се изправи на крака и бутна встрани затрупалите го плоскости. Сега изплуваха и други болки. Гърбът му представляваше една неделима, масивна болка. *Когато те ударят през стената, така става.* Направи няколко колебливи крачки, но като че нямаше нищо счупено.

— Господине? Професор Ъндърхил? — гласът му сякаш идеше от много, много далеч. Извърна глава насам-натам като дете, което все още имаше само бебешки очи. Нямаше избор — зрителното му поле отпред бе изпълнено с огнени отблясъци. Надолу по хълма, до извивката на кратерната стена, се виждаше редица от димящи дупки. Но тук пораженията бяха невероятно по-големи. Никоя от външните постройки на Ъндърхил не беше оцеляла, а огънят поглъщаше всичко, което можеше да гори. Рачнер пристъпи към мястото, където преди стоеше стражът. Но сега там имаше ръб на стръмен, димящ кратер. Хълмът над него беше отнесен целият. Тракт и преди беше виждал нещо подобно, но тогава се беше случила ужасна злополука — проникващ артилерийски снаряд бе уцелил склад с муниции. *Какво ни удари? Какво е пазел Ъндърхил долу?* Нещо в подсъзнанието му задаваше тези въпроси, ала той не разполагаше с никакви отговори и имаше куп други, много по-належащи грижи.

В краката му се разнесе животинско съскане. Рачнер извърна глава. Беше дървеницата-водач на Ъндърхил. Бойните ѝ ръце бяха в готовност да мушка, но тялото ѝ лежеше, разкривено, сред отломките. Черупката на горкото животно сигурно беше пропукувана. Когато се опита да се промъкне покрай нея, дървеницата нададе още по-свиреп писък и направи страховито усилие да измъкне смазаното си тяло изпод развалините.

— Мобияй! Няма нищо... Няма нищо, Мобияй.

Ъндърхил! Гласът му прозвуча глухо, но такива бяха в момента и всички звуци наоколо. Щом Тракт се промъкна покрай буболечката, тя измъкна осакатеното си тяло изпод развалините и го последва в посоката, откъдето идваше гласът на Ъндърхил. Но съскането ѝ вече не беше заплашително. Повече приличаше на жално хленчене.

Тракт заобиколи насипа около кратера. Ръбът беше плътно затрупан с изхвърлените от взрива отломки. Лъскавите стени вече се

огъваха, хлътваха навътре. Но Ъндърхил все още не се виждаше никакъв.

Дървеницата-водач изпълзя покрай Тракт. Там, точно пред нея, самотна паешка ръка стърчеше като острие високо сред развалините. Буболечката изпищя пронизително и започна немошно да рови в тях. Рачнер се присъедини към нея — разчистваше дъските, избутваше встрани топлата кал. Топла? На дъното на Калорика беше горещо! Имаше нещо особено ужасяващо в това да си заровен в топла земя. Тракт отчаяно закопа по-бързо.

Ъндърхил беше затрупан със задницата надолу — главата му се намираше само на един фут под земята. За секунди успя да го откопаят до под раменете. Пръстта се огъваше и вдлъбваше заедно с ръба на кратера. Тракт протегна ръце, обви здраво Ъндърхил... и затегли. Един инч, един фут... двамата се строполиха върху насипа точно когато гробът на Ъндърхил пропадна в ямата.

Дървеницата-водач пълзеше около тях, вкопчила ръце в господаря си. Ъндърхил погали леко животното. После се обърна и разклати глава по същия глупав начин като Тракт. По кристалните повърхности на очите му имаше подутини. Шерканер Ъндърхил бе заслонил очите на Тракт от взрива — цялата горна част на главата на стареца бе поела директно удара.

Ъндърхил като че гледаше към кратера.

— Джейберт? Нишнимор? — произнесе той тихо, невярващо. Изправи се на крака и се отдалечи от пропастта. Тракт и буболечката го крепяха. Отначало той се остави да го отведат на билото. Под дебелиите дрехи беше трудно да се различи, но като че поне два от краката му бяха счупени.

Паякът отново заговори:

— Виктъри? Брент? Чувате ли ме? Изгубих... — обърна се и се загледа в кратера. Този път на Рачнер му се наложи буквално да се сбори с него. Горкичкият старец ту влизаше, ту излизаше от делириум. Мисли! Рачнер погледна надолу по склона. Хеликоптерната площадка се беше наклонила, но земята отгоре я заслоняваше от разхвърчалите се отломки. Хеликоптерът му още си стоеше там, очевидно невредим.

— А! Професоре... в хеликоптера ми има телефон. Елате, оттам можем да се обадим на генерала. — Импровизацията беше прозрачна,

но Ъндърхил ту започваше, ту спираше да бълнува. Той се олюля и едва не рухна на земята. После — миг на просветление.

— Хеликоптер? Да... има за какво да ми потрябва.

— Добре, да слезем там. — Тракт се запъти към стълбището, но Ъндърхил продължаваше да се колебае.

— Не можем да оставим Мобияй. Нишнимор и останалите — да. Те със сигурност са мъртви. Но Мобияй...

*Мобияй умира.* Но Тракт не го произнесе на глас. Дървеницата-водач беше спряла да пълзи. Ръцете ѝ леко махнаха към Ъндърхил.

— Мобияй е животно, господине — каза тихо Тракт.

Ъндърхил се изкикоти замаяно.

— Въпрос на мащаби, полковник.

И така, Тракт свали връхната си дреха и направи от нея люлка за буболечката. Създанието тежеше около осем фунта — съвсем мъртво тегло. Но слизаха надолу и сега Шерканер Ъндърхил го последва, без да се оплаква — налагаше се да го подкрепя само от време на време, за да се задържи върху стълбите. *Е, какво по-добро можеше да вършиш сега, а, полковник?* Спотайващият се враг най-накрая бе нападнал. Тракт погледна над кратера към димящите развалини. Като че същото се повтаряше и на високото плато — и попиляваше кралската стратегическа отбрана. Несъмнено бяха обстреляли с ядрено оръжие Главното командване. *За каквото и да съм дошъл, вече е твърде късно.*

Таксито се издигна нагоре над руините на L1. Под тях входът на S745 зееше и изпускате въздух и ледени частици. Ако не беше Киви, още щяха да са в капана зад капака на шлюза. Приземяването на Киви и специалната работа с ключалката бяха нещо, което дори и добре обучените „умни глави“ невинаги можеха да осъществят.

Нау внимателно настани Али Лин на предната седалка до Киви. Жената вдигна поглед от контролното табло и лицето ѝ се изкриви от мъка.

— Татко? Татко? — тя се пресегна да провери пулса му и изражението ѝ се поотпусна.

— Мисля, че той ще се справи, Киви. Виж, в L1-A има медицинска автоматика, и...

Киви седна отново на мястото си.

— Оръжейната... — но погледът ѝ остана вперен в баща ѝ. Ужасът засенчваше разума. Тя рязко се извърна и кимна. — Да.

Таксито усили хода на малките реактивни мотори — това накара Нау и хората му бързо да започнат да се пресягат за дръжки. Киви изключваше флегматичното автоматично управление на таксито.

— Какво се случи, Томас? Имаме ли шанс?

— Така мисля. Ако успеем да се вмъкнем в L1-A. — Той ѝ разказа историята с предателството — почти истината, ако изключим Али Лин.

Киви гладко превключи таксито на спиращен ход. Но като заговори, почти хлипаше:

— Зверството на Дием се повтаря, нали? И ако този път не ги спрем, всички ще умрем! И Паяците също!

*Бинго.* Ако не бяха прочистили мозъка на Киви толкова скоро, това щеше да е много опасна линия на мислене. Още няколко дни, и щеше да ѝ се наложи да свърже стотина дребни разминавания и тогава бързо би могла да прозре всичко. Но сега, за следващите няколко Ксек, аналогията с Дием играеше в негова полза.

— Да! Но този път имаме шанс да ги спрем, Киви.

Таксито бързо се спусна над Диамант Едно. Слънцето приличаше на мъждива червена луна — лъчите му проблясваха тук-там по последния им откраднат сняг. Хамърфест бе изчезнал зад ъгъла. Най-вероятно Фам Нувен беше затворен в Купола. Този човек е гений, но постигна само половин победа. Отряза дейността на „умните глави“, но не спря операцията на Арахна и не се свърза със съюзници.

А в тази игра половин победа не струваше нищо. *След няколкостотин секунди огневата сила на L1-A ще е в мои ръце.* Стратегията ще изкристализира в сигурно унищожение, а моралната слабост на самия Фам Нувен ще помогне на Томас Нау да спечели цялата игра.

Езр не беше губил съзнание — иначе събуждане нямаше да има. Но за известно време цялото му съзнание бе съсредоточено вътре в него, във вцепения студ, разкъсващата болка в рамото и ръката му.

Поривът да поеме въздух в дробовете си започваше да го надвива. Някъде там трябваше да има въздух — в парка пространството за дишане продължаваше да е същото. Но къде? Обърна се нататък, където фалшивите слънчеви лъчи бяха най-ярки. Някакъв остатък от разум отбеляза, че водата се беше изляла от тази посока. Сега би трябвало да пада надолу. *Плувай към светлината.* Той зарита немощно, колкото му държаха силите, като определяше посоката със здравата си ръка.

Вода. Пак вода. Вода завинаги. Червеникава в лъчите на слънцето.

Той изскочи над повърхността — кашляше, повръщаше и най-накрая *дишаше*. Морето се простираше около него. То се гърчеше и издигаше — нямаше хоризонт. Сякаш беше излязло от историята за мечове и пирати от Канбера, която беше гледал като малък — а той беше моряк, хванат в капана на последния водовъртеж. Загледа се нагоре, все по-нагоре. Водата наоколо се изкриви и се затвори над главата му. Морският пейзаж се превърна в мехур, може би пет метра в диаметър.

Заедно с ориентацията го осени и нещо като рационална мисъл. Езр се извърна, огледа се надолу и назад. Никакви преследвачи не се виждаха. Но може би нямаше значение. Водата покрай него носеше

собствената му кръв — усещаше вкуса ѝ. Студът, забавил изтичането на кръвта и премахнал донякъде болката, в същото време парализираше краката и здравата му ръка.

Езр се загледа във водата — опитваше се да прецени на какво разстояние се намира неговият въздушен мехур от външната повърхност. Водата откъм страната на слънцето като че не беше дълбока, но... Той се огледа надолу и назад към бившата гора. През размазаното и през течението различи прекършените дървета. Водата никъде не беше по-дълбока от дванайсетина метра. *Излязъл съм от основната маса.* Неговият мехур сам по себе си представляваше част от свободна капка, която бавно се носеше по небето на Северната лапа.

Носеше се *надолу* — поради някаква комбинация от микрогравитация и сблъсък на морето с покрива на пещерата. Езр гледаше вцепенен как земята започва да се надига около него. Щеше да се удари в дъното на езерото, тъкмо до кея на постройката.

Когато сблъсъкът дойде, беше бавен, като насън, с по-малка скорост от метър в секунда. Но водата бързо се завихри около него — пръскаше и струеше. Той се удари в дъното с крака и задник и отскочи нагоре заедно с рояк подскачащи, вихреци се водни капки. Навсякъде около него трещеше — безразлични механични аплодисменти. Каменната облицовка на кея беше на по-малко от метър разстояние. Той се пресегна и почти спря да се върти. После раненото му рамо докосна стената и всичко изчезна в пламъците на агонията.

Изгуби съзнание само за секунда-две. Когато се свести, видя, че се намира на около пет метра над морското дъно. Близо до него, каменният зид бе покрит с мъх и петна — старото морско равнище. А трещящите аплодисменти..., той погледна към дъното. Виждаше ги — бяха стотици: стабилизаторните сервомеханизми, които извършваха същият онзи саботаж, пратил морето на поход.

Езр се изкатери по грубо издяланите камъни на вълнолома. Само няколко метра го делеха от върха, от постройката... от мястото, където преди тя се издигаше. Основите се различаваха. Остатъците от стени все още стърчаха. Но един милион тона вода, дори и когато се движи бавно, бяха достатъчни да пометат къщата. Тук и там стърчаха отломки, забити дълбоко в развалините.

Езр се придвижваше от място на място като си помагаше със здравата си ръка, за да се изкатери по руините. Морето се беше стекло

в дълбок пласт, който бе залял горите и сега се катереше по стените в дъното на кухнята. То все така се пенеше и вълнуваше. Десетметрови капки вода продължаваха да се носят по небето. Голяма част от морето може би по-късно щеше да се стече обратно в басейна, но шедьовърът на Али Лин беше разрушен.

Всичко започваше да се размазва пред погледа му. Вече не го болеше като преди. Някъде там, сред потопената гора, Томас Нау беше попаднал в капана заедно с веселата си дружина. Езр си спомни как възтържествува, щом ги видя как потъват сред дърветата под водата. *Фам, спечелихме!* Но това не беше първоначалният им план. Всъщност Нау някак си ги разкри — едва не уби и двамата. Пастирът можеше и изобщо да не е в капан. Успееше ли да се измъкне от пещерата, можеше да проследи Фам или да се добере до L1-A.

Но страхът беше далече и все повече утихваше. Сега около него струяха ивици лепкава червена вода. Наведе глава и огледа ръката си. Оръжието на Марли беше раздробило лакътя му и отворило артерия. Предишната рана в рамото му и мъченията бяха образували нещо като случаен турникет, но... *Кръвта ми изтича.* Логично, мисълта предизвика трескава тревога — но всичко, което той всъщност искаше, беше да се отпусне на земята и да си почине малко. *И тогава ще умреш, а Томас Нау може би ще спечели.*

Езр се насили да продължи да се движи. Де да можеше да спре кървенето... но нямаше начин дори да свали връхната си дреха. Мисълта му се отдалечи от невъзможното. Сивотата се промъкна в периферията на съзнанието му. *Какво ли мога да направя за секундите, които ми остават?* Избираше пътя си между руините — зрителното му поле се бе стеснило и обхващаше само земята на някакви си сантиметри от лицето му. Ако успееше да намери покоите на Нау и да открие комуникатор! *Поне ще предупредя Фам.* Комуникатор нямаше — само безкрайни отломки. Прекрасната дървесина, отгледана от Фонг, сега тлееше цялата — спиралната ѝ структура беше разрушена.

Гола бяла ръка се протегна от един потрошен шкаф. Мисълта на Езр се препъна в ужаса и мистерията. *Кого сме зарязали тук?* Да, Омо. Но този крайник беше гол, лъщеше обезкървен и бял. Докосна дланта в края на ръката. Тя потрепна и се плъзна по пръстите му. О, че това изобщо не беше труп — само един от онези прилепващи скафандри, така любими на Нау. Една идея изплува от мрака. *Може би — за да*



*спре кървенето.* Подръпна ръкава — скафандърът се плъзна, закачи се за нещо и после заплава във въздуха. Езр се оттласна от земята и за миг затанцува с него. Левият ръкав се отвори, раздвои се под пръстите му. Той вмъкна вътре ръката си и скафандърът се затвори от пръстите до рамото. Придърпа тъканта върху гърба си и свободно навлече дясната половина около пострадалата си ръка. Сега можеше и да си кърви до смърт — никой нямаше да види и капчица повече. *Стегни тъканта.* Намести материята и тя прилепна по него. *По-стегнато* — истински турникет. Плъзна лявата си ръка по покритието на ранената ръка — плътта под нея се сгърчи в агония. Но тъканта откликна и се втвърди. Чу се как стене от нейде далече. За миг изгуби съзнание и се свести, полегнал леко върху главата си.

Но сега дясната му ръка беше обездвижена — ръкавът прилепваше с максимално напрежение. Много болезнена модна крайност, но току-виж излязла достатъчна, за да го опази жив.

Пийна от носещата се във въздуха вода и се опита да мисли.

Зад него се чу хленчецо мяукане. Небесното котенце се появи пред погледа му — беше кацнало върху гърдите и здравата му ръка. Пресегна се и погали треперещото телце.

— И ти ли си в беда? — попита. Думите му излизаха като грачене. Големите тъмни очи на котенцето се втренчиха в него и то се зарови дълбоко между гърдите и лявата му ръка. Странно. Обикновено болните котета се криеха — това причиняваше много проблеми на Али, макар и създанията да бяха опръстенени. Небесното коте беше вир-вода, но малкото му телце оставаше нащрек. Може би... — Да ме утешиш ли си дошъл, малкият?

Сега го чуваше как мърка, усещаше топлината на тялото му. Усмихна се — само това, че имаше кой да го слуша, го правеше побуден.

Чу се плясък на крила. Още две котенца. Три. Увиснаха над него и замяукаха раздражено, сякаш искаха да кажат: „Какво направихте с парка ни?!“, или може би, „Искаме вечеря“. Закръжиха около него, но не прогониха малкото от прегръдките му. После едно по-голямо — мъжкар с разръфани уши, се метна нагоре и кацна на най-високото място сред развалините. Изгледа сърдито Езр и се захвана да си пригладжа крилете. Проклетото същество дори не изглеждаше мокро.

Най-високото място сред развалините... диамантена тръба, почти два метра в диаметър, увенчана с метален капак. Езр изведнъж осъзна какво гледа: вход на тунел към убежището на Томас Нау, който най-вероятно водеше пряко към L1-A. Издигна се по хълма към колоната с металния връх. Котаракът клечеше и хич не му се искаше да се махне, за да не пречи на Езр. Дори и сега тези създания бяха толкова собственически настроени, както винаги.

Контролните светлини на люка светеха в зелено. Той беше отворен.

Езр погледна едрия котарак.

— Ти знаеш ли, че си седнал върху ключа към всичко, а, приятел?

Внимателно откопча най-малкото коте от дрехата си и изпъди всичките от механизма на капака. Той се плъзна и отвори люка. Щяха ли малките глупачета да се опитат да го последват? Махна им за сбогом.

— Каквото и да си мислите, всъщност не искате да дойдете с мен. От изстрелите боли.

Груповата стая на Купола беше претъпкана с допълнителни седалки — едва оставаше място за маневри покрай стените. А в момента, когато Силипан изключи комуникационните връзки на „умните глави“, мястото се превърна в лудница. Тръд се измъкна от протегнатите им ръце и се върна на контролния пункт в най-горната част на стаята.

— Тези хич, ама хич не искат да ги откъсват от работата им.

Беше по-лошо, отколкото си мислеше Фам. Ако „умните глави“ не бяха вързани, нямаше да нападнат него и Тръд. Погледна отново Новородения.

— Трябва да го направим. Там е сърцето на властта на Нау и сега то му измени. Поемаме властта над целия L1, Тръд.

Погледът на Силипан се изцъкли. Твърде много шокове му се насъбраха.

— Целия L1? Това е невъзможно... Ти ни уби всичките, Фам. Уби мен. — После той се поосвести. Без съмнение си представяше какво ще направят с него Нау и Брюхел.

Фам го задържа със свободната си ръка.

— Не, имам намерение да победя. Ако успея, ще оцелееш. Както и Паяците.

— Какво? — Тръд прехапа устна. — Да, отрязването на помощта ще забави Ритцер. Може би тия проклети Паяци ще получат шанс. — Погледът му стана вгълбен, после отново рязко се впери в лицето на Фам. — Какво си ти?

Фам отвърна тихо — колкото гласът му да се чува над настоящите крясъци на „умните глави“.

— Точно сега съм единствената ви надежда.

Той извади конфискуваните от Силипан очила от джоба на дрехата си и му ги подаде.

Тръд внимателно приглади измачканото устройство и го нахлупи на очите си. Отначало не казваше нищо, после се обади:

— Имаме още очила. Мога да ти намеря едни.

Фам се усмихна с онази лисича усмивка, която Силипан никога не беше виждал преди двеста секунди.

— Става, но имам нещо по-добро.

— О... — тихо възкликна Тръд.

— Виж, сега искам да направиш оценка на щетите. Има ли някакъв начин да работиш с твоите хора оттук, без те да се свързват с Нау?

Тръд сви ядосано рамене.

— Знаеш, че е невъз... — погледна отново Фам. — Може би, може би има някакви тривиални неща. Правим офлайн изчисления. Може да успея да измамя „умните глави“, които осъществяват цифровия контрол...

— Добро момче. Успокой хората и виж дали някой от тях ще ни помогне.

Разделиха се. Силипан слезе при „умните глави“ — поговори им успокоително, прибра в торби плаващото изповръщано, предизвикано от внезапната тревога. Крясъците още повече се усилиха:

— Имам нужда от последните данни за проследяване!

— Къде са преводите на отговора на Сродниците?

— Глупаци, изгубихте връзката!

Фам се плъзна встрани под тавана, като наблюдаваше редиците на седналите „умни глави“ долу и се вслушваше в оплакванията им. На

отсрещната стена Анне и другия ѝ асистент се рееха неподвижни върху носилки. Тя би трябвало да е в безопасност, в несвяст. *Сега се води твоята последна битка — само един-два века след времето, когато си мислела, че всичко е загубено.*

Видението пред очите на Фам ту се очертаваше, ту се изгубваше. В по-голямата част от Купола той успя да рестартира микровълновата пулсираща енергия. Разполагаше може би със сто хиляди работещи локализатора в своя обсег. Ярка мета-светлина обгръщаше видението му в разпръснати лъчи из целия Купол към всички места, където облак локализатори бе оживял и търсеше да напипа обратната нишка към него.

Статус, статус. Фам прегледа данните на „умните глави“ в груповата стая и извън нея. Имаше само неколцина, които все още стояха заключени в килиите си в капилярните тунели — специалисти, от които нямаше нужда в настоящата операция. Мнозина от тях, когато прекъснаха потока им на работа, изпаднаха в конвулсивни припадъци, Фам влезе в контролната система и отвори някои от влизащите комуникации. Имаше неща, които трябваше да узнае — това можеше да облекчи притесненията на Фокусираните. Тръд погледна нервно — усещаше, че някой се бърка в системата му.

Фам излезе извън стените на Купола — търсеше някакъв проблясък от локализаторите по повърхността на канарата. Ето! Един-два изолирани образа, с лошо качество, монохромни. Зърна такси, което кацаше на голия камък близо до Хамърфест. По дяволите — шлюз S745. Ако Нау можеше да се справи с този люк без ключалка, нямаше съмнение какво щеше да предприеме по-нататък.

Само за миг Фам бе обзет от всепоглъщащия страх да се изправи лице в лице с противник, който не се спира пред нищо. *Ах, все едно отново съм млад.* Оставаха му още може би триста секунди, преди Нау да се добере до L1-A. Нямаше смисъл да задържа нещата. Фам зададе командата за включване към мрежата на всички локализатори в обсега му — дори и тези, които не получаваха захранване. Мъничките им батерии имаха достатъчно заряд всеки да се справи с няколко дюзини инфопакета. Ако ги използваше хитро, щеше да получи доста голямо количество данни.

В ума му картините бавно се оформяха — парченце по парченце.

Фам се плъзна покрай три от стените — внимаваше да не попада в обсега на „умните глави“, дори от време на време се блъскаше в някоя изхвърлена клавиатура или чаша. Но обновления поток от входни данни им въздействаше доста успокояващо. Секцията на преводачите беше почти мълчалива — разговаряха само помежду си. Фам се спусна до Триксия Бонзол. Жената се беше навела над клавиатурата с яростно напрежение. Фам се включи към потока от данни, идващ от „Невидимата ръка“. Оттам трябваше да дойдат добри новини — Ритцер и компания се бяха оплели тъкмо когато бяха готови да извършат масовото изстребление...

Отне му един миг да се ориентира в мултиплекс-екрана. Имаше материал за преводачите, данни за траекторията, кодове за изстрелване на ракети. *Кодове за изстрелване на ракети?* Брюхел напредваше с гадния удар на Нау! Екзекуцията беше нелепа — доста голяма част от оръжията на Съглашението щяха да оцелеят. Балистичните данни нарастваха — десетки изстрелвания в секунда.

За миг ужасът от ставащото погълна вниманието на Фам. Нау беше стъкмил такъв заговор, че да избие половината население на планетата. Ритцер правеше всичко възможно да осъществи клането. Фам прегледа данните, подавани от Триксия Бонзол за последните няколко секунди. Потокът побесня, когато отрязаха работния й поток — метафорично уволнение. Имаше страници с несвързани глупости, бъркотия от файлове, които показваха непозволен достъп до данните. Очите му се спряха на един почти смислен пасаж:

Изтъркано клише е, че светът е най-приятен в Годиците на чезнещото слънце. Вярно е, че времето тогава не изпада в такива крайности, че всичко е обзето от чувството за забавяне, и на повечето места няколко години подред през лятото не цари жега, а зимите не са твърде свирепи. Това е класическото време за романтика. Време, което изкусително призовава по-висшите същества да си починат, да се поотпуснат. Последният шанс да се подготвиш за края на света.

Сляп късмет накара Шерканер Ъндърхил да избере най-красивия ден в Годиците на чезнещото слънце за

първото си посещение в Териториалното командване...

Явно преводът беше на Триксия — от онези „очовечени“ описания, които толкова много дразнеха Ритцер Брюхел. Но... „първото си посещение в Териториалното командване“? Това трябва да е станало преди последния Мрак. Странно беше, че Томас Нау е поискал подобни ретроспективи.

— Сега всичко е объркано.

— Какво? — мислите на Фам се върнаха в груповата стая на Купола, при раздразнителните гласове на „умните глави“. Човекът, който току-що му проговори, беше Триксия Бонзол. Очите ѝ бяха далечни, а пръстите ѝ продължаваха да трепкат по клавишите.

Фам въздъхна.

— Да, точно така е — отвърна той. За каквото и да говореше тя, забележката беше уместна.

Висококачественият синтез на данните, идващи от незахранваната мрежа, беше завършен — разполагаше с пълна картина на L1-A. Ако можеше да задейства връзките малко по-силно, можеше да се свърже с е-джетовите там наблизо. Нямахше много енергия за обработване, но координатите сочеха енергетичната решетка на е-джетовите... и, което беше по-важно — *Може би ще можем да използваме самите електрически джетове!* Ако успееш да насочат няколко десетки от тях към Пастиря...

— Тръд! Успя ли да се разбереш с онези, дето обработват цифровите данни?

## 58.

Хеликоптерът на Рачнер Тракт излетя над наклонената площадка чисто — турбината и роторът му боботеха, явно здрави. Тракт успяваше да следи терена, като непрекъснато извъръщаше глава насамнатам. Насочи хеликоптера на изток, покрай стената на кратера. Пунктирът на бомбените ями се простираше пред тях — линия на разрушението, която се губеше зад върха на далечната стена. Долу в града бяха запалени сигналните лампи за извънредно положение. Наземният трафик се беше насочил към кратерите-апартаменти и обитаеми имения.

На стойката до него Ъндърхил помръдваше немощно — мъчеше се да свали кошовете от гърба на буболечката си. Животното се опитваше да му помага, но беше много по-тежко ранено от господаря си.

— Трябва да проверя, Рачнер. Можеш ли да ми помогнеш с багажа на Мобияй?

— Само минутка, господине. Искам да стигнем до хелипорта.

Ъндърхил се надигна на стойката си.

— Просто включете автопилот, полковник. Моля ви, помогнете ми.

Хеликоптерът на Тракт беше оборудван с десетки вградени процесори, на свой ред свързани с мрежите за контрол на движението по пътищата и с информационните мрежи. Някога много се гордееше с този лъскав хеликоптер. Не беше летял на автопилот от онова последно събрание в Териториалното командване.

— Господине... нямам доверие на автоматите.

Ъндърхил се разсмя тихо, после избухна в пристъп на мокра кашлица.

— Всичко е наред, Рач. Моля те, трябва да видя какво става. Помогни ми с Мобияй.

Да! Мракът да го вземе — какво значение имаше сега! Рачнер бутна четири ръце в контролните гнезда и включи на пълен автопилот.

После се обърна към своите пътници и бързо разкопча торбата върху строшения гръб на Мобий.

Ъндърхил бръкна вътре и извади апаратурата оттам, все едно бяха скъпоценности от кралската корона. Рачнер извърна глава, за да огледа по-отблизо.

— А, добре изглежда — рече тихо Ъндърхил. Започна да нагласява шлема на очите си, после потръпна. Рачнер виждаше защо — целите очи на паяка бяха в мехури. Но Ъндърхил не се предаде. Задържа уреда точно над главата си и го включи.

Покрай шлема му заблещукаха светлинки. Инстинктивно Рачнер отскочи назад. Изведнъж един милион преливащи цветове, ярки и шарени, обляха кабината на хеликоптера. Спомни си слуховете за щурите хобита на Ъндърхил — видеомантиката. Значи, всичко беше вярно — неговият „шлем за игра“ сигурно струваше цяло състояние.

Ъндърхил си замърмори нещо, като местеше уреда насам-натам, сякаш за да успее да види около слепите петна по изгорените си очи. Всъщност нямаше кой знае какво за гледане — само невероятно красиво преливане на светлини. Хипнотизиращата сила на компютрите в служба на шарлатанията. Шерканер Ъндърхил като че беше доволен. Той зяпаше ли зяпаше и галеше своята дървеница-водач с една от свободните си ръце.

— Аха... разбрах — обади се тихо той.

И тогава турбините на хеликоптера изведнъж започнаха да вият като зли духове, надхвърлили далеч предела на своята мощност. Енергията беше като магия и щеше да ги изгори само за час-два. Тъкмо затова нито един разумен контрол не би позволил на двигателите да се държат така.

— Какво, по дяволите... — думите заседнаха в гърлото на Тракт, а напънят на турбините най-после достигна до витлата горе. Летателният му апарат изведнъж се превърна в маниак — драскаше все по-нагоре и по-нагоре над ръба на кратера.

Турбините леко забавиха ход, щом хеликоптерът се издигна над кратера — петстотин фута, хиляда фута над високото плато. Рачнер мярна равнините. Самотната редица от разрушения, която видяха в Калорика, всъщност беше част от решетка. На юг и на запад от тях се простираха стотици димящи огньове. *Противоракетните установки.* Но гадовете не бяха улучили! Вълна след вълна ракети-прехващачи



излитаха от силовите си по цялото високо плато. Стотици изстрелвания, бързи и безпътни, като ракетна артилерия с малък обсег — само дето силовите се намираха на десетки метри оттук. Пламъците на ракетите изстрелваха умен полезен товар към прехващаните с голям радиус на действие на хиляди мили оттук и на десетки мили нагоре във въздуха. Гледката внушаваше страхопочитание, надхвърляше всички преувеличения от събранията на щаба, разигравани от Въздушната отбрана... и трябваше да означава, че Сродниците току-що са изстреляли каквото имат.

Шерканер Ъндърхил като че не забелязваше. Клатеше глава напред-назад под танцуващите светлини на шлема.

— Трябва да има някакъв начин да се свържа отново. Трябва да има. — Ръцете му трепкаха по бутоните на играта. Изминаха секунди.

— Всичко се обърка! — изхлипа той.

Тръд остави „умните глави“, отговарящи за цифровия контрол, и се върна при Фам Тринли и преводачите.

— С чистите сметки се справям, Фам. Искам да кажа, мога да получа отговори. Но контролът...

Тринли само кимна, отхвърляйки всички възражения. *Тринли изглежда толкова различен. Познавам го от години на Бдения и сега той е съвсем различен човек.* Старият Фам Тринли беше креслив и нахален самохвалко, с когото можеше да спориш и да си правиш майтап. Този Фам беше по-тих, но действията му режеха като нож. *Убива всички ни.* Очите на Тръд неволно се плъзнаха към тялото на Ан, увиснало като труп на кука. Дори и да успееше да измисли план и да предаде Фам, това сигурно нямаше да му отърве кожата. Нау и Брюхел бяха Пастири и Тръд знаеше, че бе преминал границите на опрощението им.

— ... все още имаме шанс, Тръд — вряза се гласът на Фам в страха му. — Вероятно можем да отворим нещата още малко, да измамим „умните глави“, че...

Силипан сви рамене. Не че имаше значение, но...

— Направи го, и Пастирът веднага ще ни стисне за гушата. Получавам по петдесет молби за услуга в секунда от Нау и Брюхел.

Фам разтри слепоочия и погледът му стана отнесен.

— Да, разбирам за какво говориш. Добре. С какво разполагаме? Пивницата...

— Камерите при Бени показват тълпа от озадачени хора. Ако имат късмет, ще останат на мястото си. — А после Пастирът няма да тръгне да им отмъщава. Една от „умните глави“ — Бонзол — ги прекъсна с типичната неуместност на Фокусираните:

— На земята има милиони хора. Само след няколко секунди те ще започнат да умират.

Забележката като че извади Фам извън релси. Дори и новият Фам Тринли си беше аматьор, що се отнасяше до отношенията с „умните глави“.

— Да — каза той, повече на себе си, отколкото на Силипан или Триксия. — Но Паяците поне имат шанс. Без нашите „умни глави“ Ритцер не може да продължи да затяга примката. — Разбира се, Бонзол не обърна никакво внимание на репликата и продължи да чука по клавишите.

Вниманието на Тринли се насочи обратно към Силипан.

— Виж сега, Нау идва с едно такси към L1-A. По цялата площ там има електрически джет-ножове. Ако можем да хванем няколко „умни глави“ да ги задействат...

Тръд усети как гневът му кипва. Какъвто и да беше Фам Тринли, той все пак си е глупак.

— Чумата да те тръшне! Ти просто не разбираш предаността на Фокусираните! Ние трябва да...

Бонзол го прекъсна.

— Ритцер не може да затегне примката, но и ние не можем да я отпуснем. — Тя се смееше почти нечутно. — Ама че интригуващо. В безизходица сме.

Тръд махна на Фам да се придвижи към тавана, извън обсега на случайните подмятания на „умната глава“.

— Ще си продължават така довека.

Но Фам се обърна към Триксия — изведнъж насочи към нея цялото си внимание.

— Какво искаш да кажеш с това, че сме в безизходица? — попита тихо той.

— Майната му, Фам! Какво значение има! — Но Тринли рязко вдигна ръка — заповядваше му да замълчи. Жестът притежаваше

безапелационната увереност на старши Пастир и протестът на Силипан заглъхна на устните му. Вътрешният му страх нарастваше ли нарастваше. Толкова за чудесата. Ако имаше някакъв шанс да задържат Нау извън L1-A, това забавяне го стопяваше. А Силипан знаеше какво има в L1-A. О, да. Освен всичката автоматика и фини механизми, астероидът щеше да върне на Пастира неговата абсолютна власт. Часовникът в ъгъла на визьора на Тръд безмилостно продължаваше да отброява — секундите от живота му окапваха една по една. И, разбира се, „умната глава“ не обръщаше никакво внимание на самия Фам, та на въпроса му ли.

Тишината продължи десет-петнайсет секунди. После — рязко — главата на Бонзол се изправи и тя се втренчи право в очите на Фам — така, както „умните глави“ не правеха почти никога, освен когато изпълняваха роли.

— Искам да кажа, вие ни блокирате и ние ви блокираме — каза тя. — Моят генерал мислеше, че всички вие сте чудовища, че не можем да се доверим на никого от вас. И сега всички ние си плащаме за тази грешка.

Пак глупостите на „умните глави“ — но по-невъобразими отвсякога. Но Фам се смъкна до стола на Бонзол. Устата му беше полуотворена, сякаш бе загубил дар слово от изненада — като човек, чийто свят изведнъж се е взривил и той стремглаво пропада в безумието. И когато най-сетне проговори, думите му също бяха налудничави.

— Аз... Повечето не сме чудовища. Ако излезем от безизходицата, можеш ли да поемеш всичко? А после... се оставяме на вашата милост. Как да ви се доверим?

Погледът на Бонзол беше станал отнесен. Тя не отговори — ръцете ѝ се носеха по пулта. Безмълвните секунди тиктакаха, но сега една догадка пропълзя като студена тръпка по гръбнака на Тръд. *Не.*

Точно на десетата секунда Триксия Бонзол отново проговори:

— Ако възстановите пълния достъп, ще можем да контролираме най-важното. Поне такъв е планът. Що се отнася до доверието... — лицето на Бонзол се изкриви в странна усмивка, едновременно и подигравателна, и замечтана. — Е, вие ни познавате по-добре, отколкото ние вас. Можете сами да си избирате чудовищата.

— Да — отвърна Фам, разтърка слепоочие и впери поглед в нещо, невидимо за Тръд. Обърна се към Силипан — усмихваше се със същата онази хищническа усмивка, както когато се появи в склада. Усмивката на човек, който рискува всичко — и очаква да победи.

— Хайде да възстановим всички комуникационни връзки, Тръд. Време е да дадем на Нау и Брюхел подкрепата на „умните глави“, която заслужават.

## 59.

Нау гледаше как Киви вкарва таксито вътре — отпред и под тях бяха снежните могили, които той беше струпал около шлюза на L1-A. Разполагайки само с автоматиката на борда, Киви намери входа, преодоля системите за сигурност на люка и ги спаси — всичко това за няколко секунди. Само ако издържеше още няколко секунди, той щеше да размахва отново камшика. Само да издържи тези няколко секунди... Забеляза я как гледаше баща си. Това, че виждаше Али, по някакъв начин я тласкаше към границата на разбирането. Мор и зараза! *Само ни свали долу живи и здрави, повече не искам.* После вече може да я убие.

Марли вдигна поглед от комуникатора си. По лицето му беше изписано изненадано облекчение.

— Господине! Започвам да получавам сигнали от каналите на „умните глави“. След няколко секунди би трябвало да имаме пълна автоматизация!

— О! — Най-накрая неочаквана добра новина. Сега той можеше да ограничи разрушението — необходимост, за да си възвърне контрола. *Само дето си тръгнал срещу Фам Нувен и почти всичко е възможно.* Това можеше да е някакъв невероятен маскарад. — Много добре, ефрейтор. Но засега недей да използваш тази автоматика.

— Тъй вярно! — гласът на Марли прозвуча озадачено.

Нау погледна през прозореца. Странно беше да вижда сурова природа, без подобрения. Люкът на L1-A беше на около седемдесет метра оттам, скрит дълбоко в сенките. Имаше нещо странно в него... металният перваз беше оцветен в червено. Но аз не съм с очила!

— Киви...

— Видях. Някой...

Нещо изтрещя. Марли писна. Косата му гореше. Корпусът до седалката му сияеше в червено.

— По дяволите! — Киви вдигна таксито нагоре. — Използват *моите* електрически джетове! — Тя завъртя таксито, като в същото

време бързо маневрираше. Стомахът на Нау се заизкачва нагоре към гърлото му. *Нищо не би трябвало да лети така.*

Сиянието по люка на L1-A, горещото петно в корпуса зад него — врагът сигурно използваше всички ножове-джетове, докъдето поглед видеше. Всеки джет сам по себе си беше само случайна локална опасност. Нувен бе успял някак си да събере десетки от тях, за да се прицелят бляскаво в двете важни мишени.

Марли продължаваше да пици. Маневрите на Киви запокитиха Нау в креслото, обърнаха го, щом падна в него. Успя да съзре ефрейтора в ръцете на своите другари. Поне вече не гореше. Другите стражи се пулеха. „Рентгенови лъчи“ — каза единият. Снопът от тези електронни лъчи можеше да ги изпържи всичките. Дългосрочна заплаха, като вземеш предвид всичко...

Като продължаваше да върти таксито, Киви ги приближи до склоновете на Диамант Едно. Сега летателният апарат се носеше напред — лудо тройно въртене. По никакъв начин враговете им не можеха да удържат прицела на едно място. И все пак сиянието на стената ставаше все по-ярко с всяко завъртане. *По дяволите!* По някакъв начин Нувен се беше сдобил с пълна системна автоматика.

Носът, после и кърмата на таксито се треснаха в земята и разпръснаха сняг на повърхността. Корпусът изстена, но издържа. А сега, в плаващата мараня на издигащите се летливи газове, Нау видя лъчите на е-джетовете. Ледът и въздухът по пътя им избухнаха в жарава. Пет лъча, може би десет — те сновяха напред-назад, докато таксито се въртеше, а няколко постоянно оставаха прицелени в светещото петно на корпуса им.

Около тях вихърът от изпарения и лед стана по-плътен. Нажеженото петно на корпуса започна да избледнява — убийствените лъчи подгизваха в снега и той ги разтваряше. Киви омекоти въртенето с четири точни експлозии на контрол на положението, като в същото време промъкна апарата над кипящите снегове към въздушния шлюз.

Нау се вгледа надолу и видя как люкът се приближава право напред — със сигурност щяха да се разбият. Но Киви продължаваше да владее положението. Тя издигна таксито нагоре и удари пръстена за скачване в пръстена на шлюза. Чу се звук от огънат метал и после спряха.

Киви зачука по датчиците за шлюза, после скочи от стола към механизма за отваряне на вратата.

— Блокиран е, Томас! Помогни ми!

И сега те бяха заключени, хванати в капана като кучета в трап. Томас притича напред, стегна се и задърпа заедно с Киви люка на таксито. Беше блокиран. Почти блокиран. Заедно успяха да го откrehнат. Той протегна ръка навън, прекара няколко ценни секунди в инормиране на охраната на входа на L1-A

— *Добре!*

Погледна над главата на Киви към корпуса отзад. Червеното петно сега повече приличаше на мишена — червен кръг, после оранжев, и ослепително бяло в средата. Все едно стояха пред отворена пещ.

Нажеженият до бяло център се изду навън и изчезна. Около тях се изсипа каскада от гръмотевици — атмосферата си отиваше.

Откакто Виктъри Лайтхил превзе Центъра за командване и контрол, всичко беше много спокойно. Техниците на Разузнаването бяха разкарани от стойките си. Тях, заедно с офицерите от щаба, ги натикаха зад Ъндървил, Колдхейвън и Дъгуей. *Също като буболечки на изтребление*, помисли си Белга. Но нямаше значение. Картата показваше, че голяма част от света също вървеше натам.

Следите на хиляди ракети на Сродниците се извиваха по картата, а с всяка секунда изстрелваха и още. Около всеки военен обект, всеки град — дори и около убежищата на традиционалистите — бяха очертани кръгове-мишени.

А странните изстрелвания на ракети на *Съглашението*, които се бяха показали точно след като пристигна Лайтхил — те бяха изчезнали от картите. Лъжи, от които вече нямаше нужда.

Виктъри Лайтхил крачеше напред-назад покрай редицата от стойки и поглеждаше през рамото на всеки неин техник. Като че беше забравила Ъндървил и другите. И странно, тя като че също бе така поразена от ужас, както и истинските служители от Центъра за командване и контрол. Наведе се над брат си, който сякаш се намиреше в друг свят и се забавляваше с шлема за игри.

— Брент?

Едрият ефрейтор изхленчи.

— Съжалявам. Съжалявам. Калорика продължава да е на прицел. Сестра ми... май удариха татко.

— Но как? Няма начин да знаят!

— Де да знам. Говорят само тези от ниските нива, а сами по себе си те никога не са от кой знае каква помощ. Според мен стана преди малко, точно когато изгубихме контакт с Главната стойка... — той млъкна. Общуваше си с играта? Покрай ръбовете на шлема му се процеждаше трепкаща светлина. После Брент възкликна: — Той се върна! Чуй!

Лайтхил долепи телефона до главата си.

— Татко! — радваше се като дете, завърнало се от училище. — Къде... — ръцете, с които се хранеше, се вкопчиха изненадано една в друга, тя млъкна и се заслуша в някаква продължителна реч. Но почти подскачаше от възбуда, а нейните ренегати изведнъж задумкаха по пултовете си.

Най-накрая се обади:

— Копираме всичко, татко. Ние... — тя млъкна и погледна техниците си, — ... установяваме контрол, точно както ти ни каза. Според мен ще се справим, но, за Бога, насочете се някъде по-наблизо. Двайсет секунди просто са твърде много. Имаме нужда от теб повече от всякога! — после се обърна към екипа си. — Рапса, бележи само онези, които не можем да спрем отгоре. Бирбоп, фиксирай този проклет маршрут...

А на картата... ракетните бази по цялата Висока Екватория бяха оживели. Картата показваше цветните следи на десетки, стотици противоракетни снаряди — прехватните ракети с голям радиус на действие се издигаха нагоре, за да се срещнат с врага. Още лъжи? Белга изгледа изведнъж грейналите в радост изражения на Лайтхил и останалите натрапници, и усети как и в нейното сърце съзрява надежда.

Първите контакти все още предстояха след половин минута. Белга беше виждала симулациите. Поне пет процента от атакуващите ракети щяха да стигнат целта си. Броят на жертвите щеше да е сто пъти по-голям от този във Великата война, но поне не беше пълно унищожение... Но на картата се случваха и други неща. Доста подир водещата вълна на атаката, тук и там, вражите маркери *изчезваха*.



Лайтхил махна към монитора и за първи път от превземането насам се обърна към Ъндървил и останалите:

— Сродниците са имали опция за обратно повикване на някои от техните ракети. Използваме това, където можем. Други можем да атакуваме отгоре. — *Отгоре?* Сякаш изтривани от някаква невидима гума, напредваща на север по континента, цяла ивица маркери на ракети изчезна. Лайтхил се обърна към Колдхейвън и останалите офицери и застана в стойка мирно.

— Господине, госпожо. Може би най-добре е вашите хора да управляват противоракетите. Ако можем да координираме...

— Да, по дяволите! — гракнаха в хор Дъгуей и Колдхейвън. Техниците се втурнаха обратно по местата си. Изпуснаха ценни моменти, пренареждаха спидсхемите с мишените, а после първата противоракета улучи целта.

— Положителен резултат! — изкрещя един от противовъздушните техници. Някак си този път изглеждаше по-реално от останалите.

Генерал Колдхейвън отпусна ръка пред Лайтхил — някакво странно обратно козируване. Лайтхил тихо отговори:

— Благодаря, господине. Не стана точно така, както го планира началникът, но според мен ще можем да се справим... Brent, я провери дали можеш да направиш картата на ситуацията напълно достоверна.

... Стотици нови маркери блеснаха на таблото. Но това не бяха ракети. Белга познаваше символите достатъчно добре, за да разпознае спътниците, макар че тези изглеждаха като лоши графики. Имаше липсващи полета с данни, имаше и прозорчета, които съдържаха безсмислени поредици. По северния край на монитора се движеше странен правоъгълник. Той пулсираше с военни знаци. Генерал Дъгуей изсъска.

— Не може да бъде. Знаци дванайсети размер! Това означава, че са дълги хиляда фута!

— Тъй вярно — отвърна лейтенант Лайтхил. — Стандартните мониторни програми не могат да се справят много добре с това. Този съд е почти две хиляди фута дълъг — като че не забеляза какъв вид придоби Дъгуей. Погледа още секунда привидението. — И според мен той току-що изживя срока си на годност.

Ритцер Брюхел изглеждаше доволен от себе си.

— Справихме се страшно добре и без хората на Рейнолт. — Помощник-пастирът се приближи до капитанското кресло и увисна до своя Главен пилот. — Може би изстреляхме няколко ракетки в повече, отколкото точно трябваше, но това компенсира дето ти не уцели противоракетните бази, нали така? — той шляпна Ксин фамилиарно по рамото. Джау изведнъж осъзна, че единственото му, крехко предателство е било забелязано.

— Тъй вярно. — За друго не се сети. Пред тях извивката на планетата блестеше в мрежа от светлини — градовете, които бяха започнали да наричат Принстън, Валдемон, Монтроял. Може би Паяците не бяха онези хора, които Рита си представяше, може би преводите ги бяха заблудили. Но каквато и да беше истината, изтичаха последните секунди от съществуването на тези градове.

— Господине — разнесе се гласът на Бил Фуонг по мостиковия канал. — Получих включване на високо ниво от хората на Анне. Само след секунди ще разполагаме с пълна автоматика.

— Ха, време беше. — Но в гласа на Ритцер Брюхел се промъкна нотка на облекчение.

Джау усети вибрация. Пак. И пак. Брюхел вирна глава и се вторачи в един виртуален екран.

— Това прозвуча като нашите бойни лазери, но...

Джау плъзна поглед по датчиците на кораба. Оръжейният борд беше чист. Нивото на централната енергия беше скочило, сякаш зареждаше кондензатори — но сега и то се беше уравнило.

— Пилотите ми не докладват за огън, господине — отвърна той.

Друс. Друс. Преминаваха над големи градове, напредваха на север, към арктическата територия, над мънички светлинки, пръснати по ширналата се тъмна, замръзнала земя. Там нямаше нищо, но зад тях... Друс. Три бледи лъча осветиха небето, разклониха се, избледнях... класическият изглед на бойни лазери в горните слоеве на атмосферата.

— Фуонг! Какво става там долу, мамка му!

— Нищо, господине! Искам да кажа... — чу се как Фуонг обикаля между своите „умни глави“ — Тъ, „умните глави“ работят върху валиден списък на мишените от L1.

— Е, те напълно не съвпадат с моя списък на мишените! Дай си зор, човече! — Брюхел прекъсна връзката и се обърна отново към главния си пилот. Бледото лице на Пастира беше почервенияло от нарастващия гняв. — Застреляй проклетите „умници“ и вземи нови! — той изглежда кръвнишки Джау. — Е, какъв ти е проблемът?

— Аз... може би нищо, но ни осветяват отдолу.

— Х-хъм. — Брюхел се втрени в електронните разузнавателни данни. — Мда, наземни радары. Но това се случва по няколко пъти на всеки... о.

Ксин кимна.

— Този контакт продължи петнайсет секунди. Като че ни следят.

— Това е невъзможно. Ние *притежаваме* мрежите на Паяците — Брюхел прехапа устни. — Освен ако Фуонг не е прецакал тотално комуникацията с L1.

Лъчът на радара избледня за момент... и после се върна, още по-ярък, фокусиран.

— Той бележи мишена!

Брюхел подскочи, сякаш образът се бе превърнал в нападаща змия.

— Ксин! Поеми контрола. Главната дюза, ако това ще помогне. Разкарай ни оттук.

— Тъй вярно. — В далечния север на Паяците нямаше много ракетни площадки. Но и малкото налични щяха да бъдат въоръжени с ядрени оръжия. Дори и един-единствен удар можеше да осакати „ръката“. Джау се пресегна да задейства своя пилотски...

... и грохотът на помощните двигатели изпълни мостика.

— Това не бях аз, господине!

Когато грохотът се разнесе, Брюхел гледаше право в него. Той кимна.

— Свържи се с твоите пилоти. Поеми контрола! — той подскочи от мястото си до Ксин и махна на телохранителите си към задния люк. — Фуонг!

Джау трополеше трескаво по контролното табло, крещеше командни кодове отново и отново. Видя пръснати диагностични данни, но пилотите му не отговаряха. Хоризонтът се беше наклонил. Допълнителните двигатели на „Ръката“ работеха на пълна мощност, но не Джау ги управляваше. Бавно, бавно корабът като че заемаше отново

крайцерска позиция с носа надолу. Все още нямаше отговор от пилотите му, но... Джау забеляза издигащата се следа от реактора.

— Главният двигател се включи, господине! Не мога да го спра...

Брюхел и телохранителите му се вкопчиха за дръжките. Инфразвучите на двигателя не можеха да се сбъркат — отекваха в костите и зъбите им. Бавно, бавно ускорението се покачваше. Петдесет мили-Г. Сто. Боклуците във въздуха плаваха все по-бързо и по-бързо към кърмата, въртяха се и отскачаха от пречките. Триста мили-Г. Огромен, нежен юмрук притисна Джау в креслото. Единият от телохранителите беше в откритото пространство — не беше успял да се залови. Сега той прелетя покрай него — *падна* покрай него — и се размаза в задната стена. Петстотин мили-Г, и продължаваше да се увеличава. Джау се сви в ремъците си и погледна назад, нагоре, към Брюхел и другите. Всички бяха прилепени за задната стена, притиснати от ускорението, което нарастваше ли нарастваше...

После звукът на двигателите утихна. Джау се издигна нагоре и опъна ремъците. Брюхел крещеше на телохранителите и ги събираше на едно място. Беше загубил очилата си, докато ставаше всичко това.

Джау се вгледа в мониторите. Датчиците на кораба все още предаваха случайна бъркотия от данни. Погледна навън, напред по орбитата на „Ръката“. Бяха преминали през изгрева. В сумрачната светлина замръзналият океан се простираше до хоризонта. Но не това имаше значение. Самият хоризонт изглеждаше неуловимо по-различен. *Не е класическото слизание от орбита, но става.* Джау облиза устни.

— Господине, след сто-двеста секунди ще сме в казана.

За миг по лицето на Брюхел се изписа ужас.

— Вдигай ни пак горе, господинчо.

— Тъй вярно. — Какво ли друго му оставаше да каже?

Брюхел и разбойниците му се прехвърлиха през мостика до задния капак.

Фуонг се обади:

— Господине, получавам гласов сигнал от L1.

— Добре, включи го.

Гласът беше женски — Триксия Бонзол.

— Приветстваме човеците на борда на „Невидимата ръка“. Говори лейтенант Виктър Лайтхил от Разузнавателната служба на

Съгласението. Поех контрола над вашия космически кораб. След малко ще се приземите. Може би докато нашите войски пристигнат на мястото, ще мине малко време. Не се съпротивлявайте, повтарям, не се съпротивлявайте на тези войски.

Неподправен, слисан ужас обзе всички на мостика..., но Бонзол не каза нищо повече. Брюхел се съвзе първи, а гласът му трепереше.

— Фуонг, затвори канала на L1. Всички протоколни слоеве.

— Господине, н-н-не мога. Когато излетяхме, вътрешните връ...

— Можеш и още как! Давай физически! Тресни апаратурата с една бухалка, но преди това се изключи.

— Господине, дори и без тукашните „умни глави“... Според мен L1 разполага със заобиколни начини.

— За това ще се погрижа аз. Слизаме.

Телохранителят при люка погледна Брюхел.

— Не се отваря, господине.

— Фуонг!

Отговор не последва.

Брюхел скочи към стената до люка и започна да думка по бравата за директно отваряне. Все едно думкаше по скала. Пастирът се обърна и Джау забеляза, че червенината е изчезнала от лицето му. Беше блед като смъртник, а погледът му блуждаеше налудничаво. Сега държеше в ръката си пистолет и се оглеждаше из мостика, сякаш си търсеше мишена. Погледът му се спря върху Джау. Пистолетът трепна.

— Господине, май се свързахме с един от моите пилоти. — Беше абсолютна лъжа, но без очила Брюхел нямаше как да разбере.

— А? — дулото на пистолета се посниши. — Добре. Дръж връзката, Ксин. Инак и твойта глава ще падне.

Джау кимна, обърна се и се заигра яростно с мъртвите копчета.

Зад него търсеха инструкцията за насилствено отваряне на люка — трескаво, псувайки и некомпетентно. Най-накрая грохотът на изстрели го прекъсна. Посипалите се заряди затрещяха из мостика.

— По дяволите! Така няма да стане! — обади се Брюхел. Някакъв шкаф се отвори, но Джау продължаваше да не поглежда нагоре и да се старае с всички сили да изглежда ужасно зает. — Ето, пробвай с това. — Последва пауза, а после такъв взрив, че ушите им заглъхнаха. *Божичко!* Брюхел държи такава артилерия на капитанския мостик?

Триумфалните викове се чуваха едва-едва, заглушени от звънтенето в ушите му. После Брюхел кресна:

— Давай! Давай! Давай!

Джау извърна леко глава и огледа мостика зад себе си. Люкът беше все така затворен, но сега в него беше пробита нащърбена дупка. От нея излитаха разкривени късове метал и други, по-трудно определими боклуци.

А после Джау Ксин се оказа сам-самичък на мостика на „Ръката“. Той пое дълбоко дъх и се опита да разбере нещо от онова, което показваха мониторите. Ритцер Брюхел беше прав за едно. Дойде ред на неговата глава да падне.

Следата на реактора все още беше силна. Той погледна към извития хоризонт. Вече нямаше съмнение. Корабът бе долу, точно както показваше висотомерът на таблото — 80 хиляди метра. Чу грохота на помощните двигатели. *Успях ли да се промъкна?* Ако можеше да се ориентира и да включи някак си главния двигател... Но не, те не завиваха в правилната посока! Големият кораб се обръщаше към тяхното направление на полета със задницата напред. Вляво и вдясно от кърмата се виждаха части от външната обвивка на кораба — ъгловати паякообразни структури, пригодни за потоците от междузвездна плазма, но не и за атмосферата на планета. Сега ръбовете им светеха. Меки жълти и червени отблясъци играеха по тях и се изливаха като сияйни океански пръски. Най-острите ръбове светеха в бяло и се лющеа. Но помощните двигатели продължаваха да реват, сякаш избухваха малки взривове. Включен-изключен. Включен-изключен. Който и да управляваше пилотите му, той беше предприел извратен опит да поддържа ориентацията на „Ръката“. Без такъв прецизен контрол потокът покрай неправилната форма на корабния корпус щеше да ги изпрати на дълго падане — милион тона хардуер, разкъсан от сили, с каквито той изобщо не беше проектиран да се сблъска.

Сиянието на кърмата се превърна в разгръщаща се завеса от светлина, ясна само на няколко места, където ударът не беше достатъчно силен, че да изпари черупката. Джау се върна в креслото си — ускорението нарастваше полека и неумолимо. Четиристотин мили\_г, осемстотин. Но това ускорение не се дължеше на корабния двигател. Атмосферата на планетата правеше с тях каквото си иска.

После се разнесе нов звук... не боботенето на двигателите. Беше плътен тон, който се усилваше. От гърлото до външния корпус „Ръката“ се бе превърнала в огромна тръба на орган. Звукът минаваше във все по-нисък акорд, докато корабът се забиваше все по-надолу и все по-бавно. Сиянието на йонизацията затрепери и се стопи. Предсмъртната песен на „Ръката“ се издигна до кресчендо, и секна.

Джау съзерцаваше през задния илюминатор гледка, която би трябвало да е невъзможна. Ъгловатите структури на корпуса бяха загладени и разтопени от горещината. Но „Ръката“ тежеше един милион тона и пилотите я бяха държали точно ориентирана по време на падането — по-голямата част от огромната ѝ маса беше оцеляла.

Приблизително стандартна гравитация го притискаше към креслото — но почти под прав ъгъл към по-предишното ускорение. Това беше планетарна гравитация. Сега „Ръката“ беше нещо като въздухоплавателен съд, бедствие, плъзгащо се по небето. Бяха на четиридесет хиляди метра височина и слизаха надолу с равномерна скорост от сто метра в секунда. Джау погледна бледия хоризонт, хребетите и ледените блокове, носещи се под него. Някои бяха високи по петстотин метра — ледът бе изтласкан нагоре от бавното замръзване на океанските дълбини. Зачука по клавиатурата, получи слаб знак на внимание от един пилот — късче нова информация. Щяха да отминат тази планинска редица и още три зад нея. Отвъд, близо до хоризонта, сенките бяха по-меки... Измамата на разстоянието, или може би сняг, натрупан върху назъбения лед.

Джау чу как бързата стрелба на Брюхеловия пистолет отекна из коридорите на кораба. Разнесоха се викове, после млъкнаха — и отново изстрелите, по-надалече. Сигурно всички люкове са запечатани. А Ритцер Брюхел ги пробиваше наред. В известен смисъл Пастирът беше прав: той контролираше материалния пласт. Можеше да стигне до оптиката на корпуса, да прекъсне връзката с L1. Можеше да „прекъсне връзката“ с всичко онова, което тукашните „умни глави“ продължаваха да тормозят...

Трийсет хиляди метра. Слабата слънчева светлина се отразяваше в леда, но нямаше никакви признаци на изкуствено осветление или градове. Спускаха се по средата на най-огромния океан на Паяците. „Ръката“ все още се справяше добре. Скоростта на спускане оставаше сто метра в секунда. Интуицията му, плюс няколко намека от таблото с

данните за кораба му подсказваха, че ще се размажат в пейзажа със скорост, по-голяма от звуковата. Освен — енергията на реактора продължаваше да нараства — ако не можеха отново да включат главния двигател, и то точно в подходящия момент... трябваше да стане чудо. „Ръката“ беше толкова голяма, че долната ѝ страна и „гърлото“ можеха да изиграят ролята на възглавница при сблъсъка и да се разкъсват километри наред, докато корабът се плъзга, като мостикът и обитаемите каюти остават непокътнати. Глупавите хвалби на Фам Тринли включваха и такова приключение.

Едно нещо беше сигурно: дори и да предоставеха пълен контрол на Джау в този миг и той да разчиташе на всичките си пилотски умения, нямаше начин да осъществи подобно кацане.

Бяха преминали зад последната планинска верига. Допълнителните двигатели се отклониха за кратко с един градус — насочваха ги, сякаш знаеха какво ги очаква занапред.

Времето на Ритцер Брюхел за убийства се беше свило до няколко секунди — Рита щеше да е в безопасност. Джау гледаше как изровената земя се издига към него. И тогава го връхлетя най-странното чувство — едновременно на ужас, триумф и свобода.

— Много закъсня, Ритцер. Просто много закъсня.



## 60.

Белга Ъндървил рядко беше виждала толкова силни емоции, предизвикани от едни и същи събития за едни и същи хора. Техниците на Колдхейвън трябваше да празнуват, докато, вълна след вълна, техните ракети-прехващачи с голям радиус на действие улучваха ракетите на Сродниците, а стотици други вражи снаряди се взривяваха или не успяваха да достигнат целта си заради друго. Шансовете за успех приближаваха деветдесет и девет процента, което означаваше, че трийсет живи ядрени бойни глави могат да достигнат територията на Съглашението. Това беше разликата между унищожението и простото изолирано бедствие... и техниците дъвчеха ръцете си, с които се хранят, докато се мъчеха да спрат тези последни, разпръснати заплахи.

Колдхейвън обикаляше своята редица от служители. Един от хората на Лайтхил, ефрейтор, роден извън фазата, вървеше до него. Генералът се вкопчваше във всяка дума на Рапса Лайтхил и се грижеше неговите хора да се възползват от всички нови разузнавателни данни, изсипващи се на екраните им. Белга се дръпна назад. Не можеше да направи нищо, освен да се пречка. Виктър Лайтхил беше потънала в някакъв смахнат разговор с пришълците — всеки няколко изречения бяха прекъсвани от дълги паузи, време за странични разговори с брат ѝ и хората на Колдхейвън. Тя млъкна изчаквателно и лекичко се усмихна на Белга.

Белга ѝ махна незабележимо в отговор. Това хлапе не беше съвсем същото като майка си — освен, може би, когато беше важно.

После телефонът на Лайтхил отново оживя — някой сътрудник относително наблизо?

— Да, добре. Ще пратим нашите хора там. След пет часа, може би... Татко, пак сме на линия. Чудовище номер пет играе честно. Беше прав за него. Татко?... Брент, пак го загубихме! Не биваше да става точно сега... Брент!

Хеликоптерът на Рачнер беше спрял зигзагообразния си, уклончив ход, но не и преди Тракт напълно да се обърка. Сега машината летеше ниско и бързо над високото плато, сякаш не се боеше, че врагът може да я наблюдава отгоре. Пътник на собствената си пилотска стойка, Тракт гледаше небесното представление удивен, като хипнотизиран, и само донякъде чуваше несвързаното мърморене на Шерканер Ъндърхил и странните светлини от игралния му шлем.

Вълните от противоракетни снаряди отдавна бяха утихнали, но по целия хоризонт свидетелствата за тяхната мисия огряваха небето. *Поне се защитихме.*

Тембърът на роторния шум се промени и накара Тракт да откъсне поглед от ужасните далечни гледки. Хеликоптерът се плъзгаше надолу през мрака. Той засенчи очите си от небесните светлини и видя, че се отправят към площадка за кацане върху една голяма гола скала — отвсякъде ги обкръжаваха хълмове и лед.

Кацнаха тежко и турбините забавиха темпо, докато роторите не започнаха да се въртят достатъчно бавно, че да се виждат. В кабината беше тихо. Дървеницата-водач се размърда и настоятелно забута вратата до Ъндърхил.

— Не го пускайте навън, господине. Ако го загубим тук, така и ще си остане изгубен.

Главата на Ъндърхил се олюля колебливо. Той изключи шлема — светлинките му трепнаха и угаснаха. Потупа буболечката и закопча отворите в дрехата си.

— Всичко е наред, полковник. Всичко свърши. Разбирате ли, победихме.

Приказките на стареца си бяха все тъй несвързани. Но Тракт започваше да разбира: в унес или не, Ъндърхил беше спасил света.

— Какво стана, господине? — попита тихо той. — Пришълци-чудовища са контролирали мрежите ни... и вие сте овладели чудовищата?

Старото, познато кискане.

— Нещо такова. Проблемът беше, че те не всички са чудовища. Някои са и умни, и добри... и ние, с нашите отделни планове, за малко не се изпотрепахме един друг. Ужасно скъпо ни излезе, докато поправим грешката. — Умълча се за секунда. Главата му трепереше. — Всичко ще е наред, обаче... точно сега не мога да виждам много-

много. — Лъчът-убиец на пришълците се беше стоварил право върху главата му. Мехурите по очите на Ъндърхил се разрастваха — всепроникваща, кадифена мъгла. — Може би ще ми отделиш малко време и ще ми кажеш какво виждаш ти. — Паякът посочи към небето.

Рачнер прилепи най-здравите си очи на южния прозорец. Планинските хребети скриваха част от гледката, но им оставаха още сто градуса хоризонт.

— Стотици ядрени заряди, господине, сияещи светлини в небето. Според мен това са нашите прехващачи — много са далече.

— Ха. Горките Нишнимор и Хрунк... когато вървахме в Мрака, видяхме нещо подобно. Макар че тогава беше много по-студено. — Дървеницата-водач бе успяла да намери цаката на вратата. Тя я откряна и бавна струя мразовит въздух се процеди в кабината.

— Господине... — Рачнер се заоплакваше от течението.

— Всичко е наред. Няма да останеш дълго тук. Какво друго виждаш?

— Сияние, което се разпространява от удара. Предполагам, че е от йонизацията в магнитните петна. И... — гласът на Рач заседна в гърлото. Имаше и други неща, и той ги позна. — Следи от ново влизане, господине. Десетки. Минават над нас и водят на изток. — Рач беше виждал подобни неща при тестовите на Въздушната отбрана. Когато бойните глави най-после се спуснеха в атмосферата, оставяха подире си следи, сияещи в дванайсет цвята. Дори и по време на изпитанията гледката беше ужасна — острите ръце на дух-тарант, нападащи от небето. Дузина следи, идваха и още. Хиляди ракети бяха спрени, но остатъкът можеше да разруши градове.

— Не се тревожи — чу се тихият глас на Ъндърхил откъм сляпата страна на Тракт. — Моите приятели-пришълци са се погрижили за тях. Сега тези бойни глави са трупове — няколко тона радиоактивен боклук. Няма да е много забавно, ако някоя те тупне по главата, но иначе не са никаква заплаха.

Рачнер се обърна и нервно проследи дирите в небето. *Моите приятели-пришълци са се погрижили за тях.*

— Какво представляват всъщност чудовищата, Шерканер? Можем ли да им се доверим?

— Хе! Да им се доверим? Що за въпрос от един офицер от Разузнаването! Моят генерал никога не им повярва — на никого от тях.

Изучавам *човеците* вече почти двайсет години, Рачнер. Те пътуват из космоса от стотици поколения. Толкова много са видели, толкова много са направили... горките смотаняци си мислят, че знаят кое е невъзможно. Свободни са да летят сред звездите, но въображението им е затворено в клетка, която те дори не виждат.

Сияйните ивици бяха изчезнали от небето. Повечето избледняваха до тъмночервено или до невидимост. Две се срещнаха в една точка на хоризонта — вероятно космодрумът на Високата Екватория. Тракт стаи дъх и зачака.

Зад него Ъндърхил каза нещо като „Ах, скъпата Виктъри“ и после млъкна.

Тракт впери напрегнат поглед на север. Ако бойните глави все още бяха активни, взривът щеше да се види и отвъд хоризонта. Десет секунди. Трийсет. Тишина и студ. А на север — само сиянието на звездите.

— Прав сте, господине. Остатъците са само падащи боклуци. Аз... — Рачнер се обърна. Изведнъж беше усетил колко студено е станало в кабината.

Ъндърхил го нямаше.

Тракт се метна през кабината към полуотворената врата.

— Господине! Шерканер! — той се втурна по външната стълба, като въртеше глава и се опитваше да мерне другия. Въздухът беше неподвижен, но толкова студен, че направо режеше. Без загрят дихател само за минути дробовете му щяха да изгорят.

Ето го! На десетина метра от хеликоптера, в сянката на звездите и небесното сияние — две тъмночервени петна. Ъндърхил бавно куцукаше зад Мобияй. Дървеницата-водач го дърпаше внимателно напред, преди всяка стъпка опипваше склона с дългите си ръце. Това бе инстинктивното поведение на животно в безнадежден мраз, което до последно се опитва да намери свястно убежище. Тук, някъде в никъдето, буболечката нямаше шанс. След по-малко от час тя и нейният господар щяха да са мъртви, а тъканите им — изсъхнали.

Тракт се втурна по стълбите, крещейки след Ъндърхил. Над него витлата на хеликоптера започнаха да се въртят по-бързо. Тракт се сви под мразовития вихър. Щом турбините ускориха темпо и витлата започнаха да повдигат машината, той се обърна и се вмъкна в

кабината. Задумка по автопилота и занатиска всички копчета за изключване.

Нямаше значение. Турбините достигнаха нужната подемна сила и хеликоптерът се издигна. Погледна за последно сенките, скрили Шерканер Ъндърхил. После машината зави на изток и гледката се изгуби зад гърба му.

## 61.

Пробивите в малки обеми обикновено бяха фатални. С бързо и рязко действие Едит от телохранителите на Томас Нау, без да иска, го спаси. Щом корпусът се стопи, Тунг отпусна ремъците си и се метна към люка. Течението повлече всички, но Тунг беше във въздуха и най-близо до дупката. Той се заби с главата напред в разтопената стена и вакуумът го всмука до хълбоците.

Киви някак си бе успяла да остане на място до смачкания люк на таксито. Беше успяла да отвори шлюза на L1-A. Обърна се, сграбчи баща си и го натика в люка. Всичко това — само с едно гладко движение, почти като в танц. Нау още не бе успял да реагира, когато тя се обърна втори път, заклеци крака си в една от примките на стената, пресегна се и го сграбчи за ръкава с върховете на пръстите си. Дръпна го лекичко и щом той се приближи, го награби и го избута навън.

*В безопасност. А само преди пет секунди все едно бях мъртъв.* Изтичащият въздух съскаше силно. Повреденият пръстен за скачване щеше да гръмне след секунда.

Киви се дръпна от шлюза.

— Ще подбера Марли и Цирет.

— Да! — Нау се върна при отвора и се прокле, че в хаоса е загубил лъчевия си пистолет. Погледна в таксито. Единият му телохранител явно беше мъртъв — краката на Тунг дори не трепваха. Марли вероятно също беше мъртъв — със сигурност вече нямаше живот за него, макар Киви да се мъчеше да освободи и него, и Цирет. Само след секунда щеше да ги измъкне също толкова бързо и ефикасно, както измъкна тях двамата с Али Лин. Киви представляваше опасност и това беше последната му сигурна възможност да я премахне.

Нау бутна капака. Той се завъртя гладко под натиска на въздушните потоци и се захлопна с оглушителен трясък. Пръстите му затанцуваха по бутоните за достъп — набра кода за аварийно изхвърляне. От другата страна на стената се чу „Уумпф!“ от избухването на изгорелите газове, дрънченето на метал върху метал.

Нау си представи как обезвъздушеното такси се издига над люка. *Нека Фам Нувен се упражнява в прицел по мъртвите.*

Налягането в шлюза бързо нарасна до нормалното. Нау откряна вътрешния капак и набута Али Лин в коридора зад него. Старецът мрънкаше в унес. Поне беше спрял да кърви. *Недей да ми умираш, по дяволите!* В момента Али представляваше безполезно месо, но в дългосрочна перспектива беше съкровище. И без да го изгуби, всичко щеше да му излезе доста скъпо.

Той бавно забута Али по дългия коридор. Стените наоколо бяха от зелена пластмаса. Това беше куполът на охраната на борда на „Общо благо“. Изкривената му форма там имаше смисъл — днес стойността му се определяше от монолитната конструкция и защитата — няколко метра сплави с точката на топене на тунгстена. Цялата огнева мощ на Фам Нувен не можеше да го вкара тук.

Преди няколко дни този купол приютяваше повечето оцелели оръжия в системата на Изчезващата. Сега беше почти празен — изпразнен, за да подкрепи мисията на „Невидимата ръка“. Нямаше значение. Нау се беше погрижил много внимателно да останат достатъчно ядрени заряди. При необходимост можеше да поиграе на старата-престара игра на справяне с тоталната гибел.

*А какво можеше да се спаси?* Имаше съвсем смътна идея докъде се простира контролът на Фам Нувен. За миг Нау се поколеба. Цял живот бе изучавал подобни хора и сега се изправяше срещу такъв. *Но ако победа, аз ще съм много повече от него.* Трябваше да се свършат дузина неща, а разполагаше само със секунда. Нау пусна Али да пада свободно в микрогравитацията на канарата. До вратата имаше закачени комуникатор и локални очила. Той ги грабна и даде няколко кратки нареждания. Тук автоматиката беше примитивна, но щеше да свърши работа. Сега виждаше извън купола. Пивницата на Търговците беше отвъд хоризонта му, нямаше движение на таксита, нито фигури в скафандри, които да се приближават по външната повърхност.

Гмурна се в откритото пространство и извади от стойката му малко торпедо, флагчето в периферията на зрението му показа, че е успял да се свърже с Хамърфест. Пръстените изчезнаха и в ухото му прозвуча гласът на Фам:

— Нау?

— Уцели от първия път! — Нау плъзна снаряда към тръбата за изстрелване, която Кал Омо беше инсталирал само преди трийсет и пет дни. Тогава му изглеждаше като налудничавя предпазна мярка. Сега беше последният му шанс.

— Време е да се предадеш, Пастирю. Моите сили контролират цялото пространство на L1. Ние...

Гласът на Фам бе изпълнен с тиха увереност — нямаше нищо общо с реването на стария Фам Тринли. Нау си представяше как този глас завладява обикновените хора, как ги води. Но и самият Томас Нау беше професионалист. И не се притесни да го прекъсне:

— Точно обратното, господине. В мои ръце е единствената сила, която си струва вниманието. — Той докосна панела до тръбата за изстрелване. „Бух!“ — сгъстеният въздух отнесе горния капак и разчисти снега. — Програмирах и заредих тактическо ядрено оръжие. Мишената е отсеъкът на Търговците. Оръжието е за специална цел, но съм сигурен, че е достатъчно.

— Не можете да го направите, Пастирю. Там има триста души от вашите собствени хора.

Нау се разсмя тихо.

— О, мога, мога. Много ще изгубя, но разполагам с още хора в летаргичен сън. Аз... Вие наистина ли сте Фам Нувен? — въпросът му се изплъзна почти неволно.

Последва пауза, и когато Нувен заговори, прозвуча разсеяно.

— Да.

*И с всичко се оправяш сам, а?* Връзваше се. Обикновен заговор би бил разкрит още преди години. Бяха само Фам и Езр Вин — още от самото начало. Като сам човек, който тегли каруца през цял континент, Нувен бе упорствал, почти бе постигнал победа.

— За мен е чест да се запозная с вас, господине. Много години съм ви изучавал. — Докато говореше, Нау прегледа диагностичните данни на торпедото. Гледаше право по релсата за изстрелване — тръбата беше чиста. — Може би единствената ви грешка е, че не сте разбрали напълно нравите на Пастирите. Разбирате ли, Пастирите са се появили в резултат на бедствие. Това е нашата вътрешна сила, нашето предимство. Ако унищожа отсека, това ще е огромно препятствие за операция L1. Но личното ми положение ще се подобри. Ще продължа да разполагам с L1. Ще продължа да разполагам с



голяма част от „умните глави“. Ще продължа да разполагам с „Невидимата ръка“ — той извърна поглед от тръбата. Погледна складовете за оборудване, останалите снаряди — можеше да се наложи да гръмне и Купола на Хамърфест. *Това* не влизаше дори в най-крайните планове в случай на бедствие. Може би имаше някакъв начин да го направи така, че част от „умните глави“ да останат живи. Друга част от ума му изчака любопитно какво ще каже Фам Нувен. Дали ще се спотаи, като обикновен човек, или притежаваше сърце на истински Пастир? Този въпрос беше същността на моралната слабост на Фам Нувен.

Нещо рязко издрънча и отекна в купола. Али Лин се беше изгубил от погледа му някъде в долния край. *Може би вътрешния вход?* Това беше в най-ниската част на купола. Нау тихо се запридвижва покрай ръба на стръмния улей.

Гласът на Фам Нувен се чуваше слабо през шумотевицата:

— Грещиш, Пастирю. Ти не разполагаш с... — Нау прекъсна аудиовръзката със замах и бавно се запридвижва напред. Насочи ръчно фиксираните камери в помещението. Нищо. Примитивната автоматика беше и спасение, и напаст. Добре. Оръжия. Тук имаше ли нещо по-малко от ядрена бомба? Базата данни не беше пригодена за подобни дреболии. Остави каталога да се изрежда в очилата му и се приближи до стената — все още отдолу не можеха да го видят. Дрънченето и трясъците продължаваха. *О, това бяха сервомеханизмите на езерото, тракането им идваше по тунела!* Тупурдията беше доста голяма за тайно проникване.

Чакащият в засада — какъвто се оказа — изплува пред очите му.

— А, господин Вин. Мислех си, че отдавна сте се удавил.

Всъщност Вин изглеждаше полуприпаднал, лицето му белееше като платно. Раните от лъчевия пистолет не се виждаха никакви. *Не — откраднал е един от скафандрите ми!* Дрехата беше чиста и идеално изпъната — но дясната ръка беше леко извита, тромава. Вин беше прихванал леко Али през дясното рамо. Погледна Нау и като че омразата проясни мислите му.

Но в долната част на купола нямаше други натрапници. Нау беше прегледал изцяло каталога — точно в шкафа зад него имаше три лъчеви пистолета! Нау въздъхна облекчено и се усмихна на Търговеца:

— Добре се справихте, господин Вин. — Няколко секунди разлика, и Вин щеше да пристигне тук първи и да му устрои истинска засада. Вместо това... човекът се появи невъоръжен, еднорък, слаб като коте. А Томас Нау стоеше между него и пистолетите. — Боя се, че нямам време за приказки. Дръпнете се от Али, моля — говореше меко, но не откъсваше очи от двамата. Лявата му ръка посегна да отвори шкафа. Може би спокойният тон щеше да окаже въздействие на Вин, за да го застреля чисто.

— Томас!

Киви беше застанала над тях, на входа на купола.

Отначало Нау просто се опули насреца ѝ. От носа ѝ течеше кръв. Дантелената ѝ рокля беше разкъсана и изцапана. Но беше жива. *Ударът сигурно бе затворил люка на таксито.* Ако таксито си беше на мястото, охранителната система на шлюза нямаше да се задейства наново — и тя някак си бе успяла да се промъкне обратно вътре.

— Попаднахме в капан, Томас. Шлюзът се оказа дефектен.

— О, да! — болката в гласа на Нау беше напълно искрена. — Затръшна се и чух как въздухът изтича. Бях... бях толкова сигурен, че си мъртва.

Киви се спусна от тавана и закачи тялото на Рей Цирет на една стенна стойка. Телохранилелят можеше и да е жив, но съвсем явно в момента не вършеше никаква работа.

— Съжалявам, Томас. Не можах да спася Марли. — Тя се приближи да го прегърне, но в жеста ѝ имаше нещо предпазливо. — С кого разговаряш? — После видя Вин и Али. — *Езр?*

Един път да извади късмет! Вин ставаше идеално, дрехата му беше оплескана като престилка на касапин с кръвта на Али. Зад Вин се носеха трясъците от разрушения парк. Гласът на търговеца беше задъхан и пресипнал.

— Завладяхме L1, Киви. Освен на неколцина от главорезите на Нау, не сме навредили на никого — и това, когато собственият ѝ баща кървеше в ръцете му! — Нау те използва както винаги. Само че този път ще убие всички ни. Огледай се! Той смята да изстреля бомба по убежището.

— Аз... — но Киви наистина се огледа и на Нау не му хареса онова, което видя в нейните очи.

— Киви — повика я той. — Погледни ме. Изправени сме срещу същата група, която стоеше зад Джими Диет.

— Ти уби Джими! — изкрещя Вин.

Киви избърса кръвта от носа си в белия плат на ръкава си. За миг изглеждаше много малка и объркана, както когато за първи път я беше обладал. Тя захвана крака си в една дръжка на стената и се обърна към него — мислеше. Налагаше се някак да спечели време, само шепа секунди.

— Киви, помисли си кой ти го казва — Нау посочи Вин и Али Лин. Поемаше ужасен риск, това беше отчаяна манипулация. Но подейства! Тя се поизвърна и погледът ѝ се измести от него. Той мушна ръка в шкафа и напипа дръжката на лъчев пистолет.

— Киви, помисли си кой ти го казва — Нау посочи Езр и Али Лин. Горката Киви се извърна да погледне. Зад нея Езр забеляза как по лицето на Томас трепна усмивка.

— Познаваш Езр. Той се опита да убие баща ти в Северната лапа — мислеше, че ще може да се добере до мен чрез Али. Ако имаше нож, досега да е пробол баща ти. Знаеш какъв садист е Езр Вин. Помниш как те преби — помниш и как те носех после на ръце.

Думите бяха предназначени за Киви, но удряха Езр Вин като стенобойни тарани — ужасни истини, смесени със смъртоносни лъжи.

Киви остана неподвижна за миг. Но сега юмруците ѝ бяха стиснати. Раменете ѝ сякаш бяха превити от някакво страховито напрежение. И Езр си помисли: *Нау ще победи, и то заради мен.* Оттласна сивотата, която като че се опитваше да го погълне от всички страни, и направи последен опит:

— Не заради мен, Киви. Заради всички други. Заради майка ти. Моля те. Нау те лъже четирийсет години. Когато научиш истината, прочиства мозъка ти. Отново и отново. И ти никога нищо не си спомняш.

По лицето на Киви се изписа прозрение — и чист ужас.

— Този път ще запомня! — Тя се обърна тъкмо когато Нау измъкваше нещо от шкафа отзад. Лакътят ѝ се вряза в гърдите му. Звукът беше като от прекършени клони — Нау се блъсна в шкафа и излетя навън, в откритото пространство на купола. След него полетя

пистолет. Нау се метна към оръжието, но само сантиметри не му достигнаха, а нямаше от какво да се оттласне във въздуха.

Киви се изправи на стената, изпъна се и грабна пистолета. Насочи дулото към главата на Пастира.

Нау бавно падаше. Изви се, за да вижда Киви. Отвори уста — устата, която разполагаше с убедителни лъжи за всички случаи.

— Киви, не можеш... — подхвана той и в този миг вероятно забеляза погледа ѝ. Арогантността на Нау, мазната, хладна арогантност, която Езр бе наблюдавал половин живот, изведнъж се стопи. Гласът му премина в шепот — Не, не!

Главата и раменете на Киви трепереха, но думите ѝ бяха твърди като камък.

— Помня. — Тя премести дулото от лицето на Нау надолу, под кръста му... натисна продължително спусъка. Ревът на Нау премина в писък, който секна, щом лъчът го завъртя и порази главата му.

## 62.

Всичко беше много мрачно и после грейна светлина. Тя се издигна към нея. *Коя съм?* Отговорът дойде бързо, на гребена на вълната от ужас. *Анне Рейнолт.*

Спомени. Скривалището в планините. Последните дни на криеницата — нашествениците на Балакреа намираха всички нейни пещери. Предателят, разобличен твърде късно. Последните от хората ѝ, нападнати в засада от въздуха. Застанала на хълма, обкръжена от балакрейска броня. Вонята на изгорена плът беше силна дори и в хладния утринен въздух, но врагът спря стрелбата. Бяха я заловили жива.

— Анне? — гласът беше мек, загрижен. Гласът на мъчител, който я подготвя за още по-голям ужас. — Анне?

Отвори очи. Около нея се извисяваха уредите за изтезания на Балакреа — съвсем по краищата на периферното ѝ зрение. Точно този ужас очакваше — освен това, че се намираха в безтегловност. *От петнайсет години те притежават нашите градове. Защо са ме закарали в космоса?*

Човекът, който я разпитваше, се появи пред очите ѝ. Черна коса, типичният цвят на кожата за Балакреа, лице, хем младо, хем старо. Трябва да е някой старши Пастир. Но беше облечен в странна фрактална дреха — Анне не беше виждала никой Пастир да носи такава. Върху лицето му бе лепната маската на фалшива загриженост. *Глупак — преиграва.* Той постави букет от меки бели цветя в скута ѝ, сякаш ѝ правеше подарък. Миришеха на топлия летен миналото. *Трябва да има начин да умра. Трябва да има начин да умра.* Ръцете ѝ бяха вързани, разбира се. Но ако той се приближеше достатъчно, тя все още разполагаше със зъбите си. Може би, ако беше достатъчно глупав...

Той се пресегна и нежно докосна рамото ѝ. Анне се извърна рязко и ухапа опипващата длан на Пастира. Той се дръпна назад и повлече след себе си диря от мънички червени капки, която увисна помежду им. Но не беше достатъчно глупав, че да я убие на място.

Вместо това погледна сърдито зад уредите към някого, който не се виждаше.

— Тръд! Какво, по дяволите, си й направил?

Чу хленчещ глас, който й беше познат отнякъде.

— Фам, предупредих те — процедурата е сложна. Без тя да ни насочва не можем да бъдем сигурни, че... — говорителят се появи. Беше дребен, нервен на вид човечец, облечен в униформата на техник от Балакреа. Щом видя кръвта във въздуха, очите му се облециха. Отправи към Анне поглед, радващо — и необяснимо — изпълнен със страх.

— Ние с Ал само толкова можем. Трябваше да изчакаме Бил да се върне... Виж, може да е само временна загуба на паметта.

По-възрастният пламна от гняв, но като че и него го беше страх.

— Искях дефокусиране, а не проклето прочистване на мозъка!

Дребничкият — Тръд... *Тръд Силипан*, отстъпи назад.

— Не се тревожи. Убеден съм, че ще се осъзнае. Не сме докосвали структурите на паметта, заклевам се. — Стрелна я отново със страхлив поглед. — Може би... Не знам, може би дефокусирането се е получило и сме свидетели на някакъв вид авторепресия. — Той се приближи малко — но все пак извън обсега на ръцете и зъбите й — и й се усмихна мазно.

— Шефе? Помниш ли ме — Тръд Силипан? Работили сме заедно години Бдения, а и преди това — на Балакреа, под ръководството на Алан Нау. Не си ли спомняте?

Анне гледаше кръглото му лице, немощната усмивка. Алан Нау. Томас Нау. О... Боже... *Господи*. Беше се събудила в кошмар, който никога не свършваше. Ямите за мъчения, после Фокусът, и най-накрая — цял живот *да бъдеш* един от враговете.

Лицето на Силипан се размаза, но гласът му изведнъж стана бодър.

— Виждаш ли, Фам! Тя плаче. Спомня си!

*Да. Всичко.*

Но сега гласът на Фам Нувен прозвуча още по-сърдито.

— Разкарай се, Тръд. Просто се разкарай.

— Лесно е да се провери. Можем...

— *Разкарай се!*

Силипан съвсем замлъкна. Светът се бе сгърчил от болка, от ридания на скръб, задушили и дъха, и сетивата ѝ.

Почувства как една ръка обгръща раменете ѝ и този път знаеше, че това не е докосването на мъчител. *Коя съм аз?* Това беше лесният въпрос. Истинският въпрос — *Какво съм аз?* — ѝ убягваше още няколко секунди, но сега спомените нахлуваха — чудовищната злодейка, в която се беше превърнала от онзи ден в планините над Арнхам нататък.

Изтръгна се от прегръдката на Фам само за да се сблъска с ремъците, които я придържаха.

— Извинявай — смънка той и тя чу оковите да падат. Но сега това вече нямаше значение. Тя се сви на топка — едва усещаше как той се мъчи да успокои. Той ѝ говореше прости неща и ги повтаряше отново и отново по различни начини.

— Вече всичко е наред, Анне. Томас Нау е мъртъв. Мъртъв е от четири дни. Ти си свободна. Всички сме свободни...

След малко млъкна — единствено докосването на ръката му до раменете ѝ свидетелстваше за присъствието му. Разкъсващите ѝ ридания утихнаха. Вече нямаше ужас. Най-лошото се беше случило, отново и отново, и онова, което оставаше, беше мъртво и празно.

Мина време.

Усети как тялото ѝ бавно се отпуска и разгъва. Принуди се да отвори здраво стиснатите си очи, принуди се да се обърне с лице към Фам. Лицето я *болеше* от плач, но сега ѝ се искаше да я боли милион пъти по-силно.

— Ти... Проклет да си, че ме върна. Сега ме остави да умра.

Фам я гледаше мълчаливо, с широко отворени, загрижени очи. Вече не фучеше — а и тя винаги бе усещала, че това е маска. Вместо това — интелигентност... благоговение? Не, не можеше да бъде. Той се пресегна и върна белите съсънки обратно в скута ѝ. Проклетите цветя бяха топли и пухкави. Красиви. Той като че се замисли над искането ѝ, но после поклати глава.

— Не можеш да си отидеш сега, Анне. Тук са останали повече от две хиляди фокусирани. Ти можеш да ги освободиш, Анне — той посочи апаратурата за фокусиране зад главата ѝ. — Имам чувството, че когато Ал Хом е работил върху теб, е играл на рулетка.

Аз мога да ги освободя. Мисълта беше първото облекчение за всички тези години от онази утрин в планините. Сигурно изражението я беше издало, защото на устните на Фам се появи обнадяваща усмивка. Анне усети как очите ѝ се присвиват. Знаеше за Фокуса толкова много, колкото и всеки жител на Балакреа. Знаеше всичките номера за рефокусиране, за пренасочване на верността.

— Фам Тринли... Фам. Който и да си... От много години те наблюдавам. Почти от самото начало си мислех, че работиш срещу Томас. Но виждах и колко много ти харесва идеята за Фокуса. Ти жадуваше за тази власт, нали?

Усмивката изчезна от лицето му. Той бавно кимна.

— Виждах... Виждах, че тя може да ми даде онова, за което се борих цял живот. Но в крайна сметка прозрях, че цената е твърде висока. — Той сви рамене и сведе поглед, като че беше засрамен.

Анне се вгледа в това лице — мислеше. Някога дори и Томас Нау не можеше да я заблуди. Когато беше Фокусирана, ръбовете на съзнанието ѝ бяха остри като бръснач — объркаността и желанията не ѝ пречеха. Но това, че знаеше какви са истинските намерения на Томас Нау, не ѝ беше от полза повече, отколкото на една брадва, която знае, че е предназначена да убива. Сега не беше сигурна. Този човек можеше и да лъже, но онова, което искаше от нея, беше същото, което тя копнееше да стори повече от всичко на света. А после, когато изкупеше вината си с всичко, на което беше способна, можеше да умре. Тя също сви рамене в отговор.

— Томас Нау ви е излъгал за дефокусирането.

— За много неща ни е лъгал.

— Мога да се справя по-добре от Тръд Силипан и Бил Фуонг, но все пак ще има и провали. — Най-големият ужас от всички: ще има хора, които ще я проклинат, задето ги е дефокусирала.

Фам се пресегна над цветята и хвана ръката ѝ.

— Добре. Но ти ще направиш всичко, което е по силите ти.

Тя погледна ръката му. От драскотината, която му беше нанесла, продължаваше да блика кръв. Мъжът по някакъв начин лъжеше, но ако я оставеше да дефокусира останалите... \_ Включи се в играта.\_

— Значи сега ти командваш?

Фам се изкиска.



— Имам някакъв авторитет. Някои Паяци имат по-голям. Сложно е, още всичко е в хаос. Преди четиристотин Ксек Томас Нау все още командваше. — Усмивката му грейна от ентусиазъм. — Но след сто-двеста Мсек според мен ще станеш свидетел на възраждане. Нашите кораби ще бъдат ремонтирани. По дяволите, може и нови да получим. Никога не съм срещал подобна възможност.

*Играй играта.*

— И какво искаш от мен? Колко време ще мине, докато ме рефокусираш и се превърна в твое оръдие?

— Аз... аз искам само да бъдеш свободна, Анне — той извърна поглед. — Знам каква си била преди, Анне. Знам какво си направила на Френк и как са те пленили накрая. Напомняш ми за една жена, която познавах като малък. Тя като теб се изправяше срещу невъзможни шансове и също я смазаха. — Лицето му се поизвърна към нея. — Имаше моменти, когато се страхувах от тебе повече, отколкото от Томас Нау. Но откакто разбрах, че ти си Френкската Орка, се молах някога отново да станеш ти.

Такъв прекрасен лъжец беше. Много зле за него, че лъжеше твърде дръзко, твърде угоднически. Почувства как я завладява поривът да прехвърли границата:

— Значи след няколко години отново ще имаме функциониращи звездни кораби?

— Да, и вероятно по-добре оборудвани, отколкото тези, с които дойдохме. Знаеш какви физични закони открихме тук. А май има и други неща...

— И ти ще контролираш тези кораби?

— Няколко от тях — той продължаваше да кима и да лъже слепешката.

— И ти искаш само да помогнеш. На мен, на Френкската орка. Е, господине, вие притежавате уникална квалификация. Дайте ми тези кораби под наем. Елате с мен на Балакреа, във Френк и Гаспр. Помогнете ми да освободя всички фокусирани.

Беше забавно да гледаш как усмивката на Фам замръзва, слиян от думите ѝ.

— Искаш да свалиш звездна империя, империя, която притежава Фокуса, само с шепя кораби? Това е... — Не можеше да намери думи за подобно безумие и известно време той само я гледаше втренчено.

После, невероятно, усмивката му се върна. — Това е прекрасно! Анне, дай ми време да се подготвя, време да склуча тук съюзи. Дай ми дузина от твоите години. Може и да не победим. Но се заклевам, че ще опитаме.

Каквото и да го помолеше тя, той просто се съгласяваше. Трябваше да е лъжа. Но ако беше вярно, това беше единственото обещание, което можеше да я накара да поиска да живее. Тя се вгледа в очите на Фам — опитваше се да прозре отвъд лъжата. Може би неизбежното разрушение при дефокусирането ѝ беше отнело проницателността, защото колкото и надълбоко да се вглеждаше, виждаше само благоговееен ентусиазъм. *Той е гений. И, лъжа или истина, сега съм негова за дванайсет години.* Само за миг тя се отпусна и му повярва. Само за миг си помечта, че този мъж не е лъжец. *Френкската Орка все пак можеше да освободи всички.* Най-странна тръпка трепна в сърцето ѝ и опари тялото ѝ. Потрябва ѝ време, докато разпознае нещо, което толкова отдавна бе загубено за нея: радостта.

## 63.

Фам изпрати Езр Вин на планетата да преговаря.

— Защо аз, Фам? — това беше най-необичайната търговска ситуация в историята на човечеството. Също беше и война, която очакваше да започне. — Би трябвало ти...

Нувен вдигна ръка, за да го прекъсне:

— Има причини да изпратя тебе. Ти познаваш Паяците повече от всеки друг нефокусиран — със сигурност по-добре от мен.

— Мога да съм ти подчинен, да ти помагам...

— Не, аз ще ти бъда подчинен — той млъкна и Езр забеляза проблясък на безпокойство. — Прав си, синко, много е сложно. В краткосрочна перспектива, те държат камшика, и имат достатъчно причини да ни мразят. Мислим, че кралят продължава да се вслушва в думите на фракцията Лайтхил, но...

В режима на Съглашението имаше и други фракции. Някои от тях смятаха, че фокусираните преводачи са стока за обмен.

— Тъкмо затова е по-важно да отидеш ти, Фам.

— Изборът не е наш. Разбираш ли, те помолиха специално за теб.

— Какво?

— Да. Предполагам, че за годините, докато са работили с Триксия, са схванали що за човек си. — Той се ухили. — Искат да те видят отблизо.

Почти имаше смисъл.

— Добре. — Той се замисли. — Но няма да получат Триксия. Ще сляза долу с някой друг преводач. — Той погледна сърдито Фам. — Тя е звездата — на екипа на Ъндървил много би им харесало да я докопат.

— Хм. Може би някой долу мисли по същия начин. Кралят помоли да те придружи Зинмин — забеляза израза на лицето на Езр. — Още ли има?

— Аз... Да. Искам да дефокусирам Триксия. Скоро.

— Разбира се. Дадох ти дума. Същото обещах и на Анне.

Езр се втренчи в него. *И ти си се променил вътрешно — отказал си се от онази мечта.* След всичко, което се случи, Езр нямаше съмнения. Но изведнъж усети, че не може да чака повече.

— Преместете я в началото на опашката, Фам. Не ми пука, че преводите ѝ са ти нужни. Придвижи я напред. Искам, когато се върна, тя вече да е дефокусирана.

Фам вдигна вежда.

— Ултиматум?

— Не... Да!

По-възрастният мъж въздъхна.

— Имаш го. Ще започнем веднага с Триксия. Аз... признавам. Задържахме преводачите. Толкова са ни нужни. — Той присви устни. — Не очаквай съвършенство, Езр. Това е просто още една от лъжите на Нау. Някои дефокусирани са с почти също толкова ясен ум като Анне. Други...

— *Знам.* — Някои се връщаха като вегетиращи същества — вирусът на гнилия мозък избухваше и ги превземаше, подтикнат от процеса на дефокусиране. — Но рано или късно трябва да опитаме. Рано или късно трябва да престанеш да ги използваш. — Той скочи и напусна офиса на Фам. Ако бяха продължили да говорят, това щеше да е болезнено и за двамата.

Транспортираха ги до Арахна в много скромен летателен апарат — катерът на Джау със специален софтуер, преработен за целта от Киви. Човечеството притежаваше високо положение и остатъци от висши технологии — и твърде малко, що се отнася до материални ресурси или автоматика. След като дефокусираха „умните глави“, софтуерът на Новородените се превърна в безполезен боклук — а щеше да мине доста време, докато автоматиката на Чуенг Хо бъде адаптирана към хибридната сбирщина, останала на L1. Бяха в капана на почти празна слънчева система, единствено с индустриалната екология на Арахна. Можеха да хвърлят камъни на планетата или дори няколко бомби, но на човечеството тепърва му никнеха зъбките. И Паяците бяха безсилни, но това щеше да се промени. Сега те знаеха за нашествениците. Знаеха също и какво може да се направи с технологията. Бяха оставили непокътнати големи части от

„Невидимата ръка“. След време, скоро, Паяците щяха да се разгърнат с пълна сила в космоса. Фам смяташе, че разполагат с може би година, за да обърнат нещата, да установят някаква основа за доверие. Киви каза, че ако *тя* била паяк, можела да се справи за далеч по-малко от година.

Осовият коридор на убежището беше пълен от край до край, когато Езр и Зинмин влязоха в шлюза на таксито. Почти всички нефокусирани на L1 се намираха тук.

Фам и Анне бяха тук. Плуваха един до друг — двойка, която Езр Вин никога не би си представил през изминалите години.

— Започнахме подготовката за дефокусирането — уведоми го Анне. Нямахме нужда да му казва за кого говори. — Ще направим всичко възможно, Езр.

Киви му пожела късмет — сериозна, каквато никога досега не я беше виждал. Отначало изглеждаше несигурна, после рязко му стисна ръката — друго нещо, което никога не беше правила.

— Върни се жив и здрав, Езр.

Рита Лиао бе успяла някак да застане пред капака и да препречи пътя му. Езр протегна ръка да я успокои.

— Ще доведе Джау, Рита. — *Ще направя, каквото мога*, беше мисълта му, но нямаше куража да прояви съмненията си.

Очите на Рита бяха кървясали. Изглеждаше още по-отнесена, отколкото когато разговаряха преди няколко Ксек.

— Знам, Езр, знам. Паяците са добри хора. Те знаят, че Джау не е искал да им причини вреда. — Беше прекарала голяма част от живота си, влюбена в живота на Арахна, но вярата ѝ в преводите като че се изплъзваше. — Но, но ако не ти позволят да го вземеш... моля те, дай му... — тя бутна в ръката му прозрачна кутийка. Имаше ключотпечатък, вероятно настроен на Джау Ксин. Вътре видя скъпоценен камък — „спомен“. Тя се изтръгна и се стопи в тълпата.

## 64.

До Териториалното командване оставаха 200 Ксек път. На земята Паяците ги закараха по онзи дълъг път през долината. Странни спомени плуваха в ума на Езр. Много от сградите бяха нови, но... *Аз бях тук преди всичко това да започне.* Тогава им изглеждаше толкова непознаваемо. Сега върху всичко лъщеше повърхностният блясък на информацията. Зинмин Брут скачаше от прозорец на прозорец, стъписан от въодушевление, и назоваваше по име всичко, което видеше. Преминаха край библиотеката, в която беше проникнал заедно с Бени Уен. Музеят на Мрачните времена. И статуята в началото на Кралския път — Гокнанското съглашение. Зинмин можеше да ти разкаже за всяка от разкривените фигури.

Но днес те не се спотайваха и не се промъкваха в нечий сън. Днес лампите светеха много ярко, и когато най-накрая преминаха под земята, там беше толкова голо и чуждо, колкото и в паешките кошмари на Ритцер Брюхел. Стълбищата бяха стръмни като дървени стълби, а обикновените стаи — с толкова ниски тавани, че се налагаше Езр и Зинмин да приклякат, за да се придвижат от място на място. Въпреки древните наркотици и хилядолетията генно инженерство, натискът на планетната гравитация постоянно ги омаломощаваше и разстройваше. Бяха ги настанили в, както ги наричаше Зинмин, апартаменти кралска класа — стаи с космати подове и тавани, достатъчно високи, че да се изправиш. Преговорите започнаха на другия ден.

Паяците, които познаваха от преводите, в по-голямата си част отсъстваха. Белга Ъндървил, Елно Колдхейвън — само тези имена Езр разпозна, но те винаги се бяха държали на разстояние. Двамата не бяха част от контрашпионажа на Шерканер Ъндърхил. Обаче сигурно се консултираха с Виктъри Лайтхил. Мине се не мине по време на преговорите, Ъндървил се оттегляше и провеждаше съскаци разговори с невидими личности.

След първите два дни Езр разбира, че някои от лицата бяха *много* далеч: Триксия. Щом се прибраха в стаите си, Езр се свърза с L1. Разбира се, Паяците контролираха връзката. Езр не го беше грижа.

— Казахте ми, че дефокусирането на Триксия е започнало.

Паузата като че продължи много повече от десет секунди. Изведнъж Езр усети, че не може да чака извинения и увъртания.

— Чуйте ме, проклетите да сте! Обещахте ми, че ще започнете да я дефокусирате. Рано или късно трябва да престанете да я използвате!

После се чу гласът на Фам.

— Знам, Езр. Проблемът е, че Паяците настояха тя да е на разположение — във Фокус. Ако откажем, ще нарушим условията на сделката... а Триксия отказва да ни сътрудничи дефокусирана. Щеше да се наложи да я принуждаваме.

— Не ме интересува. Не ме интересува! Те не я притежават повече от Томас Нау. — Той се задави от страх и за малко не се разрева. В другия край на стаята Зинмин Брут изглеждаше по-щастлив от всяка „умна глава“, която Езр някога бе виждал. Седеше с кръстосани крака на рунтавия килим и прелистваше някаква паешка книжка с картинки. *И него използваме. Налага се — само за мъничко още.*

— Езр, няма да е за дълго. И на Анне ѝ е много мъчно, но това е почти единственото прозрение, което Паяците имат за нас. Те почти се доверяват на Фокусираните. Всичко, което казваме, всяко предположение те сверяват с „умниците“. Без това доверие нямаме шанс да си върнем хората от „Ръката“, нямаме шанс да поправим злините, нанесени от Нау.

Рита и Джау. Кутийката стоеше върху комплекта на Езр. Странно. Паяците не бяха настояли да бръкнат в него или в другите му неща. Езр се оклюма.

— Добре. Но след тази среща никой не е *собственост* на никого. Сделката става невалидна — с други думи, аз я правя невалидна. — Той прекъсна връзката, преди да успеят да му отговорят. В края на краищата, нямаше значение какво ще му кажат.

Почти всеки ден те предприемаха мъчителното изкачване към една и съща противна зала за конференции. Зинмин твърдеше, че това

била личната канцелария на шефа на Разузнаването, „Светла и просторна стая с ниши и изолирани стойки“. Е, ниши имаше — тъмни врязани комини със скрити леговища на върха. А видеоекраните по всички стени постоянно предаваха безумни картини. Налагаше се двамата със Зинмин да вървят по студен камък, за да седнат на купчина кожи. Обикновено присъстваха четирима-петима Паяци и почти винаги — Ъндървил или Колдхейвън.

Но преговорите всъщност вървяха добре. Тъй като Фокусираните подкрепиха историята му, Паяците като че повярваха на онова, което Езр имаше да каже. Като че разбираха колко хубаво може да стане, ако само малко си сътрудничат. Разбира се, Паяците можеха да имат дял в диамантените скали. Щяха да прехвърлят технология долу без ограничения в замяна на достъп за хората до планетата. С времето диамантените скали и временните убежища щяха да бъдат преместени на висока орбита около Арахна и можеха съвместно да изградят корабостроителница.

Да седиш Ксек наред с Паяците всеки ден беше изтощително преживяване. Човешкият мозък не бе проектиран така, че да изпитва топли чувства към подобни създания. Те сякаш нямаха очи — само кристалните черупки, виждащи много по-добре от всяко човешко зрение. Никога не можеше да определиш какво точно гледат. Ръцете, с които се хранеха, постоянно мърдаха — Езр тепърва започваше да осъзнава значението на тези жестове. А когато жестикулираха с основните си ръце, движенията бяха резки и агресивни, като на атакуващ звяр. Въздухът миришеше на горчица и застояло, мирисът ставаше най-силен, когато се стълпяваха още паяци. *И другия път ще си носим собствени тоалетни.* Краката на Езр бяха започнали да се изкривяват от опитите да се приспособи към местните клозети.

Зинмин правеше по-голямата част от интерактивните преводи. Но Триксия и останалите бяха налице и понякога, когато беше желателна по-голяма прецизност, нейният глас произнасяше думите на Ъндървил или Колдхейвън. Ъндървил, непреклонното ченге. Колдхейвън, лъскавият млад генерал. Гласът на Триксия, за ушите на други.

Нощем му се явяваха сънища, често — по-неприятни от реалността, с която се сблъскваше денем. Най-лошите бяха онези, които разбираше. Триксия му се явяваше — гласът и мислите ѝ се



плъзгаха напред-назад между момичето, което някога познаваше и чуждоземните съзнания, които сега я притежаваха. Понякога, докато говореше, лицето ѝ се превръщаше в лъскава черупка и когато той я питаше за промяната, тя му отвръщаше, че просто си въобразява. Това беше една Триския, която завинаги щеше да остане Фокусирана, омагьосана, изгубена. Киви също се явяваше в много от сънищата му — понякога малкото хулиганче, понякога — такава, каквато беше, когато уби Томас Нау. Разговаряха и тя често му даваше съвети. В сънищата те винаги имаха смисъл — но когато се събудеше, не си спомняше подробностите.

Един по един въпросите бяха разрешени. Преминаха от геноцид към търговия за по-малко от един милион секунди. От L1 гласът на Фам Нувен беше изпълнен с доволство от напредъка:

— Тия хора преговарят като Търговци, не като властимащи!

— Правим много отстъпки, Фам. Кога сме имали Клиенти, на които ще дадем толкова много, колкото на Паяците?

Обичайната дълга пауза. Но тонът на Фам си остана ведър:

— Дори и това може да е от полза, синко. Бас ловя, че някои от тези Паяци по-нататък ще поискат да станат съдружници. — Чуенг Хо.

— ... и още нещо — продължи Фам. — Избутайте преговорите за пленниците — последното, което остана от дневния ред — и ще можем да отстраним Триксиа от случая. Лайтхил са успели да изкопчат обещание от фракцията Ъндървил.

Последният ден на преговорите започна като другите. Поведоха Зинмин и Езр по... „спирално стълбище“, така го нарече Зинмин. В човешки смисъл то представляваше вертикална шахта, изсечена право надолу в скалата. Безкраен поток от топъл въздух лъхаше край тях. Шахтата беше с диаметър почти два метра, в стените имаше петсантиметрови первази. Стражите им нямаха проблеми — достигаха и до двете срещуположни стени и се крепяха от всички страни. Докато слизаха, Паяците бавно се въртяха в спирала. На всеки десет метра имаше вдатина — „площадка“ за тях, където да си отдъхнат. Езр

едновременно беше благодарен и изнервен от юздата, която стражите настояха да надене.

— Тези стълбища са само за да ни сплашат, нали, Зинмин? — беше задавал въпроса и при предишни изкачвания, но Брут не възнамеряваше да му отговаря.

Фокусираният преводач беше още по-нестабилен и от Езр по тесните первази, особено откакто се опита да имитира наклонената поза, която имаше смисъл само при Паяците. Днес той отговори на въпроса:

— Да... Не. Това е главното стълбище към Кралското убежище. Много старо. Традиционно. Почетно... — той се подхлъзна и се люшна над бездната, увиснал само на въжето и юздите, държани от стража горе. Езр се прилепи о влажната стена и когато Брут успя да стъпи отново на первазите, едва не го събори.

Стигнаха последната площадка. Таванът беше нисък дори и според критериите на Паяците — само малко повече от метър. Заобиколени от стражите си, те закуцукаха прегърбени към една широка, широка порта. Зад нея осветлението беше слабо, синкаво. Паяците имаха такъв голям зрителен обхват. Човек да си помисли, че предпочитаното от тях осветление обхваща целия слънчев спектър. Но те най-често си падаха по мъждукащо осветление или светлини отвъд човешките възприятия.

В полумрака отпред се разнесе познато съскане.

— Заповядайте, седнете — произнесе Зинмин, но мисълта беше на Паяка в стаята. Езр и Брут прекосиха каменните плочи до техните „седалки“. Сега видяха Паяка — едра женска, настанена на малко по-висока стойка. Миризмата ѝ беше силна в застоялия въздух.

— Генерал Ъндървил — учтиво поздрави Езр.

Темата за пленниците би трябвало да е проста в сравнение с вече решените проблеми. Но той забеляза, че този път са сами с Ъндървил. Тук нямаше канали за свръзка с навън — поне не им предложиха нито един. Бяха сами, почти на тъмно, а фразите на Зинмин Брут започнаха да приемат заплашителни обрати. Заплашителни... и все пак някъде от дълбините на детството на Езр Вин сред Търговците се надигнаха прозрения. Нарочно целяха да ги сплашат. Ъндървил беше обещала на

Лайтхил преводачите да бъдат *освободени*, след като преговорите приключат. В толкова много неща я бяха победили — това беше последният ѝ опит да запази достойнство.

Той отвори пакета си и сложи чифт очила. По думите на Паяците всички човеци на борда на „Ръката“ оцеляха след принудителното кацане. Останките от кораба бяха пръснати по двайсет хиляди метра океански лед — обитаемите палуби останаха практически единствените непокътнати части. Това, че изобщо някой е оцелял, си беше чудо, дължащо се на съветите на Фам към пилота — „умна глава“. Но след като се бяха приземили, последваха многобройни смъртни случаи. Въпреки всякакъв разум, Брюхел и неговите главорези започнаха стрелба по пристигащите войски на Паяците. Всички главорези бяха умрели. С ловкостта на истински Пастир Брюхел ги изостави в последния момент и се опита да се скрие сред оцелелия екипаж. Паяците твърдяха, че след тази първоначална престрелка не е имало повече смъртни случаи.

— „Умните глави“ можете да си вземете обратно — каза Ъндърхил чрез Зинмин. — Знаем, че те не носят отговорност, а някои от тях направиха възможна победата ни. — Тонът на Зинмин беше раздразнителен. — Останалите са престъпници. Премахнали са стотици хора. Опитаха се да убият милиони.

— Не, само една малка част от тях го искаха. Останалите се съпротивляваха — или просто ги лъжеха за операцията.

Езр прегледа списъка на екипажа и ролите на различните участници. Имаше двайсет нещастници в летаргичен сън — специалните играчки на Ритцер. Явно те бяха жертви, но на Ъндървил не ѝ се искаше да върне апаратурата. Езр получи разрешение от Ъндървил за освобождаването им срещу достъп до преценката на специалисти, които могат да обяснят как работят развалините, понастоящем собственост на нейната служба. Най-накрая стигнаха до най-трудните случаи.

— Джау Ксин, Главен пилот.

— Джау Ксин, човекът, който натискаше спусъка! — отвърна генералът. Езр беше увеличил силата на звука в слушалките си. Картината вече не беше неясна като преди. През цялото време на разговора Ъндървил почти не помръдваше — единственото движение беше безкрайната игра на ръцете, с които се храни. Сегашното им

положение Зинмин представи като заставане нащрек. — Джау Ксин е обвинен, че е започнал самата атака.

— Генерале, прегледахме записите. Вашите интервюта с Фокусираните пилоти на Джау вероятно са още по-пълни. За нас е ясно, че Джау Ксин е саботирал голяма част от атаките на Новородените. Познавам Джау, госпожо. Познавам и жена му. И двамата са благоразположени към вашия народ. — Аналитиците — „умни глави“, сред тях и Триксия, смятаха, че подобни позовавания на семейството вероятно означават нещо. Може би. Но Белга Ъндървил по-скоро беше от класическия тип „защитник на националните интереси“.

Зинмин Брут чукаше по мъничката си клавиатура — превръщаше думите на Езр в език-посредник и после ръководеше аудиоизлъчването. От високоговорителя му излизаше призрачно съскане — мислите на Езр така, както би ги изразил един Паяк.

Ъндървил се умълча, после нададе пронизителен писък. Езр знаеше, че това означава презрително изсумтяване.

Но това интервю можеше в крайна сметка да бъде показано на други Паяци. *Няма да те откача от куката, Ъндървил.* Езр се пресегна към пакета си и извади малката кутийка на Рита.

— Какво пък е това? — попита Ъндървил. В гласа на Брут, предаващ думите ѝ, нямаше и намек от любопитство.

— Дар за Джау Ксин от жена му. Спомен, в случай, че все пак откажете да го освободите.

Ъндървил седеше на почти два метра от него, но дори и сега Езр все още не осъзнаваше чак докъде може да достигне предната ръка на един Паяк. Четири подобни на копия черни ръце се стрелнаха към него и измъкнаха кутийката от ръцете му. Стрелнаха се обратно, приближиха кутията дърво до една част от лъскавата ѝ черупка, после — до друга. Острите ѝ като кинжали ръце издаваха тихи, поскърцаващи звуци, докато се блещеше срещу капака на кутията и ключалката.

— Настроена е за Джау Ксин. Ако я отворите принудително, съдържанието ѝ ще бъде унищожено.

— Така да бъде тогава. — Но Паякът престана да натиска кутията с острите върхове на крайниците си. Задържа я още малко, после нададе скърцащо съскане, запокити я обратно и уцели Езр в гърдите.

Грозното скърцане продължаваше. Зинмин започна да превежда.

— Проклети да са детските ви очи! — Гласът на Брут беше напрегнат и сърдит. — Вземи обратно този дар за убиец. Вземете си Ксин и останалите.

— Благодаря, генерале. Благодаря. — Езр заопипва, за да намери кутийката.

Гласът на Паяка замлъкна. После тя отново заговори — по-тихо. Речта ѝ звучеше като водни капки, които капят по нажежен метал.

— Предполагам, че възнамерявате да спасите и Ритцер Брюхел?

— Не да го спасим, госпожо. През годините Ритцер Брюхел вероятно е убил повече от нашите хора, отколкото от вашите. Има много, за което да отговаря.

— Наистина. Но точно този няма да ви го дадем по никой начин. — Сега гласът на Брут беше самодоволен и Езр предположи, че по тази точка в лагера на Паяците няма разцепление.

И може би за добро. Езр сви рамене.

— Много добре. Тогава за вас остава да го накажете.

Паякът беше замрял съвсем неподвижно — дори и ръцете, с които се храни, не помръдваха.

— Да го накажем? Погрешно сте разбрали. След тези глупави преговори ние разполагаме с едно-единствено функциониращо човешко същество. Всяко наказание по необходимост би било несъществено. Научаваме много от дисекцията на човешки трупове, но отчаяно се нуждаем от жив образец за опити. Какви са физическите ви ограничения? Как създания като вас откликват на крайностите в болката и страха? Искаме да проведем изпитания със стимули, които не виждаме във вашите бази данни. Имам намерение Ритцер Брюхел да живее много, много дълго.

*Ритцер Брюхел вероятно е най-извратеният човешки тип, който можете да намерите.* Но някак си му се струваше, че това може и да не е най-умното нещо за казване тук и сега. Вместо това Езр просто кимна. И за първи път разбра как Ритцер може да си получи заслуженото за престъпленията. Кошмарът на Пастира за паяците щеше да продължава до края на живота му.

## 65.

На L1 Езр Вин пристигна като герой. Може би нито един собственик на флота не е бил приеман с такова въодушевление, с каквото го посрещнаха на диамантените скали. Доведе със себе си и първите освободени пленници, включително и Джау Ксин. Освен това докара и първите техни партньори — първите Паяци, полетели в космоса.

Почти нищо не забелязваше. Усмивваше се, говореше, а когато видя Рита и Джау заедно, усети далечна радост.

Последна от катера излезе Флория Перез. Тя беше една от жертвите в летаргичен сън в тайното скривалище на Ритцер, която не беше използвал чак до края. Дори и след 200 Ксек жената продължаваше да изглежда ужасно объркана. Щом Езр я изведе на открито, тълпата в коридора се умълча. Киви се плъзна напред. Беше помолила да помага на жертвите, но когато най-сетне спря току до Флория, очите ѝ се изцъклиха, а устните ѝ се разтрепериха. Известно време двете се гледаха. После Киви подаде ръка на Флория и тълпата зад тях се разтвори.

Езр ги гледаше как се отдалечават, но мислите му бяха другаде — Анне Рейнолт бе започнала да дефокусира Триксия една Ксек след като той напусна Арахна. През двестата Ксек обратен път към диамантените скали Фам редовно докладваше как напредва процесът. Този път нямаше връщане назад. Триксия беше минала подготвителния стадий. Първо вирусът на „гнилия мозък“ бе приведен в статично състояние, после вкараха Триксия в изкуствена кома. Оттам нататък бавно променяха изпускането на наркотик от вируса.

— Анне вече го е правила стотици пъти, Езр — каза Фам. — Каза, че всичко върви добре. Ще излезе от клиниката само няколко Ксек след като се върнеш.

Никакво забавяне повече. Най-сетне Триксия щеше да бъде свободна.

Два дни по-късно новината дойде: *Триксиа е готова.*

Преди да отиде в клиниката за дефокусиране, Езр посети Киви. Тя работеше с баща си — възстановяваха езерния парк. Повечето дървета бяха загинали, но Али Лин мислеше, че може да ги съживи. Дори и дефокусиран, той имаше чудесни идеи за парка. Но сега този човек можеше и да обича дъщеря си. *И с Триксиа ще бъде така — тя ще бъде свободна, също като преди кошмара.*

Когато Езр се зададе по пътеката откъм съсипаната гора, Киви говореше с паяците. Котенцата кръжаха високо над тях — любопитството им се бореше с арахнофобията.

— Искаме да направим нещо ново с езерото, някаква свободна форма, със своя собствена специална екология. — Паяците бяха малко по-високи от Киви. В условията на микрогравитация те вече не бяха ниски, сплескани създания. Резултатът от естественото напрежение в крайниците им беше тяхна собствена версия на навеждането под нулева гравитация: ръцете и краката им се изпъваха под тях, и ги правеха високи и стройни. Най-дребничкият — вероятно Рапса Лайтхил — говореше в момента. Съскащият глас беше почти мелодичен в сравнение с този на Белга Ъндървил.

— Ще гледаме, но се съмнявам дали мнозина ще искат да живеят тук. Искаме да експериментираме с наши собствени убежища. — Брут Зинмин превеждаше. Тонът му беше радостен, разговорен. Може би в момента той е последният Фокусиран преводач.

Киви се усмихна на Паяка.

— Да, толкова съм любопитна какво ще направите най-накрая. Аз... — тя отмести поглед и видя Езр.

— Киви, може ли да поговорим?

Тя вече беше тръгнала към него.

— Извинявай само за момент, Рапса.

— Разбира се. — Паяците изприпкаха по-нататък. Зинмин продължи да залива с въпроси Али Лин.

Езр и Киви стояха един срещу друг. Разделяха ги трийсет сантиметра.

— Киви, дефокусираха Триксиа преди около две хиляди секунди.

Момичето се усмихна лъчезарно. В нея все още имаше някаква детска енергия. Някак си въпреки всичко Киви бе останала открито човешко същество. А сега тя бе в центъра на работата с Паяците —

инженерът, когото бяха търсили сред всички други. Сега най-сетне той виждаше колко е умна и колко широк е мирогледът ѝ — от динамика през бионаука си е много умело търгуване. Киви беше олицетворение на духа на Чуенг Хо.

— Тя... Всичко ли ще бъде наред с нея? — очите на Киви бяха широко отворени, а ръцете ѝ — силно вкопчени една в друга.

— Да! Малко е неориентирана, казва Анне, но умът и личността ѝ са непокътнати, и... по-късно днес мога да намина да я видя.

— О, Езр, толкова се радвам за нея! — Ръцете на Киви се пуснаха и се пресегнаха към раменете му. Изведнъж лицето ѝ се оказа много близо и устните ѝ докоснаха бузата му.

— Исках да те видя, преди да разговарям с нея...

— Да?

— Аз... само исках да ти благодаря за дето спаси живота ми, за дето спаси всички нас. — *Искам да ти благодаря, че ми върна душата.* — Ако двамата с Триксия можем да направим нещо за теб...

Тя отново се намери на една ръка разстояние, а усмивката ѝ като че беше малко неловка.

— Каквото искате, Езр. Но... няма нужда да ми благодариш. Радвам се, че краят на вашата история е щастлив.

Езр реши да не пита повече — вече се обръщаше към насочващите въжета, които Али бе опънал за реконструкцията си.

— По-скоро е щастливо начало, Киви. Всички тези години бяха мъртъв период — и сега най-накрая... Хей, ще говорим по-късно! — Той махна и потегли бързо обратно към входа на пещерата.

Рейнолт бе превърнала груповата стая в Купола в отделение за възстановяване. Там, където „умните глави“ бяха прекарвали Бдение след Бдение фокусирани в служба на Пастира, сега ги освобождаваха.

Анне го спря в коридора точно пред стаята.

— Преди да влезеш, запомни, че...

Вин вече беше тръгнал да я заобикаля. Спря.

— Нали каза, че се възстановява добре!

— Да. Тоталният афект е нормален. Общото състояние е все така добро — тя дори възстанови специализираните си знания. Провеждаме почти три хиляди операции по дефокусиране — освобождаваме повече



хора от всеки екип в историята на Новородените. Започваме да ставаме много добри. — Тя се намръщи, но това не беше нетърпеливият ѝ жест, докато беше фокусирана. Просто болезнена бръчка. — Аз... Искате ми се да можем да обработим наново първите. Според мен сега бих се справила по-добре.

Езр виждаше болката и се засрами от внезапната си радост: *Значи забавянето е било за добро.* Триксия се бе възползвала от целия натрупан опит. Може би и иначе щеше да е добре. В края на краищата, Рейнолт се беше възстановила много добре. Но както и да е, нещата се развиваха чудесно. И там, зад Рейнолт, надолу по хладния зелен коридор беше Триксия Бонзол, принцесата, която най-сетне се бе събудила. Той се промъкна покрай Анне и се втурна в синевата.

Анне извика подире му:

— Но, Езр... Виж, Фам иска да поговори с тебе, като приключиш.

— Добре, добре. — Но всъщност не я слушаше. И ето, намери се в груповата стая. Част от нея все още беше открита, дори десетпетнайсет стола бяха заети — хората седяха в малки кръгове и си говореха. Глави се извърнаха към него — очи, изпълнени с любопитство, невъзможно преди. По някои лица бе изписан страх. Мнозина имаха тъжното, объркано изражение на Хънт Уен, след като го дефокусираха. Новородените сред тях нямаше при кого да се завърнат. Събудиха се свободни — но на цял живот и цели светлинни години разстояние от всичко, което познаваха.

Езр се усмихна неловко и се промъкна покрай тях. *За мен и Триксия всичко приключи благополучно, но трябва да се помогне на тези, обърканите.*

Дъното на стаята беше разделено на стаички. Езр прелетя покрай отворените врати — до затворените спираше, колкото да прочете имената на табелите. И най-накрая... ТРИКСИЯ БОНЗОЛ. Стремглавият му бяг изведнъж свърши и той осъзна, че е облечен с работни дрехи, а цялата му коса стърчи. Също като „умните глави“, той бе пренебрегнал всичко извън онова, което беше във фокуса на вниманието му.

Приглади косата си, колкото можа... и почука по тънката пластмасова врата.

— Влез.

— ... Здравей, Триксия.

Тя плаваше в хамак, не особено различен от обикновено легло. Медицинските инструменти образуваха фина мъгла около главата ѝ. Нямаше значение — Езр го очакваше. Анне бе започнала да включва апаратура към пациентите — използваше данните, за да ръководи дефокусирането, а после да ги наблюдава за удари и инфекции.

Това затрудни Езр Вин да прегърне любимата си толкова силно, колкото му се искаше. Той се издигна до Триксия, загледа се в очите ѝ, загуби се в тях. Триксия отвърна на погледа му — не около него, не изнервена от това, че той блокира данните ѝ, а право в очите. Лека, трепереща усмивка заигра на устните ѝ.

— Езр.

И тя потъна в прегръдките му, протегнала ръце към него. Устните ѝ бяха меки и топли. Той я притисна — леко я обгръщаше с ръце в хамака. После отдръпна глава, като внимаваше да не засегне медицинската апаратура.

— Толкова пъти съм си мислел, че това не може да се върне. Спомняш ли си колко пъти — буквално години живот — съм седял с тебе в проклетата ти килийка?

— Да. Ти страдаше много повече от мен. За мен всичко беше като в сън и времето бе нещо, което се изплъзва. Всичко извън Фокуса беше размазано. Чувах думите ти, но за мен те нямаха значение. — Ръката ѝ докосна шията му, погали го нежно — жест от времето, когато наистина бяха заедно.

Езр се усмихна. *Ние разговаряме. Наистина. Най-сетне.*

— А сега ти се върна и отново можем да живеем. Имам толкова много планове. Разполагах с години, за да ги обмисля — какво можем да направим, ако Нау бъде унищожен, а ти — спасена. След всички смърти тази мисия се оказва по-голямо съкровище, отколкото сме си представяли. — Големи рискове — голямо съкровище. Но рисковете бяха поети, жертвите — направени, и сега... — С нашия дял от възнаграждението за мисията ние... ние можем да направим всичко! Можем да основем своя собствена Велика фамилия! — Вин.23.7, Вин-Бонзол, Бонзол.1 — нямаше значение, това щеше да е тяхната фамилия.

Триксия продължаваше да се усмихва, но в очите ѝ започваха да напират сълзи. Тя поклати глава.

— Езр, аз не...

Вин бързо я прекъсна.

— Триксия, знам какво ще кажеш. Ако не искаш фамилия — добре, няма да основаваме. — В годините под игото на Томас Нау той имаше достатъчно време да обмисли нещата, да прозре кои жертви всъщност изобщо не бяха жертви. Пое дълбоко дъх и продължи. — Триксия, дори и да искаш да се върнеш на Триланд... И аз ще дойда там, ще напусна Чуенг Хо. — Фамилията няма да го одобри — той вече не беше младши наследник. Тази експедиция ще направи фамилията Вин.23 баснословно богата, но... той си знаеше, че надали заслугата за това е на Езр Вин. — Можеш да бъдеш каквато искаш и пак да бъдем заедно.

Той се наведе над нея, но този път тя нежно го отблъсна.

— Не, Езр, не е това. И ти, и аз вече сме много по-възрастни. Аз... много, много време мина, откакто бяхме заедно.

Гласът на Езр изтъня.

— За мене бяха години! Но за теб? Ти каза, че Фокусът е като сън — в него времето няма значение.

— Не точно. За някои неща — за онова, което е в центъра на моя Фокус — аз вероятно си спомням времето по-добре от теб.

— Но... — тя вдигна ръка и той млъкна.

— Аз го понесох по-лесно от тебе. Бях фокусирана, и нещо повече — макар и никога да не съм го осъзнавала, както и Томас Нау и Ритцер Брюхел, слава Богу. Аз си имах свят, в който да избягам, свят, който успях да изградя от своите преводи.

Думите на Езр се изплъзнаха от устата му:

— Чудех се... Толкова голяма част от всичко това приличаше на фантазии от времето на Зората на цивилизацията. Значи... било е измислица, а не истинските Паяци?

— Не. Беше възможно най-близо до гледната точка на Паяците в човешките представи. И ако четеш внимателно, забелязваш къде е загатнато, че това не може да бъде буквално вярно... Според мен си се досетил, Езр. Арахна беше моето бягство. Като преводач всичко, свързано с това да бъдеш Паяк, беше в моя Фокус. Познанието какво е да си свободен Паяк ни поглъщаше. И когато милият Шерканер го разбра, макар че в началото ни мислеше за машини, изведнъж този свят стана и убежище, което ни приема.

Тъкмо това беше провалило Нау и бе спасило всички тях, но...

— Но сега ти се върна, Триксия. Кошмарът свърши. Ние можем да бъдем заедно и ще е по-хубаво, отколкото някога сме си представяли!

Тя отново клатеше глава.

— Не разбираш ли, Езр? И двамата сме се променили, при това аз — повече, отколкото ти, макар да бях... — Тя се замисли за секунда. — ... макар и да прекарах тези години „омагьосана“. Разбираш ли? Спомням си какво ми казваше навремето. Но, Езр, вече не е същото. Аз и Паяците, ние имаме бъдеще...

Той се опита да запази равния си убедителен тон, но когато заговори, гласът му прозвуча паникьосано дори и за собствените му уши. *Мили Боже на Търговията, не мога да я загубя сега!*

— Знам. Ти продължаваш да се идентифицираш с Паяците. За тебе ние сме пришълците.

Тя докосна рамото му.

— Малко. По време на първите стадии на дефокусирането беше като да се събудиш и да видиш, че кошмарът се случва наистина. Знам как изглеждат човеците на жителите на Арахна — бледи, меки, като личинки. Съществуват вредители и животни, служещи за храна, които приличат на тях. Но ние не им изглеждаме толкова страшни, колкото те на нас. — Тя го погледна и усмивката ѝ за миг стана по-широка. — Начинът, по който ти се налага да въртиш глава, за да виждаш, е умилителен. Ти не го разбираш, но всеки жител на Арахна с бащина козина по гърба, а и повечето женски, са очаровани, когато говорят с тебе отблизо.

Също като сънищата, които бе сънувал на планетата. Триксия продължаваше частично да възприема себе си като Паяк.

— Триксия, виж... Ще идвам всеки ден да те виждам. Всичко ще се промени. Ще го преодолееш.

— О, Езр, Езр. — Сълзите ѝ плувнаха във въздуха помежду им, но тя плачеше за него — не за себе си, не за тях двамата. — *Това е, което аз искам да бъда* — преводач, мост между всички вас и моето ново Семейство.

Мост. *Тя не е извън Фокус!* Фам и Анне някак си я бяха замразили по средата между Фокуса и свободата. Прозрението беше като юмрук, забит в корема... гадене, последвано от ярост.

Хвана Анне в новия ѝ кабинет.

— Довърши си работата, Анне! Вирусът на гнилия мозък продължава да управлява Триския!

Лицето на Рейнолт като че беше дори по-бледо от обичайното. Изведнъж той се досети, че тя го очакваше.

— Знаеш, че не съществува начин, по който можем да унищожим вируса, Езр. Да го потиснем, да го накараме да задреме, да, но... — гласът ѝ беше плах, нямаше нищо общо с предишната Анне Рейнолт.

— Знаеш за какво говоря, Анне. *Тя все още е във Фокус.* Все още вниманието ѝ е фиксирано върху Паяците, върху мисията ѝ на Фокусирана.

Анне мълчеше. Знаеше го.

— Върни я докрай, Анне.

Устата на Рейнолт се изкриви, сякаш се мъчеше да потисне физическа болка.

— Структурите са толкова дълбоки... Тя ще изгуби придобитите от нея знания, вероятно и вродения си талант за езици. Ще бъде като Хънт Уен.

— Но ще бъде *свободна!* Ще може да научи нови неща, също като Хънт.

— Аз... разбирам. До вчера и аз си мислех, че можем да доведем всичко до успешен край. Тъкмо се готвехме да задействаме последната реконструкция... Но, Езр, Триксия не иска да продължаваме!

Това просто му дойде прекалено много и изведнъж Езр се разкрещя:

— По дяволите, а какво сте очаквали? Та тя е фокусирана! — Понижи тон, но думите излизаха напрегнати като смъртна заплаха. — Знам. Вие с Фам все още имате нужда от роби, особено от такива като Триксия. Никога не сте възнамерявали да я освободите.

Очите на Рейнолт се оцъклиха, а лицето ѝ пламна в яркочервено. Никога не я беше виждал такава, макар Ритцер Брюхел винаги да придобиваше този цвят, когато изпаднаше в неудържима ярост. Устата ѝ зяпна и се затвори, но от нея не излязоха думи.

По стената на кабинета нещо се удари — някой пристигаше с адска бързина. Миг по-късно Фам влетя през вратата.

— Анне, моля те, нека аз се оправям с това. — Гласът му беше нежен. След миг Анне вдъхна шумно въздух. Тя кимна — като че се беше закашляла. Излезе иззад бюрото си, без да каже нищо, но Езр забеляза с каква сила стисна ръката на Нувен.

Фам тихо затвори вратата след нея. Когато се обърна към Езр, изразът му далеч не беше нежен. Рязко му посочи с пръст стола пред бюрото на Рейнолт.

— Сядай, господинчо.

В гласа му имаше нещо, което смрази яростта на Езр и го принуди да се подчини.

Фам се настани зад бюрото. Известно време просто гледаше младежа. Беше странно. Присъствието на Фам Нувен винаги е било силно, но изведнъж на Езр му се стори, че досега той никога не го е разгръщал в пълнота. Най-накрая Фам заговори:

— Преди някоя и друга година ти ми каза някои неща направо. Принуди ме да прозра, че не съм прав и трябва да се променя.

Езр го гледаше студено.

— Май не съм успял. — *Така или иначе, ти си в бизнеса с роби.*

— Бъркаш, синко. Успя. Не са много хората, които са го постигнали. Дори и Сура не успя. — Като че странна тъга трепна в него и той се умълча. — Ти се отнесе много несправедливо към Анне, Езр. Мисля, че някой ден ще трябва да ѝ се извиниш.

— Как пък не! Много хитро сте го измислили вие двамата! Дефокусирането просто ви излиза много скъпо!

— Хм... Прав си, скъпо е. Без малко да стане беля. В системата на Новородените „умните глави“ поддържаха буквално цялата ни автоматика, а работата им допълваше безупречно тази на машините. Още по-зле, всички програми за поддръжка на флотата се създаваха от фокусирани. Останаха ни милиони съвсем непотребни линии. Доста време ще ни потрябва, преди старите ни системи да заработят сваясно... Но ти знаеш, че Анне е Френкската орка, „чудовището“ във всички диамантени фризове.

— Д-д-да.

— Тогава знаеш и че тя би умряла, за да даде свобода на фокусираните. Това беше единственото ѝ твърдо искане, което отправи към мен след като излезе от Фокус. Това е смисълът на живота ѝ. — Той млъкна и погледна настрани. — Знаеш ли кое е най-голямата злина

на Фокуса? Не е, че той е действително робство, макар че Господ знае, това го прави много по-тежко от всички други злодеяния. Не, най-голямата злина е, че самите спасители стават нещо като убийци, а първоначалните жертви са осакатени още веднъж. Дори и Анне не го разбираше напълно, а сега това я измъчва.

— Значи тъй като те искат да останат роби, ги оставяме роби?

— Не! Но фокусираният все пак е човешко същество, не много различен от някои редки типове, които винаги са съществували. Щом могат да живеят самостоятелно, щом могат да изразяват желанията си — на този етап трябва да се вслушаш... Допреди около половин ден си мислехме, че с Триксия Бонзол всичко ще е наред. Анне успя да спре вируса, за да не превземе нейния мозък. Тя нямаше да бъде сред психопатите или сред вегетиращите. Беше свободна от фиксацията за вярност към Новородените. С нея можеше да се разговаря, да бъде оценявана, утешавана. Но тя абсолютно отказва да се засягат по-дълбоките структури. Разбирането на Паяците е в центъра на живота ѝ и тя иска това да остане така.

Известно време седяха мълчаливо. Най-ужасното беше, че Фам можеше и да не лъже. Може би дори не търсеше рационални обяснения. Може би просто разговаряха за една от трагедиите на живота. В такъв случай Езр щеше да страда от злодеянията на Томас Нау до края на живота си. *Господи, колко е тежко!* И макар и кабинетът на Рейнолт да бе ярко осветен, той му напомняше за онзи мрачен момент в парка, точно след като убиха Джими. И Фам беше там и даваше утеха, която Езр не разбираше. Избърса лице с опакото на ръката си.

— Добре. Значи Триксия е свободна. Значи е също така свободна да се променя в бъдеще.

— Да, разбира се. Човешката природа винаги ще бъде непостижима за анализа.

— Чаках я цял живот. Независимо колко дълго — аз ще я чакам. Фам въздъхна.

— Тъкмо това се боя, че ще направиш.

— Ъ?

— Ти си един от най-преданите бойци, които съм срещал. И имаш талант за хората. Най-вече ти беше този, който поддържаше Чуенг Хо срещу разбойничествата на Нау.

— Не! Не можех да се меря с него. Аз само гризках по краищата, опитвах се да направя положението по-малко адско. А все пак убиваха хора заради това. Нямах гръбнак, нито организаторски способности — бях само един идиот, който Нау използваше, за да държи по-лесно хората в пътя.

Фам клатеше глава.

— Ти беше единственият, на когото се доверих за заговора, Езр. — Той млъкна рязко и се усмихна. — Разбира се, отчасти и заради това, че ти единствен имаше достатъчно ум да схванеш кой съм всъщност. Ти не се огъна и не се пречупи. Дори се дърпаше от веригата ми... Знаеш колко съм стар.

Езр го погледна.

— Разбира се.

— Много луди глави съм виждал — Фам се ухили до уши. — Ние със Сура основахме много от Великите Фамилии в тази част на обитаемото от Чуенг Хо пространство. Но ти си на ниво, Езр Вин. Гордея се, че сме роднини.

— Хммм — Езр всъщност не смяташе, че Фам би го лъгал за такива неща, онова, което казваше, беше просто твърде... екстравагантно... че да бъде истина.

Но другият не беше свършил.

— Твоите добродетели обаче си имат и лоша страна. Ти прояви търпение да играеш една роля стотици Мсек. Не изневеряваше на целите си, когато мнозина други започваха нов живот от самото начало. Сега ми разправяш, че си щял да чакаш Триксия, колкото и дълго да продължи *това* И аз вярвам, че ти наистина би чакал... завинаги. Езр, замислял ли си се, че за да станеш фокусиран, невинаги е нужен вирусът на „гнилия мозък“? Някои хора съвсем сами се фиксират. Аз ли да не знам! Тяхната воля е толкова силна — или пък начинът на мислене толкова неизменяем — че могат да изключат за всичко извън основната им фиксация. Тъкмо от това имаше нужда ти през годините под игото на Нау и Брюхел. Тъкмо то те спаси и ти помогна да крепиш и останалите Чуенг Хо. Но я си помисли сега — разбери какъв е проблемът. Не похабявай живота си.

Езр преглътна. Спомни си твърденията на Новородените, че обществото винаги е зависело от хора, които „нямат собствен живот“. Но...



— Триксия Бонзол е цел, която си заслужава, Фам.

— Съгласен съм. Но ти говориш за твърде висока цена — да чакаш цял живот нещо, което може и никога да не се случи. — Той млъкна и килна глава на една страна. — Направо е срамът, че не си фокусиран с вируса на Новородените — тогава по-лесно щяхме да те оправим! Триксия ти е такава фиксидея, че не виждаш какво става около тебе, не можеш да видиш, че нараняваш хора, нито пък онази, която би могла да те обича.

— Тъ... Коя?

— Я се замисли, Езр. Кой проектира системата за стабилност на диамантените скали? Кой убеди Нау да поотпусне примката? Кой направи така, че да е възможно съществуването на пивницата на Бени и фермите на Гонле? И то въпреки постоянните прочиствания на мозъка? Кой ти отърва задника, когато най-накрая стана напечено?

— О... — думата излезе тихо, засрамено. — Киви... Киви е свестен човек.

Истински гняв заля лицето на Фам — за първи път го виждаше такъв от падането на Томас Нау насам.

— Събуди се, дявол те взел!

— Искам да кажа, тя е умна, и храбра, и...

— Да, да, да! Всъщност, тя е истински гений почти във всяка област, мътните да го вземат! Виждам само един-двама като нея през целия си живот!

— Аз...

— Езр, не вярвам да си нравствен идиот, иначе сега изобщо нямаше да разговарям с тебе и със сигурност не бих ти приказвал за Киви. Но *събуди се* най-сетне! Трябваше да си го забелязал още преди години — но беше прекалено съсредоточен в Триксия и в собственото си чувство за вина. А сега Киви те чака, но без особени надежди, защото е толкова благородна, че уважава твоите чувства към Триксия. Помисли си как се държи, откакто се отървахме от Нау.

— Тя участва във всичко... Май всеки ден се виждаме. — Той пое дълбоко дъх. Това наистина беше като дефокусиране — да виждаш онова, което си виждал и преди, но по съвсем нов начин. Вярно беше — той зависеше от Киви даже повече, отколкото от Фам или Anne. Но тя носеше свое собствено бреме. Спомни си изражението ѝ, когато поздрави Флория Перес. Видя усмивката ѝ, когато тя се радваше на

неговия „щастлив завършек“. Странно беше да те е срам заради нещо, от което си нямал никаква представа само преди миг. — Толкова съжалявам... Аз просто... Не ми беше хрумвало!

Фам се отпусна на стола.

— Тъкмо на това се надявах, Езр. И двамата го имаме този малък проблем — скъпи сме на високите принципи и сме евтини на простото човешко разбиране. Трябва да порботим върху това. Преди секунда те похвалих и не беше лъжа. Но ако си говорим честно — чудото е Киви.

За миг Езр съвсем онемя. Някой преподреждаше бъдещето в душата му. Триксия, мечтата на половин живот, *се изплъзваше...*

— Трябва да помисля.

— Помисли. Но поговори с Киви, става ли? И двамата се криете зад стени. Направо ще се смаеш какво може да излезе от един прост откровен разговор.

Още една идея, която блесна като ново слънце. *Просто да поговори с Киви за това.*

— Ще поговоря... Непременно!

## 66.

Времето минаваше, но Арахна още дълго щеше да изстива. Последните сухи урагани продължаваха да вилнеят по средните височини, все по-близо до световния екватор.

Флайерът им нямаше крила, нито пък джетове или ракети. Той се спусна по балистична дъга, забави ход и леко кацна върху голата скала на високото плато.

От него излязоха две фигури в скафандри — едната висока и стройна, другата ниска, с крайници, разперени във всички посоки.

Майор Виктъри Лайтхил потупа по земята с върховете на ръцете си.

— Нямаме късмет — тук няма снежна покривка. Нито дири, които да можем да проследим. — Тя махна към скалистия склон на няколко десетки метра от тях. Там имаше сняг — навял в процепите, там, където в момента беше завет. Той блещукаше, прозрачно червеникав в слънчевите лъчи. — А там, където има сняг, вятърът вечно го носи насам-натам. Усещаш ли полъха?

Триксия Бонзол се наведе срещу вятъра. Чуваше го как пее покрай шлема ѝ. Засмя се.

— Повече, отколкото ти. Аз трябва да му устоявам само на два крака!

Тръгнаха към един планински склон. Триксия отдавна беше изключила мрежовата си аудиовръзка. Това време и място тя искаше да изживее непосредствено, без никой да я прекъсва. И все пак бръмченето и екраните в горната периферия на зрението ѝ я държаха в слаб контакт със ставащото в космоса и Принстън. В реалния свят зад визъора на шлема ѝ светлината беше силна кажи-речи колкото лунната светлина на Триланд, а единственото движение беше лекото движение на скрежа, понесен от вятъра.

— И според нас най-вероятно тук Шерканер е изоставил хеликоптера?

— Да, но няма никакви следи от него. Всичките файлове с данни от пътуването са объркани. Татко е контролирал машината на Рачнер

чрез мрежата. Може би е отивал на някое специално място. По-вероятно е обаче да не е имал представа накъде е тръгнал. — Триксия не чуваше истинския глас на Виктъри Лайтхил. Звучите се преобразуваха в шлема ѝ. Резултатът не беше човешка реч, със сигурност не бяха и паешките звуци, но Триксия го разбираше също толкова лесно, колкото и *несе*, а като слушаше, очите и ръцете ѝ оставаха свободни за друго.

— Но... — Триксия махна с ръка към изровената земя наоколо. — Думите на Шерканер ми звучаха разумно дори накрая, когато всичко се разпаднаше. — Говореше на същия език-посредник, който и слушаше. Процесорът в скафандъра се грижеше да преобразува звуците в достъпни за слуха на Вики.

— Той си е такъв — рече Виктъри. — Току-що бе изгубил мама. Току-що бяха помели Нишнимор, Джейберт и контраразузнаването точно под него.

В дъното на визъора си Триксия забеляза как предните ръце на Вики потръпват. Това съответстваше на присвитите устни на човек, изпитващ болка. В годините, докато беше фокусирана, тя винаги си представяше как им говори очи в очи, на еднакво равнище. В безтегловност положението беше горе-долу такова. Но на земята... ами, човешките тела се изпъваха нагоре, а тези на Паяците се сплескваха. Ако нямаше долен визъор, щеше да пропуска „израженията на лицето“ — и, още по-зле, можеше да стъпче най-добрите си приятели.

— Благодаря, че дойде с мен, Триксия. — Ключовете в езика-посредник сочеха, че гласът на Вики трепери. — Била съм тук, в Далечния юг и преди — официално, с братята и сестрите ми. Обещахме си за известно време да го оставим на мира, но... не мога... и не мога да посрещна това сама.

Триксия размаха ръка в жеста, който означаваше успокоение и разбиране.

— Искях да дойда тук още откакто излязох от Фокус. Най-сетне се чувствам личност, а като съм с теб, все едно имам семейство.

Една от свободните ръце на Вики се пресегна и потърка лакътя на Триксия.

— За мен ти винаги си била личност. Спомням си, когато Гокна загина и Генералът ни разказа за вас. Татко ни показа записите — още

от първия път, когато си се свързала с него. Тогава той все още си мислеше, че вие, преводачите, сте някакъв вид изкуствен интелект. Но на мен ми се струваше, че си личност, а и си личеше, че татко много те харесва.

Триксиа направи жеста за усмивка.

— Милият Шерк беше толкова убеден в съществуването на невъзможни неща като изкуствения интелект. За мен Фокусът винаги е приличал на сън. Моята мисия беше да разбирам идеално вас, Паяците, а емоциите просто си вървяха с нея. Такъв страничен ефект Томас Нау изобщо не беше очаквал. — Себеосъзнаването като Паяк стана бавно, все по-силно с напредването в езика. Радиодебатът беше повратната точка — когато Триксиа, Зинмин Брут и останалите се преобразиха в действителност и взеха страна в усъвършенстването на техния занаят. *Толкова съжалявам, Ксопи. Ние бяхме фокусирани — и изведнъж ти се оказа врагът. Когато проверихме твоите МРИ-кодове, всъщност не разбрахме как сме те убили. На всеки от нас можеше да се случи да превежда Педуре, всеки можеше да се окаже на мястото ти.* И тогава Триксиа за първи път използва комуникационните канали и така се разкри пред Шерканер Ъндърхил.

Сега гладката скала беше напукана, издигаше се и се връзваше в склона. Там имаше снежни петна и цепнатини, засенчени от слънчевата и звездна светлина. Виктъри и Триксиа изпълзяха по скалите в подножието на хълма и се вгледаха в сенките. Това не беше сериозно издирване — по-скоро акт на почит. Въздушните и орбитални служби бяха приключили издирването преди много дни.

— Мислиш ли... мислиш ли, че някога ще го намерим, Виктъри? — през повечето й години във Фокус Шерканер Ъндърхил беше центърът на вселената за Триксиа Бонзол. Едва забелязваше стотиците предани посещения на Анне Рейнолт и на Езр, но Шерканер Ъндърхил беше истински. Спомняше си стария паяк, който имаше нужда от дървеница-водач, за да не обикаля в кръгове. Колко ли далече бе отишъл?

Виктъри се умълча. Беше се изкачила няколко метра по-нагоре по склона и ровичкаше под една издатина. Като всички от нейната раса, и тя беше по-добра от човеците в скалното катерене.

— Рано или късно, да. Знаем, че не е на повърхността. Може би... Според мен Мобияй е извадил късмет и е намерил дупка, по-

дълбока от няколко метра. Но дори и това не става за убежище. Тялото на татко щеше бързо да изсъхне до смърт. — Тя се измъкна изпод скалата. — Странна работа. Когато Планът се разпадаше, си мислех, че сме загубили мама, а татко можем да спасим. Но сега... Знаеш ли, че човешките току-що направиха нови сонограми от дъното на Далечния юг? Бомбите на Сродниците са разрушили Парламента и най-горните пластове. Под тях има милиони тонове раздробени скали — но има и открито пространство, останките от суперубежището на южаните. Ако мама и Хрунк са успели да стигнат живи в някоя от тези...

Триксия се намръщи — беше видяла новината.

— Но докладът твърди, че да се копае е твърде опасно, че така просто ще се разрушат отворените пространства. — А когато Новото слънце изгрее, тези милиони тонове скала без съмнение ще се срутят върху убежището.

— Да, но ние имаме време да планираме всичко. Ще подобрим човешките екскавационни технологии. Може би ще можем да влезем там от много по-далеч, да прокопаем тунели на много голяма дълбочина, като поддържаеме равновесието с каворит. Някой ден, преди Новото слънце да изгрее, ще разберем какво има в тези суперубежища. И ако мама и Хрунк са там долу, ще ги спасим.

Запътиха се на север покрай могилата. Дори и това да беше хълмът, където Шерканер бе изоставил Тракт, бяха доста далеч от мястото, където вероятно се бе приземил Рачнер. И все пак Виктъри надничаше във всяка пролука.

Триксия не можеше да я догони. Тя се изправи и се огледа към далечината. Небето над южния хоризонт сияеше, сякаш долу светеше град. И почти беше така. Старите ракетни бази ги нямаше, но сега светът бе намерил по-добър начин да използва високото плато. Мини, в които добиваха каворит. Компании от целия пробуждащ се свят се бяха юрнали насам. От орбита се виждаха огромните кариери, простиращи се от мястото на първоначалната операция на Сродниците на хиляди мили по ширналата се пустош. Тук сега работеха един милион Паяци. Дори и никога да не изобретяха начин за синтезиране на вълшебното вещество, каворитът щеше да предизвика революция в местните космически полети и отчасти да компенсира липсата на други небесни тела в тази слънчева система.

Виктъри сякаш забеляза, че Триксия забави крачка. Паякът намери един кръгъл балван, скрит на завет, и се настани върху него. Триксия приседна до нея, доволна, че се изравняват. По равнините в южна посока виждаха стотици могили — всяка от тях можеше да е последният подслон на Шерканер. Но в небесното сияние отвъд хоризонта искрици светлина бавно пълзяха нагоре — антигравитационните товарни кораби издигаха товари в небето. В цялата човешка история антигравитацията беше една от Изгубените илюзии. А ето — съществуваше.

Вики доста време не промълви нито дума. Човек, непознаващ Паяците, би си помислил, че тя спи. Но Триксия виждаше издйническите движения на ръцете, с които се храни и чуваше плач — за това не ѝ беше нужен превод. Понякога Вики беше такава — отхвърляше образа, който поддържаше пред своя екип, пред Белга Ъндървил и пришълците от космоса. Малката Виктъри се беше справила много добре, почти също толкова добре, колкото и майка ѝ би го направила — Триксия беше сигурна в това. Тя доведе Великото разузнаване на своите родители до заключителния триумф. В очилата си Триксия виждаше десетина настоятелни обаждания за майор Лайтхил. Час или два в самота — понастоящем Виктъри можеше да си отдели само толкова. Освен Брент, Триксия вероятно беше единствената, която знаеше за вътрешните съмнения на Виктъри Лайтхил.

Изчезващата се издигна в небето и завъртя сенките по изровената земя. Това беше най-топлото време във Високата екватория за двеста години напред, но най-доброто, което звездата можеше да постигне, беше да издигне мека мъгла от изпарения.

— Надявам се на най-хубавото, Триксия. Генералът и татко — и двамата са такива умници! Не може и двамата да са мъртви. Но те... и аз... трябваше да осъществят много трудни неща. Хората, които ни се доверяваха, загинаха.

— Беше война, Виктъри. Срещу Педуре, срещу Новородените. — Това си казваше и Триксия, когато си мислеше за Ксопи Ренг.

— Да. И тези, които оцеляха, се справят добре. Дори и Рачнер Тракт. Той няма да се върне в кралската служба. Чувства се предаден. И беше предаден. Но той сега е горе с Джирлиб и Диди — тя посочи към L1. — Става нещо като паешки Чуенг Хо. — Тя млъкна, после

рязко плесна по камъка, на който седеше. Триксия чуваше, че истинският ѝ глас е гневен, отбранителен. — По дяволите, мама беше добър генерал! Аз никога не бих сторила онова, което направи тя — наследила съм твърде много черти на татко. И в първите години се получаваше — съчетанието от неговия гений и нейния даваше в резултат още по-голям гений. Но им ставаше все по-трудно и по-трудно да прикриват контраразузнаването. Видеомантията беше страхотен параван — тя ни позволяваше да разполагаме с независим хардуер и секретен поток от данни под носа на хората. Но ако бяхме допуснали дори и една-единствена грешка, ако хората се бяха досетили, можеха да убият всички ни. Тази мъка разяде сърцето на мама.

Ръцете, с които се хранеше, се замяха без посока, чу се сподавено съскане. Виктъри ридаеше.

— Само се надявам да е казала на Хрункнер. Той беше най-верният приятел, който някога сме имали. Обичаше ни, макар и да ни смяташе за рожби на извращение. Но мама така и не можа да го приеме. Тя искаше твърде много от чичо Хрунк, и когато той така и не се промени, тя...

Триксия плъзна ръка по средата на гърба ѝ. Това беше най-близкия жест до прегръдката с много ръце, достъпен за човека.

— Знаеш колко много искаше татко да каже на Хрунк за контраразузнаването. Последния път в Принстън двамата с татко си мислехме, че ако успеем, и мама ще се включи. Но не. Генералът... не умееше да прощава. Но накрая... ами, тя поиска точно Хрунк да я придружи до Далечния юг. Щом му се е доверила за това, без съмнение би му разказала и останалото. Нали? Щеше да му каже, че не всичко е било напразно.



## ЕПИЛОГ

*Седем години по-късно...*

Светът на Паяците си имаше луна — диамантената скала на L1 беше прикрепена на синхронна орбита около географската дължина Принстън. Според критериите на повечето обитаеми светове тази луна беше направо жалка — едва се виждаше от земята. На четирийсет хиляди километра разстояние канарата от лед и диаманти блещукаше мъждиво в светлината на звездите и на слънцето. И все пак напомняше на половината свят, че вселената не е онова, което са си мислели.

Напред и назад от канарата се простираше наниз от мънички звездички-мъниста, които с всяка година ставаха все по-ярки: лагерите и фабриките на Паяците. В началото те бяха най-примитивните конструкции, летели някога в космоса — евтини, прекалено големи и прекалено населени, носещи се на крила от каворит. Но Паяците се учеха бързо и добре...

В Големия лагер на Арахна и преди бяха провеждани държавни приеми. За отпътуването на флотата към Триланд самият крал беше долетял на орбита. Флотата се състоеше от четири кораба, подновени от капиталната индустрия на неговата империя и на целия свят. И с нея пътуваха не само Чуенг Хо, жители на Триланд и Новородени. На борда имаше и двеста Паяка, предвождани от Джирлиб Лайтхил и Рачнер Тракт. Те за първи път използваха подобрените рам-двигатели и апаратурата за летаргичен сън. Още по-важно, у тях бяха ключовете към шифрованите знания, излъчени на светлинни години разстояние към Триланд и Канбера.

Почти десет хиляди паяка се бяха издигнали в космоса по случай това заминаване — Кралят летеше с един от първите фериботи — притежание на цяла Арахна, и този „прием“ се проточи повече от 300 Ксек. Оттогава насам близкото космическо пространство около Арахна беше населено повече с паяци, отколкото с хора.

Според Фам Нувен така е редно и да бъде. Цивилизациите на Клиентите трябва да доминират в територията около техните планети. По дяволите, за Чуенг Хо това беше най-важната функция на местните — да строят докове, където корабите да могат да бъдат ремонтирани и подновявани, да предоставят пазари, които превръщаха преодоляването на междузвездни разстояния в доходоносно занимание.

За това второ заминаване Големият лагер беше почти толкова претъпкан, колкото и за Сбогуването със заминаващите на Триланд, но самият прием беше много по-малък — за десет-петнайсет души. Фам знаеше, че Езр, Киви, Триксия и Вики бяха уредили приемът да се проведе в достатъчно тесен кръг, че хората да могат да разговарят и да се изслушват. Може би за последен път толкова много от оцелелите играчи се събираха на едно място.

Балната зала на Големия лагер на Арахна беше нещо ново във вселената. Паяците летяха в космоса само от 200 Мсек, които се равняваха едва на седем техни години. Балната зала беше първият им опит за великолепие в безтегловност. Не можеха да се мерят с биоинженерството на парковете на Чуенг Хо. Всъщност повечето Паяци все още не бяха осъзнали, че за звездните пътешественици живият парк е най-великият символ на власт и умения в космоса. Вместо това дизайнерите на Краля бяха заели от Чуенг Хо неорганичните конструкции и се бяха опитали да адаптират собствените си архитектурни традиции към безтегловността. Без съмнение след още някой и друг век щяха да се смеят на това си постижение. Или пък може би грешките ще се превърнат в част от традицията.

Външната стена представляваше мозайка от стотици прозрачни плочки, вградени в титаниева решетка. Някои бяха от диамант, други — от кварц, а трети — почти матови за зрението на Фам. Паяците все още предпочитаха директния изглед. Видеотапетите и човешките мониторни технологии изобщо не можеха да удовлетворят обхвата на тяхното зрение. Полихедралната повърхност се издуваше навън и образуваше мехур с диаметър петдесет метра. В основата му проектантите на Паяците бяха вградили терасирана могила, която се

издигаше към масите горе. Наклонът ѝ беше плавен според критериите на Арахна, с широки, просторни стълбища. За човешките очи могилата изглеждаше като остра, стръмна канара, а стъпалата представляваха странни, тесни первази. Но цялостният ефект и за човеци, и за Паяци беше в това, че на която и маса да седнеш, виждаш половината небе. Големият лагер представляваше продълговата конструкция, стабилизирана за приливите, като балната зала беше откъм края, насочен към планетата. За наблюдателя, гледащ право нагоре, светът на Паяците изпълваше по-голямата част от гледката. Отстрани диамантената скала и човешките убежища представляваха подреден хаос, който с всяка година растеше на дължина. В другата посока се виждаха Кралските докове. От това разстояние те изглеждаха като с нищо незабележително струпване на светлини, които сегиз-тогиз примигваха ситно. Паяците строяха инструментите за построяване на инструменти. След още няколко години щяха да изградят гръбнака на първия си космически кораб.

Анне и Фам пристигнаха точно навреме. Макар този банкет да беше малък, домакините бяха уточнили, че облеклото трябва да бъде официално. Те се издигнаха нагоре, етаж подир етаж, като ту тук, ту там докосваха стъпалата, за да се насочат към кръглата маса най-горе. Домакините вече бяха там — Триксия и Вики, Киви и Езр, както и всички други гости — и жители на Арахна, и човеци. Анне и Фам пристигнаха последни — гостите, с които се сбогуваха.

След като се настаниха, откъм основата на могилата заприиждаха прислужници-Паяци, понесли блюда с паешка и човешка храна. Двете раси можеха да се хранят заедно, макар всяка да намираще храната на другата за гротескна.

Изядоха предястията в традиционното за Паяците мълчание. После Триксия Бонзол стана от мястото си сред Паяците и произнесе предварително подготвена реч, също така величествена, както и при изпращането на Джирлиб. Фам изстена наум. Освен Белга Ъндървил всички тук бяха близки приятели. Знаеше, че и на тях им е толкова до официалности, колкото и на него. И все пак поводът беше тъжен и като че изискваше нещо повече от обикновено сбогуване. Огледа се крадешком около масата. Толкова сериозни бяха човеците в официалното си облекло, чиито модели бяха поне отпреди хиляда години. Но като че нямаша намерение да спазват дипломатическите

условности. Ъндървил вероятно беше най-обидчивата тук, но дори и тя не обичаше много-много официалностите. Ако сега някой не вземеше думата, можеха да изкарат и целия прием, без да си говорят.

И затова когато Триксия свърши и седна, Фам лекичко изля половин литър вино във въздуха над масата. Тъмночервената течност се развълнува — неловко разливане, което би станало и още по-неловко, в зависимост от това върху кого ще се разплиска. Фам бучна пръст в бълбукащата течност и го размаха небрежно. Мехурът се разтегна и се оплете от собственото си повърхностно напрежение. Определено успя да привлече вниманието им — на Паяците даже още повече, отколкото на човеците. Той махна на един прислужник и онзи се приближи с вакуумна салветка в ръка. После се ухили на публиката.

— Хитър номер, а?

Киви се наведе напред и го погледна.

— По-хитър ще е, ако успееш да го приземиш, без да изцапаш — тя също се усмихваше. — Аз ли да не знам! И дъщеря ми си играе с храната.

— Да. Добре де, ще го запазя цял доколкото мога. — Ръката му отново превърна въртящата се плитка в развълнувано кълбо. Още не си беше оцапал дори дантелените маншети. Киви го наблюдаваше с напрегнат професионален интерес. Същите номера тя някога правеше със скали, тежачи милиарди тонове. Фам изобщо не се съмняваше, че малката Кира Вин-Лизолет си играе с храната — Киви дори най-вероятно насърчаваше дяволчето да го прави.

Остави червения мехур да плава над стола му и махна на прислужника да донесе следващото ястие.

— По-късно ще ти покажа някои фокуси — ще видиш ти!

Виктъри Лайтхил се надигна на стойката си. Ръцете, с които се хранеше, преобразиха гласа ѝ в тъжно цвъртене.

— Фокуси... дълго тъжно липсва... дрексип. — Поне на Фам му се стори, че каза това. Макар и след толкова време — и с преобразувателя, който пригаждаше фонемите към слуха — Паешкият език продължаваше да го затруднява повече от всеки познат човешки език. Триксия, която седеше до Лайтхил, се усмихна и преведе:

— Твоите фокуси ще ни липсват, магьоснико. — В гласа ѝ се долавяше същата тъга, която той разпозна и в паешките звуци. По

*дяволите. Все едно сме на погребение.*

Затова Фам се усмихна лъчезарно и се престори, че не е схванал смисъла.

— Да. След по-малко от мегасекунда двамата с Анне заминаваме. — Заедно с още хиляда души: Новородени, бивши Фокусиращи и дори неколцина Чуенг Хо. Три звездни кораба с хиляда души екипаж. — Когато се върнем, може би ще са изминали два века. Но хей! Чуенг Хо са свикнали и на по-дълги раздели. Знаем, че във вашите докове се строят кораби — той махна към трепкащите светлини в небесната далечина зад Виктъри Лайтхил. — Мнозина от вас също ще летят сред звездите. Много е вероятно някои от нас отново да се срещнат — тогава ще имаме да си разказваме нови истории, както винаги е било с Чуенг Хо и обитателите на звездните светове.

Езр Вин кимаше.

— Да, ще има и бъдещи срещи, макар и да не знаем как и къде. Но за мнозина от нас тази среща ще е последна. — Езр не смееше да го погледне в очите. *В дъното на душата си дори Езр се съмнява.* А беше дал половината си печалба от мисията на Фам и Анне, за да им помогне да се подготвят.

Но Киви положи ръка на рамото на младия Вин.

— Предлагам да определим координати за срещите, както правят великите фамилии. — Измина време, пространство, цял човешки живот. Тя погледна Анне и ѝ се усмихна. Сега Киви освен инженер беше и майка. През повечето време тя като че беше най-щастливата тук. Но Фам все пак понякога забелязваше тъмна сянка — може би тогава тя си мислеше за собствената си майка, другата Кира. Киви одобряваше полета към Балакреа. По дяволите, той беше убеден, че тя щеше да е на борда, ако не бяха Езр, децата ѝ и новия свят, който градеше тук. Езр се научи да ръководи хората — още повече, че сега наистина беше Предводител на флота за всички човеци. Но геният на Киви бе опората, от която той зависеше. Тя беше тази, която преценяваше коя точно технология би била най-ценна според Паяците. Ако не бяха осъществените от нея сделки, корабостроителницата на Паяците щеше да си остане мечта. Езр винаги беше смятал себе си за провалилия се малък син. *Чудя се дали двамата с Киви разбират наистина какво изграждат.* Те имаха деца. Джау и Рита — също,

както и мнозина от другите. Гонле и Бени построиха ясли за всички мъници — място, където децата и паячетата си играеха, докато родителите им се трудеха заедно. Човешко-Паешкото предприятие се разрастваше с всяка година. Също като Сура Вин много, много отдавна, Киви и Езр можеха и да не се занимават много с търговия, но в този край на обитаваното от Чуенг Хо пространство скоро ще избухне светлина, ново начало, което ще затъмни и Канбера, и Намджем.

Избухване на светлина. Да!

— Тогава да определим координати! Следващият Изгрев на новото слънце — или може би няколко Мсек по-късно, защото май си спомням, че точно след като слънцето светне, не е много приятно. — Около два века. *Това добре се съчетава с другите ми планове.*

Триксиа преведе думите на Виктъри:

— Да, в началото на следващия Период на светлината. Тук, в Големия лагер — колкото и да се е разраснал тогава. — Тих смях. — Ще си запиша да не спя тогава и да не се намирам на светлинни години разстояние оттук.

— Дадено! Дадено! — отекнаха гласове край масата.

Белга Ъндървил забръмча и засъска — както обикновено, Фам не разбра и дума от всичко онова, което каза тя. Само усети, че тонът ѝ е изпълнен с агресивно недоверие. За щастие в качеството си на началник на Кралското разузнаване ѝ се полагаше личен преводач. Зинмин Брут седеше до нея и я слушаше с бегла усмивка. Брут всъщност май харесваше бабата. Когато тя свърши, той изтри усмивката от лицето си и се намръщи подобаващо.

— Това си е чиста глупост или някакво човешко безумие, което не разбирам. Имате три кораба и с тях възнамерявате да свалите империята на Новородените? Но нали от седем години насам твърдите, че Паяците нямамо защо да се страхуват от външна инвазия, че една планетарна цивилизация, разполагаща с развити технологии, винаги може да изгради успешна отбранителна стратегия. Новородените сигурно имат хиляди военни кораби на своя територия, но вие разправяте, че сте щели да ги смъкнете от власт. Лъгали ли сте ни през цялото това време или просто прекалено много си въобразявате?

Виктъри Лайтхил избръмча един въпрос — изказа се толкова кратко и ясно, че не се наложи Триксиа да превежда.

— Но сигурно... ще ви помагат... други Чуенг Хо?

— Не — отвърна Езр. — Аз... Ще бъда откровен с вас. Чуенг Хо не обичат да воюват. Много по-лесно е да оставиш тираните на самотек. „Остави ги да се продадат“, както казва старата пословица.

През цялото това време Анне Рейнолт мълчеше. Но сега се намеси:

— Всичко е наред, Езр. Вие вече ни помогнахте... — Тя се обърна към Белга Ъндървил. — Госпожо генерал, все някой трябва да свърши това. Новородените и Фокусът са нещо ново. Ако ги оставим на самотек, те само ще станат по-силни — и някой ден ще дойдат да ви изядат.

Недоверието ѝ пролича съвсем очевидно по трепването на най-дългите ръце на Ъндървил.

— Да, отново противоречие. През последните години вие ни убедихте да не се ограничаваме с търговията и да ви помогнем с оръжие и оборудване. — Ако говореше човек, сигурно щеше да хвърли поглед към Виктъри Лайтхил. По тези въпроси съветник на Краля беше именно тя. — Но с какво ще ни помогне вашето самоубийство?

Анне се усмихна, но Фам усети, че въпросът я е напрегнал. Белга повдигаше тези въпроси и на по-официални форуми и тук не беше много вероятно да се съгласят с нея. Но тя не разбираше, че тази мисия даваше по-голям отвсякога шанс на Анне Рейнолт.

— Не е самоубийство, госпожо генерал. Ние разполагаме със специални предимства и двамата с Фам знаем как да ги използваме. — Тя постави дланта си върху тази на Фам. — Наела съм един от малцината командири в човешката история, който е успявал в такива начинания.

*Да, на Стрентман ситуацията беше подобна, Бог да ми е на помощ.* Известно време никой не промълви и дума. Виненият мехур се беше издигнал нагоре. Фам забодя пръста си в центъра му на въртене и леко го приплъзна обратно пред себе си.

— Разполагаме с предимства, много по-конкретни от безстрашното ми предводителство. Анне познава вътрешното устройство на системата почти толкова добре, колкото и Пастирите. — А тяхната малка флотилия ще бъде оборудвана с хардуер-изненада, първите продукти на технологичното сътрудничество между хората и паяците. Но не в това беше най-голямата сила на флотата. Екипажите

на техните три кораба се състояха предимно от бивши фокусирани, които познаваха механизмите на автоматиката на Новородените и искаха да свалят тиранията също толкова силно, колкото и Анне. Имаше дори и неколцина от първите дефокусирани Новородени. Докато говореше, Фам забеляза, че Джау Ксин го гледа напрегнато, а Рита Лиао на свой ред наблюдава мъжа си. И те биха дошли, ако не бяха трите им деца. И дори и сега имаше шанс. Фам все още разполагаше с четири дни, за да ги убеди. Ксин беше служил като Главен пилот при чичото на Нау преди пътешествието до Арахна. А последните новини от Балакреа бяха, че кликата на Нау отново е на върха.

Докато описваше плановете, Фам оглеждаше лицата. Езр и Киви, Триксия и Виктъри, разбира се, Джау и Рита. Те всъщност не смятат, че са на погребение. *Разбират, че шансовете ни са добри, но се тревожат за нас.*

— Изучаваме и записите на Нау и излъчванията, които сме получили и продължаваме да получаваме от Балакреа. Подлъгахме ги да мислят, че Новородените са победили тук. Планираме да успеем да се внедрим в тяхната система преди да са разбрали, че не сме дружелюбно настроени. Ние знаем *много* за вътрешните фракции в тяхното висше общество. Общо взето... — общо взето, май не биваше да се захваща с това. Но Анне беше права за Фокуса и го искаше повече от всичко на света. А за след това той си имаше свой собствен велик проект и привличането на Анне за него си струваше рисковете. — Общо взето, имаме шанс. Ще бъде хазартно начинание, авантюра. Искан да нарека флагманския ни кораб „Дивата гъска“, но Анне не ми позволи.

— Ха! — възкликна Анне. — Според мен „Награда за новородените“ е много по-подходящо име. Като победим, тогава го прекръсти на „Дивата гъска“!

Вече сервираха първото основно ястие и на Фам не му се удаде да й отговори. Вместо това той демонстрира на останалите как можеш да напъхаш половин литър вино обратно в колбата, без да пролееш и капчица. Усмихна се на себе си. Дори и другите Чуенг Хо не бяха виждали подобно нещо. Това беше само едно от предимствата да си пътувал много.



Банкетът продължи доста Ксек. Имаха време да разговарят за много неща, да си спомнят къде са били и за приятелите, загинали, за да е възможно настоящето. Но най-голямата изненада дойде чак накрая, когато Анне изтъкна нещо, за което не се беше досетил никой от Паяците, дори и Виктъри Лайтхил.

По време на вечерята Анне се поотпусна. Фам знаеше, че събраните на едно място хора все още я изнервят. Тя можеше да *играе* почти всякакви роли, но притежаваше вътрешна плахост, която невинаги проличаваше, освен когато беше откровена.

Беше се научила да се доверява на тези хора — докато темата на разговора засягаше какво може да направи с Новородените, тя съвсем истински се забавляваше. А Анне Рейнолт все още притежаваше много качества, от които нейните приятели имаха нужда. Тя разбираше бившите фокусирани по-добре от всеки друг. Фам я слушаше как бърби с Триксия Бонзол и Виктъри Лайтхил и им предлага начини да обогатят преводаческите услуги. *От първия миг, в който те видях, за мен ти беше нещо уникално.* Огненочервената коса, бледата, почти розова кожа. Такъв контраст със собствената му черна коса и мургав тен. В този край на Обитаваното от хора космическо пространство нейният външен вид наистина беше рядкост. Но после той научи и какво се крие зад тази външност — умът, храбростта... Да я последва до Балакреа щеше да си струва, дори и ако не кроеше планове за по-нататък.

Донесоха и питиетата след десерта. Еквивалентът на Паяците бяха малки черни топчета, които те пробиваха, изсмукваха и изплюваха в натруфени плювалници.

Фам вдигна тост за успех в начинанията и на двете групи, и за срещата, определена за след два века.

Езр Вин се наведе зад Киви и го погледна.

— А след като се срещнем отново? След като освободите Балакреа и Френк? Тогава какво? Кога най-сетне ще ни го кажеш?

Анне се усмихна на Фам.

— Да, разкажи им за твоето преследване на дивата гъска.

— Хмммм. — Неловкостта на Фам не беше изцяло престорена. Никой не знаеше за това освен Анне. Може би защото този план бе грандиозен дори и в сравнение с предишните му грандиозни планове.

— Добре. Знаете защо дойдохме на Арахна — заради тайната на Изчезващата звезда и наличието на разумен живот. Прекарахме четирийсет години под ботуша на Томас Нау, ала научихме невероятни неща.

— Така е — потвърди Езр. — Никога човечеството не е намирало толкова много и разнообразни чудеса на едно място.

— Ние, хората, си въобразявахме, че знаем кое е възможно и кое — не. Само неколцина откачалки все още мислеха другояче — главно астрономи, наблюдаващи далечни загадки. Е, Изчезващата беше първата от тях, която видяхме отблизо. И вижте какво намерихме тук — звездна физика, която все още не разбираме добре; каворитът, който разбираме още по-малко...

Фам прекъсна речта си — беше забелязал погледа на Киви. Тя си спомняше нещо от кошмара. Отклони очи, но Фам не продължи, и след малко тя заговори с много тих глас:

— Томас Нау говореше така. Той беше злодей, но... — Но злодеите, най-опасните злодеи, често имат много умни идеи. Тя преглътна и продължи по-уверено. — Спомням си как Фокусираните провеждаха ДНК-анализ на океанския лед, който донесохме. Разнообразието беше по-голямо, отколкото на хиляда планети. Анализаторите мислеха, че причината е разнообразието на екологичните ниши на Арахна. Томас... Томас смяташе, че то е толкова голямо, защото някога Арахна е била кръстопът.

Езр пое ръката на Киви.

— Не само Томас Нау смяташе така. Всички ние се чудехме. Тук има твърде много кристален въглерод — диамантените форами, диамантената скала. Нечии компютри? Но форамите са твърде малки, а нашите планини на L1 — твърде големи... а сега те са само мъртви камъни.

Джау Ксин се обади отсреща:

— Може би не съвсем. Каворитът съществува.

Белга Ъндървил проскърца нещо — сякаш не беше особено впечатлена. Виктъри се разсмя. След миг Зинмин преведе:

— Значи Изопаченията на Келм намериха нов привърженик — само дето този път нашият свят стана сметище, а ние, Паяците, сме еволюирали от Божиите паразити. Ако това е вярно, къде е останалата част от суперимперията?

— Аз... не знам. Спомнете си, това е било преди петстотин-хиляда милиона години. Може би е избухнала война. Едно от най-лесните обяснения за вашата слънчева система е, че е била военна зона, чието слънце е било унищожено, а всички планети без една — изпарени. А единствената оцеляла е била закриляна от някаква велика магия. Или империята е прераснала в нещо друго, или пък ни оставя да се развиваме със собствено темпо. — Някои от възможностите звучаха много глупаво, когато ги произнасяше на глас. Ръцете, с които се хранеше Ъндървил се разпериха в жест, в който Фам разпозна усмивка на съмнение.

— Говориш съвсем като Келм. Но, виждаш ли, теорията ти „обяснява“ какво ли не, но не ни помага с нищо, а и няма как да бъде проверена.

Гонле Фонг замахна рязко във въздуха с ръка — несъзнателно усвоен паешки жест.

— Защо ни е да спорим? Арахна е място, където всички Изгубени илюзии са се сбъднали. Прекрасно. Това е просто, обединяващо заключение. В същото време ние живеем тук и сега, няколкостотин светлинни години, хиляда години. Каквото и да е обяснението, предстои ни цял живот да печелим само от играта с онова, което виждаме сега на Арахна!

Фам кимна учтиво.

— Да. Истинска Чуенг Хо позиция. Но, Гонле, аз съм роден в цивилизация на замъци и оръдия. Дълго живях — не броим летаргичния сън — и много съм видял. От времето на Зората на цивилизацията ние, хората, сме научавали тук едно, там друго — но най-вече сме се учили докъде се простират границите. Планетарните цивилизации преживяват възход и падение. В разцвета си те са прекрасни, но после пада мрак. Замъци, оръдия и още по-лоши неща. Но дори и ние, Чуенг Хо, оцеляваме и преуспяваме, но сме открили граници, към които можем само плахо да се приближим — като скоростта на светлината например. Аз се разбих в тези граници при Зева Бризго. Когато научих за Фокуса, реших, че може би той е начинът да сложим край на мрака между цивилизациите. Грешах. — Той погледна Анне в очите. — Затова се отказах от мечтата си — мечтата на целия ми живот... и после се огледах. Тук, на Арахна, ние най-сетне намерихме нещо, надхвърлящо нашите граници. Нещо

съвсем дребно, останки от бляскаво величие. Гонле, съществуват хоризонти на планиране и хоризонти на планиране... Езр ме попита какво смятам да правя, след като свалим новородените от власт и всички ние се срещнем отново. Е, ето какво: отивам там, откъдето е дошла Арахна.

Гласът на Триксия, която превеждаше думите му, утихна, и около масата се възцари абсолютна тишина. Езр седеше като омагьосан. Досега Фам бе споделял това само с Анне — като се имаше предвид всичко, което ставаше, беше им лесно да опазят тайната. Но Езр Вин цял живот се бе възхищавал от епохите на Зората на цивилизацията и на Изгубените илюзии, и сега виждаше, че все още има шанс да се доберат до тях. Момчето гледеше безмълвно, в унес. После критичната му мисъл се събуди. Не се оплакваше — той *искаше* планът на Фам да успее, но...

— Но какъв багаж ще вземеш? И...

— Какъв багаж ли? Лесен въпрос — макар че разполагаме с два века да го обмислим. Но виж, човечеството наблюдава звездите с помощта на развити технологии от хиляди години. По едно или друго време почти всяка цивилизация на Клиентите е монтирала редове от стометрови огледала и е измисляла какви ли не още по-хитри начини, за да шпионира какво става далече-далече. Откриваме загадки. Ту тук, ту там в галактиката засичаме спътници-съгледвачи и древни радиопредавания.

— Значи ако имаше и нещо повече, щяхме да го видим — обади се Езр, но очевидно знаеше какво следва. Аргументите бяха в древната история.

— Само ако погледът ни стига дотам. Но части от сърцето на галактиката са доста прикрити. Ако тази наша суперцивилизация не използва радио, ако разполага с нещо по-добро от спътници-съгледвачи... там, в сърцето на галактиката, е едно от местата, където могат да се скрият от погледа ни. — А ексцентричната орбита на Изчезващата най-малко бе минавала през тези невидими дълбини.

— Добре, Фам. Съгласен съм, всичко съвпада. Но ти говориш за трийсет хиляди светлинни години път — това е почти толкова далече, колкото до облаците в пълна сянка.

— Сто пъти по-далеч от най-далечните краища, където са достигали Чуенг Хо! — възкликна Гонле. — Без междинни станции-

цивилизации твоите двигатели ще се изтощят за по-малко от хиляда години! Можем да си мечтаем за подобна мисия колкото си искаме, но тя е напълно извън възможностите ни!

Фам се усмихна на всички:

— Извън сегашните ни възможности — да.

— Тъкмо това казвам и аз! Никога не е било по силите ни.

Но в очите на Езр искрата вече проблясваше.

— Гонле, той иска да каже, че в бъдеще може и да е по силите ни!

— Да! — Фам се наведе напред. Чудеше се колко ли от тях може да увлече с тази мечта. — Хайде да си направим малък мисловен експеримент. Да се върнем отново в зората на цивилизацията. Тогава за няколко кратки века хората са *очаквали* всичко радикално да се подобри в бъдеще. С Арахна вие връщате частица от този дух. Може би сега не вярвате в това. Не виждате каква цивилизация изграждате. Езр и Киви, вие основавате Велика Фамилия, която ще надмине всичко, съществувало в историята на Чуенг Хо. Триксия и Виктъри и всички Паяци ще бъдат най-великото нещо, което някога се е случвало с нашия бизнес. А вие едва започвате да разбирате противоречията на Арахна. Прави сте — днес да се говори за пътешествие към центъра на галактиката е все едно дете да се плиска на плиткото и да разправя как ще прекоси океана. Но ще се обзаложа с вас: до следващия Период на светлина вие ще разполагате с нужната ми технология.

Той погледна седящата до него Анне. Тя му се усмихна — усмивка едновременно щастлива и малко подигравателна.

— Ние с Анне и екипажът на нашата флота от три кораба възнамеряваме да свалим от власт системата на Новородените. Ако успеем там — *когато* успеем — ще оставим след себе си високотехнологична цивилизация. Ние ще се сдобием с по-голяма флота — поне от двайсет кораба. И тогава Анне ще ми позволи да прекръстя нейния флагмански кораб на „*Дивата гъска*“. После ще се върнем тук и ще оборудваме експедиция... за издирване. — Щеше ли Анне наистина да дойде с него? Тя каза „да“. Дали свалянето на тиранията на Новородените щеше да вдигне товара от плещите ѝ? Може би не. След победата цели светове щяха да бъдат като отделението на дефокусираните в Купола на Хамърфест. Може би тя щеше да реши, че не може да изостави спасените от нея хора. И

тогава? *Не зная.* Някога много го биваше по самотата. Сега... *колко странно — променил съм се.*

Сега Анне се усмихваше нежно. Тя стисна ръката му и кимна утвърдително на току-що описания от него договор. Фам огледа лицата. Киви изглеждаше смаяна. Езр приличаше на човек, който отчаяно иска да повярва, но стремежите, изпълващи целия му живот, пречеха. Що се отнася до Паяците, израженията им се простираха от агресивното „Я да видим!“ на Ъндървил до...

Докато Фам говореше, Виктъри Лайтхил седеше неподвижна и мълчалива — дори и ръцете, с които се хранеше, не помръдваха. Сега зачурулика — тихо, тъжно и учудено. Наложил се Триксия да преведе:

— На татко този план щеше много да му хареса.

— Да — потвърди Фам. Ъндърхил беше гений и мечтател, излязъл направо от Зората на цивилизацията. Фам отдавна бе прочел „видеодневниците“ на Триксия — историята на контраразузнаването на Ъндърхил. Паякът бе навлязъл дълбоко в автоматиката на Новородените — понякога толкова дълбоко, че Фокусираната Анне Рейнолт бе забелязала намесата и бе я помислила за доказателство за човешки заговор. Най-накрая Ъндърхил бе разбрал какво е Фокуса — бе разбрал, че човеците не разполагат с изкуствен интелект, нито с технология, далеч превъзхождаща неговата собствена. Сигурно много се беше разочаровал от сблъсъка с границите на прогреса.

Анне понечи да кимне, поколеба се. И тогава изненада всички, включително и себе си — но най-вече Паяците. Тя вирна глава и по лицето ѝ бавно се разля усмивка.

— А какво ви кара да мислите, че не е оцелял? Той разполагаше със същата информация, с която и ние, и с много по-силно развито въображение. Какво ви кара да мислите, че този план не е *и негов*?

— Анне, чел съм дневниците. Ако беше жив, щеше да е тук.

Тя поклати глава.

— Чудя се дали е така. Той е нещо, което ние, човеците, не сме създадени да проумеем — а и Шерканер си мислеше, че Смит е мъртва. Но Шерканер Ъндърхил неведнъж е обърквал и човеците, и паяците. Той поведе Паяците в немислими посоки — бе съзрял дълбината в небето. Според мен се крие някъде там долу и възнамерява да надживее всички тайни.

— Може би... може би. — Фам не можеше да реши дали го казва Триксия или Виктъри, но тонът беше на тихо благоговение.

— Всъщност не знаем къде точно е кацнал на високото плато. Ако е нещо, което е разузнал предварително, е имал шанс.

Фам се взря навън, към Арахна. Планетата се простираше на площ от трийсет градуса — огромна черна перла. Златни и сребърни ажури блестяха по целия континент и се спускаха към южното полукълбо, по бледото сияние на източното море. Ала все още имаше огромни територии неразгадан мрак, защитени земи, които щяха да останат неподвижни и студени, докато свърши Периода на мрака. Фам усети внезапна тръпка на разбиране. Да... Някъде в дълбините старият Паяк вероятно спеше и очакваше загубената си любима... и началото на неговото най-велико Разузнаване.

*Близо и далече и навред в безкрая  
Куп неща те чакат да ги разгадаеш.*

# ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

**МОЯТА БИБЛИОТЕКА**



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.